JAMES ROLLINS

Vše, co lidstvo vybudovalo za tisíciletí své existence, teď smete...

PÍSEČNÁ BOUŘE

Román o Sigma Force

JAMES ROLLINS

James Rollins se nyní pouští do napínavého dobrodružství: vydává se na cestu za noční můrou, pohřbenou pod zrádnou pustinou pouště.

„Clive Cussler si udržuje zlatou medaili mezi autory akční literatury a James Rollins pevně svírá medaili stříbrnou." *Publishers Weekly*

V nakladatelství BB/art již vyšlo:

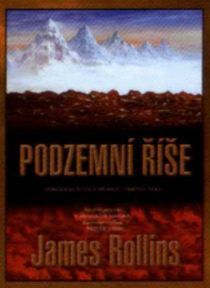

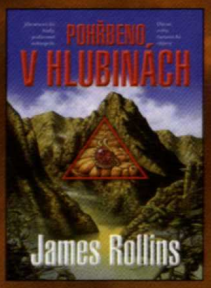

ISBN 80-7341-788-X

9 788073 417888

Cena 249 Kč

Nakladatelství BB/art
e-mail: bbart@bbart.cz
www.bbart.cz

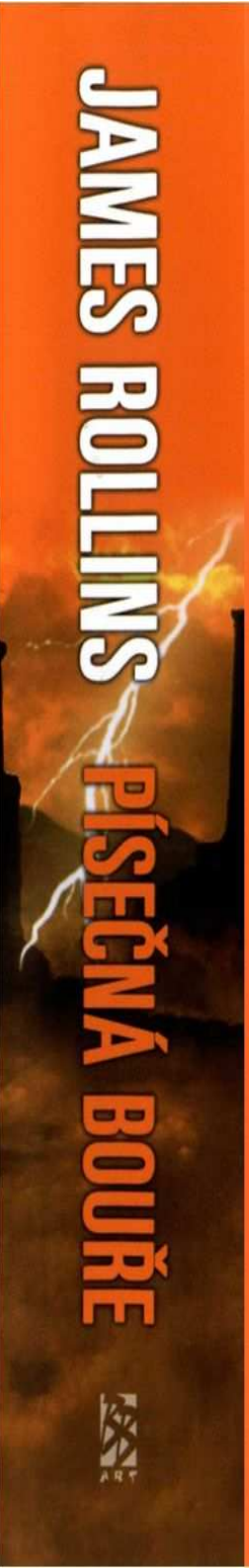

Sbírkami londýnského muzea otřese nevysvětlitelný výbuch – ničivá exploze, která zalarmuje tajné organizace na celém světě a odstartuje závod o to, kdo první odhalí, jak se to stalo, proč k tomu došlo a co to všechno znamená.

Rodina lady Kary Kensingtonové zaplatila za založení galerie, která je nyní v troskách, opravdu vysokou cenu, a to penězi i vlastní krví. Hledání odpovědí Karu a její přítelkyni Safii al-Mázovou, vynikající a krásnou kurátorku, zavede do světa, o jehož existenci se jim nezdálo ani v těch nejdivočejších snech. Důkazy, které po tragédii vyšly najevo, totiž naznačují, že Ubár, ztracené město údajně pohřbené někde v pouštích Arábie, není pouhou legendou… a že je v něm čeká něco úžasného.

Obě výjimečné ženy a jejich průvodce, mezinárodní dobrodruh Omaha Dunn, ale nejsou jediní, kdo se pokoušejí odhalit tajemství ukryté v poušti. Bývalý člen jednotky SEAL námořnictva Spojených států Painter Crowe, v současnosti tajný vládní agent a velitel elitního kontrašpionážního týmu, pronásleduje nebezpečnou přeběhlici, svou bývalou spolupracovnici, aby od ní získal nazpět životně důležitou informaci, kterou ukradla. A stopy vedou do Ubáru.

Smrtelná nebezpečí, která na ně číhají po cestě do divokého srdce Arabského poloostrova ovšem blednou ve srovnání s tajemstvími, jež vyjdou na konci putování najevo. Pod pískem není pohřbena jen cenná historická památka. Na své objevení tu čeká nadčasová síla, která žije a dýchá, síla, jež je schopna vytvořit utopii nebo naopak zničit všechno, co lidstvo během několika tisíciletí postavilo. Bezohledné organizace, které střeží její záhady a opatrují její moc, už připravily o život mnoho lidí. A smrt nyní hrozí Safii, Kaře, Crowovi a všem vetřelcům, kteří hodlají prozkoumat tajemství Ubáru. Připravuje se nejničivější bouře ze všech…

foto © David Sylvian

JAMES ROLLINS se narodil v Chicagu ve státě Illinois roku 1961. Spolu se svými třemi bratry a třemi sestrami byl vychován na Středozápadě a na kanadském venkově. Na vysoké škole se zaměřil na studium evoluční biologie. V roce 1985 získal doktorát veterinárního lékařství na univerzitě v Missouri a poté si v kalifornském Sacramentu otevřel vlastní veterinární praxi. Zde také v současné době žije se dvěma dalmatiny, zatoulaným německým ovčákem a papouškem jménem Igor. Jako nadšeného amatérského potápěče a jeskyňáře ho často naleznete buď pod zemí, nebo pod vodou. Rollins napsal již sedm knih, jeho prvním románem byla *Podzemní říše* a druhým *Pohřbeno v hlubinách* (BB/art, 2005).

JAMES ROLLINS

PÍSEČNÁ BOUŘE

Román o Sigma Force

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2006
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2004 by Jim Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu *Sandstorm*
(Published in HarperColins *Publishers*)
Přeložil © 2006 Zdík Dušek
Redakce textu: Milan Soška
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2006 Bohumil Fencl
Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7341-788-X

Pro Katherine, Adrienne a R. J.,
novou generaci

Poděkování

Využívám schopností až příliš mnoha lidí. Zaprvé musím ocenit a vyjádřit obdiv Carolyn McCrayové za její neutuchající přátelství a rady, kterými mě provázela od prvního do posledního slova… i mimo knihu. Stevu Preyovi patří dík za namáhavou podrobnou pomoc se zápletkou, logistikou, výtvarnou částí knihy a za rozumné kritické připomínky. Jeho ženě Judy Preyové pak za to, jak nás dokázala trpělivě snášet a plnit zoufalá přání na poslední chvíli, kterými jsem ji okrádal o čas. Stejnému nezměrnému úsilí více než úspěšně čelila Penny Hillová (samozřejmě s pomocí Bernieho a Kurta). Za pomoc s detaily musím poděkovat Jasonu R. Mancinimu, hlavnímu badateli v muzeu Mashantucket Pequot. Za pomoc s cizími jazyky vděčím Dianě Daiglové a Davidu Evansovi. Tato kniha by se nikdy nestala tím, čím je, kdyby nebylo mých hlavních poradců, kteří mě pravidelně kritizovali. Jejich jména uvádím bez jakéhokoli pořadí: Chris Crowe, Michael Gallowglas, Lee Garrett, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O'Rivaová, Kathy Duartová, Steve Cooper, Susan Tunisová a Caroline Williamsová. U mapy, kterou jsem v knize použil, musím uvést zdroj: *The CIA World Factbook 2000*. Nakonec děkuji čtyřem lidem, kteří mě nikdy nepřestali věrně podporovat: své editorce Lysse Keuschové, svým agentům Russu Galenovi a Danny Barorovi, a svému publicistovi Jimu Davisovi. A jako vždy, všechny případné chyby a omyly ve faktografii nebo některých detailech padají výhradně na mou hlavu.

Složka s mapami

MINISTERSTVO OBRANY, KÓD: ALFA42 – PCR

SIGMA FORCE

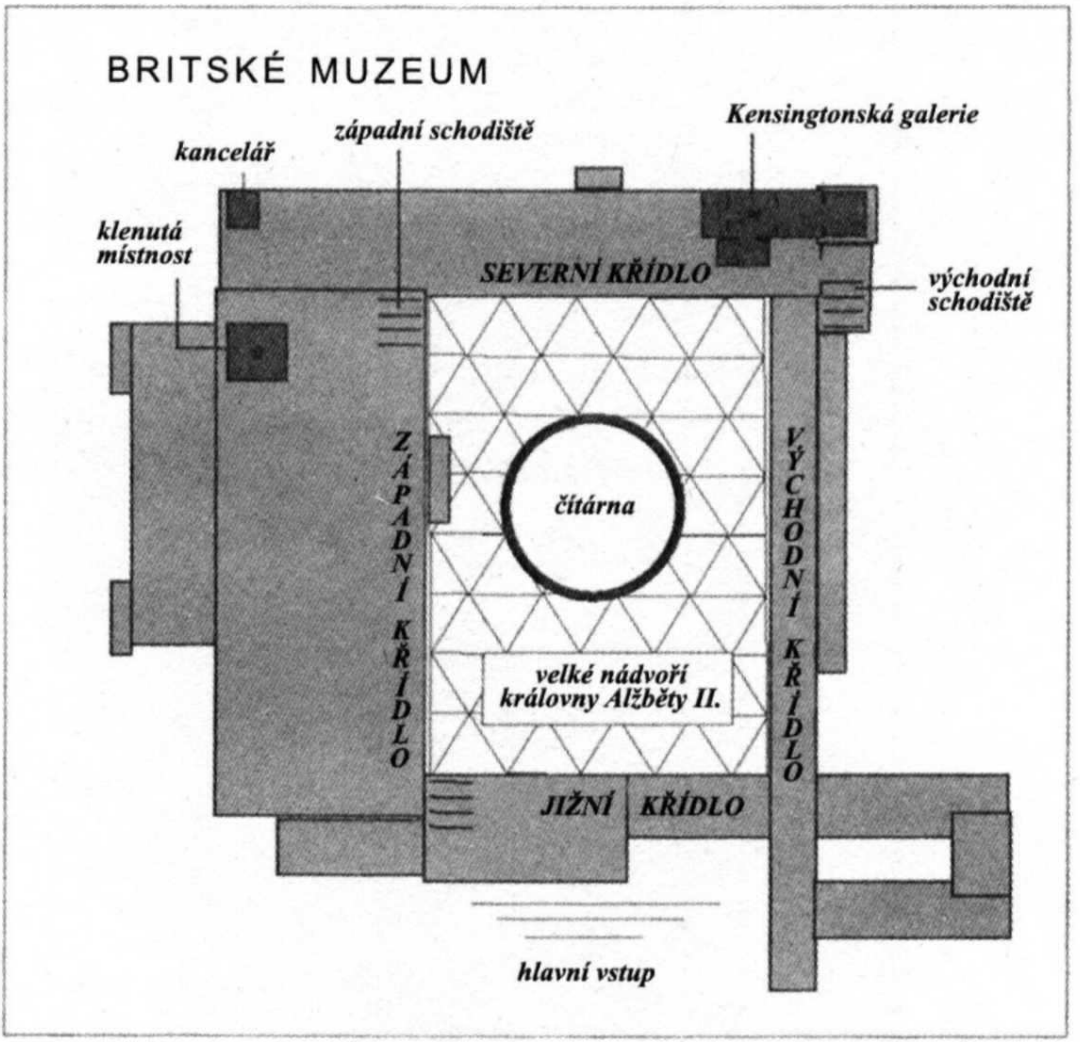
BRITSKÉ MUZEUM
kancelář
západní schodiště
Kensingtonská galerie
klenutá místnost
SEVERNÍ KŘÍDLO
východní schodiště
čítárna
ZÁPADNÍ KŘÍDLO
VÝCHODNÍ KŘÍDLO
velké nádvoří královny Alžběty II.
JIŽNÍ KŘÍDLO
hlavní vstup

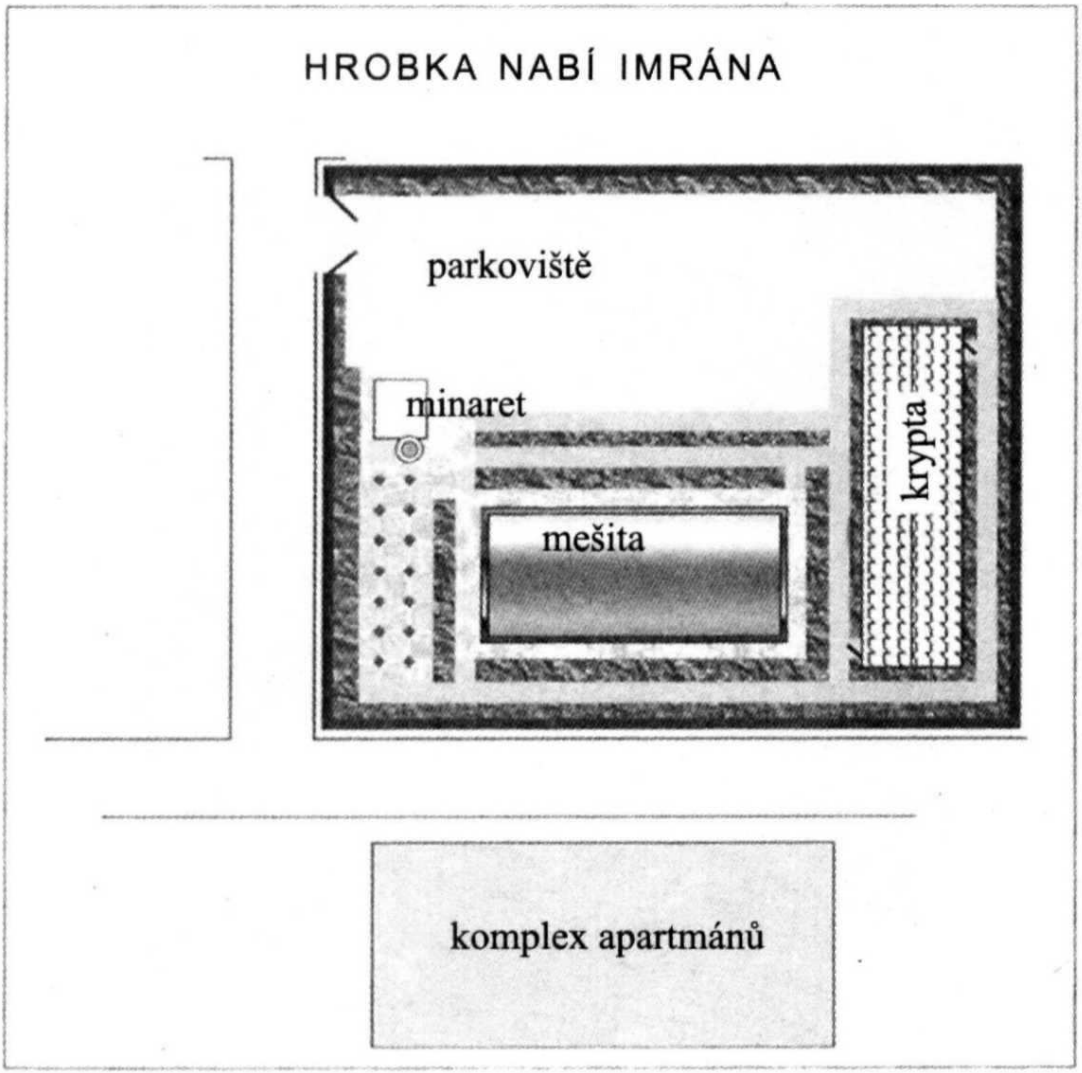
HROBKA NABÍ IMRÁNA
parkoviště
minaret
mešita
krypta
komplex apartmánů

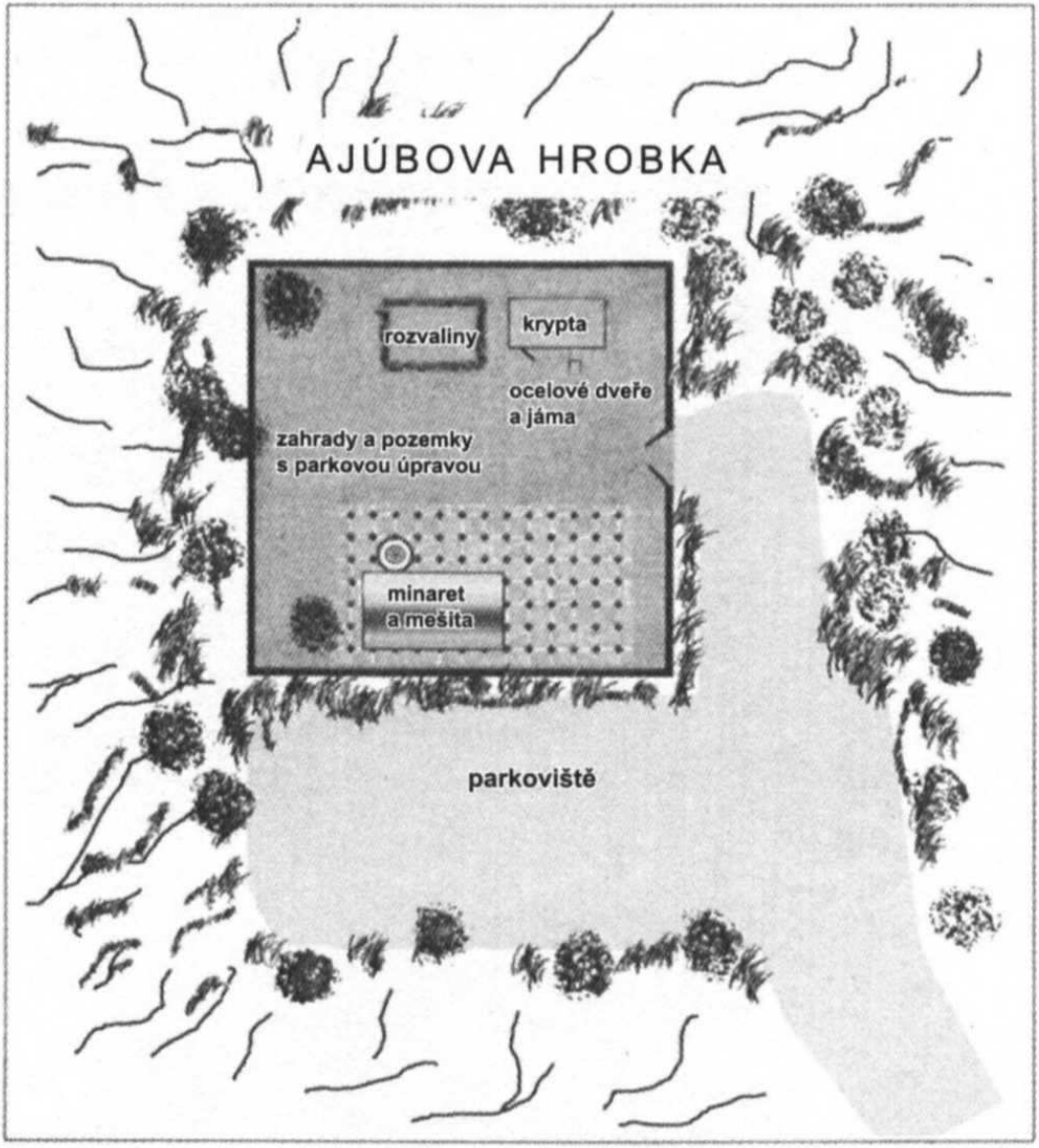
AJÚBOVA HROBKA
rozvaliny
krypta
ocelové dveře
a jáma
zahrady a pozemky
s parkovou úpravou
minaret
a mešita
parkoviště

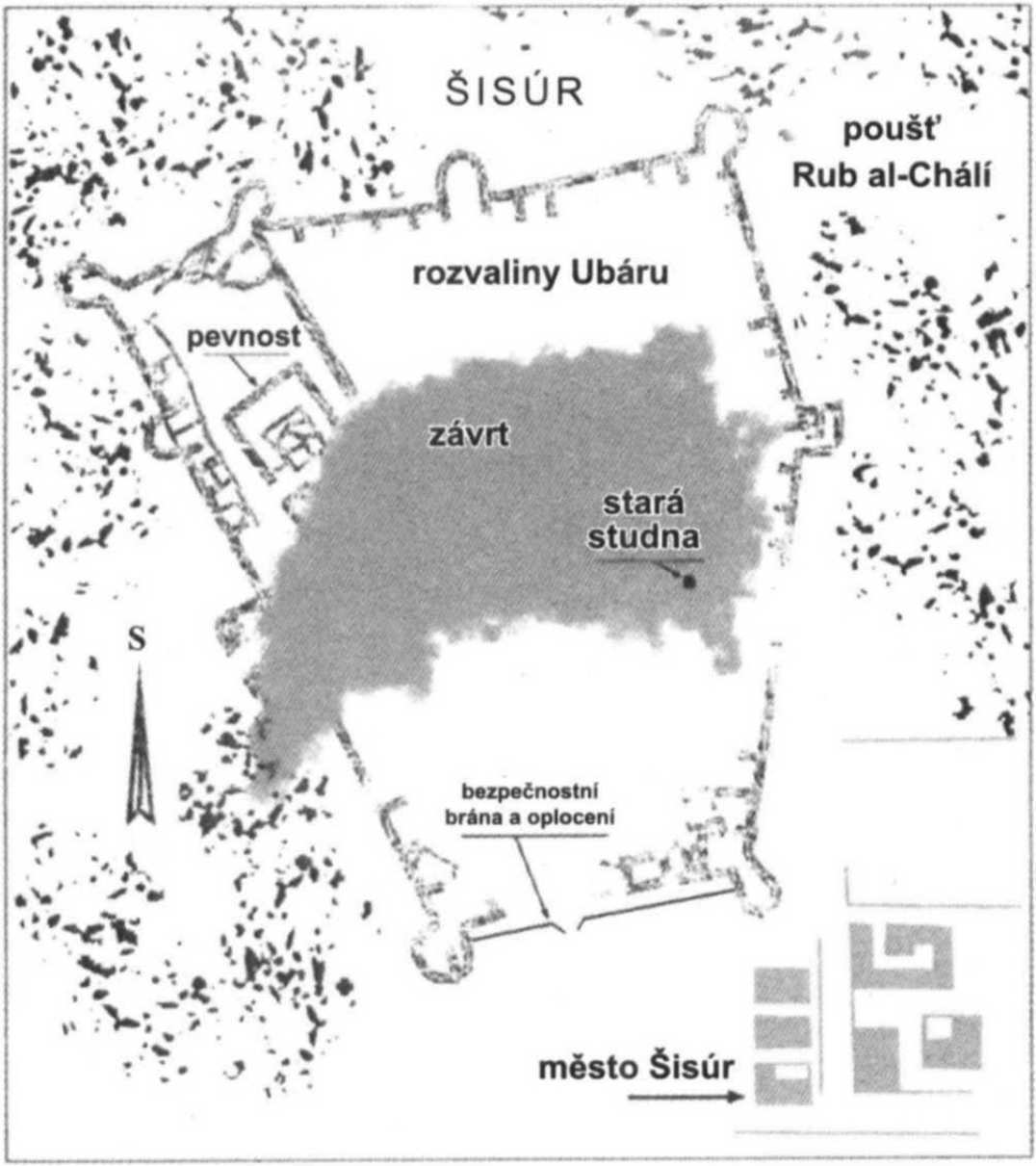
ŠISÚR
poušť
Rub al-Chálí
rozvaliny Ubáru
pevnost
závrt
stará
studna
S
bezpečnostní
brána a oplocení
město Šisúr

1. ČÁST

BOUŘE

1. kapitola

OHEŇ A DÉŠŤ

14. LISTOPADU, 1:33 RÁNO
BRITSKÉ MUZEUM
LONDÝN, ANGLIE

Harry Masterson bude za třináct minut po smrti.

Kdyby to věděl, vykouřil by svou poslední cigaretu až k filtru. Takhle ji ale uhasil už po třech šlucích a máváním ruky rozehnal oblak dýmu, který se mu vytvořil kolem obličeje. Jestliže by ho přistihli, jak kouří mimo odpočinkovou místnost pro hlídače, ten parchant Fleming, šéf bezpečnostní služby muzea, by ho určitě sjel. Už tak měl Harry plno problémů poté, co minulý týden nastoupil do služby s dvouhodinovým zpožděním.

Potichu zaklel a uložil si uhašený nedopalek do kapsy. Dokouří si to při další pauze… jestli tedy tuhle noc vůbec budou mít nějakou pauzu.

Cihlovými zdmi otřáslo zaburácení hromu. Zimní bouře udeřila těsně po půlnoci hlučnou salvou krupobití, kterou následoval přívalový déšť, jenž hrozil, že spláchne celý Londýn do Temže. Po obloze tancovaly klikaté, rozvětvené blesky, které se táhly od jednoho obzoru k druhému. Podle předpovědi počasí se jednalo o jednu z nejsilnějších bouří za více než desetiletí. V polovině města vypadla díky efektnímu ostřelování blesků dodávka proudu.

A vzhledem k tomu, že Harry byl od přírody smolař, proud samozřejmě vypadl právě v *jeho* polovině města, včetně budovy Britského muzea na Great Russell Street. I když tu byly záložní generátory, pro zvýšenou ochranu majetku muzea sem byl povolán celý bezpečnostní tým. Jednotliví členové budou přicházet během

následující půlhodiny. Harry, který měl té noci službu, byl počátkem výpadku na svém místě. A i když kamerová ostraha fungovala na záložní energetickou síť, dostal od Fleminga spolu s celou směnou příkaz, aby okamžitě začali procházet čtyři kilometry muzejních chodeb.

To znamenalo, že se museli rozdělit.

Harry pozvedl baterku a namířil ji do chodby před sebou. Tyhle noční obchůzky nenáviděl. Celé muzeum bylo ponořeno do přítmí a jediné světlo pocházelo z lamp pouličního osvětlení za okny. Jenže teď zhasly díky výpadku proudu i ty. Muzeum tak potemnělo do reje strašidelných stínů, přerušovaného místy ostrůvkem karmínové záře vydávané nízkonapěťovými bezpečnostními svítilnami.

Harry potřeboval několik šluků nikotinu, aby uklidnil nervy, ale teď už to nemohl déle odkládat. Protože měl z mužů na noční směně nejnižší postavení, poslali ho na prohlídku chodeb severního křídla, které bylo nejdál od jejich podzemního stanoviště. Ale to neznamenalo, že si to nemohl trochu zkrátit. Otočil se k dlouhé chodbě zády a prošel dveřmi na Velké nádvoří královny Alžběty II.

Tento centrální dvouakrový dvůr byl obklopen čtyřmi křídly Britského muzea. Ve středu nádvoří čněla kruhová čítárna s měděnou kupolí, jedna z nejvybranějších knihoven na světě. Nahoře celé dva akry plochy překrývala gigantická geodetická střecha, navržená firmou Foster and Partners, která tak vytvářela největší kryté nádvoří v Evropě.

Harry si odemkl a vstoupil do ohromného prostoru. Stejně jako samo muzeum, i nádvoří se nořilo do tmy. Vysoko nad hlavou bušil do skleněné střechy déšť. I tak se ale Harryho kroky hlasitě rozléhaly. Oblohu rozťal další blesk. Střecha, rozdělená na tisíc trojúhelníkových desek, se na oslepující okamžik rozzářila. Pak muzeum opět přikryla tma, ve které bylo slyšet jen bubnování deště.

Následovalo zadunění hromu, které Harrymu rozechvělo hrudní kost. I střecha se otřásla. Harry se instinktivně přikrčil v obavě, že ho celá stavba zavalí.

S elektrickou svítilnou namířenou kupředu přešel dvůr směrem k severnímu křídlu. Když obcházel čítárnu, na nebi vyšlehl další blesk, který na několik vteřin ozářil celý prostor nádvoří. Jakoby odnikud se

na moment objevily obří sochy, jinak ponořené do tmy. Za sochou z Velikonočního ostrova stál *Lev z Knidosu.* Jakmile blesk pohasl, tyto nehybné strážce opět pohltila temnota.

Harrymu přejel mráz po zádech a cítil, jak mu naskočila husí kůže na rukách.

Zrychlil krok. Neustále si sám pro sebe klel: „Zatracený rozlámaný šutráky…“ Jeho litanie mu pomáhala, aby se uklidnil.

Došel ke dveřím severního křídla a vstoupil dovnitř. Uvítala ho známá směs zatuchliny a čpavku. Byl rád, že má kolem sebe zase pevné zdi. Přejel kuželem svítilny po dlouhé chodbě. Zdálo se, že tu nic nechybí, ale musel ještě zkontrolovat všechny zdejší galerie. Rychle si to spočítal. Jestli si pospíší, mohl by dokončit obchůzku tak, aby si ještě stihl rychle zakouřit. S příslibem nikotinu se vydal chodbou za světlem své baterky, které ho předcházelo.

Severní křídlo se po dobu oslav výročí založení muzea stalo jeho domovem hlavní chlouby, etnografické sbírky obsahující kompletní přehled toho, co lidstvo všech dob a všech kultur vytvořilo. Byla tu třeba egyptská galerie s mumiemi a sarkofágy. Harry spěšně pokračoval v obhlídce a v duchu si odškrtával jednotlivé galerie: keltská, byzantská, ruská, čínská. Každá z nich byla uzavřena bezpečnostní bránou, která po výpadku proudu sjela automaticky dolů.

Konečně se mu před očima objevil konec chodby.

Většina sbírek v galeriích sem byla jen dočasně zapůjčena na oslavu výročí z „Museum of Mankind“. Poslední galerie tu ale byla tak dlouho, kam až sahala Harryho paměť. Byly v ní arabské sbírky muzea, předměty nevyčíslitelné hodnoty pocházející ze starověku a středověku Arabského poloostrova. Galerii sponzorovala jedna rodina, která zbohatla na obchodu s ropou právě v této oblasti. Dary, které umožňovaly, aby se galerie stala trvalou součástí Britského muzea, údajně dosahovaly částky pět milionů liber ročně.

Člověk musí takovou štědrost obdivovat.

Nebo taky ne.

Harry znechuceně odfrkl nad tak pošetilým vyhazováním peněz a posvítil si na mosaznou destičku nad vstupem, v níž byl vyryt nápis:

KENSINGTONSKÁ GALERIE. Taky byla známa pod označením „Podkroví té mrchy“.

Harry se sice nikdy s lady Kensingtonovou nesetkal, ale z rozhovorů se zaměstnanci věděl, že jakékoliv drobné zanedbání týkající se galerie – prach na skříni, skvrna na informačních cedulích, chybné postavení nějaké starožitnosti – měly za následek nejpřísnější pokárání. Galerie byla jejím osobním zamilovaným projektem a nikdo nemohl odolávat jejímu hněvu, který za sebou nechával propuštěné zaměstnance, což se nevyhnulo dokonce ani bývalému řediteli.

Právě tato okolnost Harryho zdržela před vchodem do galerie o něco déle. Přejížděl světelným kuželem baterky po vstupní místnosti s daleko větší pozorností. Ale i tady bylo všechno v pořádku.

Když se otáčel, přilákal jeho pozornost náhlý pohyb.

Ztuhl se svítilnou namířenou do dveří.

Hluboko v Kensingtonské galerii, v jedné z jejích nejvzdálenějších místností, se pomalu pohybovala namodralá záře, kolem níž se přitom přesunovaly stíny.

Další svítilna… v galerii někdo je…

Harry cítil, jak mu srdce buší až v krku. Vloupání. Opřel se o vedlejší stěnu. Prsty sáhl po vysílačce. Mezi stěnami muzea se opět ozvalo zarachocení hromu, zvučné a dunivé.

Palcem zmáčkl tlačítko vysílačky. „V severním křídle mám pravděpodobně vetřelce. Jak mám postupovat?“

Čekal na odpověď vedoucího směny. Gene Johnson je možná diletant, ale taky bývalý důstojník RAF. Ten by měl vědět, co dál.

Na jeho volání odpověděl mužský hlas, ale díky rušení elektrickými výboji bouře většina slov zanikla v nesrozumitelném hučení, *„…pravděpodobně… jsi si jistý?… počkej dokud… jsou brány zavřené?“*

Harry se ohlédl na spuštěné bezpečnostní brány. Samozřejmě měl zkontrolovat, jestli nejsou poškozeny. Do každé galerie vedl z chodby jen jediný vchod. Další přístupovou cestu představovala vysoká okna, ale ta byla napojena na poplašný systém pro případ násilného vniknutí. A i když bouře vyřadila hlavní zdroj energie,

záložní generátory udržovaly bezpečnostní síť v provozu. V hlavní místnosti bezpečnostní služby se neozval žádný alarm.

Harry si představil, jak Johnson přepíná jednotlivé kamery v tomto křídle a blíží se ke Kensingtonské galerii. Riskoval další pohled do pěti místností galerie. Záře se držela v zadních místnostech. Zdálo se, že postupuje nazdařbůh a bezstarostně, nikoliv cílevědomě, jak by se dalo čekat od zloděje. Rychle zkontroloval bezpečnostní bránu. Na elektronickém zámku svítilo zelené světlo. Tudy se dovnitř nikdo dostat nemohl.

Díval se na tu záři. Třeba se tak jenom odráží světla projíždějících aut.

Johnsonův hlas ve vysílačce, opět přerušovaný, ho polekal: *„Na videokamerách není nic vi… Kamera pět je mimo provoz. Zůstaň na místě… ostatní už jsou na cestě.“* Zbývající slova se ztratila v éteru, zkomolená bouří.

Harry stál vedle brány. Mířili sem další hlídači. Co když to není vetřelec? Co když to jsou opravdu jen světla aut, která pronikají dovnitř některým z oken? Už tak to měl u Fleminga nahnuté. Ještě mu scházelo, aby ze sebe udělal hlupáka.

Dospěl k rozhodnutí a pozvedl svítilnu. „Vy tam!“ zaječel. Měl v úmyslu, aby jeho hlas zněl rozhodně, ale slova z něj vyšla spíš jako pronikavé zakňučení.

V pohybujícím se světle nenastala žádná změna. Zdálo se, že má namířeno ještě hlouběji do útrob galerie – ale nejednalo se o žádný panický útěk, spíše o pomalé loudání pryč. Žádný zloděj by nemohl být tak chladnokrevný.

Harry přešel k elektronickému zámku brány a otevřel jej svým klíčem. Magnetické západky se uvolnily. Trochu povytáhl mříž, aby pod ní prolezl, a vstoupil do první místnosti. Narovnal se a opět zvedl baterku. Odmítl se nechat zahanbit svou momentální panikou. Měl toho zjistit víc, než vyvolal poplach.

Ale už se stalo. Nejlepší, co teď mohl udělat, bylo pokusit se aspoň trochu si zachránit tvář tím, že tu záhadu vyřeší sám.

Pro všechny případy znovu vykřikl: „Tady je ochranka! Nehýbejte se!“

Jeho výkřik neměl žádný účinek. Záře pokračovala ve svém neměnném, klikatém pohybu galerií.

Ohlédl se zpátky k bráně do chodby. Ostatní tu budou za necelou minutu. „K čertu s tím," zahučel si pro sebe. Rychle se vydal do galerie za světlem, rozhodnut, že přijde na kloub tomu, co je způsobuje, ještě předtím, než dorazí posily.

Sotva se koutkem oka mrkl na poklady nadčasového významu a nevyčíslitelné ceny: skleněné vitríny s hliněnými tabulkami asyrského krále Aššurbanipala, mohutné pískovcové sochy datované do časů, kdy ještě neexistovala Persie, meče a zbraně všech možných období, fénické plastiky ze slonoviny zobrazující dávné krále a královny, a dokonce tu bylo i první vydání *Pohádek tisíce a jedné noci* pod původním názvem *Orientální moralista.*

Harry pokračoval místnostmi kupředu a míjel jednotlivé dynastie – od časů křížových výprav k narození Krista, od slávy Alexandra Velikého po časy krále Šalomouna a královny ze Sáby.

Konečně dorazil do poslední místnosti, jedné z největších. Obsahovala předměty, které by zajímaly spíše přírodovědce: vzácné drahokamy a šperky, fosilizované zbytky, neolitické nářadí z celé oblasti.

Harry okamžitě spatřil zdroj té záře. Ve středu klenuté místnosti se líně vznášela půlmetrová koule modrého světla. Mihotala se a vypadalo to, jako kdyby se po jejím povrchu přelévaly plamínky duhově modrého oleje.

Zatímco Harry přihlížel, koule prošla jednou skleněnou skříní, jako kdyby to byl vzduch. Užasle stál a zíral. Ucítil sírový zápach, který zjevně vycházel z té koule blankytně modrého světla.

Koule prošla jednou bezpečnostní svítilnou a s prasknutím ji zkratovala. Ten zvuk Harryho vylekal, takže o krok ustoupil. Stejný osud určitě potkal i kameru číslo pět ve vedlejší místnosti. Pohlédl ke zdejší kameře. Svítilo nad ní červené světélko. Pořád fungovala.

Jako kdyby si Johnson všiml jeho pohledu, znovu se ozval ve vysílačce. Z nějakého důvodu teď spojení nic nerušilo. *„Harry, možná bys měl tam odtud vypadnout."*

Harry zůstal na místě, částečně ochromený strachem a částečně úžasem. Kromě toho ta věc pomalu plula od něj, směrem k temnému koutu místnosti.

Záře té koule osvítila hroudu kovu ve skleněné krychli. Byl to pořádný kus červeného železa velký jako klečící tele. Popiska udávala, že se jedná o velblouda. Podobnost s velbloudem byla sice přinejmenším poněkud vzdálení, ale Harry neměl náladu se nad tím zamýšlet. Ten předmět byl objeven v poušti.

Záře se nad železným velbloudem zastavila.

Harry opatrně ustoupil a zvedl svou vysílačku. „Kristepane!“

Blikající koule světla prošla sklem a usadila se na velbloudovi. Její záře pohasla tak rychle jako sfouknutá svíčka.

Náhlá tma Harryho na okamžik oslepila. Pozvedl svítilnu. Železný velbloud byl stále ve své skleněné krychli a zdálo se, že se nijak nezměnil. „Je to pryč…“

„Jsi v pořádku?“

„Jo. Co to sakra bylo?“

Johnsonovi zněl v hlase úžas: *„Řekl bych, že to byl kulový blesk! Slyšel jsem o něm od kámošů z vojenských letadel, kteří prolétávali bouřkovými mraky. Musela to ze sebe vyplivnout ta bouře. Ale sakra práce, že to bylo skvělý!“*

V každém případě to tu už není, pomyslel si Harry s povzdechem a zavrtěl hlavou. Ale ať už to bylo cokoliv, aspoň ho to uchránilo před posměchem kolegů.

Ruka s baterkou mu poklesla. Když se ale velbloud ocitl ve tmě, bylo najednou vidět, že pořád tmavorudě září.

„A co to je, k čertu, teď?“ zamumlal Harry a znovu uchopil vysílačku. Dostal silnou ránu statické elektřiny. Zaklel a protřepal si zasažené prsty. Zvedl vysílačku a promluvil do ní: „Je tu něco divného. Nemyslím, že…“

Železo zářilo čím dál víc. Harry upadl naznak. Z velblouda začalo stékat železo, které se rozpouštělo, jako kdyby bylo vystaveno kyselému dešti. Nebyl jediný, kdo si toho všiml.

Z vysílačky se ozvalo vyštěknutí: *„Harry, okamžitě tam odtud vypadni!“*

Harry se nehádal. Otočil se k útěku, ale bylo pozdě.

Skleněná schránka explodovala. Střepy ze mu zabodly do boku a jeden z nich mu rozřízl obličej. Sotva ale měl čas pocítit bolest, když ho zasáhla nemilosrdná vlna horka jako z vysoké pece, která v mžiku spálila všechen kyslík.

Otevřel ústa k výkřiku, který z nich nikdy nevyšel.

Následující výbuch zvedl Harryho z podlahy a mrštil jeho tělem přes galerii. Do bezpečnostní mříže narazily už jen planoucí kosti, které se smísily s roztavenou ocelovou bránou.

1:53 RÁNO

Safia al-Mázová se vzbudila a okamžitě ji přepadla naprostá panika. Ze všech stran zněly sirény. Po stěnách ložnice se míhala červená nouzová světla. Ochromila ji hrůza. Nemohla dýchat a na čele jí vyrazily kapky studeného potu z orosené z napnuté kůže. Prsty s drápy jí přitiskly přikrývku k hrdlu. Na okamžik uvízla s vytřeštěnýma očima mezi přítomností a minulostí.

Houkání sirén, ozvěna střelby v dálce…, která se ale blížila, pak křik raněných a umírajících, a do toho její vlastní hlas, jímž se přidala do vřavy bolesti a šoku…

Z ulice pod jejím bytem se ozýval hlas z megafonu: „Uvolněte průjezd technice! Všichni ustupte!“

Anglicky… ne arabsky, ani hebrejsky…

Kolem budovy projelo hluboké hučení a zmizelo v dálce.

Hlasy záchranářů z ulice ji definitivně vrátily do její postele a do přítomnosti. Byla v Londýně, ne v Tel Avivu. Ze rtů se jí vydralo dlouhé ulehčené vydechnutí. Do očí se jí nahrnuly slzy. Otřela je rozechvělými prsty.

Byl to jen nával paniky.

Posadila se zabalená do pokrývky a několikrát se zhluboka nadechla. Pořád jí bylo do pláče. Vždycky to bylo takové, říkala si, ale slova nepomáhala. Přitáhla si vlněnou deku k ramenům, měla zavřené oči a v uších jí bušila krev. Pustila se do dýchacích a uklidňujících cviků, které ji naučil její terapeut. Nádech na dva, výdech na čtyři. S každým vydechnutím z ní odcházelo napětí. Do ledově chladné kůže se jí vracelo teplo.

Na postel jí přistálo něco těžkého. Vydalo to tichý zvuk. Jako vrzající dveřní pant.

Natáhla ruku, kterou přivítalo předení. „Pojď sem, Billie," zašeptala svému otylému perskému kocourovi.

Billie se jí otřel o dlaň a přejel spodní stranou brady přes Safiiny prsty. Pak sebou praštil na její stehna, jako kdyby někdo přestřihl neviditelné drátky, na kterých byl zavěšen. Ty sirény ho musely vyrušit z obvyklého nočního brouzdání po Safiině bytě.

Z klína se jí teď ozývalo spokojené a tiché předení.

To uvolnilo napětí v jejích křečovitě stažených ramenních svalech daleko víc než dýchací cviky. Teprve pak si uvědomila, že sedí ostražitě nahrbená, jako by se chránila před úderem, který se nedostavil. Silou vůle se narovnala a protáhla si krk.

Sirény a výkřiky se už ozývaly půl bloku od jejího bytu. Potřebovala vstát a zjistit, co se děje. Cokoliv, jen aby se pohybovala. Panika se přeměnila v nervózní energii.

Opatrně pohnula nohama a přesunula Billieho vedle sebe. Předení na chvilku zmlklo, ale když bylo jasné, že nikdo nikoho nevyhazuje z postele, opět se ozvalo. Billie se narodil na londýnských ulicích jako neochočený chuchvalec rozcuchaných chlupů a slin. Safia našla zkrvavené kotě se zlomenou nohou, které srazilo auto. Přestože se mu snažila pomoct, kotě ji hbitě kouslo do palce. Přátelé jí radili, aby ho odnesla do zvířecího útulku, ale Safia věděla, že tato místa nejsou o nic lepší než sirotčince. Místo toho je tedy zabalila do povlaku od polštáře a zašla s ním na místní veterinární kliniku.

Snadno ho tehdy na té ulici mohla prostě překročit, ale ona sama byla kdysi stejně opuštěná a osamělá jako to kotě, a i ji tehdy někdo vzal k sobě. A podobně jako Billie i ona byla domestikována – ovšem ani jeden z nich se nenechal nikdy úplně zkrotit, oba dávali přednost divokým místům a potloukali se po zapomenutých koutech světa.

To všechno ovšem skončilo jednoho jasného jarního dne výbuchem.

Všechno to byla moje chyba… Hlavu měla znovu plnou pláče a výkřiků, které se prolínaly se sirénami pod okny.

Safia už zase přerývaně oddechovala, když se natáhla ke straně postele, aby rozsvítila lampičku, malou repliku od Tiffanyho, zdobenou vázkami z barevného skla. Několikrát cvakla vypínačem, ale žárovka nesvítila. Nešla elektřina. To musela způsobit ta bouřka.

Možná proto byl na ulici ten povyk.

Ať je to jenom něco tak jednoduchého.

Vylezla z postele naboso, ale v teplé flanelové noční košili, která jí dosahovala až ke kolenům. Přešla k oknu a roztáhla žaluzie, aby vyhlédla na ulici. Její byt byl ve čtvrtém patře.

Obvykle klidná a důstojná ulice s železnými svítilnami a širokými chodníky se proměnila v bitevní pole. Celou ji vyplňovaly hasičské a policejní vozy. Přestože stále pršelo, převaloval se v ulici oblak dýmu. Aspoň že se ta hrozná bouřka změnila v běžný londýnský liják. Jediným zdrojem světla byly blikající sirény. O kus dál ale spatřila tmavě rudou záři, která probleskovala temnotou a prachem.

Oheň.

Safii se rozbušilo srdce rychleji a začala lapat po dechu – ne kvůli starým hrůzám, ale kvůli novému strachu z přítomnosti. Muzeum! Rychle vytáhla žaluzie a neobratně se potýkala s kličkou okna. Konečně se jí podařilo okno otevřít a okamžitě se vyklonila do deště. Sotva vnímala ledové kapky, které na ni dopadaly.

Britské muzeum bylo jen kousek cesty od jejího bytu. S otevřenými ústy civěla na výhled, který se jí naskytl. Severovýchodní roh budovy se změnil v ohnivé rozvaliny. Z roztříštěných horních oken šlehaly plameny a k obloze stoupaly husté chuchvalce bílého kouře. Všude pobíhali muži s dýchacími maskami, kteří za sebou táhli hadice. Z aut se vysouvaly žebříky.

Nejhorší ze všeho byla zející díra v druhém patře severovýchodního rohu. Na ulici pod ním ležela hromada trosek. Musela přeslechnout výbuch. Nebo ho možná považovala za hromobití. Ale tohle nemohl způsobit zásah blesku.

To spíš vypadalo na výbuch bomby… teroristický útok. *Jen ne znovu…*

Cítila, jak se jí začínají podlamovat kolena. Severní křídlo… její křídlo. Věděla, že kouřící otvor vede do galerie na jeho konci. Tam

byla její veškerá práce, celoživotní výzkumy, sbírky, tisíce starožitností z její rodné země. Bylo toho na ni příliš mnoho. Nevěřila svým očím a celý pohled pro ni byl ještě neskutečnější, jako zlý sen, ze kterého se jistě každou chvíli probudí.

Zanořila se zpátky do bezpečí svého pokoje. Obrátila se k výkřikům a blikajícím světlům zády. Ze tmy se náhle vylouply vážky z barevného skla. Chvíli na ně zírala a nemohla pochopit, co se stalo, ale pak se jí rozbřesklo. Zapnuli proud.

V tom okamžiku ji vylekalo náhlé zazvonění telefonu na nočním stolku.

Billie zvedl hlavu z přikrývky a zatřepal ušima nad tím hlukem.

Safia přispěchala k telefonu a zvedla sluchátko. „Haló?“

Ozval se strohý, profesionální hlas. „Doktorka al-Mázová?“

„A-ano?“

„Tady je kapitán Hogan. V muzeu došlo k nehodě.“

„Nehodě?“ To, co se stalo, rozhodně nebyla jen nějaká *nehoda*.

„Ano, ředitel muzea mě požádal, abych vám zavolal. Mohla byste se sem během hodiny dostavit?“

„Ano, kapitáne. Hned tam budu.“

„Dobře. Řeknu vaše jméno lidem u bezpečnostní blokády.“ V telefonu cvaklo, jak kapitán zavěsil.

Safia se rozhlédla po ložnici. Billie mrskal ocasem v jednoznačném gestu kočičího podráždění z neustálého vyrušování. „Za chvíli jsem zpátky,“ řekla, ale nebyla si jistá, jestli se neplete.

Jekot sirén pod okny neustával.

Pořád se nemohla úplně zbavit paniky, která ji probudila. Současné události otřásly jejím pohledem na svět, pocitem, že na svém místě v klidných chodbách muzea je v bezpečí. Před čtyřmi roky utekla ze světa, kde si ženy přivazovaly na tělo výbušniny. Uprchla do bezpečí a uspořádanosti akademického světa, vyměnila práci v terénu za papírování, a lopaty a krumpáče za počítače a kalkulačky. Vytvořila si v muzeu svoje malé útočiště, kde si připadala v bezpečí. Vybudovala si tu domov.

Ale neštěstí si ji našlo.

Třásly se jí ruce. Musela je pevně sepnout, aby odrazila další nával paniky. Nechtěla nic než zalézt zpátky do postele a přetáhnout si pokrývku přes hlavu.

Billie ji pozoroval a v očích se mu odráželo světlo lampičky. „Nic mi není. Všechno je v pořádku," řekla Safia tiše, spíš sama sobě než kocourovi.

Ani jednoho tím ale nepřesvědčila.

2:13 GREENWICHSKÉHO ČASU GMT (21:13 EST) FORT MEADE, MARYLAND

Thomas Hardey nesnášel, když ho někdo rušil při luštění křížovky v *New York Times.* Byl to jeho pravidelný rituál každou neděli večer, do kterého patřil panák neředěné čtyřicetileté skotské a dobrý doutník. V krbu planul oheň.

Seděl pohodlně opřený ve svém koženém křesle a díval se na zpola vyluštěnou křížovku, zamyšleně ťukaje svým kuličkovým perem značky Montblanc.

Zamračil se na číslo devatenáct, svisle. „19. Všezahrnující symbol." Na pět písmen.

Zrovna když uvažoval nad odpovědí, na stole mu zazvonil telefon. Povzdechl si a posunul si brýle na čtení ze špičky nosu nahoru k ustupující linii vlasů. To byla pravděpodobně jen některá z kamarádek jeho dcery, která si chtěla popovídat o tom, jak probíhalo víkendové rande.

Když se ale naklonil ke stolu, všiml si, že bliká pátá linka – to bylo jeho soukromé číslo, které znali jen tři lidé: prezident, předseda sboru náčelníků štábů a jeho zástupce velitele u Národního bezpečnostního úřadu.

Složil si noviny do klína a stiskl červené tlačítko linky. Proměnlivý algoritmický kód zakóduje všechno, co bude řečeno.

Zvedl sluchátko. „U telefonu Hardey."

„Pane řediteli."

Ostražitě se napřímil. Ten hlas nepoznal. Přitom znal hlasy všech tří lidí, kteří měli jeho soukromé číslo, a někoho z rodiny by poznal taky. „Kdo je to?"

„Tony Rector. Omlouvám se, že vás ruším v tak pozdní hodinu.“

Thomas rychle zapátral v paměti. Viceadmirál Tony Rector. To jméno měl spojené s pěti písmeny: DARPA. *Agentura pro pokročilé výzkumné projekty*. Toto oddělení mělo na starosti výzkum a vývoj v rámci ministerstva obrany. Jejich motto znělo: *Být v cíli jako první.* Pokud šlo o technologii, Spojené státy si nemohly dovolit být na druhém místě.

Nikdy.

Jeho neblahé tušení se prohloubilo. „Jak vám mohu pomoct, admirále?“

„V Britském muzeu v Londýně došlo k výbuchu.“ Následoval podrobný popis události. Thomas se podíval na hodinky. Od exploze neuběhlo ještě ani čtyřicet pět minut. Schopnost Rectorova úřadu shromáždit tolik informací během tak krátké doby na něj udělala dojem.

Jakmile admirál skončil, Thomas mu položil otázku, která se přímo nabízela. „A jaký zájem na tom výbuchu má DARPA?“

Rector mu odpověděl.

Thomas měl pocit, že se v místnosti náhle o několik stupňů ochladilo. „Jste si jistý?“

„Připravuji tým, který se snaží najít odpověď právě na tuto otázku. Ale budu potřebovat navázat spolupráci s britskou MI5… nebo ještě lépe…“

Alternativa zůstala viset ve vzduchu a nebyla vyřčena ani v zakódovaném rozhovoru.

Thomas už chápal utajovanou povahu telefonátu. MI5 byl britskou obdobou jeho vlastní organizace. Rector po něm chtěl, aby vypustil kouřovou clonu – pak by tým DARPA mohl rychle dorazit na místo a zase zmizet, než někdo začne mít podezření. A to zahrnovalo dokonce i britskou zpravodajskou službu.

„Rozumím,“ odpověděl Thomas nakonec. *Být v cíli jako první.* Modlil se, aby to heslo mohli při této misi opravdu naplnit. „Už máte připravený tým?“

„Bude připravený ráno.“

Vzhledem k tomu, že to admirál více nerozváděl, Thomasovi bylo jasné, kdo dostane tento úkol na starosti. Na okraj novin si načrtl řecké písmeno.

Σ

„Vyčistím jim cestu," řekl do telefonu.

„Výborně." Linka zmlkla.

Thomas uložil sluchátko do vidlice a současně už vymýšlel, co je třeba zařídit. Bude muset pracovat rychle. Díval se na nedokončenou křížovku. Všezahrnující symbol na pět písmen. Jak příhodné.

Zvedl pero a velkými tiskacími písmeny vyplnil odpověď. SIGMA.

2:22 GMT
LONDÝN, ANGLIE

Safia stála před policejním zátarasem z černožlutých pásek. Byla jí zima a naplňovala ji úzkost. Vzduch byl plný kouře. Co se vlastně stalo? Za zátarasem jeden policista držel v ruce její průkaz a porovnával fotografii se ženou, která stála před ním.

Safia věděla, že jí ten snímek není moc podobný. Identifikační průkaz z muzea zobrazoval svědomitou třicetiletou ženu s pletí barvy kávy se šlehačkou, ebenovými vlasy staženými do úpravného copu a zelenýma očima ukrytýma za silnými brýlemi na čtení. Naproti tomu před mladým strážníkem stála promočená, ucouraná žena s vlasy přilepenými v dlouhých pramenech k obličeji. V očích měla zmatený výraz a stále se dívala přes zátaras na horečnatou činnost záchranných týmů a jejich vybavení.

Po okolí byly roztroušeny i skupinky televizních štábů, obklopené světlem kolem jejich kamer. Na chodníku stálo několik zaparkovaných dodávek televizních stanic. Také si všimla dvou vozidel britské armády a jejich posádek s puškami v rukách.

Nedala se vyloučit možnost, že se jedná o teroristický útok. Slyšela takové zvěsti, když míjela shromážděné lidi a jednoho reportéra, jehož musela po cestě k zátarasu obcházet. Nemálo z nich

po ní přitom střelilo podezřívavým pohledem – na osamělou arabskou ženu na ulici. Měla sice zkušenosti s terorismem z první ruky, ale ne takové, z jakých ji tito lidé podezřívali. Ale třeba reakce lidí kolem sebe jen špatně pochopila. Druh paranoie, který se nazýval nadměrná úzkost, byl obvyklým souputníkem návalů paniky.

Safia pokračovala v cestě davem, zhluboka dýchala a soustředila se na svůj cíl. Litovala toho, že si zapomněla doma deštník. Opustila svůj byt okamžitě po tom telefonátu – zdržela se jen natolik, aby si stačila natáhnout khaki kalhoty a bílou květinovou blůzu. Oblékla si plášť do deště, který jí sahal ke kolenům, ale v tom spěchu nechala stát deštník u stojanu vedle dveří. Teprve když sestoupila do prvního patra a vyšla na ulici, uvědomila si svou chybu, ale úzkost jí zabránila, aby se pro něj vracela zpátky nahoru.

Musela zjistit, co se přihodilo v muzeu. Posledních deset let strávila tím, že dávala dohromady sbírku z Arabského poloostrova, a poslední čtyři roky v muzeu pracovala na svých výzkumných projektech. Co všechno z toho bylo zničeno? Co by se dalo zachránit?

Venku se déšť změnil ve vytrvalý liják, ale noční obloha alespoň vypadala o něco jasněji. Než dorazila k bezpečnostní kontrole u provizorního zátarasu, byla promočená na kost.

Zachvěla se, když se hlídka konečně spokojila s její identifikací.

„Můžete pokračovat. Inspektor Samuelson už na vás čeká.“

Další policista ji doprovodil k jižnímu vchodu do muzea. Zvedla oči k fasádě s pilíři. Vyzařovala z ní odolnost bankovního trezoru a trvalost, o které se nedalo pochybovat.

Až do dnešní noci…

Uvedli ji vchodem dovnitř a po několika schodištích dolů. Prošli dveřmi označenými POUZE PRO PRACOVNÍKY MUZEA. Věděla, kam ji vedou. Do podzemních místností zabezpečovacích systémů muzea.

Na hlídce u dveří stál ozbrojený strážný. Při jejich příchodu na ně kývl – bylo jasné, že je očekává. Otevřel jim dveře.

Její doprovod ji předal dalšímu člověku: černochovi v civilních šatech, v obyčejném modrém obleku. Byl o několik centimetrů vyšší než Safia a měl úplně šedivé vlasy. Jeho obličej vypadal jako hodně

obnošená kůže. Všimla si, že má na tvářích šedivý stín strniště. Pravděpodobně ho vytáhli z postele tak narychlo, že se neměl čas oholit.

Podal jí ruku. „Inspektor Geoffrey Samuelson," řekl stejně pevným hlasem, jako byl i jeho stisk. „Děkuji vám, že jste sem tak rychle přišla."

Přikývla, příliš nervózní na to, aby promluvila.

„Prosím, následujte mě, doktorko al-Mázová. Potřebujeme vaši pomoc při vyšetřování příčiny výbuchu."

„Moji pomoc?" podařilo se jí ze sebe vypravit. Prošla odpočinkovou místností, plnou bezpečnostních pracovníků. Zdálo se, že byly povolány všechny služby, všechny směny. Řadu z těch mužů a žen poznala, ale zírali na ni, jako kdyby byla někdo cizí. Zvuk jejich rozhovoru se ztišil, když procházeli kolem. Museli vědět, že ji zavolali, ale důvod pro ně byl zjevně stejně nejasný jako pro ni samotnou. I tak ale bylo zřejmé, že za jejich náhlým tichem se skrývá podezřívavost.

Napřímila se a její úzkostí pronikly jiskřičky zlosti. Byli to její spolupracovníci, kolegové. Ale všichni také až příliš dobře věděli o její minulosti.

Ramena jí poklesla, když ji inspektor prováděl chodbou k nejvzdálenější místnosti. Věděla, že v ní bylo „hnízdo", jak mu pracovníci přezdívali. Byla to oválná místnost, jejíž stěny byly beze zbytku pokryty monitory bezpečnostních kamer. Když vstoupili, zjistila, že je téměř prázdná.

Všimla si šéfa ochranky muzea Ryana Fleminga, malého, ale podsaditého muže ve středních letech. Byl snadno rozpoznatelný díky své dokonale holé hlavě a zahnutému nosu, které mu vynesly přezdívku „Plešatý orel". Stál vedle vytáhlého muže v nažehlené vojenské uniformě včetně zbraně u pasu. Oba se nakláněli přes ramena technika, který seděl před řadou obrazovek. Jakmile vstoupili, všichni se po nich ohlédli.

„Doktorka Safia al-Mázová, kurátorka Kensingtonské galerie," představil ji Fleming. Narovnal se a mávl na ni, aby se k nim připojila.

Fleming tu pracoval už v době, kdy Safia nastupovala. Tehdy byl ještě řadovým hlídačem, ale postupně se vypracoval až na šéfa ochranky muzea. Před čtyřmi lety zmařil pokus o krádež jedné sochy předislámského období z její galerie. Svoje současné postavení si vysloužil zejména vytrvalostí a pílí. Kensingtonovi věděli, jak se odvděčit lidem, kteří jim prokázali nějakou službu. Od té doby chránil Safii i její galerii, seč mohl.

Přidala se ke skupině před monitory. Inspektor Samuelson ji následoval. Fleming se dotkl jejího ramene a účastně se na ní podíval. „Je mi to tak líto. Vaše galerie, vaše práce…“

„Jak velké jsou škody?“

Fleming vypadal, že se mu dělá špatně. Jednoduše ukázal na jednu z obrazovek. Safia se k ní naklonila blíž. Přenášela černobílý obraz z hlavní chodby severního křídla v reálném čase. Převalovaly se tu chuchvalce kouře. Všude pracovali muži v ochranných oblecích. Několik z nich se shromáždilo u bezpečnostní mříže, která vedla do Kensingtonské galerie. Vypadalo to, že zírají na postavu přiškvařenou k mříži, vychrtlou, kostlivou figuru, připomínající nějakého strašáka.

Fleming zavrtěl hlavou. „Koroner bude zanedlouho moci identifikovat pozůstatky, ale jsme si jistí, že to je Harry Masterson, jeden z mých mužů.“

Z kostí se stále kouřilo. Tohle kdysi býval člověk? Safia cítila, jak se pod ní zhoupla podlaha, a o krok ustoupila. Fleming ji podepřel. Požár o takové síle, aby dokázal spálit maso z kostí, byl mimo její chápání.

„Tomu nerozumím,“ vykoktala. „Co se tu stalo?“

Odpověděl muž ve vojenské uniformě. „Doufali jsme, že byste na to mohla vrhnout nějaké světlo právě vy.“ Obrátil se k technikovi u obrazovek. „Přetočte to zpátky na nula sto.“

Technik přikývl.

Mezitím se voják otočil k Safii. Jeho výraz byl tvrdý, nepřátelský. „Jsem velitel Randolph z protiteroristické divize ministerstva obrany.“

„Protiteroristické?“ zopakovala Safia a rozhlédla se po ostatních. „To byl bombový útok?“

„To ještě musíme určit, madam," řekl velitel.

Ozval se technik. „Všechno je připraveno, pane."

Randolph jí pokynul, aby přistoupila k monitoru. „Byli bychom rádi, kdybyste se na to podívala, ale to, co uvidíte, považujte za přísně tajné. Chápete?"

Safia sice nechápala, ale přesto přikývla.

„Přehrajte to," přikázal Randolph.

Na obrazovce se objevil záběr kamery na zadní místnost Kensingtonské galerie. Všechno se zdálo normální, až na to, že celá místnost byla ponořená ve tmě s výjimkou ostrůvků světel kolem bezpečnostního osvětlení.

„Takhle vypadala situace těsně po jedné hodině," okomentoval to velitel.

Safia přihlížela, jak z vedlejší místnosti připlul další zdroj světla. Nejdřív to vypadalo, že dovnitř vstoupil nějaký člověk s baterkou, ale brzy bylo jasné, že se světlo pohybuje samo o sobě. „Co to je?" zeptala se.

Technik odpověděl: „Prohlíželi jsme si ten záznam pod různými filtry. Zdá se, že se jedná o takzvaný kulový blesk, volně se vznášející kouli plazmy, která občas vzniká při bouřce. To je vůbec poprvé, co se podařilo jednoho z těch zatracených šmejdů nafilmovat."

Safia už o kulových blescích slyšela. Jsou to světélkující koule ionizovaného vzduchu, které se pohybují vodorovně nad povrchem země. Objevují se na otevřených prostranstvích, uvnitř domů, v letadlech, a dokonce i na palubě ponorek. Ale tento jev jen zcela výjimečně způsobí nějaké škody. Ohlédla se na monitor s obrazem z chodby severního křídla. Tohle určitě nemohla být příčina takového výbuchu.

Zatímco nad tím přemítala, objevila se v záběru nová postava, jeden z hlídačů.

„Harry Masterson," řekl Fleming.

Safia se zhluboka nadechla. Jestli měl Fleming pravdu, jednalo se o muže, jehož kosti teď dýmaly na druhé obrazovce. Chtěla zavřít oči, ale nemohla.

Hlídač sledoval záři vznášející se koule. Vypadal stejně zmatený jako lidé v místnosti. Zvedl si k ústům vysílačku a něco do ní hlásil, ale bezpečnostní kamery nesnímaly zvuk.

Pak se kulový blesk zastavil nad jedním podstavcem, na kterém spočívala jakási železná socha. Propadl skleněnou krychlí a zhasl. Safia zamrkala, ale nic se nestalo.

Hlídač pořád něco říkal do vysílačky… pak ho zřejmě něco vylekalo. Obrátil se k útěku přesně v okamžiku, kdy vitrína vybuchla. Okamžik nato došlo k bílému záblesku při druhé explozi a obrazovka zčernala.

„Převiňte o čtyři vteřiny zpátky," přikázal velitel Randolph.

Záznam se pomalu po jednotlivých obrázcích vracel zpět. Ze záblesku se vynořila místnost a vzápětí se skleněná vitrína složila dohromady kolem železné figury.

„Tady to zastavte."

Obraz znehybněl kromě mírného chvění na monitoru. Za skleněnou krychlí bylo jasně vidět železný artefakt. Vlastně až moc jasně. Vypadalo to, že z něj vychází nějaké světlo.

„Co to sakra je?" chtěl vědět Randolph.

Safia jen zírala. Už chápala, proč ji povolali na tuto schůzku. Nikdo z přítomných nechápal, co se tu stalo. Nikomu to nedávalo žádný smysl.

„Co je to za sochu?" zeptal se velitel. „Jak dlouho už je v muzeu?"

Safia v jeho slovech postřehla špatně skrývané obvinění. Nepropašoval někdo do muzea bombu maskovanou jako socha? A pokud ano, kdo by s největší pravděpodobností na tomto plánu spolupracoval? Kdo jiný, než nějaký zaměstnanec muzea? Někdo, kdo má v minulosti spojitost s jiným výbuchem.

Zavrtěla hlavou nad otázkou i obviněním. „Ale to… to není socha."

„Tak co to tedy je?"

„Ta železná figura je fragment meteoritu… který byl objeven v Ománské poušti ke konci devatenáctého století."

Safia věděla, že historie tohoto předmětu se datuje mnohem dál do minulosti. Po celá století hovoří arabské mýty o ztraceném městě,

jehož vstupní bránu střeží železný velbloud. Bohatství tohoto ztraceného města mělo být naprosto nepředstavitelné. Prý bylo tak velké, že u jeho bran byly pohazovány stovky černých perel jako odpadky. Pak v devatenáctém století zavedl beduínský stopař na to místo jednoho britského výzkumníka, ale žádné ztracené město nenašli. Místo toho objevili jen kus meteoritu, zpola zabořený do písku, který vzdáleně připomínal klečícího velblouda. Údajné černé perly byly pouze kousky přírodního skla vzniklého z písku roztaveného při dopadu meteoritu.

„Tento meteorit ve tvaru velblouda," pokračovala Safia, „je součástí sbírek Britského muzea od jeho založení… i když byl uložen v depozitáři až do doby, kdy jsem ho našla v katalogu a přidala k vystaveným exponátům."

Ticho prolomil inspektor Samuelson. „Kdy byl přemístěn sem?"

„Před dvěma lety."

„Tak to už tu je nějakou dobu," poznamenal významně inspektor a podíval se na velitele, jako kdyby to s konečnou platností uzavíralo nějakou dřívější výměnu názorů.

„Takže to je meteorit?" zahučel velitel a potřásl hlavou, zjevně zklamaný, že se nepotvrdila jeho konspirační teorie. „To nedává žádný smysl."

Nenadálý shon přilákal pozornost všech ke dveřím. Safia viděla, jak si přístup do místnosti vynucuje ředitel muzea Edgar Tyson. Obvykle elegantně oblečený muž měl na sobě pomačkaný oblek, který dobře ladil s jeho ustaraným výrazem. Zatahal se za malou bílou kozí bradku. Teprve teď si Safie uvědomila jeho dosavadní nápadnou nepřítomnost. Muzeum bylo jeho celým životem.

Důvod pro jeho opožděný příchod ale vzápětí vyšel najevo. Vlastně mu šel hned v patách. Do místnosti vkročila žena, jejíž přítomnost téměř předcházela vlastní postavu, jako vlna zvěstuje bouři. Byla vysoká přes sto osmdesát centimetrů, měla na sobě tartanový plášť, z něhož odkapávala voda, ale její pískově světlé vlasy dosahující na ramena byly suché a upravené do jemných kudrlinek, které jako by se pohybovaly nezávisle na majitelce. Zjevně si nezapomněla deštník.

Velitel Randolph se napřímil, pokročil kupředu a promluvil náhle uctivým hlasem: „Lady Kensingtonová.“

Žena ho ignorovala a rozhlížela se po místnosti, až se její pohled zaostřil na Safii. Vzápětí ulehčené vykřikla. „Safie… díkybohu!“ Přispěchala k ní, pevně ji objala a bez dechu jí šeptala do ucha: „Když jsem se doslechla… tak často tu pracuješ pozdě do noci. A když jsem se ti nemohla dovolat…“

Safia jí objetí oplatila a cítila, jak se druhé ženě chvějí ramena. Znaly se od dětství a byly si bližší než sestry. „Nic mi není, Karo,“ řekla tiše.

Hloubka nefalšovaného strachu jinak tak silné ženy ji překvapila. Takové city jí už nedala najevo od doby, kdy byly mladé, od doby, kdy zemřel Kařin otec.

Kara se stále chvěla. „Nevím, co bych si počala, kdybych o tebe přišla.“ Sevřela paže kolem Safie ještě pevněji.

Safii vhrkly slzy do očí. Vzpomněla si na podobná objetí a podobná slova. *Já o tebe nepřijdu.*

Když jí byly čtyři roky, její matka zahynula při autobusovém neštěstí. Vzhledem k tomu, že o otce přišla ještě dříve, byla umístěna do sirotčince, na hrozné místo s dětmi se smíšenou krví. O rok později si Safii vyzvedli jako kamarádku na hraní pro stejně starou Karu. Ten den si sotva pamatovala. Přišel pro ni nějaký vysoký muž a odvezl si ji.

Byl to Reginald Kensington, Kařin otec.

Díky tomu, že si byly blízké věkem a obě měly stejně nezkrotnou povahu, staly se z Kary a Safie velice rychle dobré kamarádky… v noci si svěřovaly tajemství, hrály si mezi datlovníky a palmami, kradly se spolu do kina a šeptaly si pod peřinou své sny. Byl to skvělý čas, nekončící sladké léto.

Pak, když jim bylo deset, přišla ničivá zpráva: lord Kensington oznámil, že Kara odjede na dva roky studovat do Anglie. Safia, plná úzkosti, se ani neomluvila od stolu. Utekla do svého pokoje se zlomeným srdcem a strachem, že ji teď vrátí do sirotčince, jako se vrací do krabice hračka, která už není potřeba. Ale Kara ji našla. *Já o tebe nepřijdu*, slíbila jí mezi slzami a objetími. *Přemluvím taťku, abys jela se mnou.*

A Kara svoje slovo dodržela.

Safia s ní odjela na dva roky do Anglie. Studovaly spolu jako sestry, jako nejlepší přítelkyně. Když se vrátily do Ománu, byly nerozlučné. Dokončily spolu svoje vzdělání v Maskatu. Všechno se zdálo být nádherné, dokud se v den svých sedmnáctých narozenin nevrátila Kara z lovu spálená od slunce a nepříčetná žalem.

Její otec se s ní nevrátil.

Zemřel v proboženém závrtu, znělo oficiální stanovisko, ale tělo Reginalda Kensingtona se nikdy nenašlo.

Od toho dne Kara nikdy nebyla stejná jako dřív. Stále si sice držela Safii blízko u sebe, ale bylo to více z touhy po něčem známém než ze skutečného přátelství. Kara se ponořila do vlastního studia, aby mohla převzít kontrolu nad otcovými podniky a projekty. V devatenácti promovala na Oxfordu.

Ukázalo se, že tato mladá žena má vynikající nos na finance a ještě na univerzitě ztrojnásobila hodnotu otcova majetku. Společnost Kensington Wells Incorporated stále rostla a rozšířila svoje zájmy do dalších oblastí: počítačové technologie, patenty na odsolování, televizní vysílání. Kara ale nikdy nezanedbávala ani zdroj bohatství své rodiny: *ropu.* Zrovna v minulém roce předčila její společnost v uzavírání výnosných kontraktů i Halliburton Corporation.

Ani Safii nehodila přes palubu. Kara platila za její vzdělání včetně šesti let na Oxfordu, kde Safie získala doktorát z archeologie. Po promoci zůstala jako zaměstnanec Kensington Wells. Nakonec začala dohlížet na Kařin zamilovaný projekt v muzeu, na sbírku starožitností z Arabského poloostrova, kterou založil Reginald Kensington. A stejně jako ostatní věci, i tento projekt pod Kařiným vedením prosperoval – rozrostl se do největší sbírky na světě. Před dvěma měsíci se ji pokusila odkoupit vládnoucí rodina ze Saúdské Arábie, aby se sbírka vrátila na arabskou půdu. Šuškalo se, že nabídnutá cena se pohybovala v řádu stovek milionů.

Kara odmítla. Sbírka pro ni znamenala víc než peníze. Byl to pomník jejímu otci. I když jeho tělo nikdy nebylo nalezeno, byl tu jeho odkaz – v tomto křídle Britského muzea, mezi vším tím bohatstvím a dějinami Arábie.

Safia se dívala přes rameno své přítelkyně na obrazovku s kouřícími pozůstatky jejich tvrdé práce. Sotva si dokázala představit, co ta ztráta bude znamenat pro Karu. Jako kdyby někdo znesvětil hrob jejího otce.

„Karo," začala Safia v pokusu trochu otupit úder, který musel přijít, tím způsobem, že to Kara uslyší od někoho, kdo sdílí její vášeň. „Galerie… je zničená."

„Já vím. Edgar už mi to řekl." Do Kařina hlasu se vrátila rozhodnost. Vymanila se ze Safiina objetí, jako kdyby si najednou připadala hloupě. Rozhlédla se po ostatních lidech v místnosti. Z jejího postoje už zase čišela velitelská ráznost. „Co se stalo? Kdo to udělal?"

Bylo jasné, že Kara také považuje za podezřelou okolnost, že přišla o sbírku tak krátce nato, co ji odmítla prodat do Saúdské Arábie.

Vzápětí jí opět promítli záznam bezpečnostní kamery. Safia si vzpomněla, jak ji před tím neopomněli upozornit na to, že se jedná o tajný materiál. Karu v tomto směru nikdo nenapomínal. Bohatství má svá privilegia.

Safia se na něj už podruhé nedívala. Místo toho sledovala Karu v obavě, jak ničivý to na ni bude mít dopad. Koutkem oka zachytila konečný záblesk výbuchu a pak obrazovka zčernala. Po celou dobu se Kařin výraz nijak neměnil – její obličej připomínal mramorovou sochu soustředění, jako by šlo o bohyni Athénu v hlubokém zamyšlení.

Na konci ale Kara pomalu zavřela oči. Ani šokem ani hrůzou – Safia znala Karu až příliš dobře na to, aby to poznala –, ale hlubokým ulehčením. Rty její přítelkyně se pohnuly v bezdechém zašeptání jediného slova, které zachytila jen Safia.

„Konečně…"

2. kapitola

HON NA LIŠKU

14. LISTOPADU, 7:04 EST
LEDYARD, CONNECTICUT

Klíčem ke každému úspěšnému lovu je trpělivost.

Painter Crowe stál na své rodné půdě, na půdě, kterou kmen jeho otce pojmenoval Mashantucket, „hodně zalesněný kraj“. Tam, kde Painter číhal, ale žádné stromy nebyly, nezněl tu žádný ptačí zpěv a na líci jej nehladil žádný vánek. Tady zněl cinkot hracích automatů a mincí, čpěl tu tabákový dým a hučela tu klimatizace, která recyklovala neživý vzduch.

Foxwoodské letovisko a kasino bylo největším hráčským komplexem na celém světě, který předčil i všechny podniky v Las Vegas nebo dokonce v Monte Carlu. Rozkládal se kousek od skromné vesničky Ledyard v Connecticutu, kde se dramaticky tyčil k nebi z hustých lesů Mashantucketské rezervace. Kromě vybavení herny se šesti tisíci hráčskými automaty a stovkami herních stolů se v komplexu nacházely tři luxusní hotely. Celé středisko vlastnil kmen Pequotů, „Liščích lidí“, kteří v těch samých lesích lovili posledních deset tisíc let.

Momentálně ale nebyl loveným zvířetem jelen ani liška.

Painterovou kořistí byl čínský počítačový odborník Sin Čang.

Čang, známější pod svou přezdívkou *Chaos*, byl hacker a lamač kódů s úžasnými schopnostmi, jeden z nejlepších lidí, jakého měli Číňané k dispozici. Při čtení jeho složky Painter pocítil k tomu štíhlému muži v obleku od Ralpha Laurena úctu. Během posledních tří let řídil úspěšnou vlnu počítačové špionáže na půdě USA. Jeho

posledním úlovkem byla technologie plazmových zbraní z Los Alamos.

Painterův cíl se konečně zvedl od herního stolu.

„Chcete si dát přestávku, pane doktore?“ zeptal se vedoucí dozoru u herních stolů, který dohlížel nad stolem jako kapitán na přídi své lodi. V sedm hodin ráno tu byl jediný hráč… a jeho tělesná stráž.

Jeho osamělost vyžadovala, aby Painter špehoval svůj cíl z bezpečné vzdálenosti. Snadno mohl vzbudit podezření.

Čang přesunul hromádku černých žetonů k pokladní, ženě s unuděnýma očima. Zatímco přepočítávala Čangovu výhru, Painter si pozorně prohlížel svůj cíl.

Čang potvrzoval stereotyp Číňanů jako neproniknutelných lidí. Měl pokerovou tvář, která neprozrazovala žádné pocity, žádný osobitý tik, který by doprovázel štěstí nebo naopak smůlu. Jednoduše hrál svou hru.

Stejně jako teď.

Z jeho vzhledu by nikdo nevyvodil, že se jedná o mistra zločinu, po kterém pátrá patnáct zemí. Oblékal se jako typický západní obchodník: na míru šitý oblek s nenápadnými úzkými proužky, hedvábná kravata, platinové hodinky značky Rolex. Přesto si zachovával určitou střízlivou estetičnost. Černé vlasy měl kolem uší a na krku vyholené, takže zůstávala jen korunka na temeni hlavy, ne nepodobná střihu mnichů. Nosil brýle s kulatými čočkami se slabým modrým nádechem a vypadal díky nim svědomitě a učeně.

Konečně pokladní mávla rukama nad sloupci žetonů, aby ukázala bezpečnostním kamerám ukrytým v černých zrcadlech stropní klenby, že má prázdné prsty i dlaně.

„Rovných padesát tisíc dolarů,“ řekla.

Vedoucí dozoru přikývl. Pokladní odpočítala částku v tisícidolarových žetonech. „Přeji vám hodně štěstí, pane,“ promluvil vedoucí.

Aniž by třeba jen pokývl hlavou, Čang se svými dvěma bodyguardy odešel. Hrál tu celou noc. Na obzoru už se objevily známky svítání. Fórum o kyberzločinech začne za další tři hodiny. Tato konference se zabývala nejnovějším vývojem na poli krádeží

identity, ochranou infrastruktur a spoustou dalších bezpečnostních témat.

Za dvě hodiny bude zahájena snídaně sponzorovaná firmou Hewlett Packard a Čang provede předání během tohoto setkání. Jeho americký kontakt zůstával stále neznámý. To byl hlavní cíl probíhající operace. Kromě zabezpečení dat o zbraních se pokoušeli odhalit Čangova místního spolupracovníka, někoho napojeného na tajnou síť, která obchodovala s vojenskými tajemstvími a technologiemi.

Tato mise nesměla selhat.

Painter skupinu sledoval. Nadřízení v oddělení DARPA vybrali právě jeho, částečně kvůli jeho zkušenostem v oblasti miniaturních sledovacích zařízení a počítačové techniky, ale daleko důležitější byla jeho schopnost splynout s prostředím Foxwoodsu.

I když byl Painter jen poloviční indián z kmene Pequot, zdědil dostatek otcových rysů, aby se za něj mohl vydávat. Stačilo několik návštěv opalovacích salonů, aby získal tmavší odstín pleti, a musel si nasadit hnědé kontaktní čočky, aby zakryl modré oči po matce. Poté se svými vlasy barvy havraních křídel, jež mu splývaly na ramena a momentálně byly staženy do ohonu, vypadal přesně jako otec. Aby přestrojení bylo dokonalé, oblékl si uniformu zaměstnanců kasina se symbolem kmene Pequotů vyšitým na kapse – jednalo se o siluetu stromu na pahorku, rýsující se proti jasné obloze. Kdo se kdy dívá zaměstnancům do tváře?

Painter zůstával při sledování Čanga ve střehu. Nikdy se nedíval přímo na sledovanou skupinu. Vnímal je periferním zrakem a využíval přirozené ochrany, jak nejlépe mohl. Stopoval svou kořist neonovým lesem blikajících automatů a širokými mýtinami stolů se zeleným suknem. Uchovával si vzdálenost, ale měnil rychlost i směr chůze.

Ve sluchátku mu zabzučela mandarinská čínština. Čangův hlas zachycený miniaturním vysílačem. Čang měl namířeno zpátky do svého apartmá.

Painter se dotkl miniaturního hrdelního mikrofonu a navenek neslyšně promluvil do vysílačky. „Sanchezová, jaký je příjem?“

„Hlasitý a čistý, veliteli.“

Jeho spolupracovnice na této misi, Cassandra Sanchezová, byla ubytována v apartmá naproti Čangovu a starala se o sledovací techniku. „Jak se drží podkožní štěnice?“ zeptal se jí.

„Měl by si co nejdřív sednout k počítači. Štěnici začíná docházet šťáva.“

Painter se zamračil. Tu štěnici dostal Čang včera během masáže. Latinskoamerická pleť Sanchezové byla dostatečně tmavá, aby se mohla vydávat za místní indiánku. Při masáži minulý večer implantovala Čangovi podkožní vysílač, jehož vpich nebylo při hlubokém vtlačování palců do kůže cítit. Drobný vpich pak potřela anestetickým chirurgickým lepidlem. Než skončila s masáží, bylo už lepidlo zaschlé. Digitální mikrovysílačka ale měla životnost jen něco přes dvanáct hodin.

„Kolik zbývá času?“

„Podle nejlepšího odhadu… osmnáct minut.“

„Ksakru.“

Painter znovu zaměřil veškerou pozornost na rozhovor své kořisti.

Čang mluvil tiše, tak, aby ho slyšeli jen jeho bodyguardi. Painter, který mluvil plynně čínsky, poslouchal. Doufal, že Čang nějak naznačí, kdy hodlá soubory o plazmových zbraních předat. Jeho naděje byly zklamány.

„Ať je ta holka připravená, než se osprchuji,“ řekl Čang.

Painter sevřel ruku v pěst. Té „holce“ bylo třináct a byla to otrokyně ze Severní Koreje. *Moje dcera,* vysvětloval Čang těm, které vůbec napadlo se zeptat. Kdyby to byla pravda, patřil by do dlouhého seznamu Čangových zločinů i incest.

Painter obešel zástěnu na výměnu žetonů a vydal se dlouhou uličkou mezi automaty, souběžnou s trasou sledovaného objektu. Na dolarovém automatu zacinkal jackpot. Vítěz, muž ve středních letech, se usmál a rozhlédl se kolem sebe po někom, s kým by se mohl podělit o své štěstí. Tím někým byl Painter.

„Já vyhrál!“ vykřikl vítězoslavně. Oči měl od celonočního hraní celé červené.

Painter přikývl. „Přeji vám hodně štěstí, pane,“ odpověděl, opakuje dřívější slova vedoucího dozoru, a prošel kolem muže. Tady

ve skutečnosti nikdo nevyhrával – kromě kasina. Jen samotné hrací automaty vloni vytvořily čistý zisk osmi set milionů dolarů. Vypadalo to, že kmen Pequotů učinil opravdu velký pokrok od svého obchodování s pískem a štěrkem v osmdesátých letech dvacátého století.

Painterův otec tu konjunkturu bohužel propásl, protože odešel z rezervace hned na počátku osmdesátých let, aby zkusil své štěstí v New Yorku. Tam také potkal Painterovu matku, vášnivou Italku, která svého manžela po sedmiletém manželství a narození syna nakonec ubodala k smrti. S matkou v cele smrti Painter vyrostl v řadě pěstounských domů, kde se rychle naučil, že nejlepší, co může udělat, je být co možná nejméně vidět a slyšet.

To byl jeho první trénink v tajnostech… ale rozhodně ne poslední.

Čangova skupinka vešla do haly hotelu Grand Pequot Tower s výtahy, když předtím Čang ukázal recepčnímu klíč ke svému apartmá.

Painter prošel kolem otevřených dveří výtahu. Dole na zádech měl pouzdro s glockem ráže 9 mm, zakryté sakem kasina. Musel odolat pokušení zbraň vytáhnout a střelit Čanga do týla jako při popravě.

To by ale zmařilo jejich cíl: získat zpátky schémata zbraní a výsledky výzkumů na vytvoření orbitálního plazmatického děla. Čangovi se podařilo ta data ukrást z bezpečného federálního serveru a ještě ho zavirovat počítačovým červem. Následující ráno otevřel tento soubor nic netušící technik v Los Alamos jménem Harry Klein a nechtěně tak uvolnil červa, který zničil všechny odkazy na zbraň a současně s tím vytvořil falešnou stopu, která do všeho namočila právě Kleina. Tato lest stála vyšetřovatele dva týdny, než jim došlo, že sledují falešnou stopu.

Bylo zapotřebí deseti agentů DARPY, aby se probojovali následky činnosti červa a objevili skutečnou identitu zloděje: Sin Čang, špion umístěný jako technik u Changnetu, arogantní hacker pocházející z okolí Šanghaje. Podle zpráv CIA byla ukradená data v kufříkovém počítači v Čangově apartmá. Jeho hard drive byl zajištěn

důmyslnou šifrovanou ochranou. Jediná chyba při přístupu k údajům v počítači by měla za následek jejich naprosté smazání.

To se nedalo riskovat. Řádění červa v Los Alamos nepřežilo vůbec nic. Podle odhadů by tato ztráta vrátila celý probíhající projekt o plných deset měsíců zpátky. Ale nejhorším důsledkem bylo, že ukradené výsledky výzkumů by naopak přenesly Číňany o pět let kupředu. V souborech byly uloženy některé mimořádné průlomy a nejnovější zlepšení. Úkol pro DARPU byl jednoduchý: musí tomu zabránit. Jejich cílem bylo získat Čangovo heslo a dostat se k počítači.

Čas se krátil.

Painter přihlížel v odrazu na automatu *Kola štěstí*, jak Čang a jeho osobní stráž nastoupili do expresního výtahu, který vedl k soukromým apartmánům na vrcholu hotelu.

Painter se dotkl svého hrdelního mikrofonu a zašeptal: „Jedou nahoru."

„Mám je. Jsem připravena to spustit, veliteli."

Jakmile se dveře zdviže zavřely, Painter přispěchal k vedlejšímu výtahu. Byla na něm jasně žlutá páska s černými písmeny: MIMO PROVOZ. Painter ji přetrhl a stiskl tlačítko. Dveře se otevřely a Painter nastoupil. Dotkl se hrdelního mikrofonu: „Všechno čisté! Jedem!"

Sanchezová odpověděla: *„Opřete se."*

Po zavření dveří se opřel o mahagonové obložení a rozkročil se.

Kabina vystřelila vzhůru, takže ho síla setrvačnosti přimáčkla k podlaze. Napjal svaly. Sledoval, jak se mění zářící čísla udávající patro, kterým právě projížděl. Sanchezová nastavila výtah na nejvyšší možné zrychlení. Současně zpomalila Čangův výtah o 24 %, což nebyla tak dramatická změna, aby si jí někdo všiml.

Když Painterova kabina dosáhla třicátého druhého patra, se zachvěním zabrzdila. Na dlouhý okamžik ho tentokrát setrvačnost vynesla do vzduchu. Proběhl dveřmi, jakmile se otevřely, opatrně, aby neporušil žlutou pásku. Zkontroloval vedlejší výtah. Čangova kabina byla tři patra pod ním a stoupala.

Musel si pospíšit.

Vyrazil chodbou, až našel číslo Čangova apartmá. „Kdo je uvnitř?“ zašeptal.

„Ta dívka je připoutána k posteli. Dva strážní hrají karty v hlavním pokoji.“

„Rozumím.“ Sanchezová rozmístila tužkové kamery do klimatizačních jednotek pokojů. Painter přešel chodbu a klíčem si otevřel protější apartmá.

Cassandra Sanchezová seděla mezi sledovací elektronikou a monitory jako pavouk uprostřed pavučiny. Byla celá v černém, od bot až po blůzu. Dokonce i kožené ramenní pouzdro s automatickou pistolí ráže 9 mm a pásek se hodily k jejímu oblečení. Pistoli si upravila přidáním gumové rukojeti a zvýšila si páčku pro uvolnění prázdného zásobníku, aby lépe odpovídala její levé ruce. Měla smrtelně přesnou mušku, vycvičenou, stejně jako v případě Paintera, ve Zvláštních silách ještě před náborem do Sigmy.

V očích jí jiskřilo očekáváním ze zakončení hry.

I jemu se při pohledu na ní zrychlil dech. Ňadra jí napínala tenký materiál hedvábné blůzy, která jí díky ramennímu pouzdru přiléhala těsně k tělu. Vyvinul značné úsilí, aby od nich odtrhl pohled. Byli partnery po celých pět let a teprve v poslední době se jeho city k ní prohloubily. Pracovní obědy se změnily ve skleničky po práci a konečně v dlouhé večeře. Přesto ale stále ještě nebyla překročena jistá hranice a oba si udržovali určitý odstup.

Vypadalo to, že jeho myšlenky vycítila, a odvrátila pohled – nikdy na něj netlačila. „K tomu parchantovi tady nahoře,“ ozvala se a obrátila svou pozornost zpátky k monitorům. „Radši by měl ty soubory vypálit během následující čtvrt hodiny, jinak… *Sakra!*“

„Co je?“ přikročil k ní Painter.

Ukázala na jednu obrazovku. Bylo na ní trojrozměrné schéma horní části budovy Grand Pequot Tower. Uvnitř blikalo malé červené X. „Jede zpátky dolů!“

X označovalo polohu indikátoru uvnitř miniaturního vysílače. Právě klesalo jednotlivými patry dolů.

Painter sevřel ruku v pěst. „Něco ho vyrušilo. Spojil se někdo s jeho apartmánem během doby, kdy byl ve výtahu?“

„Vůbec nikdo.“

„Počítač je pořád na svém místě?“

Ukázala na další monitor s černobílým obrazem Čangova apartmánu. Kufříkový počítač ležel na stolku. Kdyby nebylo toho zakódování, bylo by tak jednoduché vrazit dovnitř a zmizet i s počítačem. Ale potřebovali Čangovy kódy. Implantovaná štěnice měla zachytit všechny údery do klávesnice, a tak zaznamenat jeho hesla. Jakmile by se tak stalo, mohli by Čanga i jeho muže zatknout.

„Musím zpátky dolů,“ řekl Painter. Zařízení ke sledování bylo tak drobné, že mělo dosah jen asi dvě stě metrů. Někdo musel být za všech okolností nablízku. „Nemůžeme si ho dovolit ztratit.“

„Jestli nás odhalil…“

„Já vím.“ Vydal se ke dveřím. Čanga bude třeba odstranit. Přijdou sice o ty soubory, ale aspoň se údaje o zbrani nedostanou až do Číny. Takový byl od samého začátku jejich náhradní plán. Dvě bezpečnostní pojistky nad sebou. V jedné větrací mřížce apartmá byl dokonce připevněn malý EM granát. V mžiku jej mohli aktivovat a odpálit elektromagnetický pulz, který by spustil sebeobranu počítače vedoucí k vymazání všech dat. Čína je za žádných okolností nesmí získat.

Painter odspěchal chodbou a vrátil se k výtahu s páskou. Prolezl pod ní dovnitř. Promluvil do svého mikrofonu: „Můžu se dostat dolů před ním?“

„*Držte si klobouk,*“ odpověděla.

Než se stačil zařídil podle její rady, výtah mu klesl pod nohama. Dlouhou dobu nevážil vůbec nic a žaludek mu vylezl až do krku. Výtah mířil k zemi volným pádem. Painter bojoval s návalem paniky a se žaludečními šťávami, které se mu vracely do úst. Pak podlaha výtahu najednou vyrazila vzhůru proti němu. Klesl na kolena. Rychlost zpomalování se snížila a výtah se zastavil.

Dveře se otevřely.

Painter se vyhrabal na nohy. Třicet pater během necelých pěti vteřin. To musel být rekord. Prošel dveřmi do hotelové haly a podíval se na čísla nad expresním výtahem, kterým sjížděl Čang.

Byl pouhé jedno patro nad ním.

Painter o několik kroků ustoupil – zůstal dost blízko na to, aby dobře viděl na dveře, ale dost daleko na to, aby nevzbudil podezření. Zaujal opět postoj pracovníka bezpečnosti kasina.

Zdviž dorazila do přízemí a dveře se otevřely.

Painter sledoval vnitřek výtahu nepřímo, v odrazu na naleštěných mosazných dveřích naproti. *Ale ne…* Otočil se a přešel přímo před výtah. Kabina byla prázdná.

Copak Čang vystoupil v jiném patře? Vkročil do prázdného výtahu. To není možné. Tohle byl expresní výtah. Žádné zastávky mezi přízemím a patrem s apartmány. Jedině že by někdo stiskl nouzové tlačítko, otevřel dveře, a tak unikl.

Pak si toho Painter všiml. Bylo to přilepené na zadní stěně výtahu. Lesklý kousek umělé hmoty a kovu. Miniaturní vysílač. Ta štěnice.

Painter cítil, jak mu pod žebry divoce buší srdce. V tu chvíli vnímal pouze elektronické zařízení připevněné k zadní stěně kabiny. Odtrhl je a zblízka si je prohlédl. Čang ho odlákal pryč.

Ach bože…

Dotkl se hrdelního mikrofonu. „Sanchezová!“

Srdce mu stále hlasitě bušilo. Žádná odpověď.

Otočil se a zmáčkl tlačítko označené jednoduše jako APARTMÁNY. Dveře se zavíraly příliš pomalu. Painter pochodoval po uzavřeném prostoru jako lev v kleci. Znovu zkusil vysílačku. Pořád nic.

„Ksakru s tím…“ Expresní výtah začal stoupat. Painter bouchl pěstí do stěny. Mahagonové obložení pod jeho klouby popraskalo. „Dělej, ty sráči!“

Ale věděl, že už je příliš pozdě.

14:38 GMT
LONDÝN, ANGLIE

Safia stála v chodbě pár kroků od Kensingtonské galerie a nemohla dýchat. Nebylo to jen kvůli pachu spáleného dřeva, izolace a pozůstatků sežehnutého elektrického vedení. Daleko horší bylo to čekání. Celé ráno sledovala vyšetřovatele a inspektory ze všech

možných britských úřadů, jak chodí dovnitř a ven. Ona tam nesměla. *Jenom policie.*

Civilistům nebyl umožněn přístup za žluté pásky, za kordony zátarasů a za ostražité pohledy vojenských strážích.

O půl dne později mohla konečně dovnitř, aby se na vlastní oči podívala na následky výbuchu. V tomto konečném okamžiku měla pocit, jako kdyby jí hruď svírala obří kamenná pěst. Její srdce se zmítalo jako zmatkující ptáče, které ji vyděšeně tlouklo do žeber.

Jaký je rozsah škod? Co bude možné zachránit?

Připadala si stejně zničená a zasažená jako ta galerie.

Práce zde pro ni nebyla jen *akademickým* životem. Po Tel Avivu tady znovu dala dohromady svoje *srdce*. A i když opustila Arábii, nezanevřela na ni. Pořád byla dcerou své matky. Proto si postavila svoji vlastní Arábii tady v Londýně, chráněnou před teroristy, hmatatelné vyprávění o dějinách její země, jejích zázracích, jejím starověku i záhadách. Mezi těmito starožitnostmi, při procházení galeriemi, slyšela, jak jí pod nohama křupe písek, vnímala na kůži teplo slunce a cítila sladkou chuť čerstvě natrhaných datlí. Byl to domov, bezpečný a přátelský domov.

Ale ani to ještě nebylo všechno. Její žal měl ještě hlubší kořeny.

Ve svém nitru tento domov postavila nejen pro sebe, ale také pro svou matku, kterou si sotva pamatovala. Čas od času, když tu pracovala hluboko do noci, Safia zachytila ve vzduchu ten nejslabší závan jasmínu: vzpomínky na dětství a na svou matku. I když nemohly sdílet svůj život, mohly sdílet tohle místo, tento společný domov.

Teď bylo všechno pryč.

„Už můžeme dovnitř.“

Safia sebou trhla. Podívala se na Ryana Fleminga. Šéf bezpečnostní služby bděl spolu s ní, i když na něm bylo vidět, že se v noci taky moc nevyspal.

„Zůstanu s vámi,“ řekl.

Nabrala vzduch do plic a přikývla. To bylo to nejlepší poděkování za jeho laskavost a společnost, jakého byla momentálně schopná. Vydala se za ostatními pracovníky muzea. Všichni

souhlasili, že pomohou s katalogizováním a dokumentováním obsahu galerie. Bude to trvat týdny.

Safia kráčela kupředu, obávajíc se toho, co najde. Obešla poslední zátaras. Koronerova kancelář odstranila bezpečnostní mříže. Byla jim za to vděčná. Neměla žádnou touhu spatřit pozůstatky Harryho Mastersona.

Došla ke vchodu a nahlédla dovnitř.

Přestože se na ten pohled v duchu připravovala a viděla záběry bezpečnostních kamer, nebyla připravená na to, co spatřila.

Světlá galerie se změnila v černý jeskynní útvar, pět místností ohořelých kamenů.

Zalkla se a vzápětí se jí z hrdla vydralo několik vzlyků.

Požár zničil všechno. Obložení stěn shořelo až na holé cihly. Nic nezůstalo stát s výjimkou jediné babylonské vázy v centru galerie. Byla vysoká do pasu a i když ji plameny sežehly, udržela se vzpřímená. Safia slyšela zprávy o tornádech, která udělala to samé – celou ulici proměnila v hromadu sutin a uprostřed ponechaly stát nedotčený, opřený bicykl.

Nedávalo to žádný smysl. Vůbec nic z toho nedávalo smysl.

Místnosti pořád čpěly spáleninou a na podlaze se převalovalo několik centimetrů vody smíchané s popelem, které tu po sobě zanechaly hasičské stříkačky.

„Budete potřebovat holínky," řekl Fleming, položil jí ruku na paži a odvedl ji k řadě bot. Ochromeně si jeden pár natáhla na nohy. „A tvrdý klobouk."

„Kde máme vůbec začít?" zamumlal někdo.

Patřičně oblečená Safia vstoupila do galerie, procházela ji mechanicky jako ve snu a vůbec nemrkala. Když došla do nejvzdálenější místnosti, něco jí křuplo pod podrážkou boty. Shýbla se, prohrábla vrstvu vody a sebrala z podlahy kámen. Na jeho povrchu bylo několik čar klínového písma. Byl to kousek asyrské tabulky z časů dávné Mezopotámie. Narovnala se a rozhlédla se po zbytcích Kensingtonské galerie.

Teprve teď si všimla ostatních lidí. Cizinci v jejím domově.

Pracovali ve skupinkách a hovořili tlumeně, jako na hřbitově. Statici zkoumali infrastrukturu budovy, zatímco požární inspektoři

prováděli měření příručními přístroji. Několik zástupců magistrátu se dohadovalo v rohu o nákladech a pár policistů stálo na stráži u zhroucené venkovní stěny, kde už pracovali dělníci na provizorní prkenné barikádě, jež by zakryla otvor ve zdi.

Dírou si všimla zvědavců na ulici, které zadržovaly policejní kordony. Měli obdivuhodnou výdrž, když si člověk uvědomil, že ranní déšť se změnil v odpolední liják. V šeru blýskaly fotoaparáty. Turisté.

Jejím ochromením projel plamen zlosti. Chtěla je všechny okamžitě vyhodit. Tohle bylo její křídlo, její domov. Zlost jí pomohla v soustředění a připoutala její pozornost k současné situaci, s níž bylo třeba se vypořádat. Měla svůj úkol, svoje povinnosti.

Obrátila se k ostatním badatelům a studentům z muzea. Už se začali probírat troskami. Bylo povzbudivé vidět, že momentálně odložili svou profesionální řevnivost stranou.

Safia se vrátila zpátky ke vchodu, odhodlaná zorganizovat ty, kteří nabídli svou pomoc. Když ale došla do první místnosti, ve vchodu se objevila velká skupina lidí. V jejím čele kráčela Kara, oblečená v pracovním, a s červeným tvrdým kloboukem s insigniemi Kensington Wells. Uvedla skupinu asi dvaceti mužů a žen do galerie. Všichni měli stejné oblečení a na hlavách stejné červené klobouky.

Safia si stoupla před ně. „Karo?“ Neviděla ji celý den. Zmizela s ředitelem muzea, zřejmě aby pomáhala koordinovat různé týmy policejních a požárních vyšetřovatelů. Vypadalo to, že pár miliard v librách šterlinků člověku dodávalo jistou autoritu.

Kara mávla na svůj tým, aby pokračovali do galerie. „Do práce!“ Obrátila se k Safii. „Najala jsem si svůj vlastní pátrací tým.“

Safia zírala na skupinu, která se rozlezla jako malá armáda po místnostech. Místo zbraní ale měli všemožné vědecké vybavení. „Co se děje? Proč to děláš?“

„Abych zjistila, co se tu stalo.“ Kara sledovala, jak se její skupina pustila do práce. V očích se jí zračilo horečnaté, ohnivé odhodlání.

Safia u své přítelkyně takový pohled neviděla už hodně dlouho. Něco vzbudilo Kařiny vášně, které jí chyběly po celé roky. Takový žár mohla vyvolat jediná věc.

Její otec.

Safia si pamatovala pohled v Kařiných očích, když sledovala videonahrávku exploze. To podivné ulehčení. To jediné slovo. *Konečně…*

Kara vkročila do galerie. Její skupina už začala sbírat vzorky z různých povrchů: umělé hmoty, skla, dřeva, kamene. Kara přešla ke dvěma mužům s detektory kovu. Jeden z nich právě zvedl z hromádky sutin kousek roztaveného bronzu. Odložil ho stranou.

„Chci, abyste našli všechny kousky toho meteoritu," přikázala jim Kara.

Muži přikývli a pokračovali v pátrání.

Safia se k ní připojila. „Co tady *doopravdy* hledáš?"

Kara se k ní obrátila a v očích se jí blýskalo odhodlání. „Odpovědi."

Safia poznala, jaká naděje zůstala nevyslovena. „O tvém otci?"

„O jeho smrti."

16:20

Kara seděla na chodbě ve skládacím křesle. V galeriích pokračovala práce. Kolem bzučely a vrčely větráky. Hovor a hlasy pracovníků k ní sotva doléhaly. Vyšla ven, aby si zakouřila. Už dávno toho nechala, ale potřebovala nějak zabavit ruce. Prsty se jí třásly. Má na to sílu? Sílu doufat.

Ve vchodu se objevila Safia, všimla si jí a vykročila jejím směrem. Kara na ni mávla, aby ji nechala chvilku samotnou, a ukázala na svou cigaretu. „Potřebuju jen chvilku."

Safia se zarazila, okamžik se na ní dívala, pak přikývla a vrátila se zpátky do galerie.

Kara znovu vdechla kouř cigarety, ale uklidnění stále nepřicházelo. Adrenalin z minulé noci pomalu docházel a ona si připadala nevyrovnaná. Zírala na nápis nad vchodem do galerie. Byla na něm bronzová podoba jejího otce, zakladatele galerie.

Kara s povzdechem vyfoukla z plic kouř, který jí zamlžil výhled. *Táta…*

Někde v galerii s těžkým zaduněním něco spadlo. Ten zvuk připomínal výstřel a vyvolal v ní vzpomínky na minulost, na lov

mezi dunami. Kara se ponořila do vzpomínek. Bylo to na její šestnácté narozeniny. Hon byl dárkem od jejího otce.

# # #

Arabský přímorožec prchal nahoru po svahu písečné duny. Bílá srst antilopy se jasně odrážela od červeného písku. Jediné dvě skvrny na jeho bílé srsti představovala černá špička ocasu a černá maska kolem očí a čenichu. Z poranění na hýždi mu kapala vlhká červená stopa.

Při zoufalém útěku před lovci se přímorožcova kopyta zarývala hluboko do sypkého písku. Proud krve zesílil, když zvíře usilovně vyrazilo k vrcholu duny. Dva zužující se rohy protínaly vzduch a krční svaly zvířete se s každým bolestivě získaným metrem napínaly.

O čtyři sta metrů dříve Kara zaslechla jeho volání přes zvuk písečného terénního vozidla se čtyřmi silnými terénními pneumatikami. Zklamaně přidala plyn a přelétla vrchol obrovské duny. Na okamžik se ocitla ve vzduchu nad sedadlem, jak vozidlo pomalu padalo k zemi.

Rozzlobeně sevřené rty zůstávaly ukryté za písečným šátkem stejné barvy jako její khaki lovecký oblek. Světlé vlasy, stažené uprostřed do copu, za ní vlály jako ohon za divokou kobylou.

Její otec jel na druhém vozidle s puškou na zádech. Šátek mu spadl na krk. Kůži měl opálenou do barvy koňského sedla a vlasy v odstínu písečné šedi. Zachytil její pohled.

„Jsme blízko!“ vykřikl do kvílivého řevu motorů. Prudce přidal plyn a uháněl dolů po návětrné straně duny.

Kara ujížděla za ním, skloněná nad řídítky a následovaná jejich beduínským průvodcem. Byl to právě Habíb, kdo je zavedl ke kořisti. A byl to také obratný beduínův výstřel, který přímorožce zranil. I když na ní jeho stopařské schopnosti a vynikající rána, jež zasáhla prchající antilopu, udělaly dojem, rozzuřilo ji, když se dozvěděla, že Habíb to zvíře schválně jen zranil a nezabil.

„Ono pomalejší… pro dívku,“ vysvětlil Habíb.

Karu ta krutost… a urážlivost naplnila hořkostí. Chodila na lov se svým otcem od doby, kdy jí bylo šest let. Nebyla rozhodně bez

zkušeností a dávala přednost čistým ranám. Schválně zvíře zranit považovala za zbytečně brutální.

Přidala plyn tak prudce, až jí od zadních kol odlétla sprška písku.

Někteří lidé, zejména v Anglii, zvedali pohoršeně obočí nad její výchovou a považovali ji za divošku, zejména protože neměla matku. Kara na to nedbala. Procestovala polovinu světa a nikdo ji nevychovával podle snobských představ o tom, co mají dělat muži a co ženy. Uměla se bránit a uměla bojovat pěstmi i nožem.

Když teď dojeli k úpatí duny, Kara se svým průvodcem rychle dohonila otce, jehož vozidlo zpomalilo na rychlost velbloudího kroku na pruhu sypkého písku, do kterého se kola bořila jako do písku tekutého. Prosvištěli kolem něj v oblaku prachu.

Její otec se vyhrabal z nepříjemného zdržení a všichni vyrazili vzhůru po další obrovské duně, dvousetmetrové hoře z červeného písku.

Kara s Habíbem dorazila k jejímu hřebeni jako první a trochu zpomalila, aby se nejprve podívala, co je na druhé straně. A ukázalo se, že udělala dobře. Opačná strana duny padala dolů tak příkře jako nějaký útes, a končila na široké písečné planině. Kdyby pokračovala stále stejnou rychlostí, snadno se mohla překotit a skutálet se dolů.

Habíb na ni mávl, aby zastavila. Poslechla ho a zarazila vozidlo na vrcholu duny. Dusivé vedro na ni dopadalo jako závaží, ale ona si ho sotva všimla. Ze rtů se jí vydralo dlouhé, užaslé vydechnutí.

Na druhé straně duny se otevíral opravdu velkolepý výhled. Slunce, visící kousek nad západním obzorem, změnilo plochý písek v čiré sklo. Fata morgána z horka před ní vytvářela iluzi ohromných vodních ploch jako falešné přísliby v nehostinné krajině.

Karu ale zaujalo ještě něco jiného. Ve středu pláně se zdola nahoru zvedal ve spirále písečný komín, který mizel v oblaku prachu vysoko nad jejich hlavami.

Písečný ďábel.

Kara už takové věci viděla, včetně podstatně zuřivějších písečných bouří, které se mohou přiřítit jakoby odnikud a v mžiku zase zmizet. Přesto ji ten pohled hluboce zasáhl. Na osamělosti tohoto víru a jeho nehybnosti uprostřed pláně bylo něco tajemného a zvláštního.

Slyšela, jak za ní Habíb něco mumlá se sklopenou hlavou, jako by se modlil.

V tu chvíli se k nim připojil její otec a obrátil její pozornost zpátky k přímorožci. „Támhle je!“ přerývaně vydechl a ukázal k úpatí příkrého svahu. Přímorožec běžel po rovině a těžce kulhal. Habíba to vytrhlo z modlitby. Zvedl ruku. „Ne, my nejít dál.“ Otec se zamračil. „O čem to mluvíte?“

Průvodce nespouštěl zraky z pláně před nimi. Jeho výraz maskovaly tmavé brýle a vlněný ománský šátek, zvaný šamag.

„My nejít dál,“ zopakoval Habíb zastřeně. „Tohle je země nisnásů, *písečných duchů. My musíme otočit.“*

Otec se zasmál. „Nesmysl, Habíbe.“

„Tati?“ zeptala se Kara.

*Potřásl hlavou a vysvětlil jí to. „*Nisnásové *jsou strašidla, která prý žijí hluboko v poušti. Černí džinové, duchové, kteří straší mezi písky.“*

Kara se ohlédla na neproniknutelný výraz jejich průvodce. Prázdná oblast Arábie, Rub al-Chálí, byla největší písečnou pouští na světě, dokonce ještě větší než Sahara, a byla dějištěm nepřeberného množství fantastických a bizarních příběhů. Někteří lidé trvali na tom, že ty historky jsou pravdivé.

Mezi ně zjevně patřil i Habíb.

Její otec ubral plyn. „Slíbil jsem ti hon, Karo, a nechci tě zklamat. Jestli se ale chceš otočit…“

Kara zaváhala, dívala se z Habíba na svého otce, rozpolcená mezi strachem a odhodláním i mezi mytologií a realitou. Tady, v divočině hluboké pouště, se všechno zdálo být možné.

Dívala se za prchajícím zvířetem, které utíkalo přes horkou planinu a každý krok pro ně představoval bolestné utrpení. Věděla, co musí udělat. Ta krev i agónie začala kvůli ní. Musí ukončit jeho trápení.

Povytáhla si šátek a přidala plyn motoru. „Támhle je jednodušší cesta dolů. Kousek nalevo.“ Vyrazila podél hřebene směrem k pozvolnější části duny.

Nemusela se otáčet, aby věděla, jak se její otec pyšně a spokojeně usmívá. Jeho úsměv zářil stejně jasně jako slunce. V tomto okamžiku v něm ale nebylo žádné skutečné teplo.

Hleděla na rovinu pod sebou, za prchajícím přímorožcem, k té osamělé písečné spirále. I když píseční ďáblové byli běžným úkazem, přesto se jí tenhle zdál podivný. Vůbec se nehýbal.

Jakmile dojela k mírnějšímu svahu, obrátila vozidlo dolů k planině. I tak to byl velice příkrý sestup. Klouzala a sjížděla po duně, ale podařilo se jí udržet stabilitu vozidla. Na úpatí duny kola zabrala na pevnějším podkladě a Kara prudce vyrazila vpřed.

Těsně za sebou slyšela stroj svého otce. Zvuk motorů se donesl i k jejich kořisti a přímorožec s bolestným pohozením hlavou zrychlil.

Měl před nimi náskok necelého půl kilometru. Nebude to trvat dlouho. Na rovné ploše jejich vozidla rychle zvíře dostihnou a pohotová, čistá rána pak ukončí utrpení zvířete i celý lov.

„Utíká do úkrytu!“ zavolal na ní otec a ukázal k víru. „Míří k té písečné bouři!“

Otec rychle projel kolem ní. Kara se ho jala stíhat, shrbená nad řídítky. Pronásledovali přímorožce, jak nejrychleji mohli, ale zoufalství zvířeti dodávalo nečekanou hbitost.

Přímorožec vběhl do okraje písečné bouře a zamířil do jejího středu.

Její otec nezřetelně zaklel, ale pokračoval v pronásledování.

Kara ho následovala.

Když se přiblížili k prachové bouři, všimli si hluboké jámy v písku. Oba stroje zabrzdily u jejího okraje. Pouštní ďábel se zvedal ze středu prohlubně, jako kdyby se jednalo o vrtačku, která se zakusuje do povrchu pouště a odhazuje písek vysoko do vzduchu. Sloup prachu musel mít průměr padesát metrů, prohlubeň dobrých čtyři sta.

Kouřící sopka uprostřed písku.

Ďáblem poletovaly záblesky modré energie s překvapivě tichým praskáním. Kara cítila vůni ozónu. To byl u písečné bouře na suché poušti unikátní jev: statická elektřina.

Její otec vír ignoroval a ukázal ke dnu prohlubně. „Támhle je!“

Kara se podívala naznačeným směrem. Přímorožec se kulhavě blížil k hustšímu prachu rotujícího cyklonu uprostřed.

„Připrav si pušku!“ zavolal na ní otec.

Kara zůstala jako ztuhlá a nemohla se pohnout.

Přímorožec dosáhl okraje ďábla, nohy se mu chvěly a podklesávala pod ním kolena, ale ze všech sil se snažil ukrýt pod závojem hustého vířícího písku.

Její otec tiše zaklel a vyrazil ze svahu do prohlubně.

Kara se bázlivě kousla do spodního rtu a o něco pomaleji vyrazila za ním. Jakmile přejela okraj prohlubně, ucítila, že ji obklopuje statická elektřina. Chloupky jí praskaly při styku s oblečením a ještě zvyšovaly její obavy. Zpomalila a zadní kola se zabořila do písečného svahu.

Její otec mezitím dosáhl dna prohlubně a zastavil smykem tak prudce, že se málem převrátil. Podařilo se mu ale zůstat na sedadle a vzápětí si přiložil pušku k líci.

Kara slyšela hlasité prásknutí jeho pušky značky Marlin. Pohlédla za přímorožcem, ale zvíře už bylo v písečné bouři a jevilo se jako pouhý stín. Přesto se ale ten stín zapotácel a padl k zemi.

Čistá rána! Jejímu otci se to podařilo!

Kara si náhle připadala velice pošetile. Dovolila svému strachu, aby nad ní převzal vládu, a přišla o příležitost úspěšně zakončit lov. „Tati!“ zavolala, aby mu vyjádřila svůj obdiv, hrdá na jeho zarytý pragmatismus po celou dobu honu.

Náhlý výkřik v ní ale udusil všechna další slova. Ozýval se z písečného ďábla jako z nějakého temného pekla. Byl to skřek čiré bolesti. Temný stín přímorožce sebou tloukl v centru víru, rozmazaný za stěnou rotujícího písku. Z hrdla se mu dral úzkostný jek. Právě ho něco zabíjelo.

Její otec se pokoušel co nejrychleji obrátit své vozidlo. Vzhlédl k ní vytřeštěnýma očima. „Karo! Rychle ujížděj pryč!“

Nedokázala se pohnout. Co se to dělo?

Pak skřek zvířete náhle ustal. Kolem se šířil hrozný pach spáleného masa a chlupů, vycházel ze středu prohlubně, valil se přes ní a málem ji zadusil. Viděla, jak její otec stále zápolí se svým vozidlem, ale kola zapadala stále hlouběji do písku. Nemohl odjet.

Všiml si, že Kara je pořád ještě na svém místě. „Karo! Jeď!“ Na podtržení svých slov mávl rukou. Opálenou tvář měl smrtelně bledou. „Utíkej, holčičko!“

Pak to ucítila. Písek se dal do pohybu. Nejdřív to bylo jen lehké zatahání, jako kdyby se náhle zvýšila gravitace. Zrnka písku se začala chvět a padat dolů, ale brzy se spojila do celých proudů, které mířily ke středu písečného ďábla.

Její otec to cítil také. Prudce přidal plyn, ale kola se protáčela v písku a odletovala od nich oblaka prachu. Zaječel na ni: „Zmiz, sakra!“

Ten výkřik jí projel jako blesk. Její otec jen zřídka zvyšoval hlas – a nikdy v panice.

Nahodila motor a pokoušela se přidat plyn. Ke své hrůze viděla, jak se písečný sloup rozšiřuje díky nevysvětlitelným písečným proudům, které ho napájely. Natahoval se k místu, kde se její otec stále pokoušel vymanit z písku.

„Tati!“ vykřikla na něj varovně.

„Jeď, dítě!“ Konečně se mu silou vůle podařilo vozidlo osvobodit. Rychle ho otočil a zamířil nahoru.

Kara následovala jeho příkladu. Otočila svůj stroj, přidala plyn a ujížděla nahoru k okraji prohlubně. Písek se jí pokoušel vtáhnout zpátky, nasával ji jako obrovský vír do svého středu. Vzdorovala mu s veškerou obratností.

Konečně dorazila k okraji prohlubně a ohlédla se přes rameno. Její otec byl pořád blízko dna, obličej měl pokrytý pískem a potem a soustředěně mhouřil oči. Za jeho rameny se k němu blížila stěna vířícího písku ozdobená drobnými jiskřičkami statické elektřiny. Vír už pokrýval celé dno prohlubně.

Kara od toho pohledu nedokázala odvrátit zrak. V centru písečného ďábla rostla temnota, rozšiřovala se a černala. Jiskřičky statické elektřiny ji nemohly nijak prosvětlit. Ve vzduchu stále visel pach spáleného masa. Nedávné varování jejich průvodce naplnilo Kařino srdce hrůzou.

Černí duchové… nisnásové.

„Tati!“

Ale její otec uvízl v hlubších, silnějších písečných proudech a nemohl se z nich vymanit. Už se ho dotýkal okraj sloupu. Jeho oči se střetly s jejíma a zračil se v nich šílený strach – ne o sebe, ale o ni.

Jeď, *vyslovil pouze rty – a v dalším okamžiku byl pryč, propadl se do temnoty, která ďábla vyplnila.*

„Tati…!“

Následoval děsivý výkřik.

Než stačila zareagovat, sloup písku s oslepující silou vybuchl. Zvedl ji ze sedadla a vynesl ji vysoko do vzduchu. Vířila a otáčela se. Čas se zastavil, když tu jí naproti vyrazila země a prudce ji udeřila. Prasknutí v paži doprovodil záblesk bolesti, kterého si ale sotva všimla. Kutálela se po písku, až se zastavila obličejem dolů.

Několik okamžiků tak zůstala ležet, neschopná pohybu. Strach o otce jí ale dodal síly, aby se překulila na bok. Zírala zpátky ke kouřící sopce uprostřed písku.

Ďábel byl pryč. Zbyl po něm jen oblak prachu, který visel ve vzduchu. Namáhavě se posadila, lapala po dechu a druhou rukou si držela zraněnou paži. Nedávalo to žádný smysl. Rozhlížela se na všechny strany.

Všude kolem ní ležela neporušená vrstva písku – žádné stopy nebo otisky nohou. Všechno bylo pryč: písečná prohlubeň, krvácející přímorožec i písečný vír.

Dívala se na prázdný písek kolem sebe. „Tati…“

\# \# \#

Výkřik z galerie přitáhl Kařinu pozornost k současnosti. Cigareta, kterou stále držela mezi prsty, mezitím nepozorovaně dohořela až k filtru. Postavila se a zamáčkla ji.

„Pojď sem!“ zopakoval hlas. Patřil jednomu z jejích techniků. „Něco jsem našel!“

8:02 EST
LEDYARD, CONNECTICUT

Painter Crowe se před otevřením dveří v nejvyšším patře hotelu Grand Pequot Tower přikrčil těsně nad podlahou. Čekal útok, a proto namířil odjištěnou pistoli a prst položil na spoušť. Prostor před výtahem byl prázdný.

Zadržel dech a naslouchal. Žádné hlasy, žádné kroky. V dálce bylo slyšet televizi, ze které se linula znělka pořadu *Dobré ráno, Ameriko.* Painter na dnešním ránu nic dobrého neshledával.

Zvedl se a vyhlédl ze dveří se stále připravenou zbraní. Nic. Zul si boty a jednu nechal ležet tak, aby zablokovala dveře výtahu otevřené pro případ, že by potřeboval rychle ustoupit. V ponožkách udělal tři rychlé kroky k protější stěně a rozhlédl se po bezprostředním okolí.

Vzduch byl čistý.

Proklel nedostatek pracovníků. I když měl podporu hotelové bezpečnostní služby a místní policie, která už hlídala všechny východy z hotelu, nebyli tu žádní další federální agenti z respektu před suverenitou zdejších indiánů.

Kromě toho jeho mise měla být jednoduchá. Nejhorší scénář počítal s tím, že budou muset zničit data, aby se nedostala do rukou Číňanů.

Teď se všechno zvrtlo. Oklamalo ho jeho vlastní vybavení. Momentálně se mu hlavou honily daleko větší obavy.

Cassandra…

Modlil se, aby se mýlil, ale ve skutečnosti příliš nedoufal.

Podél stěny vyklouzl z výtahové haly. Otevírala se doprostřed chodby.

V obou směrech od ní vedly očíslované apartmány. Přikrčeně se rozhlédl na obě strany. Nic. Ani stopy po Čangovi nebo jeho bodyguardech. Vyrazil chodbou.

Jeho smysly se zostřily na úroveň břitvy. Při klapnutí dveří za sebou se prudce otočil, poklesl na koleno a namířil pistoli. Na opačném konci chodby se objevila starší žena v županu. Zvedla ze země bezplatný výtisk *USA Today* a vrátila se do svého pokoje, aniž by si vůbec ozbrojeného muže všimla.

Painter se obrátil původním směrem. Rychle proběhl těch deset kroků, které jej dělily od dveří do jejich apartmánu. Zkusil kliku. Zamčeno. Jednou rukou sáhl po klíči, zatímco druhou stále mířil na Čangovy dveře na druhé straně chodby. Projel klíčem před elektronickým zámkem. Rozsvítilo se zelené světlo.

Zatlačil na dveře, aby se otevřely, a sám se přitom stále opíral o zeď na chodbě.

Žádné výstřely. Žádné výkřiky.

Vběhl do místnosti. Zastavil se necelé dva metry od dveří, rozkročený ve střeleckém postoji. Ze svého místa měl jasný výhled do hlavní místnosti i do ložnice.

Prázdno.

Rychle vyrazil kupředu a zkontroloval ložnici i koupelnu. Žádní nepřátelé… a žádná známka Cassandřiny přítomnosti. Vrátil se k výklenku s elektronickým vybavením. Podíval se na monitory. Pořád na nich byly různé pohledy do Čangova apartmánu přes chodbu. Všichni byli pryč. Počítač také. V apartmánu zůstal jediný člověk.

„Ach bože… to ne…“

Zapomněl na opatrnost a vyběhl ze dveří na chodbu. Vytáhl bezpečnostní klíč, kterým se daly otevřít všechny dveře v budově. Vpadl do Čangova apartmánu a proběhl hlavním pokojem do ložnice.

Dívka visela na provazu, připevněném ke stropnímu větráku, úplně nahá. Obličej nad oprátkou měla fialový. Nohy, které na monitoru ještě kopaly, nyní visely volně.

Painter uložil zbraň do pouzdra, přisunul si židli a vyskočil do vzduchu. Ze zápěstního pouzdra vytáhl dýku a jediným hbitým máchnutím přeřízl provaz. Těžce dopadl na podlahu, odhodil dýku a zachytil padající tělo.

Položil dívku na postel a klekl si vedle ní. Prsty se pokoušel uvolnil staženou smyčku.

„Sakra práce!“

Provaz se zařízl hluboko do hubeného krku, ale nakonec svou oběť přece jen pustil. Painter ho uvolnil a prsty jí opatrně prohmatal páteř. Nebyla zlomená.

Byla ještě naživu?

Jako v odpověď se její tělo rozechvělo chraptivým nadechnutím. Painter ulehčené sklonil hlavu.

Dívka otevřela oči, plné paniky a nepříčetné hrůzou. Roztřásl ji záchvat kašle. Její paže bojovaly s neviditelným nepřítelem.

Pokoušel se jí uklidnit a oslovil ji čínsky: „Jsi v bezpečí. Lež klidně. Jsi v bezpečí.“

Děvče vypadalo ještě mladší než na třináct let. Nahé tělo měla pohmožděné na místech, kde by nemělo být pohmožděné žádné dítě. Čang ji zle zneužil a pak ji hodil přes palubu: nechal ji pověsit, aby zpomalil své pronásledovatele.

Sedl si na paty. Dívka začala vzlykat a schoulila se do klubíčka. Nedotýkal se jí, protože věděl, že by ji to nemuselo uklidnit.

Sluchátko v uchu mu začalo bzučet. *„Veliteli Crowe.“* Byl to šéf hotelové bezpečnostní služby. *„U severního východu se střílí.“*

„Čang?“ Stoupl si a odspěchal k oknu.

„Ano, pane. Podle hlášení používá vaši partnerku jako živý štít. Mohla by být zasažena. Posílám tam další muže.“

Painter otevřel okno. Bylo zabezpečené a šlo otevřít jen natolik, že se jím dala prostrčit hlava. „Musíme vztyčit silniční zátarasy.“

„Okamžik.“

Dolehl k němu zvuk kvílejících pneumatik. Z parkoviště vyrazil lincoln a zamířil k hotelu. Bylo to Čangovo vozidlo – jelo ho vyzvednout.

Ve sluchátku se znovu ozval hlas. *„Probil se severním východem. Pořád má vaši partnerku.“*

Automobil už byl u rohu hotelu.

Painter se odvrátil od okna. „Zvedněte ty zatracený zátarasy!“ Ale na to nebude dost času. Od jeho nouzového volání neuběhly ještě ani čtyři minuty. Policejní složky tu obvykle mívaly co do činění s opileckými rvačkami, alkoholem za volantem a drobnými krádežemi, nikoliv se záležitostmi národní bezpečnosti.

Musel je zastavit.

Shýbl se a sebral ze země svůj nůž. „Zůstaň tady,“ řekl jemně čínsky. Odspěchal do hlavní místnosti a dýkou odpáčil ventilační mřížku. S cvaknutím odskočila od stěny. Sáhl dovnitř a uchopil

černý předmět, který tam byl schovaný. Elektromagnetický granát měl přibližně rozměry fotbalového míče.

S granátem v ruce vyběhl z apartmá na chodbu. Stále bez bot sprintoval po koberci a mezitím se v duchu pokoušel rychle si představit, kde je severní východ vzhledem k jeho momentální poloze na tomto poschodí. Dospěl k nejlepšímu odhadu, jakého byl schopen.

O osm dveří dál se zastavil a znovu vytáhl bezpečnostní klíč. Projel jím elektronickým zámkem a jakmile se rozsvítilo zelené světlo, rozrazil dveře a vpadl dovnitř. „Bezpečnost!“ zahulákal přitom.

V křesle seděla starší žena, tatáž, kterou před tím viděl na chodbě, a četla si *USA Today.* Jak se lekla, noviny jí vypadly, a ona si přitáhla župan těsněji ke krku. *„Was ist los?“* zeptala se německy.

Proběhl kolem ní k oknu a ujistil ji, že se nic neděje. *„Nichts, sich ungefähr zu sorgen, Fräulein,“* odpověděl.

Otevřel okno. Znovu šlo otevřít jen tak, že jím mohl sotva prostrčit hlavu. Podíval se dolů.

Přímo pod ním stál lincoln. Zadní dvířka sedanu se právě zabouchla. Bylo slyšet střelbu. Bok vozu zasypaly kulky, zatímco pneumatiky kvílely a dýmaly, ale vůz byl neprůstřelný.

Painter se zaklonil a prostrčil granát z okna. Stiskl aktivační tlačítko a plnou silou ramene mrštil granátem rovnou dolů.

Vtáhl paži zpátky do místnosti. Kola lincolnu přestala kvílet a začala zabírat. Vyslal modlitbu k duchům svých předků. Elektromagnetický pulz měl dosah jenom dvacet metrů. Zadržel dech. Jak se to říká? *Těsně vedle platí jen u házení podkov a ručních granátů.*

Konečně zaslechl tlumený výbuch granátu. Byl dostatečně blízko?

Znovu vyklonil hlavu.

Lincoln dojel k nejbližšímu rohu hotelu, ale místo aby zatočil, nekontrolovatelně změnil směr a narazil čelem do řady zaparkovaných vozidel. Předek lincolnu se zvedl do výšky nad kapotu vozu Volkswagen Passat a v této poloze se zastavil.

Painter si vzdychl.

To byla na elektromagnetických pulzech dobrá věc. Nerozlišovaly mezi jednotlivými počítačovými systémy. Vyřazovaly z provozu i palubní počítače automobilů.

Uniformovaní pracovníci bezpečnostní služby pod ním obklopili zneškodněný vůz.

„Was ist los?“ zopakovala za ním ta stará Němka.

Otočil se a přeběhl zpátky ke dveřím na chodbu. *„Etwas Abfall gerade entleeren.“* Jen vyhazoval nějaký odpad. Rychle se vrátil chodbou k výtahu. Sebral botu, která blokovala otevřené dveře, a stiskl knoflík do přízemí.

Jeho kousek sice zastavil Čangův únik, ale taky určitě smazal údaje z počítače, který měl Čang u sebe. To ale nebyla Painterova hlavní starost.

Cassandra.

Musel se k ní dostat.

Jakmile se v přízemí otevřely dveře, vyběhl do haly, kde vládl chaos. Střelba nezůstala nepozorována, i když několik lidí pořád klidně sedělo u svých hracích automatů a mačkalo tlačítka s buldočí zatvrzelostí.

Po cestě k severnímu východu musel projít několika zátarasy, kde po něm chtěli identifikační kartičku. Zoufalý z toho, že ho někdo zpomaluje, konečně spatřil Johna Fentona, šéfa bezpečnostní služby hotelu, a zavolal na něj. Ten Paintera provedl rozbitým východem. Pod botami jim křupalo bezpečnostní sklo a ve vzduchu se stále vznášel pach střelného prachu.

„Nechápu, proč to auto nabouralo,“ řekl Fenton. „Ale rozhodně to pro nás bylo štěstí.“

„To nebylo jenom štěstí,“ odpověděl Painter a vysvětlil druhému muži všechno o elektromagnetickém granátu a jeho dvacetimetrovému dosahu. „Dneska ráno bude mít pár hostů potíže s nastartováním vozů. A v prvním patře se pravděpodobně usmažilo taky několik televizorů.“

Před hotelem Painter viděl, že pracovníci bezpečnosti mají všechno pevně v rukách. Od parkoviště se navíc blížilo několik tmavě šedých policejních vozů se zapnutými majáčky. Místní Kmenová policie.

Painter se rozhlédl kolem sebe. Čangovi bodyguardi klečeli na kolenou s rukama sepjatýma za hlavou. Na zemi ležela dvě těla s přikrytými obličeji. Obě těla byla mužská. Painter k nim přistoupil a nadzvedl sako, které mělo jedno tělo přehozené přes hlavu. Další bodyguard, s polovinou obličeje pryč. U druhého těla se ani nemusel dívat na tvář – poznal Čangovy naleštěné kožené boty.

„Zastřelil se," řekl známý hlas uprostřed bezpečnostních pracovníků. „Radši zvolil smrt než zatčení."

Painter se otočil a viděl, jak proti němu kráčí Cassandra. Byla bledá a nesměle se usmívala. Na sobě měla jen podprsenku a levé rameno měla obvázané.

Kývla k černému kufříku, který ležel několik desítek centimetrů od nich. Čangův počítač.

„Takže jsme o ta data přišli," řekl. „Ten elektromagnetický pulz je zničil."

„Možná ne," odpověděla s úsměvem. „Ten kufřík je odstíněn měděnou Faradayovou klecí. Ta by ho měla od pulzu izolovat."

Ulehčené vydechl. *Takže data jsou v bezpečí. Všechno ještě není ztraceno… pokud se jim tedy podaří zjistit přístupové heslo.* Vykročil ke Cassandře. Stále se usmívala a oči jí zářily. Vytáhl pistoli a přiložil ji Cassandře doprostřed čela.

„Paintere, co to…" O krok ustoupila.

Následoval ji a neustále na ni mířil. „Jaký je ten kód?"

Po boku se mu objevil Fenton. „Veliteli?"

„Nepleťte se do toho," přerušil ho a neustále věnoval veškerou pozornost Sanchezové. „Čtyři tělesní strážci a Čang. Všichni jsou tady. Jestli Čang prohlédl naše sledování, je pravděpodobné, že varoval svůj kontakt na konferenci. Pokusili by se o únik spolu, aby později mohla proběhnout výměna."

Pokoušela se ohlédnout na mrtvá těla, ale díky jeho přitisknuté pistoli nemohla. „Nemůžeš si přece myslet, že tím kontaktem jsem byla já?" řekla a trochu se zasmála.

Ukázal volnou rukou. „Poznám práci pětačtyřicítky, jako je sig sauer, který používáš."

„Čang mi ho vzal. Paintere, nebuď paranoidní. Já…"

Sáhl do kapsy a vytáhl štěnici, kterou našel přilepenou na stěně výtahu. Podal ji Cassandře.

Ztuhla, ale ani se na ni nepodívala.

„Není na ní žádná krev, Cassandro. Ani stopa. Což znamená, žes mu ji nikdy nevtiskla pod kůži, jak jsi měla.“ Obličej jí ztuhl. „Ten přístupový kód?“

Jen na něj zírala, chladná a bez emocí. „Víš, že ti ho nemůžu dát.“

Hledal v tváři této cizinky partnerku, kterou znával, ale ta byla dávno pryč. Neviděl žádnou lítost, žádnou provinilost, jen odhodlání. Neměl čas ani žaludek na to, aby ji lámal. Kývl na Fentona. „Ať jí vaši muži nasadí pouta. Mějte ji neustále pod dozorem.“

Když ji poutali, zavolala na něj zřetelně: „Paintere, uděláš nejlíp, když si budeš hlídat záda. Nemáš ani tušení, do čeho ses právě zamotal.“

Zvedl kufříkový počítač a odcházel.

„Plaveš v hlubokých vodách, Paintere. A kolem tebe krouží a krouží samý zatracený žraloci.“

Ignoroval ji a vrátil se k severnímu východu. Musel si přiznat jednu věc: nerozumí ženám.

Než mohl zajít zpátky do hotelu, zastoupila mu cestu vysoká postava v šerifském klobouku. Byl to jeden z místních policistů. „Velitel Crowe?“

„Ano?“

„Obdrželi jsme pro vás naléhavý telefonát.“ Painter svraštil obočí. „Od koho?“

„Od admirála Rectora, pane. Můžete si s ním promluvit z naší vysílačky.“

Painter se zamračil. „Tygr“ Rector byl ředitelem oddělení DARPA a jeho nadřízeným. Painter s ním nikdy nehovořil, viděl jen jeho jméno na oběžnících a dopisech. To už se Washington dozvěděl o tom, jak dopadla zdejší akce?

Nechal se odvést k jednomu ze zaparkovaných šedých vozů, na jehož střeše stále ještě blikal majáček. Vzal do ruky vysílačku. „Tady velitel Crowe. Jak vám mohu pomoct, pane?“

„Veliteli, potřebujeme vás mít okamžitě zpátky v Arlingtonu. Vrtulník, který vás vyzvedne, je už na cestě.“

Jako kdyby čekal na svou narážku, ozval se v dálce zvuk přilétající helikoptéry.

Admirál Rector pokračoval: „Nahradí vás velitel Giles. Seznamte ho s momentálním stavem operace a pak se nahlaste zde, jakmile se dostanete do Dullesu. Bude na vás čekat vůz.“

„Ano, pane,“ odpověděl, ale spojení už bylo přerušeno.

Vystoupil z vozu a zíral na šedozelený vrtulník, který přilétal nad okolními lesy, nad krajinou jeho předků. Zmocnila se ho zlá předtucha, které jeho otec říkal „nedůvěra bílých očí“. Proč ho tak náhle zavolal admirál Rector? Nač ten spěch? Nemohl si pomoci: v uších mu pořád zněla Cassandřina slova:

Plaveš v hlubokých vodách, Pointere. A kolem tebe krouží a krouží samý zatracený žraloci.

3. kapitola

ZÁLEŽITOSTI SRDCE

14. LISTOPADU, 17:05 GMT
LONDÝN, ANGLIE

„Pojď sem! Něco jsem našel!“

Safia se obrátila k jednomu z mužů vyzbrojených detektorem kovů, který právě volal na svého kolegu. *Co se zase stalo?* Oba dva postupně skládali kousky bronzové sochy, železných kadidelnic a měděných mincí. Safia se vydala podívat, co našli tentokrát. Mohlo to být důležité.

Na druhé straně galerie se ve vchodu objevila Kara, která ten výkřik zaslechla také. Připojila se k nim.

„Co jste našli?“ zeptala se s chladnou autoritou.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl muž a kývl na detektor. „Ale mám velice silný signál.“

„Kus meteoritu?“

„To nemůžu říct. Je to pod tím kamenným blokem.“

Safia viděla, že ten kamenný blok kdysi býval tělem a nohami pískovcové sochy, kterou výbuch převrátil na záda. Přestože horní končetiny a hlavu odtrhla exploze, Safia tu postavu okamžitě poznala. Byla to socha jednoho ze strážců hrobky v Salále v životní velikosti. Pocházela z doby kolem roku 200 př. n.l. Zobrazovala muže s podlouhlým předmětem položeným na rameni. Safii ten předmět vždycky připomínal pušku, ale ve skutečnosti se jednalo o pohřební lampu na kadidlo.

Zničení této sochy bylo tragickou ztrátou. Jediné, co z ní teď zbývalo, bylo tělo a zlomené nohy. A i tento zbytek byl tak zasažený

žárem výbuchu, že pískovec na povrchu sochy zatuhl do skleněné krusty.

To už se kolem nich nahloučili další lidé z Kařina týmu s červenými klobouky.

Muž, který prve volal, že učinil objev, ukázal detektorem kovu na zničenou sochu. „Musíme ten kámen odvalit a podívat se, co je pod ním.“

„Udělejte to,“ odpověděla Kara a přikývla. „Budeme potřebovat páčidla.“

Dva muži se vydali k hromádce nářadí.

Safia postoupila starostlivě kupředu. „Počkej, Karo. Ty tu sochu nepoznáváš?“

„Jak to myslíš?“

„Podívej se na ni pořádně. To je ta socha, kterou objevil tvůj otec u hrobky v Salále. Musíme zachránit, co se dá.“

„Na to kašlu.“ Kara ji odvlekla za loket stranou. „Podstatné je, že pod ní může být nějaké vodítko k tomu, co se stalo mému otci.“

Safia se ji pokoušela odtáhnout ještě o kus dál a oslovila ji šeptem: „Karo… přece si nemůžeš doopravdy myslet, že to, co se tu stalo, má něco společného se smrtí tvého otce?“

Kara mávla na muže s páčidly. „Dejte mi jedno.“

Safia zůstala, kde byla. Pohled se jí zatoulal k dalším místnostem galerie, na které teď hleděla v novém světle. Veškerá její práce, celá ta sbírka, všechny ty roky strávené studováním… bylo to snad pro Karu něčím víc než jen pomníkem Reginaldu Kensingtonovi? Jednalo se snad o její způsob pátrání? O shromažďování materiálu na jednom místě, aby se zjistilo, co se vlastně před tolika lety jejímu otci na poušti stalo?

Safia si ten příběh pamatovala – Kara jí všechno s pláčem vyprávěla. Byla přesvědčená, že jejího otce zabilo něco nadpřirozeného.

Nisnásové… duchové pouště.

Už jako mladé dívky s Karou studovaly všechny možné příběhy, aby se dozvěděly co možná nejvíc o mytologii *nisnásů.* Podle legend se jednalo o duchy lidí, kteří kdysi obývali velké město uprostřed pouště. Říkalo se mu mnoha jmény: Irám, Wabar, Ubár. Město tisíce

sloupů. Zmínky o jeho pádu bylo možné najít v koránu, v příbězích *Tisíce a jedné noci* a v Alexandrových knihách. Ubár měl být založen pravnuky biblického Noa a mělo se jednat o bohaté a dekadentní město plné zkažených lidí, kteří se pletli do temných obřadů. Jeho král neuposlechl varování proroka jménem Hud a bůh celé město smetl z povrchu země a srovnal je s okolními písky, takže se z něj stala pouštní Atlantida, kterou už nikdy nikdo neměl spatřit. Podle příběhů, které přetrvaly, však město stále existuje pod vrstvou písku ovládáno mrtvými; jeho obyvatelé jsou proměněni v kámen a okraje zamořují zlí džinové a ještě horší *nisnásové*, divoká stvoření s magickými schopnostmi.

Safia se domnívala, že Kara všechny tyto mýty odmítala jako pouhé výmysly. Zejména když vyšetřovatelé připsali smrt jejího otce náhlému otevření obrovského pouštního závrtu. Takové smrtelné pasti se v této oblasti neobjevovaly tak vzácně a spolkly už nejedno vozidlo nebo osamělého poutníka. Podloží pouště bylo většinou z vápence, pórovité horniny s mnoha jeskyněmi, vyhloubenými ustupující vodou. Pravidelně docházelo ke zhroucení některé z těchto jeskyní, často doprovázeným jevy, jež Kara popsala: silný, vířící sloup prachu nad trychtýřovitým vírem písku.

Několik kroků od ní se teď Kara chopila jednoho páčidla s úmyslem přiložit ruku k dílu. Zdálo se, že ji toto geologické vysvětlení nepřesvědčilo.

To Safii mohlo napadnout – znala přece Kařinu umíněnou posedlost starou Arábií, s níž se díky svým miliardám ponořila do minulosti, shromažďovala artefakty ze všech možných období a najímala si ty nejlepší odborníky včetně Safie.

Zavřela oči a přemítala, jak velká část jejího vlastního života byla vedena tímto neplodným pátráním. Jak velký na ni mohla mít Kara vliv, když si vybírala svůj obor studia? Na její vlastní výzkumné projekty? Potřásla hlavou. Pro tuto chvíli toho na ni bylo moc. Musí si to promyslet v klidu později.

Otevřela oči a vykročila k soše, takže zablokovala ostatním přístup. „To vás nemůžu nechat udělat.“

Kara ji znovu odtáhla stranou a řekla jí chladným hlasem bez emocí: „Jestli je pod ní kus meteoritu, je jeho vyzvednutí důležitější než pár škrábanců na rozbité soše.“

„Důležitější pro koho?“ Safia se pokoušela napodobit Kařin netečný tón, ale ta otázka vyzněla spíš jako obvinění. „Ta socha je jedním z několika předmětů z Arábie toho období. I když je rozbitá, má nevyčíslitelnou hodnotu.“

„Ten meteorit…“

„… může počkat,“ vpadla Safia do řeči své patronce. „Přinejmenším do doby, než bude opatrně přemístěna ta socha.“

Kara se na ni zadívala ocelovým pohledem, který dokázal zlomit většinu mužů. Safia ho ale vydržela, protože věděla, že za vnější slupkou pevné ženy se skrývá malá holka.

Přistoupila k ní a vzala jí z ruky páčidlo. Překvapilo ji, že se Kaře chvějí prsty. „Já vím, v co jsi doufala,“ zašeptala. Obě znaly historii meteoritu ve tvaru velblouda, příběh britského výzkumníka, který jej objevil, i to, že byl považován za strážce vchodu do zaniklého města, pohřbeného pod písky pouště.

Města jménem Ubár.

A ten meteorit teď explodoval za těch nejpodivnějších okolností.

„Musí tu být nějaká spojitost,“ zamumlala Kara, opakujíc slova, která už před chvílí pronesla.

Safia věděla o jediném způsobu, jak tuto naději rozptýlit. „Víš přece, že Ubár už byl nalezen.“ Chvíli nechala ta slova působit.

V roce 1992 toto legendární město objevil amatérský archeolog Nicolas Clapp pomocí družicového radaru, který dokáže proniknout pod povrch země. Město bylo založeno kolem roku 900 př. n.l. kolem jednoho z mála napajedel v oblasti, a jednalo se o důležité obchodní středisko na Kadidlové stezce, která spojovala hájky stromů, z nichž se vyrábělo kadidlo, na pobřežních Ománských horách s trhy v bohatých městech na severu. Během staletí Ubár prosperoval a rozrůstal se. Dokud jednoho dne polovina města nezmizela v obrovském závrtu. Zbytek města pověrčiví lidé rychle opustili a nechali je napospas poušti.

„Bylo to jen obyčejné obchodní město,“ pokračovala.

Kara potřásla hlavou, ale Safia si nebyla jistá, jestli nesouhlasí s jejími slovy, nebo jestli se jen pokouší vrátit do reality. Safia si pamatovala na Kařino vzrušení, když se doslechla o Clappově objevu, který se dostal na přední stránky novin po celém světě: SLAVNÉ ARABSKÉ MĚSTO NALEZENO! Okamžitě se sama vydala na to místo podívat, aby mohla pomáhat při prvních průzkumech. Ale jak ji Safia upozornila, po dvou letech vykopávání nádobí a různých střepů se ukázalo, že to místo není ničím víc než opuštěnou obchodní stanicí.

Žádné ohromné poklady, žádné tisíce sloupů, žádní černí duchové… jediné, co tu zbylo, byly bolestné vzpomínky, které pronásledovaly živé.

„Lady Kensingtonová," zavolal na ně znovu muž s detektorem kovu. „Možná má doktorka al-Mázová pravdu, že bychom s tou zatracenou věcí neměli hýbat."

Obě ženy obrátily svou pozornost k převrácené soše. Muži s detektory kovů ji obcházeli a právě měli přístroje přiložené k jejím bokům. Detektory unisono bzučely.

„Mýlil jsem se," pokračoval ten muž. „To, co jsem zachytil, není *pod* sochou."

„Tak kde to je?" zeptala se Kara podrážděně. Odpověděl druhý muž. „Je to *uvnitř*."

Následoval okamžik užaslého ticha, které nakonec prolomila Kara. „Uvnitř?"

„Ano, madam. Omlouvám se. Tu triangulaci jsem měl provést už dřív. Ale nikdy mě nenapadlo, že by něco kovového mohlo být uvnitř kamene."

Safia pokročila kupředu. „Pravděpodobně se jedná jen o nějaké náhodné znečištění železem."

„Nikoliv podle údajů našich přístrojů. Máme hodně silný signál."

„Musíme tu sochu rozbít," řekla Kara.

Safia se na ni zamračila. *To zrovna.* Klekla si vedle ní, takže se jí kalhoty v mžiku nasákly vodou. „Potřebuji baterku." Jeden ze členů týmu ji Safii podal.

„Co s tím budeš dělat?" ptala se Kara.

„Podívám se dovnitř.“ Safia přejela rukou po sežehlém povrchu sochy, nyní proměněném ve sklo. Opřela baterku o mohutné tělo sochy a zapnula ji.

Celý skleněný povrch sochy se rozsvítil. Detaily byly pod tmavou křišťálovou krustou zamlžené. Safia neviděla nic neobvyklého, ale sklo bylo jen asi pět centimetrů silné. Ať už hledali cokoliv, muselo to být hlouběji v kameni.

Kara za ní náhle zalapala po dechu. Nahlížela Safii přes rameno.

„Co je?“ začala odtahovat baterku.

„Ne,“ řekla rychle Kara. „Přesuň ji do středu.“

Safia poslechla a přenesla zdroj světla doprostřed těla sochy.

Objevil se stín nějaké hrudky zarytý hluboko do sochy, tam, kde vrstva skla přecházela v kámen. Ve světle zářila tmavočerveně. Ten tvar se nedal s ničím splést – zejména vzhledem k jeho umístění v těle sochy.

„To je srdce,“ zašeptala Kara.

Safia si užasle sedla na paty. „Lidské srdce.“

20:05

O několik hodin později stála Kara Kensingtonová na neveřejné toaletě před oddělením dávného Blízkého východu. *Ještě jednu…*

Vyklepala si na dlaň oranžovou pilulku. *Adderall, amfetamin na předpis, dvacet miligramů.* Potěžkala prášek v dlani. Taková síla v tak malém balení. Ale možná ani ta nebude stačit. Přidala druhou. Koneckonců, minulou noc vůbec nespala a pořád toho zbývá ještě tolik udělat.

Hodila si oba prášky do úst, nasucho je spolkla a podívala se na svůj odraz v zrcadle. Měla zarudlou kůži a trochu rozšířené zorničky. Projela si rukou vlasy a pokusila se jim trochu vrátit původní tvar. To se jí nepodařilo.

Sklonila se k umyvadlu, pustila studenou vodu, namočila si obě dlaně a přiložila si je k tvářím. Několikrát se zhluboka nadechla. Připadalo jí, že od doby, co ji vzbudili na rodinném sídle ve vesnici Blackheath, uběhly spíš celé dny než hodiny. Jakmile se dozvěděla o

výbuchu, nechala si přistavit limuzínu s řidičem a vydala se bouřlivou nocí do muzea.

A co teď?

Během celého dne různé pátrací skupiny odebíraly z galerie všechny potřebné vzorky: ohořelé dřevo, plasty, kovy, dokonce i kosti. Nakonec se ze sutin podařilo vydolovat i několik kousků meteoritu. Důkazy zatím naznačovaly, že elektrickým výbojem se vznítily nějaké těkavé prvky v meteorickém železe. Nikdo se zatím neodvažoval říct, co to mohlo být za prvky. Vyšetřování se odtud přenese do anglických i zahraničních laboratoří.

Kara nedokázala zakrýt své zklamání. Když sledovala na záznamu bezpečnostní kamery ohnivou kouli, připomnělo jí to ten den, kdy její otec zmizel v oblaku vířícího prachu, ve kterém se míhaly podobné namodralé elektrické jiskřičky. Pak došlo k výbuchu… a k dalšímu úmrtí. Mezi minulostí a současností musela existovat nějaká spojitost.

Ale jaká? Nebyla to jen další slepá ulička jako už v minulosti tolikrát?

Zaklepání na dveře ji vytrhlo ze zamyšlení.

„Karo, jsme připraveni na test.“ Safia. V hlasu své přítelkyně slyšela starost a účast. Jenom Safia chápala tíhu, která jí ležela na srdci.

„Hned tam budu.“

Uložila plastovou krabičku s pilulkami zpátky do kabelky a tu pak zavřela. První vlny energie, vyvolané léky, už začaly otupovat její zoufalství. Ještě jednou se marně pokusila uhladit si vlasy, přešla ke dveřím, odemkla a vyšla do jedné z nejhezčích místností – do slavné Klenbové místnosti Britského muzea.

Tato dvoupatrová místnost s klenbou byla postavena roku 1839 v západním oddělení muzea v raně viktoriánském stylu: se dvěma ochozy s knihovnami, schody z děrovaného železa a obloukovými vstupy do výklenků. Základy tohoto místa sahaly do časů Charlese Darwina, Stanleye a Livingstona, a Královské vědecké společnosti, jejíž členové nosili fraky a horlivě se shromažďovali mezi stohy knih a starobylými stoly. Tato místnost nebyla nikdy otevřena pro

veřejnost a oddělení dávného Blízkého východu ji nyní využívalo jako studovnu a archiv.

Dnes ale sloužila jako provizorní márnice. Kara se podívala přes místnost na kamenné tělo bez hlavy a paží, které spočívalo na nosítkách s kolečky. To bylo všechno, co zbylo ze starobylé sochy vystavené původně v severním křídle. Safia trvala na tom, aby artefakt přesunuli ze sutin sem, kde mu hrozilo menší nebezpečí dalšího poškození.

Tělo osvětlovaly dvě halogenové lampy a na vedlejším knihovním stole ležela řada různých nástrojů, pečlivě seřazených jako před chirurgickou operací: byly tu skalpely, svorky a lékařské kleště, spolu s kladívky a štětečky různých velikostí.

Chyběl tu jen chirurg.

Safia si navlékla gumové rukavice. Oči si chránila brýlemi a na sobě měla bílý plášť. „Připravena?“ Kara přikývla.

„Tak tomu staříkovi otevřeme hrudník,“ zvolal mladík s obvyklým necitlivým nadšením Američana. Kara měla přehled o tom, kdo pracuje v její galerii, a proto znala i Claye Bishopa, doktoranda ze Severozápadní univerzity. Právě si pohrával s digitální videokamerou. Jeho úkolem bylo zachytit celý průběh pitvy.

„Trochu úcty, pane Bishope,“ pokárala ho Safia.

„Promiňte,“ odpověděl s povytaženým koutkem úst, který jasně ukazoval, že žádnou lítost necítí. Na vychrtlého příslušníka Generace X nebyl ošklivý. Na sobě měl džíny, tričko s obrázkem skupiny Clash a boty, které údajně kdysi byly bílé, ale taky se mohlo jednat o pouhou fámu. Narovnal se, protáhl se, takže se mezi tričkem a džíny ukázal pruh holého břicha, a uhladil si zrzavé vlasy. Jediná věc, která na něm mohla aspoň trochu vzbuzovat dojem učenosti, byly silné brýle s černými obroučkami, dostatečně ošklivé, aby mohly být v dnešní době módní. „Tady je všechno připraveno, doktorko al-Mázová.“

„Výborně.“ Safia vykročila pod halogenové lampy a stoupla si vedle rozložených nástrojů.

Kara obešla místnost, aby měla lepší výhled, a připojila se k jedinému dalšímu člověku, který sledoval průběh pitvy: Ryanu Flemingovi, šéfovi bezpečnostní služby muzea. Musel přijít, když

byla na toaletě. Kývl na pozdrav, ale zároveň při jejím příchodu trochu ztuhl – byl nervózní z její přítomnosti jako většina zaměstnanců muzea.

Když Safia začala s měřením, odkašlal si. „Přijel jsem sem, když jsem se dozvěděl o tom objevu," řekl tiše Kaře.

„A proč to?" zeptala se. „Souvisí to nějak s bezpečností?"

„Ne, jsem tu čistě ze zvědavosti." Kývl ke kamenné postavě. „Sochy se srdcem ukrytým uvnitř se nenacházejí každý den."

To byla jistě pravda, ale Kara měla podezření, že sem Fleminga přilákala jiná věc související se srdcem. Jeho oči se daleko víc věnovaly Safii než té zvláštní soše.

Kara nechala jeho zamilovanou oddanost domácího psa plavat a obrátila svou pozornost k ležící skulptuře. V záři světel bylo pod skleněnou skořápkou jasně vidět tmavší červený obrys.

Srdce. Lidské srdce.

Naklonila se blíž. I když to srdce vypadalo, že má správnou velikost i příslušné anatomické detaily, muselo být vytvořeno z nějaké kovové rudy, protože jinak by detektory kovu nemohly odhalit jeho přítomnost. Přesto ale Kara téměř očekávala, že pokud ho bude sledovat dostatečně dlouho, uvidí jeho stah.

Safia se sklonila k soše s nástrojem s diamantovou špičkou. Opatrně vyryla do skla pravidelný čtverec přímo nad srdcem. „Chci z té sochy zachovat co nejvíc."

Vzápětí přiložila na skleněný čtverec podtlakové přísavky a uchopila držadlo. „Očekávám, že styčná plocha mezi sklem a pískovcem nebude držet moc pevně."

Pak vzala gumovou paličku a silně s ní poťukala po vnitřní straně obvodu čtverce. Objevily se drobné puklinky, souběžné s linkami vyrytými diamantem. S každým klepnutím sebou všichni v místnosti trhli. I Kara se přistihla, jak svírá ruce v pěst.

Jediným člověkem, který zůstal klidný, byla Safia. Kara věděla, že její přítelkyně trpí ve stresových situacích panickými záchvaty, ale když se dala do práce ve svém oboru, byla stejně tvrdá jako diamant, kterým prve řezala do skla… a také mimořádně vnímavá a bystrá. Pracovala s klidem a soustředěnou pozorností, které připomínaly zenový buddhismus. Ale Kara si také všimla, jak Safii září oči

vzrušením. Bylo to dávno, kdy Kara naposledy viděla u své přítelkyně stejný pohled – připomnělo jí to ženu, kterou Safia kdysi bývala.

Možná má ještě naději.

„To by mělo stačit," řekla Safia. Odložila paličku a drobným štětečkem odstranila střepinky skla, aby uchovala pracovní plochu dokonale čistou. Jakmile byla s výsledkem spokojena, uchopila držadlo přísavky a mírně přitlačila – nejprve jedním směrem, pak druhým, aby čtverec rozkolébala. Nakonec zatáhla kolmo vzhůru a přitom čistě nadzvedla celý skleněný bloček.

Kara přikročila blíž a nahlédla do otevřeného hrudníku sochy. Srdce bylo provedeno ještě detailněji, než si původně představovala. Bylo jasně vidět komory i předsíně a nechyběly ani drobné povrchové tepny a žíly. Zapadalo do svého pískovcového lože tak dokonale, jako kdyby se socha zformovala kolem něj, jako perla v ústřici.

Safia opatrně sundala skleněný blok ze své podtlakové přísavky a otočila ho. Ve skle byl přesný otisk horní strany srdce. Obrátila se ke kameramanovi. „Clayi, máte to všechno dobře natočeno?"

Clay Bishop, skloněný ke kameře, se pohupoval na špičkách. „Páni, to je fantastický."

„Beru to jako ano." Safia odložila sklo na knihovnický stolek. „A co to srdce?" zeptal se Fleming.

Safia se obrátila k soše a podívala se do její hrudi. Držátkem štětečku opatrně poklepala na srdce. Všichni slyšeli, jak to zazvonilo. „To je bezpochyby z kovu. Podle té červené barvy bych tipovala bronz."

„Znělo to skoro dutě," poznamenal Clay a přemístil stativ s kamerou, aby mohl natáčet hrudní dutinu pod lepším úhlem. „Udělejte to ještě jednou."

Safia zavrtěla hlavou. „Raději ne. Vidíte, jak se pískovec nad některými místy drolí. To srdce je v něm zanořeno opravdu pevně. Myslím, že bychom se ho neměli moc dotýkat. Nejlepší bude, když ho nejprve někdo prozkoumá na původním místě, než ho porušíme."

Kara si poslední minutu skoro nedovolila dýchat. V uších jí bušila krev, a ne kvůli amfetaminovým tabletkám. *To si toho nikdo jiný nevšiml?*

Než se mohla zeptat nahlas, otevřely se dveře do Klenbové místnosti. Všichni mírně nadskočili. Ozvaly se kroky. Dva muži.

Safia natočila halogenovou lampu, aby si posvítila jejich směrem. „Pane řediteli.“

„Edgare,“ Kara mu vykročila vstříc. „Co tu děláte?“

Šéf muzea ustoupil stranou, aby ostatní viděli i na jeho společníka. Byl to ten inspektor z oddělení vražd. „Mluvil jsem právě s inspektorem Samuelsonem, když jsem se dozvěděl o vašem úžasném objevu. Zrovna jsme končili, a tak se mě zeptal, jestli se může podívat na vlastní či. Jak jsem mohl odmítnout, když nám tak pomáhá při vyšetřování?“

„Jistě,“ odpověděla Kara svým nejlepším diplomatickým tónem, kterým zamaskovala podráždění. „Dorazili jste právě včas.“ Gestem ruky jim pokynula, ať pokračují do jejich provizorní márnice a ustoupila jim z cesty. Její vlastní objev bude muset ještě chvilku počkat.

Fleming kývl svému šéfovi na pozdrav. „Myslím, že sám jsem toho viděl dost. Měl bych jít zkontrolovat noční směnu.“ Vykročil, ale až poté, co se otočil k Safii. „Děkuji vám, že jste mě nechala přihlížet.“

„Není zač,“ odpověděla nepřítomně, soustředěná plně na odhalené srdce.

Kara si všimla, jak jeho oči malou chvíli setrvaly na Safii. Pak se šéf bezpečnosti zraněně otočil a odešel. Safia byla navždy slepá ke všemu kromě své práce. Nechala si ze života odejít o hodně lepšího muže, než byl Fleming.

Inspektor Samuelson zaujal Flemingovo místo. Sako měl přehozené přes ruku a rukávy košile vyhrnuté. „Doufám, že nepřekážím.“

„Vůbec ne,“ řekla Safia. „Je to šťastný objev.“

„To jistě je.“

Inspektor se naklonil nad sochou. Kara si byla jistá, že tu není jen z čiré zvědavosti. Shody okolností jsou při vyšetřování vždycky podezřelé.

Edgar si stoupl vedle inspektora. „To je úžasné, že ano? Tento objev přiláká pozornost celého světa."

Samuelson se narovnal. „Odkud ta socha pochází?"

„Objevil ji můj otec," odpověděla Kara.

Samuelson na ní pohlédl a povytáhl jedno obočí.

Kara si všimla, jak Edgar ustoupil stranou a sklopil oči k zemi. Tohle bylo citlivé téma.

Safia si posunula ochranné brýle na čelo a převzala od Kary povinnost dalšího vysvětlení. „Reginald Kensington financoval archeologický tým, který dohlížel na vykopávky pro založení nového mauzolea v hrobce ve městě Salále na ománském pobřeží. Tu sochu objevil pohřbenou vedle starší hrobky. Byl to vzácný nález: najít předislámskou sochu, pocházející přibližně z roku 200 př. n.l. v tak zachované formě. Ale ta hrobka byla uctívána po celá dvě tisíciletí, takže nebyla příliš často vykradena nebo znesvěcena. Je to skutečná tragédie, že došlo ke zničení tak krásně zachovalého artefaktu."

Samuelson namítl: „Ale její zničení zároveň vedlo k tomuto novému objevu. Tím se to trochu vyrovnává. To samé nelze říct o chudáku Harrym Mastersonovi."

„Jistě," řekla Safia rychle. „Nechtěla jsem naznačit, že… jeho smrt by nebyla tragédií. Máte samozřejmě pravdu."

Samuelson se rozhlédl po přítomných. Jeho oči se zdržely o chvilku déle na doktorandovi Clayi Bishopovi. Ať už na něm inspektor viděl cokoliv, rozhodně to považoval za neuspokojivé. Znovu přenesl pohled na sochu. „Zmínila jste se o hrobce, vedle níž byla ta socha nalezena."

„Ano. Šlo o hrobku Nabí Imrána."

„To byl nějaký faraón?"

Safia se usmála. „Nejednalo se o egyptskou hrobku." Podobně jako Kara věděla, že si inspektor hraje na hloupého. „V Arábii patří nejslavnější hrobky lidem, o kterých se píše v bibli nebo v koránu. V tomto případě se jedná o postavu z obou těchto knih."

„Nabí Imrán? Nevzpomínám si, že by při hodinách náboženství někdy padlo toto jméno.“

„Ve skutečnosti to je dost důležitá osoba. Slyšel jste někdy o Panně Marii?“

„Na tu si matně vzpomínám.“ Řekl to s tak vážným výrazem, až se Safia musela znovu usmát.

Svou odpověď odkládala, aby inspektora trochu napnula, ale nakonec řekla: „Nabí Imrán byl Mariin otec.“

13:54 EST
ARLINGTON, VIRGINIE

Painter Crowe seděl na zadním sedadle sedanu značky Mercedes S500, který plynule jel po mezistátní silnici 66 z Dulleského mezinárodního letiště směrem na východ k Washingtonu. Tak daleko ale namířeno neměli. Řidič, zamlklý chlápek s postavou vysunutého obránce v americkém fotbale, začal blikat a zabočil na výjezd v Arlingtonu. Byli asi půl kilometru od ústředí DARPY.

Painter se podíval na hodinky. Ještě před pár hodinami byl v Connecticutu a stál tváří v tvář partnerce, které věřil celých posledních pět let. Pokoušel se vyhnout myšlenkám na Cassandru, ale nedařilo se mu od tohoto nepříjemného tématu úplně oprostit.

Přeřadili je ze Zvláštních sil najednou: jeho z jednotky SEAL námořnictva, ji z armádních Rangerů. DARPA si je vybrala pro nový, vysoce utajený tým v rámci své organizace, s kódovým označením Sigma Force. Dokonce ani většina lidí v samotné DARPĚ nevěděla o jeho existenci. Úkolem Sigmy bylo provádět pátrání po různých věcech, kterých bylo třeba se zmocnit – jednalo se o tajnou skupinu agentů vyškolených v nejmodernější technice, kteří byli vysíláni do riskantních operací, kde měli získávat nebo zabezpečovat nové výzkumy a technologie. Zatímco Delta Force byla určena k potírání terorismu, Sigma Force měla za úkol bránit technologickou převahu Spojených států.

Za jakoukoliv cenu.

A teď ho volali zpátky na ústředí.

Musí se jednat o nějakou novou misi. Ale k čemu ten spěch?

Auto sjelo z North Fairfax Drive a zabočilo na parkoviště. Projeli několika bezpečnostními kontrolami a brzy už stáli na prázdném místě. Vykročil k nim další muž s mohutnou hrudí a bezvýrazným obličejem a otevřel dveře.

„Prosím, následujte mě, veliteli Crowe."

Odvedl Paintera do hlavní budovy ke kancelářím ředitele a požádal ho, aby počkal, než oznámí jeho příchod. Painter se díval na zavřené dveře před sebou.

Viceadmirál Tony Rector byl ředitelem DARPY po celou dobu Painterovy služby. Předtím šéfoval Úřadu pro získávání informací, jedné odnoži DARPY, jejíž důležitost při monitorování dat vyměňovaných po globální počítačové síti, a vyhledávání teroristických plánů, aktivit a finančních transakcí po 11. září prudce stoupla. Admirálova inteligence, odbornost a spravedlivé řízení mu nakonec vynesly post ředitele celé DARPY.

Dveře se otevřely. Muž, který Paintera doprovázel, mu pokynul, aby šel dál. Ustoupil, aby mohl Painter projít, a jakmile byl uvnitř, zavřel za ním dveře.

Místnost byla obložena deskami z tmavého mahagonu a byla cítit dýmkovým tabákem. Ve středu místnosti stál mahagonový stůl. Za ním si právě stoupl Tony „Tygr" Rector, aby si s Painterem potřásl rukou. Byl to velký muž, nikoliv vyloženě tlustý, vypadal spíše jako člověk, jehož mohutné svaly po šedesátce přece jen trochu změkly. Jinak ale na tom muži nic měkkého nebylo. Jeho oči připomínaly modré diamanty, šedivé vlasy měl sčesané dozadu a jeho stisk byl ocelově pevný. Kývl na Paintera, aby se posadil do jednoho ze dvou kožených křesel.

„Posaďte se. Už jsem volal doktoru McKnightovi. Zúčastní se naší schůzky."

Dr. Sean McKnight byl zakladatel a ředitel Sigmy, Painterův přímý nadřízený, také bývalý SEAL, který získal doktorát ve fyzice a informační technologii. Pokud se měl rozhovoru zúčastnit i doktor McKnight, znamenalo to, že tu budou všechna velká zvířata. Ať už se dělo cokoliv, muselo to být důležité.

„Smím se zeptat, čeho se naše schůzka týká, pane?"

Admirál se usadil ve svém křesle. „Slyšel jsem o tom nepříjemném vývoji v Connecticutu," vyhnul se odpovědi. „Chlapci z Oddělení pokročilých technologií čekají na to, až jim dodají ten špionův počítač. Doufejme, že se nám z něj podaří získat potřebná data o plazmových zbraních."

„Je mi líto, že jsme – že se mi nepodařilo získat i heslo."

Admirál Rector pokrčil rameny. „Aspoň se ty údaje nedostaly do rukou Číňanů. A když uvážíme, čemu jste čelil, odvedl jste dobrou práci."

Painter potlačil chuť zeptat se na svou bývalou partnerku. S největší pravděpodobností Cassandru právě odvážejí na nějaké bezpečné místo k výslechům. A tam odtud, kdo ví? Guantanámo Bay, Fort Leavenworth nebo nějaké jiné vojenské vězení? To už nebyla jeho starost. Přesto ho ale bolestně píchlo v hrudi. Doufal, že to je jenom zažívání. Rozhodně neměl žádný důvod, aby Cassandru litoval.

„Pokud jde o vaši otázku," pokračoval admirál a vrátil Painterovu pozornost do přítomnosti, „Oddělení obranných věd nás upozornilo na jistou skutečnost. Minulou noc došlo k výbuchu v Britském muzeu."

Painter přikývl. Po cestě sem poslouchal zprávy CNN. „Úder blesku."

„Tak to bylo oznámeno."

Painter v tom slyšel jasné odmítnutí oficiální verze a napřímil se. Než se stačil zeptat na cokoliv dalšího, otevřely se dveře a do místnosti vstoupil dr. Sean McKnight, který jen stěží potlačoval vzrušení. Měl červený obličej a na čele se mu leskl pot, jako kdyby celou cestu sem běžel.

„Je to potvrzeno," řekl rychle admirálovi.

Admirál Rector přikývl. „Tak se posaďte. Nemáme moc času."

Když si jeho šéf sedl do vedlejšího křesla, Painter se na něj podíval. McKnight pracoval pro DARPU dvacet dva roky, včetně doby, kdy dělal ředitele Oddělení zvláštních projektů. Jedním z prvních „zvláštních projektů" bylo založení Sigma Force. Snil o týmu lidí, kteří by se vyznali v technice a současně měli vojenský výcvik – „chytrost a chrabrost", jak rád říkal –, kteří by dokázali

pracovat s chirurgickou přesností na ochraně a zabezpečení utajovaných technologií.

Výsledkem byla Sigma Force.

Painter byl jedním z prvních rekrutů. Vybral si ho osobně McKnight poté, co si Painter zlomil nohu na jedné misi v Iráku. Při rekonvalescenci ho McKnight naučil, jak má trénovat svou mysl spolu s tělem, a poslal jej do akademického výcvikového střediska, které bylo ještě tvrdší než Painterův původní výcvik před nástupem do jednotky SEAL. Na celém světě nebylo člověka, kterého by si Painter vážil víc.

A když ho teď viděl tak otřeseného…

McKnight seděl na krajíčku křesla se zády rovnými jako pravítko. Vypadalo to, jako kdyby ve svém uhlově černém obleku spal, a zároveň na něm začalo být vidět všech padesát pět let jeho věku: kolem očí mu naskákaly starostlivé vrásky, měl pevně stisknuté rty a rozcuchané vlasy. Něco se rozhodně dělo.

Admirál Rector obrátil plazmový monitor na svém stole k Painterovi. „Nejdřív byste se měl podívat na tento záznam.“

Painter se naklonil blíž v očekávání, že se brzy dozví nějaké odpovědi. Na obrazovce se objevila černobílá videonahrávka.

„To je záznam bezpečnostní kamery v Britském muzeu.“

Painter tiše seděl a sledoval monitor. V záběru se objevil hlídač, který vstoupil do galerie muzea. Netrvalo to dlouho. Když obrazovka zbělala explozí, která ukončila nahrávku, opřel se v křesle. Oba nadřízení se na něj dívali.

„Ta svítící koule,“ řekl pomalu, „to byl kulový blesk, jestli se nepletu.“

„Správně,“ přisvědčil admirál Rector. „Právě toto hodnocení přilákalo pozornost dvou pracovníků Oddělení obranných věd, kteří byli v Londýně. Kulový blesk se ještě nikdy nepodařilo zachytit na film.“

„A taky ještě nikdy neměl tak ničivé následky,“ dodal dr. McKnight.

Painter si vybavil přednášku, kterou vyslechl ve výcvikovém středisku o elektrickém inženýrství. O kulových blescích se zmiňovali již staří Řekové a od těch dob je viděli různí lidé na

různých místech. Díky vzácnému výskytu zůstávaly obestřeny tajemstvím. Existovala řada teorií o jejich původu, od názoru, že se jedná o vznášející se kouli plazmy vyvolanou ionizací vzduchu během bouřky, až po hypotézu, že jde o oxid křemičitý, který se vypařil z půdy po zásahu blesku.

„Tak co se tedy stalo v Britském muzeu?“ zeptal se.

„Tohle.“ Admirál Rector vyndal ze zásuvky stolu předmět a položil jej na savý papír. Vypadalo to jako zčernalý kamínek o velikosti míče na softball. „Nechali jsme si to dnes ráno poslat vojenským letadlem.“

„Co to je?“

Admirál na něj kývl, aby si kámen vzal do ruky. Painter poslechl a zjistil, že je nečekaně těžký. To nebyl kámen. Připadalo mu to těžké, jako kdyby se jednalo o olovo.

„Meteorické železo,“ vysvětlil Dr. McKnight. „Vzorek z artefaktu, který jste před chvílí viděl vybuchnout.“

Painter položil kus meteoritu zpátky na stůl. „Tomu nerozumím. Chcete říct, že výbuch způsobil ten meteorit a ne kulový blesk?“

„Ano i ne,“ odpověděl McKnight tajemně.

„Co víte o tunguzském výbuchu v Rusku?“ zeptal se Rector.

Náhlá změna tématu zastihla Paintera nepřipraveného. Svraštil obočí a pokoušel se vydolovat z paměti všechno, co kdy o tunguzském meteoritu slyšel. „Moc toho není. Šlo o dopad meteoritu někdy v roce 1908 někde na Sibiři, který vyvolal velkou explozi.“

Rector se ve svém křesle opřel. „Velký je v tomto případě hodně slabé slovo. Výbuch vyvrátil stromy v okruhu šedesáti kilometrů, v oblasti velké jako polovina Rhode Islandu. Při výbuchu se uvolnila energie, odpovídající dvěma tisícům atomových bomb. Exploze porazila koně ještě šest set kilometrů od centra výbuchu. Termín *velký* skutečně neodpovídá rozsahu škod.“

„A byly tu ještě další efekty,“ navázal McKnight. „Magnetická bouře vytvořila vír s průměrem devět set kilometrů. V následujících dnech noční obloha světélkovala díky množství prachu vyvrženého do vzduchu, a to tak jasně, že jste si při ní mohl číst noviny. Elektromagnetický pulz oběhl polovinu planety.“

„Páni,“ zahučel Painter.

„Ti, kteří viděli výbuch ze vzdálenosti stovek kilometrů, udávali, že nejprve na obloze spatřili pruh světla, jasný jako slunce, za kterým následoval ohon z duhových barev.“

„Ten meteor,“ řekl Painter.

Admirál Rector zavrtěl hlavou. „To byla jedna z teorií. Kamenný asteroid nebo kometa. Ale tato teorie má řadu problémů. Zaprvé nebyly nalezeny žádné fragmenty meteoritu. A dokonce ani žádný iridiový prach.“

„Uhlíkaté meteority obvykle po sobě nechávají iridiovou stopu,“ vysvětlil McKnight. „*Ale* nic takového se v Tunguzsku nikdy nenašlo.“

„A taky tam nebyl žádný kráter,“ dodal admirál.

McKnight přikývl. „Síla výbuchu odpovídala čtyřiceti megatunám. Poslední meteor, který se předtím takové hodnotě aspoň přiblížil, dopadl před padesáti tisíci lety v Arizoně. A to tehdy měl sílu jen asi tří megatun, což je zlomek toho, co se stalo v Tunguzsku. Přitom po sobě nechal mohutný kráter široký kilometr a půl a sto padesát metrů hluboký. Proč tedy na Sibiři žádný kráter nalezen nebyl, a to i když díky vyvráceným stromům známe naprosto přesně epicentrum výbuchu?“

Na to Painter odpovědět nedokázal… ani na bezprostřednější otázku, která ho momentálně zaměstnávala: *Co to má všechno společného s Britským muzeem?*

McKnight pokračoval: „Po výbuchu se v té oblasti objevily i některé zajímavé biologické důsledky: zrychlený růst některých kapradin, zvýšená rychlost mutací, včetně genetických abnormalit v semenech a jehlicích borovic a dokonce i v populacích mravenců. Ani lidé se těmto následkům nevyhnuli. Místní kmeny Evenků začaly vykazovat jisté abnormality v krevním Rh faktoru. To všechno jsou jasné známky toho, že u nich došlo k expozici radioaktivitou, nejpravděpodobněji typem gama.“

Painter se pokoušel utřídit, co se právě dozvěděl o explozi bez kráteru, neobvyklých atmosférických efektech a zbytkovém záření gama. „Takže co způsobilo všechny tyhle věci?“

Odpověděl admirál Rector: „Něco docela malého. O hmotnosti necelých tří kilogramů.“

„To je nemožné," vyhrkl Painter.

Admirál pokrčil rameny. „Kdyby šlo o normální hmotu…" Hádanka visela dlouhou chvíli ve vzduchu.

Konečně promluvil dr. McKnight. „Nejnovější výzkumy z roku 1995 naznačují, že v Tunguzsku opravdu dopadl meteorit – ale meteorit složený z *antihmoty*."

Painter překvapením vykulil oči. „Antihmoty?" zopakoval.

Teď už chápal, proč ho zavolali na tuto schůzku. I když většina lidí považuje antihmotu za rekvizitu z říše science fiction, v posledních desetiletích se produkce částic antihmoty v laboratořích stala skutečností. V čele těchto výzkumů byly laboratoře CERN ve švýcarské Ženevě. Tady vyráběli antihmotu už téměř dvacet let, za použití podzemního nízkoenergetického antiprotonového prstence. Zatím by ale celoroční produkce antiprotonů v CERNu stačila tak na chvilkové rozsvícení jedné žárovky.

Přesto však byla antihmota fascinujícím tématem. Jediný gram by vyprodukoval energii rovnou výbuchu atomové bomby. Samozřejmě, někdo by musel nejprve přijít na nějaký levný a praktický zdroj antihmoty. A to bylo nemožné.

Painter si uvědomil, že se upřeně dívá na kousek meteorického železa na admirálově stole. Věděl, že horní vrstvy atmosféry Země jsou neustále bombardovány částicemi antihmoty z kosmických paprsků, ale ty byly anihilovány okamžitě, jakmile se dostaly do styku s hmotou. Uvažovalo se nicméně o tom, že by ve vesmírném vakuu mohly přežívat nějaké asteroidy či komety z antihmoty, jako pozůstatky dávného Velkého třesku.

Jednotlivosti se mu začaly v hlavě spojovat do ucelenějšího obrazu. „Ta exploze v Britském muzeu…?"

„Provedli jsme analýzu části sutin v té galerii," řekl McKnight. „Kovu a dřeva."

Painter si vzpomněl na prohlášení svého nadřízeného, když se k nim připojoval. *Bylo to potvrzeno.* Jako kdyby mu důlek kolem pupku sevřela ledová ruka.

McKnight pokračoval: „V sutinách je slabá radioaktivní stopa, která odpovídá Tunguzsku."

„Chcete říct, že výbuch v Britském muzeu byl způsoben anihilací antihmoty? Že tenhle meteor je ve skutečnosti z antihmoty?“

Admirál Rector prstem překulil fragment po stole sem a tam. „Jistěže ne. Tohle je obyčejné meteorické železo. Nic víc.“

„Pak to nechápu.“

Ozval se opět McKnight. „Tu stopovou radioaktivitu nemůžeme přehlížet. Odpovídá příliš přesně, než aby to byla náhoda. Něco se tam stalo. Jediné vysvětlení je takové, že ten meteorit měl ve svém nitru nějakým způsobem uloženou antihmotu v neznámé stabilizované formě. Elektrický náboj kulového blesku ji destabilizoval a vznikl řetězový efekt, který vyústil v explozi. Ať už byla přítomna jakákoliv antihmota, výbuchem pochopitelně zanikla.“

„A zanechala po sobě jen svou schránku,“ dodal admirál a stále si pohrával s kamenem.

Místnost se ponořila do ticha. To by mělo nesmírné důsledky.

Admirál Rector sebral hroudu železa ze stolu. „Umíte si představit, co by to znamenalo, jestli máme pravdu? Téměř neomezený zdroj energie. Pokud existuje nějaké vodítko, jak se to mohlo stát – nebo, což by bylo ještě lepší, přímo *vzorek* –, nesmí padnout do jiných rukou.“

Painter se přistihl, že přikyvuje. „Takže jaký bude náš další krok?“

Admirál Rector se mu díval přímo do očí. „Nikdo se nesmí dozvědět o této spojitosti, dokonce ani nikdo z našich spojenců. Příliš mnoho uší znamená taky příliš mnoho úst.“ Kývl na dr. McKnighta, aby pokračoval.

Painterův přímý nadřízený se zhluboka nadechl. „Chceme, abyste s malou skupinou prohledal muzeum. Už máte připravenou krycí totožnost – budete americký vědec, který se specializuje na výzkum blesků. Jakmile tam budete, vaším úkolem je jednoduše mít nastražené uši a zaznamenat všechny nové objevy, které tam mohou být učiněny. Celé naše oddělení bylo zmobilizováno a budeme pokračovat ve svých výzkumech i tady. Pokud bude potřeba provést ještě nějaké vyšetřování přímo na místě v Londýně, naši lidé se obrátí na vás.“

„Ano, pane.“

Admirál Rector a dr. McKnight na sebe rychle pohlédli v nevyslovené otázce.

Painter cítil, jak mu po zádech přejel mráz. Admirál znovu přikývl.

McKnight se obrátil čelem k Painterovi. „Ještě tu je jeden faktor. Možná nejsme sami, kdo na tom pracuje.“

„Jak to myslíte?“

„Jestli si vzpomínáte, viceadmirál se zmínil o dvou výzkumnících z Oddělení obranných věd, kteří byli zrovna v Londýně.“

„To jsou ti, kteří vyšetřovali ten zpozorovaný kulový blesk.“

„Správně.“ Oba Painterovi nadřízení si znovu vyměnili rychlý pohled. Pak se mu dr. McKnight zadíval přímo do očí. „Před čtyřmi hodinami byli oba nalezeni zastřelení ve svých pokojích. Ranou do týla, jako při popravě. Jejich pokoje byly prohledány a došlo ke krádeži řady věcí. Metropolitní policie to považuje za loupežnou vraždu.“

Admirál Rector se za svým stolem zavrtěl. „Ale já jsem nikdy nedokázal spolknout takovou shodu okolností. Pálí mě po ní žáha.“

McKnight přikývl. „Nevíme, jestli ty vraždy souvisejí s naší linií vyšetřování, ale chceme, abyste se svou skupinou pokračoval tak, jako kdyby souvisely. Hlídejte jeden druhému záda a buďte ve střehu.“

Painter přikývl.

„A mezitím,“ řekl admirál, „musíme doufat, že tam neobjeví nic zásadního, dokud se tam nedostanete vy.“

21:48 GMT
LONDÝN, ANGLIE

„Musíš vyjmout to srdce.“

Safia vzhlédla s posuvným měřidlem v ruce. Klenbová místnost muzea se topila ve tmě. Zůstali tu jen tři lidé: Kara, Clay a ona. Edgar s inspektorem odešli před dvaceti minutami. Vypadalo to, že přesná měření a poznamenávání drobností nedokázaly udržet jejich pozornost, která tak po prvotním úžasu ze skutečnosti, že se jedná o sochu, jež pochází z hrobky otce Panny Marie, velice rychle opadla.

Safia se vrátila ke svým měřením. „Později ho vyjmu.“

„Ne, musíš to udělat ještě dnes v noci.“

Safia se podívala na svou přítelkyni pozorněji. Kařin obličej byl jasně ozářen halogenovými lampami. Studené světlo z něj odsálo všechny barvy, ale Safia si povšimla stříbřitého lesku pokožky a rozšířených zorniček. Byla pod drogami. Zase amfetamin. Safia byla jedním z mála lidí, kteří věděli, že „zahraniční dovolená“ lady Kensingtonové před třemi lety ve skutečnosti byla měsíčním pobytem na rehabilitačním středisku soukromé kliniky v Kentu. Jak dlouho už to zase brala? Podívala se Clayovým směrem. Teď nebyl správný čas na konfrontaci. „Nač ten spěch?“ zeptala se místo toho.

Kara se rozhlédla po místnosti a ztišila hlas. „Než přišel ten inspektor, něčeho jsem si všimla. Překvapuje mě, že to nevidíš taky.“

„A co?“

Kara se naklonila nad sochu a ukázala na jednu z odkrytých částí srdce, konkrétně na pravou předsíň. „Podívej se na tuhle vyvýšenou linii.“ Ukázala na ni špičkou posuvného měřítka.

„Jedna z koronárních tepen nebo žil,“ řekla Safia, která stále žasla nad dokonalým uměleckým provedením.

„Opravdu?“ zeptala se Kara. „Podívej se, jak dokonale vodorovná je ta horní linie a jak na obou koncích klesá dolů pod úhlem devadesáti stupňů.“ Sledovala směr cévy. Prsty se jí chvěly klasickým amfetaminovým třasem.

Kara pokračovala. „Na tom srdci je všechno naprosto přesné. I da Vinci by měl problémy, kdyby chtěl být tak dokonale anatomicky přesný.“ Podívala se na Safii. „Příroda nemá ráda pravé úhly.“

Safia se naklonila blíž. Přejela po liniích prstem, jako kdyby četla Braillovo písmo. Pochyby na její tváři pomalu vystřídal šok. „Ty konce… jsou moc useknuté. Nevystupují z povrchu postupně.“

„Je to písmeno,“ řekla Kara.

„Jihoarabské epigrafy,“ souhlasila Safia v narážce na starobylé písmo dané oblasti, které předcházelo písmu hebrejskému i semitskému. „Jedná se o písmeno B.“

„A podívej se na to, co je na horní straně této části srdce.“

„Na pravé srdeční předsíni,“ řekl za nimi Clay.

Obě se na něj otočily.

„Studoval jsem medicínu, než jsem zjistil, že pohled na krev má… no, řekněme nepříznivý dopad na to, co jsem měl k obědu.“

Kara se obrátila zpátky k soše a znovu ukázala měřidlem. „Podstatná část srdeční předsíně je pořád ukrytá v pískovcovém obalu, ale myslím, že tam je schované další písmeno.“

Safia se podívala zblízka. Našla to místo prsty. Tyto odkryté cévy končily také tak náhle jako u prvního písmene. „Budu muset pracovat opatrně.“

Natáhla se k řadě dlát a drobných kladívek. Jakmile si vybrala správné nástroje, dala se do díla s jemností chirurga. Kladívkem a dlátkem odhrnovala velké kousky okolního pískovce a vzápětí je štětečkem odmetala pryč. Během několika minut byla pravá srdeční předsíň odhalená.

Safia se dívala na křižující se linie, které původně považovala za koronární cévy. Vytvářely dokonalé písmeno.

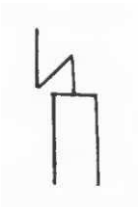

Bylo to příliš přesné na to, aby se jednalo o pouhou náhodu. „Co je to za písmeno?“ chtěl vědět Clay.

„V angličtině nemáme přímý ekvivalent,“ odpověděla Safia. „Toto písmeno se vyslovuje podobně jako *wa*… takže se často přepisuje jako W-A nebo dokonce jako U. I když pravdou je, že v jihoarabských epigrafech žádné samohlásky nejsou.“

Její pohled se střetl s Kařiným. „Musíme to srdce vyjmout,“ zopakovala Kara. „Jestli tam jsou ještě nějaká další písmena, budou na opačné straně.“

Safia přikývla. Levá strana srdce stále ještě zůstávala uvězněná v kamenném hrudníku. Vůbec se jí nelíbilo, že bude muset poškodit tu sochu ještě víc, ale zvědavost ji přiměla k tomu, že bez dalších námitek uchopila nářadí a dala se do práce. Trvalo jí plnou půl hodinu, než odstranila zbývající pískovec, který držel srdce na jeho místě. Konečně uchopila oběma rukama držadlo podtlakové přísavky a s modlitbou ke všem bohům staré Arábie plnou silou zatáhla přímo vzhůru.

Zpočátku to vypadalo, že srdce nepovolí, ale bylo jen těžší, než očekávala. Odhodlaně srdce vyzvedla ze sochy. Spadaly z něj kousky pískovce a uvolněná zrnka písku. V natažených pažích přenesla svou trofej na knihovnický stolek.

Kara se k ní rychle připojila. Safia položila srdce na čtverec měkké kožené jelenice a sňala je z přísavky. Uvolněné srdce se zakolébalo ze strany na stranu. Jeho pohyb doprovodilo tiché zašplouchání.

Safia se podívala na ostatní. Slyšeli to taky?

„Říkal jsem vám, že si myslím, že to je duté," zašeptal Clay.

Safia se natáhla k srdci a překulila ho. Těžiště se přesunovalo podle natočení předmětu. Trochu jí to připomínalo kouzelné koule z dětství. „Uvnitř je nějaká tekutina."

Clay o krok ustoupil. „Skvělé, jen ať to není krev. Dávám přednost vyschlým tělům, zabaleným jako mumie."

„Je to pevně uzavřené," ujistila ho Safia a zblízka si srdce prohlížela. „Vůbec nevidím, kudy se ta tekutina mohla dostat dovnitř. Skoro jako kdyby to bronzové srdce bylo ukováno kolem ní."

„Jedno tajemství uvnitř druhého," řekla Kara a vystřídala Safii v přetáčení a zkoumání kovového srdce. „Jsou na něm další písmena?"

Safia se k ní přidala. Trvalo jim jen chvilku, než se zorientovaly a našly zbývající části. Přejela prstem po levé komoře. Její povrch byl hladký.

„Nic," řekla Kara překvapeně a zaraženě. „Třeba se to časem ohladilo."

Safia prozkoumala povrch pečlivěji a dokonce jej otřela izopropanolem, aby jej očistila. „Tady není ani stopy po nějaké linii. Je to příliš hladké.“

„A co levá srdeční předsíň?“ zeptal se Clay.

Safia přikývla a obrátila srdce. Rychle si všimla linky, která tudy probíhala.

„To je písmeno R,“ zašeptala Kara. Její hlas zněl mírně vystrašeně. Zhroutila se na židli. „To nemůže být pravda.“

Clay se zamračil. „Já to nechápu. Písmena jsou B, WA nebo U a R. Co to má být za slovo?“

„Tato tři písmena byste měl znát, pane Bishope,“ řekla Safia. „Možná v trochu jiném pořadí.“ Zvedla tužku a napsala je tak, jak měly jít za sebou.

Clay se stále nepřestával mračit. „Tohle písmo je jako hebrejština nebo arabština, čte se zprava doleva. WABR… UBR. A chybí tu samohlásky mezi souhláskami.“

Mladík vykulil oči. „U-B-Á-R. To zatracené staré arabské město, Atlantida pouště.“

Kara zavrtěla hlavou. „Nejdřív vybuchne fragment meteoritu, který měl chránit Ubár… a teď jméno toho města najdeme napsané na povrchu bronzového srdce.“

„Pokud to je bronz,“ poznamenala Safia, která se stále skláněla nad srdcem.

To Karu vytrhlo z jejího šoku. „Jak to myslíš?“

Safia zvedla srdce oběma rukama. „Když jsem to srdce vytahovala z hrudní dutiny, připadalo mi příliš těžké, zejména je-li duté a plné nějaké tekutiny. A podívej se na levou komoru, kterou jsem očistila alkoholem. Ten kov je příliš červený.“

Kara si stoupla a v očích jí zasvitlo pochopení. „Ty myslíš, že to je *železo*. Jako ten fragment meteoritu.“

Safia přikývla. „Možná se jedná dokonce o meteorické železo. Budu muset provést nějaké testy, ale v každém případě to nedává smysl. V čase, kdy vznikla ta socha, lidé v Arábii neuměli zpracovávat železo takové kvality, a už vůbec by z něj nebyli schopni zhotovit tak dokonalé umělecké dílo. Je tu příliš mnoho záhad. Ani nevím, kde mám začít.“

„Jestli máš pravdu,“ pravila Kara horečnatě, „tak to nudné obchodní město, které bylo nalezeno v roce 1992 v poušti, není ani zdaleka všechno. Ještě zbývá něco k objevení.“ Ukázala na artefakt. „Pravé srdce Ubáru.“

„Ale co teď uděláme? Jaký bude další krok? Pořád o Ubáru nevíme vůbec nic bližšího.“

Srdce teď zkoumal Clay. „Je trochu divné, že na levé komoře není žádné písmeno.“

„Na slovo Ubár v tom písmu stačí jen tři písmena,“ vysvětlila Safia. „Tak proč ho potom psát na čtyřdílné srdce, a to ve směru proudění krve?“

Safia se k němu otočila. „Vysvětlete to.“

„Krev z těla vstupuje dutou žílou do pravé předsíně. To je písmeno U.“ Dloubl prstem do velké cévy, která vedla k pravé srdeční předsíni, a pokračoval ve své lekci z anatomie. „Pak pokračuje přes atrioventrikulární chlopeň do pravé komory. Písmeno B. Odtud krev pokračuje plicní tepnou do plic, kde se okysličí a plicní žílou se vrátí do srdce, konkrétně do levé předsíně. Písmeno R. Dohromady Ubár. Proč to ale tady končí?“

„Vskutku, proč?“ zopakovala nezřetelně Safia se svraštělým obočím.

Uvažovala nad tou záhadou. Jméno Ubár bylo hláskováno ve směru proudění krve. To by mohlo naznačovat směr, kterým bylo

třeba pokračovat dál. V hlavě se jí začal tvořit zárodek myšlenky. „Kam pokračuje krev ze srdce?“

Clay ukázal na silnou ohnutou cévu na horní straně srdce. „Přes aortu do mozku a zbytku těla.“

Safia přetočila těžké srdce a podívala se na konec aorty. Byla ucpána zátkou z pískovce. Neobtěžovala se s jejím odstraňováním, protože se soustředila na povrch předsíní a komor.

„Na co myslíš?“ zeptala se Kara.

„Jako kdyby ten nápis někam ukazoval.“ Vrátila srdce na stůl a začala očišťovat konec aorty od pískovce. Kámen snadno odpadl. Dívala se na to, co bylo pod ním.

„Co to je?“ zeptal se Clay, který jí hleděl přes rameno.

„Něco, čeho si lidé ve staré Arábii vážili víc než krve.“ Vyšťourala štětečkem několik kousků vysušené pryskyřice na stůl. Cítila sladkou vůni, kterou kolem sebe krystalky šířily, konzervovanou po dlouhá staletí. Byla to vůně z doby před narozením Krista.

„Kadidlo,“ řekla Kara s úžasem v hlase. „Co to znamená?“

„To je ukazatel,“ odpověděla Safia. „Stejně jako proudí krev, tak proudí i bohatství Ubáru.“ Obrátila se ke své přítelkyni. „Vodítko musí ukazovat směrem k Ubáru, k dalšímu schodu před jeho vchodem.“

„Ale kam to tedy ukazuje?“ chtěla vědět Kara.

Safia zavrtěla hlavou. „Nejsem si jistá, ale slavná Kadidlová stezka začínala v městě Salále.“ Dloubla do kousků kadidlových krystalků. „A v tom městě taky leží hrobka Nabí Imrána.“

Kara se narovnala. „Takže pátrání musíme zahájit právě tam.“

„Pátrání?“

„Musíme okamžitě začít hledat důkazy.“ Kara hovořila rychle a s vytřeštěnýma očima. Teď však za její vzrušení nemohl amfetamin, ale naděje. „Nejpozději během týdne. Moje kontakty v Ománu zařídí všechno potřebné. A budeme potřebovat ty nejlepší lidi. Samozřejmě pojedeš ty, a kdokoliv další tě napadne.“

„Já?“ Safia cítila, jak jí srdce vynechalo jeden úder. „Já… já ale ne… už roky jsem nedělala výzkum v terénu.“

„Jedeš taky,“ řekla Kara pevně. „Je načase, aby ses přestala skrývat v těchhle zaprášených chodbách. Musíš se vydat zpátky do světa.“

„Můžu koordinovat shromažďování dat odtud. Není potřeba, abych byla v terénu.“

Kara se na ni dívala a vypadalo to, že se dá obměkčit, jako už několikrát v minulosti. Pak ztišila hlas do chraplavého šepotu. „Saff, *já* tě tam potřebuju. Jestli tam opravdu najdeme odpověď…“ Potřásla hlavou, aby zahnala slzy, které se jí draly do očí. „Potřebuju, abys tam byla se mnou. Sama to nezvládnu.“

Safia polkla a bojovala sama se sebou. Jak by mohla odmítnout svou přítelkyni? V Kařiných očích viděla směs strachu a naděje. Ale v jejím vlastním nitru stále zůstávala ozvěna starých výkřiků. Nedokázala je umlčet. Na rukou pořád měla dětskou krev. „Já… já nemůžu…“

Něco se jí zřejmě zlomilo v obličeji, protože Kara nakonec zavrtěla hlavou. „Chápu.“ Ale podle jejího úsečného tónu bylo jasné, že nechápe. Nikdo to nechápal.

Kara pokračovala: „Ale v jedné věci jsi měla pravdu. Budeme potřebovat archeologa, který má zkušenosti v terénu. A pokud nejedeš ty, znám perfektního člověka.“

Safia si okamžitě uvědomila, koho má Kara na mysli. *Ach ne…*

Kara zřejmě vycítila její nervozitu. „Víš přece, že má v dané oblasti nejvíc terénních zkušeností ze všech.“ Začala se přehrabovat v kabelce a po několika vteřinách vytáhla mobilní telefon. „Jestli máme mít šanci na úspěch, budeme potřebovat Indianu Jonese.“

4. kapitola

NEKLIDNÁ VODA

15. LISTOPADU, 7:02
ŽLUTÁ ŘEKA, ČÍNA

„Já nejsem Indiana Jones!“ zaječel do headsetu satelitního telefonu, který měl na uších. Musel křičet, aby ho bylo slyšet přes burácení motorového člunu. „Jmenuju se Omaha… Doktor Omaha Dunn! Karo, ty to dobře víš!“

Odpovědí mu byl vyčerpaný povzdech. *„Omaha? Indiana? Jaký je v tom sakra rozdíl? Všechna ta vaše americká jména znějí jedno jako druhé.“*

Shrbil se nad volantem člunu, který rychle projížděl záhyby říční rokliny. Po obou stranách bahnité Žluté řeky čněly strmé útesy, které obklopovaly tuto partii řeky, nazvanou Úžiny. Během několika let zatopí celou tuto oblast tři přehrady do poklidné výše šedesáti metrů, ale zatím tu útesy pod hladinou a záludné víry vznikající tím, jak se řeka prodírala zúženým místem, představovaly vážné nebezpečí.

Útesy a prudké víry ale nebyly *jediným* nebezpečím.

Od trupu lodi se odrazila kulka. Varovný výstřel. Pronásledovatelé ho rychle doháněli na dvou černých člunech Scimitar 170. To jsou zatraceně rychlá plavidla.

„Poslouchej, Karo, co vlastně chceš?“ Jeho člun najel na vlnu a na několik okamžiků se ocitl ve vzduchu. Setrvačnost ho nadzvedla ze sedadla, zatímco jednou rukou pevně svíral volant.

Za ním se ozvalo překvapené vyjeknutí.

Omaha vykřikl přes rameno. „Počkej!“

Člun dopadl na hladinu a chvilku sebou házel.

Následovalo zaúpění. „Tak povídej.“

Pohled přes rameno mu potvrdil, že jeho mladší bratr Danny je v pořádku. Ležel na zádi lodě s hlavou zabořenou do krabice se zásobami pod zadním sedadlem. Za zádí pokračovaly oba rychlé čluny v pronásledování.

Omaha zakryl rukou mikrofon. „Vyndej brokovnici.“ Jeho bratr se vysunul ze zásob s puškou v ruce. Hřbetem zápěstí si posunul na nose brýle. „Mám ji!“

„A náboje?“

„A jo,“ Danny se opět zanořil.

Omaha zavrtěl hlavou. Jeho bratr byl renomovaný paleontolog, svůj doktorát získal ve věku dvaceti čtyř let, ale často měl sklony k roztržitosti. Omaha znovu promluvil do telefonu: „Karo, tak o co ti jde?“

„*Co se tam děje?*“ zeptala se Kara místo odpovědi.

„Nic, jen jsi nás trochu vyrušila zrovna uprostřed něčeho. Proč voláš?“ Následovala dlouhá odmlka. Nevěděl, jestli to bylo díky zpoždění v komunikaci přes satelit mezi Londýnem a Čínou, nebo jestli si Kara jednoduše rozmýšlí svoje slova. V každém případě mu to poskytlo čas k zavzpomínání. Karu Kensingtonovou neviděl už čtyři roky. Od okamžiku, kdy se rozešel se Safií al-Mázovou. Bylo mu jasné, že se nejedná o obyčejný telefonát. Kařin hlas zněl vážně a napjatě a v Omahovi okamžitě vyklíčila starost o Safii. Nemohl ukončil ten hovor, dokud se nedozví, jestli se jí nic nestalo.

Kara konečně promluvila: „*Dávám dohromady jednu expedici do Ománu. Byla bych ráda, kdybys vedl práce v terénu. Máš zájem?*“

Málem okamžitě zavěsil. Byl to jen pitomý obchodní hovor. „Ne, díky.“

„*Tohle je důležité…*“ Slyšel v jejím hlase napětí.

Zaváhal. „Jaký je časový plán?“

„*Za týden se sejdeme v Maskotu. Po telefonu ti nemůžu říkat podrobnosti, ale jde o velký objev, který může přepsat dějepis celého Arabského poloostrova.*“

Než Omaha stačil odpovědět, postavil se vedle něho Danny. „Nabil jsem obě hlavně.“ Podával zbraň Omahovi. „Ale není mi jasné, jak je chceš zastavit pouhými slanými výstřely.“

„Já je stavět nebudu. To ty.“ Ukázal za sebe. „Miř na trup lodí. Jen je trochu vystraš, abych měl trochu času. Já mám zrovna plné ruce práce.“

Danny přikývl a vrátil se na záď.

Znovu obrátil pozornost k telefonu a zachytil konec Kařiných slov. *„…děje? O jakém střílení to mluvíte?“*

„Uklidni se. Jenom honíme velké říční krysy…“

Přerušil ho výstřel z brokovnice.

„Vedle,“ zaklel Danny za ním.

Ozvala se Kara. *„Co ta expedice?“*

Danny si připravil další náboj. „Mám vystřelit znovu?“

„Jasně, sakra!“

„Výtečně,“ řekla Kara, která špatně pochopila jeho výkřik. *„Uvidíme se za týden v Maskatu. Víš kde.“*

„Počkej! Já jsem nemyslel…“

Ale spojení se už přerušilo. Odhodil telefon vedle sebe. Kara zatraceně dobře věděla, že nesouhlasil s účastí na její expedicí. Jako obvykle využila situace.

„Jednoho z nich jsem trefil do obličeje!“ vykřikl Danny a v hlase mu přitom znělo překvapení. „Míří ke břehu. Ale dávej pozor! Toho druhého máme na pravoboku!“

Omaha se podíval doprava. Štíhlý černý scimitar plul vedle nich. Krčili se na něm čtyři muži v obnošených šedých uniformách – bývalí vojáci. Jeden z nich si přiložil k ústům megafon. Vyřinula se z něj mandarinská čínština. Obsah sdělení byl jasný: „Zastavte… nebo zemřete!“ Na podtržení účinku těchto slov se objevil granátomet, který byl okamžitě namířen na Omahovu loď.

„Řekl bych, že házení soli nám už tentokrát nepomůže,“ poznamenal Danny a sedl si na druhé sedadlo.

Omahovi nezbylo nic jiného než ubrat plyn a zpomalit. Mávl rukou v gestu přiznané porážky.

Danny otevřel palubní přihrádku. Uvnitř byla tři dokonale zachovaná zkamenělá tyranosauří vejce o hodnotě odpovídající valounům zlata stejné velikosti. Byla objevena na poušti Gobi a měla být přepravena do muzea v Pekingu. Bohužel, takový poklad

vždycky najde své zájemce. Řada sběratelů obchodovala s takovými předměty na černém trhu – a za tučné sumy.

„Počkej," zašeptal Omaha svému bratrovi.

Danny přihrádku opět zavřel. „Prosím, nedělej to, co si myslím, že se chystáš udělat…"

„Mě nikdo neokrade. Já jsem jediný vykrádač hrobů široko daleko."

Zvedl palcem kryt spínače přísunu dusičnanů do pulzních trysek, vložených do turbomotoru Hamilton 212. Tu loď získal od jednoho obchodníka na Novém Zélandu, kde vozila turisty po Black Rock River u Aucklandu.

Pozorně si prohlížel další říční záhyb. Třicet metrů. S trochou štěstí…

Stiskl tlačítko. Do motoru začal proudit dusičnanový plyn, který roznítil pulzní trysky. Ze dvou výfuků vyšlehly ohnivé jazyky, doprovázené chraplavým řevem motorů. Příď lodi se prudce zvedla a záď se ponořila ještě hlouběji.

Na druhém člunu se ozvaly výkřiky. Jeho posádka byla příliš překvapena, než aby rychle dokázala připravit granátomet k výstřelu.

Omaha otevřel přívod plynu naplno. Loď vyrazila po hladině jako torpédo z hliníku a chrómu.

Danny se na svém sedadle připoutal. „Achmůjbože…"

Omaha zůstával ve své pozici za volantem s napůl pokrčenými koleny. Potřeboval pod nohama cítit rovnováhu lodi. Už byli u záhybu řeky. Omaha riskoval pohled přes rameno.

Druhá loď vyrazila za nimi a pokoušela se s nimi držet krok. Jejich pronásledovatelé ale měli jednu zřetelnou výhodu. Ohnivý záblesk označoval odpálení raketového granátu, čínského typu RPG 69 z černého trhu, se smrtonosným poloměrem dvaceti metrů. Pronásledovatelé nepotřebovali být blízko.

Omaha strhl volant doprava a naklonil tak loď silně na levobok. Klouzali po hladině a smykem zatočili kolem rohu. Granát jim proletěl těsně kolem zádě.

Za záhybem řeky Omaha člun vyrovnal a vyrazil středem řeky. Exploze se zakousla do útesu na druhém břehu. Z oblaku kouře a prachu pršely dolů balvany a kameny.

Omaha vyždímal z trysek ještě vyšší rychlost, takže se loď sotva dotýkala vody. Muselo se s ní manipulovat, jako kdyby jeli po ledu.

V zakouřeném ohybu řeky za nimi se objevila druhá loď a pokračovala v pronásledování. Posádka právě znovu nabíjela granátomet.

Omaha si jim nemohl dovolit poskytnout příležitost k čisté ráně. Úžina naštěstí dnes měla chuť spolupracovat. Záhyby a břehy, které se zařezávaly do řeky, je držely mimo přímý dohled pronásledovatelů, i když zároveň přiměly Omahu, aby zpomalil.

„Můžeme jim ujet?“ zeptal se Danny.

„Řekl bych, že nemáme na výběr.“

„Proč jim prostě nedáme ta vejce? Za naše životy to nestojí.“ Omaha potřásl hlavou nad naivitou svého bratra. Dalo se těžko uvěřit, že byli bratry. Oba byli vysocí asi sto osmdesát pět centimetrů a měli stejně pískově žluté vlasy, ale Danny vypadal, jako kdyby ho dávali dohromady jen z drátů a kostí. Omaha byl robustnější, zocelený světem, a s kůží spálenou slunci šesti ze sedmi kontinentů. A deset let, které jej dělily od mladšího bratra, do jeho tváře vyryly vrásky jako do kůry stromu: vějířky kolem očních koutků i hluboké brázdy nad obočím z příliš častého mračení a nedostatku úsměvů.

Jeho bratr měl zatím kůži na obličeji hladkou jako prázdná tabule, která čeká, až ji někdo popíše. Studia dokončil teprve před rokem, poté, co se prohnal Columbií, jako kdyby se jednalo o závod. Omaha měl podezření, že Danny na ukončení studií tak pospíchal i proto, aby se mohl přidat ke svému staršímu bratrovi na výpravách do širého světa.

No, takže tohle bylo ono: dlouhé dny, málo příležitostí k osprchování, páchnoucí stany, prach a pot ve všech záhybech kůže. A kvůli čemu? Aby nějací zloději ukradli jejich nález?

„Kdybychom jim dali ta vejce…“

„Tak by nás stejně zabili,“ dokončil za něj Omaha větu a provedl člun dalším prudkým ohybem řeky. „Tihle lidé za sebou nenechávají žádné stopy.“

Danny se otočil k zádi. „Takže budeme utíkat.“

„Tak rychle, jak to půjde.“

Jekot motoru scimitaru se vystupňoval, když se druhá loď vynořila zpoza záhybu za nimi. Blížili se. Omaha potřeboval zvýšit rychlost a doufal, že se před nimi objeví rovnější úsek, aby mohl opět zapnout trysky a trochu zvýšit náskok, ale zase ne tak dlouhý, aby po něm mohli vystřelit.

Provedl loď úzkou říční serpentinou. Díky starostem přehlédl útes skrývající se pod hladinou. Člun na něj najel, na chvilku se zarazil a pak se s pronikavým zaskřípáním hliníku opět uvolnil.

„To nám nemohlo prospět," komentoval to Danny.

Ne, to opravdu nemohlo. Omaha svraštil čelo ještě víc. Cítil, jak se mu pod nohama loď chvěje. I na klidné hladině. Něco se utrhlo.

Zvuk motoru scimitaru opět o něco zesílil.

Když Omaha zatáčel za další ohyb, zahlédl své pronásledovatele. Byli za nimi asi sedmdesát metrů. Rozhlédl se kolem a uslyšel Dannyho zasténání. Řeka před nimi vřela a bíle pěnila. Tento úsek řeky probíhal mezi vysokými skalními stěnami. Byl to dlouhý, rovný úsek – příliš dlouhý a příliš rovný.

Kdyby tu bylo nějaké místo na břehu, kde by se dalo přistát a pokusit se uniknout po pevné zemi, Omaha by této šance bez váhání využil. Ale neměli na vybranou. Pokračoval v plavbě soutěskou, pečlivě sledoval víry a hlídal další případné útesy. V hlavě se mu zrodil plán.

„Danny, tohle se ti nebude líbit."

„Co?"

Asi ve čtvrtině cesty navedl člun do víru a prudce jej otočil přídí proti proudu.

„Co to děláš?"

„Člun je poškozený," řekl Omaha. „Nemáme šanci jim uniknout. Budeme s nimi muset bojovat."

Danny dloubl do brokovnice. „Sůl proti granátometu?"

„Jediné, co potřebujeme, je moment překvapení." To, a ještě dokonalé načasování.

Přidal plyn a vrátil se do hlavního řečiště, tentokrát proti proudu řeky. V duchu si představoval mapu úseku, který právě projeli: kolem propusti a hlubokého víru, obeplout útes, který rozděluje proud na dva, pokračovat po klidnější straně. Na chvíli se zastavili a

houpali se na vlnách, které se tříštily o kámen, ohlazený neustálou činností vody.

Řev druhé lodi se stále blížil.

„A tady je máme…," řekl Danny a posunul si brýle.

Na vrcholku vlny Omaha spatřil příď scimitaru, která se vynořovala zpoza rohu. Palec si připravil na spínač tryskového pohonu. Bylo to hop nebo trop.

Scimitar vyplul ze záhybu a zpozoroval je. Muselo to vypadat, že se tu zachytili v nějakém víru, který je otočil zádí dopředu.

Druhá loď zpomalila, ale setrvačnost a proud ji strhával dál. Jejich pronásledovatelé teď od nich nebyli dál než na deset metrů. Příliš blízko na to, aby mohli použít granátomet. Šrapnely z výbuchu by ohrozily i je a jejich loď.

Na chvilku se ocitli v patové situaci.

Nebo to tak aspoň vypadalo.

„Pevně se drž!" varoval Omaha svého bratra, když stiskl tlačítko.

Jako kdyby jim někdo pod přídí odpálil nálož trinitrotoluenu. Loď vystřelila kupředu proti vlně, která omílala balvan ukrytý pod ní. Příď vyšplhala na plochý kámen, takže záď poklesla. Dvojité pulzní trysky vynesly hliníkovou konstrukci lodi přímo vzhůru. Vylétli nad vlnou vysoko do vzduchu a za nimi plál oheň z výfuků.

Danny zaječel – ale to Omaha taky.

Jejich loď se okamžik vznášela nad scimitarem, ale nebyla určena k letu – příkon plynu do trysek se zastavil, plameny zhasly a loď dopadla na laminátový scimitar.

Náraz srazil Omahu do sedu. Přes boky do lodi šplíchla voda, která ho v mžiku promáčela. Pak se člun na hladině vyrovnal. „Danny!"

„Nic mi není." Pořád byl připoután ke svému sedadlu a vypadal omámeně.

Omaha přelezl kupředu a podíval se přes zábradlí.

Scimitar byl roztříštěný na kousky, které teď splývaly po hladině různými směry. Mezi troskami plavalo obličejem dolů tělo, ze kterého bahnitou vodou vytékala samostatná říčka krve. Vzduch nasytil zápach paliva. Ale proud je naštěstí unášel do bezpečné

vzdálenosti od vraku, takže ani jeho případný výbuch by je neměl ohrozit.

Omaha si všiml i dvou mužů, kteří se drželi plovoucích trosek své lodi a mířili na provizorních vorech do zuřivých vírů. Vypadalo to, že o dinosauří vejce ztratili zájem.

Omaha se vrátil na sedadlo a zkontroloval motor. Ten zakašlal a zhasl. Odtud jim žádná naděje nekynula. Hliníková konstrukce člunu byla ohnutá, lodní kýl pokrytý důlky, ale aspoň byli schopní plavby. Vytáhl pádla.

Danny se odpoutal a vzal si od Omahy jedno pádlo. „Co teď?“

„Zavoláme pomoc, než sem dorazí ta druhá loď.“

„Komu chceš volat?“

00:05 GMT

Safia zrovna opatrně balila železné srdce do speciálního papíru na vzorky, když zazvonil telefon položený na lavici. To byl Kařin mobil. Nechala ho tu, když odcházela na toaletu. Aby se osvěžila, jak řekla Safii a Clayovi. Ale Safia znala pravdu. Šla si vzít další pilulky. Telefon nepřestával vyzvánět.

„Chcete, abych to vzal?“ zeptal se Clay, který právě skládal stativ pod kamerou.

Safia si povzdechla a zvedla telefon sama. Mohlo to být důležité. „Haló,“ řekla, jakmile ho otevřela.

Následovalo dlouhé ticho.

„Haló?“ zopakovala. „Jak vám můžu pomoct?“

Ozvalo se odkašlání, které znělo jako z velké dálky. *„Safie?“* Hlas zněl ohromeně a měkce. Znala ho až příliš dobře.

Z tvářejí zmizela veškerá barva. „Omaho?“

„Já… já jsem chtěl mluvit s Karou. Neuvědomil jsem si, že tam budeš taky.“

Pomalu se vzpamatovávala ze šoku. Přiškrceně odpověděla: „Kara je… momentálně tu není. Jestli chvilku počkáš, tak…“

„Počkej! Safie…“

Ztuhla uprostřed pohybu, kterým odkládala telefon, jako kdyby zapomněla, co s ním chtěla udělat.

Když teď neměla telefon přitisknutý u ucha, Omahův hlas z něj zněl velice tiše. *„Já… možná…“* Hledal slova, až se nakonec rozhodl pro neutrální otázku. *„Když jsi tam s ní, tak musíš vědět, o co vlastně jde. Do jaké expedice mě to uvrtala?“*

Safia si přiložila telefon zpátky k uchu. Přece se s ním dokáže bavit normálně. „To je nadlouho, ale něco jsme tu našli. Něco mimořádného. Ukazuje to na možné nové objevy v souvislosti s Ubárem.“

„Ubárem?“

„Přesně tak.“

Další odmlka. *„Takže jde o Kařina otce.“*

„Ano. A tentokrát Kara možná narazila na něco významného.“

„Ty pojedeš na tu expedici taky?“ Tato otázka byla pronesena pečlivě bezvýrazným hlasem.

„Ne, já budu užitečnější tady.“

„Nesmysl!“ Další slova byla pronesena tak hlasitě, že si Safia musela oddálit telefon od ucha. *„O Ubáru a jeho dějinách víš víc než kdokoliv jiný na celé planetě. Musíš jet taky! Když už ne kvůli Kaře, tak kvůli sobě.“*

U ramene jí náhle promluvil další hlas. Kara se vrátila a nepozorovaně vyslechla Omahova slova. „On má pravdu,“ řekla a obešla ji. „Jestli máme vyřešit tuhle záhadu a další, na které narazíme, budeme tě potřebovat na místě.“

Safia se dívala střídavě na telefon a na svou přítelkyni a cítila se jako v pasti.

Kara se k ní natáhla a vzala si telefon. „Omaho, ona pojede.“ Safia otevřela ústa k protestu.

„Tohle je příliš důležité,“ řekla Kara, než mohla Safia promluvit. Hovořila současně k oběma. Oči se jí skelně leskly díky návalu adrenalinu, vyvolaného drogou. „‚Ne’ neberu jako odpověď… ani od jednoho z vás.“

„Já jedu,“ ozval se Omahův hlas, elektronickým přenosem zeslabený do šepotu. *„Vlastně, když už o tom tak mluvíme, docela bych potřeboval pomoct, abych se dostal z místa, kde jsem teď.“*

Kara si přiložila telefon k uchu, takže další slova slyšela už jen ona. Chvíli poslouchala, pak přikývla a odpověděla: „A kdy *nejsi* v

problémech, Indiano? Mám tvoje souřadnice z GPS. Do hodiny bude u vás vrtulník.“ S klapnutím zavřela telefon. „Jsi na tom o hodně líp bez něj.“

„Karo…“

„Jedeš s námi. Za týden. Dlužíš mi to.“ Prudce vyšla ze dveří.

Po chvilce zaraženého ticha promluvil Clay: „Mně by nevadilo, kdybych měl jet.“

Safia se zamračila. Ten doktorand nevěděl nic o skutečném světě. A to bylo možná dobře. Měla pocit, že se právě zapletla do něčeho, co mělo zůstat navěky pohřbeno.

5. kapitola

NA TENKÉM LEDĚ

15. LISTOPADU, 2:12 GMT
LONDÝN, ANGLIE

Asi dvě hodiny po Kařině razantním odchodu seděla Safia ve své setmělé pracovně. Jediným zdrojem světla tu byla lampička na desce jejího stolu, která ozařovala záplavu papírů a odborných časopisů. Jak od ní mohla Kara očekávat, že se během týdne připraví na cestu do Ománu? Zejména po zdejším výbuchu. Pořád tu bylo tolik práce.

Nemohla jet. Tak to prostě je. Kara to jednoduše bude muset pochopit. A jestli to nepochopí, nebude to Safiina starost. Musela dělat sama pro sebe to, co je správné. To jí často říkal její terapeut. Trvalo čtyři roky, než se její život vrátil aspoň navenek do normálních kolejí, než našla aspoň trochu bezpečí a než mohla znovu spát bez nočních můr. Tady byl její domov a ona jej rozhodně nehodlala opustit ve jménu nějakého pošetilého honu po území Ománu.

A kromě toho tu byla ta citlivá záležitost s Omahou Dunnem…

Safia žvýkala gumu na konci tužky. To bylo její jediné jídlo za posledních dvanáct hodin. Věděla, že by měla jít domů, v hospůdce na rohu si dát něco malého na zub a pak se pokusit na několik hodin usnout. Navíc poslední den těžce zanedbávala Billieho a bude třeba trochu pozornosti a plechovky s tuňákem, aby si udobřila jeho raněné city.

Přesto se Safia nedokázala pohnout.

Neustále si v duchu přehrávala svůj rozhovor s Omahou. V žaludeční krajině se jí ozvala stará bolest. Kdyby tak nezvedla ten telefon…

S Omahou se setkala před deseti lety v Sodžaru. Tehdy jí bylo dvaadvacet, byla čerstvou absolventkou Oxfordu a prováděla výzkumy pro svoji dizertační práci o vlivu Parthů na jižní Arábii. Omaha tehdy zůstal trčet v tom samém pobřežním městě a čekal na souhlas ománské vlády, aby se mohl vydat do odlehlých částí sporného území.

„Mluvíte anglicky?“ byla jeho první slova k Safii. Pracovala za stolkem na terase před malou hospůdkou, odkud měla výhled na Arabské moře. Bylo to obvyklé místo mnoha studentů, protože tu bylo lacino a podávala se tu jediná slušná káva v širokém okolí.

Vzhledem k tomu, že ji vyrušení podráždilo, odpověděla mu velice úsečně: „Jsem toho názoru, že jakožto britská občanka hovořím lepší angličtinou než vy, pane.“

Vzhlédla a spatřila mladíka s pískově plavými vlasy, očima modrýma jako chrpa, tmavým náznakem plnovousu a v ošuntělém khaki oblečení, tradičním ománském šátku na hlavě a s rozpačitým úsměvem na rtech.

„Promiňte,“ řekl. „Ale všiml jsem si, že máte výtisk pátého čísla *Arabské archeologie a epigrafie*. Říkal jsem si, jestli bych se nemohl podívat na jeden článek.“

Zvedla časopis ze stolu. „Na který?“

„Omán a Emiráty na Ptolemaiově mapě. Mám namířeno do pohraničí.“

„Opravdu? Měla jsem zato, že ta oblast je cizincům uzavřena.“

Na tváři se mu znovu objevil úsměv, jenže teď v něm bylo něco rošťáckého. „Teď jste mě dostala. Měl jsem říct, že *doufám*, že tam budu mít namířeno. Pořád čekám na vyjádření konzulátu.“

Opřela se na své židli a prohlédla si ho od hlavy k patě. Bez varování přešla do arabštiny. „Čeho tam hodláte dosáhnout?“

Nezarazil se ani na vteřinu a odpověděl také arabsky. „Chci pomoci vyřešit pohraniční spory tím, že dokážu, kudy procházely staré stezky místních kmenů Duru a potvrdím tak historický precedent.“

Pokračovala arabsky, aby si ověřila jeho znalosti místního zeměpisu. „Budete muset být opatrný v Umm al-Samímu.“

„Ano, pohyblivé písky,“ odpověděl a přikývl. „O tom zrádném pásu jsem četl.“ V očích se mu zableskla nedočkavost.

Safia povolila a podala mu žádaný časopis. „To je jediný výtisk z Ústavu arabských studií. Budu vás muset požádat, abyste si přečetl, co potřebujete, přímo tady.“

„Z Ústavu arabských studií?“ Postoupil o krok kupředu. „To je Kensingtonská nezisková instituce, že ano?“

„Ano. Proč?“

„Pokoušel jsem se s někým od nich spojit. Aby mi pomohli naolejovat zrezivělá kola ománské vlády. Ale nikdo na moje telefonáty ani dopisy nereagoval. To místo je tvrdý oříšek k rozlousknutí, stejně jako jeho sponzorka, lady Kara Kensingtonová. To je ten nejstudenější čumák, jaký jsem kdy viděl.“

„Hm,“ zahučela Safia vyhýbavě.

Po vzájemném představení se jí zeptal, jestli si může přisednout ke stolu, než si přečte článek, který potřeboval. Přisunula židli jeho směrem.

„Slyšel jsem, že tu mají docela dobré kafe,“ řekl, když si sedal.

„Čaj je ještě lepší,“ opáčila. „Ale nezapomeňte, že jsem z Británie.“

Dlouho pak seděli mlčky a četli každý svůj časopis, občas se pokradmu podívali jeden na druhého a srkali své nápoje. Konečně si Safia všimla, jak se za zády jejího hosta otvírají dveře na terasu. Zamávala na novou příchozí.

Omaha se obrátil, když žena došla k jejich stolu. Vyvalil oči překvapením.

„Doktore Dunne,“ promluvila Safia, „dovolte, abych vám představila lady Karu Kensingtonovou. Jistě vás potěší, že i ona mluví anglicky.“

Pobavilo ji, jak překvapeně a zaskočeně zrudl v obličeji. Předpokládala, že tento mladík nebyl zvyklý na to, aby ho něco nebo někdo zaskočil. Všichni tři pak strávili zbytek odpoledne rozhovorem o současných událostech v Arábii i doma a diskutovali o arabských dějinách. Kara je opustila před západem slunce a odešla na časnou pracovní večeři s místní obchodní komorou, ale předtím ještě slíbila dr. Dunnovi pomoc s jeho expedicí.

„Myslím, že vám dlužím přinejmenším večeři," prohlásil potom.

„Předpokládám, že nemohu odmítnout."

Tu noc spolu královsky povečeřeli uzenou makrelu s kořeněným chlebem *ruchal*. Hovořili spolu, dokud slunce nezmizelo pod obzorem a obloha se nezaplnila hvězdami.

To bylo jejich první rande. Ke druhému došlo až po šesti měsících, poté, co Omahu konečně propustili z jemenského vězení, kam se dostal proto, že vstoupil na muslimské posvátné místo bez povolení. Přes trestní překážky se tu a tam vídali na čtyřech ze sedmi kontinentů. Jednou na Štědrý den, který trávili v domě jeho rodičů v Lincolnu v Nebrasce, si před ní klekl a požádal ji o ruku. Nikdy nebyla šťastnější.

O měsíc později se všechno změnilo v jediném oslepujícím záblesku.

Odpoutala se od té poslední vzpomínky a konečně se zvedla od stolu, aby si pročistila hlavu. Bylo tu příliš zatuchlo. Potřebovala se projít, zůstat v pohybu. Bylo by skvělé cítit na lících čerstvý vítr, třeba i chladný a vlhký londýnský vzduch. Vzala si kabát a zamkla pracovnu.

Safiina pracovna ležela ve druhém patře. Schody do prvního patra byly na opačném konci křídla, blízko Kensingtonské galerie, což znamenalo, že bude muset znovu projít kolem místa výbuchu. To se jí sice vůbec nechtělo, ale neměla jinou možnost.

Vydala se dlouhou temnou chodbou, ozářenou jen občasným červeným bezpečnostním světlem. Většinou se jí v prázdném muzeu líbilo a užívala si klid a mír po celodenním shonu. Často se procházela kolem uzavřených galerií, prohlížela si vitríny a vystavené předměty, a nechávala se utěšovat váhou historie.

Teď už ale ne. Rozhodně ne po dnešní noci.

Po celé délce severního křídla byly rozmístěny otáčející se větráky jako mechanické stráže, které bzučely a hlasitě rachotily, jak se marně pokoušely rozehnat vytrvalý zápach spáleného dřeva a umělé hmoty. Na podlaze stála topná tělesa s hadovitě stočenými dráty rozpálenými do oranžova, jejichž úkolem bylo vysušit chodby a galerie poté, co pumpy odčerpaly většinu vody smíšené se sazemi. Díky nim bylo v chodbách vedro a spolu s vysokou vzdušnou

vlhkostí to připomínalo prostředí tropů. Řada větráků tento těžký vzduch čeřila jen líně.

Safiiny podpatky klapaly po mramorové podlaze kolem galerií s etnografickou sbírkou muzea: keltskou, ruskou a čínskou. Čím blíž byla u své galerie, tím horší byly následky exploze: stěny zčernalé kouřem, policejní pásky, hromádky rozbité umělé hmoty a roztříštěného skla.

Když procházela kolem vchodu do egyptské expozice, zaslechla za sebou slabé zacinkání, připomínající drcené sklo. Zastavila se a ohlédla se přes rameno. Na chvilku jí připadalo, že v byzantské galerii zahlédla záblesk světla. Dlouho se dívala tím směrem, ale galerie zůstávala temná.

Bojovala s rostoucí panikou. Od okamžiku, kdy začal panický záchvat, měla vždycky potíže rozeznat skutečné nebezpečí od domnělého. Srdce jí bušilo v hrdle a zježené chloupky na pažích ji šimraly, jak je ovíval proud vzduchu z nedalekého, astmaticky chrčícího větráku.

To byla jen světla projíždějícího automobilu, ujišťovala se v duchu.

Potlačila úzkost a otočila se, jen aby spatřila, jak se v chodbě před Kensingtonskou galerií nezřetelně rýsuje tmavá postava.

Mimovolně zavrávorala o několik kroků zpět.

„Safie?“ Postava zvedla baterku a rozsvítila ji. Safii její jasné světlo na okamžik oslepilo. „Doktorko al-Mázová?“

Ulehčené povzdechla a vyrazila rychle dopředu, stíníc si přitom rukou oči. „Ryane…“ Byl to šéf bezpečnosti Ryan Fleming. „Myslela jsem si, že už jste šel domů.“

Usmál se a zhasnul baterku. „Už jsem byl na cestě domů, když mně zavolal doktor Tyson. Zdá se, že dva američtí vědci trvali na tom, že si chtějí okamžitě prohlédnout místo výbuchu.“ Doprovodil ji ke vchodu do galerie.

Uvnitř se tmavou galerií pohybovaly dvě postavy ve stejných modrých kombinézách. Jedinými zdroji světla byly v každé místnosti dvě lampičky, které kolem sebe vrhaly matné ostrůvky záře. Jejich přístroje v šeru světélkovaly. Vypadaly jako Geigerovy počítače. V jedné ruce oba drželi základní jednotku s malou počítačovou

obrazovkou a v druhé nesli metrové tyče, připojené k počítači svinutým drátem. Pomalu spolu procházeli jednou místností a přejížděli svými přístroji nad ožehnutými stěnami a hromadami sutin.

„To jsou fyzikové z M.I.T.," řekl Fleming. „Přiletěli dnes večer a sem se vydali přímo z letiště. Musejí to být velká zvířata. Tyson trval na tom, abych jim našel ubytování. A to hbitě, abych citoval našeho váženého ředitele. Měl bych vás představit."

Stále ještě nervózní Safia se z toho pokusila vycouvat. „Já už opravdu musím domů."

Ale Fleming už vstoupil do galerie. Jeden z vědců, vysoký muž s tmavým obličejem, si ho všiml a vzápětí i jí.

Sklonil přístroj a rychle k nim vykročil. „Doktorko al-Mázová, jaká šťastná náhoda."

Napřáhl k ní ruku. „Doufal jsem, že si s vámi budu moci promluvit." Přijala nabízenou ruku.

„Já jsem doktor Crowe," pokračoval muž. „Painter Crowe."

Jeho oči, pronikavé a pozorné, měly barvu lapisu a ebenově černé vlasy mu sahaly k ramenům. Všimla si, jak je opálený. Domorodý Američan, tipla si, ale jeho modré oči ji poněkud mátly. Možná to bylo jen jeho jméno. *Crowe*. Taky to klidně mohl být původem Španěl. Široce se usmíval, přestože v jeho úsměvu byla i jistá rezervovanost.

„Tohle je moje kolegyně, doktorka Coral Novaková."

Žena si také zběžně potřásla se Safií rukou. Vypadalo to, že dychtí po tom, aby se mohla vrátit do práce.

Oba vědci se nemohli od sebe více lišit. Ve srovnání se svým snědě pohledným společníkem ta žena byla pouhým bledým stínem, kterému zdánlivě chyběl jakýkoliv pigment. Kůže jí zářila jako čerstvě vydrhnutý sníh, měla tenké rty a ledově šedé oči. Svoje od přírody bíle plavé vlasy měla ostříhané nakrátko. Byla vysoká a štíhlá jako Safia, ale zároveň na ní bylo něco robustního. Z pevného stisku ruky bylo zřejmé, že má velkou sílu.

„Co tu hledáte?" zeptala se Safia a o krok ustoupila.

Painter zvedl svou tyč. „Zkoumáme tu radioaktivní pozadí."

„Radiaci?" Safia nedokázala zakrýt překvapení.

Zasmál se – ne posměšně, jen přátelsky. „Nebojte se – hledáme specifické záření, které doprovází výboje blesků.“

Přikývla. „Neměla jsem v úmyslu vás vyrušovat. Ráda jsem se s vámi oběma setkala a pokud vám budu moci nějak pomoct v pátrání, dejte mi vědět.“ Obrátila se k odchodu.

Painter za ní vykročil. „Doktorko al-Mázová, měl jsem vás v plánu vyhledat. Mám pár otázek, které bych s vámi rád prodiskutoval. Třeba při obědě.“

„Obávám se, že jsem velmi zaneprázdněná.“ Jejich oči se střetly. Byla v pasti, nedokázala sklopit pohled. Na čele se mu jasně zračilo zklamání. „Mož-možná to nějak půjde zařídit. Zastavte se ráno u mě v pracovně, doktore.“

Přikývl. „Výborně.“

Odtrhla svůj pohled a od dalšího ponížení ji zachránil Ryan Fleming. „Doprovodím vás ven,“ řekl.

Sledovala ho do chodby a nepovolila si ani jedno ohlédnutí. Už to bylo dávno, co si naposledy připadala tak pošetile a popleteně… kvůli muži. Musí to být důsledek jejího nenadálého rozhovoru s Omahou.

„Budeme muset po schodech. Výtahy ještě nebyly zprovozněny.“

Srovnala s Flemingem krok.

„To je divná čeládka, ti Američani,“ pokračoval, když sestupovali do prvního patra. „Pořád mají tak strašně naspěch. Museli sem hned dnes v noci. Tvrdili, že údaje, které hledají, by se do zítřka ztratily. Muselo to být okamžitě.“

Safia pokrčila rameny. Došli do přízemí a právě procházeli krátkou chodbou, která vedla k postrannímu východu pro zaměstnance. „Nemyslím, že by to bylo tak typické pro Američany – spíš pro vědce obecně. Jsme prostě nevrlá a umíněná cháska.“

S úsměvem přikývl. „Toho jsem si všiml.“ Odemkl dveře svým klíčem, aby se nespustil alarm, otevřel je ramenem a ustoupil stranou, aby mohla projít.

Jeho oči našly její. Byl v nich podivně ostýchavý výraz. „Přemýšlel jsem, Safie. Pokud byste měla čas… třeba…“

Výstřel nebyl o nic hlasitější než prasknutí vlašského ořechu. Pravá strana Ryanovy hlavy explodovala a krev s mozkovou hmotou

vystříkla na dveře. Kousky lebky se od nich odrazily a dopadly na podlahu chodby.

Otevřenými dveřmi dovnitř vstoupili tři ozbrojenci, ještě než se Ryanovo tělo zhroutilo na zem. Přitiskli Safii k protější stěně, znehybnili ji a jednou rukou jí zacpali ústa.

Doprostřed čela jí přiložili hlaveň pistole. „Kde je to srdce?“

# # #

Painter sledoval červenou jehlu svého přístroje. Chvěla se v oranžovém pásu stupnice. Právě míjel detektorem kus jedné vitríny. Něco tu bylo.

Přístroj navrhli v jaderných laboratořích ve White Sands tak, aby byl schopen detekovat nízkou hladinu radiace. Jejich specifické přístroje byly navíc kalibrovány na unikátní hodnoty radioaktivity po anihilaci antihmoty. Když dojde ke srážce atomů hmoty a antihmoty, výsledkem je přeměna obou atomů na čistou energii. A jejich přístroje byly nastaveny tak, aby vyčenichaly právě zbytky této vyzářené energie.

„Tady je obzvlášť silný signál,“ zavolala na něj jeho partnerka. Její hlas zněl nevzrušeně a suše.

Painter se k ní připojil. Coral Novaková byla v Sigmě nová, naverbovaná z CIA teprve před třemi lety. Přesto ale v tom krátkém čase stačila získat doktorát z jaderné fyziky a černé pásy v šesti bojových uměních. Její IQ se ani nevešlo na stupnici a měla téměř encyklopedické znalosti o širokém spektru věcí.

Už o Novakové slyšel, samozřejmě, a dokonce se s ní i setkal na jedné schůzi, ale k tomu, aby se lépe poznali, jim musel stačit krátký let z Washingtonu do Londýna. To ani zdaleka nestačí k tomu, aby si dva rezervovaní lidé vytvořili nějaký vztah nad rámec striktně profesionálního. Nemohl si pomoci: musel ji srovnávat s Cassandrou, což jen posilovalo jeho mlčenlivost. To, co měly obě ženy společné, v něm vzbuzovalo nedůvěru, a těch několik rozdílů ho zase nutilo pochybovat o Coralinych schopnostech. Věděl, že to nedává žádný smysl.

Uvidí se až časem.

Když k ní přistoupil, ukázala svým detektorem na roztavený zbytek bronzové urny. „Veliteli, raději byste měl zkontrolovat moje naměřené hodnoty. Já jsem se tu dostala do červeného pole.“

Painterův přístroj ukázal to samé. „Rozhodně to je pořádně horké.“

Coral si klekla. Na sobě měla tenké olověné rukavice, kterými opatrně urnu převrátila na druhou stranu. Uvnitř něco zachřestilo. Vzhlédla k němu.

Kývl na ni, aby pokračovala ve zkoumání. Sáhla do ústí urny, chvíli pátrala rukou v jejím nitru a pak vytáhla kousek kamene. Potěžkala jej v dlani. Jedna jeho strana byla zčernalá od výbuchu. Druhá byla červená a kovová. To nebyl kámen, ale… *železo.*

„Kus meteoritu,“ řekla Coral. Podala jej Painterovi, aby se také podíval. Podle přístrojů byl ten kousek zdrojem silného záření. „A podle pomocných dat tu kromě bosonů Z a gluonů na pozadí gama záření, což se při anihilaci antihmoty očekává, ten vzorek vyzařuje i malé množství radiace alfa a beta.“

Painter se zamračil. Ve fyzice nebyly jeho znalosti příliš dobré.

Coral umístila vzorek do olověné krabičky. „Stejný vzorec radioaktivity má rozpadající se uran.“

„Uran? Ten, který se používá v jaderných reaktorech?“

Přikývla. „Neobohacený uran. Možná se v meteorickém železu nacházelo pár atomů jako příměs.“ Pokračovala ve studiu naměřených údajů. Čelo jí proťala jedna podélná rýha – na tuto rezervovanou ženu dramatická reakce.

„Co je?“ zeptal se.

Coral si pohrávala se svým přístrojem. „Během letu sem jsem se seznámila se zjištěními předchozího týmu DARPY. Na jejich teoriích o stabilizované formě antihmoty uvnitř meteoru mě něco znepokojovalo.“

„Nemyslíte si, že něco takového je možné?“ V každém případě to znělo jako přitažené za vlasy. Antihmota vždycky a okamžitě anihiluje, jakmile se dostane do kontaktu s hmotou, třeba i molekulami vzduchu. Jak by tu mohla existovat v nějaké stabilní podobě?

Pokrčila rameny, aniž by vzhlédla. „I kdybych tu teorii přijala, zůstává otázka, proč se tedy ta antihmota vznítila právě teď. Proč ji ta elektrická bouře přivedla k výbuchu? Pouhá náhoda? Nebo je za tím něco víc?“

„A co si myslíte?“

Ukázala na svůj přístroj. „Rozpad uranu je přesný jako hodinky. Uvolňuje energii předem daným, předpověditelným způsobem, a to po celá tisíciletí. Třeba tu antihmotu destabilizovalo kritické množství radiace z uranu. A tato nestabilita pak umožnila elektrickému výboji, aby zažehl explozi.“

„Něco jako časovací zařízení na bombě.“

„Jaderný časovač. Nastavený před tisíciletími.“ To byla znepokojivá myšlenka.

Coralino čelo ale zůstávalo svraštělé. Starost jí dělalo ještě něco jiného. „Co ještě?“ zeptal se.

Sedla si na paty a poprvé k němu zvedla obličej. „Jestli tu je ještě nějaký jiný zdroj antihmoty – nějaká další mateřská žíla –, pak možná dochází k destabilizaci i tam. Jestli máme mít naději něco najít, neměli bychom se s tím rozhodně loudat. Možná už na podobném časovacím zařízení dochází čas.“

Painter zíral na kovovou krabičku se vzorkem. „A pokud tu antihmotu nenajdeme včas, ztratíme šanci na objevení nového zdroje energie.“

„Nebo, což by bylo ještě horší,“ Coral se rozhlédla po ohořelých stěnách galerie, „by mohlo dojít k výbuchu v daleko větším měřítku.“

Painter si nechal tuto možnost projít hlavou.

V těžkém tichu, které následovalo, se na nedalekém schodišti rozlehl zvuk kroků. Otočil se. Dolehl k nim něčí hlas, sice tlumený, ale přece jen poznal hlas dr. al-Mázové.

Projel jím varovný osten. Proč by se kurátorka vracela?

Pak zaslechli silnější hlas, neznámý, který velitelsky řekl: „Zaveďte nás do své pracovny.“

Něco se dělo. Vzpomněl si na osud těch dvou pracovníků, které zastřelili v hotelových pokojích jako při popravě. Obrátil se ke Coral. Přimhouřila oči.

„Zbraně?“ zašeptala.

Neměli čas si zařídit povolení k nošení zbraní u pasu – to byl v Británii vždycky problém. Coral se shýbla a vyhrnula manžetu nohavice, pod kterou se objevilo pouzdro s nožem. Painter ani nevěděl, že ho má. Letěli normálním letadlem, aby nikdo nemohl odhalit jejich pravou totožnost. Musela tu zbraň mít v kontrolovaných zavazadlech a pak si ji vzít na sebe v umývárně v Heathrow.

Vytáhla sedmnácticentimetrovou dýku z titanové oceli, podle vzhledu německou. Podávala mu ji.

„Nechte si ji…“ Místo toho popadl z nedaleké hromady nářadí, kterou tu zanechal jeden z týmů, rýč s dlouhou násadou.

Kroky došly k vrcholu schodiště. Nevěděl, jestli to není jen bezpečnostní služba muzea, ale nechtěl nic riskovat.

Painter zasignalizoval Coral svůj plán a zhasl nejbližší světlo, takže se vchod do galerie ponořil do šera. Oba zaujali pozice po stranách vchodu do poškozeného křídla. Painter se postavil blíže schodišti, za hromadu dřevěných palet. Škvírami mezi prkny viděl ven, a sám přitom zůstal ve stínu. Na opačné straně se Coral skrčila za tři mramorové podstavce. Painter pozvedl ruku. *Na moje znamení.*

Ze svého úkrytu neustále sledoval dveře. Nemusel čekat dlouho. Proklouzla jimi tmavá postava a zaujala postavení vedle vchodu. Na sobě měla masku a na rameni útočnou pušku.

To rozhodně nebyla bezpečnostní služba muzea.

Ale kolik jich ještě bylo?

Objevila se druhá postava, podobně oblečená i ozbrojená. Rozhlížely se po chodbě. Jediným zvukem byl rachot větráků. V dalším okamžiku vstoupil třetí maskovaný člověk, který držel za loket Safii al-Mázovou a mezi žebra jí zarýval pistoli.

Po Safiině bledém obličeji stékala slza. Při každém kroku, jak ji ozbrojenec tlačil před sebou, se chvěla. Bojovala s dechem a přerývaně řekla: „Je to… je to v trezoru v mé kanceláři.“ Ukázala volnou rukou do chodby.

Únosce kývl na své společníky, aby pokračovali.

Painter hladce ustoupil o kousek dozadu a podíval se na svou partnerku, aby jí dal znamení. Coral přikývla a i ona tiše změnila pozici.

Safiiny oči zamířily ke vchodu do Kensingtonské galerie. No jistě, ona musela vědět, že ti Američané jsou pořád ještě uvnitř. Udělá nebo řekne nechtěně něco, čím je prozradí?

Zpomalila a ostře zvýšila hlas. „Prosím… nezastřelte mě!“

Ozbrojenec ji postrčil kupředu. „Tak dělejte to, co vám řekneme,“ zavrčel.

Safia zakopla a zapotácela se, ale udržela rovnováhu. Neustále se dívala ke vstupu do galerie.

Painterovi došlo, že její vyděšený výkřik byl pokusem varovat americké vědce a přimět je, aby se ukryli.

Jeho úcta ke kurátorce vzrostla.

Obě maskované postavy v čele právě prošly kolem Painterova úkrytu. Zbraněmi přejely po poškozené galerii. Nic v ní neviděly, a pokračovaly chodbou dál.

Několik metrů za nimi vlekl třetí ozbrojenec Safii al-Mázovou. Ta se letmo podívala do galerie. Painter si všiml, jak jí po tváři přejel výraz úlevy, když zjistila, že místnosti jsou prázdné.

Když procházeli kolem jeho stanoviště, Painter dal své kolegyni signál.

Teď!

Coral vyskočila zpoza podstavců, udělala kotoul přes rameno a přistála mezi předními strážemi a Safiiným únoscem.

Její náhlé objevení vylekalo muže, *který* držel Safii. Oddálil zbraň od žeber své oběti a namířil ji na Coral. To bylo všechno, co Painter potřeboval. Nechtěl, aby ozbrojenec reflexivně kurátorku zastřelil. To se po úderu do hlavy stávalo.

Painter vyklouzl ze stínů a zručně se ohnal rýčem. Ozbrojencova hlava se zvrátila na stranu a ozvalo se prasknutí kosti. Jeho tělo se zhroutilo na podlahu a strhlo s sebou i Safii.

„Zůstaňte dole,“ vyštěkl Painter a vykročil na pomoc Coral.

Nebylo to nutné. Jeho partnerka už byla v pohybu.

Otočila se na volné ruce, vykopla nohama a zasáhla bližšího ozbrojence do kolen. Podlomily se mu nohy. Ve stejném okamžiku

druhou rukou vrhla s hrůzu nahánějící přesností dýku, která zasáhla druhého muže do zátylku a projela mu prodlouženou míchou. Padl kupředu s chraptivým zalapáním po dechu. Coral pokračovala ve své otočce s ladnou vznešeností jako gymnastka, která provádí svůj smrtonosný cvik. Podpatky bot zasáhly prvního muže do obličeje, zrovna když se pokoušel zvednout ze země.

Hlava mu odskočila dozadu a odrazila se od mramorové podlahy zpátky nahoru.

Překulila se k němu, připravena ho dorazit, ale muž už byl v bezvědomí. Coral přesto zachovala svůj ostražitý postoj. Druhý ozbrojenec ležel obličejem dolů. Jediný pohyb kolem něj představovala rozšiřující se kaluž krve. Byl mrtvý.

Safia se pokoušela uvolnit ze sevření mrtvého únosce. Painter jí přišel na pomoc a klekl si na jedno koleno. „Jste zraněná?“

Sedla si a odtáhla se od mrtvoly i od Paintera. „N-ne… myslím, že ne.“ Přelétla očima okolní masakr, ale na ničem se pohledem nezastavila. V hlase se jí ozval naříkavý tón. „Ach, bože, Ryan. Zastřelili ho… dole u dveří.“

Painter se ohlédl ke schodišti. „Jsou tu ještě další ozbrojenci?“

Zavrtěla hlavou s vytřeštěnýma očima. „Já… já nevím.“

Painter k ní přikročil blíž. „Doktorko al-Mázová,“ řekl stroze, aby upoutal její roztěkanou pozornost. Neměla daleko k šoku. „Poslouchejte. Byl tam ještě někdo jiný?“

Několikrát se zhluboka nadechla a tvář se jí leskla strachem. Naposledy se zachvěla a pak promluvila o něco pevněji. „Pod schody ne. Ale Ryan…“

„Půjdu se tam podívat.“ Painter se obrátil ke Coral. „Zůstaňte s doktorkou al-Mázovou. Porozhlédnu se pod schody a probudím bezpečnostní službu.“

Shýbl se a sebral ozbrojencovu pistoli, Walther P38. To nebyla zbraň, jakou by si sám vybral. Dával přednost svému glocku. Ale za této situace byl rád, že má v ruce aspoň něco.

Coral k němu přistoupila a zvedla z hromady trosek lano, kterým začala svazovat jejich zajatce. „Co naše inkognito?“ zašeptala mu a podívala se směrem k Safii.

„Oba jsme jen velice duchapřítomní a pohotoví vědci,“ odpověděl. „Jinými slovy, budeme mluvit pravdu.“ V očích se jí objevil nejmenší možný záblesk pobavení a vzápětí se odvrátila.

Painter vyrazil ke schodišti. Na takovou partnerku si zvykne brzy.

# # #

Safia sledovala, jak schází po schodech dolů. Pohyboval se tak tiše, jako kdyby klouzal po ledě. *Kdo to je?*

Heknutí přitáhlo její pozornost zpátky k té ženě. Ta zrovna zarývala koleno do zad posledního útočníka a ruce mu stahovala dozadu, na což omámený muž reagoval vyjeknutím. Rychle a obratně mu svazovala končetiny dohromady. Buď pocházela z oblasti, kde se v mládí naučila svazovat kusy dobytka, nebo v té ženě bylo podstatně víc, než jste na první pohled tušili. Safiina zvědavost ale musela počkat.

Safia se soustředila na vlastní dýchání. Pořád jí připadalo, že je ve vzduchu nedostatek kyslíku, i přes ty otáčející se větráky. Po obličeji i celém těle jí stékal pot.

Zůstávala na svém místě u stěny s pokrčenými koleny a pažemi pevně přitisknutými k hrudi. Musela se držet, aby se nezačala kolébat. Nechtěla vypadat až *tak* šíleně. Tahle myšlenka jí pomohla, aby se trochu zklidnila. Také se pohledem vyhýbala oběma tělům. Brzy bude vyhlášen poplach. Dorazí sem bezpečnostní služba s obušky a světly. Za chvíli tu bude řada dalších lidí.

Mezitím chodba zůstávala příliš prázdná, příliš tmavá a příliš vlhká. Uvědomila si, že neustále obrací oči ke schodišti. *Ryan…* V duchu se jí přehrál celý útok od začátku, jako nějaký krvavý film, jen bez zvuku. Šli po tom železném srdci, po jejím objevu, na nějž byla tak pyšná. A Ryan kvůli tomu zemřel. Kvůli ní.

Už zase…

Otřásla se vzlykem. Pokoušela se ho zadržet dlaní, ale zjistila, že se dusí.

„Jste v pořádku?“ zeptala se jí ta Američanka.

Safia se schoulila do klubíčka a stále se třásla. „Jste v bezpečí. Doktor Crowe sem každou chvíli přivede bezpečnostní službu.“

Zůstávala schoulená a hledala si nějaké bezpečné místo.

„Možná bych vám měla donést…“ Její slova ukončilo zachroptění.

Safia zvedla tvář. Fyzička stála krok od ní, toporně vzpřímená, s křečovitě rozpaženýma rukama a hlavou zvrácenou dozadu. Vypadalo to, že se celá od hlavy až k patě chvěje. Záchvat. Chroptění neustávalo.

Safia si nejistě klekla a po čtyřech pomalu lezla ke schodům. Co se to děje?

Žena se náhle zhroutila na podlahu. V šeru chodby byl na jejím zátylku vidět malý modrý plamínek. Z oblečení se jí kouřilo. Zůstávala nehybně ležet.

Nedávalo to žádný smysl.

Když ale modrý plamínek pohasl, Safia si všimla tenkého drátku, který vedl od ležící ženy k postavě, jež stála asi o tři metry dál v chodbě. Další maskovaný ozbrojenec.

V ruce držel podivnou pistoli. Safia už takovou zbraň viděla… ve filmech, ne ve skutečnosti. *Elektrická pistole.* Nehlučný způsob, jak zneškodnit protivníka.

Safia pořád lezla pozpátku ke schodišti a podpatky jí ujížděly po kluzkém mramoru. Vzpomněla si na svůj původní úlek, když vyšla ze své pracovny. Tehdy měla pocit, že něco zaslechla a že zahlédla záblesk světla v Byzantské galerii. Nebyla to jen její bujná představivost.

Postava upustila elektrickou pistoli a vykročila k Safii.

Safia vyskočila díky náhlé vlně adrenalinu a paniky, která jí projela. Schody byly hned vedle. Jestli se k nim dostane, může seběhnout dolů k pracovníkům bezpečnostní služby…

Něco narazilo na mramorovou podlahu těsně vedle její pravé nohy. Syčelo to a vylétaly z toho modré jiskřičky. Druhá elektrická pistole.

Safia uskočila a rozeběhla se k východu z chodby. Teď bude trvat několik okamžiků, než se elektrická pistole znovu nabije… pokud tedy útočník nemá ještě třetí. Když dorazila ke schodům, napůl očekávala, že ji zasáhne zezadu blesk. Nebo že ji jednoduše zastřelí.

Nestalo se ani jedno. Vběhla na schody.

Zespoda slyšela hlasy. Výkřiky. Ozval se výstřel, který se v malém prostoru rozlehl s ohlušující hlasitostí. Dole byli další ozbrojenci.

Safia čistě instinktivně zamířila nahoru. Nepřemýšlela, jen zkrátka pokračovala v útěku. Brala dva schody najednou. V této části muzea nebylo žádné třetí patro.

Ty schody vedly na střechu.

Zatočila na druhé rameno schodiště a přidržovala se přitom zábradlí, aby otočku mohla uskutečnit co nejrychleji. Objevily se před ní dveře. Nouzový východ. Zvenku zamčený, ale zevnitř by měl jít otevřít. Spustí to sice alarm, ale to byla v této chvíli výhoda. Modlila se, aby ten východ po návštěvních hodinách nezamykali.

U vchodu na schodiště pod ní se ozvaly kroky.

Vrhla se ke dveřím a vzala za nouzovou kliku.

Nepohnula se. Zamčeno.

Safia se zavzlyknutím narazila do zavřených dveří. *Ne…*

# # #

Painter zvedl ruce nad hlavu. Walther P38 mu ležel u nohou. Málem ho střelili do hlavy. Kulka mu prolétla kolem tváře, tak blízko, že cítil horký vzduch. Život mu zachránilo jen to, že se rychle shýbl a překulil se na stranu.

Ale na druhou stranu si dokázal představit, jak to asi vypadalo. Klečel u těla Ryana Fleminga u vchodových dveří a v ruce držel pistoli. V tu chvíli na scénu dorazilo trio hlídačů a vypukl chaos. Vyžadovalo to chvilku horečnatého vyjednávání, než dosáhl nynějšího mrtvého bodu – pustil zbraň a zvedl ruce nad hlavu.

„Doktorka al-Mázová byla napadena," zavolal na hlídače se zbraní. Druhý prohlížel Flemingovo tělo a třetí s někým mluvil vysílačkou. „Pan Fleming byl zastřelen, když ji doprovázel ven z muzea, a útočníci si ji pak vzali jako rukojmí. Mně a mojí partnerce se nahoře ve druhém patře podařilo útočníky zneškodnit."

Ozbrojený hlídač nedal najevo, že by ho slyšel. Jako kdyby mluvil k hluchému. Jednoduše na něj mířil a na čele se mu perlil pot.

Hlídač s vysílačkou se obrátil na své kolegy. „Máme ho zadržet do okamžiku, než přijede policie. Už jsou na cestě.“

Painter mrkl ke schodišti a projela jím starost. Ten výstřel musel být nahoře slyšet. Přimělo to Coral a tu kurátorku, aby se ukryly?

„Hej, vy,“ řekl hlídač s pistolí. „Ruce na hlavu. Jdeme tudy.“

Hlídač mávl zbraní, aby ukázal do chodby, směrem od schodiště. V ruce držel jedinou zbraň, kterou ti tři hlídači měli, a zdálo se, že to s ní moc neumí. Držel ji příliš volně a příliš nízko. Pravděpodobně je to vůbec jediná zbraň bezpečnostní ostrahy muzea, kterou jen výjimečně vytahují z krabice. Nedávná exploze ale všechny vystrašila a zbystřila jim smysly.

Painter propletl prsty obou rukou na temeni hlavy a obrátil se naznačeným směrem. Musel tu situaci dostat pod kontrolu. Ruce držel tak, aby byly jasně vidět, a vykročil blíže k nezkušenému strážnému. Když se otáčel, přenesl váhu na pravou nohu. Hlídačovy oči se na půl vteřiny stočily jinam. To byla spousta času. Painter vykopl levou nohou a zasáhl hlídače do zápěstí.

Zbraň odlétla chodbou pryč.

Painter se rychle shýbl a popadl odhozeného walthera. Namířil ho na překvapenou trojici a řekl: „Tak, a teď to uděláme po mém.“

# # #

Safia znovu zoufale vzala za nouzové otvírání. Bez úspěchu. Vyčerpaně udeřila do zárubně pěstí. Pak si všimla bezpečnostní klávesnice na stěně vedle. Staré klávesnice. Žádné zařízení na elektronickou kartu. Vyžadovalo vyťukání kódu. V uších jí bzučela panika jako obtížný komár.

Každý zaměstnanec muzea dostal svůj kód, který si mohl podle libosti změnit. Tím kódem bylo datum narození. Safia se nikdy neobtěžovala ten svůj měnit.

Zavrzání podpatku přitáhlo její pozornost.

Její pronásledovatel už vystoupal dolní schodiště a stál na prostředním odpočívadle. Dívali se jeden na druhého. Ozbrojenec teď držel v ruce normální pistoli. Ne elektrickou.

Zády ke dveřím Safia poslepu vyťukala svoje datum narození. Po letech práce v muzeu byla zvyklá na vyťukávání čísel do své kalkulačky jen po paměti.

Jakmile byla hotová, znovu stiskla kliku. Ta sice cvakla, ale nepovolila. Pořád bylo zamčeno. „Slepá ulička," promluvil útočník zastřeným hlasem. „Vrať se dolů nebo zemřeš."

Safia, přitisknutá ke dveřím, si uvědomila svou chybu. Bezpečnostní síť byla po příchodu nového milénia modernizována. Rok už neurčovaly jen dvě číslice, ale čtyři. Uvolnila prsty, které se jí mimovolně sevřely v pěst a namačkala všech osm číslic: dvě pro den, dvě pro měsíc a čtyři pro rok narození.

Ozbrojenec k ní vykročil a pozvedl pistoli.

Safia se zády opřela o bezpečnostní kliku. Dveře se otevřely. Na tváři pocítila chladný vzduch, když vypadla ven a překulila se ke straně. Od kovových dveří se odrazila kulka. Poháněna zoufalstvím přibouchla maskovanému ozbrojenci, který vyrazil za ní, dveře před nosem.

Na nic nečekala, protože si nebyla jistá, jestli se bezpečnostní východ opět automaticky zamkne, a utekla za roh střešní stavby, kde bylo ústí nouzového východu. Noc byla příliš jasná. Kde byla londýnská mlha, když ji člověk potřeboval? Rozhlížela se po místě, kde by se mohla ukrýt.

Nějaký úkryt poskytovaly kovové konstrukce, jako vývody větracího systému, komíny, nebo sloupky s elektrickým vedením. Ty ale byly daleko od sebe a nabízely jen malé bezpečí. Zbytek střechy Britského muzea připomínal ochoz nějakého hradu, obklopující ústřední dvoranu se skleněnou střechou.

Za sebou uslyšela tlumený výstřel. Dveře se s třeskem otevřely. Její pronásledovatel se právě dostal ven.

Safia bleskurychle přeběhla k nejbližšímu úkrytu. Nízká zídka označovala okraj ústřední dvorany a začátek jejího skleněného a kovového zastřešení. Přelezla parapet a skrčila se pod ním.

Nohy opřela o kovové okraje dvouakrové střechy, která se před ní rozprostírala jako široká plocha skla, rozdělená na jednotlivé trojúhelníkové tabule. Několik jich chybělo poté, co je rozbil výbuch minulé noci, a tyto chybějící skleněné desky byly provizorně

nahrazeny plastovými kryty. Ostatní skla zářila do noci jako zrcadla, ve kterých se odráželo světlo hvězd. Všechny tabule ukazovaly do centra, kde se ze středu dvorany tyčil vzhůru měděný dóm čítárny, jako nějaký ostrov v moři bezpečnostního skla.

Safia se stále krčila a uvědomovala si, jak je tu zranitelná.

Jestli ten útočník přijde k zídce, nebude mít kam utéct.

Po štěrkem pokryté střeše se rozléhaly kroky. Několik okamžiků kroužily kolem, na dlouhou chvíli se zastavily a pak pokračovaly. Dříve či později zamíří sem.

Safia neměla na výběr. Opatrně se vydala po střeše, posunovala se přes skleněné desky jako krab a modlila se, aby udržely její váhu. Patnáctimetrový pád na tvrdou mramorovou podlahu dvorany by byl stejně smrtící jako kulka do hlavy.

Kdyby se jí podařilo dolézt k tomu ostrůvku čítárny a schovat se za něj…

Jedna z tabulí jí praskla pod kolenem a do všech stran se rozeběhla pavučinka puklin. Musela být poškozená tím výbuchem. Safia se překulila ke straně zrovna v okamžiku, kdy sklo povolilo a zřítilo se z ocelového rámu k zemi. O chvilku později se rozlehl hlasitý zvuk, jak se tabule roztříštila o mramor.

Safia se krčila v polovině cesty přes rozlehlou střechu, jako moucha chycená v pavučině zrcadel. A pavouk už se určitě blíží, přilákaný tříštěním skla.

Potřebovala se schovat, potřebovala nějakou díru, do které by mohla vlézt.

Podívala se napravo od sebe. Byla tu jediná díra.

Překulila se zpátky k prázdném ocelovému rámu a s myšlenkou pouze na to, aby se co nejrychleji schovala, spustila do rámu nohy a převrátila se na břicho. Prsty se chytila za rám a sklouzla dolů, takže před patnáctimetrovým pádem ji chránily pouze ruce, za které visela.

Zhoupla se a podívala se směrem ke svému původnímu úkrytu u zídky. Díky jasné noci viděla dobře přes okolní skla. Viděla, jak přes zídku nakukuje maskovaná hlava ozbrojence a prohlíží skleněnou střechu.

Safia zadržela dech. Při pohledu z vnější strany musela střecha odrážet hvězdnou oblohu. Ona sama by měla být neviditelná. Ale už

teď ji bolely svaly v pažích a ostrý kov se jí zařezával do prstů. A to bude ještě potřebovat dost síly na to, aby se vytáhla zpátky nahoru.

Podívala se dolů do temné dvorany. To byla chyba. Byla tak vysoko. Jediné světlo vydávaly červené bezpečnostní svítilny poblíž zdí muzea. Přesto ale viděla střepy skla přímo pod svýma nohama. To samé se stane s jejími kostmi, jestli spadne. Sevřela prsty pevněji. Srdce jí divoce bušilo.

Odtrhla pohled od dvorany právě včas, aby spatřila, jak ozbrojenec přelézá zídku. Co to dělá? Jakmile se postava přehoupla přes zídku, vyrazila po střeše. Našlapovala na ocelové rámy mezi jednotlivými tabulkami skla a mířila přímo k Safii. Jak o ní může vědět?

Pak jí svitlo. I ona si přece všimla vysypaných tabulek překrytých plasty. Připomínaly chybějící zuby v zářivém úsměvu. A byla tu jediná mezera, která nebyla přikrytá. Útočníkovi muselo dojít, že oběť propadla dolů a teď se šel přesvědčit. Pohyboval se rychle a obratně – vůbec to nepřipomínalo její vyděšené lezení. Blížil se k jejímu úkrytu, s pistolí v ruce.

Co mohla dělat? Neměla už kam utéct. Uvažovala nad tím, že by se pustila. Aspoň by si svou smrt určila sama. Oči se jí zalily slzami. Prsty ji bolely. Stačilo jen, aby se pustila. Ale její prsty se odmítly narovnat. Panika je držela sevřené. Visela stále na svém místě, zatímco muž došel na poslední skleněnou tabuli.

Konečně si jí všiml, o krok ustoupil a shlížel na ni dolů.

Ozval se smích, tichý a temný.

V tom okamžiku si Safia uvědomila svůj omyl.

Na čelo jí mířila pistole. „Řekni mi kombinaci…“

Ozval se výstřel. Roztříštila se další skleněná deska.

Safia vykřikla a jednou rukou se pustila, takže visela pouze na druhé. Rameno i prsty ji nepředstavitelně bolely. Vtom si všimla střelce pod sebou. Byla to povědomá postava. Ten Američan.

Stál doširoka rozkročený ve dvoraně a mířil nahoru na ni.

Otočila tvář vzhůru.

Tabulka skla, na níž stála ozbrojená postava, rozpraskala na tisíc kousků a pohromadě ji držel jen bezpečnostní potah. Postava se odpotácela nazad, na chvilku ztratila rovnováhu a upustila pistoli. Ta

vylétla do vzduchu a vzápětí tvrdě dopadla na narušené sklo, které se definitivně roztříštilo a i se zbraní se zřítilo dolů.

Postava vyrazila přes střechu zpátky ke kamenné zídce.

Američan zespoda pálil jednu ránu za druhou a postupně ničil skleněné desky ve stopách prchají postavy, která ale byla vždy o krok napřed. Nakonec doběhla k zídce a zmizela za ní. Byla pryč.

Američan hlasitě zaklel. Přispěchal zpátky pod Safii, která visela za jednu ruku jako netopýr na střešním trámu. Až na to, že neměla žádná křídla.

Pokoušela se zachytit i druhou rukou. Musela se trochu zhoupnout, ale nakonec se jí to podařilo a prsty druhé ruky se pevně chytila rámu.

„Vydržíte ještě chvíli?“ zavolal na ni starostlivě zezdola.

„Zdá se, že nemám na výběr,“ odpověděla mu rozhořčeně. „Nebo snad ano?“

„Kdybyste se zhoupla,“ poradil jí, „mohla byste si přehodit nohy přes vedlejší rám.“

Pochopila, co má na mysli. Jeho střelba zničila skleněnou tabuli hned vedle, takže se Safia mohla nohama pověsit na její rám. Zhluboka se nadechla a pak s tlumeným heknutím zvedla nohy, skrčila kolena a zahákla je přes vedlejší rám.

Bolest v pažích okamžitě polevila – část váhy teď spočívala na nohách. Málem se rozplakala úlevou.

„Bezpečnostní služba už míří nahoru.“

Safia otočila hlavu k Američanovi. Uvědomila si, že s ním mluví hlavně proto, aby nezačala naříkat. „Co vaše kolegyně… je…?“

„Nic jí není. Dostala elektrickou ránu, má zničenou blůzu, ale za chvíli se vzpamatuje.“

Úlevou zavřela oči. *Díky Bohu…* Další smrt už by neunesla. Zvlášť poté, co zemřel Ryan. Několikrát se zhluboka nadechla.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Američan a hleděl na ni vzhůru. „Ano. Ale, doktore Crowe…“

„Říkejte mi Paintere… Myslím, že jsme úvodní formality už překonali.“

„Zdá se, že jste mi dnes v noci už podruhé zachránil život.“

„To se stává lidem, kteří poletují v mé blízkosti.“ I když na něj pořádně neviděla, dokázala si představit, jak má při těchto slovech povytažený jeden koutek úst.

„To mi nepřipadá moc vtipné.“

„Později bude.“ Přešel po nádvoří a zvedl ze země útočníkovu pistoli. To Safii něco připomnělo. „Ta postava, na kterou jste střílel… to byla žena.“

Nepřestával si prohlížet zbraň. „Já vím…“

# # #

Painter zkoumal pistoli, kterou držel v ruce. Byla to pistole Sig Sauer ráže 9 mm s gumou potaženou rukojetí. *To nemůže být pravda…* Zadržel dech a obrátil zbraň na bok. Páčka k uvolnění zásobníku byla na pravé straně. Tak tu zbraň upravují podle přání zákazníků leváků.

Tu zbraň znal. A znal i její majitelku.

Podíval se nahoru k tabulím rozbitého skla.

Cassandra.

2. ČÁST

PÍSEK A MOŘE

6. kapitola

NÁVRAT DOMŮ

2. PROSINCE, 6:42
MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ HEATHROW

Kara se s ním setkala u úpatí schůdků, které vedly k otevřeným dveřím learjetu. Stála mu v cestě a prst měla namířený na příčinu svého hněvu.

Hlas se jí zostřil. „Chtěla bych, aby bylo jasno, doktore Crowe, že jakmile nastoupíte na palubu tohoto letadla, ztrácíte veškeré pravomoci. Je možné, že jste si dokázal vymoci účast na této expedici, ale rozhodně to nebylo na mé pozvání."

„To jsem pochopil z vřelého přivítání, které mi připravila vaše smečka právníků," odpověděl Američan a povytáhl si plátěný vak, který měl na rameni. „Kdo by to řekl, že tolik obleků dokáže tak zatvrzele bojovat?"

„K ničemu to nebylo. Jste tady."

Místo odpovědi se mírně pousmál a pokrčil rameny.

Nenabídl žádné vysvětlení, proč vláda Spojených států trvala na tom, aby se zúčastnil se svou partnerkou expedice do Ománu. Objevila se nicméně nebetyčná hora překážek: finančních, právních a dokonce i diplomatických. To všechno ještě dál komplikoval mediální cirkus, který se rozpoutal kolem pokusu o krádež v muzeu.

Kara vždycky považovala svůj vliv za dost velký – ale její vliv bledl ve srovnání s nátlakem, který vyvinul Washington. Spojené státy měly v Ománu významné zájmy. Strávila tři dlouhé týdny tím, že se pokoušela obejít překážky, jež jí stály v cestě, ale cesta byla zatarasena, pokud nezačne spolupracovat.

To ovšem neznamenalo, že si nevymohla jisté ústupky.

„Od této chvíle," řekla pevně, „se podřídíte našemu velení."

„Rozumím."

Toto jediné slovo Kařin vztek jenom zesílilo. Nemohla udělat nic jiného, než ustoupit stranou.

Nehýbal se ze svého místa na přistávací dráze. „Nemusí to probíhat takhle. Naše zájmy se tu nijak nekříží, lady Kensingtonová. Oba hledáme stejnou věc."

Povytáhla obočí. „A tou věcí je co?"

„Odpovědi… odpovědi na záhady." Díval se na ni svýma pronikavýma modrýma očima, neproniknutelnýma, ale zároveň nikoliv nepřátelskýma. Poprvé si všimla, jak je pohledný. Nějako nějaký hezoun, spíše šlo o auru mužnosti, kterou kolem sebe vyzařoval. Vlasy mu sahaly na ramena a na tvářích bylo vidět odpolední strniště, i když bylo teprve šest hodin ráno. Cítila jeho vodu po holení, pižmovou vůni s kapkou balzámu. Nebo to byla jeho přirozená vůně?

Kařin výraz se nezměnil. Stále se dívala přimhouřenýma očima. „A odpovědi na *jakou* záhadu hledáte, doktore Crowe?"

Ani nemrkl. „Na to samé bych se mohl zeptat já vás, lady Kensingtonová. Jaké tajemství luštíte vy? Rozhodně jde o něco víc než o akademický zájem o staré hrobky."

Kara se zamračila a z očí jí vyšlehl blesk. Pod tímto pohledem chřadli i prezidenti nadnárodních korporací. S Painterem Crowem ani nepohnul.

Konečně vykročil a vystoupal po schůdkách do letadla – ale až poté, co utrousil ještě jednu tajemnou poznámku: „Zdá se, že oba máme svá tajemství, která si chceme podržet… přinejmenším prozatím."

Dívala se za ním.

Paintera Crowa doprovázela jeho společnice: dr. Coral Novaková. Byla vysoká, měla pružnou postavu a na sobě přiléhavý šedý oblek. Nesla si podobný vak s osobními věcmi. Kufry a vybavení obou vědců už byly naloženy do letadla. Její oči zkoumavě přejely po trupu letadla.

Kara se za nimi mračila, dokud nezmizeli uvnitř. I když tvrdili, že jsou prostí fyzikové, kteří pracují pro vládu USA, Kara na nich jasně

rozeznala všechny známky armádního výcviku: šlachovitá těla, tvrdý pohled v očích, pečlivě nažehlené obleky. Pohybovali se bezděčně jako tým, jeden v čele a druhý jim současně hlídal záda. Pravděpodobně si to ani neuvědomovali.

A pak se také nesmělo zapomenout na ten zápas v muzeu. Kara si vyslechla podrobné hlášení: o vraždě Ryana Fleminga i o pokusu ukrást to železné srdce. Nebýt intervence tohoto páru, o všechno by přišli. Přestože před ní dr. Crowe jasně něco skrýval, Kara byla jeho dlužnicí – a nejen kvůli zachráněnému artefaktu. Dívala se přes přistávací plochu, kde se právě rozlétly dveře terminálu.

Safia pospíchala k letadlu a táhla za sebou svoje zavazadlo. Kdyby ti dva Američané nebyli v muzeu, Safia by rozhodně nepřežila.

Přesto ale události té noci zanechaly na její přítelkyni nesmazatelné stopy. Hrůza, krveprolití a smrt něco v Safii zlomily. Její protesty proti účasti na expedici zmizely. Zdálo se, že o změně názorů nechce mluvit. Jediným vysvětlením byla její stručná odpověď: *Už na tom nesejde.*

Safia dorazila k letadlu. „Jsem poslední?“

„Všichni jsou na palubě.“ Kara se natáhla po jejím zavazadle.

Safia zaklapla držadlo svého kufru na kolečkách a zvedla ho sama. „To je dobrý.“

Kara se nehádala. Věděla, co v tom kufru je. Železné srdce, opatrně uložené ve tvarovaném pouzdře vystlaném gumou. Safia k němu odmítla kohokoliv pustit – ne z důvodu ochrany, ale jako by se jednalo o břímě, které musí nést ona sama. Krev, která objevené srdce poskvrnila, ulpěla i na ní. Byl to její objev a její odpovědnost.

Na Safii ležel stín viny jako smuteční rubáš. Ryan Fleming byl její přítel. Zavraždili ho před jejíma očima. A to jen kvůli kusu železa, který předtím objevila.

Kara si vzdychla a vydala se za svou přítelkyní po schodech nahoru. Bylo to jako s tím Tel Avivem.

Nikdo tehdy nedokázal Safii utěšit… a nyní to bylo to samé.

Kara se zastavila nad schody a naposledy se ohlédla na londýnský mlžný opar v dálce za Temží, čeřenou prvními slunečními paprsky. Pátrala ve svém srdci po nějakém pocitu ztráty. Jediné, co v něm

objevila, však byl písek. Tohle není její skutečný domov. Nikdy jím nebyl.

Obrátila se k Londýnu zády a nastoupila do letadla.

Ze dveří kokpitu vyhlédl muž v uniformě. „Madam, máme povolení k odletu. Jsme připraveni, jakmile budete chtít.“

Přikývla. „Výborně, Benjamine.“

Vstoupila do hlavní kabiny a dveře se za ní pevně uzavřely. Letadlo bylo upravené tak, aby vyhovovalo jejím potřebám. Interiér kabiny byl potažený kůží, obložený ořechovým dřevem s mozaikami suků a rozdělený do několika oddílů se sedadly. Z křišťálových váz připevněných ke stolkům vyrážely květiny a nedaleko zadní stěny kabiny se nacházel dlouhý mahagonový bar, starožitnost z Liverpoolu. Za barem byly vidět skládací dveře, kterými se vstupovalo do Kařiny soukromé pracovny a ložnice.

Neodpustila si spokojený úsměv, když spatřila povytažené obočí Paintera Crowa, s nímž se rozhlížel kolem sebe. Bylo jasné, že není zvyklý na takový luxus, který si těžko může dopřát z platu fyzika, byť fyzika pověřovaného vládními zakázkami. Sluha mu zrovna podával pití. Vypadalo to na sodovku s ledem. Kostky ledu zacinkaly o stěnu skleničky, když se s ní otočil.

„Cože… žádné buráky namáčené v medu?“ zahučel, když procházel kolem Kary. „Já myslel, že poletíme první třídou.“

Prošel kolem ní a sedl si vedle dr. Novakové. Kaře ztuhl úsměv na rtech. *Ten hubatý mizera…*

Všichni se uvelebovali na svých místech a pilot jim ohlásil, že odlétají. Safia si vybrala sedadlo stranou od ostatních. Její student, Clay Bishop, už byl připoutaný, obličej přitiskl k okénku a na uších měl sluchátka připojená k miniaturnímu přehrávacímu zařízení na klíně. Nic jiného nevnímal.

Když se Kara přesvědčila, že jsou všichni připraveni, přešla k baru. Už na ni čekal její obvyklý nápoj: vychlazená sklenka chardonnay. Pocházelo z francouzského vinařství v St. Sebastianu. Kara si směla dát první skleničku při svých šestnáctých narozeninách, to ráno před honem. Od té doby vypila každé ráno jednu sklenku na počest svého otce. Otočila sklenkou v prstech a vdechla svěží buket se stopou broskví a dubu. I po tolika letech ji ta

vůně okamžitě zanesla zpátky k tomu ránu, tak plnému příslibů. Slyšela smích svého otce, ryk velbloudů v dálce a šepot vánku při východu slunce.

Je tak blízko… po tak dlouhé době…

Pomalu srkala víno, aby jí proniklo do každého koutu vyschlých úst. V hlavě jí bzučelo po dvou práškách, které si vzala před dvěma hodinami hned po probuzení. Rty vnímala nepatrné chvění špiček prstů, kterými držela skleničku. Člověk by neměl míchat léky s alkoholem. Ale šlo přece jen o jednu sklenku chardonnay. Dlužila to svému otci.

Postavila prázdnou skleničku na bar a všimla si, že ji pozoruje Safia. Na tváři měla neproniknutelný výraz, ale v očích se jí odrážela starostlivost. Kara jí přímý pohled oplatila. Safia nakonec odvrátila zrak a začala se dívat z okna.

Ani jedna nedokázala tu druhou utěšit. Teď už ne… Poušť jim ukradla část jejich životů i část srdcí. A vzájemné pouto mohlo být obnoveno opět jedině tam, mezi písky.

11:42
MASKAT, OMÁN

Omaha vyrazil dveřmi z ministerstva národních památek.

Dveře, které se rychle vracely do své původní polohy, málem udeřily do tváře jeho bratra Dannyho, jenž šel hned za ním. „Omaho, uklidni se.“

„Zatracení byrokrati…“ Pokračoval se svou tirádou na ulici. „Tady potřebuješ pitomé povolení i na to, aby sis utřel zadek.“

„Dostal jsi to, co jsi chtěl,“ upozornil ho Danny smířlivě.

„Ale trvalo to sakra celý dopoledne. A jediným důvodem, proč jsme nakonec dostali povolení vozit v roverech benzin – vozit pitomý benzin! –, bylo to, že se Adolf bin Dement chtěl jít naobědvat.“

„Uklidni se.“ Danny ho chytil za předloktí a odtáhl ho k okraji chodníku. Kolemjdoucí se po nich otáčeli.

„A Safia… Kařino letadlo přistává za…“ Omaha se podíval na hodinky. „Za hodinu a něco.“

Danny mávl na taxi. Z nedalekého stanoviště taxíků se oddělil bílý mercedes a zastavil u nich. Danny otevřel dveře a strčil Omahu do auta. Vůz byl nádherně klimatizován. Poledne v Maskatu – a už bylo skoro 40 stupňů.

Chladný vnitřek auta trochu zmírnil Omahovo podráždění. Naklonil se dopředu a zaťukal na plexisklo mezi zadním sedadlem a řidičem. „Letiště Seeb."

Řidič přikývl a zařadil se do okolního provozu, aniž by zablikal – prostě vjel do polední řady automobilů.

Omaha se opřel na sedadle vedle svého bratra.

„Nikdy jsem tě neviděl tak nervózního," poznamenal Danny.

„O čem to mluvíš? Nervózní? Já jsem naštvaný."

Danny se díval z okénka. „Jasně… stejně jako nejsi podrážděný jen proto, že se máš tváří v tvář setkat se svou bývalou snoubenkou."

„Safia s tím nemá co dělat."

„Jistě."

„Nemám žádný důvod být nervózní."

„Jen si to opakuj, Omaho."

„Zavři zobák."

„Ty zavři zobák."

Omaha zavrtěl hlavou. Ani jeden z nich se po příjezdu před dvěma týdny moc nevyspal. Při přípravě expedice během tak krátké doby je třeba zařizovat tisíc a jeden detail: povolení, papírování, najímání hlídačů, dělníků a vozů, zajištění přístupu z letecké základny v Thumraitu, kupování zásob vody, benzinu, zbraní, soli, suchých chemických záchodů, organizování zaměstnanců a tak dále. A to všechno dopadlo na bedra bratrů Dunnových.

Problémy v Londýně zpozdily Kařin přílet. Kdyby tu byla Kara osobně, jak bylo plánováno, všechny přípravy by probíhaly daleko plynuleji a hladčeji. Lady Kensingtonová byla v Ománu uctívána jako místní Matka Tereza filantropie. Po celé zemi stála muzea, nemocnice, školy a sirotčince s jejím jménem na plaketě u vchodu. Její korporace pomáhala se získáním řady lukrativních zakázek – na obchod s ropou, nerosty a pitnou vodou – výhodných pro zemi a její lid.

Po tom incidentu v muzeu ale Kara požádala bratry, aby se jejím jménem moc neoháněli a použili je jen v případech, kdy to bylo nezbytné.

Takže Omaha musel užívat hodně aspirinů.

Taxi projelo obchodní čtvrtí Maskatu a namířilo do úzkých uliček starého města s kamennými zdmi. Jeli za nákladním vozem s naloženými jehličnany, který za sebou trousil uschlé jehlice.

Vánoční stromky. V Ománu.

Tak se tato země otevřela Západu: muslimský stát, kde slaví narození Krista. Tento přístup Ománu bylo možné připsat jeho panovníkovi, sultánu Kábús bin Saídovi, který se vzdělával v Anglii a po návratu otevřel svou zemi světu, rozšířil svým lidem občanská práva a zmodernizoval infrastrukturu celého státu.

Řidič taxíku zapnul rádio. Z reproduktorů se linuly tóny Bacha. Sultánův oblíbený skladatel. Podle královského dekretu se v poledne směla v rozhlase hrát jen vážná hudba. Omaha se podíval na hodinky. Pravé poledne.

Díval se z okénka. Muselo to být skvělé být králem.

Ozval se Danny. „Myslím, že nás někdo sleduje.“

Omaha střelil pohledem po svém bratrovi, aby zjistil, jestli žertuje.

Danny se ohlížel přes rameno. „To šedé BMW čtyři auta za námi.“

„Jsi si jistý?“

„Je to BMW,“ řekl Danny pevněji. Jeho bratr, kterého fascinovaly všechny německé výrobky, auta znal. „Stejného vozu jsem si všiml zaparkovaného na ulici před naším hotelem a pak znovu u výjezdu z parkoviště Muzea přírodních dějin.“

Omaha přimhouřil oči. „To může být shoda náhod… stejný typ, ale jiná auta.“

„Typ pět – čtyřicet – i. Chromová kola na zakázku. Kouřová skla. Dokonce i…“

Omaha ho přerušil. „To stačí. Já to auto nechci koupit. Věřím ti.“ Ale jestli je opravdu někdo sleduje, okamžitě se vynořila jedna otázka. *Proč?*

Vzpomněl si znovu na to násilí a krveprolití v Britském muzeu. Dokonce i zdejší noviny o něm přinesly zprávu. Kara ho varovala, aby byl ostražitý a snažil se být tak nenápadný, jak to jen půjde. Naklonil se k řidiči. „Na další křižovatce zatočte doprava," řekl arabsky v naději, že se aspoň dozvědí, jestli jsou skutečně sledováni.

Řidič ho ignoroval a pokračoval rovně.

Omaha pocítil náhlé bodnutí paniky. Zkusil otevřít dveře. Zamčené.

Minuli odbočku k letišti.

Z reproduktorů nadále vyhrával Bach.

Omaha znovu zacloumal klikou dveří.

Sakra.

12:04
VE VZDUCHU NAD STŘEDOZEMNÍM MOŘEM

Safia zírala do knihy před sebou, ale slova nevnímala. Už půl hodiny neotočila ani stránku. Napětí jí brnkalo na nervy, napínalo ramenní svaly a z tupé bolesti hlavy ji rozbolely i zuby.

Pohlédla k slunečné modré obloze. Nikde ani mráček. Široký čistý prostor. Jako kdyby opouštěla jeden život a vydávala se do jiného.

Což vlastně byla v mnohém pravda.

Opouštěla Londýn, svůj byt, kamenné stěny Britského muzea, všechno to, co posledních deset let považovala za své útočiště. Jeho bezpečí se ale ukázalo být pouhou iluzí, tak křehkou, že ji roztříštila jediná noc.

Ruce jí opět potřísnila krev. Kvůli *její* práci.

Ryan…

Safia nedokázala z paměti vymazat ten záblesk překvapení v jeho očích, když ho kulka odkrojila od tohoto světa. Ještě o několik týdnů později cítila potřebu opakovaně si mýt obličej, někdy i uprostřed noci. Hnědým mýdlem a studenou vodou. Nic nedokáže smýt vzpomínky na krev.

A i když Safia prohlédla iluzorní povahu londýnského bezpečí, to město se i tak stalo jejím domovem. Měla tu přátele, kolegy,

oblíbené knihkupectví, kino, kde hráli staré filmy, a kavárnu, kde podávali výtečné karamelové capuccino. Její život byl vymezen ulicemi Londýna.

A taky tam byl Billie. Safia byla nucena dát svou kočku do opatrování pákistánské botaničce Julii, která měla pronajatý byt o patro níž. Před odchodem Safia zašeptala svému kocourovi do ucha sliby, o kterých doufala, že je splní.

Přesto ale byla ustaraná až do morku kostí. Něco z její úzkosti se nedalo vysvětlit, byla to pouze drtivá předtucha záhuby. Pro většinu to ale neplatilo. Rozhlédla se po kabině. Co když všichni skončí stejně jako Ryan, natažení v městské márnici a pak pohřbení na chladném hřbitově za zimního sněžení?

To pomyšlení prostě nemohla snést.

Už sama možnost, že se to stane, měnila její útroby v kus ledu a z myšlenky na něco takového ji bolelo každé nadechnutí a chvěly se jí ruce. Safia bojovala s dalším návalem paniky – cítila její známé příznaky. Soustředila se na dýchání a odpoutala pozornost od svého vyděšeného nitra.

Po celé kabině přivedlo jednotvárné hučení motorů všechny ostatní k tomu, aby si sklopili sedadla a trochu si zdřímli, dokud ještě mohou. Dokonce i Kara se odebrala do svých soukromých místností, i když ne proto, aby spala. Zpoza dveří se k Safii doneslo tlumené šeptání – Kara organizovala poslední detaily jejich příletu. Spí vůbec někdy?

Safiinu pozornost přilákal náhlý zvuk. Vedle jejího křesla stál Painter Crowe, jako kdyby se tu objevil mávnutím kouzelného proutku. V jedné ruce držel velkou sklenici vody s ledem a v druhé měl štamprle po okraj naplněné kaštanově hnědou tekutinou. Podle vůně to byl bourbon. „Vypijte to.“

„Ale já ne…“

„Prostě to vypijte. Nesrkejte. Polkněte to najednou.“

Zvedla ruku a přijala od něj skleničku, spíš z obavy, aby se nerozlila, než proto, že by toužila splnit jeho přání. Nemluvili spolu od té krvavé noci, kromě krátkého poděkování po jejím zachránění.

Usedl do křesla vedle ní a pokynul, aby ten bourbon vypila. „Jen to tam hoďte.“

Nechtěla se s ním dohadovat, a tak zvedla skleničku a nalila si její obsah do krku. Pálil po celé cestě až do žaludku, naplnil jí nozdry a pak se s ohnivým žárem usídlil v břiše. Vrátila mu prázdné štamprle.

Vyměnil ho za sklenici ledové vody. „Sodovka s citronem. Upíjejte ji.“

Poslechla ho a chytila sklenici oběma rukama.

„Je to lepší?“

Přikývla. „Nic mi není.“

Naklonil se ke straně a upřeně se na ni díval. Vyhýbala se jeho pohledu a místo toho hleděla na jeho dlouhé, natažené nohy. Přehodil si kotníky přes sebe a odhalil tak ponožky. Černé s geometrickým vzorkem. „Nebyla to vaše chyba,“ řekl.

Ztuhla. To je její pocit viny tak jasně viditelný? Cítila, že se zahanbeně zarděla.

„Opravdu ne,“ zopakoval. Jeho tón postrádal onu příměs utěšování, která pronikala do otřepaných frází ostatních, jež se ji pokoušeli uklidnit: přátel, kolegů a dokonce i policejního psychologa. Painterův hlas byl naproti tomu naprosto věcný.

„Ryan Fleming byl na špatném místě ve špatnou dobu. Nic víc.“

Na vteřinku mu pohlédla do očí, ale pak opět sklopila zrak. Cítila, jak z něj sálá teplo, jako ze směsi bourbonu, whisky a mužnosti. Našla v sobě sílu promluvit a odporovat mu. „Ale Ryan by tam nebyl… kdybych… kdybych nepracovala tak dlouho do noci.“

„To je hovadina.“

Ten silný výraz ji poplašil.

Painter pokračoval: „Pan Fleming tam byl proto, aby dohlížel na *nás*. Na Coral a na mě. Jeho přítomnost v muzeu neměla nic společného s vámi ani s objevem toho artefaktu. Dáváte tedy vinu nám?“

Její malá část ano. Ale Safia přesto zavrtěla hlavou. Věděla, čí je to v posledku vina. „Ti zloději šli po tom srdci, po mém objevu.“

„A já jsem si zase jistý, že to nebyl první pokus o loupež v muzeu. Myslím, že si vzpomínám na krádež etruské bysty před pouhými čtyřmi měsíci. Zloději tehdy vnikli dovnitř střechou.“

Safia měla stále sklopenou hlavu.

„Ryan byl šéf bezpečnostní služby a dělal svou práci. Znal rizika, která jsou s tím spojená.“

I když ji to úplně nepřesvědčilo, Safia se trošku uvolnila. Ale na druhou stranu to mohlo být jenom tím alkoholem.

Dotkl se její ruky.

Trhla sebou, ale Američan se nestáhl. Sevřel jí ruku mezi dlaně a jeho dotyk byl oproti studené sklenici sodovky příjemně teplý. „Lady Kensingtonové se možná nelíbí moje přítomnost na téhle výpravě, ale já bych jenom chtěl, abyste věděla, že nejste sama. Jsme v tom společně.“

Safia pomalu přikývla a odtáhla ruku, znepokojená tím intimním kontaktem a pozorností muže, kterého sotva znala. Přesto ale stiskla dlaně k sobě, aby si uchovala jeho teplo.

Zaklonil se – zřejmě vycítil její rozpaky. V očích se mu mihlo lehké pobavení. „Jak jste tam tak visela… hned bylo poznat, že jste v tom zatraceně dobrá.“

Safia si představila samu sebe, jak se houpá ze střechy muzea. Jak asi musela vypadat! A koutky úst mimoděk pozvedla v neočekávaném úsměvu, prvním od té hrozné noci.

Painter ji pozoroval a jeho výraz jako kdyby říkal – *tak vidíte, že to jde.* Zvedl se. „Měl bych si zkusit trochu zdřímnout… A vy taky.“

Safia si pomyslela, že by teď opravdu snad mohla usnout, a dívala se za ním, jak odchází po koberci kabiny ke svému sedadlu. Když její úsměv odezněl, zvedla prst a dotkla se tváře. Teplo bourbonu ji stále hřálo v nitru a pomáhalo jí nalézt rovnováhu. Jak může něco tak jednoduchého přinést takovou útěchu?

Ale Safia tušila, že to nebylo ani tak tím alkoholem, jako Painterovou laskavostí. Zapomněla, jaké to je. Bylo to tak dávno. Naposledy… naposledy…

12:13

Omaha se svezl na sedadle hodně dolů a znovu kopl do stěny, která je oddělovala od řidiče. Podrážky bot se odrazily od plexiskla bez jakéhokoliv efektu. Jako kdyby kopal do oceli. Neprůstřelné

sklo. Frustrovaně udeřil do postranního okénka loktem. Byli v pasti. Unášeli je.

„Pořád nás sledují," řekl Danny a kývl dozadu na sedan BMW, který se držel asi padesát metrů za jejich taxíkem. Na předních i zadních sedadlech v něm rozeznali obrysy nějakých postav.

Taxi projíždělo vilovou čtvrtí s kamennými domy oštukovanými různými odstíny bílé barvy. Na slunci zářily oslepujícím odraženým světlem.

Druhé vozidlo si udržovalo odstup.

Omaha se obrátil opět dopředu. *„Lé?"* vyštěkl arabsky. „Proč?"

Řidič je i nadále ignoroval a se stoickým klidem se obratně proplétal úzkými uličkami.

„Musíme se dostat ven," řekl Omaha. „A pak zkusit štěstí v ulicích."

Danny obrátil pozornost ke dveřím a prohlížel si jejich boční panel. *„Ton coupe-onglesl* Omaha." Jeho bratr promluvil francouzsky – zjevně proto, aby jim řidič nerozuměl. Danny k němu napřáhl ruku, ale tak nízko, aby ji řidič neviděl ve zpětném zrcátku.

Omaha se začal přehrabovat v kapse. Co si Danny myslí, že se mu podaří udělat s *coupe-onglesl* S kleštičkami na nehty? Zeptal se ho taky francouzsky. „Chceš se odtud proštípat?"

Danny mu pohled neoplatil, jen sklonil hlavu kupředu. „Ten parchant nás tu zamkl bezpečnostním systémem proti otevření dětmi."

„Takže?"

„Takže ten systém využijeme k tomu, abychom se dostali ven." Omaha vytáhl z kapsy kleštičky, přidělané na klíčích. Podal je Dannymu, který je sevřel v dlani. „Co máš…"

Danny na něj syknul, aby byl zticha, roztáhl kleštičky a vytáhl z nich malý pilníček na nehty. „Řada časopisů upozorňovala na citlivost bezpečnostního systému mercedesů. Budu muset být opatrný i při odstraňování přístupového panelu."

Přístupového panelu?

Než se stačil zeptat nahlas, Danny se k němu otočil. „Jak brzy se chceš odsud dostat?"

Čím dřív, tím líp, pomyslel si Omaha. Ale kus cesty před nimi se objevil velký suk, neboli trh. Nenápadně na něj ukázal. „Na tom trhu by to bylo dokonalé. Mohli bychom se ztratit mezi prodejci a setřást i ty, kteří nás sledují v BMW."

Danny přikývl. „Tak se připrav." Opřel se dozadu a narovnal se. Pilníček držel přichystaný pod třemi písmeny na postranních dveřích těsně u okénka: SRS.

Safety restraint systém. Bezpečnostní systém zavírání.

„Air bagy?" zeptal se Omaha, který tentokrát zapomněl mluvit francouzsky.

„Postranní air bagy," potvrdil Danny. „Pokud se kterýkoliv z nich nafoukne, bezpečnostní systém vozu automaticky odemkne všechny dveře, aby umožnil záchranářům přístup dovnitř."

„Takže se chystáš…"

„Už jsme skoro na tom trhu," zasykl Danny.

Řidič zpomalil, když vjížděli na trh, aby se vyhnul poledním nakupujícím.

„Teď," zamumlal Omaha.

Danny vsunul pilníček pod panel SRS a divoce jím zavrtěl, jako když zubař zápasí s tvrdohlavou stoličkou. Nic se nestalo.

Taxík projížděl trhem a začal opět nabírat rychlost.

Danny potichu zaklel a naklonil se ke dveřím. To byla chyba. S prásknutím ohňostroje se postranní air bag náhle nafoukl, uhodil Dannyho do obličeje a solidním úderem mu odhodil hlavu nazad.

Ve voze se rozezněl alarm. Řidič zabrzdil.

Danny zamrkal a chytil se za nos. Mezi prsty mu kapala krev.

Omaha neměl čas kontrolovat, jestli je bratr v pořádku. Natáhl se přes něj a trhl klikou dveří. Ty se otevřely. Díky bohu za pečlivou německou práci.

Omaha strčil do Dannyho. „Ven!" vykřikl.

Napůl omráčený Danny se vykulil ze sedadla, jak ho Omaha postrkoval zezadu. Dopadli na chodník a několik desítek centimetrů se kutáleli. Zpomalující automobil ještě pár metrů ujel a pak se zastavil.

Omaha se vyhrabal na nohy a jednou rukou zvedl Dannyho – strach mu znásobil síly. Byli jen pár kroků od začátku trhu.

Ale BMW vyrazilo kupředu a u trhu smykem zastavilo.

Omaha vyrazil sprintem s Dannym v patách.

Tři dveře se naráz otevřely a ven vystoupily tmavé postavy s maskami na hlavách. V rukách se jim zablýskly naleštěné pistole. Dokonce se objevila i jedna puška.

Omaha doběhl k okraji trhu a odstrčil stranou ženu s košem plným chleba a ovoce. Bochníky i datle vyletěly vysoko do vzduchu.

„Pardon," zahučel a vtančil na trh. Danny se držel těsně za ním s tváří zkrvavenou od nosu dolů. Má ho zlomený?

Pádili k prostřední uličce. Tržiště se rozkládalo na všechny strany bludištěm cestiček. Byly tu vozíky a stánky s rákosovými střechami naložené hedvábím a kašmírskou bavlnou, bušly granátových jablek a pistácií, ledem chlazenými koši s kraby a bělomasými rybami, soudky s nakládanou zeleninou a kávovými zrnky, hromadami čerstvě nařezaných květin, pecny chleba a kusy sušeného masa. Ve vzduchu se vznášela pára z pecí, která čpěla ostrým kořením, jež pálilo v očích. V některých uličkách bylo cítit pach kozlů a potu. V jiných se zase šířila nasládlá vůně. Kadidlo a med.

A v tom labyrintu se mačkaly davy lidí z celé Arábie i z ciziny. Kolem nich se míhaly tváře všech možných odstínů, některé ukryté za šátkem, ale většina nikoliv. Ze všech stran se ozývaly hlasy, které mluvily různými arabskými dialekty, hindsky a anglicky.

Omaha s Dannym prchali touto vřavou a hlukem, zatáčeli střídavě doprava a doleva, pak chvíli běželi rovně. Byli jejich pronásledovatelé za nimi, nebo před nimi? Neměli tušení. Hlavně se nesměli zastavit.

V dálce se nad kakofonií davu ozvaly táhlé sirény ománské policie. Přicházela pomoc… ale vydrží tak dlouho, aby jí mohli využít?

Když probíhali dlouhým rovným úsekem, ohlédl se Omaha přes rameno. Na druhém konci uličky se objevil maskovaný ozbrojenec a rozhlížel se kolem. Byl jasně vidět, protože lidé se před ním rozestupovali a obcházeli ho. Vypadalo to, že ho znepokojil zvuk blížící se policie. Nezbývalo mu moc času.

Omaha mu to rozhodně nechtěl nijak usnadňovat. Popadl Dannyho a nechal se s ním unášet prouděním davu. Zatočili za roh a

skrčili se u stánku s rákosovými koši a hliněnými hrnci. Majitel vrhl jediný pohled na Dannyho zakrvácený obličej a začal na ně mávat, aby odešli. Svá gesta doprovodil jednoznačnými slovy v arabštině.

Tady bude třeba obratnosti ve vyjednávání, aby se tu mohli schovat.

Omaha vytáhl peněženku a položil před sebe několik padesátinalových bankovek. Celkem deset. Obchodník se na ně podíval přivřenýma očima. Smlouvat, nebo nesmlouvat? Omaha se natáhl, aby bankovky sbalil zpátky, ale prodavačova ruka ho zadržela.

„Chalás!“ řekl stařec a mávl rukou, aby se skrčili pod pult. Ujednáno!

Omaha se schoval za stoh košíků, Danny si vybral stín velké červené kameninové nádoby. Byla tak obrovská, že by se vešel i do ní. Danny si sevřel prsty nos a pokoušel se zastavit krvácení.

Omaha vyhlédl do uličky. Po několika okamžicích ustalo pleskání sandálů a šustění šatů. U rohu stánku se zastavil ozbrojenec a rychle se rozhlédl na všechny světové strany. Policejní sirény už skoro dosáhly tržiště. Muž naklonil hlavu ke straně a zaposlouchal se. Bude muset přestat s hledáním uprchlé kořisti nebo riskovat, že ho dopadne policie.

Omaha cítil, jak v něm roste přesvědčení, že uniknou.

Dokud jeho bratr nekýchl.

12:45
PŘÍLET DO MASKATU

Letadlo zakroužilo nad vodou a připravovalo se na přistání. Safia vyhlížela malým okénkem ven.

Pod ní se rozkládalo město Maskat. Ve skutečnosti se jednalo o tři různá města, rozdělená kopci do tří čtvrtí.

Nejstarší z nich byla případně nazvaná Staré město, které se teď objevilo po pravé straně. Kamenné zdi a prastaré budovy dosahovaly až k vlnám zálivu s modrou vodou, na jehož bílém písečném pobřeží tu a tam rostly datlové palmy. Zde se nacházel palác Alám i

dramaticky se tyčící kamenné pevnosti Mirání a Džalaj, a kolem celého města vedly staré hradby s bránami.

Ke všemu, co Safia viděla, se vázala nějaká vzpomínka, stejně nejasná jako odrazy v klidné hladině zálivu. Dávno zapomenuté události se opět probudily k životu: to, jak probíhala s Karou úzkými uličkami, stín městských hradeb, kde dostala první polibek, chuť kardamomových sladkostí, rozechvění a nové šaty při návštěvě sultánova paláce.

Safii přeběhl po zádech mráz, který neměl nic společného s klimatizací uvnitř letadla. Z mlhy se vynořoval její domov, její rodná země. Směs tragédie a radosti.

Když letadlo zamířilo přímo k letišti, Staré město zmizelo a nahradila je čtvrť Matra – a městský přístav. Na jedné straně byly přivázány velké moderní lodě, na druhé jednoduché loďky zvané dhou s jedním stěžněm – prastará arabská plavidla.

Safia se dívala na hrdou řadu dřevěných stěžňů a svinutých plachet, tolik kontrastujících s ocelovými a dieselovými obludami naproti. Tento pohled charakterizoval její rodiště lépe než cokoliv jiného: starobylé a moderní věci, smíchané dohromady, a přece od sebe navěky oddělené.

Třetí část Maskatu byla nejméně zajímavá. Ve vnitrozemí směrem od Starého města i přístavu, na úbočí kopců, stálo Ruwi, moderní obchodní středisko a srdce Ománu. Tam se také nacházely kanceláře Kařiny korporace.

Směr letu symbolicky zmapoval i postupný vývoj Safiina a Kařina života – ze Starého města k Ruwi, od bujarých let dětských her na ulicích k uzavřeným prostorám kanceláří a zaprášených muzeí.

A teď tu byla současnost.

Letadlo klesalo k letišti a mířilo na přistávací plochu. Safia se zase ve svém sedadle opřela. Ostatní vyhlíželi z okének.

Na druhé straně kabiny seděl Clay Bishop, který kýval hlavou do rytmu digitalizované písničky ze svého přehrávače. Černé brýle mu neustále sjížděly po nose dolů a nutily ho, aby je pravidelně posunoval zpátky. Na sobě měl svou typickou uniformu: džíny a tričko.

Před Clayem se k jednomu okénku nakláněl i Painter s Coral a tiše spolu rozmlouvali. Coral na něco ukázala a Painter přikývl, zatímco se pokoušel přihladit pramen vlasů, který si přeležel při krátkém zdřímnutí.

Otevřely se dveře a na prahu svých soukromých místností se objevila Kara.

„Přistáváme," řekla jí Safia. „Měla by sis sednout." Kara mávla nad její starostlivostí rukou, ale přešla k prázdnému sedadlu vedle Safie a těžce do něj usedla. Nezapnula si bezpečnostní pás. „Nemůžu se dovolat Omahovi," řekla místo úvodu. „Cože?"

„Nezvedá svůj mobil. Pravděpodobně to dělá schválně."

To se Omahovi nepodobá, pomyslela si Safia. Měl sice svoje mouchy, ale pokud šlo o práci, byl profesionál každým coulem. „Určitě má jenom moc práce. Nechala jsi ho, aby všechno zařizoval sám. Víš přece, jak nepříjemní dovedou být místní úředníci."

Kara dala průchod svému podráždění. „Jen ať na nás radši čeká na letišti."

Safia si všimla, jak rozšířené má Kara zorničky i v jasném světle. Vypadala současně vyčerpaná i nabuzená. „Jestli řekl, že tam bude, tak tam bude."

Kara tázavě pozvedla jedno obočí. „Pan Spolehlivý?"

Safia zjistila, že je rozpolcená mezi dvěma protichůdnými nutkáními. Reflexivně ho chtěla začít obhajovat, jako to dělávala v minulosti. Ale vzpomínka na prsten, který mu vrátila, jí v tom zabránila. Nikdy nepochopil hloubku její bolesti.

Ale na druhou stranu: kdo ji mohl pochopit?

Musela se hlídat, aby se nepodívala Painterovým směrem.

„Měla by ses připoutat," varovala Karu.

12:53

Dannyho kýchnutí bylo tak hlasité jako výstřel z pušky a vyděsilo v kleci u vedlejšího stánku párek holubů, kteří začali křídly tlouct do stěn bambusové klece.

Omaha sledoval, jak se maskovaný ozbrojenec otáčí k jejich stánku a vykračuje tím směrem. Metr od něj si Danny přikryl nos i

ústa a zalezl ještě dál za kameninovou vázu. Z brady mu volně stékala krev. Omaha přenesl váhu na špičky chodidel, připraven vyskočit. Jejich jedinou nadějí byl moment překvapení.

Policejní sirény teď kvílely v bezprostřední blízkosti tržiště. Kdyby Danny vydržel ještě jednu minutu…

Ozbrojený muž držel svou pušku u ramene, namířenou kupředu, a pohyboval se přikrčeně a zkušeně kupředu. Omaha sevřel ruce v pěst. Bude muset odrazit jeho pušku vzhůru a pak uhnout dolů.

Než se stačil pohnout, vyhrabal se starý majitel stánku. V jedné ruce mával vějířem a druhou si utíral nos.

„Hasasíja,“ mumlal si, zatímco narovnal několik košíků nad Omahovou hlavou, proklínaje svou sennou rýmu. Když spatřil ozbrojence, předstíral překvapení a zvedl ruce nad hlavu tak prudce, až mu z nich vyletěl vějíř a dopadl o kus dál.

Muž zastřeně zaklel a mávl svou puškou na obchodníka, aby ustoupil.

Prodavač poslechl, ukryl se za nízkým pultem a zakryl si hlavu rukama.

Od vstupu na tržiště se ozvalo kvílení brzdících pneumatik, které ohlásilo příjezd ománské policie. Houkání sirén neustávalo.

Ozbrojenec střelil pohledem jejich směrem a pak udělal jedinou věc, kterou mohl. Přikročil k velké nádobě, za níž se ukrýval Danny, a vsunul dovnitř pušku. Ohlédl se přes rameno, strhl si masku a hodil ji za zbraní. Vzápětí postava v plášti barvy písku zmizela do hlubin tržiště, kde zjevně měla v úmyslu splynout s anonymním davem.

Až na to, že Omaha zahlédl *její* tvář.

Kávová pleť, tmavě hnědé oči a vytetovaná slza pod levým okem. Beduínka.

Omaha ještě chvilku počkal a pak vylezl z úkrytu. Danny se k němu připlazil a Omaha mu pomohl vstát.

Objevil se majitel stánku a uhlazoval si rukama oděv.

„Suk rán,“ zahuhňal Danny zkrvaveným nosem. Děkoval tomu muži.

S typickým bezstarostným gestem Ománců pokrčil prodavač rameny.

Omaha oddělil dalších padesát rialů a podal je obchodníkovi.

Ten zkřížil ruce dlaněmi dolů. *„Chalás.“* Obchod už byl jednou uzavřen. Bylo by urážkou začít další vyjednávání. Místo toho stařec přešel k hromadě košíků a jeden zvedl. „Pro vás,“ řekl. „Dárek pro pěknou ženu.“

„Bi-kam?“ zeptal se Omaha. Kolik? Muž se usmál. „Pro vás? Padesát rialů.“

Omaha mu úsměv oplatil. Věděl, že košík tu cenu ani zdaleka nemá, ale přesto podal prodavači bankovku. *„Chalás.“*

Když opustili jeho stánek a zamířili k východu z tržiště, Danny se zeptal nosovým hlasem: „Proč se nás sakra ti chlápci pokoušeli unést?“

Omaha pokrčil rameny. Neměl tušení. Danny zjevně tomu útočníkovi neviděl do tváře. To nebyli chlápci… ale *ženy*. Když se nad tím teď zamyslel – nad tím, jak se pohybovaly ty ostatní postavy –, opravdu to mohly být samé ženy.

Omaha si znovu v duchu představil tvář únoskyně, na kterou dopadalo jasné sluneční světlo.

Ta podoba byla nezpochybnitelná. Mohla to být Safiina sestra.

7. kapitola

STARÉ MĚSTO

2. PROSINCE, 17:34
SEEB INTERNATIONAL AIRPORT

Painter udržoval rychlost s těžkopádně se pohybujícím vozíkem se zavazadly. Horko, které sálalo z přistávací dráhy, vypalovalo ze vzduchu všechen kyslík a ponechávalo jen těžkou vlhkost, která při každém nádechu sežehovala plíce. Painter si ovíval obličej rukou. Ne aby se ochladil – to tu bylo nemožné –, ale čistě proto, aby rozvířil vzduch a mohl se vůbec nadechnout.

Aspoň se dali opět do pohybu. Měli zpoždění tři hodiny, které museli strávit na palubě letadla kvůli zvýšeným bezpečnostním opatřením po pokusu o únos jednoho ze spolupracovníků Kary Kensingtonové. Ta záležitost se zjevně vyřešila natolik, aby mohli konečně vystoupit.

Coral pochodovala těsně vedle něho a očima se ostražitě rozhlížela všemi směry. Jedinou známkou toho, že odpolední žár má na jeho partnerku nějaké účinky, byly drobné kapky potu na jejím čele. Svoje plavé vlasy skryla pod záhyb béžového šátku, který jí dala Safia – této ománské pokrývce hlavy se říkalo *likaf.*

Painter se přimhouřenýma očima díval před sebe.

Slunce, které už bylo nízko nad obzorem, vyvolávalo nad letištní plochou rozechvělé přeludy – dokonce i na jednotvárně šedé budově, k níž měli namířeno. Doprovázeli je ománští celní úředníci v modrých uniformách a malá delegace vyslaná sultánem.

Členové této delegace byli oblečeni do oslnivých národních šatů ománských mužů: do bílého roucha bez límce s dlouhými rukávy, zvaného *dišdáša,* a černého pláště ozdobeného zlatými a stříbrnými

výšivkami. Kromě toho měli na hlavách bavlněné turbany s různými vzory v rozmanitých barvách, a kožené opasky zdobené stříbrem. Na nich měli všichni pověšené pouzdro s tradiční dýkou, *chandžarem.* V tomto případě se jednalo o saúdské dýky z ryzího stříbra a zlata – odznak společenského postavení, jako jsou na Západě hodinky Rolex.

Kara následovaná Safií a Clayem s nimi setrvávala ve vzrušené debatě. Vypadalo to, že lidé, kteří tu expedici v předstihu zařizovali, dr. Omaha Dunn a jeho bratr, byli zadrženi policií. Detaily nezdařeného pokusu o jejich únos byly stále nejasné.

„A je Danny v pořádku?“ zeptala se Safia arabsky.

„Nic mu není, má paní,“ ujišťoval ji jeden z průvodců. „Má zakrvácený nos, to je všechno. Mohu vás ujistit, že už byl ošetřen.“

Kara se zeptala hlavního úředníka: „A kdy budeme moci vyrazit?“

„Jeho Veličenstvo sultán Kábús osobně dohlédl na vaši přepravu do Salály. K žádným dalším nehodám už nedojde. Kdybychom věděli dříve… že se té výpravy účastníte vy osobně…“

Kara nad tím mávla rukou. „*Kif, kif*“ odmítla o tom mluvit dál. „Na tom vůbec nesejde. Hlavně aby nedošlo k dalšímu zpoždění.“

Odpovědí jí byla poloviční úklona. Skutečnost, že úředník nedal najevo žádné známky toho, že by ho její příkrá poznámka nějak urazila, nejlépe vypovídala o tom, jak velký vliv Kara Kensingtonová v Ománu měla.

Tak to bychom měli, pokud jde o nenápadnost, pomyslel si Painter.

Obrátil svou pozornost ke Kařině přítelkyni. V Safiiných očích se zračila starost. Její chvilkový klid ke konci cesty zmizel, jakmile se dozvěděla o zdejších potížích. Svoje zavazadlo svírala v obou rukách a odmítla jej i s jeho starobylým obsahem naložit na vozík k ostatním taškám.

Pořád jí ale v zelených očích svítilo odhodlání, nebo to byl možná jen odraz zlatých skvrnek v nich. Painter si vzpomněl, jak visela ze střechy muzea. Cítil, že se v ní skrývá hluboká studna síly, momentálně skrytá, ale stále přítomná. Zdálo se, že i sama země si je toho vědoma. Slunce, které se tvrdě odráželo od všech ostatních,

dopadalo na její pokožku jemně, jako kdyby ji vítalo a zbarvovalo ji do bronzová. Její krása, dříve tlumená, se tu rozzářila jako drahokam v dokonalém prostředí.

Konečně skupina došla k soukromé budově terminálu, jejíž dveře se otevřely do chladné oázy klimatizovaného pohodlí. Byla to letištní hala pro VIP. V této oáze se nicméně zdrželi jen velmi krátce. Díky sultánově suitě byly spěšně vyřízeny všechny celní formality – úředníci se zběžně mrkli na jejich pasy, orazítkovali víza a pak se pětice rozdělila do dvou černých limuzín: Safia, její student a Kara do jedné, Coral s Painterem do druhé.

„Vypadá to, že o naši společnost nikdo nestojí," komentoval to Painter, když se svou společnicí nastupoval do vozu.

Uvelebil se na sedadle a Coral se k němu připojila.

Vepředu vedle řidiče seděl svalnatý Ir s puškou. V ramenním pouzdře měl dobře viditelnou zbraň. Painter si také všiml dvou doprovodných vozidel – jedno jelo před Kařinou limuzínou, druhé jejich konvoj uzavíralo. Po tom únosu byl zjevně na jejich bezpečnost kladen obzvláštní důraz.

Painter vytáhl z kapsy mobilní telefon, jehož součástí byl i zakódovaný satelitní čip s přístupem k počítačové síti ministerstva obrany a také měl v sobě zabudovaný digitální fotoaparát s rozlišením šestnácti megapixelů a s vysokou rychlostí přenosu dat.

Nikdy bez něj nevycházel z domu.

Do ucha si zastrčil malé sluchátko s připojeným mikrofonem. Čekal, než satelitní telefon vyšle kódovaný připojovací signál, který oběhne polovinu zeměkoule a najde jednu konkrétní osobu.

„*Veliteli Crowe,*" ozval se konečně hlas. Patřil dr. Seanu McKnightovi, jeho přímému nadřízenému a šéfovi Sigmy.

„Pane, přistáli jsme v Maskatu a míříme k sídlu Kensingtonových. Posílal jsem vám zprávu o útoku na předsunutý tým."

„*Už máme k dispozici předběžnou zprávu policie. Sebrali je přímo na ulici. Falešné taxi. Zní to jako typický pokus o únos kvůli výkupnému. To je tam běžný způsob, jak si vydělat peníze.*"

Painter ale přesto slyšel v McKnightově hlase pochyby. Nejdřív problémy v muzeu… a teď tohle. „Myslíte si, že to může mít nějakou souvislost s Londýnem?“

„Zatím těžko říct.“

Painter si představil tu mrštnou postavu, která mu zmizela přes zeď muzea. Pořád ještě cítil v ruce váhu Cassandřina sig sauera. Dva dny po svém zadržení v Connecticutu uprchla z vazby. Policejní dodávka, která ji převážela, byla přepadena, dva muži zemřeli a Cassandra Sanchezová zmizela. Painter si nikdy nemyslel, že se s ní ještě setká. Jak do toho všeho zapadala? A proč?

McKnight pokračoval: *„Admirál Rector spolupracuje při získávání informací s Národním bezpečnostním úřadem Za pár hodin budeme vědět víc.“*

„Velmi dobře, pane.“

„Veliteli, je s vámi doktorka Novaková?“

Painter se podíval na Coral, která sledovala ubíhající scenerii s neproniknutelným výrazem, ale Painter si byl jistý, že si ukládá do paměti všechny okolní body. Pro všechny případy. „Ano, pane. Je tady.“

„Řekněte jí, ze výzkumníci v Los Alamos objevili v tom meteorickém vzorku, který jste našli v muzeu, zbytky rozpadajícího se uranu.“

Painter si vzpomněl na její starosti nad údaji, které přístroj u vzorku ukazoval.

„Také podpořili její hypotézu, že radioaktivita uranu mohla skutečně fungovat jako jaderné časovací zařízení, které pomalu destabilizuje antihmotu až do okamžiku, kdy je citlivá na elektrický šok.“

Painter se narovnal a promluvil do mikrofonu. „Doktorka Novaková se také domnívá, že stejná destabilizace může probíhat i u primárního zdroje antihmoty, pokud něco takového existuje.“

„Přesně tak. Vědci v Los Alamos nezávisle na ní vyjádřili stejné obavy. Tím se stal kritickým faktorem vaší mise čas. Existuje-li primární zdroj, musíte ho objevit rychle, jinak bude navždy ztracen.“

„Rozumím, pane.“ Painter si představil trosky galerie a kosti toho hlídače, žárem spečené s ocelovou mříží. Jestli opravdu existoval zdroj antihmoty, rozhodně nehrozila jen vědecká ztráta.

„Což mě přivádí k poslední věci. Máme naléhavou informaci, která se týká vaší operace. Z NOAA. Podle ní se v jižním Iráku tvoří velký bouřkový systém, který míří k jihu.“

„Bouře?“

„Písečná bouře. Vítr víří rychlostí sta kilometrů za hodinu. Opravdový orkán. Už teď se kvůli němu uzavírá jedno město po druhém a naváté duny písku blokují silnice. NASA potvrzuje, že míří do Ománu.“

Painter zamrkal. „NASA? Jak velká je…“

„Dost velká na to, aby byla vidět z vesmíru. Pošlu vám družicové snímky.“

Painter se podíval na displej mobilu, který se odshora řádek po řádku zaplnil mapou počasí Středního východu a Arabského poloostrova v reálném čase. Detaily byly úžasné: linie pobřeží a modré moře s mraky a drobnými městy. Až na oblast, kde postupovala podél Perského zálivu obrovská skvrna s rozmazanými okraji. Vypadalo to jako hurikán, ale nad pevninou. Mohutná načervenalá vlna se ovšem natahovala dokonce i nad záliv.

„Meteorologové očekávají, že ta bouře při postupu na jih nabere na síle a velikosti,“ pokračoval McKnight, zatímco na displeji mobilu čerstvější snímky nahrazovaly starší. Skvrna písečné bouře zrovna zakrývala jedno pobřežní město. *„Dokonce se mluví o začínající bouři století. Oblast vysokého tlaku vzduchu nad Arabským mořem způsobuje silné monzunové větry, které míří do brázdy nízkého tlaku nad Rub al-Chálí. Písečná bouře udeří na jižní poušť jako ohromné kladivo a tam ji ještě posílí monzunové proudy od oceánu, takže vznikne bouřkový megasystém.“*

„Bože.“

„Na nějakou dobu tam vypukne pravé peklo.“

„Kdy to bude?“

„Ta bouře by měla dojít k hranicím Ománu někdy pozítří. A podle současných odhadů by měla trvat dva až tři dny.“

„To naši výpravu zpomalí.“

„Jen na nezbytně krátkou dobu.“

Painter slyšel v ředitelových slovech rozkaz. Zvedl hlavu a podíval se k druhé limuzíně. Další zpoždění. Karu Kensingtonovou to rozhodně nepotěší.

18:48

„Uklidni se,“ naléhala Safia.

Všichni se shromáždili na zahradě Kensingtonova sídla. Vysoké vápencové zdi s opadávající omítkou pocházely ze šestnáctého století, stejně jako idylické fresky popínavého vína, které ohraničovaly oblouky krajinomaleb a mořských scenerií. Restaurátoři před třemi lety vrátili freskám jejich původní nádheru. Safia je dnes viděla po opravě poprvé na vlastní oči. Na zdejší práce dohlíželi řemeslníci z Britského muzea, zatímco Safia je kontrolovala z Londýna prostřednictvím digitálních fotoaparátů a Internetu.

Fotografie ale nedokázaly zachytit plnou sytost barev. Modré barvivo pocházelo z drcených schránek měkkýšů a červené z lisovaného kořenu mořeny barvířské, stejně jako původní barvy ze šestnáctého století.

Safia se rozhlížela po zbytku zahrad, kde si jako dítě hrávala. Pozemky ohraničovaly pálené červené dlaždice a kolem byly vyvýšené záhony růží, udržované živé ploty a umně naaranžované trvalky. Anglická zahrada, kousek Británie v centru Maskatu. V každém rohu se ovšem tyčila datlová palma, mírně skloněná a stínící podstatnou část zahrady.

Vzpomínky přivolané parfémem pnoucího jasmínu a slabší pískové vůně starého města na chvíli překryly skutečnost. Mezi skvrnitými dlaždicemi se pohybovali duchové a stíny minulosti.

Uprostřed zahrady stála tradiční ománská fontána s osmiúhelníkovou nádrží, od jejíž hladiny se odráželo denní světlo. Za mimořádně horkých a vyprahlých dnů se v ní Kara se Safií koupávaly a Kařin otec se kvůli tomu na ně vždycky mračil. Safia pořád slyšela jeho pobavené hubování, odrážející se od kamenných zdí, když se jednou vrátil z obchodní schůze a našel je ve fontáně. Vy

dvě vypadáte jako párek tuleňů. Přesto si ale občas zul boty a vlezl si do fontány za nimi.

Kara prošla kolem a sotva se na fontánu podívala. Hořkost jejích slov Safii okamžitě vrátila do současnosti. „Nejdřív Omahovo dobrodružství… a teď zase to zatracené počasí. Než se dáme do práce, bude o naší výpravě vědět půlka Arábie a nebudeme mít ani chvilku klidu."

Safia šla za ní a nechala vykládání zavazadel z limuzín na ostatních. Painter Crowe jim sdělil novinky o špatném počasí ihned po příjezdu. K tomu s naprosto neutrálním výrazem nenucené poznamenal: „Škoda, že si nemůžete koupit lepší počasí." Vypadalo to, že mu popichování Kary činí potěšení. Po všech těch překážkách, kterými se Kara pokoušela zmařit účast obou Američanů na expedici, mu to ale Safia těžko mohla mít za zlé.

Safia dohonila Karu pod obloukem vchodu do starého paláce, trojpodlažní kamenné stavby s obkladem z vápence. Horní patra krášlily zastíněné balkony, podepřené zdobenými sloupy. Všechny vnitřní povrchy balkonů byly obloženy dlaždicemi v barvě mořské modře, příjemně chladivými na pohled.

Zdálo se, že Karu návrat domů nijak neuklidnil – měla pevně sevřené rty a napjaté čelistní svaly.

Safia se dotkla její paže a přemítala, kolik z Kařiny podrážděnosti má na svědomí frustrace ze zpoždění a kolik se na ní podílejí chemikálie, které bere. „Ta bouře není problém," ujišťovala svou přítelkyni. „Nejdřív jsme stejně měli v plánu odcestovat do Salály a prozkoumat hrobku Nabí Imrána. Ta je na pobřeží, mimo dosah písečných bouří. Jsem si jistá, že tam tak jako tak strávíme aspoň týden."

Kara se zhluboka nadechla. „Ale stejně, co ty Omahovy potíže? Doufala jsem, že se vyhneme přílišné pozornosti…"

U hlavní brány vypukl nějaký ruch. Obě ženy se otočily.

Vedle limuzín zaparkovalo auto ománské policie se zapnutou sirénou. Otevřely se zadní dveře a vystoupili dva muži.

„My o vlku…," zahučela Kara.

Safia náhle zjistila, že se jí špatně dýchá, jako kdyby okolní vzduch zničehonic zhoustl. *Omaha…*

Čas se zpomalil, pulzoval pouze dutým bušením tepu v jejích uších.

Myslela si, že bude mít víc času na to, aby se připravila, aby se tu zabydlela a aby se obrnila proti nadcházejícímu setkání. Zmocnilo se jí nutkání utéct a mimoděk o krok ustoupila.

Kara jí položila ruku na záda a podepřela ji. „Bude to dobré," zašeptala.

Omaha počkal na svého bratra a pak oba společně prošli mezi limuzínami. Danny měl na obou očích monokl a na nose připevněnou dlahu. Omaha držel bratra za předloktí. Na sobě měl modrý oblek, se sakem přehozeným přes ruku a s rukávy bílé košile vyhrnutými nad lokty. Košile teď ale byla pokrytá prachem a zaschlou krví. Jeho pohled se na chvilku zastavil u Paintera Crowa a přejel očima po jeho postavě. Pak Omaha opatrně kývl na pozdrav.

Vzápětí se obrátil Safiiným směrem. Vykulil oči a zpomalil chůzi. Na chvilku mu ztuhl obličej, pak se objevil nesmělý úsměv, který se následně upevnil. Odhrnul si z očí několik uvolněných pramenů vlasů, jako kdyby nemohl uvěřit tomu, co vidí.

Rty nehlasně vyslovil její jméno a až na druhý pokus se mu podařilo opravdu promluvit: „Safie… můj Bože." Odkašlal si a vyrazil rychle kupředu. Na bratra v tu chvíli zapomněl.

Než ho mohla zastavit, napřáhl k ní obě paže a objal ji. Byl cítit solí a potem, stejně povědomě jako poušť. Přitiskl ji pevně k sobě. „Jsem tak rád, že tě zase vidím," zašeptal jí do ucha.

Safia zaváhala, jestli má jeho objetí opětovat.

Než se stačila rozhodnout, pustil ji a poodstoupil. Do tváří se mu nahrnul mírný ruměnec.

Safia zjistila, že momentálně vůbec nedokáže promluvit. Přenesla pohled na pohyb za Omahovým ramenem.

Zpoza svého bratra se vynořil Danny, který se na ni usmál. Vypadal, jako kdyby ho přepadli a oloupili.

Safia mávla rukou směrem k jeho nosu, vděčná za to vyrušení. „Já… já myslela, že ten nos není zlomený."

„To nic není," ujistil ji. Mluvil s mírným nebraským přízvukem, získaným na farmě rodičů. „Ta dlaha je tam jen jako opora." Oči mu těkaly mezi Safií a Omahou a úsměv mu pohasl.

Trapnost okamžiku se začala neúnosně protahovat.

Objevil se Painter s napřaženou rukou. Představil se a potřásl si rukou s oběma bratry. Na zlomek vteřiny jeho pohled ulpěl na Safii, aby se ujistil, že je v pořádku. Uvědomila si, že pro ni získává čas, aby se mohla dát dohromady.

„Tohle je moje kolegyně doktorka Coral Novaková, fyzička z Kolumbie."

Danny se narovnal a viditelně polkl, když nenápadně přejel očima po její postavě. Promluvil příliš rychle. „Tam jsem promoval. V Kolumbii."

Coral mrkla na Paintera, jako kdyby od něj očekávala svolení promluvit. Painter jí nedal žádné viditelné znamení, ale přesto odpověděla: „Svět je malý."

Danny otevřel ústa, ale pak si to rozmyslel a zase je zavřel. Očima sledoval fyzičku, která ustoupila stranou.

Připojil se k nim Clay Bishop. Safia je představila a během těchto úvodních formalit se jí vrátila ztracená rovnováha. „A tohle je můj doktorand Clay Bishop."

Sevřel Omahovu ruku oběma svýma a rychle mu s ní potřásl. „Četl jsem vaše pojednání o perských obchodních stezkách v době Alexandra Velikého, sire. Doufám, že bude příležitost, abych si s vámi promluvil o vašich objevech podél íránsko-afghánské hranice."

Omaha přenesl pohled na Karu a Safii. „Oslovil mě právě *sire!*"

Kara přerušila probíhající představování a pokynula všem do nitra paláce. „Každý z vás má k dispozici pokoj, takže se můžete před večeří trochu osvěžit, a po ní bude čas na odpočinek." Vešla před nimi dovnitř a podpatky jejích módních bot od Fendiho klapaly po starobylých dlaždicích. „Ale moc se tu neusazujte. Za čtyři hodiny pokračujeme v cestě."

„Další cesta letadlem?" zeptal se Clay Bishop a skryl zasténání.

Omaha mu poklepal na rameno. „To zrovna ne. Z té dnešní odpolední kaše vzešla aspoň jedna dobrá věc." Kývl na Karu. „Je příjemné mít přátele na nejvyšších místech, zejména přátele se zajímavými hračkami."

Kara se na něj zamračila. „Je všechno připraveno?"

„Zásoby i vybavení už byly vyslány po alternativní trase."

Safia na oba zírala. Cestou sem Kara horečnatě volala Omahovi, na britský konzulát a zaměstnancům sultána Kábúse. Ať už bylo výsledkem jejích telefonátů cokoliv, bylo zřejmé, že Karu to nepotěšilo ani zdaleka tak jako Omahu.

„A co Fantomové?“ zeptala se Kara.

„Vědí, že se tam s námi mají setkat,“ odpověděl Omaha a přikývl. „Fantomové?“ zopakoval Clay.

Než mu mohl kdokoliv odpovědět, došli do chodby, která vedla k jižnímu křídlu, určenému pro hosty.

Kara kývla na čekajícího sluhu v černobílém obleku, s naolejovanými šedými vlasy a rukama založenýma za zády. Čistokrevný Brit. „Henry, mohl byste, prosím, uvést hosty do jejich pokojů?“

Upjatá úklona. „Ano, madam.“ V očích mu trochu zajiskřilo, když na okamžik spočinul pohledem na Safii, ale tvářil se stále stejně bezvýrazně. Henry tu byl vrchním komorníkem od doby, kdy Safia byla ještě dítě. „Tudy, prosím.“

Skupinka ho následovala.

Kara za nimi ještě zavolala: „Večeře se bude podávat na horní terase za třicet minut.“ Znělo to spíš jako rozkaz než jako pozvánka. Safia vykročila za ostatními.

„Co to děláš?“ zeptala se Kara a popadla ji za paži. „Tvoje staré pokoje jsou vyvětrané a nachystané na tvůj příchod.“ Otočila ji k hlavní budově.

Safia se při chůzi rozhlížela. Změnilo se tu tak málo. V jistém smyslu bylo toto sídlo stejně tak muzeem jako rezidencí. Na stěnách visely olejomalby předků Kensingtonových až do čtrnáctého století. Uprostřed pokoje stál masivní mahagonový jídelní stůl dovezený z Francie, stejně jako šestiramenný bakaratový lustr, který visel nad ním. Tady se uskutečnil večírek k Safiiným dvanáctým narozeninám. Vzpomínala na svíčky, hudbu a vír zábavy. A na smích. Pořád tu zněl něčí smích. Zvuky jejích kroků se teď dutě odrážely od stěn dlouhé místnosti.

Kara ji vedla do soukromého rodinného křídla.

Když bylo Safii pět, přivezli ji sem ze sirotčince, aby dělala kamarádku malé Kaře. Byl to první pokoj, který kdy měla jenom pro

sebe… a k tomu soukromou koupelnu. Většinu nocí ovšem stejně trávila u Kary, kde si dlouho do večera šeptávaly o budoucnosti, která pak nikdy nepřišla.

Zastavily se před dveřmi.

Náhleji Kara pevně objala. „Jsem tak ráda, že jsi zase doma.“

Safia jí přátelské objetí oplatila a v tu chvíli jasně cítila, že pod slupkou ženy se skrývá pořád ta malá holčička, její nejstarší a nejdražší přítelkyně. *Je zase doma.* A v tu chvíli tomu téměř věřila.

Kara se pohnula. V jasných očích se jí odrážela světla nástěnných svícnů. „Omaha…“

Safia se zhluboka nadechla. „Nic mi není. Myslela jsem si, že jsem na to připravená. Ale když jsem ho pak viděla… Vůbec se nezměnil.“

„Tak to je pravda,“ řekla Kara zachmuřeně.

Safia se usmála a ještě jednou Karu rychle objala. „Nic mi není… vážně.“

Kara otevřela dveře. „Nechala jsem ti připravit koupel a ve skříni máš čisté oblečení. Uvidíme se u večeře.“ Ustoupila stranou a vyrazila dál chodbou. Prošla kolem svého starého pokoje a pokračovala k dvojitým dveřím z vyřezávaného ořechového dřeva na konci chodby, vedoucím do místností pána sídla, které dříve patřily jejímu otci.

Safia se odvrátila a vešla do své místnosti. Za dveřmi byla malá vstupní hala s vysokým stropem, vítací místnost, kde si kdysi hrávala, ale nyní tu byla soukromá studovna. Tady se připravovala na ústní zkoušky k získání titulu Ph. D. Voněl tu jasmín, její oblíbená rostlina i vůně.

Prošla pokojem do ložnice. Hedvábná postel s nebesy vypadala, jako kdyby s ní nikdo nehýbal od toho dne, kdy z ní před tolika lety vstala a odjela do Tel Avivu. Tato bolestná vzpomínka se uhladila, když přejela prsty po záhybu kašmírského hedvábí. Na vzdálenější straně místnosti stála skříň poblíž okna, které vedlo na zastíněnou stranu zahrady, při západu slunce zešeřelou. Květinové záhony za tu dobu poněkud povyrostly a nevypadaly tak úhledně. Dokonce na nich tu a tam vyrážel plevel. To v ní vyvolalo pocity ztráty, o kterých nikdy netušila, že jsou tak palčivé.

Proč se vrátila? Proč odsud odjela?

Nemohla nějak propojit minulost s přítomností.

Zvuk dopadu kapky vody na hladinu přilákal její pozornost k sousední koupelně. Do večeře nezbývalo mnoho času. Svlékla si šaty a nechala je volně sklouznout na podlahu. Koupel byla připravená v obložené vaně, zapuštěné do podlahy, hluboké, ale poměrně úzké. Z vody stoupala do vzduchu pára s téměř slyšitelným ševelením. Nebo to možná byly okvětní lístky jasmínu, které se pohupovaly na hladině a které provoněly všechny pokoje.

Ten pohled vykouzlil Safii na rtech unavený úsměv.

Přešla k vaně a i když neviděla schůdek, skrytý pod hladinou, bez zaváhání vstoupila – ještě zcela nezapomněla instinkty z minulosti. Uvelebila se v parném teplu, potopila se až po bradu a opřela se zády o dlaždice, s vlasy volně splývajícími mezi jasmínovými květy na hladině.

Uvolnilo se v ní něco hlubšího než jen bolavé svaly.

Zavřela oči.

Domov…

20:02

Hlídač patroloval po ulici s baterkou v ruce a jejím světlem mířil na dlážděnou cestu. Druhou rukou škrtl zápalkou o vápencovou zeď Kensingtonova sídla. Se zasyčením se objevil namodralý plamínek. Nevšiml si postavy v černém, která se ukrývala v hlubokých stínech vrhaných listy datlové palmy, jež se nakláněly přes horní okraj zdi.

Světlo postupně ukrajovalo kousky stínu a hrozilo, že nakonec lezce odhalí. Cassandra stiskla spoušť navijáku hákovací kotvy. Tichý zvuk dobře naolejovaného mechanismu byl přehlušen štěkáním toulavého psa, jednoho z mnoha, kteří pobíhali po ulicích Maskatu. Její nohy, obuté do měkkých trepek kvůli co nejtišší chůzi, vystřelily po zdi nahoru, jak jí mechanismus vytáhl za tenké ocelové lanko vedoucí ke kotvě přichycené na horním okraji zdi. Jakmile byla nahoře, využila setrvačnosti a přehoupla se na horní hranu zdi, kde zůstala ležet.

Tato část zdi byla pokryta skleněnými střepy ostrými jako břitva, které měly odradit případné zloděje. Nemohly ale proniknout odlehčenou černou kevlarovou kombinézou a rukavicemi, které měla na sobě. Přesto však cítila, jak se jí ze strany k pravému spánku tlačí jeden kousek skla. Maska jí chránila celý obličej s výjimkou úzkého proužku pro oči. Na čele měla připravené bezodrazové brýle pro noční vidění. Jejich čočky byly schopné nahrát hodinový záběr a zároveň byly připojeny k mikroparabolickému přijímači určenému k odposlechu.

Vlastní vynález Paintera Crowa.

Při tom pomyšlení se usmála. Vychutnávala si ironii té situace. *Používá proti tomu parchantovi jeho vlastní zbraně…*

Dívala se, jak hlídač zašel za roh sídla. Uvolnila hák a znovu jej připevnila k hlavni pistole. Překulila se na záda, vyměnila prázdnou nábojnici na stlačený vzduch za nabitou, kterou si vyndala z opasku, opět se otočila na břicho a začala lézt po zdi směrem k hlavní budově.

Vnější zeď se paláce nikde nedotýkala, ale vedla od něj ve vzdálenosti asi deseti metrů. Mezi zdí a budovou byl pás stinné zahrady se živými ploty a fontánami. Při svém postupu slyšela, jak v nich tiše šplouchá voda.

Už dříve si sídlo prostudovala, aby se ujistila, že plány bezpečnostních systémů, které jí poslalo Bratrstvo, jsou přesné. Věděla, že papíru a inkoustu se nedá vždycky věřit. Osobně zkontrolovala polohu všech kamer, rozpis hlídačů i celkovou dispozici paláce.

Přikrčila se za převislými listy další palmy a daleko pomaleji pokračovala v lezení k části paláce planoucí světlem. Obloukovým oknem orámovaným úzkými sloupy bylo vidět do dlouhé jídelní haly. Ve stříbrných mísách na stole plavaly svíčky vyřezané do podoby jemných květin a další byly připevněné ke zdobeným svícnům. Od křišťálového a porcelánového nádobí se odrážela zář ohně z krbu. Kolem stolu s hedvábným ubrusem se pohybovaly postavy a mezi nimi pobíhali sluhové, kteří dolévali džbánky vodou a nabízeli víno.

Cassandra ležela přimáčknutá ke zdi, aby se proti obloze nerýsovala její silueta, a dala si na oči svoje brýle. Neaktivovala funkci nočního vidění, jen si upravila zvětšení, aby lépe viděla. Ve sluchátku jí bzučela zesílená konverzace, která díky digitalizaci zněla trochu kovově. Musela držet hlavu naprosto nehybně, aby parabolický přijímač zůstával zaměřen na probíhající rozhovor.

Znala všechny přítomné.

Ten vyčouhlý student, Clay Bishop, stál u jednoho z oken a zjevně nebyl ve své kůži. Mladá služebná nabídla, že mu doplní sklenku vína. Zavrtěl hlavou. *„La, šuk rán,“* zamumlal. Ne, děkuji.

Dva muži za ním zkoušeli jako předkrmy tradiční ománská jídla – kousky dušeného masa, kozí sýr, olivy a nakrájené datle. Dr. Omahy Dunn a jeho bratr Daniel. Cassandra věděla o jejich těsném odpoledním úniku. Ti únosci odvedli mizernou práci.

Přesto si ale oba obezřetně prohlížela. Rozhodně neměla v úmyslu podcenit protivníky. To by vedlo k její porážce. V každém člověku může být ukryto podstatně víc síly, než by se na první pohled zdálo.

Omaha okusoval olivu z pecky. „Zatímco jsi byl ve sprše,“ říkal zrovna a ocucával pecku, „podíval jsem se v místních zprávách na předpověď počasí. Písečná bouře uzavřela město Kuvajt a na jeho hlavní ulici přivála písečnou dunu.“

Mladší bratr odpověděl jen nezávazným zabručením. Vypadalo to, že moc neposlouchá. Očima sledoval vysokou blondýnu, která právě vstoupila protějšími dveřmi do místnosti.

Coral Novaková, členka Sigmy, její nástupkyně.

Cassandra obrátila pozornost ke své sokyni. Chladnokrevnost té ženy jí připadala příliš vyumělkovaná, zejména vzhledem k tomu, jak snadno ji zastihla nepřipravenou a vyřadila ji ze hry v tom muzeu. Cassandra znechuceně přimhouřila oči. *Tohle má být člověk, o kterém si myslí, že může zaujmout moje místo po Painterově boku? Nějaký zelenáč v Sigmě?* Není divu, že musí dojít ke změně.

Hned za tou ženou se objevil Painter. Vysoký, oblečený do černých kalhot a černé košile, formálně a přitom přirozeně. I ze svého místa na zdi si Cassandra všimla, jak se rozvážně koutkem oka

rozhlédl po místnosti a s analytickou přesností zaznamenal celé okolí.

Její prsty se sevřely kolem střepů skla na zdi.

To on ji odhalil a ohrozil její pozici v Bratrstvu. Byla dokonale připravená na svůj úkol, celé roky budovala svoje postavení tajné agentky, získávala si důvěru svého partnera… a ke konci možná i něco víc než jen pouhou pracovní loajalitu.

V hrudi ji bodl osten zlosti a vzkypěla jí žluč. Připravil ji o všechno, odhalil ji a omezil její budoucí uplatnění na úlohy, které vyžadovaly dokonalou anonymitu. Zvedla se ze svého místa a pokračovala v cestě po zdi. Měla před sebou jistou misi. Tutéž, kterou Painter už jednou překazil.

V tom muzeu. Věděla, co je v sázce. Dnes v noci neselže.

Nic ji nezastaví.

Cassandra dorazila ke vzdálenějšímu křídlu paláce, k osamělému světlu ve tmě na zadní straně budovy. Zvedla se na špičky a zbytek vzdálenosti přeběhla. Nemohla riskovat, že svůj cíl mine.

Konečně se zastavila před oknem, které vedlo do nepříliš udržované části zahrady. Skrz okna, zamlžená párou, viděla ženu, jak se koupe ve vaně. Cassandra nahlédla do zbývajících místností. Prázdné. Naslouchala. Ticho.

Uspokojeně namířila svou zbraň s kotvícím hákem k hornímu balkonu.

V levém uchu zaslechla, jak ta žena něco mumlá. Znělo to omámeně, jako přidušený výkřik ze snu: *„Ne… už ne…“*

Cassandra stiskla spoušť. Háčky se rozevřely a s tichým zasvištěním proletěly vzduchem. Za nimi se odvíjelo ocelové lanko. Vzápětí se kotva zachytila za balustrádu balkonu ve třetím patře.

Cassandra zatáhla za lanko, aby upevnila úchyt háku, a seskočila ze zdi do zahrady. Vanul mírný vítr. V sousední uličce štěkali psi. Dopadla na zem, aniž by zlomila jedinou větvičku, a přitiskla se ke stěně pod oknem. Natočila hlavu a naslouchala, jestli se neozve poplach.

Nic.

Podívala se k oknu. Bylo pootevřené na šířku prstu. Za ním ta žena pořád něco mumlala ze spaní. Dokonalé.

20:18

Safia stojí v čekárně velké nemocnice. Ví, co se stane. Na chodbě si všimne shrbené ženy, která kulhá a právě belhavě vstupuje na oddělení. Tvář i postavu ji zakrývá berka. *Vyboulení pod jejími šaty je nyní jasně vidět. …na rozdíl od tehdy.*

Safia vyráží přes čekárnu a zoufale se pokouší zastavit to, co se má odehrát. Ale kolem nohou jí lezou děti, překážejí jí a tahají ji za ruce. Pokouší se je odstrčit, ale děti začínají plakat.

Safia se nerozhodně zastavuje, má je utěšovat, nebo pokračovat?

Žena před ní mizí v davu lidí u recepce. Safia už ji nevidí. Ale sestřička právě zvedá ruku, ukazuje na Safii a volá její jméno.

…stejně jako tehdy.

Dav se rozestupuje. Tu ženu osvětluje její vlastní andělská záře a plášť se jí rozestupuje do stran jako křídla.

Ne, *bezhlesně vykřikne Safia. Chybí jí vzduch, takže není slyšet, nemůže nikoho varovat.*

Následuje oslepující exploze, samé světlo, žádný zvuk.

V okamžiku se jí vrací zrak – ale ne sluch.

Leží na zádech a dívá se na tiché plameny, které olizují strop. Ukrývá obličej před sálajícím horkem, ale to horko je všude. Otočí hlavu a všude vidí ležící děti, některé v plamenech, jiné rozdrcené pod kameny. Jedno sedí zády k převrácenému stolu. Chybí mu obličej. Další se k ní natahuje, ale nemá ruku, jen zkrvavený pahýl.

Safia si uvědomuje, proč nic neslyší. Celý svět se změnil v jediný výkřik, donekonečna protažený. Ten výkřik nevydávají děti, ale vychází z jejích vlastních úst.

V tom se jí……něco dotklo.

Safia se ve vaně s trhnutím probudila se stejným výkřikem na rtech. Byl v ní neustále přítomný a pokoušel se vydrat na povrch. Zakryla si ústa a vyrazila vzlyk, ale všechno ostatní v sobě zadržela. Chvěla se v chladnoucí vodě a pažemi si pevně objímala prsa. Čekala, až odezní příznaky návalu paniky.

Byl to jenom sen…

Kéž by tomu opravdu uvěřila. Bylo to příliš přesvědčivé, příliš živé. Pořád cítila v ústech chuť krve. Otřela si hřbetem ruky čelo, ale nepřestávala se chvět. Chtěla svalit vinu za ten sen na svoje vyčerpání – ale byla to lež. Bylo to tím místem, touto zemí, tím, že byla znovu doma. A Omahou…

Zavřela oči, ale sen na ni číhal ve vzdálenosti jediného nádechu. To nebyla pouhá noční můra. To všechno se doopravdy stalo. A to vše byla její chyba. Místní imám, muslimský svatý vůdce, se ji pokoušel odvrátit od průzkumu hrobek v okolí Kumránu. Neposlouchala ho. Byla příliš sebevědomá a zaštiťovala se vědeckým výzkumem.

Rok předtím Safia strávila celých šest měsíců tím, že luštila jedinou hliněnou tabulku. Text na ní naznačoval, že v této lokalitě mohou být zakopané nějaké staré svitky, možná něco podobného jako byly slavné svitky od Mrtvého moře. Dvouměsíční kopání odhalilo, že se nemýlila. Našla čtyřicet uren s rozsáhlou knihovnou arabských spisů – skutečný objev roku.

Ale cena za něj byla vysoká.

Skupina fanatických fundamentalistů se cítila být uražena znesvěcením posvátného muslimského místa. Tím spíše, že toto znesvěcení provedla ona, žena dvojí krve, žena s úzkými vazbami na Západ. Aniž by o tom Safia věděla, stala se jejich cílem.

Až na to, že za její aroganci a drzost zaplatily krví nevinné děti.

Byla jednou ze tří osob, které výbuch přežily. V novinách psali o zázraku, že nezahynula.

Safia se modlila, aby ji v životě nečekaly už žádné podobné zázraky.

Cena za ně byla nesnesitelně vysoká.

Otevřela oči. Prsty měla sevřené v pěst. Za smutkem a pocitem viny se stále skrývala zlost. Její terapeut jí řekl, že to je naprosto normální reakce. Měla by dát svému vzteku průchod. Přesto se za něj Safia styděla – domnívala se, že na něj nemá právo.

Poněkud se ve vaně narovnala. Přes okraj vyšplíchlo trochu vody, která stekla po dlaždicích a nechala za sebou stopu z jasmínových okvětních plátků. Ostatní kvítky se jí přilepily na kůži.

Pod vodou se jí něco otřelo o nohu. Něco stejně měkkého jako květ, ale podstatně většího. Safia strnula jako králík chycený v reflektorech přijíždějícího automobilu.

Hladina vody se uklidnila. Vrstva jasmínových květů bránila v pohledu pod hladinu. Pak se jejich vrstva pomalu rozčeřila ve tvaru písmene S.

Safia ztuhla.

Mezi lístky se objevila blátově hnědá hadí hlava, na které ulpělo několik květů. Šedé oči zčernaly, jak se ochranné vnitřní víčko odsunulo dolů. Zdálo se, že ty oči hledí přímo na ni.

Safia hada okamžitě poznala podle bílého kříže na temeni hlavy. *Echis pyramidům.* Zmije páví. Všechny ománské děti se ji naučily rozpoznávat. Symbol kříže tu neznamenal křesťanskou spásu, ale smrt. Had byl rozšířený po celé zemi, ukrýval se ve stinných koutech a korunách stromů. Jeho jed byl hemotoxický i neurotoxický zároveň a smrt nastávala během deseti minut od uštknutí. Jeho schopnost zaútočit byla tak dokonalá a rychlá, že se lidé dříve domnívali, že umí létat.

Metrová zmije plavala po hladině a mířila k Safii. Ta seděla nehybně, aby hada něčím nepodráždila. Musel vklouznout do vody poté, co usnula, ve snaze najít si nějaké vlhké místo, kde by mohl svléknout kůži.

Doplaval k jejímu břichu a zvedl se trochu nad hladinu. Z úst se vysunul jazyk, kterým had prozkoumával vzduch. Safia ucítila, jak se ještě víc přiblížil k její pokožce. Na pažích jí naskákala husí kůže. Snažila se nechvět.

Zmije nevycítila žádné nebezpečí a vylezla z vody na Safiino břicho. Plazila se vzhůru a zastavila se na jejím levém ňadru, kde znovu švihla jazykem. Hadí kůže byla teplá, nikoliv studená, a na dotyk tvrdá a svalnatá.

Safia měla vlastní svaly také napjaté. Netroufala se nadechnout. Ale jak dlouho dokáže zadržovat dech?

Vypadalo to, že se hadovi pozice na Safiině ňadru zalíbila. Jeho chování bylo podivné. Jak to, že ji necítí, jak to, že nevnímá tlukot jejího srdce?

Jdi pryč… vysílala k němu v duchu vší silou. Kdyby se tak odplazil do nějakého vzdáleného kouta místnosti a umožnil jí, aby vylezla z vody…

Potřeba vzduchu se změnila v ostrou bolest na plicích a v tlak za očima.

Jdi pryč, prosím…

Zmije znovu prozkoumala vzduch červeným jazykem. Ať už cítila cokoliv, zdálo se, že ji to uspokojilo. Uvelebila se k odpočinku.

Safii se před očima objevily tančící jiskřičky, vyvolané nedostatkem kyslíku a napětím. Na okně se vysrážela pára, takže nebylo pořádně vidět ven, ale nebylo o tom pochyb.

Někdo tam venku byl.

8. kapitola

HADI A ŽEBŘÍKY

2. PROSINCE, 8:24
STARÉ MĚSTO, MASKAT

„Kde je k čertu Safia?“ zeptal se Omaha a podíval se na hodinky.

Bylo už deset minut po čase, kdy se měli všichni sejít na večeři. Žena, kterou znával, byla až bolestně dochvilná – to ji naučili na Oxfordu. Právě tato pozornost k detailům z ní dělaly tak skvělou kurátorku.

„Neměla už by tu být?“ řekl.

„Nechala jsem pro ni připravit koupel,“ oznámila Kara, která právě vstoupila do místnosti. „Zrovna jsem k ní poslala služku s čistými šaty.“

Kara měla na sobě tradiční ománské šaty z květinového červeného hedvábí s jemným zlatým lemováním po okrajích. Pokrývku hlavy vynechala a rozpustila si kaštanově hnědé vlasy. Na nohách měla sandály od Prada. Jako obvykle Kara kombinovala prvky tradiční s prvky módními.

„Koupel?“ zasténal Omaha. „Tak to ji dnes večer vůbec neuvidíme.“

Safia milovala vodu ve všech podobách: sprchy, fontány, tekoucí kohoutky, plavání v potocích a jezerech, ale nejvíc ze všeho koupele ve vaně. Kdysi ji škádlíval, když tuto posedlost vodou spojoval s její pouštní minulostí. *Můžeš sice vyvézt děvče z pouště, ale nikdy poušť z děvčete.*

S touto myšlenkou se ozvaly i další nezvané vzpomínky na dlouhé společné koupele s propletenýma nohama, na smích, na jemné sténání, na páru stoupající z vody i z jejich těl.

„Bude tu, až bude připravená," odsekla mu Kara ochranářsky a zatáhla ho zpátky do místnosti. Kývla na sluhu. „Budeme podávat lehkou ománskou večeři a za několik hodin pak vyrazíme. Posaďte se, prosím."

Všichni si našli židle a usadili se ve dvou řadách naproti sobě. Na jedné straně seděli Painter s Coral a Safiiným doktorandem Clayem. Danny a Omaha se uvelebili na druhé straně. Nakonec se Kara usadila v čele stolu.

Na nějaký pokyn, který nepostřehli, vpochodovalo dovnitř služebnictvo létacími dveřmi z chodby do kuchyně. Nesli přikryté tácy, některé na jedné dlani nad hlavou. Ostatní drželi větší tácy oběma rukama.

Jakmile odložili tácy na stůl, ustoupili hbitě do ústraní, přičemž zvedli poklopy, aby odhalili to, co bylo pod nimi. Celý proces byl zjevně dokonale nacvičený.

Kara pojmenovala každý chod, který byl odkryt. „*Makbús…* šafránová rýže se skopovým. *Šuwa…* vepřové pečené v hliněných pecích. *Mašuí…* zprudka osmažená makrela s citrónovou rýží." Tak pokračovala ještě u tuctu dalších pokrmů. Mezi tácy s hostinou byly rozmístěny talíře s tenkými, oválnými chleby. Ty Omaha znal. Všudypřítomný ománský chléb *ruchal*, upečený nad hořícími palmovými listy.

Kara konečně skončila s úvodem. „A nakonec medové koláče, jedno z mých nejoblíbenějších jídel, ochucené sirupem z místních jilmů."

„Cože… to tu nejsou žádné ovčí oči?" zamumlal Omaha.

Kara ho zaslechla. „Tuto delikatesu vám snadno mohu opatřit."

Smířlivě zvedl dlaň. „Tentokrát se bez nich obejdu."

Kara pokynula hostům, aby si posloužili. „V Ománu je zvykem, že se každý obsluhuje sám. Prosím, do toho."

Skupina ji poslechla a jala se napichovat a nabírat různé pochoutky. Omaha si naplnil šálek z vysokého kotlíku. *Kahwa.* Ománská káva. Smrtelně silná. Arabové se možná straní alkoholu, ale rozhodně nechovají žádné rozpaky nad závislostí na kofeinu. Zhluboka se napil a vzdychl. Hořkou chuť husté kávy zjemňovala zřetelná a vítaná příchuť kardamomu.

Konverzace se zpočátku točila kolem kvality hostiny. Většina poznámek vyjadřovala překvapení nad jemností masa a pikantností koření. Clay se zřejmě spokojil s tím, že si naplnil talíř samými medovými koláči. Kara se ve svém jídle jen nimrala a neustále udílela kývnutím či otočením hlavy pokyny svému služebnictvu.

Omaha ji pozoroval, zatímco srkal kávu.

Byla hubenější a vyčerpanější, než když ji viděl naposled. Oči jí stále zářily, ale teď vypadaly o něco horečnatěji. Omaha věděl, kolik úsilí do této výpravy investovala. A taky věděl proč. Se Safií měli jen málo tajností… aspoň v době, když spolu chodili. Věděl všechno o Reginaldu

Kensingtonovi. Jeho portrét shlížel ze stěny na Kařina záda. Cítila na sobě stále ten pohled?

Omaha si dovedl představit, že by na tom sám nebyl líp, kdyby jeho otec zmizel do pouště, doslova vycucnut z našeho světa. Díky Bohu si tuto ztrátu mohl zatím jen představovat. Jeho otec ve věku dvaaosmdesáti let stále pracoval na rodinné farmě v Nebrasce. Každé ráno spořádal čtyři vejce, plátek slaniny a hromadu toastů s máslem, a každý večer vykouřil doutník. Jeho matka na tom byla zdravotně ještě lépe. *Jsme z nejlepšího materiálu,* chvástával se jeho otec. *Stejně jako naši chlapci*

Když Omaha přemítal, Dannyho pronikavý hlas mu odvrátil pozornost od Kary. Jeho bratr zrovna popisoval průběh poledního únosu a dodával svým slovům na důrazu tím, že kolem sebe mohutně gestikuloval vidličkou. Omaha pocítil, jak se i jemu zvyšuje hladina adrenalinu v krvi, jakmile si vzpomněl na události dnešního dne. Zavrtěl hlavou, když slyšel, jak se jeho mladší bratr vytahuje a naparuje. Sám byl před časem stejný. Nesmrtelný. Ozbrojený svým mládím.

To už neplatilo.

Sklopil zrak a podíval se na svoje ruce. Objevily se na nich vrásky a jizvy, jaké měl na rukách otec. Poslouchal Dannyho příběh. To nebylo skvělé dobrodružství, jak to bratr podával. Jednalo se o smrtelně vážnou záležitost.

Dannyho vyprávění přerušil další hlas. „Žena?“ zeptal se Painter Crowe a zamračil se. „Jedním z únosců byla žena?“

Danny přikývl. „Já jsem ji neviděl, ale bratr ano.“

Omaha si uvědomil, že se pronikavé modré oči druhého muže obracejí jeho směrem. Čelo měl nakrabatěné a z pohledu mu vyzařovala soustředěnost jako z paprsků laseru.

„Je to pravda?“ zeptal se Crowe.

Omaha pokrčil rameny. Překvapila ho naléhavost otázky.

„Jak vypadala?“

Ta otázka byla položena příliš rychle. Omaha odpověděl pomalu a oba Američany přitom pozoroval. „Byla vysoká. Asi jako já. Podle toho, jak se pohybovala, bych řekl, že měla za sebou vojenský výcvik.“

Painter střelil pohledem po své společnici. Zdálo se, že mezi nimi přeběhl nějaký tichý vzkaz. Věděli něco, co ostatním neřekli. Vědec se opět obrátil na Omahu. „A její tvář?“

„Černé vlasy a zelené oči. Beduínka. Jo, a pod okem měla vytetovanou malou červenou slzu… pod levým okem.“

„Beduínka,“ zopakoval Painter. „Jste si jistý?“

„Pracuji v téhle oblasti už patnáct let. Dokážu od sebe bezpečně rozeznat členy jednotlivých kmenů a rodů.“

„Ze kterého kmene ta žena byla?“

„Těžko říct. Na to jsem ji neviděl dost dlouhou dobu.“

Painter se opřel. Bylo jasné, že napětí v něm polevilo. Jeho společnice se natáhla pro medový koláček, položila si jej na talíř a ignorovala jej. Tentokrát si nevyměnili žádný pohled, ale něco se zjevně vyřešilo.

„Proč ten zájem?“ zeptala se Kara a vyslovila tak nahlas i Omahovy myšlenky.

Painter pokrčil rameny. „Jestli to byl náhodný únos kvůli výkupnému, tak na tom pravděpodobně nezáleží. Jestli ale ne… pokud to nějak souviselo s tím přepadením muzea, myslím, že bychom měli všichni vědět, na koho si máme dávat pozor.“

Jeho odpověď zněla rozumně, prakticky a přesvědčivě, ale Omaha cítil, že se za ní skrývá něco hlubšího.

Kara nenaléhala. Podívala se na své diamantové rolexky. „Kde je Safia? Přece není pořád ještě ve vaně?“

Safia dýchala co nejmělčeji.

Neměla žádnou fobii z hadů, ale při průzkumech prašných ruin se je naučila respektovat. Byli součástí pouště stejně jako písek a vítr. Seděla ve vaně naprosto nehybně. Voda kolem ní chladla… nebo Safii ochlazoval strach.

Zmije stočená na jejím levém ňadru se zřejmě rozhodla, že se v koupeli zdrží dost dlouhou dobu. Safia cítila, jak je kůže hada hrubá a drsná. Byl to už starý jedinec, což činilo svlékání kůže obzvlášť obtížným.

Koutkem oka zpozorovala další pohyb za oknem. Když se tam ale pátravě zahleděla, venkovní temnotu nic nerušilo.

Panický záchvat často předcházela paranoia, vše pohlcující úzkost, při níž viděla nebezpečí a hrozbu tam, kde nic takového nebylo. Její záchvaty obvykle vyvolával emoční stres nebo napětí, nikoliv fyzická hrozba. Nával adrenalinu z bezprostředně hrozícího nebezpečí byl vlastně dobrou protilátkou proti spuštění panické reakce. Přesto ale napětí z toho čekání, až se zmije sama rozhodne odplazit pryč, zásoby protilátky pomalu vyčerpávalo.

Příznaky uštknutí byly okamžité a vážné: zčernání kůže, pálení v těle, křeče, které dokázaly polámat kosti. Neexistoval žádný známý protijed. Ruce se jí začaly mírně chvět. *Žádný známý protijed…* Přiměla se ke klidu.

Pomalu vydechla a znovu pozorovala hada. Nadechla se ještě pomaleji a plíce jí zaplnila sladkost čerstvého vzduchu. Vůně jasmínu, zpočátku příjemná, už jí připadala příliš sladká.

Zaklepání na dveřeji polekalo.

Mírně sebou trhla. Vodní hladina se rozčeřila.

Zmije zvedla hlavu. Safia cítila, jak se hadí tělo na jejím nahém břiše napjalo a ztuhlo.

„Slečno al-Mázová,“ ozval se hlas z chodby. Neodpověděla.

Had nabral vzduch na jazyk. Pomalu se přeplazil o něco výš, takže se jeho trojúhelníková hlava dostala do blízkosti Safiina hrdla. „Slečno?“

Byl to Henry, vrchní komorník. Určitě se přišel přesvědčit, jestli neusnula. Ostatní už musejí být v jídelně. V místnosti nebyly žádné hodiny, ale Safii připadalo, že leží ve vaně snad celou noc.

V mrtvém tichu se k ní doneslo zaškrábání klíče ve starém zámku. Následovalo zavrzání dveří na chodbu.

„Slečno al-Mázová…?“ Hlas zněl o něco jasněji. „Posílám dovnitř Lizu.“

Pro Henryho jako pro dokonale vychovaného anglického komorníka bylo nepředstavitelné, že by měl vstoupit do místností dámy, zejména když se dáma koupala. Pokoj přešly drobné, spěšné krůčky, mířící ke dveřím do koupelny.

Všechen ten hluk zmiji podráždil. Zvedla se mezi Safiinými prsy jako nějaký navztekaný šampión. Tento druh hadů je notoricky agresivní, jsou známy případy, kdy po vyrušení had pronásledoval člověka celý kilometr.

Tahle konkrétní zmije, otupělá koupelí, se zatím nepohnula k útoku.

„Haló,“ ozval se nesmělý hlas těsně za dveřmi.

Safia neměla možnost, jak služku varovat.

Mladá dívka měla cudně sklopenou hlavu, když vešla do koupelny. Černé vlasy měla upravené pod čepcem. Ze vzdálenosti dvou kroků od vany zamumlala: „Omlouvám se, že ruším vaši koupel, slečno.“

Konečně vzhlédla, její pohled se střetl se Safiiným – a vzápětí spatřila hada, který se zvedal výš a výš, zlobně syčel a svinul se v přípravě k útoku. Mokré šupiny se o sebe třely podobným zvukem, jaký vydává skelný papír.

Ruka služebné vyletěla k jejím ústům, ale nedokázala potlačit výkřik. Zmije, přilákaná hlukem a pohybem, vyrazila z vody, bleskurychle přelétla okraj vany a mířila k dívce.

Služebná byla příliš vyděšená na to, aby zareagovala. Safia ale ne.

Instinktivně popadla zmiji za ocas v okamžiku, kdy se had odrážel ke skoku, a strhla ho od služebné. Zmije byla zrovna napjatá do celé své délky. Jenže se nejednalo o nějaký ochablý kus provazu.

V Safiině ruce se zmítalo svalnaté tělo. Spíše cítila než viděla, jak se had svíjí a pokouší se zaútočit na ruku, která ho svírala. Safia vykopla nohama, aby se postavila a získala tak nějakou výhodu. Kluzké dlaždice ji ale zradily. Na podlahu koupelny vyšplíchla voda.

Zmije zaútočila na její zápěstí. Před kousnutím Safii zachránilo jen rychlé otočení a máchnutí rukou. Starý had se ale jako zkušený zápasník okamžitě chystal k dalšímu pokusu.

Safii se konečně podařilo postavit. Otočila se ve vaně kolem své osy, s napjatou paží, aby odstředivá síla hadovi zabránila dosáhnout hlavou k jejímu zápěstí. Instinktivně chtěla zmiji odhodit. To by ale neznamenalo konec boje. Koupelna byla malá a agresivita těchto zmijí neblaze proslulá.

Místo toho švihla zápěstím, jako kdyby v něm držela bič. S bičem to uměla, protože jeden kdysi dala Omahovi k vánocům jako vtip, kterým narážela na to, že o něm Kara vytrvale mluvila jako o Indianovi. Teď zkušeně trhla a pootočila zápěstím.

Zmije, omámená rychlým pohybem vzduchem, nedokázala včas zareagovat. Tělo se jí napjalo v souladu s prastarými zákony fyziky a vyrazilo kupředu. Hadí hlava narazila na obloženou stěnu koupelny s takovou silou, až to málem rozbilo dlaždici.

Po zdi se vějířovitě rozstříkla karmínová krev.

Tělo hada se jí křečovitě zazmítalo v ruce a vzápětí ochablo a dopadlo zpátky do vody kolem Safiiných stehen. „Slečno al-Mázová!“

Safia se ohlédla a ve dveřích spatřila komorníka Henryho, kterého sem přilákal výkřik služebné. Měl položenou ruku na rameni vyděšené dívky.

Safia se podívala na mrtvého hada i na svou vlastní nahotu. Měla cítit stud a pokusit se zakrýt, ale místo toho si nechala šupinaté tělo vyklouznout z prstů a vylezla z vany.

Zrazovalo ji jen chvění prstů.

Henry vzal z poličky velký bavlněný ručník a roztáhl jej. Safia vykročila kupředu a Henry ji do něj zabalil.

Začaly jí téct slzy a dech se jí bolestně zkrátil.

Za oknem vyšel měsíc, který vykoukl nad zdí kolem paláce. Na zlomek vteřiny Safia zahlédla, jak se přes zeď přehouplo něco temnějšího. Zachvěla se, ale v dalším okamžiku to bylo pryč.

To byl určitě jen netopýr, noční predátor pouště.

Její chvění se ale zhoršovalo. Henry ji objal pevněji, zvedl ji a přenesl ji na postel ve vedlejší místnosti.

„Jste v bezpečí," zašeptal otcovsky.

Věděla, že jeho slova nemohou být dále od pravdy.

21:22

Před oknem se Cassandra krčila v křoví. Pozorovala, jak se kurátorka z muzea mrštně a hbitě vypořádala s hadem. Původně doufala, že počká, až ta žena odejde z pokoje, a pak rychle uprchne se zavazadlem, jež obsahuje to železné srdce. Zmije pro ni představovala stejně nevítaného hosta jako pro Safii.

Na rozdíl od Safie ovšem Cassandra věděla, že had rozhodně nebyl v koupelně náhodou, ale že tam byl schválně a plánovaně.

Zachytila jemný odraz v okně, které jinak zrcadlilo stříbrné měsíční světlo. Je tu někdo další. Šplhá po zdi.

Cassandra se přikrčila zády k paláci, s pistolemi v obou rukách – dvěma černými glocky, které vytáhla z ramenních pouzder. Pozorovala postavu v plášti, jak se přehupuje přes vnější zeď sídla.

Vzápětí byla pryč.

Vrah?

Někdo s ní byl v zahradě… a ona o tom nevěděla. *To bylo zatraceně nepozorné…*

Zlost urychlila její úvahy, když přehodnocovala původní plán. Pravděpodobnost, že se jí podaří srdce ukrást, se nyní vzhledem k rozruchu v Safiině pokojích značně zmenšila.

Ale ta druhá černá postava… to bylo něco úplně jiného.

Už obdržela podrobné informace o nezdařeném únosu Omahy a Daniela Dunnových. Bylo nejasné, jestli se jednalo o pouhou nešťastnou náhodu: oba muži možná byli jen ve špatnou dobu na špatném místě.

Nebo jestli to byl naplánovaný pokus získat nějaké výkupné od Kary Kensingtonové. A teď se v nebezpečí ocitl život kurátorky.

To nemohla být čistá náhoda. Musí tu být nějaká spojitost, o které Bratrstvo neví. Ve hře je ještě nějaká třetí strana. Ale kdo to je a jaké jsou její zájmy?

To všechno jí proběhlo hlavou během zlomku vteřiny.

Cassandra stiskla zbraně v dlaních ještě pevněji.

Odpovědi se může dozvědět jen jedním způsobem.

Zkřížila paže, uložila obě pistole do ramenních pouzder a bleskurychle vytáhla z opasku pistoli s kotvícím hákem. Namířila, stiskla spoušť a poslouchala tichý svist rozmotávaného ocelového lanka. Když se hák zachytil za horní okraj zdi, Cassandra už byla v pohybu. Zmáčkla naviják a v okamžiku, kdy doběhla ke zdi, lanko ji začalo zvedat nahoru. Botami s měkkými podrážkami se neslyšně opírala o zeď, takže bylo slyšet jen slabé vrčení motorku navijáku.

Jakmile dorazila k vrcholu zdi, lehla si na ni a uložila pistoli s kotvou zpátky za opasek. Přepnula brýle na noční vidění a tmavá ulička rozkvetla svěží zelenou a bílou barvou.

Na opačné straně ulice se podél zdi plížila postava v plášti a mířila k nejbližší sousední ulici.

Ten vrah.

Cassandra se na zdi postavila a rozběhla se směrem k postavě. Její kroky musely být slyšet, protože její cíl se v mžiku rozběhl také. *Kruci.*

Cassandra doběhla k místu, kde na zahradě rostla další datlová palma, jejíž vějířovité listy stínily obě strany zdi a blokovaly jí další cestu.

Aniž by zpomalila, neustále jedním okem sledovala svou kořist, a když doběhla ke stromu, vyrazila kupředu, popadla plnou hrst listů a skočila ze šestimetrové zdi. Listy pod její váhou nevydržely, ale chvilková opora dostatečně zbrzdila její skok. Dopadla na chodník a koleny odpružila náraz.

Vyrazila za postavou, která právě zmizela v příčné ulici.

Cassandra neslyšným pokynem spolupracovníkům vyvolala na čočkách svých brýlí mapu bezprostředního okolí. K interpretaci změti čar bylo třeba zkušeného oka.

Dispozici Starého města tady chyběla jakákoliv pravidelnost. Okolí bylo labyrintem dlážděných uliček a průchodů.

Jestli jí ten zloděj unikne do toho bludiště…

Cassandra přidala. Ten druhý člověk musí být pomalejší. Podle digitálního plánu věděla, že tato postranní ulička je jen asi třicet metrů dlouhá, než ji protínají další ulice.

Měla jedinou šanci.

Zatočila za roh a vytrhla zbraň s kotvícím hákem. Jakmile se ocitla v ulici, rychle zamířila na prchající kořist, asi třicet metrů před ní. Stiskla spoušť.

Ocelové lanko zasyčelo, kotva vystřelila nízkým obloukem a zachytila se té postavě za rameno.

Cassandra spustila motor navijáku a současně trhla paží dozadu. Jako když se chytají ryby na mušku.

Hák trhl jejím cílem a roztočil jej s nohama rozevlátýma nad zemí.

Cassandře se na rtech objevil pochmurný a spokojený úsměv.

Ale ze svého vítězství se radovala příliš brzy.

Její protivník pokračoval v otočce a zbavil se pláště s obratností, nad kterou by užasl i Houdini. Měsíční světlo ozařovalo v brýlích s nočním viděním jeho postavu tak jasně jako polední slunce.

Byla to žena.

Dopadla s kočičí obratností na jednu ruku a okamžitě se vymrštila na nohy. Vzduchem proletěly rozpuštěné černé vlasy a vzápětí se žena rozběhla ulicí dál.

Cassandra zaklela a dala se do pronásledování. Část její mysli oceňovala šikovnost protivnice a výzvu, kterou představovala. Druhá část tu ženu chtěla střelit do zad za to, že jí přidělává práci. Ale potřebovala odpovědi.

Sledovala tu ženu. Pohybovala se mrštně a jistě. Cassandra byla už na střední škole nejrychlejší sprinterkou a během výcviku ve Zvláštních silách se její rychlost ještě zvýšila. Jako jedna z prvních žen v oddílu armádních rangem musela být rychlá.

Její cíl zmizel za dalším rohem.

V tuto noční dobu byly ulice liduprázdné, až na několik přikrčených psů a pobíhajících koček. Po západu slunce se celé Staré

město uzamklo, zavřelo okenice a na ulicích zavládla tma. Jen tu a tam ze dvorků doléhaly útržky nějaké hudby nebo smíchu a z horních balkonů občas ozařovalo kousek ulice světlo. Ale i tyto balkony byly pečlivě zabezpečené proti vetřelcům.

Cassandra zkontrolovala digitální plán. Úsměv jí sevřel rty. Uličky, do kterých její protivnice prchala, sice vedly sem a tam, ale nakonec končily slepě u vysokých hradeb starobylé pevnosti Džalaj, která na této straně neměla žádný vchod.

Cassandra udržovala rychlost. V duchu si připravovala plán útoku. Vytrhla z pouzdra jeden glock. Druhou rukou klepla na svou hrdelní vysílačku. „Potřebuji evakuaci během deseti minut," pronesla neslyšně. „Řiďte se podle mého GPS."

Ozvala se stručná odpověď. *„Rozumím. Evakuace za deset minut."*

Její zástupce vyšle, jak bylo plánováno, tři upravené motorky s odhlučněnými tlumiči, pevnými pryžovými pneumatikami a krytými motory. Automobily měly v úzkých uličkách Starého města jen omezenou pohyblivost. Motorky vyhovovaly tomuto regionu lépe. V tom byla Cassandra skvělá: uměla si vybrat na daný úkol ty správné prostředky. V okamžiku, kdy tu ženu zažene do kouta, už bude mít za patami posily. Bude stačit, když ji nenechá utéct. Pokud se bude bránit, usměrní ji kulkou do kolena.

Míhající se bílé paže, které Cassandra viděla ve svých brýlích s nočním viděním, ji upozornily, že její cíl zpomaluje a vzdálenost mezi nimi se zmenšuje. Ta žena si musela uvědomit, do jaké pasti vběhla.

Cassandra vyrovnala rychlost a držela se stále na dohled.

Poslední záhyb úzké uličky konečně odhalil vysokou pevnost Džalaj. Domy po obou stranách ulice byly přilepené k jejím hradbám a vytvářely tak slepě končící soutěsku.

Žena, svlečená ze svého černého pláště, měla na sobě jen volné bílé roucho. Stála u úpatí příkré pískovcové stěny pevnosti a dívala se nahoru. Nejbližší záchytný bod nebo otvor byl deset metrů vysoko. Jestli se ta žena pokusí přelézt střechy sousedních domů, Cassandra ji od toho úmyslu odradí několika dobře mířenými kulkami z glocku.

Vkročila doprostřed uličky, aby ženě zablokovala možnost úniku.

Žena vycítila její přítomnost a otočila se k ní čelem.

Cassandra si posunula brýle s nočním viděním na čelo. Uličku dostatečně osvětloval měsíc. Nablízko dávala přednost přirozenému zraku.

Glock držela viditelně před sebou a pomalu se k ženě blížila. „Nehýbej se," řekla arabsky.

Žena ji ignorovala a pokrčila rameny. Roucho jí kleslo ke kotníkům, takže tu stála na ulici nahá. Měla dlouhé paže i nohy, ňadra o velikosti jablek, a štíhlý krk s pěknou křivkou šíje. Zdálo se, že ji její nahota nijak nezahanbuje, což byla v Arábii vzácnost. V jejím postoji byla jistá vznešenost, vypadala jako řecká socha arabské princezny. Jedinou ozdobou na jejím těle bylo drobné rubínové tetování pod levým okem. Ve tvaru slzy.

Žena poprvé promluvila, pomalu a varovně. Její slova ale nebyla arabská. Cassandra byla vždycky dobrá lingvistka, plynně mluvila deseti jazyky a spoustě dalších rozuměla. Naklonila hlavu ke straně, aby ta slova lépe slyšela. Řeč jí zněla povědomě, ale nedokázala ji zařadit.

Než mohla rozeznat cokoliv dalšího, nahá žena vykročila ze svých šatů a udělala krok dozadu do stínu hradeb. Při přechodu z měsíčního světla do temnoty její postava v mžiku zmizela.

Cassandra pokročila kupředu, aby mezi nimi udržela stejnou vzdálenost.

Upřeně se dívala do stínu.

To není možné.

Spustila si na oči brýle s nočním viděním. Stíny se rozpustily. Pískovcová stěna pevnosti se zaostřila. Cassandra se rozhlédla doleva i doprava. Ta žena nikde nebyla.

Vyrazila kupředu s pozvednutou pistolí. K dosažení stěny jí stačilo sedm kroků. Jednou rukou se dotkla hradeb, aby se ujistila, že jsou skutečné a pevné. Otočila se k nim zády a rozhlížela se po ulici. Nikde žádný pohyb, nikde žádná stopa po té ženě.

Nemožné.

Jako kdyby se změnila ve stín a rozplynula se. Jako opravdový džin, jako pouštní duch.

Cassandra se musela podívat na hromádku bílého roucha na zemi, aby toto pomyšlení zaplašila. Odkdy nosí duchové šaty?

Křupání štěrku a tiché vrčení přilákalo její pozornost k začátku uličky. Zpoza ohybu vyjela malá motorka a hned za ní dvě další. Její zálohy.

Cassandra se naposledy rozhlédla kolem sebe a přešla k nim. Ještě dvakrát se otočila kolem své osy. Když dorazila k prvnímu motocyklu, zeptala se: „Neviděli jste cestou sem v uličce nahou ženu?“

Motocyklista měl na tváři masku, ale v očích se mu zračil zmatek. „Nahou?“

Cassandra už z tónu jeho hlasu poznala, že nikoho neviděli. „Zapomeňte na to.“

Nasedla na motorku za řidiče. Dnešní noc byla neúspěchem. Dělo se tu něco divného. Potřebovala trochu času, aby tomu přišla na kloub.

Poklepala muži na rameno. Otočil motorku a všechny tři stroje odjely zpátky k prázdnému skladišti, které si pronajali v docích jako základnu svých operací v Maskatu. Bylo načase dokončit misi, která jí byla svěřena. Bylo by to snadnější, kdyby měla v rukách to železné srdce. Ale i tak už se rozeběhl další plán, který měl eliminovat Crowovy expediční síly.

V duchu si prošla poslední detaily, jež bylo zapotřebí zařídit, ale nemohla se pořádně soustředit. Co se stalo s tou ženou? Byly tam snad nějaké tajné dveře do pevnosti? Dveře, o kterých jejich informace nic neříkaly? To bylo jediné možné vysvětlení.

Když o tom tak přemýšlela, v hlavě jí stále zněla ta ženina slova.

Tlumený hukot motocyklů jí pomáhal v soustředění.

Kde už ten jazyk slyšela?

Ohlédla se na starou pevnost, jejíž věže se tyčily proti noční obloze osvětlované měsíčním světlem. Starobylá stavba z dávných časů. Vtom jí to došlo. Povědomost toho jazyka. To nebyla moderní řeč, ale starobylá.

V duchu si stále znovu přehrávala ta varovná slova. I když jim nerozuměla, věděla, co to bylo za jazyk. Mrtvý jazyk. Aramejština. Jazyk Ježíše Krista.

22:28

„Jak se sem ten had dostal?“ zeptal se Painter. Stál ve dveřích do koupelny a díval se na mrtvé tělo, které plulo na hladině mezi okvětními lístky jasmínu.

Všichni u večeře slyšeli výkřik služebné a rychle přiběhli. Na chodbě je zadržel komorník, než Kara pomohla Safii do šatů.

Kara mu odpověděla z okraje postele, kde seděla u své přítelkyně: „Tihle zatracení parchanti se vždycky takhle objeví, někdy dokonce i v potrubí. Safiin pokoj byl zavřený po celé roky. Mohl se tu ukrývat kdekoliv. Když jsme ty místnosti vyvětrali a uklidili, museli jsme ho vyrušit a pak ho přitáhla ta voda ve vaně.“

„Svlékal kůži,“ zašeptala Safia chraptivě.

Kara jí dala prášek, který Safii zpomalil jazyk, ale vypadala klidnější, než když sem přiběhli. Mokré vlasy se jí lepily na kůži. Do obličeje se jí pomalu vracela barva. „Hadi, kteří svlékají kůži, hledají vodu.“

„Tak to se spíš připlazil zvenku,“ dodal Omaha. Archeolog stál u vchodu do studovny. Ostatní čekali na chodbě.

Kara pohladila Safii po koleně a stoupla si. „Ať tak či tak, už je po všem. Nejlepší bude, když se připravíme k odjezdu.“

„Ten by určitě mohl být o den odložen,“ řekl Omaha a podíval se na Safii.

„Ne.“ Safia se přes omámení sedativy zvedla na lokty. „Já to zvládnu.“

Kara přikývla. „O půlnoci máme schůzku v přístavu.“

Ozval se Painter. „Ještě jste nám neřekla, jak vlastně budeme cestovat.“

Kara mávla rukou nad jeho otázkou jako nad nějakým nepříjemným zápachem. „Uvidíte, až tam budeme. Teď mám na starosti tisíc posledních drobností.“ Vypochodovala kolem Omahy z místnosti. Z chodby se k nim donesla její slova ke zbytku výpravy. „Za hodinu buďte připravení před domem.“

Omaha a Painter stáli u protějších stěn pokoje, každý po jedné straně Safie. Ani jeden z nich se nepohnul. Oba váhali, zda by bylo

vhodné, aby ji šli utěšit. Nakonec to vyřešil Henry, který vešel s plnou náručí složeného oblečení.

Kývl na oba muže. „Pánové, zazvonil jsem na služebnou, aby přišla slečně al-Mázové pomoci s oblékáním a balením věcí. Kdybyste byli tak laskaví…“ Pokynul ke dveřím, aby odešli.

Painter přistoupil k Safii. „Jste si jistá, že můžete cestovat?“

Vysíleně přikývla. „Díky. Zvládnu to.“

„Ale stejně. Počkám na vás na chodbě.“

To mu vyneslo její nepatrný úsměv. Uvědomil si, že ho oplácí.

„To nebude nutné,“ řekla.

Obrátil se k odchodu. „Já vím, ale stejně tam budu.“

Painter zjistil, že si ho Omaha upřeně prohlíží přivřenýma očima. Ve tváři se mu zračilo napětí a podezřívavost, ale pod povrchem se navíc skrývala příměs zlosti.

Když se Painter vydal ke dveřím, Omaha mu neuhnul ani o krok, takže se Painter musel natočit ramenem dopředu, aby mohl projít.

V tu chvíli Omaha oslovil Safii: „Vedla sis dobře, holka.“

„Byl to jenom had,“ odpověděla a stoupla si, aby od komorníka přijala připravené oblečení. „A musím toho ještě před odjezdem dost stihnout.“

Omaha si povzdechl. „No dobře. Rozumím.“ Následoval Paintera ze dveří.

Ostatní už odešli, takže chodba byla prázdná.

Painter se postavil na stráž vedle dveří. Omaha vykročil kolem něj, ale Painter si odkašlal. „Doktore Dunne…“

Archeolog se zastavil a otočil k němu hlavu.

„Pokud jde o toho hada,“ řekl Painter, aby uzavřel jednu nedokončenou záležitost. „Říkal jste, že se nejspíš připlazil zvenčí. Proč?“

Omaha pokrčil rameny a o krok se vrátil. „Nemůžu si být jistý, ale tihle hadi mají rádi odpolední slunce, zejména když svlékají kůži, takže si neumím představit, že by byl celý den zalezlý uvnitř.“

Painter se díval na zavřené dveře. Safiin pokoj měl okna na východ. Tady si zmije mohla užívat jen ranního slunce. Jestli měl ten archeolog pravdu, tak musela od odpoledního vyhřívání k večerní koupeli urazit dlouhou cestu.

Omaha mu četl myšlenky. „Přece si nemyslíte, že ho tam někdo dal schválně?“

„Možná jsem jenom příliš paranoidní. Ale copak se nějaká militantní skupina už jednou nepokoušela Safii zabít?“

Omaha se zamračil a na obličeji mu vystoupila řada vrásek. „To bylo před pěti lety, daleko odtud v Tel Avivu. Kromě toho, jestli sem někdo toho hada strčil, tak ti parchanti to být nemohli.“

„Proč ne?“

Omaha zavrtěl hlavou. „Protože jejich extremistickou skupinu zničili minulý rok Izraelci. Vlastně ji doslova vymazali ze zemského povrchu.“

Painter znal detaily celé operace. Byl to právě dr. Dunn, který Izraelcům, díky svým kontaktům v oblasti, pomohl extremisty vystopovat.

Omaha hořce zabručel, spíš k sobě než k Painterovi: „Pak jsem si myslel, že by se Safii mohlo ulevit… že se sem vrátí…“

To není tak jednoduché, hochu. Painter už Omahu odhadl. S problémy se vypořádává přímo, prožene se jimi, aniž by se ohlížel nalevo napravo. To ale Safia nepotřebovala. Pochyboval o tom, že to Omaha někdy pochopí. Painter však v tom muži vycítil i hluboký pocit ztráty, zavátý pískem uběhlých let. Pokusil se mu pomoci: „Takové trauma se nepřekoná tím, že…“

Omaha ho ostře přerušil: „Jo, to jsem všechno slyšel. Díky, ale nejste můj zatracený psycholog. Ani její.“ Prudce vyrazil pryč, ale ještě posměšně zavolal přes rameno: „A někdy, doktore, je had prostě jenom had.“

Painter si vzdychl.

Ze stínu vedlejší chodby se vynořila postava. Byla to Coral Novaková. „Ten člověk má nevyřešené problémy.“

„A kdo nemá?“

„Slyšela jsem váš rozhovor,“ řekla. „To jste si s ním jen tak povídal, nebo si doopravdy myslíte, že to někdo udělal schválně?“

„Rozhodně tu někdo operuje.“

„Cassandra?“

Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, nějaká neznámá proměnná.“ Coral se zachmuřila, což v jejím provedení vypadalo tak, že nepatrně svěsila koutky úst. „To není dobré.“

„Ne… to není.“

„Pokud jde o tu kurátorku,“ pokračovala Coral a kývla hlavou ke dveřím. „Opravdu jste se do své role *civilního* vědce opřel.“

Painter v jejím tónu zaslechl jemné varování, skrývanou starost, že překročí dělící čáru mezi profesionálním přístupem a něčím daleko osobnějším.

Coral pokračovala: „Jestli tu kolem čmuchá ještě někdo další, neměli bychom se porozhlédnout po důkazech?“

„To rozhodně. Proto se také hned jděte podívat na zahradu.“ Coral povytáhla obočí.

„Já musím hlídat tyhle dveře,“ řekl v odpověď na nevyslovenou otázku.

„Rozumím.“ Coral už byla na odchodu. „Ale zůstáváte tady, abyste chránil tu ženu, nebo naši misi?“

Painter schválně promluvil o něco příkřeji: „V tomto konkrétním případě je to jedno a to samé.“

23:35

Safia pozorovala z okénka ubíhající scenerii. Po dvou pilulkách diazepamu si připadala pořád otupělá. Světla okolních pouličních lamp viděla jako fosforovou mlhu, jako zářící šmouhy roztroušené po nočním městě. Všechny budovy byly temné. Vpředu ale ostrov světla označoval přístav Maskatu. Obchodní přístaviště žilo dvacet čtyři hodin denně a bez přestání je ozařovaly reflektory a sodíková světla skladišť.

Když zatočili za ostrý roh ulice, přístav se před nimi rozprostřel v celé kráse. Záliv byl téměř prázdný – většina nákladních lodí a tankerů ještě před západem slunce vplula do doků. Během noci z nich vyloží zboží a jiné zase naloží. I teď se vzduchem míhaly jeřáby s kontejnery o velikosti vagonů jako nějaké kousky obří stavebnice. O něco dál, téměř na horizontu, na temné vodě splýval přízrak

zábavní lodi jako nějaký narozeninový dort se zapálenými svíčkami na pozadí roztroušených hvězd.

Limuzína mířila ke vzdálenější straně přístavu, kde byla ukotvena řada tradičních arabských plavidel zvaných dhou. Ománci putovali po mořích už tisíce let, od Afriky po Indii. Dhou je loď s jednoduchým dřevěným trupem a nezaměnitelnou trojúhelníkovou plachtou. Její velikost se pohybovala od pobřežních *badaná* po *baghly* určené na širé moře. Celý tento břeh přístavu lemovala pyšná řada starých lodí, ukotvených těsně vedle sebe, se svinutými plachtami a stěžni, které čněly ze změti ráhnoví.

„Už tam budeme," zašeptala Kara Safii z druhého sedadla limuzíny. Jediný další člověk, kromě řidiče a bodyguarda, který s nimi jel, byl Safiin student Clay Bishop. Ten právě klimbal a při Kařiných slovech trochu zachrápal.

Za nimi jela druhá limuzína s Američany: Painterem a jeho kolegyní, Omahou a jeho bratrem.

Safia si sedla o něco rovněji. Kara jí ještě neprozradila, jak se dostanou do Salály, ale jen to, že míří k přístavu. Proto odhadovala, že budou cestovat lodí. Salála ležela na pobřeží, stejně jako Maskat, a cesta z jednoho města do druhého byla skoro jednodušší po moři než vzduchem. Nejrůznější náklady i cestující mezi nimi proudili po celý den i noc, na lodích od trajektů s dieselovými motory až po bleskurychlé křídlové lodě. Vzhledem k tomu, jak Kara spěchala, Safia tipovala, že poplují co možná nejrychlejším plavidlem.

Obě limuzíny zatočily k bráně s obloukem a pokračovaly po přístavní hrázi kolem dlouhé řady zakotvených dhou. Safia věděla, kde se naloďovali normální pasažéři. Tady rozhodně ne. Jeli po špatné hrázi.

„Karo…?" začala.

Limuzína minula poslední přístavní kancelář na konci hráze. Za ní kotvila překrásná loď, ozařovaná světly a s hemžícími se námořníky na palubě. Vzhledem k ruchu, který na palubě vládl, a rozvinutým plachtám bylo jasné, že právě touto lodí poplují.

„Ne," zamumlala Safia.

„Ano," odpověděla Kara hlasem, z něhož nemohlo prýštit větší uspokojení.

„Ježíšku na křížku,“ řekl Clay a naklonil se kupředu, aby lépe viděl.

Kara se podívala na hodinky. „Nemohla jsem odmítnout, když mi sultán nabídl, abychom ji použili.“

Limuzína zastavila na konci přístavní hráze. Dveře se otevřely. Safia vystoupila a mírně se zapotácela, když zírala na vršek třicetimetrového stěžně. Délka lodi byla téměř dvojnásobná.

„*Šabab Omán*“ zašeptala užasle.

Tento klipr s vysokými stěžni byl sultánovou pýchou, námořním velvyslancem země pro okolní svět a připomínkou dlouhé tradice mořeplaveb Ománců. Loď měla tradiční anglický design: přední stěžeň měl čtvercové ráhnoví a prostřední i zadní stěžeň byl vybaven jak čtvercovou tak šalupovou plachtou. Roku 1971 byla loď postavena ze dřeva skotského dubu a uruguajské borovice a představovala největší loď svého typu na světě, která byla schopná plavby a v aktivní službě. Během posledních třiceti let cestovala po celém světě a účastnila se závodů a regat.

Po její palubě se procházeli prezidenti, premiéři, králové i královny. A nyní byla loď zapůjčena Kaře pro její soukromou přepravu do Salály. Tato skutečnost víc než cokoliv jiného demonstrovala, jak si sultán rodiny Kensingtonů váží. Safia také pochopila, proč Kara nemohla odmítnout.

Safia musela potlačit radost, která se jí drala do tváře. Překvapilo ji, jak silně se jí ulevilo. Starosti s hady a hryzající pochyby vybledly. Možná to bylo jen těmi léky, ale raději věřila tomu, že za to může čerstvá sůl v mořském vzduchu, která jí pročišťuje hlavu i srdce. Jak už je to dlouho, co se naposledy cítila tak dobře?

Mezitím zaparkovala i druhá limuzína a vystupovali z ní Američané, kteří užasle hleděli na majestátní plavidlo.

Zdálo se, že to neudělalo dojem jen na Omahu, který o této změně dopravního prostředku věděl. Pohled na tu loď ale zjevně nenechal chladným ani jeho. Ačkoliv se to samozřejmě pokoušel skrývat. „Skvělé, naše výprava se pomalu mění na velkofilm o Sindibádovi.“

„Proti místnímu gustu…,“ zahučela Kara.

23:48

Cassandra pozorovala jejich loď z druhé strany přístavu. Bratrstvo zabezpečilo toto skladiště díky kontaktům s obchodníkem s pirátskými filmy na černém trhu. Zadní polovina zrezivělé stavby byla plná narovnaných beden s filmy ve formátu DVD i VHS.

Zbytek skladiště byl ale upraven podle jejích požadavků. Původně se jednalo o opravnu lodí, takže tu byl malý dok i kotviště. Voda narážela na nedaleké pilíře v pravidelném rytmu, který právě narušila rybářská loď vyplouvající na moře.

Vlny rozhoupaly několik útočných loděk, které sem dorazily minulý týden. Některé přišly v bednách, rozmontované na jednotlivé části, a byly sestaveny přímo na místě, jiné připluly po moři pod rouškou noci. V přístavišti se kývaly na hladině tři bostonské velrybářské lodi a ke každé z nich byla připoutána řada vodních skútrů, modifikovaných Bratrstvem připojením útočných pušek na otočných podstavcích. Kromě toho byla v doku i Cassandřina velitelská loď, křídlová loď, která dokázala vyvinout rychlost přesahující sto uzlů.

Dvanáctičlenný tým dokončoval poslední přípravy. Všichni vojáci byli bývalí členové Zvláštních sil jako ona, ale ani jeden z těchto tvrdých mužů nebyl nikdy přijat do Sigmy. Ne že by nebyli dostatečně inteligentní. Po propuštění z armády se z nich stali námezdní žoldáci a přidávali se k různým polovojenským útvarům po celém světě, kde získali další dovednosti, a opouštěli je pak otužilejší a prohnanější. Z těchto mužů si Bratrstvo vybíralo ty s největší přizpůsobivostí, nejpronikavější inteligencí a s nejsilnější loajalitou ke své skupině. Tyto vlastnosti by ocenila i Sigma. Až na to, že v případě Bratrstva tu bylo ještě jedno kritérium, nejdůležitější ze všech: tihle muži neměli problém se zabíjením, bez ohledu na to, kdo byl jeho cílem.

Přistoupil k ní její zástupce. „Kapitánko Sanchezová, pane.“

Nepřestala sledovat obrazovky, na které se přenášel pohled venkovních kamer. Počítala lidi z Painterovy skupiny, kteří se zrovna naloďovali a byli vítáni ománskými představiteli. Všichni už byli na palubě. Pak se narovnala. „Ano, Kane.“

John Kane byl jediný Neameričan v celé skupině. Původně sloužil u australských SAS, Speciál Air Services. Bratrstvo neomezovalo hledání talentů hranicemi Spojených států, zejména proto, že stejně operovalo na mezinárodní úrovni po celém světě. Kane byl téměř dva metry vysoký, měl vypracované svaly a vlasy ostříhané dohola – nechával si jen pruh černých vousů pod bradou.

Zdejší skupina byli ve skutečnosti Kanovi muži, umístění původně v Zálivu, dokud je Bratrstvo nepovolalo do služby. Bratrstvo mělo podobné skupiny rozmístěné po celém světě. Jednalo se o navzájem nezávislé buňky, které nevěděly nic o ostatních a byly připravené okamžitě vykonat úkoly přidělené Bratrstvem.

Cassandru vyslali, aby aktivovala tuto konkrétní skupinu a vedla celou misi. Svou pozici získala díky tomu, že znala dobře strukturu Sigmy, oponenta Bratrstva při této operaci. Znala postupy Sigmy, její strategii a procedury. A taky velice dobře znala velitele operace – Paintera Crowa.

„Jsme připraveni a naloženi," řekl Kane.

Cassandra přikývla a podívala se na hodinky. *Šabab Omán* měl vyplout s úderem půlnoci. Počkají jednu hodinu a pak se dají do pronásledování. Znovu se podívala na monitory venkovních kamer a v duchu počítala.

„Co *Argus?*" zeptala se.

„Ohlásil se před pár minutami. Už je připraven, patroluje na místě útoku, aby jej nikdo nenarušil."

Argus byla malá ponorka se čtyřčlennou posádkou, schopná vypouštět potápěče, aniž by se vynořila na hladinu. Díky motorům na peroxidový pohon a arzenálu torpéd byla právě tak rychlá jako smrtící.

Cassandra opět přikývla. Vše je na svém místě.

Na palubě *Šababu* nikdo nepřežije do svítání.

PŮLNOC

Henry stál uprostřed koupelny a díval se, jak z vany odtéká voda. Sako přehodil přes postel ve vedlejším pokoji. Vyhrnul si rukávy a natáhl si žluté gumové rukavice.

Povzdychl si. Tohle mohla klidně zvládnout služebná, ale děvčata byla tak vystrašená, že považoval za svoji povinnost, aby dům zbavil ostatků hada. Pohodlí hostů v paláci nakonec vždycky leželo na jeho bedrech a Henry cítil, že dnes večer ve svém poslání zklamal. Ačkoliv celá skupina lady Kensingtonové už odjela, přesto považoval za svou povinnost, aby svou chybu alespoň částečně napravil tím, že se osobně zbaví těla té zmije.

Vykročil kupředu, sklonil se a opatrně se natáhl po hadím těle. Splývalo na hladině, stočené do písmene S, a díky víru nad odtokem to vypadalo, že se trochu pohybuje.

Henry zaváhal. Ta zatracená věc vypadá pořád živá.

Stiskl prsty v rukavici naprázdno. „No tak, vzchop se, starouši."

Zhluboka se nadechl a uchopil hada uprostřed těla. Tvář měl sevřenou nechutí a zaskřípal zuby. „Ty zatracená hromado sraček," zahuhlal, vraceje se k jazyku svého mládí, které strávil v Dublinu. V duchu vyslal děkovnou modlitbu svatému Patrikovi za to, že všechny hady z Irska vyhnal.

Zvedl ochablé tělo z vany, přenesl je v natažené paži nad koš, vyplněný otevřeným plastovým vakem, a ocasem napřed jej začal pomalu spouštět do vaku.

Nakonec položil hadí hlavu a znovu užasl nad tím, že zmije vypadá pořád jako živá. Jen její ochablá ústa ten dojem kazila.

Henry už se narovnával, když tu naklonil hlavu ke straně. Všiml si něčeho, co nedávalo žádný smysl. „Copak to tu máme?"

Otočil se pro umělohmotný hřeben. Opatrně uchopil hada za hlavou a hřebenem mu otevřel ústa, aby potvrdil to, čeho si všiml.

„To je divné," zahučel. Ještě pohnul hřebenem, aby se o tom ujistil.

Had neměl žádné zuby.

9. kapitola

KREV NA HLADINĚ

3. PROSINCE, 1:02
ARABSKÉ MOŘE

Safia stála u zábradlí a pozorovala, jak kolem ubíhá temná linie pobřeží. Loď kolem ní vrzala a sténala. Plachty pleskaly ve větru vanoucím nad půlnočním mořem.

Jako kdyby je přenesli do jiné doby, kdy se celý svět skládal jen z větru, písku a vody. Vůně soli a šeptání vln, které klouzaly podél trupu lodi, vymazaly hluk a ruch Maskatu. Na nebi svítily hvězdy, ale obloha se postupně zatahovala. Než dorazí do Salály, začne pršet.

Kapitán lodi už měl k dispozici nejnovější předpověď počasí. Poryvy větru zvedaly vlny až do výšky tří metrů. „To není nic, co by *Šabab* nezvládl," řekl s úsměvem, „ale bude to trochu houpat a házet. Až se spustí liják, bude vám nejlíp ve vašich kajutách."

Proto se Safia rozhodla, že si užije čistého nebe, dokud to jde. Po veškerém vzruchu minulého dne jí kajuta připadala příliš těsná. Zejména teď, když pomalu odeznívál vliv sedativ.

Pozorovala tmavé pobřeží, tak tiché a tak hladké. Poslední oáza světla, průmyslový komplex na samém kraji Maskatu, už mizela za výběžkem pevniny.

Za Safií se ozval pečlivě bezvýrazný hlas: „Tak to byla poslední známka civilizace, jak ji známe."

K zábradlí přistoupil Clay Bishop, jednou rukou se o ně opřel a druhou zvedl ke rtům cigaretu. Pořád měl na sobě svoje levisky a černé tričko ozdobené nápisem GOT MILK. Po celé dva roky, kdy pracoval u Safie, na sobě neměl nikdy nic jiného než trička, obvykle s portréty rockových skupin v křiklavých barvách. To černobílé,

které měl na sobě nyní, bylo u něj zjevně ekvivalentem formálního obleku.

Safia, mírně podrážděná jeho vyrušením, odpověděla strohým tónem učitelky. „Ta světla," řekla a kývla k mizejícímu komplexu, „představují nejdůležitější průmyslovou oblast města. Dokážete mi říct, co to je, pane Bishope?"

Pokrčil rameny a po chvilkovém zaváhání to zkusil: „Ropná rafinerie?" Takovou odpověď čekala, ale byla chybná. „Ne, to je továrna na odsolování mořské vody a výrobna pitné vody pro město."

„Továrna na vodu?"

„Bohatstvím Arábie sice může být ropa, ale krví Arábie je voda."

Nechala svého studenta, aby se nad tím zamyslel. Jen málo lidí na Západě si uvědomuje důležitost těchto odsolovacích zařízení v Arábii. Spory o zdroje pitné vody pomalu začínaly představovat hlavní zdroj konfliktů na Středním východě a v severní Africe. Ty nejzuřivější sváry mezi Izraelem a jeho sousedy – Libanonem, Jordánském a Sýrií – se nevedly o ideologii a náboženství, ale o kontrolu nad dodávkou vody z řeky Jordán.

Clay konečně promluvil: „Whisky se pije, o vodu se bojuje."

Zamračila se.

„Mark Twain," dodal.

Zase jednou ji překvapil bystrou intuicí. Přikývla. „Velmi dobře."

Přes jeho zanedbaný zevnějšek se za těmi silnými brýlemi ukrývala pronikavá inteligence. To byl také jeden z důvodů, proč tomu mladíkovi dovolila, aby se účastnil jejich výpravy. Jednou z něj bude výborný výzkumník.

Clay si dal dalšího sluka z cigarety. Safia se na něj podívala pozorněji a všimla si rozechvělého konce cigarety i toho, jak křečovitě Clay svírá lodní zábradlí.

„Jste v pořádku?" zeptala se.

„Nejsem zrovna velký fanda otevřeného moře. Kdyby Bůh chtěl, aby se lidé plavili po moři, nerozemlel by dinosaury na palivo pro tryskáče."

Natáhla se k němu a poklepala ho po ruce. „Jděte si lehnout, pane Bishope."

Odsolovací továrna konečně zmizela za výběžkem souše. Všude zavládla tma, kterou narušovala jen světla jejich lodě, jež se odrážela od okolní hladiny.

Palubu za Safií osvětlovaly osamělé lampy a řada elektrických svítilen, které pomáhaly posádce v orientaci při přípravách na plavbu po rozbouřeném moři. Posádku tvořili hlavně nováčci, mladíci z Ománského královského námořnictva, kteří se zaučovali na kratších plavbách podél pobřeží. *Šabab* měl za dva měsíce soutěžit na regatě o Prezidentův pohár.

Tlumené hlasy posádky náhle proťal výkřik ze středu paluby, následovaný arabským klením. Ozval se tříštivý zvuk. Safia se otočila a spatřila doširoka otevřená dvířka k nákladnímu prostoru uprostřed lodi, od kterých právě odletěl jeden námořník. Vzápětí jimi prolétl další muž, který se rychle odkulil stranou.

Důvod jeho zběsilého úprku na sebe nenechal dlouho čekat. S dunícími kopyty na palubu vyběhl bílý hřebec. Jeho rozevlátá hříva se v měsíčním světle leskla jako stříbro. Jeho oči byly jako dva doutnající uhlíky. Ze všech stran se ozývaly výkřiky.

„Ježíši!“ vyhrkl Clay vedle Safie.

Kůň se dal znovu do pohybu, hrozivě se vzepjal na zadní a v dalším okamžiku přední kopyta dopadla s hromovou ranou zpátky na prkna paluby. Na krku měl ohlávku, ale její konec byl roztřepený. Zřejmě se utrhl.

Kolem něj pobíhali členové posádky a mávali rukama ve snaze zahnat koně zpátky do otevřených dveří. Kůň ale odmítal ustoupit, kopal kolem sebe, pohazoval hlavou a cenil zuby.

Safia věděla, že ten hřebec je jedním ze čtyř koní – dvou hřebců a dvou klisen –, kteří se přepravovali do královské chovné stanice u Salály. Někdo to zvíře musel uvázat hodně nedbale.

Safia se nehýbala ze svého místa a dívala se, jak posádka bojuje s hřebcem. Objevil se jeden muž s volným provazem a pokoušel se koně chytit do lasa. Vysloužil si zlomenou nohu a s bolestným výkřikem odskákal z dosahu kopyt.

Hřebec strhl část lodního lanoví. Na palubu dopadla šňůra elektrických světel. Skleněné žárovky popraskaly a roztříštily se. Bylo slyšet další křik.

Nakonec se v ruce jednoho námořníka objevila puška. Splašený kůň představoval ohrožení životů posádky i riziko poškození lodi.

„Ne!“

Safiin pohled přilákal záblesk nahé kůže. Mezi oblečenými členy posádky se mihla z poloviny nahá postava, která vyběhla z předních palubních dveří. Painter měl na sobě jen dlouhé trenýrky a vypadal jako nějaký divoch. Vlasy měl rozcuchané, jako kdyby se právě probudil. Z kajuty ho zjevně vylákaly výkřiky a dunění kopyt.

Z hromady stočeného provazu popadl nepromokavou celtu a bosý vyrazil mezi ostatní. „*Ward!*“ vykřikl arabsky. „Ustupte!“

Jakmile prošel kruhem námořníků, zatřepal Painter celtou. Pohyb upoutal hřebcovu pozornost. Vzepjal se na zadní nohy v jasném varování a hrozbě. Ale nespouštěl přitom uhlově černé oči z celty a toho muže. Vypadali jako matador a býk.

„Jí-á!“ zaječel Painter a zamával rukou.

Kůň o krok ustoupil a sklonil hlavu.

Američan skočil kupředu – ne přímo na koně, ale k jeho boku. Plachtu mu hodil na hlavu tak, aby byla úplně zakrytá.

Hřebec potřásl hlavou a pokoušel se celtu shodit, ale ta byla příliš velká na to, aby se mu to povedlo. Nakonec zůstal nehybně stát, oslepený a nejistý, co dál. Jeho tělo se chvělo a v měsíčním světle se na něm leskly kapky potu.

Painter zůstával po jeho boku. Mluvil příliš tiše, než aby mu Safia rozuměla, ale ten tón hlasu poznala. Slyšela ho už v letadle. Konejšivý a uklidňující.

Nakonec opatrně vykročil ke koni a položil mu dlaň na dmoucí se bok. Hřebec sebou trhl a zatřásl hlavou, ale tentokrát mírněji.

Painter se ještě přiblížil, poplácal koně po krku a neustále na něj tiše mluvil. Druhou rukou sáhl po utrženém konci provazu vedoucímu od ohlávky. Pomalu hřebce otočil.

Kůň nic neviděl a reagoval jen na známé pokyny – musel důvěřovat muži na konci lana.

Safia je pozorovala. Painterova kůže se leskla stejně jako hřebcova. Prohrábl si vlasy rukou. Nechvěla se mu trochu?

Promluvil na jednoho z námořníků, který přikývl a odvedl Paintera i s koněm ke dveřím do nákladního prostoru.

„To bylo senzační,“ zhodnotil to Clay uznale a zamáčkl cigaretu.

Po skončení rozruchu se posádka vrátila ke svým úkolům. Safia se rozhlédla. Všimla si, že v tom okamžiku už se na palubě shromáždila většina lidí z Kařiny skupiny: Painterova kolegyně v šatech s páskem a Danny v tričku a kraťasech. Kara a Omaha se od nalodění nepřevlékli. Určitě spolu ještě probírali poslední podrobnosti výpravy. Vedle nich stáli čtyři vysocí, nepřístupně vypadající muži ve vojenských uniformách, které Safia ještě neviděla.

Na palubu se vrátil Painter a v ruce držel celtu, kterou zrovna skládal.

Posádka ho přivítala pochvalnými výkřiky. Několik mužů ho poplácalo po zádech. Nad tou pozorností zamrkal a znovu si projel dlaní vlasy. Gesto skromnosti.

Safia si uvědomila, že k němu miří přes palubu. „Skvělá práce,“ řekla mu, když k němu došla. „Kdyby museli toho koně zastřelit…“

„To jsem je nemohl nechat udělat. To zvíře bylo jenom vyděšené.“

Přistoupila k nim Kara s pažemi zkříženými na prsou. Tvářila se bezvýrazně, ale aspoň se na Paintera nemračila jako obvykle. „To byl sultánův šampión. To, co se tu stalo, se donese sultánovi. Právě jste si zajistil dobrého přítele.“

Painter pokrčil rameny. „Dělal jsem to pro dobro toho koně.“

Vedle Kary se postavil Omaha. Obličej měl zarudlý zjevným podrážděním. „Kde jste se to tak naučil s koňmi, Horymíre?“

„Omaho…,“ ozvala se varovně Safia.

Painter ignoroval jeho urážlivý tón. „V Claremontských stájích v New Yorku. Jako dítě jsem tam pracoval.“ Zdálo se, že si konečně uvědomil, jak nedostatečně je oblečen. Podíval se na své téměř nahé tělo a dodal: „Měl bych se vrátit do své kajuty.“

Kara ho stroze oslovila: „Doktore Crowe, než se uložíte ke spánku, ocenila bych, kdybyste se zastavil v mé kajutě. Ráda bych si s vámi prošla další plán cesty po doplutí do přístavu.“

Překvapením nad tou nabídkou vyvalil oči. „Jistě.“

To byla první známka, že s ním Kara hodlá spolupracovat. Safii to nepřekvapilo. Znala Kařinu velkou náklonnost ke koním, něhu,

kterou nechovala k žádnému muži. Kara byla sama skvělá jezdkyně. Painterův včasný zásah na záchranu toho hřebce mu nezískal pouze sultánovu vděčnost a ocenění.

Painter kývl na Safii a oči se mu ve světle lamp leskly. Musela se znovu nadechnout, než se jí podařilo ze sebe dostat přání dobré noci.

Prošel mezi čtyřmi muži, kteří stáli za Karou. Ostatní následovali jeho příkladu a pomalu se začali rozcházet do svých kajut.

Omaha zůstal po Safiině boku.

Kara se otočila a řekla něco arabsky jednomu z těch čtyř beduínů, vysokému a černovlasému muži s ománským šátkem a ve vojenské khaki uniformě. Všichni byli oblečeni podobně. Safia si všimla, že mají u pasu pouzdra s pistolemi. Muž, který právě natočil ucho ke Kaře, kromě toho měl za opaskem i zahnutou dýku. Nebyla to žádná ceremoniální ozdoba, ale nebezpečná zbraň, která vypadala, jako kdyby ji majitel často používal. Byl to zjevně jejich vůdce, odlišený od ostatních bledou, silnou jizvou na hrdle. Ať už mu Kara říkala cokoliv, přikývl a obrátil se ke svým mužům. Všichni čtyři odpochodovali. „Kdo to byl?“ zeptala se Safia.

„Kapitán al-Háfí,“ odpověděla Kara. „Z ománské vojenské hraniční hlídky.“

„Pouštní fantomové,“ zahučel Omaha přezdívku tohoto oddílu.

Fantomové byli ománskou obdobou Zvláštních sil. Vedli trvalou válku s pašeráky a obchodníky s drogami na těch nejodlehlejších místech pouště a trávili roky života mezi dunami. Na celém světě nebylo více zocelených mužů. Britské a americké oddíly Zvláštních sil se učily, jak vést válku v poušti, právě od bývalých Fantomů.

Kara vysvětlila: „On a jeho jednotka se dobrovolně přihlásili jako strážci naší výpravy. S dovolením sultána Kábúse.“

Safia se dívala, jak muži mizí v podpalubí.

Omaha se protáhl a zívl. „Jdu si na pár hodin dát dvacet.“ Podíval se na Safii. Oči se mu téměř ztrácely pod svraštělým obočím. „Taky by ses měla zkusit trochu vyspat. Máme před sebou dlouhý den.“

Safia jen pokrčila rameny. Vadilo jí, že by s ním měla souhlasit i v takovýchto maličkostech.

Odvrátil od ní pohled. Poprvé si na jeho tváři všimla následků ubíhajících let, hlubších a delších vrásek v koutcích očí a kruhů pod

nimi. Také ho zdobilo několik nových jizev. Nemohla mu upřít to, že byl drsným způsobem pohledný. Pískově světlé vlasy, pevné rysy, tmavě modré oči. Ale jeho chlapecký šarm se ztrácel. Teď vypadal unaveně a vybledle.

Přesto… něco se v ní pohnulo, když se od ní odvracel. Ozvala se stará bolest, která byla stejně známá jako palčivá. Ucítila závan jeho pižmové vůně jako připomínku toho muže, který kdysi lehával a chrápal vedle ní ve stanu. Musela se ovládnout, aby se ho nedotkla a ještě ho na chvíli nezdržela. Ale k čemu by to bylo? Už mezi nimi nezbyla žádná slova, jen trapné ticho.

Odešel.

Safia se otočila a zjistila, že si ji Kara prohlíží.

Kara zavrtěla hlavou. „Nech mrtvé odpočívat v pokoji.“

1:38

Na monitoru byl vidět potápěčský tým. Cassandra se naklonila k obrazovce blíž, jako kdyby se pokoušela něco zaslechnout přes hluk motorů křídlové lodi. Ty záběry byly z ponorky *Argus* vzdálené osm kilometrů a čtyřicet metrů pod hladinou.

Argus měl dvě komory. Přední byla určena dvěma mužům, kteří ponorku řídili. Na zádi se právě druhá komora se dvěma potápěči plnila mořskou vodou. Jakmile voda zalila oba muže a vyrovnala rozdíl tlaků mezi vnitřkem a okolím, otevřela se jako lastura. Oba potápěči vypluli, ozařováni světly ponorky. Každý měl u pasu zavěšenou manévrovací pulzní trysku. Tato zařízení, navržená DARPOU, dokázala potápěče pohánět úžasnou rychlostí. A každý také pod sebou táhl kapsovitou síť obsahující demoliční arzenál.

V uších se jí ozvala kovově znějící slova: „Byl navázán sonarový kontakt s cílem,“ hlásil jeden z mužů z *Argusu.* „Vypustili jsme útočný tým. Odhadovaný kontakt za sedm minut.“

„Výborně,“ odpověděla tiše. Ucítila něčí přítomnost za zády a otočila se. Byl to John Kane. Zvedla ruku.

„Rozmístění min na nula dvě stě,“ dokončil kormidelník hlášení.

„Rozumím,“ řekla Cassandra, zopakovala časové údaje z hlášení a přerušila spojení.

Narovnala se a obrátila.

Kane jí podával satelitní telefon. „Kódovaná linka. Jen pro vaše uši.“

Cassandra od něj přijala telefon. *Jen pro vaše uši.* To mohlo znamenat, že jí volá jeden z jejích nadřízených. Teď už jistě obdrželi hlášení o jejím selhání v Maskatu. Vynechala detaily o té podivné beduínské ženě, která tak náhle zmizela. I tak bylo její hlášení proklatě usvědčující. Už podruhé se jí nepodařilo získat ten artefakt.

Odpověděl jí mechanický hlas syntetizátoru, který zabezpečoval anonymitu volajícího. I přesto ale věděla, kdo volá. Šéf Bratrstva s kódovým označením „Ministr“. Připadalo jí to jako pošetilá opatrnost, navíc tak trochu komiksová rekvizita, ale Bratrstvo mělo podobnou strukturu jako teroristické buňky. Informace mezi týmy byly předávány pouze tehdy, pokud to bylo nezbytně nutné, každá skupina byla nezávislá na ostatních a zodpovídala se pouze vyšším stupňům organizace. S Ministrem se ještě nikdy nesetkala: to se poštěstilo jen třem lidem, třem poručíkům, kteří předsedali skupině dohlížitelů. Doufala, že i ona se jednou dostane na tak vysoké místo.

„Šedý veliteli“ promluvil tajemný, syntetizovaný hlas, oslovuje ji jejím kódovým označením pro tuto operaci. *„Byly změněny parametry mise.“*

Cassandra ztuhla. Časový plán dokonale znala. Nic se nemohlo pokazit. Dieselové motory *Šababu* vyletí do povětří, což bude signál pro ozbrojené vodní skútry, aby začaly s ostřelováním. Následovat bude útočný tým z ponorky, který přeruší spojení. Jakmile budou mít v rukách to železné srdce, celá loď bude rozmetána výbuchy a potopena. „Pane? Muži už jsou rozmístěni. Všechno je připraveno.“

„Improvizujte,“ odpověděl mechanický hlas. *„Spolu s artefaktem musíte získat i tu kurátorku z muzea. Je to jasné?“*

Cassandra spolkla překvapení. To nebyla jednoduchá žádost. Původní úkol – získání železného srdce – nevyžadoval, aby byl ušetřen život kohokoliv na palubě *Šabab Ománu.* Podle plánu se mělo jednat o brutální a rychlou operaci. Krvavé přepadení a hbitý ústup. V duchu už začala měnit plán. „Mohu se zeptat, k čemu tu kurátorku potřebujeme?“

„Mohla by být užitečná ve druhé fázi. Náš původní expert na arabskou historii se ukázal být… nespolehlivý. A rychlost je k úspěchu při hledání a získání toho zdroje energie nezbytná. Zpoždění se rovná porážce. Nesmíme promrhat talent, který máme tak příhodně po ruce.“

„Ano, pane.“

„Ohlaste se, jakmile úspěšně dokončíte úkol.“ V těch posledních slovech se vznášel náznak hrozby. Následně bylo spojení přerušeno. Cassandra spustila ruku s telefonem. John Kane čekal několik kroků od ní.

Otočila se k němu. „Změna plánu. Uvědomte svoje muže. Nejdřív půjdeme na palubu my sami.“ Dívala se ven z okna velitelského můstku křídlové lodi. Kus před ní zářila světla sultánovy plachetnice a odrážela se od hladiny temného moře jako rozhozené ohnivé drahokamy.

„Kdy vyrážíme?“

„Hned.“

1:42

Painter zaťukal na dveře kajuty. Plánek místností za těmito bohatě zdobenými dveřmi ze skotského dubu znal. Byl to prezidentský apartmán, rezervovaný pro hlavy států a průmyslové magnáty. Nyní tu byla ubytována lady Kara Kensingtonová. Ihned po nalodění si Painter stáhl informace a plány celé lodě.

Vždycky je třeba znát mapu okolí… i když je člověk na moři.

Dveře otevřel steward. Starší muž, jen o něco málo vyšší než sto padesát centimetrů, se nesl s důstojností muže podstatně vyššího. Byl celý v bílém, od malé čapky bez krempy až po sandály. „Doktore Crowe,“ pozdravil ho s mírnou úklonou hlavy. „Lady Kensingtonová vás očekává.“

Ustoupil od dveří a pokynul Painterovi, aby vstoupil. Za předpokojem byl Painter uveden do hlavní obývací místnosti. Rozlehlý pokoj byl zařízen jednoduše, ale elegantně. Velký starožitný marocký stůl označoval pracovní kout, obklopený policemi na knihy. Uprostřed místnosti stály dvě čalouněné pohovky

s modrým potahem odstínu britského Královského námořnictva a vedle nich dvě křesla s vysokými opěradly a polštáři v ománském stylu – s červenými, zelenými a bílými pruhy, tedy v barvách ománské vlajky. V pokoji byla vůbec směs britských a ománských prvků, jako připomínka společných dějin těchto zemí.

Nejvýraznější součástí místnosti ale byla široká řada oken, ze kterých byl vidět temný oceán.

Proti hvězdnaté obloze a hladině odrážející měsíční světlo se v jednom z nich rýsovala postava Kary. Převlékla se do silného bavlněného županu. Byla bosa. Všimla si jeho příchodu podle odrazu v okně a otočila se.

„To bude všechno, Jani," řekla a propustila stewarda.

Jakmile opustil apartmá, zvedla ruku a neurčitě ukázala k pohovce. „Nabídla bych vám panáka na dobrou noc, ale tahle zatracená loď je stejně vyschlá jako celá Arábie."

Painter se posadil na jednu z pohovek, zatímco Kara usedla do křesla. „To vůbec nevadí. Stejně nepiji."

„Vyléčený alkoholik?" zeptala se.

„Ne, osobní rozhodnutí," odpověděl a zamračil se. Vypadalo to, že stereotyp opileckého indiána přetrvával dokonce i v Británii. Ne že by na něm nebylo něco pravdy. Jeho vlastní otec nacházel daleko větší potěchu v lahvi Jacka Danielse než v rodině a přátelích.

Pokrčila rameny.

Painter si odkašlal. „Zmínila jste se o tom, že se mnou chcete projít další plány cesty?"

„Před rozedněním je budete mít vytištěné před dveřmi své kajuty."

Painter přimhouřil jedno oko. „Tak proč jste se chtěla se mnou tak pozdě v noci setkat?" Uvědomil si, že sleduje pohledem její nahé kotníky, když si přeložila nohu přes nohu. Pozvala ho snad z mnohem osobnějších důvodů? Z instruktáže věděl, že Kara Kensingtonová mění muže stejně často jako účesy.

„Kvůli Safii," řekla prostě.

Painter se jí překvapeně podíval do tváře.

„Všimla jsem si, jak se na vás dívá." Následovala dlouhá odmlka. „Je zranitelnější než se zdá."

A odolnější, než si o ní všichni myslíte, dodal si Painter v duchu pro sebe.

„Jestli ji jenom využíváte, měl byste si najít nějaký zapomenutý koutek, kam se poté ukryjete. Jestli vám jde jenom o sex, tak vám doporučuji, abyste si nechal zapnuté kalhoty, jinak přijdete o podstatnou část své anatomie. Tak oč jde?“

Painter zavrtěl hlavou. Podruhé během několika hodin byl tázán na svoje sympatie vůči Safii: nejprve se ho ptala jeho společnice a teď tahle ženská. „Ani o jedno z toho,“ odpověděl příkřeji, než zamýšlel.

„Tak mi to vysvětlete.“

Painter si uchovával nečitelný výraz. Karu nemohl odbýt stejně snadno jako to udělal dříve s Coral. Jeho mise měla větší šanci na úspěch za předpokladu, že s ním bude Kara spolupracovat, než pokud se k němu bude chovat stejně nepřátelsky jako dosud. Zůstal zticha. Ani ho nenapadala žádná dobrá lež. Nejlepší lži jsou takové, které se co nejvíce blíží pravdě. Ale jaká byla pravda? Co vlastně k Safii cítil?

Poprvé se nad tím pozorněji zamyslel. Bezpochyby ji považoval za atraktivní ženu: líbily se mu její smaragdové oči, hladká kávová pleť, to, jak i drobný úsměv prozářil celou její tvář. Ale v životě se už setkal s mnoha krásnými ženami. Tak co ho zaujalo zrovna na této? Safia byla chytrá, dokonalá a rozhodně se v ní skrývala síla, ke které jako by ostatní byli slepí, žulové jádro, které se nedalo rozlomit.

Když se ale ohlédl do minulosti, Cassandra byla právě tak silná, důvtipná a krásná, a přesto trvalo roky, než se v něm začalo probouzet něco víc. Čím to tedy bylo, že ho Safia zaujala tak rychle?

Měl určité podezření, ale nechtěl ho přiznat… ani sám sobě.

Zadíval se k oknům a představil si Safiiny oči i bolest, která se schovávala za jejich zelenou září. Vzpomínal na to, jak ho objala, když ji spouštěli ze střechy muzea, a přitiskla se k němu, na její ulehčený šepot a na slzy. Už tehdy v ní bylo něco, co žadonilo o dotyk jeho ruky a co v něm vyvolávalo pocit, že je muž. Na rozdíl od Cassandry Safia nebyla jenom ze žuly. Měla v sobě sílu i křehkost, tvrdou i měkkou stránku.

Hluboko v srdci věděl, že to je právě tato rozporuplnost, která ho fascinuje více než cokoliv jiného. Chtěl ji prozkoumat podrobněji.

„No?“ pobídla ho Kara po dlouhé chvíli ticha.

Nutnosti odpovědět ho ušetřila první exploze.

1:55

Když se Omaha vzbudil, hřmělo mu v uších. Polekaně se posadil. V žaludku cítil vibrace celé lodi a slyšel, jak se chvěje malé okénko, které vedlo z jeho kajuty. Věděl, že loď míří do bouře. Podíval se na hodinky. Ještě neuběhlo ani deset minut. *To je na bouři příliš brzy…*

Z horní pryčny vyklouzl Danny, dopadl na zem, jednou rukou se podepřel a druhou si povytahoval dlouhé trenýrky. „Sakra! Co to bylo?“

Ozval se štěkot zbraní, následovaný výkřiky.

Omaha odhodil pokrývku. Tak opravdu vpluli do bouře, jen co je pravda. Jen ne do té, kterou předpovídali meteorologové. „Útočí na nás!“ Danny popadl z horní poličky svoje brýle. „Kdo na nás útočí? A proč?“

„Jak to mám sakra vědět?“

Omaha vyskočil na nohy a natáhl si přes hlavu košili, aby se necítil tak zranitelný. Proklel se za to, že nechal svoji pušku i pistole zabalené v proviantu. Věděl, jak zrádné dovede být Arabské moře, věděl, že jej křižují novodobí piráti a polovojenské frakce napojené na teroristické organizace. Zdálo se, že po moři se stále přepravuje dostatek nákladů, aby se rabování lodí vyplácelo. Nikdy ale nepředpokládal, že by někdo zaútočil na vlajkovou loď ománského námořnictva.

Omaha se zavrzáním otevřel dveře na šířku palce a vyhlédl do temné chodby. Poblíž schodiště, které vedlo ke dvěma horním patrům a na palubu, byl jediný nástěnný svícen, který vrhal matnou záři. Kara jako obvykle přidělila Omahovi a jeho bratrovi ta nejhorší lůžka v patře nad podlodím, jednu z kajut posádky, oproti luxusnějším kajutám cestujících. Na druhé straně chodby se pootevřely jiné dveře.

Omaha a jeho bratr nebyli jediní, kteří dostali ty nejhorší kajuty. „Crowe," zavolal.

Druhé dveře se otevřely víc a objevila se v nich Crowova společnice. Coral Novakova se vyplížila na chodbu bosa, v teplácích a sportovní podprsence, s rozpuštěnými plavými vlasy. Mávla na něj, aby byl zticha. V pravé ruce držela dýku, nebezpečně vyhlížející dlouhé ocelové ostří s černou rukojetí. Vojenská výroba. Držela ji nízko s vražednou nehybností, i přes salvy výstřelů, které jim práskaly nad hlavou.

Byla sama.

„Kde je Crowe?" sykl Omaha.

Trhla palcem nahoru. „Před dvaceti minutami šel na schůzku s Karou." *A tam se taky zřejmě soustředí ta střelba*, dodal Omaha v duchu. Strach zúžil jeho zrakové pole, když pohlédl ke schodům. Safia a ten její student měli svoje kajuty hned pod Karou a oba byli blízko probíhajícího boje. S každým výstřelem se mu sevřelo srdce. Musí se k ní dostat. Vydal se ke schodišti.

Znovu se rozštěkaly zbraně. Tentokrát to znělo, jako kdyby se střílelo nad schodištěm.

Jejich směrem mířilo dusání těžkých bot. „Jste ozbrojen?" zašeptala Coral.

Omaha jí ukázal prázdné dlaně. Před naloděním se museli vzdát veškerých osobních zbraní.

Zamračila se a přeběhla k úpatí úzkého schodiště. Rukojetí nože roztříštila jedinou žárovku, která osvětlovala chodbu. Zavládla tma.

Kroky pospíchaly směrem k nim. Nejdřív se objevil stín.

Vypadalo to, že Coral z toho stínu něco poznala, mírně změnila svůj postoj, rozkročila se a sklonila paži.

Na chodbu se připotácela nějaká postava.

Coral vykopla nohou a zasáhla toho muže do kolena. S výkřikem padl na zem. Byl to jeden ze členů posádky. Lodní kuchař. Dopadl obličejem na prkennou podlahu s takovou prudkostí, až se mu odrazila hlava. Zasténal, ale zůstal nehybně ležet, omámen nárazem.

Coral se k němu nejisté sklonila s nožem v ruce.

Nahoře pokračovala střelba, ale teď už jen sporadicky. Zněla daleko vražedněji – už se nestřílelo naslepo, ale na konkrétní cíle.

Omaha se protlačil kupředu a podíval se na schodiště. „Musíme se dostat k ostatním.“

K Safii.

Coral se narovnala a zarazila ho vztyčenou rukou. „Potřebujeme zbraně.“ Nad nimi se ozval výstřel z pušky, který se v malém prostoru rozlehl s ohlušující hlasitostí. Všichni o krok ustoupili.

Coralin pohled se střetl s jeho. Znovu se podíval nahoru, nerozhodný, jestli se má co nejrychleji rozběhnout k Safiině pokoji, nebo postupovat opatrně. Opatrnost nikdy nepatřila mezi jeho přednosti. Ta žena ale měla pravdu. Holými pěstmi proti střelným zbraním by mnoho nezmohli.

Otočil se. „V zavazadlovém prostoru jsou uskladněny zbraně,“ řekl a ukázal k poklopu na podlaze, který vedl do podlodí. „Když vlezeme tudy, měli bychom se dostat k hlavnímu skladu.“

Coral sevřela nůž pevněji a přikývla. Přešli k poklopu, otevřeli jej a slezli po krátkém žebříku do nízkého podlodí. Bylo cítit po řasách, soli a dubové pryskyřici. Omaha se spustil po žebříku jako poslední.

Ozvala se nová salva výstřelů, následovaná pronikavým výkřikem. Mužským, ne ženským. Omaha se přesto instinktivně přikrčil a doufal, že je Safia někde v bezpečí.

Nerad za sebou zavřel poklop. Obklopila je naprostá tma. Poslepu slezl po žebříku a přistál s tichým šplouchnutím na podlaze.

„Má někdo baterku?“ zeptal se.

Nikdo neodpověděl.

„Skvělé,“ zahučel Omaha. „To je prostě skvělé.“ Něco se mu otřelo o nohu a s tichým šploucháním to zase zmizelo. Krysy.

1:58

Painter se naklonil k jednomu lodnímu okénku. Kolem proplouval vodní skútr se dvěma muži, který se chvilku předtím objevil pod příďovou nástavbou. Proplul kolem se sotva slyšitelným zahučením motoru a nechal po sobě rozšiřující se brázdy ve tvaru písmene V. I v té tmě Painter poznal, co to bylo za stroj.

Experimentální prototyp, vyvinutý v DARPĚ a určený k tajným operacím.

Řidič se krčil za předním sklem. Jeho pasažér seděl o něco výš a obsluhoval útočnou pušku upevněnou na otočném podstavci a stabilizovanou gyroskopem. Oba muži měli na očích brýle s nočním viděním.

Hlídka proplula kolem. Zatím napočítal čtyři skútry. Další pravděpodobně krouží ve větší vzdálenosti. Na tmavém moři neviděl žádnou známku přítomnosti mateřské lodi, ze které toto útočné komando vyrazilo. Zřejmě se drží v bezpečné vzdálenosti až do okamžiku, kdy bude třeba tým útočníků zase vyzvednout.

Znovu se skrčil.

Kara se kryla za pohovkou a vypadala spíš rozzlobená než vystrašená.

Jakmile lodí otřásla první exploze, Painter zkontroloval chodbu před kajutou. Dveřmi na palubu zpozoroval pruh dýmu a zlověstnou načervenalou záři ze zádi lodě.

Zápalný granát.

I tento letmý pohled ho málem stál život. U vchodu do podpalubí se najednou objevil muž v černém maskovacím oděvu, jen několik kroků od něj. Painter okamžitě přivřel dveře, na které muž začal pálit. Kdyby nebylo kovových výztuží dveří prezidentského apartmánu, rozstřílel by Paintera jako řešeto. Jakmile zajistil dveře zevnitř, sdělil Kaře svoje hodnocení situace.

„Obsadili místnost s vysílačkou.“

„Kdo?“

„Nevím… vypadá to na nějakou polovojenskou skupinu.“

Painter se stáhl ze svého postu u okna a přikrčil se vedle Kary. Byl si jistý, kdo ten útok vede. O tom nebylo pochyb. *Cassandra.* Ty vodní skútry byly prototypy ukradené z DARPY. Musela tam někde být. Možná dokonce přímo na palubě, v čele útočného týmu. Představil si odhodlaný lesk jejích očí a dvojitou svislou rýhu mezi obočím, když se na něco soustředila. Zahnal tu myšlenku, překvapen náhlým bodnutím v hrudi, napůl vzteklým a napůl z pocitu ztráty.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kara.

„Zůstaneme na místě… zatím.“

Po zabarikádování v prezidentském apartmá byli oba pro daný okamžik v bezpečí, ale ostatní nikoliv. Ománští námořníci byli dobře

vycvičení a reagovali velice rychle vlastní soustředěnou palbou. Jenže většina námořníků na této lodi byli mladí a nijak zvlášť dobře vyzbrojení vojáci a Cassandra bude znát všechna jejich slabá místa. Celá loď bude brzy v jejích rukách.

Ale co bylo jejím cílem?

Painter se krčil vedle Kary, zavřel oči a zhluboka se nadechl. Potřeboval chvilku na zamyšlení a soustředění. Jeho otec ho naučil několik monotónních zpěvů indiánů kmene Pequot – byl to chabý pokus, jak svému jedinému synovi vštípit kmenové tradice, ke kterému se obvykle odhodlal s dechem páchnoucím po tequile a pivu. Painter se ale ty modlitby přece jen naučil a šeptal si je v duchu, když se jeho rodiče hádali, křičeli a proklínali jeden druhého v sousední místnosti. V jejich opakování nacházel klid a koncentraci, aniž by věděl, co znamenají – tehdy jako teď.

Bezhlasně pohyboval rty jako při meditaci. Odstínil zvuk střelby od své mysli.

Znovu si představil Cassandru. Dokázal odhadnout smysl jejího útoku – chce získat to, po čem jde od samého počátku. To železné srdce. Jediné hmatatelné vodítko k záhadě výbuchu antihmoty. Pořád bylo v kajutě kurátorky. V duchu probíral různé scénáře útoku a parametry mise…

Uprostřed odříkávání mu to došlo.

Vymrštil se na nohy.

Od počátku mu nešlo na rozum, jak nepořádně je útok veden. Proč vyhazovat do vzduchu místnost s vysílačkou a předčasně tak varovat posádku? Kdyby to byla obyčejná skupina žoldáků, mohlo to být zaviněno nedostatečným plánováním a nezkušeností útočníků, ale jestli za tím útokem stála Cassandra…

Útroby mu sevřela zlá předtucha.

„Co je?“ zeptala se Kara a stoupla si vedle něj.

Střelba utichla. V následujícím zlověstném tichu zaslechl kvílení motorů, které mu prozradilo, že měl pravdu.

Skočil k oknu a opatrně vyhlédl.

Ze tmy se vynořily čtyři další skútry – ale na každém seděl jen jeden člověk. Sedadlo pro spolujezdce bylo volné. „Kruci…“

„Co je?“ zopakovala Kara a tentokrát se jí v hlase ozval strach. „Už je příliš pozdě.“

Věděl s jistotou, že ta exploze granátu neoznačovala *začátek* mise, ale její *konec*.

Tiše proklel vlastní tupost. To byla koncovka operace. A on se do ní vůbec nestihl zapojit. Nachytali ho dokonale nepřipraveného. Po okamžiku zlosti se opět přiměl soustředit na současnou situaci.

Koncovka ještě nemusela nutně znamenat konec.

Pozoroval, jak se čtyři skútry blíží k lodi, aby vyzvedly poslední členy útočné skupiny: hlídku na zádi, demoliční tým, jehož úkolem bylo vyhodit do povětří místnost s vysílačkou. Musel na ně narazit jeden z ománských námořníků, což vedlo k zahájení střelby na palubě.

Ozvaly se další výstřely, tentokrát z větší dálky a s většími přestávkami, zřejmě ze zádě lodi. Útočníci se pokoušeli o ústup.

Painter sledoval, jak poslední ze skútrů dokončil široký oblouk, ostražitě se vyhýbaje palbě. Ostatní skútry s ostřelovači nebyly nikde v dohledu. Ani nebylo slyšet, že by se zapojovaly do bitvy. Byly pryč. Spolu s přední skupinou, odhadoval Painter. A taky s kořistí.

Ale kam zmizely?

Znovu se pozorně rozhlédl po hladině, jestli nespatří jejich mateřskou loď. Někde tam musela být. Ale viděl jen temnotu. Měsíc i hvězdy nyní zakrývala bouřková mračna a celý svět se halil do černoty. Sevřel prsty na rámu okna.

Najednou jeho pozornost upoutal záblesk světla – ne v dálce na hladině, ale pod vodou.

Naklonil se blíž a díval se do hlubin.

Pod půlnoční hladinou vycházelo zpoza lodi matné světélko. Pomalu se vysunulo na pravobok a mířilo pryč. Painter svraštil čelo. Poznal to, co viděl. Ponorka. Ale proč?

Odpověď mu došla bezprostředně nato.

Po skončení mise ponorka i útočná skupina opouštějí stanoviště. Jediné, co zbývalo, byl úklid. Aby nezbyli žádní svědkové.

Věděl, jaký měla ta ponorka úkol. Proč se přiblížila tak tiše a nenápadně, příliš malá na to, aby se dala detekovat…

„Podminovali loď,“ řekl nahlas. V duchu rychle počítal, jak rychle bude ponorce trvat, než odpluje do bezpečné vzdálenosti.

Kara něco odpověděla, ale on ji nevnímal.

Odvrátil se od okna a přeběhl ke dveřím. Zdálo se, že se palba změnila v patovou situaci občasných výstřelů z obou stran. Poslouchal za dveřmi. Nablízku nebylo slyšet nic. Odstrčil západku.

„Co to děláte?“ zeptala se ho Kara, která se držela v jeho blízkosti a zjevně se proto na sebe zlobila.

„Musíme vypadnout z lodi.“

Otevřel dveře. Několik kroků od nich byly dveře na prostřední palubu. Vítr zesílil, jak k *Šabab Ománu* dorazil okraj bouře. Plachty práskaly jako biče a lanoví se zmítalo ze strany na stranu.

Rozhlížel se po palubě, jako po šachovnici.

Posádka neměla příležitost zabezpečit hlavní plachtu. Ománští námořníci se museli skrývat před palbou dvou – ne, *tří* ozbrojenců – schovaných za hromadou sudů na vzdálenější straně paluby. Maskovaní muži měli ze svého stanoviště dokonalý přehled o dění v přední části lodi. Jeden z nich mířil neustále na vyvýšenou záď lodi a hlídal ostatním záda.

O něco blíže ležel na palubě obličejem dolů čtvrtý ozbrojenec, jen několik kroků od Paintera. Z hlavy mu prýštila krev a tvořila se kolem něj kaluž.

Jediným pohledem zhodnotil situaci. Za bednami na této straně paluby se krčili čtyři agenti ománské pohraniční hlídky, Pouštní fantomové. Leželi na břiše a pušky měli namířené k maskovaným ozbrojencům. Pat. Museli to být právě Fantomové, kdo zaútočil na zadní hlídku útočníků a zabránil jim v úniku přes hrazení.

„Jdeme,“ řekl Painter a vzal Karu za loket. Vyvlekl ji z apartmánu směrem ke schůdkům, které vedly dolů.

„Kam jdeme?“ zeptala se. „Co bude s tím opuštěním lodi?“

Neodpověděl. Bylo příliš pozdě, ale musel si být jistý. Sestoupal po schůdkách do nižšího patra. Ke kajutám pro hosty vedla krátká chodba.

Uprostřed ní, v ostrůvku světla z osamělé žárovky ve stropě, leželo něčí tělo. Obličejem dolů jako ten maskovaný ozbrojenec na palubě. Ale tohle nebyl nikdo z útočníků.

Postava měla na sobě jen dlouhé trenýrky a tričko. Uprostřed zad bylo vidět temnou skvrnu. Střelili ho zezadu, když se pokoušel utéct.

„To je Clay…," zašeptala šokované Kara a rychle s Painterem vyrazila kupředu.

Klekla si vedle mladíkova těla, ale Painter ho překročil. Na truchlení nebyl čas. Pospíchal ke dveřím, k nimž mířil ten student, buď aby se ukryl, nebo aby varoval ostatní. Příliš pozdě.

Všichni reagovali příliš pozdě.

Painter se před těmi dveřmi zastavil. Byly pootevřené. Do chodby se z nich linulo světlo. Painter pozorně naslouchal. Ticho. Obrnil se proti tomu, co najde uvnitř.

Kara věděla, o co si dělá takové starosti, a zavolala na něj. „Co je se Safií?"

2:02

Omaha predpažil. Loď se pod ním houpala a dokonalá temnota podlodí narušovala jeho smysl pro rovnováhu. Přes okraje bot se mu přelévala voda a chladila ho na kotnících.

Za ním se ozval náraz… a zaklení. Danny na tom nebyl o nic líp.

„Víte, kam jdete?" zeptala se Coral mrazivě Omahy. Její hlas se ve vlhkém prostoru dutě odrážel.

„Jo," odsekl. Byla to lež. Jednou rukou hmatal podél stěny nalevo a modlil se, aby našel žebřík, který by vedl zpátky nahoru. Ten by totiž měl vést do hlavního nákladního prostoru pod střední palubou. Nebo v to alespoň doufal.

Pokračovali mlčky.

Krysy protestovaly pištěním proti narušení svého soukromí. V té tmě to znělo, jako by byly daleko větší, asi jako mokří buldoci. Jejich počet se v lidské představivosti zvyšoval geometrickou řadou. Omaha slyšel, jak šplouchají ve vodě a utíkají před nimi, zřejmě aby se shromáždily v jedinou rozzuřenou masu na zádi. V jedné kalkatské uličce viděl lidské tělo ohlodané krysami. Oči mělo pryč, stejně jako pohlaví a všechny měkké části. Omaha neměl krysy rád.

Ale strach o Safii ho poháněl kupředu a tma a střelba zvyšovaly jeho úzkost. Myslí mu probíhaly krvavé výjevy, příliš strašné, než

aby se u nich zdržoval. Proč jenom odkládal to, aby jí řekl, jaké k ní stále chová city? Teď by si klidně před ni i klekl, jen aby byla v bezpečí.

Napřaženou rukou před sebou něco nahmatal. Příčky. Dorazili k dalšímu žebříku.

„Tady to je," řekl s větší sebedůvěrou, než jakou cítil. Bylo mu jedno, jestli má pravdu nebo ne a kam ke všem čertům ten žebřík vede. Prostě po něm hodlal vylézt.

Danny a Coral se zastavili těsně za ním, když si stoupl na první příčku.

„Buďte opatrný," varovala ho Coral.

Nad hlavou jim stále zněla palba. Zblízka. To bylo samo o sobě dostatečné varování.

Vylezl k horní příčce a natáhl ruku, aby nahmatal zástrčku poklopu. Pomodlil se, aby poklop nebyl zabezpečen zvenku nebo aby na něm nestál nějaký náklad, a zatlačil.

Poklop se prudce otevřel a s hlasitou ránou se zarazil o podpůrný sloup.

Coral na něj sykla. Beze slov, jen neartikulovaný protest.

Zalilo ho požehnané světlo, které ho po té tmě dole málem na chvilku oslepilo. I vzduch byl po tom pachu soli a plísně osvěžující.

Jako čerstvě usušené seno.

Po pravici se pohnul velký stín.

Otočil se a zjistil, že se dívá na obrovského koně. Byl to ten arabský plnokrevník, který se předtím utrhl. Pohodil hlavou a zafrkal. S očima naplněnýma hrůzou výhružně zvedl kopyto, připraven zadusat nečekaného vetřelce do podlahy.

Omaha ustoupil a proklínal smůlu. Poklop vedl do ustájení toho hřebce. Ve vedlejších stájích si všiml dalších koní.

Přenesl svou pozornost na hřebce. Kůň trhal za provaz, kterým byl uvázán. Vystrašený kůň byl efektivnější než jakákoliv ozbrojená stráž. Ale oni se museli dostat ven a sehnat zbraně z vedlejšího nákladového prostoru.

Strachem o Safii mu vzkypěla krev. Už došel tak daleko…

Spolehl se na to, že provaz hřebce zadrží, vysunul se z poklopu a překulil se po zemi pod ohradou ustájení.

Stoupl si, oprášil si nahá kolena a zavolal na ostatní: „Musíte se pohybovat rychle!“

Našel koňskou pokrývku jasně červené a žluté barvy. Mával jí na koně, aby rozptýlil jeho pozornost a ostatní mohli vylézt do bezpečí. Kůň na jeho pohyby reagoval zaržáním, ale místo toho, aby ho další vetřelci ještě víc znervózněli, spíše trhal provazy, které ho držely na místě, přitahován pohledem na sedlovou pokrývku.

Omaha si uvědomil, že hřebec musel poznat svou vlastní pokrývku, což pro něj bylo slibné znamení, že se na něm někdo hodlá projet. Okolní rozruch jen zvýšil hřebcovu touhu po úniku z ustájení.

Jakmile se k němu připojili Danny s Coral, Omaha s lítostí opět položil pokrývku na ohradu. Velké oči koně se střetly s jeho. Zračila se v nich touha po ukonejšení.

„Kde jsou ty zbraně?“ zeptala se Coral.

Omaha se odvrátil od hřebce. „Měly by být támhle.“ Ukázal za rampu, která vedla na palubu. U zadní stěny stála řada beden se znakem Kensingtonů.

Když je vedl přes nákladní prostor, krčil při každém výstřelu hlavu. Nad hlavou se jim ozývala střelba ze dvou stran: přestřelka, ke které zřejmě docházelo hned před dvojitými dveřmi na vrcholku rampy.

Vzpomněl si na Dannyho dřívější dotaz. Kdo na ně útočí? Tohle nebyla jen nějaká banda pirátů. Na to byl útok příliš organizovaný, příliš promyšlený a příliš drzý.

Když dorazili k bednám, horečnatě procházel jejich nápisy. Protože pořizování zásob měl na starosti on sám, věděl, že by tu měla být bedna s puškami a pistolemi. Našel ji a páčidlem ji otevřel.

Danny si vzal jednu z pušek. „Co budeme dělat?“

„*Ty* zůstaneš tady,“ odpověděl Omaha a popadl pistoli.

„A co ty?“ pokračoval Danny.

Omaha naklonil hlavu ke straně, aby lépe slyšel střelbu, a přitom nabíjel svou zbraň. „Musím se dostat k ostatním. Ujistit se, že jsou v pořádku.“

Ve skutečnosti měl ale před očima jen obraz Safie, usmívající se a o několik let mladší.

Už jednou ji zklamal – podruhé se to nestane.

Coral si konečně vybrala zbraň pro sebe – také pistoli. Rychle a zručně zasunula zásobník a s klapnutím jej přirazila na místo. Se zbraní v ruce vypadala uvolněněji, jako lvice, která se chystá na lov.

Její pohled se setkal s jeho. „Měli bychom se vrátit spodem a odtamtud se připojit k ostatním.“

Ozvaly se další výstřely, hned u dvojitých dveří vedoucích na palubu.

„To by nás stálo moc času.“ Omaha se podíval na rampu, která vedla přímo do ohniska střelby. „Možná existuje jiný způsob.“

Coral se zamračila, když jim nastínil svůj plán. „Děláš si srandu,“ zamumlal Danny. Ale Coral nakonec přikývla. „Za pokus to stojí.“

„Tak jdeme na to,“ řekl. „Než bude příliš pozdě.“

10. kapitola

PŘÍVAL BOUŘE

3. PROSINCE, 2:07
ARABSKÉ MOŘE

Dorazili příliš pozdě.

Painter se přiblížil k otevřeným dveřím do Safiiny kajuty. Uvnitř svítila lampička. Přes naléhavost situace a přestože věděl, že loď byla podminována, na okamžik zaváhal.

Kara za ním zůstávala u těla Claye Bishopa. Painter se bál, že najde Safii ve stejném stavu. Mrtvou na podlaze. Ale věděl, že musí zjistit pravdu. Věřila mu. Ti mrtví zemřeli jeho vinou. Nebyl dostatečně ostražitý. Celý útok mu proběhl přímo před nosem, během jeho hlídky.

Stoupl si ke straně a zatlačil na dveře, aby se otevřely dokořán. Bez mrknutí přejel pohledem po místnosti. Byla prázdná.

Nevěřícně a opatrně překročil práh. V kajutě bylo stále cítit jemnou vůni jasmínu. Ale to bylo všechno, co tu zbylo po ženě, která tu kdysi byla. Nikde žádná známka násilí. A přesto ten kovový kufřík, který obsahoval železné srdce, zmizel.

Zastavil se, na okamžik paralyzován starostmi a zároveň zmatkem.

Za sebou uslyšel zasténání.

Otočil se.

„Clay ještě žije!“ zavolala na něj Kara z chodby. Painter se k ní vrátil.

Kara klečela vedle mladíkova těla. Něco držela mezi prsty. „Tohle jsem mu našla na zádech.“

Painter k ní přistoupil a všiml si, že se Clayovi pomalu zvedá a klesá hruď. Jak to mohl přehlédnout? Ale odpověď znal. Příliš pospíchal a byl si příliš jistý jejich neblahým osudem.

Kara mu podávala malou zakrvavenou šipku.

„Uspávací střela," řekl.

Ohlédl se zpátky k otevřeným dveřím. *Uspávací pušky.* Takže chtěli Safii živou. Šlo o únos. Potřásl hlavou a musel potlačit úsměv – z poloviny jako ocenění Cassandřiny prohnanosti, z poloviny jako známka úlevy.

Safia byla stále naživu. Prozatím. „Nemůžeme ho tu nechat," řekla Kara.

Přikývl. Představil si záři světel ponorky pod hladinou a znovu si uvědomil naléhavost jejich postavení. *Kolik jim zbývá času?* „Zůstaňte u něj."

„Kam…"

Nic jí nevysvětloval. Rychle doběhl do nejspodnějšího patra lodi a nahlédl do kajut ostatních členů výpravy: bratrů Dunnových a své partnerky. Podobně jako Safiina místnost, i tyto kajuty byly prázdné. To je všechny unesli?

Na chodbě narazil na skrčeného člena posádky, jednoho z pracovníků lodní kuchyně, s krvavým nosem. Pokoušel se mu dodat odvahy, aby ho muž následoval nahoru, ale ten byl paralyzován strachem.

Painter neměl čas na to, aby ho přesvědčoval, a vydusal zase po schodech nahoru.

Kaře se mezitím podařilo studenta posadit. Byl omámený, hlava se mu kývala ze strany na stranu a něco nesrozumitelně mumlal.

„Jdeme." Painter popadl Claye v podpaží a zvedl ho na nohy. Jako kdyby zvedal mokrý pytel cementu.

Kara sebrala studentovy brýle. „Kam jdeme?"

„Musíme opustit loď."

„A co ostatní?"

„Všichni jsou pryč. Safia i ostatní." Painter vyrazil ke schodišti nahoru.

Když dorazili do prvního patra pod palubou, seběhla k nim dolů nějaká postava. Muž spustil arabsky, příliš rychle na to, aby ho Painter dokázal sledovat.

„Kapitán al-Háfí," představila ho Kara. Painter toho muže znal. Byl to velitel Pouštních fantomů. „Potřebujeme další munici ze skladu," řekl kapitán rychle. „Všichni se musíte jít schovat."

Painter mu zastoupil cestu. „Jak dlouho vydržíte s tím, co máte?"

Kapitán pokrčil rameny. „Jen několik minut."

„*Musíte* je zadržet na místě. Nesmějí opustit loď." Painter rychle přemýšlel. Dokázal si představit jediný důvod, proč *Šabab Omán* dosud nevyletěl do povětří, a tím důvodem byla skutečnost, že palubu stále ještě neopustil demoliční tým. Jakmile budou pryč, Cassandře nic nezabrání, aby miny odpálila.

Painter si všiml zhroucené postavy u dveří. Byl to jeden z maskovaných ozbrojenců, ten, který předtím ležel na palubě. Položil Claye na zem a připlížil se k mrtvému. Třeba na něm najde něco, co by jim mohlo pomoct. Vysílačku nebo něco takového.

Kapitán al-Háfí se k němu připojil. „Odtáhl jsem ho sem, protože jsem doufal, že bude u sebe mít nějakou munici. Nebo granát." Poslední slova řekl s hořkostí. Jediný granát by ukončil patovou situaci na palubě.

Painter tělo rychle prohmatal a sundal muži masku. Měl na sobě hrdelní vysílačku. Uvolnil ji a zasunul si sluchátko do ucha. Nic. Ani šumění statické elektřiny. Tým zmlkl.

Při další prohlídce si dal do kapsy brýle na noční vidění a kolem hrudi toho muže objevil silný popruh. Monitor EKG

„Zatraceně."

„Co je?" zeptala se Kara.

„Štěstí, že jste nenašli žádný granát," vysvětlil. „Ti muži mají na sobě monitorovací zařízení, které snímá tlukot jejich srdce. Zabít je by bylo to samé jako je nechat uprchnout. Jakmile budou pryč – pryč z lodi nebo mrtví – ostatní vyhodí loď do vzduchu."

„Vyhodí loď do vzduchu?" zopakoval al-Háfí anglicky. Přimhouřil oči.

Painter mu rychle vysvětlil, co viděl a co z toho vyplývá. „Musíme opustit loď dříve než oni. Na zádi jsem si všiml motorizovaného skifu.“

„Ano, to je záchranný člun lodi,“ potvrdil kapitán.

Painter přikývl.

„Ale mezi námi a tím člunem jsou oni,“ namítl al-Háfí. „Možná bychom se mohli pokusit dostat na záď podpalubím, ale jakmile moji muži přestanou střílet, tak ti útočníci opustí loď.“

Painter přestal prohledávat mrtvého ozbrojence a vyhlédl z otevřených dveří na palubu. Palba polevila, protože oběma stranám docházela munice, a tak museli začít šetřit.

Fantomové byli v nevýhodě. Nesměli protivníky nechat utéct, ale současně je nesměli ani zabít.

Další patová situace. Nebo ne?

Otočil se, protože dostal nápad.

Než stačil promluvit, ze zadní paluby se rozlehla hromová rána. Ohlédl se. Dveře nákladního prostoru se divoce rozlétly pod váhou tří koní. Na palubu vyrazili tryskem arabští plnokrevníci, naráželi do beden a motali se do provazů. Vypukl chaos. Žárovky se roztříštily a paluba se ponořila do tmy.

Jedna z klisen narazila přímo na barikádu ozbrojenců. Ozvaly se výstřely a zařičení koně.

V tom zmatku se objevil čtvrtý kůň. Ten bílý hřebec. Vyletěl po rampě na palubu a kopyty bušil do prken.

Tentokrát ale nebyl splašený a nikým neřízený.

Na hřbetě mu seděl Omaha s pistolemi v obou rukách. Namířil na nejbližší maskované muže a bez milosti do nich z bezprostřední blízkosti vyprázdnil zásobníky obou zbraní.

Oba muži se zhroutili k zemi.

„Ne!“ vykřikl Painter a vyběhl na palubu.

Střelba jeho slova přehlušila.

Zahlédl pohyb na zádi lodi. Objevila se Coral, která se připlížila do pozice ostřelovače. U ramene měla pušku. Zamířila na posledního stojícího ozbrojence. Ten se vrhl k zábradlí s úmyslem skočit do vody.

Ozval se jediný výstřel a z Coraliny pušky vyšlehl záblesk.

Muž sebou trhl uprostřed skoku, jako kdyby ho nakopl neviditelný kůň. Kulka mu doslova utrhla levou polovinu hlavy. Tělo sklouzlo po palubě a zastavilo se u hrazení.

Painter potlačil zasténání. Bylo po patu. Teď už Cassandře nic nebránilo v tom, aby vyhodila loď do vzduchu.

2:10

Hned po návratu na palubu mateřské lodě se Cassandra podívala na hodinky. Časový rozvrh mise se opožďoval o deset minut. Na palubě se setkala se svým zástupcem.

Přišel k ní John Kane. Vyštěkl na dva muže, aby pomohli s vytažením bezvládného těla té kurátorky na palubu. Na moři se začaly zvedat vlny, čeřené sílícím větrem, a lezení na palubu se tak stávalo stále obtížnějším cvičením obratnosti a správného načasování. Cassandra nesla kufřík s artefaktem.

I přes všechny překážky svou misi úspěšně dokončili.

Kane stál vedle ní, spíš stín než muž, oblečený celý v černém od bot až po pletenou černou čepici. „*Argus* před osmi minutami hlásil, že je všechno připraveno. Čekají na váš rozkaz odpálit nálože."

„A co demoliční tým?" Cassandra slyšela na palubě *Šababu* střelbu. Během jízdy zpátky na křídlovou loď se nad hladinou pořád rozléhala ozvěna sporadických výstřelů. Poslední minutu ale bylo ticho.

Potřásl hlavou. „Jejich srdeční monitory ztichly."

Jsou mrtví. Cassandra si představila tváře těch mužů. Samí zkušení vojáci.

Z pilotní kabiny k nim přibíhaly kroky. „Kapitánko Sanchezová!" Byl to jejich radista. Při zastavování na kluzkém povrchu paluby málem upadl. „Zachytili jsme znovu jejich signál. Všech tří!"

„Toho demoliční týmu?" Cassandra se podívala přes moře. Jako kdyby si všimli jejího pohledu, ozvala se z paluby *Šababu* další palba. Podívala se na Kana, který pokrčil rameny.

„Na chvíli jsme s nimi ztratili spojení," hlásil radista. „Možná kvůli rušivému vlivu bouře. Ale teď je signál čistý a silný."

Cassandra nespouštěla oči ze světel druhé lodi. Přihmouřila oči, když si znovu představila tváře těch mužů.

Kane stál pořád vedle ní. „Jaké jsou vaše rozkazy?“

Na palubu začaly dopadat první kapky deště. Sotva cítila jejich štiplavé doteky na kůži. „Odpalte nálože.“

Radista sebou trhl, ale věděl, že nemá co pochybovat o rozkazech nadřízených. Podíval se na Kana, který přikývl. Radista sevřel ruku v pěst a odběhl zpátky k vysílačce.

Cassandře se to malé zaváhání při plnění jejích rozkazů nelíbilo. Neuniklo jí, že se radista podíval pro potvrzení na jejího podřízeného. I když byla jmenována velitelkou celé operace, byli to Kanovi muži. A ona právě odsoudila tři z nich k smrti.

Přestože se Kane tvářil bezvýrazně, pohled mu zeskelnatěl, a proto vysvětlila: „Oni jsou už mrtví,“ řekla. „Ten nový signál je falešný.“

Kane svraštil obočí. „Jak si můžete být tak…“

Skočila mu do řeči. „Protože tam je Painter Crowe.“

2:12

Painter se krčil u ostatních a kontroloval pásky kolem nahých hrudníků Omahy a Dannyho. Srdeční monitory mrtvých útočníků zřejmě pracovaly bezchybně. Přístroj na jeho vlastní hrudi pravidelně blikal a přenášel pulz jeho srdce na nedalekou loď.

Danny si setřel z brýlí kapky deště. „Nepopraví nás tyhle věcičky elektrickým proudem, když se namočí?“

„Ne,“ ujistil ho Painter.

Všichni se shromáždili na zádi: Kara, bratři Dunnové i Coral. Claye oživili natolik, aby dokázal stát sám. Ale při čím dál silnějším houpání lodi na neklidném moři potřeboval oporu. O pár kroků dál ti čtyři členové ománské pohraniční stráže pravidelně pálili ze svých pušek, aby napodobili pokračování patového stavu.

Painter nevěděl, jak dlouho jeho lest vydrží. Doufal, že tak dlouho, než stačí opustit loď. Kapitán al-Háfí shromáždil posádku. Motorizovaný záchranný člun byl uvolněn a připraven ke spuštění na hladinu.

Z patnácti členů posádky jich zbývalo deset. Vzhledem k nedostatku času budou muset nechat mrtvé na palubě.

Painter pozoroval vzdouvající se moře ze svého úkrytu, protože nechtěl, aby si ho všimly hlídkující skútry. Vlny už dosahovaly výšky bezmála čtyř metrů. Vítr narážel prudce do plachet a palubu bičovaly proudy vody. Hliníková loďka narážela do trupu lodi, vedle něhož teď volně visela.

A to měl hlavní nápor bouře teprve přijít.

Painter si všiml jednoho skútru, který vyletěl do vzduchu na hřebenu vlny a dopadl zpátky na jejím vzdálenějším svahu. Instinktivně se přikrčil, ale nebylo to třeba. Skútr mířil pryč.

Painter se postavil. Skútr mířil *pryč.*

Došlo jí to…

Otočil se k ostatním. „Ke člunům!“ vykřikl. „Hned!“

2:14

Safii vytrhlo z temnoty zahřmění bouře. Na tvář jí dopadal studený déšť. Ležela na zádech, promočená na kůži. Posadila se. Celý svět se kolem ní točil. Hlasy. Nohy. Další zahřmění. Před tím hlukem se přikrčila a znovu si lehla.

Cítila, jak se pod ní pravidelně zvedá a klesá podlaha. *Jsem na lodi.* „Už se probouzí,“ řekl někdo za ní. „Odneste ji dolů.“

Safia otočila hlavu, aby se podívala na mluvčí. Žena. Stála metr od ní, upřeně se dívala na moře a na tváři měla podivný výraz. Byla celá v černém a dlouhé ebenové vlasy měla stažené do copů, aby jí nepadaly do obličeje.

Tu ženu znala. Vzpomínky se jí rychle vracely. Clayův výkřik, následovaný klepáním na její dveře. *Clay?* Odmítla mu odpovědět, protože vycítila, že se děje něco špatného. Strávila na okraji paniky příliš mnoho let a vytvořila si tak silné sklony k paranoie. Ale na tom, že neotevřela, nakonec vůbec nezáleželo. Zámek šel otevřít tak snadno, jako kdyby únosci měli klíč.

Ta žena, která teď stála vedle ní, byla první osobou, jež vešla do její kajuty. Něco štíplo Safii do krku. Teď si to místo nahmatala prsty a našla malý pupínek těsně pod bradou. Odlezla do vzdálenějšího

kouta kabiny, dusila se a panika zúžila její pohled do tunelového vidění. Pak zmizel i poslední jasný bod. Uvědomovala si, že se hroutí, ale dopad už necítila. Celý svět zčernal.

„Dejte jí nějaké suché oblečení," promluvila ta žena znovu.

Šokovaná Safia poznala její hlas, přetékající opovržením a s ostrými souhláskami. Střecha Britského muzea. *Řekni mi kombinaci*. Byla to ta zlodějka z Londýna.

Safia potřásla hlavou. Probudila se do živé noční můry.

Než mohla zareagovat, dva muži ji hrubě postavili na nohy. Pokoušela se najít rovnováhu, ale chodidla jí po vlhké palubě klouzala. Kolena se jí podlamovala, jako kdyby byla z rozteklého másla. Už to, aby udržela pozvednutou hlavu, z ní odčerpávalo veškerou energii.

Safia se dívala přes kovové hrazení. Bouře už udeřila. Moře se vzdouvalo do tmavých kopců, připomínajících slizké a hladké hřbety velryb. V chabém světle se občas na některé vlně zaleskla čepička z bílé pěny. Její pohled ale přitáhl vrak lodi, který plápolal nedaleko odtud.

Veškerá síla ji opustila.

Na hladině rozbouřeného moře hořela loď, jejíž stěžně se teď změnily v pochodně. Plátno plachet se měnilo ve víry horkého popela, které poryvy větru odnášely na všechny strany. Trup lodi připomínal vykuchané zvíře. A všude kolem zdobily hladinu hořící trosky, jako kdyby si někdo rozdělal na moři táboráky.

Tu loď znala. *Šabab Omán.*

Nemohla se nadechnout. Dusila se zoufalým výkřikem. Z dalšího zhoupnutí paluby pod jejíma nohama se jí udělalo zle. Začala nekontrolovatelně zvracet a ohodila boty jednoho z mužů vedle sebe.

„Ale no tak, sakra," zaklel a hrubě s ní smýkl.

Safiiny oči ale ani na okamžik neopouštěly scénu na hladině nedaleko od nich. Pálilo ji hrdlo.

Už ne… ne všechny, které mám ráda…

Ale část jejího nitra věděla, že si tuto bolest a ztrátu zaslouží. Od Tel Avivu čekala, že o všechno přijde. Život byl krutý a plný nečekaných tragédií. Nic nevydrží navěky, žádný pocit bezpečí.

Po tvářích jí stékaly slzy.

Safia se dívala na planoucí vrak *Šabab Ománu.* Nedoufala, že by to někdo přežil – a i nepatrná naděje, která v ní zbývala, vzala za své s dalšími slovy její únoskyně.

„Pošlete tam hlídku," řekla ta žena. „Zabijte všechno, co se hýbe."

2:22

Painter si setřel krev z tržné rány nad levým okem. Kopal nohama, aby se udržel na vzdouvající se hladině. Z nízké oblohy na něj padaly proudy deště, doprovázené klikatými blesky. Duněl hrom.

Ohlédl se na převrácený trup záchranného člunu, který se pohupoval ve stejném rytmu jako on. Kolem pasu měl obtočené vlečné lano, které ho spojovalo s přídí skifu. Bezprostředně kolem něj bylo moře tak tmavé, jako kdyby plaval v oleji. O kousek dál ale hladinu ozařovaly ohně, které se objevovaly a zase mizely mezi vlnami. A v jejich středu se rýsoval hořící trup *Šabab Ománu,* napůl ponořený a v plamenech až po čáru ponoru.

Jakmile si Painter setřel z očí krev a vodu, rozhlédl se kolem sebe po hrozícím nebezpečí. Myslí mu proběhla neurčitá obava ze žraloků. Zejména kvůli té krvi. Doufal, že bouře je udrží v hlubině.

Ale Painter se rozhlížel po úplně jiných predátorech.

Nemusel čekat dlouho.

Objevil se skútr, osvětlený hořícími předměty na hladině, a začal opisovat široké kruhy kolem.

Painter zvedl ruce a nasadil si na oči brýle s nočním viděním. Ponořil se hlouběji, aby se jeho silueta rýsovala co nejméně nad hladinou. Svět kolem něj se zbarvil do zelena a bila. Ohně bylo vidět jako oslepující jasné záře, zatímco moře získalo stříbřitě akvamarínový odstín. Zaměřil se na vodní skútr. Ten byl teď jasně vidět a jeho stíněný přední reflektor zářil stejně jasně jako ohně. Painter upravil přiblížení brýlí. Řidič skútru se krčil vepředu. Za ním jeho pasažér obsluhoval útočnou pušku, schopnou vystřílet sto nábojů během minuty.

Stále s brýlemi na očích si Painter všiml dalších dvou skútrů, které projížděly troskami lodě, rozesetými po hladině. Při svém

pátrání pomalu postupovaly ke středu. Někde na druhé straně hořícího trupu se rozezněl štěkot pušek. Doprovodil je výkřik, který ale okamžitě ztichl. Střelba nikoliv.

Úkol těchto skútrů byl zřejmý.

Nikdo nesmí přežít. Žádní svědci.

Painter doplaval zpátky k převrženému trupu člunu, který připomínal obrovský korek splývající na rozvlněném moři. Jakmile byl u něj, ponořil se pod hladinu. Brýle s nočním viděním byly vodotěsné. Bylo zvláštní, jak se přes ně moře zdálo být jasné. Všiml si mnoha nohou, které trčely zpod převráceného skifu.

Proplaval mezi nimi a vynořil se ve vzduchové kapse pod člunem. I přes brýle byly podrobnosti rozmlžené. Lavic a sedátek se přidržovala řada postav. Celkem osm. Schovávaly se pod skifem. Ve vzduchu už bylo cítit pach jejich strachu.

Kara a bratři Dunnovi pomáhali Clayovi, aby se udržel na svém místě. Zdálo se, že se student už víceméně probral z omámení. Kapitán al-Háfí zaujímal stanoviště u předního skla skifu. Stejně jako jeho dva muži si svlékl plášť a měl na sobě pouze bederní zástěrku. O osudu čtvrtého Fantoma nic nevěděli.

K výbuchu došlo v okamžiku, kdy se ve člunu dotkli hladiny. Tlaková vlna je převrátila. Všichni měli jen lehká zranění. Poté v nastalém zmatku Painter a Coral shromáždili ostatní pod trup skifu, zatímco kolem dopadaly trosky z lodi. Také to byl dobrý úkryt před pátravými zraky útočníků.

Coral mu zašeptala do ucha: „Vyslala čistící tým?“

Painter přikývl. „Nezbývá nám než doufat, že bouře jejich prohledávání zkrátí.“

Hukot motoru se přiblížil. Střídavě jej slyšeli hlasitěji a tišeji, podle toho, jak se jejich převrácený člun houpal na vlnách. Nakonec se hluk motoru výrazně zesílil. Skútr musel být ve stejné vodní brázdě jako oni.

Paintera přepadlo zlé tušení.

„Všichni pod vodu!“ varoval ostatní. „Na dobu, než napočítáte do třiceti!“

Čekal, aby se přesvědčil, že ho všichni poslechli. Coral se ponořila jako poslední. Painter se zhluboka nadechl a pak…

Hliníkový trup skifu roztřásla střelba. Ohlušující. Jako kdyby na něj dopadaly kroupy zvící golfových míčků. Jenže to nebyly kroupy. Z takové blízkosti několik kulek dokonce prostřelilo dvojitý trup loďky.

Painter se potopil. Do vody se zarylo několik střel. Díval se, jak ostatní zůstávají pod vodou a vztyčenými pažemi se přidržují trupu skifu. Painter doufal, že kulky zpomalí jednak dvojitý trup člunu a jednak vodní prostředí.

Viděl, jak mu stopa jedné střely prolétla těsně kolem ramene.

Zadržoval dech, dokud střelba neutichla, a pak se vynořil. Motor skútru stále zněl nedaleko. Zadunění hromu rozezvučelo hliníkový trup loďky jako zvon.

Na hladině vedle něj se objevil Omaha, následovaný ostatními, kteří se také potřebovali nadechnout. Nikdo nepromluvil. Všichni naslouchali zvuku motoru a byli připraveni se v případě nutnosti znovu ponořit.

Skútr teď hučel ještě z větší blízkosti a narazil do boku jejich člunu.

Jestli se je pokusí obrátit… nebo jestli použijí granát…

Skif i jeho schované pasažéry nadzvedla velká vlna. Skútr do nich narazil s větší silou, jak ho k nim přirazil poryv bouře. Zvenku zaslechli hlasité zaklení. Motor zahučel hlasitěji a začal se vzdalovat.

„Mohli bychom se toho skútru zmocnit," zašeptal Omaha Painterovi do ucha. „My dva spolu. Pořád ještě máme pár pistolí."

Painter se na něj zamračil. „A co potom? Nemyslíte, že by ho postrádali? Někde tam venku je jejich mateřská loď, něco velice rychlého. Během chvilky by nás měli."

„Vy to nechápete," naléhal Omaha. „Já jsem nemluvil o útěku. Mluvím o tom, že bychom se na té zatracené věci mohli dostat na jejich loď. V přestrojení. Abychom zachránili Safii."

Painter musel tomu muži přiznat odvahu a pevné nervy. Škoda, že k nim nepoužívá taky mozek. „Tohle nejsou žádní amatéři," odsekl. „Pojedete tam naslepo. Všechny výhody jsou na jejich straně."

„Koho to sakra zajímá? Mluvíme o Safiině životě."

Painter zavrtěl hlavou. „K té lodi byste se nepřiblížil ani na sto metrů, aniž by vás odhalili a zastřelili.“

Omaha se nechtěl svého nápadu tak snadno vzdát. „Když nepojedete vy, vezmu svého bratra.“

Painter se ho pokusil zadržet, ale Omaha mu odstrčil ruku.

„Já ji neopustím.“ Omaha se k němu otočil zády a přeplaval k Dannymu.

Painter slyšel v hlase druhého muže bolest a vztek. Sám cítil to samé. Safiin únos byl jeho chybou, to on za něj byl odpovědný. Část jeho já taky chtěla okamžitě vyrazit do boje a riskovat všechno.

Ale takový pokus by byl marný. To věděl jistě.

Omaha už držel v ruce pistoli.

Painter ho nemohl zarazit – ale věděl, kdo by mohl. Obrátil se a popadl za paži jinou postavu. „Záleží mi na ní,“ řekl ostře.

Kara se pokoušela vymanit z jeho sevření, ale Painter se jí držel pevně. „O čem to mluvíte?“ zeptala se.

„To, jak jste se mě ptala… ve vaší kajutě. Na Safii mi záleží.“ Bylo těžké to přiznat nahlas, ale neměl jinou možnost, než jít s pravdou ven. Opravdu mu na ní záleželo. I když to možná nebyla láska… zatím…, chtěl vidět, kam to povede dál. Tato slova ho překvapila stejně, jako zřejmě překvapila Karu.

„Opravdu,“ naléhal Painter. „A já ji dostanu zpátky – ale ne takhle.“ Kývl směrem k Omahovi. „Ne *jeho* způsobem. Dosáhne jen toho, že ho zastřelí. Safia je prozatím v bezpečí. Ve větším bezpečí, než jsme právě teď my. Musíme přežít už kvůli ní. My všichni. Jestli máme mít nějakou naději na to, že ji *opravdu* zachráníme.“

Kara ho poslouchala. A za všech okolností ředitelka mezinárodní korporace, ani tentokrát neoddalovala svoje rozhodnutí. Obrátila se na Omahu. „Schovej tu zatracenou zbraň, Indiano.“

Za hliníkovým trupem skifu se motor skútru najednou rozeřval naplno. Z Dopplerova posuvu bylo zřejmé, že míří pryč.

Omaha se podíval směrem, odkud se ozýval vzdalující se zvuk motoru, zaklel a zastrčil si pistoli za opasek.

„Najdeme ji,“ řekl Painter, ale pochyboval o tom, že ho Omaha slyšel. A možná to bylo i dobře. Nebyl si jistý, jestli to je slib, který dokáže splnit. Pořád byl ještě otřesený z nenadálého útoku a z jejich

porážky. Od samého počátku byla Cassandra vždycky o krok před nimi.

Musel si pročistit hlavu.

„Jdu se podívat ven. Ujistím se, jestli jsou pryč.“

Ponořil se a kopnutím nohou vyplul zpod převrženého člunu. Pořád myslel na to, jak Cassandra dokázala předvídat jejich kroky. Jak to dokázala? Začala v něm hlodat jistá obava. Mají snad mezi sebou nějakého zrádce?

2:45

Omaha se držel okraje skifu a houpal se s ním na vlnách. Tohle čekání ve tmě se mu ani za mák nelíbilo. Slyšel dech ostatních. Nikdo nemluvil. Všichni byli ponořeni do vlastních obav.

Zesílil sevření, když člun nadzvedla další velká vlna a všichni se nadzvedli s ním.

Všichni kromě jedné osoby. *Safie.*

Proč poslechl Paintera? Měl se aspoň pokusit ten skútr získat. K čertu s tím, co si ostatní myslí. Stáhlo se mu hrdlo, takže se mu ztěžka dýchalo. Polkl, protože si nebyl jistý, jestli by z něj vyšel vzlyk nebo výkřik. V naprosté tmě se kolem něj z hlubiny moře vynořovaly vzpomínky.

Už jednou ji opustil.

Po Tel Avivu v Safii něco zemřelo a vzalo to s sebou všechnu lásku. Odjela do Londýna. Zkoušel zůstat s ní, ale jeho kariéra i vášeň byly někde jinde. Při každém návratu zjišťoval, že se mu Safia stále víc a víc vzdaluje. Marnila svůj život mezi zdmi muzea. Uvědomil si, že se děsí každého návratu k ní. Připadal si jako v pasti. Brzy ji navštěvoval stále méně. Safia si toho buď nevšimla nebo si alespoň nestěžovala. To bolelo ze všeho nejvíc.

Kdy to všechno skončilo? Kdy se jejich láska definitivně proměnila v prach?

Na to neuměl odpovědět. Bylo to dlouho předtím, než si konečně přiznal porážku a požádal Safii, aby mu vrátila jeho prsten po babičce. Bylo to při dlouhé, chladné večeři. Nikdo nemluvil. Oba to věděli. Ticho bylo výmluvnější než jeho chabé pokusy o vysvětlení.

Nakonec jen přikývla a sundala si prsten. Sklouzl jí z prstu tak lehce. Položila mu ho do dlaně a podívala se mu do očí. V jejím pohledu nebyl žádný smutek, jen úleva.

A tehdy ji opustil.

Ostatní sebou trhli, když se mezi nimi Painter znovu vynořil. Nadechl se a promluvil: „Řekl bych, že vzduch je čistý. Už deset minut nikde ani stopa po žádném skútru.“

Odpovědělo mu ulehčené mumlání.

„Měli bychom se vydat k pobřeží. Tady jsme příliš na ráně.“

V té tmě Omaha postřehl slabý brooklynský přízvuk toho muže. Předtím si ho nevšiml. Teď ale byl slyšet z každého slova. Painterovy instrukce příliš připomínaly rozkazy. Vojenská minulost. Důstojnický výcvik.

„Na každé straně člunu jsou uložena dvě vesla. Budeme je potřebovat k převrácení skifu.“ Proplouval mezi nimi, aby jim ukázal, jak mají vesla uvolnit.

Omaha si uvědomil, že mu jedno z nich vtiskl do ruky.

„Budeme se muset rozdělit na dvě skupiny. Jedna skupina bude zatěžovat levobok, zatímco druhá vesly nadzvedne pravobok. Mělo by se nám podařit ten skif otočit. Ale nejdřív odpojím přívěsný motor. Poškodila ho střelba a vytéká z něj olej.“

Po několika posledních instrukcích se všichni ponořili a přeplavali na vnější stranu člunu.

Z temné oblohy padaly proudy deště. Vítr se zmírnil na občasné poryvy. Po té době, kterou Omaha strávil ve tmě pod převrácenou loďkou, se mu obloha zdála jasnější. Mezi mraky se klikatily blesky, které osvětlovaly oceán kolem. Na hladině pořád ještě planulo několik ohňů. Po *Šabab Ománu* nebylo nikde ani stopy.

Omaha se pátravě rozhlédl. Painter přeplaval k zádi člunu a pokoušel se uvolnit motor. Omaha si pohrával s myšlenkou, že by mu mohl jít na pomoc, ale místo toho jen přihlížel.

Konečně se to Painterovi povedlo. Motor zmizel pod hladinou. Jeho oči se střetly s Omahovýma. „Tak a teď tu holku otočíme.“

Nebylo to tak jednoduché, jak to Painter popisoval. Bylo třeba čtyř pokusů a teprve když se všichni shromáždili na jedné straně lodi, aby zatlačili svou váhou dolů, Painter s Omahou vyzvedli vesly

pravobok vzhůru. Načasovali si svůj manévr tak, aby jim při obracení pomohla přicházející vlna. Konečně se skif převrátil zase zpátky, z poloviny naplněný vodou.

Vylezli do něj a vybrali vodu. Omaha nasadil vesla do držadel.

„Pořád sem teče voda.“ ozvala se Kara, když pod jejich váhou opět začala hladina ve člunu stoupat.

„Zatéká sem otvory po kulkách,“ řekl Danny, který ohmatával trup pod vodou.

„Pokračujte v jejím vybírání,“ odpověděl Painter a znovu v jeho hlase zněl rozkaz. „Budeme se střídat mezi veslováním a čerpáním vody. K pobřeží je to kus cesty.“

„A dávejte pozor,“ dodal kapitán al-Háfí s nahou hrudí a nevyvedený z míry. „Zdejší proudy jsou zrádné. Musíme dávat pozor na útesy.“

Painter přikývl a pokynul Coral, aby zaujala místo na přídi.

Omaha se podíval na těch několik hořících trosek na hladině, a pak přenesl svůj pohled k linii pobřeží, ve tmě sotva rozeznatelné – jen jako o něco temnější hradba mraků. Ve světle blesků bylo vidět, jak daleko je proud zanesl.

Painter se také rozhlížel kolem. Starosti mu ale nedělali ani žraloci, ani útesy u pobřeží. Rty měl sevřené do úzké čárky. Někde ve tmě číhali vrazi, kteří unesli Safii. Ale bál se spíš o ni, nebo o vlastní kůži?

Omahovi zněla v uších Painterova slova. *Záleží mi na ní… na Safii.*

Omaha cítil, jak mu tělo ochlazované mokrým oblečením zahřívá vztek. Lhal? Omaha sevřel pěsti kolem dvou vesel a narovnal se. Dal se do veslování. Painter na zádi se na něj ohlédl a pozoroval ho studenýma očima přes skla brýlí s nočním viděním. Co vlastně o tom chlapovi věděli? Bude toho muset hodně vysvětlit.

Omahu začaly bolet čelistní svaly od toho, jak dlouho je držel křečovitě sevřené.

Záleží mi na ní.

Omaha pokračoval ve veslování a nebyl si jistý, z čeho má větší zlost. Jestli z toho, že Painter lhal… nebo z toho, že mluvil pravdu.

3:47

Za hodinu poté se Painter brodil ve vodě, která mu dosahovala po pás a táhl za sebou přes rameno vlečné lano. Na obě strany se před ním rozprostírala stříbřitá pláž, orámovaná skalnatými útesy. Zbytek pobřeží zůstával v temnotě až na několik chabých světélek daleko na severu. Nějaká vesnice. Bezprostřední okolí se zdálo být liduprázdné. Přesto ale nepolevoval v ostražitosti. Dal Coral brýle s nočním viděním, aby jim hlídala záda od moře.

Jak pokračoval kupředu, boty se mu zarývaly hluboko do kamenitého písku. Stehna ho pálila od námahy. Ramena ho bolela od služby u vesel. Naštěstí mu v cestě k pobřeží pomáhaly vlny, které ho zezadu postrkovaly.

Už jenom kousek…

Aspoň že přestalo pršet.

Naklonil se kupředu a vlekl člun za sebou. Danny se činil u vesel a Painter protahoval skif mezi kameny. Konečně se přímo před nimi otevřela pláž.

„Zaber!“ vykřikl Painter na Dannyho.

Provaz se mu přestal zařezávat do ramene, když Danny poslechl. Člun poskočil se záběrem vesel kupředu. Painter bojoval s vlnami – teď už měl vodu jen po kolena. Pachtil se dopředu a zároveň uhýbal ke straně.

Loďku nadzvedla poslední vlna a stočila ji k Painterově pravici. Na poslední chvíli se jí vyhnul. „Pardon!“ vykřikl na něj Danny a zabral znovu vesly.

Příď skifu se se zaskřípáním zakousla do písku. Vlna se vrátila do moře a nechala člun na břehu.

Painter vylezl z vody a postavil se.

Všech osm lidí vystoupilo. Coral pomohla Kaře, zatímco Danny, Omaha a Clay z loďky napůl vypadli. Jen tři Pouštní fantomové – kapitán al-Háfí a jeho dva muži – se okamžitě vydali prozkoumat pobřeží.

Painter se doplahočil dál od vody, promočený a s těžkýma nohama. Došel za čáru přílivu na písku. Vyčerpaně se otočil, aby se podíval, jak si vedou ostatní. Budou muset člun schovat, někam ho odtáhnout, nebo potopit.

Najednou se před ním objevil stín. Nevšiml si pozvednuté pěsti a vzápětí dostal ránu do obličeje. Byl příliš zesláblý, a tak prostě padl na záda.

„Omaho!“ vykřikla Kara.

Painter teď útočníka poznal. Stál nad ním Omaha.

„Co to…“ Než Painter mohl dokončit větu, Omaha na něj skočil, jednu ruku mu zabořil do krku a druhou napřahoval k dalšímu úderu.

„Ty zatracenej parchante!“

Než ale pěst dopadla, něčí ruce popadly Omahu za rameno a košili a odtáhly ho dozadu. Zmítal se a pokoušel se vyprostit, ale Coral měla sílu a držela ho pevně. Omahovi praskla košile u límečku.

Painter využil příležitosti a odlezl kus stranou. Z levého oka mu po první ráně tekly slzy.

„Pusťte mě!“ řval Omaha.

Coral ho nešetrně hodila do písku.

Kara ho obešla z druhé strany. „Omaho! Co to sakra děláš?“

Posadil se s brunátným obličejem. „Ten hajzl ví víc, než co nám řekl.“ Trhl palcem ke Coral. „On i ta jeho amazonská parťačka.“

Dokonce i jeho bratr se ho pokoušel uklidnit. „Omaho, teď není čas na to, abys…“

Omaha se vyhrabal na kolena a ztěžka oddechoval. Od úst mu odletovaly kapky slin. „Jistěže je čas! Následovali jsme toho parchanta až sem. Chci od něj odpovědi, než udělám jediný další krok.“ Postavil se na nohy, i když se přitom trochu zapotácel.

Painter si s Coralinou pomocí stoupl také.

Ostatní je sledovali. V písku mezi nimi byla vyrytá čára.

Kara stála uprostřed a dívala se střídavě na obě skupiny. Zvedla ruku, zjevně rozhodnutá, na čí stranu se přidá. Otočila se k Painterovi. „Říkal jste, že máte plán. Tím začneme.“

Painter se zhluboka nadechl a přikývl. „Salála. Tam dopraví Safii. A tam se musíme vydat i my.“

Omaha vykřikl: „Jak to víte? Proč jste si tak jistý? Můžou s ní plout kamkoliv… aby vymáhali výkupné, aby prodali ten artefakt, a to kdovíkde a kdovíkomu.“

„Já to vím,“ odpověděl Painter chladně. Chvilku počkal, než pokračoval: „To nebyla žádná náhoda ani žádná amatérská skupina,

která na nás zaútočila. Jejich útok byl dobře zorganizovaný a měl jednoznačný cíl: získat Safii i to železné srdce. Znali cíl naší cesty i to, kdo z nás toho ví nejvíc.“

„Proč?“ zeptala se Kara, která vztyčenou paží zarazila další Omahův výbuch. „Co chtějí?“

Painter pokročil kupředu. „To samé, co my. Chtějí nějaké vodítko ke skutečné poloze města Ubár.“

Omaha tiše zaklel. Ostatní na něj jen zírali.

Kara zavrtěla hlavou. „Neodpověděl jste mi na otázku.“ Její tón se přiostřil. „*Co chtějí?* Co si myslí, že získají objevením Ubáru?“ Painter si olízl rty.

„To jsou bláboly!“ zavrčel Omaha a rychle se protlačil kolem Kary.

Painter zůstal stát na místě a rukou dal znamení Coral, aby se nehýbala. Podruhé už se uhodit nenechá.

Omaha zvedl ruku. V matném světle se zaleskl kov. Pistole mířila Painterovi na hlavu. „Už jste nás vodil za nos dost dlouho. Odpovězte jí na otázku. O co tu sakra jde?“

„Omaho,“ ozvala se Kara varovně, ale jejímu hlasu chyběl důraz.

Coral se přesunula ke straně, odkud by se mohla vrhnout na Omahu z boku. Painter jí znovu zasignalizoval, aby se nehýbala.

Omaha výhružně trhnul pistolí směrem k němu. „Odpovězte! O jakou zatracenou hru tady jde? Pro koho ve skutečnosti pracujete?“

Painter neměl jinou možnost než říct pravdu. Potřeboval jejich spolupráci. Jestli existovala nějaká naděje, že zastaví Cassandru a zachrání Safii, bude potřebovat jejich pomoc. Sami s Coral by to nedokázali.

„Pracuji pro Ministerstvo obrany Spojených států amerických,“ přiznal nakonec. „Konkrétně pro oddělení DARPA. Výzkumnou a vývojovou odnož ministerstva.“

Omaha potřásl hlavou. „Tak to je sakra báječný. Armáda? Co ta má s tímhle vším společného? Jsme přece archeologická výprava.“

Kara odpověděla, ještě než to stihl Painter, „Ten výbuch v muzeu.“

Omaha po ní střelil pohledem, ale nepřestával si hlídat Paintera.

Ten přikývl. „Má pravdu. To nebyl žádný obyčejný výbuch. Zbytková radioaktivita ukazuje na neobvyklou možnost.“ Všichni na něm viseli očima, kromě Coral, která pořád sledovala Omahu a jeho zbraň. „Existuje vysoká pravděpodobnost, že ten meteorit, který explodoval, obsahoval nějakou formu antihmoty.“

Omaha si odfrkl tak hlasitě, jako kdyby v sobě ten posměch už dlouho potlačoval. „*Antihmota…* to jsou kecy! Za koho nás máte?“

Ze strany se ozvala Coral, nevzrušeným, profesionálním tónem: „Doktore Dunne, říkáme vám pravdu. Sami jsme si ověřili měření na místě výbuchu a detekovali jsme bosony Z i gluony, částice, které vznikají při interakci hmoty s antihmotou.“

Omaha se zamračil a trochu znejistěl.

„Já vím, že to zní absurdně,“ řekl Painter. „Ale jestli skloníte tu zbraň, všechno vám vysvětlím.“

Omaha místo toho sevřel pistoli ještě pevněji. „Zatím je to to jediné, co vás přinutilo mluvit.“

Painter si povzdechl. *Za pokus to stálo.* „Dobře, ať je po vašem.“

Se zbraní, která mu stále mířila do obličeje, stručně vysvětlil podstatná fakta o tunguzském výbuchu v Rusku roku 1908, o jedinečném vzoru radioaktivního záření, který byl detekován jak tam, tak i v Britském muzeu, i o tom, jaké důkazy naznačují, že se někde v ománských pouštích skrývá zdroj antihmoty, uchovávané neznámým způsobem, který ji stabilizuje a brání v reakci s okolní hmotou.

„Ačkoliv právě možná probíhá její postupná destabilizace,“ skončil Painter. „To by mohl být důvod, proč v muzeu vybuchl ten meteorit. A může se to stát i tady. Čas je kritickým faktorem. Možná máme jedinečnou příležitost, jak objevit a získat tento zdroj takřka neomezené energie.“

Kara se zamračila. „A co má vláda Spojených států v úmyslu s tím zdrojem energie dělat dál?“

Painter v jejích očích viděl podezření. „Zatím jej střežit. To je prvotní a bezprostřední cíl. Ochránit jej před těmi, kteří by ho zneužili. Kdyby ta síla padla do nesprávných rukou…“

Rozhostilo se ticho, v němž ještě doznívala jeho poslední slova. Všichni věděli, že svět už nerozdělovaly ani tak hranice mezi státy,

jako ideologie. Vedla se nová světová válka, i když nebyla nikým vyhlášená – válka, v níž základní slušnost a úcta k lidským právům byla ohrožována silami netolerance, despotismu a slepého fanatismu. A i když jednotlivé bitvy této války byly občas vybojovány před zraky veřejnosti – v New Yorku, v Iráku –, k ještě urputnějšímu zápasu docházelo neviditelně, v tajnosti, a hrdinové tohoto boje zůstávali neznámí, právě tak jako jeho ničemové.

Ať už chtěli nebo ne, celá skupina na pláži byla do té války také zatažena. Nakonec promluvila Kara. „A co ta druhá skupina? Myslím Safiiny únosce. To jsou ti samí lidé, kteří přepadli Britské muzeum?“ Painter přikývl. „Myslím, že ano.“

„Kdo to je?“ Omaha na něj pořád mířil. „Nevím… nejsem si jistý.“

„Blbost!“

Painter zvedl ruku. „Jediné, co vím jistě, je to, kdo jejich skupinu vede. Žena, s níž jsem kdysi pracoval, dvojitá agentka nasazená do DARPY.“ Byl příliš vyčerpaný na to, aby skrýval svou zlost. „Jmenuje se Cassandra Sanchezová. Nikdy jsem nezjistil, pro koho pracuje. Pro někoho v zahraničí. Pro teroristy. Pro obchodníky na černém trhu. Nevím. Vím jen to, že mají dostatek prostředků, výbornou organizaci a ve svých metodách neberou na nikoho ohledy.“

Omaha se ušklíbl: „Zatímco vy a vaše společnice jste vzor ohleduplnosti a roztomilosti.“

„My nezabíjíme nevinné lidi.“

„Ne, vy jste ještě horší,“ vyštěkl Omaha. „Vy necháte jiné, aby za vás udělali špinavou práci. Věděli jste, do čeho jdeme, ale drželi jste huby. Kdybychom tohle všechno věděli dřív, mohli jsme se líp připravit. Mohli jsme zabránit Safiině únosu.“

Painter neměl co odpovědět. Ten člověk měl pravdu. Nechal se překvapit a vystavil tak celou misi i jejich životy nebezpečí.

Vzhledem ke svému pocitu viny nezareagoval včas. Omaha k němu skočil a přitiskl mu hlaveň na čelo takovou silou, že Painter musel o krok ustoupit. „Ty parchantě… tohle všechno je tvoje vina!“

Painter slyšel v Omahově hlase bolest a muka. Tím člověkem zmítaly emoce. V Painterově hrudi se zvedla vlna zlosti. Sám byl

prochladlý, unavený, bolelo ho celé tělo a už ho přestávalo bavit nechat si máchat zbraní před obličejem. Uvažoval, jestli nebude třeba Omahu zneškodnit.

Coral napjatě čekala.

Pomoc přišla z nečekaného směru.

Na pláži se znenadání rozeznělo cválání koňských kopyt. Všechny oči se tím směrem otočily, ohlédl se dokonce i Omaha, který o krok ustoupil a konečně sklonil pistoli.

„No páni…," zahučel.

Přes písek se k nim blížil úžasný výjev. Bílý hřebec s vlající hřívou, od jehož kopyt odletovaly obláčky písku. Byl to ten kůň ze *Šabab Ománu.*

Hřebec běžel přímo k nim, snad přilákán jejich hlasitým rozhovorem. Po tom výbuchu musel doplavat k pobřeží. Několik metrů od nich se zprudka zastavil a od nozder mu v chladném nočním vzduchu stoupaly obláčky bílé páry. Potřásl hlavou.

„Nemůžu uvěřit, že se z toho dostal," řekl Omaha.

„Koně jsou výteční plavci," odsekla mu Kara, ale ani ona nedokázala v hlase potlačit úžas.

Jeden z Pouštních fantomů se pomalu přiblížil ke koni s nataženou dlaní a zašeptal mu něco arabsky do ucha. Hřebec se chvěl, ale dovolil tomu muži, aby se k němu přiblížil. Byl vyčerpaný, vystrašený a potřeboval utěšit a uklidnit.

Náhlé objevení koně prolomilo napětí. Omaha se díval na svou zbraň, jako kdyby si nebyl jistý, jak se mu vlastně dostala do ruky.

Kara vykročila kupředu a stoupla si před Paintera. „Myslím, že je načase, abychom se přestali dohadovat a vzájemně obviňovat. Všichni jsme měli své důvody, proč jsme tady. Skryté důvody." Ohlédla se na Omahu, který se jí neodvážil podívat do očí. Painter dokázal snadno odhadnout, jaký byl Omahův důvod. Bylo to jasně patrné z toho, jak se díval na Safii i z jeho vzteklého výbuchu tady na pláži. Pořád ji miloval.

„Teď musíme rozhodnout, co uděláme pro Safiinu záchranu," pokračovala Kara. „To je priorita." Obrátila se na Paintera. „Co navrhujete?"

Painter přikývl. Levé oko ho při tom pohybu zabolelo. „Druhá strana si myslí, že jsme mrtví. To nám poskytuje výhodu, kterou bychom si pokud možno měli podržet. Taky víme, kam mají namířeno. Musíme se co nejrychleji dostat do Salály. To znamená cestu dlouhou téměř pět set kilometrů."

Kara se zadívala ke světlům vzdálené vesnice. „Kdybych se dostala k telefonu, mohla bych u sultána zařídit…"

„Ne," přerušil ji. „Nikdo nesmí vědět, že jsme naživu. Dokonce ani ománská vláda. Jestli se kdokoliv kdekoliv dozví, že jsme přežili, může nás to připravit o naši křehkou výhodu. Cassandřině skupině se podařilo unést Safii díky momentu překvapení. Třeba se nám ji podaří získat zpátky stejným způsobem."

„Ale se sultánovou pomocí by mohla být celá Salála uzavřena a prohledána."

„Cassandřina skupina už dokázala, že nemá nedostatek zdrojů. Zapojili do akce hodně mužů i zbraní. To se nemohlo stát bez určité pomoci vlády."

„A když se přestaneme skrývat, dozvědí se o tom i únosci," zamumlal Omaha. Uložil pistoli do pouzdra za opaskem a třel si klouby prstů. Zdálo se, že nedávný výbuch vzteku ho uklidnil. „Únosci zmizí dřív, než proti nim bude podniknuta jakákoliv akce. Přišli bychom o Safii."

„Přesně tak."

„Tak co tedy uděláme?" zeptala se Kara. „Musíme najít nějaký způsob dopravy."

Kupředu pokročil kapitán al-Háfí. Painter si nebyl jistý, jak se Pouštním fantomům bude líbit klamat vlastní vládu, ale zase na druhou stranu, Pouštní fantomové v poli vždycky jednali s plnou nezávislostí. Al-Háfí na Paintera kývl. „Pošlu do vesnice jednoho ze svých mužů. Ten nevzbudí podezření."

Kapitán si musel všimnout něčeho na Painterově tváři, nějaké pochybnosti o tom, proč se jim tak rychle rozhodl pomoci. „Zabili jednoho z mých mužů. Kalila. Byl to bratranec mé ženy."

Painter s pochopením přikývl. „Nechť ho Alláh zavede domů." Věděl, že mezi těmito lidmi neexistuje silnější pouto než loajalita k členům vlastního kmene a rodiny.

Kapitán al-Háfí se mírně uklonil na znamení díků a mávl na vyššího ze svých dvou mužů, skutečného obra jménem Barak. Chvíli spolu rychle mluvili arabsky. Pak Barak přikývl a obrátil se k odchodu.

Kara ho zarazila. „Jak chcete získat nákladní vůz bez peněz?“

Barak jí odpověděl anglicky: „Alláh pomáhá těm, kteří si pomohou sami.“

„Vy se ho chystáte ukrást?“

„Půjčit. Taková je tradice mezi pouštními kmeny. Člověk si může půjčit, co potřebuje. Krádež je zločin.“

S touto ukázkou lidové moudrosti se Barak vydal poklusem ke vzdáleným světlům a za okamžik zmizel ve tmě jako pravý fantom.

„Barak nás nezklame,“ ujistil je kapitán al-Háfí. „Najde vůz dostatečně velký pro nás všechny… i pro toho koně.“

Painter se ohlédl přes rameno. Poslední Fantom, zamlklý mladík jménem Šarif, prováděl koně po pláži na kusu vlečného lana ze člunu.

„K čemu nám bude kůň?“ zeptal se Painter, kterému dělalo starosti, že velké vozidlo bude příliš nápadné. „Má tady dobrou pastvu a nakonec ho někdo najde.“

Kapitán al-Háfí odpověděl: „Máme málo peněz. A toho koně můžeme za něco vyměnit nebo prodat. V případě potřeby se na něm dá jet. A také je to dobré krytí pro naši cestu do Salály. Tamější koňské farmy jsou dobře známé, takže budeme vzbuzovat menší podezření, pokud s sebou povezeme toho hřebce. A kromě toho, bílá barva přináší štěstí.“ Poslední větu pronesl smrtelně vážně. Štěstí je mezi obyvateli Arábie stejně důležité jako střecha nad hlavou.

Rychle se utábořili. Zatímco Omaha a Painter odtáhli po pláži člun za nějaké kameny, kde ho schovali, ostatní rozdělali oheň z vyplaveného dřeva a schovali se v závětří za jedním převráceným útesem. Potřebovali trochu tepla a světla. Útes zároveň bránil případným nepřátelům, aby zpozorovali jejich ohníček.

O čtyřicet minut později zvuk motoru ohlásil příjezd dopravního prostředku. V zatáčce příbřežní cesty se objevily reflektory vozu a vzápětí i celý nákladní automobil s plochou korbou. Byl to starý vůz

typu International 4900, natřený nažluto a prožraný rzí. Kolem korby měl dřevěné postranice s nakládací rampou vzadu.

Od volantu seskočil Barak.

„Vidím, že jste opravdu našel něco, co jste si mohl *půjčit*“ poznamenala Kara.

Barak jen pokrčil rameny.

Uhasili oheň. Barakovi se také podařilo *vypůjčit* si nějaké oblečení: šaty a pláště. Rychle si je vzali na sebe, aby zamaskovali západní oblečení.

Jakmile byli připraveni, kapitán al-Háfí a jeho muži nastoupili do kabiny nákladního automobilu, pro případ, že by je někdo zastavil. Ostatní se vyšplhali na korbu. Koni museli nejprve zavázat oči, aby se nechal vyvést po spuštěné rampě nahoru. Uvázali ho hned za kabinou, zatímco ostatní se uvelebili v zadní části korby.

Když se nákladňák s kodrcáním rozjel po nerovné cestě, Painter nespouštěl oči z hřebce. *Bílá barva přináší štěstí.* Painter v to aspoň doufal… štěstí budou rozhodně potřebovat jako sůl.

3. ČÁST

HROBKY

11. kapitola

TROSEČNÍCI

3. PROSINCE, 12:22
SALÁLA

Safia se probudila v cele dezorientovaná a chtělo se jí zvracet. Temná místnost se s ní točila a kývala při každém pohybu hlavou. Z útrob se jí vydralo zasténání. Vysokým zamřížovaným okénkem dovnitř dopadal pruh světla. Příliš jasného, příliš palčivého. Přemohla ji vlna nevolnosti.

Otočila se na bok a posunula hlavu, příliš těžkou na to, aby ji udržela zvednutou, k okraji lůžka. Zvedl se jí žaludek a vzápětí znovu. Nic. Když se zhroutila zpátky naznak, cítila v ústech chuť žaludečních šťáv.

Zhluboka dýchala a stěny místnosti se pomalu přestávaly houpat.

Uvědomila si, že jí celé tělo pokrývá pot, na který se lepí tenké bavlněné oblečení, jež měla na sobě. Horko ji dusilo. Měla rozpraskané a vysušené rty. Jak dlouho byla pod drogami? Vzpomněla si na toho muže s jehlou. Chladného, vysokého, oblečeného v černém. Přiměl ji, aby se na palubě lodi převlékla ze svých mokrých šatů do této khaki kombinézy.

Safia se opatrně rozhlédla kolem sebe. Kamenné stěny, prkenná podlaha. Páchlo to tu po sušené cibuli a špinavých nohou. Jediným nábytkem bylo lůžko, na kterém ležela. Vedly sem jediné těžké dubové dveře. Bezpochyby zamčené.

Ještě několik dalších minut ležela bez pohybu. Mysl jí těkala sem a tam, zčásti ještě díky odeznívajícím účinkům drogy, kterou jí podali. Přesto se ale v jejím nitru ozývala hluboká panika. Byla sama a v pasti. Ostatní už nežili. Představila si plameny, které se odrážely

na rozbouřené noční hladině moře. Ta vzpomínka se do ní vpálila jako blesk fotoaparátu do tmy. Všechno bylo červené, bolestné a příliš jasné na to, aby se ten pohled dal oslabit mrkáním. Začala přerývaně dýchat a sevřelo se jí hrdlo. Chtělo se jí plakat, ale nemohla. Kdyby jednou začala, už by nepřestala.

Konečně se posadila a přejela chodidly po podlaze. Vstávala jen kvůli tlaku v močovém měchýři. Ozvala se biologická potřeba, připomínka toho, že je stále naživu. Nejisté si stoupla a opřela se dlaní o stěnu. Kameny byly příjemně chladné.

Podívala se k zamřížovanému okénku. Podle toho horka a úhlu dopadajícího slunce muselo být přibližně poledne. Ale který den? A kde je? Cítila moře a písek. Pořád je v Arábii, tím si byla jistá. Přešla místnost. Pálení v močovém měchýři zesílilo.

Dopotácela se ke dveřím a zvedla paži. Co když jí jenom dají další drogy? Prsty si nahmatala červený pupínek v loketní jamce na pravé paži, kde jí pronikla jehla kůží. Neměla na výběr. Potřeba převládla nad opatrností. Zabouchala na dveře a chraplavě zavolala: „Haló! Slyšíte mě někdo?“ Pak zopakovala totéž arabsky.

Nikdo neodpověděl.

Zabušila hlasitěji, až ji rozbolely ramenní svaly. Byla zesláblá a dehydrovaná. To ji tu nechávají zemřít?

Konečně se ozvaly kroky. Zaskřípala těžká závora a dveře se otevřely. Před Safií stál stejný muž jako v noci. Byl asi o patnáct centimetrů vyšší než ona a na sobě měl černou košili a ošoupané, vybledlé džíny. Překvapilo ji, když zjistila, že má hlavu ostříhanou dohola. Na to si nepamatovala. Vlastně měl tehdy na hlavě černou čepici. Měl husté černé obočí a chomáč vousů pod bradou. Ale na ty oči si vzpomínala: byly modré a studené, bez výrazu a bez vášně. Jako oči žraloka.

Před jeho pohledem se zachvěla. Jako kdyby se v místnosti náhle ochladilo.

„Tak už jste vzhůru,“ řekl. „Pojďte se mnou.“

Zaslechla v jeho hlase stopu australského přízvuku, ale překrytou dlouhými léty strávenými mimo domov. „Kam… Potřebuji na toaletu.“ Zamračil se na ni a vyrazil. „Následujte mě.“

Zavedl ji k malé toaletě na chodbě. Byla tu nízká záchodová mísa, sprcha bez závěsu a malé umyvadlo s kapajícím kohoutkem a žlutými skvrnami. Safia vešla dovnitř a položila ruku na kliku dveří. Nebyla si jistá, jestli jí ten muž dopřeje trochu soukromí.

„Pospěšte si," řekl a zavřel za ní dveře.

Jakmile byla sama, rozhlédla se po místnosti, jestli by tu nenašla nějakou zbraň nebo nástroj, který by jí mohl dopomoci k útěku. Jediné okénko bylo také zamřížované. Ale z tohoto se aspoň mohla podívat ven. Přeběhla k němu a vyhlédla na malé městečko pod sebou, postavené na mořském pobřeží. Mezi ní a vodou stály palmy a bílé budovy. Nalevo označovalo pleskání duhově zbarvených celt a stínidel polohu místního tržiště. A zelené pruhy za městem představovaly banánovníky, kokosové palmy, cukrovou třtinu a papáju.

To město znala.

Zahradní město Ománu.

Salála.

Bylo to hlavní město provincie Zufár, původní cíl plavby *Šabab Ománu*, svěží oblast se zelení, vodopády a řekami, zavlažujícími široké pastviny. Pouze do této části Ománu přiháněly monzunové větry pravidelné mrholení, občasný déšť, a v nedalekých pobřežních horách neustále přítomnou mlhu. Tento vodní systém neměl v celém Zálivu obdobu a umožňoval pěstovat vzácné stromy, z nichž se vyrábí kadidlo, zdroj bohatství v dávných časech. Právě toto bohatství vedlo kdysi k založení legendárních měst Sumharámu, al-Bálidu a nakonec také Ubáru.

Proč ji únosci odvezli sem?

Přešla k toaletě a rychle vykonala potřebu. Poté si umyla ruce a chvíli se dívala na svůj odraz v zrcadle. Vypadala jako stín svého někdejšího já, vychrtlý, napjatý a s prázdným pohledem.

Ale byla naživu.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Už budete hotová?"

Safia neměla jinou možnost, než přejít ke dveřím a otevřít je.

Muž kývl hlavou. „Tudy."

Vyrazil, aniž by se na ni třeba jen ohlédl. Byl si naprosto jistý tím, že má situaci pod kontrolou. Safia ho následovala. Nezbývalo jí

nic jiného, ale vlekla za sebou nohy, ztěžklé zoufalstvím a beznadějí. Sešli po schodišti do další chodby. Před jednotlivými dveřmi tu stáli na hlídkách další muži s puškami přes rameno. Konečně dorazili k vysokým dveřím.

Muž zaklepal a otevřel je.

Před Safií se otevřela spartánsky zařízená místnost: byl tu jen ochozený koberec s dávno vybledlými barvami, jediná pohovka a dvě tvrdé dřevěné židle. Bzučely tu dva větráky, které trochu oživovaly nehybný vzduch. Na stole u jedné stěny byla rozložena řada zbraní, elektronického vybavení a přenosný počítač. Od něj vedl oknem kabel k satelitnímu talíři o velikosti dlaně, namířenému k obloze.

„To bude všechno, Kane," promluvila žena, která se skláněla nad počítačem.

„Kapitáne," muž na ni kývl, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Safia zvažovala, jestli by se neměla vrhnout po jedné ze zbraní na stole, ale věděla, že by se k nim nestačila ani přiblížit. Byla příliš slabá a nejistá.

Žena se k ní otočila. Byla oblečená do černých kalhot a šedého trička, přes které měla ještě rozepnutou košili s dlouhými rukávy, vyhrnutými k loktům. Safia si všimla vybouleniny v místě, kde bylo za opaskem zastrčené pouzdro s pistolí.

„Prosím, posaďte se," řekla žena a ukázala na jednu dřevěnou židli.

Safia pomalu poslechla.

Druhá žena zůstala stát a přecházela za pohovkou. „Doktorko al-Mázová, zdá se, že se k mým nadřízeným donesla vaše reputace odbornice na historii této oblasti."

Safia její slova sotva vnímala. Dívala se té ženě do tváře, na její černé vlasy, na její rty. To byla tatáž žena, která se ji pokoušela zabít v Britském muzeu, která měla na svědomí smrt Ryana Fleminga a která minulou noc zavraždila všechny Safiiny přátele. Safiinou myslí vířily tváře a výjevy, které odváděly její pozornost od toho, co ta žena říkala.

„Posloucháte mě, doktorko al-Mázová?"

Safia nedokázala hned odpovědět. Hledala na té ženě zlo, díky kterému byla schopná tak krutých činů. Nějaké znamení, nějakou jizvu, něco, aby pochopila její motivy. Nic ale neviděla. Proč to dělala?

Ta žena si těžce povzdechla. Obešla pohovku a sedla si na ni. Naklonila se dopředu a opřela se lokty o kolena. „Painter Crowe," řekla.

To neočekávané jméno Safii vylekalo a projel jí záblesk zlosti.

„Painter… byl mým spolupracovníkem."

Safii roztřásl šok a nedůvěra. *Ne…*

„Vidím, že mě konečně posloucháte." Pozvedla spokojeně koutky úst v náznaku úsměvu. „Měla byste znát pravdu. Painter Crowe vás využíval. Vás všechny. Zbytečně vás vystavoval nebezpečí. Nechával si pro sebe důležité informace."

„Lžete," zakrákala Safia přes vyschlé rty.

Žena se na pohovce opřela. „Já nemám důvod lhát. Na rozdíl od Paintera vám řeknu pravdu. To, co se vám nešťastnou náhodou dostalo do ruky, představuje klíč k dosud nevídané moci."

„Nevím, o čem to mluvíte."

„Mluvím o *antihmotě."*

Safia se zamračila nad absurditou toho, co právě slyšela. Žena pokračovala ve vysvětlování výbuchu v muzeu, zbytkové radioaktivity i pátrání po primárním zdroji stabilní formy antihmoty. I když se to Safia ze všech sil snažila v duchu odmítnout, mnoho z toho začalo dávat smysl. To, co Painter říkal, jeho vybavení i to, jaký nátlak vyvíjela vláda USA, aby se zúčastnil expedice.

„Ten fragment meteoritu, který explodoval v muzeu," pokračovala žena, „měl údajně střežit brány zmizelého města Ubáru. A právě tam nás zavedete."

Safia zavrtěla hlavou. „To celé je nesmysl."

Žena se na ni ještě chvilku dívala, pak vstala a přešla přes místnost. Vytáhla něco zpod stolu a druhou rukou popadla jeden z přístrojů položených na stole. Když se otočila zpátky, Safia poznala svůj kufřík.

Žena cvakla přezkami a otevřela víko. Uvnitř spočívalo na podušce z polystyrenu železné srdce. V jasném slunečním světle

zářilo načervenalou barvou. „Toto je ten předmět, který jste objevila. V nitru sochy z období kolem roku 200 před naším letopočtem. A s nápisem Ubár.“

Safia pomalu přikývla. Překvapilo ji, kolik toho ta žena ví. Vypadalo to, že o ní ví úplně všechno.

Žena se sklonila a přiložila k povrchu srdce přístroj, který držela v druhé ruce. Přístroj začal tikat a praskat jako Geigerův počítač. „Z toho předmětu vyzařuje extrémně nízká radioaktivita zvláštního typu. Je sotva detekovatelná. Ale je stejná jako z toho meteoritu, který vybuchl. Řekl vám o tom Painter?“

Safia si vzpomněla, jak Painter ten artefakt zkoumal podobným přístrojem. Mohla to být pravda? V žaludeční krajině se jí uhnízdilo zoufalství jako studený kámen.

„Chceme po vás, abyste pokračovala ve své práci, ale pro nás,“ řekla žena a zavřela kufřík. „Chceme, abyste nás zavedla k branám Ubáru.“

Safia zírala na zavřený kufřík. Všechno to krveprolití, všechny ty zmařené životy… souvisely s jejím objevem. Zase. „To neudělám,“ řekla tiše.

„Uděláte, nebo zemřete.“

Safia potřásla hlavou a pokrčila rameny. To jí bylo jedno. Vzala jí všechno, na čem jí záleželo. Tato žena. Nikdy jí nebude pomáhat.

„Budeme pokračovat s vámi nebo bez vás. Nejste jedinou odbornicí v oboru. A věřte mi, že vám mohu poslední hodiny vašeho života opravdu hodně znepříjemnit.“

Tomu se Safia dokonce musela zasmát. *Znepříjemnit?* Po tom všem, čím prošla… Zvedla hlavu a poprvé se podívala té ženě přímo do očí. Až dosud se do nich bála pohlédnout. Nebyly tak chladné jako oči toho muže, který ji sem přivedl. Jiskřila v nich potlačovaná zlost… ale také zmatek. Rty té ženy se sevřely do úzké čárky.

„Dělejte, co musíte,“ řekla Safia, která si uvědomila, jaká moc se skrývá v jejím vlastním zoufalství. Ta žena se jí nemohla nijak dotknout, už jí nemohla nijak ublížit. Ne po minulé noci. Neměli už nic, čím by jí mohli vyhrožovat. Oběma to došlo ve stejném okamžiku.

Po tváři té ženy přeletěl náznak starosti.

Ona mě potřebuje. Safia si tím byla naprosto jistá. Lhala, když mluvila o jiných odbornících. Nemají k dispozici nikoho jiného. Safia v sobě náhle ucítila železnou vůli, která v mžiku potlačila poslední zbytky únavy a malátnosti vyvolané drogami.

Už jednou v minulosti se v Safiině života z ničeho nic objevila cizí žena, s bombou připevněnou k tělu a s vášnivým náboženským odhodláním, které bez milosti spálilo řadu nevinných životů. A to všechno namířené na Safii.

Ta žena tehdy při té explozi v Tel Avivu zemřela. Safia se s ní nikdy nemohla setkat a učinit ji odpovědnou za to, co se stalo. Místo toho vzala veškerou vinu na sebe. Ale to nebylo všechno. Safia ani nikdy neměla možnost pomstít smrt, která ležela všude kolem ní, a tím smýt svou vinu.

To však nyní neplatilo.

Čelila ženě, která ji unesla, a dívala se jí upřeně do očí.

Vzpomínala, jak si vždycky přála, aby tu první ženu v Tel Avivu mohla zarazit a nějak předejít výbuchu i všem těm mrtvým. Mohlo se jí to povést v případě zdroje antihmoty? Představila si následky výbuchu v Britském muzeu. Jak by asi s takovou obrovskou mocí naložil někdo, jako byla tato žena? Kolik dalších lidí by zemřelo?

To Safia nemohla připustit. „Jak se jmenujete?“

Ta otázka její únoskyni polekala. Její zmatek vyvolal v Safii vlnu radosti, jasnou jako slunce, bolestnou, ale zároveň uspokojující.

„Říkala jste, že mi povíte pravdu.“

Žena se zamračila, ale pomalu odpověděla: „Cassandra Sanchezová.“

„Jak hodláte pokračovat dál, *Cassandro!*“ Safia si vychutnávala podráždění, které u druhé ženy vyvolalo její neformální oslovení. „Pokud budu spolupracovat.“

Žena se postavila a v očích se jí blýskala zlost. „Během hodiny vyrazíme do Imránovy hrobky. Tam, kde byla nalezena ta socha se srdcem. Tam, kam jste měla původně namířeno. Tam začneme.“

Safia si také stoupla. „Ještě jedna otázka.“ Žena na ni tázavě pohlédla.

„Pro koho pracujete? Když mi to řeknete, budu spolupracovat.“ Než Cassandra odpověděla, přešla ke dveřím, otevřela je a mávla na

svého podřízeného, aby vězeňkyni odvedl. Promluvila od dveří. „Pracuji pro vládu Spojených států.“

13:01

Cassandra počkala, dokud kurátorka z muzea neodešla a nebyly zavřené dveře. Pak nakopla koš na papír z palmového dřeva, až přeletěl přes celou místnost a jeho obsah se rozletěl po podlaze. Prázdná plechovka od Pepsi-Coly se s rachotem dokutálela až k pohovce. *Ta zkurvená mrcha…*

Musela se ovládnout, aby nepokračovala v demolování místnosti, a znovu svůj vztek potlačit. Ta ženská se přece zdála být zlomená. Cassandra nikdy nečekala, že by mohla být tak prohnaná jako ke konci jejich rozhovoru. Viděla tu změnu v jejích očích, vnímala, jak se převaha přelévá od ní k její zajatkyni, a nemohla to nijak zastavit. Jak k tomu vůbec došlo?

Sevřela ruce v pěst, ale pak se přiměla je opět rozevřít a uvolnit. „Děvka…,“ zamumlala do ticha. Ale aspoň s nimi bude spolupracovat. To bylo vítězství, s nímž by měla být spokojená. Ministr bude potěšen.

Přesto v ní ale kypěla žluč, která jí kazila náladu. Ta kurátorka v sobě měla daleko víc síly, než si Cassandra kdy představovala. Začínala chápat Painterův zájem o ni.

Painter…

Cassandře se z hrdla vydralo přerývané povzdechnutí. Jeho tělo nenašli. To ji nijak neuklidňovalo. Kéž by…

Její myšlenky přerušilo zaklepání na dveře. John Kane vešel, ještě než se stačila otočit. V očích jí zablýsklo podráždění nad tímto vpádem do soukromí a nedostatkem úcty.

„Vězeňkyně dostala oběd,“ řekl. „Bude připravená ve čtrnáct nula nula.“

Cassandra přešla ke stolu s elektronikou. „Jak funguje podkožní čip?“

„Reaguje výborně. Vysílá silný signál.“

Minulou noc, poté, co Safia dostala injekci sedativ, jí mezi lopatky vtiskli miniaturní podkožní vysílač. Ten samý typ, jaký měla

Cassandra implantovat ve Státech Čangovi. Cassandře činilo obzvláštní potěšení, že v tomto případě použila Painterovu vlastní zbraň. Vysílač bude sloužit jako elektronický obojek, z něhož se jim zajatkyně nevysmekne. Budou schopni vystopovat kurátorku v okruhu šestnácti kilometrů a překazit jakýkoliv pokus o útěk.

„Dobře," odpověděla. „Dohlédněte na to, aby byli připraveni i vaši muži."

„Ti jsou připraveni." Kane se při jejím pokynu naježil, ale v případě selhání mise šlo o krk i jemu.

„Vydaly místní úřady nějaké prohlášení k výbuchu té lodi?"

„CNN připisuje vinu nějakým neznámým teroristům." Pohrdavě si odfrkl.

„Přežil to někdo? Byla nalezena nějaká těla?"

„Rozhodně to nikdo nepřežil. Záchranáři začínají zjišťovat příčinu nehody a počet mrtvých."

Přikývla. „Dobře, vraťte se ke svým mužům. To je všechno."

Trochu našpulil rty, otočil se a odešel z místnosti. Zavřel dveře, ale ne úplně. Cassandra musela přejít místnost a dovřít je, až klapla západka.

Jen pokračuj v tom provokování, Kane… všechno ti vrátím i s úroky.

Frustrovaně si vzdychla a vrátila se k pohovce. Sedla si na samý kraj. *Nikdo nepřežil.* Představila si Paintera a vzpomněla si na první okamžik, kdy podlehl jejím jemným náznakům a obezřetně naplánovaným svodům. Jejich první polibek. Jeho rty chutnaly nasládle po víně, které pili k večeři. Objímal ji svými pažemi. Jeho rty… jeho ruce pomalu klouzaly vzhůru po křivce jejích boků.

Pohladila se dlaní na stejném místě, kde se jí tenkrát dotýkal on a zaklonila se. Její odhodlání se vytrácelo. Po noční operaci cítila spíš zlost než satisfakci. Byla podrážděnější než měla být. A věděla proč. Dokud nespatří Painterovo utopené tělo a nenajde jeho jméno na seznamu mrtvých, kteří byli vyloveni z moře, nebude mít jistotu.

Ruka jí sjížděla po boku dolů, zatímco stále vzpomínala. Mohlo to mezi nimi dopadnout jinak? Zavřela oči a prsty sevřela na břiše. Nenáviděla samu sebe za to, že ji takové věci vůbec napadají.

K čertu s tebou, Paintere…

Bez ohledu na to, jakou budoucnost si mohla ve fantazii vysnít, jejich vztah by skončil špatně. To ji naučily minulé zkušenosti. Nejdřív její otec… který se od jejích jedenácti let tajně v noci plížil k ní do postele, zfetovaný kokainem, sliboval jí a vyhrožoval. Cassandra našla útočiště v knihách, ze kterých vystavěla mezi sebou a okolním světem vysokou zeď. V knihách se také dočetla o tom, že draslík zastavuje srdeční tep. A není jej možné prokázat. V den jejích sedmnáctých narozenin našli otce mrtvého. Nikdo si nevšiml jednoho vpichu jehly mezi mnoha ostatními. Matka měla nějaké podezření a bála se jí.

Cassandra neměla důvod zůstávat doma a v osmnácti se přihlásila do armády, kde nacházela potěšení v tvrdém výcviku. Pak přišla nabídka, aby vstoupila do Zvláštních sil. Byla to pocta, ale ne každý to tak bral. Ve Fort Braggu ji jeden voják zatáhl do postranní uličky, kde ji přidržel u země a roztrhl jí košili. „Tak kdo je teď tvůj taťka, ty děvko?“ To byla chyba. Muž skončil se zlomenýma nohama a doktoři už nemohli zachránit jeho přirození. Cassandra směla odejít ze služby, pokud o tom incidentu pomlčí.

Na zachovávání tajemství byla dobrá.

Potom ji kontaktovala Sigma a nakonec Bratrstvo. Šlo především o moc. O další způsob, jak se utužit a obrnit. Nabídku přijala. Pak poznala Paintera… jeho úsměv, jeho klid… Ucítila bodnutí bolesti. Je mrtvý, nebo živý?

Musela to vědět. I když jí bylo jasné, že nemá cenu pracovat s pouhými předpoklady, mohla se připravit na nepředvídatelné události. Odstrčila pohovku a přešla ke stolu s vybavením. Počítač byl stále zapnutý. Zkontrolovala signál vysílače umístěného pod kůži zajatkyně a přepnula na mapu GPS. Objevila se trojrozměrná síť. Sledovací zařízení, znázorňované otáčejícím se modrým kroužkem, udávalo, že kurátorka je ve své cele.

Jestli je Painter naživu, přijde si pro ni.

Dívala se na obrazovku. Její vězeňkyně si mohla myslet, že nad ní má navrch, ale Cassandra vždycky plánovala víc tahů dopředu.

Modifikovala Painterův podkožní vysílač tak, že ho spojila s jiným vynálezem, tentokrát Bratrstva. Vyžadovalo to sice posílení zdroje energie, ale jakmile to bylo hotovo, Cassandra mohla v

kterémkoliv okamžiku odpálit připojenou kuličku trhaviny C4, která v mžiku roztrhá té ženě páteř. Může ji zabít stisknutím jediného tlačítka.

Takže jestli je Painter naživu, jen ať přijde.

Cassandra byla připravena skoncovat s jakoukoliv nejistotou.

13:32

Všichni se zhroutili na písek, vyčerpaní až do morku kosti. Z otevřeného motoru ukradeného nákladního auta, které stálo na úzké pobřežní cestě kousek za nimi, se valila oblaka páry. Cestu tvořil pruh bílého písku, na jedné straně ohraničený bílými vápencovými útesy, spadajícími k moři. Krajina byla liduprázdná, nikde žádná vesnice.

Painter se díval k jihu a pokoušel se překonat zrakem těch osmdesát kilometrů, které je dělily od Salály. *Safia musí být právě tam.* Modlil se, aby už nebylo příliš pozdě.

Omaha se za ním arabsky dohadoval se třemi Pouštními fantomy nad otevřeným motorem.

Ostatní se usadili ve stínu útesů, vyčerpaní po dlouhých hodinách nepohodlného cestování. Kovová korba nákladáku neposkytovala žádnou ochranu před nárazy a poskakováním na nerovné cestě. Painter si čas od času zdřímL, ale nešlo o žádný pořádný odpočinek. Navíc se mu pokaždé honily hlavou nepříjemné sny.

Dotkl se levého oka, které měl naběhlé a zpola zavřené. Bolest ho přiměla, aby se soustředil na jejich momentální situaci. Doprava, i když plynulá, byla pomalá – rychlost omezoval terén a stav staré cesty. A teď ještě prasklo chladicí potrubí.

Zpoždění mohlo všechno zmařit.

Zakřupání písku obrátilo jeho pozornost k přicházející Coral. Měla na sobě volné roucho, které jí bylo trochu kratší, takže z něj vyčnívaly její nahé kotníky. Vlasy i tvář měla z korby nákladáku umazané od oleje.

„Přijdeme pozdě," řekla.

Přikývl. „Ale jak pozdě?"

Coral se podívala na hodinky, potápěčský chronograf Breitlinger. V organizaci byla považována za jednoho z nejlepších stratégů a logistiků. „Odhaduji, že Cassandřin útočný tým přistál v Salále nejpozději během rána. Zdrží se tam jen tak dlouho, aby se ujistili, že je nikdo neoznačí za viníky výbuchu *Šababu,* a aby si ve městě zajistili nouzovou základnu.“

„Jak vypadá nejlepší a nejhorší možný scénář?“

„Přinejhorším dorazili do hrobky před dvěma hodinami. Podle nejlepšího scénáře tam míří právě teď.“

Painter zavrtěl hlavou. „To není moc velký rozptyl.“

„Ne, to není. Neměli bychom si nalhávat něco jiného.“ Nespouštěla z něj oči. „Útočný tým prokázal svou sílu i rychlost. Po vítězství na moři budou pokračovat ještě s větším odhodláním. Ale mohla by tu být jedna naděje.“

„Jaká?“

„Budou postupovat s mimořádnou opatrností.“ Painter se zamračil.

Coral to vysvětlila podrobněji: „Zmínil jste se o okamžiku překvapení. To ale ve skutečnosti není naše nejsilnější zbraň. Podle profilu kapitánky Sanchezové je jasné, že patří mezi lidi, kteří nic neriskují. Bude postupovat, jako kdyby *očekávala,* že je pronásledována.“

„A to by měla být naše výhoda? Jak to?“

„Když se někdo neustále ohlíží přes rameno, je větší pravděpodobnost, že klopýtne.“

„To je přímo zenové uvažování, Novaková.“

Pokrčila rameny. „Moje matka byla buddhistka.“

Podíval se na ni. Řekla to s tak kamenným výrazem, že nedokázal poznat, jestli si dělá legraci.

„A je to!“ zavolal Omaha současně se zakašláním motoru, který vzápětí naskočil. Rachotil sice hlasitěji než dosud, ale aspoň fungoval. „Všichni nasedat!“

Ostatní se s nesouhlasnými povzdechy zvedli z písku.

Painter vylezl na korbu před Karou, otočil se a pomohl jí nahoru. Všiml si, že se jí chvějí ruce. „Není vám něco?“

Vytrhla mu ruku a sevřela ji druhou. Nepodívala se mu do očí. „Není. Jen si dělám starosti o Safii.“ Našla si stinné místo v koutě.

Ostatní následovali jejího příkladu. Slunce začalo korbu nákladňáku pořádně rozpalovat.

Omaha skočil na vůz jako poslední a obrovitý Barak vzápětí zajistil rampu. Od loktů až po konečky prstů byl pokrytý olejem.

„Tak jste to rozchodili,“ poznamenal Danny a mžoural na svého bratra, ani ne tak kvůli prudkému slunečnímu světlu, jako spíše kvůli krátkozrakosti. Při výbuchu přišel o brýle. Byl to tvrdý způsob, jak se seznámit s Arábií, ale zdálo se, že se mladík docela drží. „Vydrží ten motor až do Salály?“

Omaha pokrčil rameny a zhroutil se na podlahu vedle bratra. „Něco jsme v něm provizorně pospojovali. Zazátkovali jsme tu prasklou hadičku, aby neprosakovala. Motor se bude přehřívat, ale zbývá nám už jenom nějakých osmdesát kilometrů. To zvládneme.“

Painter si přál, aby dokázal sdílet Omahův optimismus. Usadil se mezi Claye a Coral. Nákladní vůz se trhavě rozjel. Všichni měli co dělat, aby udrželi rovnováhu, a hřebec ustaraně zaržál. O korbu zaklapala kopyta. Do vzduchu se vznesl oblak výfukových plynů, jak nákladňák vyjel na cestu a vydal se opět směrem k Salále.

Slunce se odráželo od všech povrchů a Painter před jeho jasem zavřel oči. Bylo mu jasné, že nemá žádnou šanci usnout, a uvědomil si, že se mu myšlenky stočily ke Cassandře. Probíral se v duchu všemi zkušenosti, které s bývalou kolegyní měl: přehrával si strategické porady, schůze různých oddělení i operace v terénu. V tom všem se mu Cassandra vyrovnala. A on byl slepý k její přetvářce, chladnokrevnosti a vypočítavé bezohlednosti. V těchto ohledech ho předčila, což z ní dělalo lepší agentku v terénu.

Uvažoval nad slovy, která mu před chvílí řekla Coral: *Když se někdo neustále ohlíží přes rameno, je větší pravděpodobnost, že klopýtne.* Nedopustil se sám něčeho podobného? Od neúspěšného přepadení Britského muzea se neustále zabýval svou minulostí s Cassandrou, soustředil se na ni a nedokázal se plně věnovat přítomnosti. Dokonce i ve svém srdci. Jak to, že nehlídal palubu *Šabab Ománu!* Věřil snad tomu, že Cassandra nemůže být ve skrytu

duše tak špatná? Když se do ní dokázal zamilovat, muselo mezi nimi být něco opravdového.

Teď už takovou chybu neudělá.

Jeho pozornost přilákalo heknutí, které se ozvalo z opačné strany korby. Clay si upravil arabské roucho, aby si zakryl kolena. Se svou bledou pokožkou, nakrátko ostříhanými zrzavými vlasy a ušima ozdobenýma náušnicemi vypadal sotva jako skutečný Arab. Zachytil Painterův pohled. „Tak co myslíte? Dorazíme tam včas?“

Painter věděl, že od tohoto okamžiku bude nejlepší upřímnost. „Nevím,“ připustil.

14:13

Safia se vezla na zadním sedadle čtyřkolové dodávky Mitsubishi. Za nimi následovala tři stejná vozidla. Dohromady tvořila malý pohřební průvod, který mířil k hrobce otce Panny Marie, Nabí Imrána.

Safia seděla zpříma. Vůz voněl novotou. Zařízení interiéru, uhlově černá kůže sedadel, titanové lemování, modrá dálková světla – to všechno kontrastovalo s prachbídným stavem pasažérky. A nemohla vinit doznívající účinky sedativ. Místo toho se v duchu vracela k dřívějšímu rozhovoru s Cassandrou.

Painter…

Kdo to byl? Jak mohl být Cassandřivým kolegou? Co to znamenalo? Když si představila jeho úsměv a to, jak se jeho ruce tak zlehka a konejšivě dotkly jejích, měla pocit, jako kdyby ji něco trhalo nitro na kusy. Co dalšího si ještě nechával pro sebe? Safia zatlačila svůj zmatek do pozadí, protože už mu nebyla schopná dál čelit. Nevěděla, proč to na ni má takový vliv. Vždyť se sotva znali.

Místo toho obrátila svou pozornost k další znepokojivé věci, kterou jí Cassandra řekla. Údajně pracuje pro americkou vládu. Bylo to možné?

I když si Safia byla dobře vědoma občasné neomalenosti zahraniční politiky Spojených států, nedokázala si představit, že by stála za útokem z minulé noci. I muži, kterým Cassandra velela,

vypadali jako drsní žoldáci. Z jejich blízkosti jí běhal mráz po zádech. To nebyli žádní řadoví američtí vojáci.

A pak tu ještě byl ten člověk Kane, neustále oblečený v černém. Poznala jeho přízvuk. Queensland. Australan. Řídil jejich vůz poněkud hrubě. Rohy bral příliš ostře, téměř zlostně. Jaký byl jeho příběh?

Poslední pasažér seděl vedle Safie. Cassandra sledovala okolní scenerii a ruce měla složené v klíně. Jako obyčejný turista. Až na ty tři zbraně, které měla u sebe. Cassandra je Safii ukázala. Jako varování. Jednu v ramenním pouzdru, další za opaskem na zádech a poslední připevněnou ke kotníku. A Safia měla podezření, že ta žena má u sebe ještě někde schovanou čtvrtou zbraň.

Byla v pasti a nemohla dělat nic jiného, než klidně sedět.

Když projížděli středem Salály, pozorovala navigační zařízení vestavěné do palubní desky auta. Zatočili kolem letoviska u pláže, místního Hiltonu, a namířili si to provozem do vnitřní městské čtvrti al-Káf, kde na ně čekala hrobka Nabí Imrána.

Už to nebylo daleko. Salála bylo malé městečko, takže přejet z jednoho konce na druhý nezabralo víc než pár minut. Hlavní městská atrakce ležela za hranicemi obce a spočívala v přírodních krásách okolní krajiny: byla tu úžasná písečná pláž Mughsal, starobylé zříceniny Sumhuránu a nesčetná pole, která prosperovala díky monzunovým dešťům. O kousek dál ve vnitrozemí se jako jevištní kulisy tyčily zelené Zufárské hory, jedno z mála míst na Zemi, kde rostly vzácné stromy, z nichž se získávalo kadidlo.

Safia hleděla k zamlženým horám, které představovaly místo věčného tajemství i bohatství. I když kadidlo nahradila na místě hlavního ománského vývozního artiklu ropa, v Salále bylo stále hnacím motorem místní ekonomiky. Tradiční trhy pod otevřeným nebem dodávaly městu jeho typickou vůni – směs příjemně vonící růžové vody, ambry, santalového dřeva a myrhy. Tady bylo parfémové centrum světa. Všichni světoví výrobci parfémů přijížděli kupovat ingredience právě sem.

V minulosti bylo ale pravým bohatstvím této země kadidlo, dokonce ještě větším než zlato. Obchodování s vzácným kadidlem podporovalo ománskou ekonomiku a místní námořní lodě je

rozvážely na sever až do Jordánska a Turecka a na západ až do Afriky. Nejvíce legend se ale točilo kolem pozemní trasy, Kadidlové stezky. Zde se tu a tam nacházely starobylé ruiny, tajemné a záhadné, spojené s náboženstvím židů, křesťanů a muslimů. Nejslavnější z nich byl Ubár, město tisíce pilířů, založené předky biblického Noa, město, které zbohatlo díky své roli hlavního napajedla pro karavany, jež procházely pouští.

O tisíce let později se na Ubár opět začala soustřeďovat pozornost. Touha po odhalení jeho tajemství už vedla ke krveprolití.

Safia musela odolávat pokušení ohlédnout se za sebe na stříbrný kufřík. To železné srdce pocházelo ze Salály, nechávalo za sebou stopu z drobečků a představovalo znamení skutečného bohatství Ubáru.

Antihmota.

Mohla to být pravda?

Mitsubishi zpomalilo a zatočilo do nevydlážděné postranní uličky. Pomalu míjeli řadu stánků umístěných ve stínu palem, kde se prodávaly datle, kokosové ořechy a hrozny. Safia zvažovala, jestli by se neměla pokusit vyskočit a utéct. Ale měla zapnutý bezpečnostní pás. Než by se jí ho podařilo rozepnout, zadrželi by ji.

A kromě toho za nimi jela další auta, plná ozbrojených mužů. Jedno zatočilo do uličky za nimi, zatímco další pokračovala v cestě, zřejmě aby tržiště objela. Safia přemítala nad těmito opatřeními. Kane a Cassandra přece stačili na to, aby uhlídali zajatkyni. Safia věděla, že nemá žádnou šanci uniknout.

Pokus o útěk se rovnal smrti.

Vzedmula se v ní vlna potlačovaného vzteku. Neobětuje se tak zbytečně a pošetile. Bude hrát jejich hru, ale zároveň si počká na svou příležitost. Koutkem oka se podívala na Cassandru. Pomstí se… za svoje přátele i za sebe. Toto pomyšlení jí bylo oporou, když auto zastavilo před branami z tepaného železa.

Vchod do hrobky Nabí Imrána.

„O nic se nepokoušejte," varovala ji Cassandra, jako kdyby jí četla myšlenky.

John Kane se vyklonil z okénka a promluvil si z hlídačem. Několik ománských rialů změnilo majitele. Hlídač zmáčkl tlačítko a brána se otevřela. Kane pomalu vjel dovnitř a zaparkoval.

Ostatní auta zaujala místa po stranách ulice.

Kane vystoupil a obešel vůz, aby otevřel zadní dveře. Za normálních okolností by to bylo považováno za kavalírské gesto. Nyní se jednalo o pouhou opatrnost. Nabídl jí pomocnou ruku.

Safia odmítla a vystoupila sama.

Cassandra mezitím obešla vůz a v ruce držela stříbrný kufřík. „Co teď?“ Safia se rozhlédla. Kde by měla začít?

Stáli uprostřed malého nádvoří s dlažebními kameny, ohraničeného zdmi a malými, upravenými zahradami. Na druhém konci nádvoří stála malá mešita. Sněhobílý minaret s hnědavé zlatým dómem odrážel oslepující sluneční světlo. Malý kruhový balkon na vrcholu věže označoval místo, odkud muezzin pětkrát denně zpívá *adhán*, muslimské volání k modlitbě.

Safia v duchu odříkala svou modlitbu. Jedinou odpovědí na ni bylo ticho, ale i tak ji uklidnila. Tady na nádvoří zněly zvuky okolního města tlumeně, jako kdyby se samotný vzduch ztišil před posvátností svatyně. Kolem se pohybovalo několik věřících, zachovávajících úctu k hrobce, která zabírala jednu stranu nádvoří: byla to dlouhá, nízká budova s oblouky, natřená na bílo se zelenými okraji. Uvnitř se nacházel hrob Nabí Imrána, otce Panny Marie.

Cassandra se zastavila před Safii. Její netrpělivost a potlačovaná energie rozrážela vzduch a nechávala za sebou téměř hmatatelnou stopu. „Tak kde začneme?“

„Na začátku,“ zamumlala Safia a odpochodovala. Potřebovali ji. I když je jejich vězněm, nenechá se pohánět. Vědomosti byly jejím štítem. Cassandra ji následovala.

Safia přišla ke vchodu do pohřebního svatostánku. Jeden z hlídačů jim vyšel naproti.

„*Salám alajkum,*“ pozdravil. „*Alajkum as-salám*“ odpověděla Safia.

„*Asfa,*“ omluvil se hlídač a ukázal jí na hlavu. „Ženy nesmějí dovnitř s nezakrytými vlasy.“ Vytáhl dva zelené šátky.

„Suk rán“ Safia mu poděkovala a rychle si uvázala šátek kolem hlavy. Prsty se jí pohybovaly s obratností, kterou již dávno považovala za ztracenou. Nemálo ji potěšilo, když ten muž musel Cassandře pomoci s uvázáním.

Hlídač ustoupil. „Pokoj s vámi,“ řekl jim ještě, než se vrátil na svůj post ve stínu u budovy.

„Budeme si taky muset zout boty a sandály,“ poznamenala Safia a kývla k řadě opuštěných bot před vchodem.

Za chvilku už naboso vstupovali do hrobky.

Svatostánek tvořila jednoduchá dlouhá chodba, která probíhala po celé délce budovy. Na jednom konci stál vyvýšený pomník z hnědého mramoru o velikosti menšího oltáře. Na mramoru ve dvou stejných bronzových miskách hořelo kadidlo a dodávalo místnosti léčivou vůni. Jejich pozornost ale okamžitě přilákal hrob pod pomníkem. Uprostřed chodby se nacházela třicet metrů dlouhá hrobka, vyvýšená půl metru nad okolní podlahou a zabalená do pestrobarevných látek potištěných verši z koránu. Z boku lemovaly hrobku řady modlitebních rohoží.

„To je ale velký hrob,“ poznamenal Kane tiše.

Z jedné rohože se zvedl osamělý věřící, podíval se na nově příchozí a tiše vyšel z budovy. Celou místnost teď měli pro sebe.

Safia prošla po celé délce zahaleného hrobu. Říkalo se, že pokud změříte délku podél jedné strany hrobky, při přeměření na druhé straně nikdy nedostanete stejnou hodnotu. Tuto lidovou pověst Safia zatím neověřovala.

Cassandra ji následovala v bezprostřední blízkosti a rozhlížela se kolem. „Co víte o tomhle místě?“

Safia pokrčila rameny, obešla konec hrobu a vydala se zpátky k mramorovému pomníku. „Tuto hrobku uctívali už od středověku, ale to okolo…“ Mávla rukou, aby ukázala na budovu a nádvoří, „je všechno relativně nové.“

Došla k mramorovému kameni. Položila na něj ruku. „Tohle je místo, kde Reginald Kensington vykopal onu pískovcovou sochu s ukrytým železným srdcem. Asi před čtyřiceti lety.“

Cassandra pokročila kupředu se stříbrným kufříkem v ruce. Obešla mramorový oltář. Vznášející se proužky dýmu z kadidla na mosazných miskách se při jejím průchodu začaly rozzlobeně svíjet.

Ozval se Kane: „Takže tady je doopravdy pohřbený otec Panny Marie?“

„O tom se vedou spory.“

Cassandra se na ni podívala. „Jak to?“

„Většina hlavních křesťanských skupin – katolíci, byzantinci, nestoriáni, jakobité – věří, že Mariiným otcem byl muž jménem Jáchym. Ale toto místo je potvrzeno z jiných zdrojů. V koránu se píše, že Marie pocházela z vysoce postavené a respektované rodiny Imránů. V to samé věří i Židé. Podle jejich příběhů Imrán a jeho manželka toužili po dítěti, ale žena byla neplodná. Imrán se modlil o syna, kterému by věnoval chrám v Jeruzalémě. Jeho modlitba byla vyslyšena a manželka otěhotněla – ale porodila *holčičku.* Marii. I tak byli rodiče šťastní a na znamení díků a úcty před Božím zázrakem ji zasvětili pobožnému životu.“

„Dokud ji nezbouchnul anděl.“

„Ano, to je okamžik, kde nastávají mezi jednotlivými náboženstvími vážné rozpory.“

„A co ta socha v čele hrobu?“ zeptala se Cassandra, aby stočila rozhovor původním směrem. „Proč tu byla?“

Safia stála před mramorovým kamenem a kladla si tutéž otázku, jako ostatně po celou cestu z Londýna. Proč by někdo umisťoval vodítko ukazující k Ubáru na místo, spojené s Pannou Marií, postavou, již uctívají všechny tři věrouky této oblasti: judaismus, křesťanství i islám? Bylo to proto, že autoři sochy věděli, že toto místo bude po celé věky pečlivě chráněno? Každé náboženství mělo zájem na tom, aby tato hrobka zůstala zachována. Nikdo nemohl předpovídat, že přijede Reginald Kensington, sochu si odveze a přidá ji do své sbírky v Londýně.

Ale kdo ji sem původně umístil a proč? Bylo to z toho důvodu, že v Salále začínala Kadidlová stezka? Byla ta socha prvním ze znamení, jež prováděla poutníky srdcem Arábie?

Safii vířily v mysli různé možnosti: stáří sochy, záhady obklopující hrobku i všeobecné uctívání tohoto místa několika různými náboženstvími.

Otočila se ke Cassandře. „Potřebuji se podívat na to srdce.“

„Proč?“

„Protože jste položila správnou otázku. Ta socha sem musela být umístěna z nějakého důvodu.“

Cassandra se na ni dlouze zadívala, ale pak si klekla na modlitební rohož a otevřela kufřík. Železné srdce ve svém polystyrénovém lůžku matně zářilo odraženým světlem.

Safia si klekla vedle ní a zvedla srdce. Znovu ji překvapila jeho váha. Mělo příliš vysokou hustotu na to, aby to bylo čisté železo. Když se s ním postavila, cítila, jak se v jeho nitru něco pomalu přelévá, jako kdyby je vyplňovalo roztavené olovo.

Přenesla ho k mramorovému oltáři. „Ta socha byla umístěna přímo tady.“ Když se otáčela, z konce jedné ze srdečních tepen vypadlo několik kousků kadidla, které poprášily vrchol pomníku jako zrnka soli.

Safia si přidržela srdce před hrudí a natočila ho anatomicky správně – komory dole a oblouk aorty vedoucí doleva. Postavila se nad dlouhou úzkou hrobku a představila si, jak ta pískovcová socha vypadala, než ji výbuch rozlomil na kousky.

Byla vysoká něco přes dva metry a znázorňovala zahalenou postavu se šátkem na hlavě a přes tvář, typickým pro dnešní beduíny. Postava držela ve vzduchu dlouhou pohřební kadidelnici, kterou si opírala o rameno, jako kdyby mířila puškou.

Safia se dívala na rozsypané kousky prastarého kadidla. Bylo to stejné kadidlo, jaké tu právě hořelo? Přidržovala srdce jednou rukou a druhou sebrala několik křišťálově čirých zrnek, které vzápětí vhodila do jedné misky. Vyslala modlitbu za své přátele. Kousky kadidla zasyčely a vzduchem se roznesl čerstvý závan sladké vůně.

Safia zavřela oči a nadechla se. Vzduch byl provoněný dávnou minulostí. Safia ji vdechovala a v duchu se přenesla zpátky v čase do dob před Kristovým narozením.

Představila si dávno mrtvý strom, ze kterého bylo toto kadidlo vyrobeno. Nepěstěný, zakrslý strom s drobnými šedozelenými listy.

Představovala si dávné lidi, kteří sbírali jeho mízu. Patřili k samotářskému kmeni v horách, tak izolovanému a starému, že jejich jazyk byl předchůdcem moderní arabštiny. V horách dnes zbývalo několik posledních členů tohoto kmene, kteří živořili z ruky do úst. V hlavě slyšela jejich jazyk, jehož zpěvná, sykavá výslovnost byla přirovnávána ke zpěvu ptáků. Tito lidé z kmene Šahra o sobě tvrdili, že jsou posledními žijícími potomky krále Ubáru v přímé linii.

Připravili to kadidlo kdysi právě oni?

Jak do sebe každým vdechnutím nasávala minulost, měla pocit, že na ni jdou mdloby a místnost kolem ní se roztáčí. Na okamžik nebyla schopná rozeznat, kde je nahoře a kde dole, a u okraje oltáře se jí podlomila kolena.

John Kane ji chytil za loket, kterým podpírala železné srdce. Vysmeklo se z jejího sevření… a spadlo.

S tupým zaduněním narazilo do oltáře a kutálelo se po hladkém mramoru, kolébajíc se ze strany na stranu, jako kdyby tekutinu, která byla v jeho nitru, něco vyvedlo z rovnováhy.

Cassandra se pro ně vrhla.

„Ne!“ zarazila ji Safia. „Nechte ho na pokoji!“

Srdce se naposledy otočilo a zastavilo se. Ještě chvilku se mírně kývalo a houpalo proti směru dosavadního pohybu a pak znehybnělo.

„Nedotýkejte se ho.“ Safia si klekla, aby měla oči ve stejné rovině s povrchem mramorového kamene. Vzduch byl přesycen vůní kadidla.

Srdce leželo přesně ve stejné pozici, v jaké je před chvilkou držela: komorami dolů a s obloukem aorty otočeným nahoru a doleva.

Safia se narovnala. Otočila se tak, aby její tělo odpovídalo poloze srdce. Jakmile se tak stalo, zvedla ruku, jako kdyby mířila neviditelnou puškou – nebo držela pohřební kadidelnici.

Safia ztuhla v původní poloze dávné sochy a podívala se ve směru své pozvednuté paže. Ukazovala přesně podél delší osy hrobky. Safia spustila ruce a zadívala se na železné srdce.

Jaká byla pravděpodobnost, že se to srdce náhodou zastaví právě v této přesné poloze? Vzpomněla si na šplouchání z nitra srdce a představila si znovu jeho kolébavé kutálení i poslední zhoupnutí.

Jako střelka kompasu.

Hleděla ke konci hrobky a zvedla paži, aby se podél ní zahleděla do dáli, za zdi budovy, ve které byli, za město a ještě dál. Daleko od pobřeží. Ke vzdáleným zeleným horám.

Pak jí to došlo.

Musela se o tom ujistit. „Potřebuji mapu.“

„Proč?“ chtěla vědět Cassandra.

„Protože už vím, kam se musíme vydat dál.“

12. kapitola

BEZPEČNOST PŘEDEVŠÍM

3. PROSINCE, 15:02
SALÁLA

Omaha, který na korbě náklaďáku klímal, ucítil pod nohama výmluvné chvění. *Zatraceně…* Vibrace se zhoršovaly a přecházely ve škubání. Ti, kteří v horku tloukli špačky, nyní zvedali hlavy a na tvářích se jim objevily ustarané vrásky.

Motor vepředu ještě naposledy zakašlal a v oblaku kouře zhasl. Nad vozem se vznášela černá mračna, která vycházela zpod kapoty, a doprovázel je pach spáleného oleje. Náklaďák dokodrcal ke straně silnice, sjel na nerovnou krajnici a zastavil.

„Konec cesty," řekl Omaha.

Arabský plnokrevník na protest dupl kopytem.

Souhlasím s tebou, pomyslel si Omaha. Postavil se s ostatními, oprášil si roucho a přešel k zadní rampě. Trhl za pojistku, zadní rampa se uvolnila a dopadla do písku.

Všichni sestoupili, stejně jako kapitán al-Háfí a jeho dva muži, Barak a Šarif, kteří vylezli z kabiny. Z motoru stále stoupal k obloze kouř.

„Kde jsme?" zeptala se Kara, zastínila si oči a sledovala očima následující ohyby cesty. Na obou stranách silnice rostla pole cukrové třtiny, která bránila ve výhledu do dálky. „Jak jsme daleko od Salály?"

„Už jen pár kilometrů," odpověděl Omaha s pokrčením ramen. Nebyl si jistý. Taky to mohl být dvojnásobek.

K jejich skupině se připojil kapitán al-Háfí. „Měli bychom hned vyrazit." Mávl rukou k dýmu. „Tady nás snadno najdou."

Omaha přikývl. Nebylo by dobré nechat se chytit s ukradeným nákladákem. Dokonce ani s vypůjčeným.

„Zbytek cesty musíme dojít pěšky," řekl Painter. Seskočil z korby jako poslední a na vlečném laně z člunu právě sváděl plachého hřebce z rampy dolů. Kůň se chvěl a začal se na pevné zemi mírně vzpínat.

Zatímco ho Painter uklidňoval, Omaha si všiml, že se mu levé oko vybarvuje a otok postupně splaskává. Odvrátil zrak, rozpolcený mezi studem za svůj výbuch a zbytkem zlosti, kterou stále cítil.

Vzhledem k tomu, že neměli vůbec žádná zavazadla, zanedlouho už kráčeli po krajnici. Pohybovali se ve dvojicích jako malá karavana. V čele šel kapitán al-Háfí a jejich průvod uzavíral Painter s Coral a koněm.

Omaha slyšel, jak si spolu něco šeptají a probírají další strategii. Zpomalil, aby se k nim přidal. Nechtěl, aby ho vynechávali z diskuse. Kara si jich všimla a přidala se k nim také.

„Jaký je plán, až dojdeme do Salály?" zeptal se Omaha.

Painter se zamračil. „Budeme se chovat nenápadně. Coral a já…"

„Moment." Uťal jeho větu Omaha. „Nemyslete si, že mě necháte někde vzadu. Rozhodně se nebudu schovávat v nějakém hotelu, zatímco vy dva se budete potloukat kolem."

Jeho zlostný výbuch slyšeli všichni.

„Do té hrobky nemůžeme jít všichni," namítl Painter. „Hned by si nás všimli. Coral a já máme výcvik ve sledování a shromažďování informací. Musíme prozkoumat terén a najít Safii, případně zařídit sledování, pokud tam ještě nedorazili."

„A co když už tam byli a zase odešli?" chtěl vědět Omaha.

„To zjistíme. Položíme několik diskrétních otázek."

Ozvala se Kara: „Jestli už jsou pryč, nebudeme vědět, kam ji odvezli."

Painter mlčel. Omaha si všiml starostí, které se druhému muži zračily v očích, stejně černých jako monokl pod jedním z nich.

„Vy si myslíte, že už je příliš pozdě," řekl Omaha.

„To nemůžeme vědět jistě."

Omaha se zadíval do dálky. Na obzoru se už objevilo několik budov. Okraj města. Jsou příliš daleko. Dojdou tam pozdě. „Někdo musí vyrazit napřed," řekl Omaha.

„Jak?" zeptala se Kara.

Omaha trhl palcem dozadu přes rameno, aniž by se otočil. „Na koni. Jeden z nás… možná dva… mohou na tom koni dojet do města. Vyrazit přímo k hrobce. Porozhlédnout se tam. Zůstat v úkrytu. Podívat se po Safii. Sledovat ji, pokud už budou na cestě pryč." Odpovědí mu bylo ticho.

Coral se mu podívala do očí. „O tom jsme zrovna s Painterem hovořili."

„Měl bych jet já," řekl Painter.

Omaha se zastavil a obrátil se k němu čelem. „A to, sakra, proč? To město dobře znám. Vyznám se i v postranních uličkách."

Painter mu pohled oplácel. „Nemáte zkušenosti se sledováním. Teď není čas na nějaké amatéry. Uvidí vás. Přijdeme o svou výhodu."

„To ani náhodou. Možná jsem neprošel žádným formálním výcvikem, ale mám za sebou roky práce v terénu na místech, kde je lepší nenechat se nikým spatřit. Dokážu zůstat nepozorovaný, když chci."

Painter odměřeně odpověděl, aniž by se chlubil: „Ale já jsem v tom lepší. To je moje specializace."

Omaha sevřel ruku v pěst. V hlase druhého muže slyšel naprostou jistotu. Část jeho bytosti ji chtěla z Paintera vymlátit, ale druhá část tomu věřila. Opravdu neměl Painterovy zkušenosti. Jaká byla nejlepší možnost? Jak mohl pokračovat v chůzi, když chtěl vyběhnout za Safií? Srdce mu sevřela bolest.

„A co uděláte, jestli ji najdete?"

„Nic," řekl Painter. „Zjistím jejich sílu a najdu jejich slabé stránky. Počíhám na vhodný okamžik."

Kara promluvila s rukama v bok: „A co my?"

Odpověděla jí Coral, zatímco Painter s Omahou pořád zírali jeden druhému do očí. „V Salále máme připravený konspirační byt jako zálohu pro případ potřeby. S hotovostí a zásobami."

No jistě, že mají, pomyslel si Omaha.

„A zbraněmi?“ zeptala se Kara.

Coral přikývla. „Tam se vydáme nejdřív. Pro zásoby. Spojím se s Washingtonem. Seznámím je s naší situací. Zařídit další…“

„Ne,“ přerušil ji Painter. „Žádná komunikace s Washingtonem. Spojím se s vámi hned, jak to půjde. Pak budeme pokračovat na vlastní pěst. Bez pomoci zvenčí.“

Omaha rozuměl tichému pohledu, který si Painter vyměnil se svou kolegyní. Vypadalo to, že z úniku informací nepodezřívá jen ománskou vládu, ale i svou vlastní. Ta žena, Cassandra Sanchezová, byla po celou dobu o krok před nimi. Musela mít k dispozici nějaké informace zevnitř.

Painter se znovu podíval na Omahu. „Souhlasí s tím plánem všichni?“

Omaha pomalu přikývl, i když měl pocit, jako kdyby mu krk násilím ohýbaly ocelové mříže. Painter už se začal otáčet ke koni, ale Omaha ho ještě zarazil a přistoupil k němu blíž. Vytáhl zpod tuniky pistoli a podal ji Painterovi. „Jestli budete mít nějakou šanci… jakoukoliv šanci…“

„Nepromarním ji,“ odpověděl Painter a vzal si zbraň.

Omaha ustoupil a Painter nasedl na koně. Jel na něm bez sedla, s provizorní ohlávkou z vlečného lana. „Uvidíme se v Salále,“ zahučel, přikrčil se a kopnutím pobídl koně do klusu a vzápětí do trysku.

„Doufám, že je stejně dobrý špion jako jezdec,“ poznamenala Kara.

Omaha sledoval, jak Painter mizí v zatáčce před nimi. Pak se skupina pomalu, příliš pomalu, vydala na další cestu k čekajícímu městu.

15:42

Safia se sklonila nad topografickou mapou oblasti Zufár, rozloženou na kapotě vozu. V jejím středu měla položený digitální kompas spolu s plastovým pravítkem. Nepatrně pravítko posunula, aby bylo rovnoběžné s osou hrobu Nabí Imrána. Ještě předtím, než odešla z krypty, strávila několik minut s laserově kalibrovaným kompasem, aby její měření byla co nejpřesnější.

„Co to děláte?“ zeptala se jí Cassandra už popáté.

Safia ji stále ignorovala a sklonila se ještě víc k mapě – nosem se už skoro dotýkala papíru. *Tohle je to nejlepší, co mohu udělat bez počítačů.* Natáhla ruku. „Tužku.“

Kane si sáhl do náprsní kapsy a podal jí kuličkové pero. Safia vzhlédla a na zlomek vteřiny zahlédla zbraň v jeho ramenním pouzdru. Opatrně od něj převzala pero, aniž by se mu přitom podívala do očí. Ten muž ji znervózňoval podstatně víc než Cassandra a oslaboval její odhodlání.

Safia se soustředila na mapu a věnovala plnou pozornost problému, který bylo třeba vyluštit. Další vodítko k utajenému srdci Ubáru.

Podél pravítka narýsovala čáru, která vedla přímo od hrobky Nabí Imrána do vnitrozemí Ománu. Sledovala linku prstem, studovala terén, kterým procházela, a hledala jedno konkrétní jméno.

Měla silné tušení, na co narazí.

Jakmile její prst opustil Salálu, vrstevnice na topografické mapě zhoustly: v krajině se objevovaly kopce a později hory. Sledovala linku modrého inkoustu, dokud neproťala malou černou tečku na vrcholu jedné příkré hory. Tam se zastavila prstem a poklepala na označené místo.

Cassandra se k ní sklonila a přečetla jméno, které bylo vytištěno pod Safiiným prstem. „Džebel Eitteen.“ Podívala se na Safii.

„*Mora* Eitteen,“ řekla Safia a studovala černou tečku, která označovala vrchol hory. „Na této hoře se nachází další hrobka. A stejně jako hrobka, v níž jsme právě byli, i toto místo uctívají všechna tři náboženství – křesťanství, judaismus i islám.“

„Čí je to hrobka?“

„Dalšího proroka. Ajúba. Neboli Joba.“ Cassandra se na ni jen zamračila.

Safia to rozvedla: „Job se objevuje jak v bibli, tak v koránu. Byl to bohatý muž z vlivné rodiny, který neochvějně setrvával ve své víře v Boha. V rámci zkoušky pevnosti víry přišel o všechno: o bohatství, děti a dokonce i o zdraví. Jeho utrpení bylo tak obrovské, že se ho ostatní stranili a přiměli ho, aby žil o samotě právě zde.“ Znovu poklepala na mapu. „Na hoře Eitteen. Přes všechna muka ale Job ve

své víře vytrval. Za jeho loajalitu mu Bůh řekl, aby udeřil chodidlem do země. Z toho místa pak vytryskl pramínek, z něhož se Job napil a vykoupal se v něm. Jeho utrpení skončilo a stal se z něj mladý muž. Zbytek života prožil na hoře Eitteen a nakonec tu byl i pohřben.“

„A vy si myslíte, že jeho hrobka je dalším krokem na cestě do Ubáru?“

„Jestliže první značka stála v této hrobce, je jenom logické, že další najdeme na podobném místě. V hrobce jiné svaté postavy, uctívané věroukami daného regionu.“

„Tak se tam musíme neprodleně vydat.“

Cassandra se natáhla po mapě.

Safia na papír položila ruku a Cassandru zarazila. „Vůbec nemůžu vědět, co, pokud vůbec něco, tam najdeme. V Jobově hrobce jsem už byla. Nevšimla jsem si tam ničeho, co by nějak ukazovalo na Ubár. A nemáme ani žádné vodítko, kde bychom měli začít s pátráním. Žádné další železné srdce.“ Znovu si vybavila, jak se srdce na mramorovém oltáři kolébalo, aby se zastavilo v konkrétní poloze jako kompas. „Může trvat roky, než objevíme další kousek skládačky.“

„Od toho jste tu vy,“ odpověděla Cassandra, popadla mapu a pokynula Kanovi, aby doprovodil vězeňkyni k autu. „Abyste tu hádanku vyluštila.“

Safia zavrtěla hlavou. Vypadalo to jako nesplnitelný úkol. Nebo lépe řečeno Safia chtěla, aby si to Cassandra myslela. Přes svoje námitky měla nejasnou představu, jak by měla pokračovat, ale nebyla si zatím jistá, jak by tuto výhodu mohla použít ve svůj prospěch.

Nastoupila do vozu a uvelebila se na svém sedadle vedle Cassandry, zatímco auto vyjíždělo z parkoviště před hrobkou. Na ulicích právě prodavači začali rozkládat svoje zboží s tím, jak postupně opadalo odpolední vedro. Kolem stánků se apaticky ploužil toulavý pes, vyhublý na kost. Když za řadou provizorních obchůdků procházel kůň, vedený mužem zahaleným od hlavy po paty v beduínském pouštním plášti, krátce zvedl hlavu a zavětřil.

Auto pokračovalo v cestě uličkou směrem k druhému mitsubishi zaparkovanému na jejím konci. Celé procesí se pomalu vydalo k úpatí pohoří.

Safia sledovala navigační systém GPS na palubní desce. Ulice pomalu končily a před nimi se objevila otevřená krajina.

Čekal na ně další hrob.

Safia doufala, že tam nenajde svůj vlastní.

16:42
HORA EITTEEN

Zatracení štíři…

Dr. Jacques Bertrand rozmáčkl vetřelce v černé zbroji podpatkem a uvelebil se na koberečku, který sloužil jako podložka jeho pracovního místa. Odešel jen na několik minut, aby si z landroveru donesl trochu vody, a do jeho zastíněného výklenku v útesu už nalezli štíři. V této drsné krajině pouště, sukulentů a skal nic nepřicházelo nazmar. Ani místo ve stínu.

Jacques si lehl na záda, obličejem ke stropu výklenku staré pohřební krypty, kde se nacházel nápis v epigrafickém písmu jižní Arábie. Celé okolí jimi bylo poseto, ale všechny zastiňovala Jobova hrobka na vrcholu hory, na níž pracoval. Celá oblast představovala hřbitov. Toto byla třetí krypta, kterou dnes zdokumentoval. Poslední v dnešním nekonečně horkém dni.

Už teď snil o svém apartmánu v hotelu Hilton v Salále, o tom, jak se namočí v bazénu a dá si sklenku chardonnay.

Toto pomyšlení ho popohnalo v práci. Přejel po nápisu štětečkem z velbloudích chlupů a naposledy jej očistil. Jako archeolog se specializací na dávné jazyky Jacques právě pracoval na grantu, v jehož rámci měl zmapovat rané semitské nápisy a vystopovat jejich rodokmen až do současnosti. Aramejština, elymajština, palmyrejština, nabatejština, samaritština, hebrejština. Hroby představovaly vynikající zdroj nápisů, zvěčňujících modlitby, slova chvály a epitafy.

Jacques náhle se zachvěním spustil ruku se štětečkem. Najednou měl pocit, že ho někdo sleduje. Projel jím atavistický pocit nebezpečí.

Zvedl se na loket a rozhlédl se kolem sebe. V oblasti se pohybovalo plno banditů a zlodějů. Ale ve stínu Jobovy hrobky, té

nejsvětější svatyně, by se nikdo neopovážil spáchat zločin. To by pro pachatele znamenalo rozsudek smrti. Proto taky Jacques nechal pušku v roveru.

Díval se do jasného dne.

Nikde nic.

Přesto ale zasunul konce nohou v kanadách do výklenku, tak aby nebyly zvenku vidět. Jestli je tam někdo, kdo by mu chtěl ublížit, možná bude nejlepší, když zůstane v úkrytu.

Zleva se k němu donesl zvuk oblázku, který se kutálel dolů ze svahu. Napínal uši. Připadal si jako v pasti.

Pak se před vchodem do hrobky mihl nějaký stín.

Pohyboval se neslyšně, loudavě a líně, ale v držení jeho těla se odráželo povědomí o vlastní moci. Jeho červená kožešina splývala s okolními kameny.

Jacques zadržel dech. Vířily v něm dva hlavní pocity: hrůza a úžas.

Slyšel o něm vyprávět a dokonce ho i varovali, že na něj může v divočině Zufárských hor narazit. *Pantera pardus nimr*. Arabský levhart. Téměř vyhubený, ale podle Jacquesova názoru ne dostatečně.

Velká kočka prošla kolem.

Ale nebyla sama.

Do zorného pole nakráčel druhý levhart, který se pohyboval o něco rychleji a energičtěji – jednalo se o mladší zvíře. Pak tu byl třetí. Samec. S obrovskými tlapami, které se při každém došlápnutí roztahovaly a odhalovaly žluté drápy.

Celá smečka.

Jacques zadržoval dech a modlil se téměř bez sebe hrůzou, jako dávný jeskynní muž, který se choulí u stěny své jeskyně před nebezpečím číhajícím venku.

Pak se mu před očima objevila další postava.

Tentokrát to nebyla kočka.

Nahé nohy, nahá chodidla. Pohybovala se se stejnou kočičí elegancí. Žena.

Ze svého místa neviděl výš než k jejím stehnům. Ignorovala ho stejně dokonale jako levharti, rychle přešla kolem a zamířila výš do hor.

Jacques vylezl z krypty jako Lazar, který vstává z mrtvých. Nemohl ovládnout zvědavost. Vyhlédl ven vkleče na kolenou, opřený o ruce. Žena šplhala po skále, sledujíc stezku, kterou znala jen ona. Barva její pleti Jacquesovi připomínala odstín kávy moka, hladké černé vlasy jí sahaly až do pasu, byla nahá a nijak svou nahotu neskrývala.

Zdálo se, že vycítila jeho pohled, i když se neotočila. Jacques měl opět ten naléhavý pocit, že je sledován. Bodl ho osten strachu, ale přesto nedokázal odvrátit zrak.

Žena kráčela mezi levharty a pokračovala v cestě vzhůru, k hrobce na vrcholu hory. Připadalo mu, že se její tělo chvěje – jako fata morgána nad pískem, zalitým sluncem.

Škrábavý zvuk přilákal jeho pozornost k vlastním rukám, nohám a kolenům.

Přes prsty mu přelézal pár štírů. Nebyli jedovatí, ale každý měl nebezpečný bodec. Zalapal po dechu, když se z okolních puklin a škvír valili další a další. Lezli po stěnách a padali ze stropu. Byly jich stovky. Hnízdo. Vysoukal se z krypty. Na zádech, kotnících, krku i rukách cítil bodnutí jako jiskřičky ohně.

Vypadl z ústí hrobky a kutálel se po tvrdé zemi. Dostal další bodance, které pálily, jako kdyby si o něj někdo típal špičky hořících cigaret. Vykřikl bolestí.

Postavil se na nohy a pokoušel se ze sebe štíry sklepat, sundal si vestu a projel si rukou vlasy. Seběhl dolů po svahu. Kolem ústí krypty se pořád hemžily stovky štírů.

Jacques zvedl oči ke svahu nad sebou, protože se náhle vylekal, jestli svým křikem nepřilákal pozornost těch šelem. Ale na svahu nikdo nebyl.

Ta žena i levharti zmizeli.

To přece nebylo možné. Ale palčivost ohně ze štířích bodnutí z něj vyhnala veškerou zvědavost. Pokračoval v cestě ke svému zaparkovanému roveru. Přesto ale ještě několikrát stočil oči ke svahu nad sebou.

K místu, kde stojí Jobova hrobka.

Otevřel dveře auta a usedl za volant. Dostal varování, aby se vzdálil. Tím si byl naprosto jistý.

Zanedlouho se tu stane něco hrozného.

16:45
SALÁLA

„Safia je stále naživu," řekl Painter, jakmile vešel dveřmi do konspiračního bytu. Měl dva pokoje a byl nad exportním-importním obchodem, který stál na okraji tržiště al-Háfa. Vzhledem k zaměření dané firmy se nikdo nebude pozastavovat nad tím, že do domu vcházejí cizinci. To byla normální součást jejích obchodů. Ze sousedního tržiště k nim doléhala změť různých jazyků, hlasů a smlouvání o ceny. Místnosti páchly po kari a starých matracích.

Painter se protáhl kolem Coral, která mu na zaklepání otevřela dveře. Cestou si všiml dvou Pouštních fantomů, kteří diskrétně hlídali přední vchod do domu.

Ostatní byli shromážděni v předním pokoji. Všichni vypadali po nepohodlné cestě vyčerpaně. Ze sousední koupelny bylo slyšet tekoucí vodu. Painter si všiml, že chybí Kara. Danny, Omaha a Clay měli mokré vlasy. Postupně se sprchovali, aby ze sebe smyli prach cesty a zažranou špínu. Kapitán al-Háfí si našel roucho, ale bylo mu příliš těsné přes ramena.

Omaha při Painterově příchodu vstal: „Kde je?"

„Když jsem dorazil k hrobce, Safia i ostatní právě odjížděli v karavaně čtyř dodávek. Těžce ozbrojeni." Painter přešel do malé kuchyňky. Naklonil se nad dřezem, otočil kohoutkem a strčil hlavu pod proud vody.

Omaha stál za ním. „Tak proč je nesledujete?"

Painter se narovnal a odhodil si mokré vlasy z čela. Po krku a zádech mu stékaly pramínky vody. „Já je sleduji." Chvíli se díval Omahovi do očí a pak se vrátil ke Coral. „Jaké máme vybavení?"

Kývla na dveře, které vedly do zadní místnosti. „Myslela jsem, že bude nejlepší, když počkám na vás. Ta elektronická klávesnice je obtížnější, než jsem čekala."

„Ukažte mi to.“

Odvedla ho ke dveřím. Jednalo se o konspirační byt CIA s neustále doplňovanými zásobami, jako jeden z mnoha rozmístěných po celém světě. Sigma byla o jeho existenci informována při zahájení mise. Představoval zálohu pro případ nouze.

A takový případ nastal.

Painter si všiml elektronické klávesnice, skryté za záhybem závěsu. Coral přichytila závěs ke straně sponkou. Na podlaze ležela malá hromádka nářadí: nůžtičky na nehty, břitvy, pinzety, pilníček na nehty.

„Z koupelny,“ podotkla Coral.

Painter si klekl před klávesnici. Coral otevřela kryt, takže bylo vidět elektroniku. Painter si prohlížel obvody.

Coral se k němu sklonila a ukázala na několik zastřižených červených a modrých drátů. „Podařilo se mi odpojit nehlučný poplach. Mělo by jít vyťukat kód, aniž by se to někdo dozvěděl. Ale myslela jsem, že bude nejlepší, když to po mně zkontrolujete. Odborník na takové věci jste tu vy.“

Painter přikývl. Tyto zámky byly nastaveny tak, aby při otevření nenápadně vyslaly alarm, který informoval CIA, že jejich konspirační byt byl právě použit. Painter nechtěl, aby o nich někdo věděl. Aspoň zatím. Oficiálně byli mrtví… a v tomto stavu je chtěl udržet tak dlouho, jak to jen bude možné.

Přejel očima obvody, studoval, kudy protéká proud a rozlišoval hluché dráty od zapojených. Všechno se zdálo být v pořádku. Coral se podařilo přerušit telefonní linku, zatímco klávesnice zůstala nepoškozená. Na to, že byla vzděláním fyzička, se zatraceně dobře vyznala i v elektrotechnice. „Vypadá to dobře.“

„Tak můžeme dovnitř.“

Při úvodní instruktáži se Painter naučil vstupní desetimístný kód nazpaměť. Natáhl ruku ke klávesnici a stiskl první číslo. Bude mít jediný pokus, aby to udělal správně. Jestli kód nenaťuká správně, klávesnice se odpojí a zadní místnost zůstane zamčená.

Opatrně pokračoval.

„Máte devadesát sekund,“ připomněla mu Coral.

To bylo další bezpečnostní opatření. Desetimístný kód bylo třeba zadat během určeného času. Painter pokračoval stálou rychlostí opatrně ve vyťukávání. Když dospěl k sedmé číslici – devítce –, zarazil se s prstem těsně nad klávesou. Svítila nepatrně slaběji než sousední. Snadno to mohl přehlédnout. Zaváhal. Není jen příliš paranoidní? Nenadskakuje zbytečně při každém bezvýznamném zašramocení ve stínu?

„Co se děje?“ zeptala se Coral.

To už se k nim připojil i Omaha se svým bratrem.

Painter se opřel o paty a přemýšlel. Opakovaně svíral a rozvíral prsty. Upřeně se díval na číslici devět. Určitě to nemohlo…

„Paintere,“ zašeptala Coral tiše.

Jestli bude čekat příliš dlouho, celý systém se uzamkne. Neměl času nazbyt – ale něco tu nebylo tak, jak být mělo. Cítil to v kostech.

Omaha za ním přešlápl a Painterovi tím až příliš jasně připomněl, že jim dochází čas. Jestli chtějí zachránit Safii, potřebují vybavení, které je za těmito dveřmi.

Painter ignoroval klávesnici a zvedl ze země pinzetu a pilníček na nehty. S chirurgickou obratností opatrně nadzvedl klávesu s číslicí devět. Padla mu do dlaně. Až příliš snadno. Naklonil se blíž a přimhouřil oči.

Kruci…

Za klávesou byl nastražený malý čtvercový čip s tlakovým plunžrem uprostřed. Čip byl obalen tenkým kovovým vláknem. Anténou. Miniaturní vysílač. Kdyby to tlačítko stiskl, aktivoval by ho. Podle toho, jak hrubě byl do systému zabudován, bylo jasné, že ho do klávesnici nezamontoval výrobce.

Byla tu Cassandra.

Do levého oka Painterovi stekl čůrek potu. Neuvědomil si, kolik vlhkosti se mu vyrazilo na čele.

Coral mu zírala přes rameno. „K čertu.“

To byla slabá slova. „Dostaňte všechny odsud.“

„O co jde?“ chtěl vědět Omaha.

„Je to past,“ řekl Painter a v hlase mu zněla zlost. „Všichni ven! Hned!“

„Skočte pro Karu!“ přikázala Coral Omahovi. Mezitím sama přiměla všechny ostatní, aby zamířili ke dveřím.

Zatímco prchali, Painter seděl před klávesnicí. Hlavou mu bzučela litanie kleteb, jako nějaký oblíbený starý hit. Tuhle písničku si zpíval už dost dlouho. Cassandra byla vždycky o krok před nimi.

„Třicet sekund!“ varovala ho Coral a přibouchla za sebou dveře bytu. Měl půl minuty, než se klávesnice uzamkne.

O samotě studoval čip.

Jen ty a já, Cassandro.

Odložil pilníček a místo něj zvedl nůžtičky na nehty. S tichým přáním, aby s sebou měl svou brašnu s nářadím, se pustil do odstraňování vysílače. Dýchal zhluboka, aby zůstal klidný. Dotkl se kovového obalu, aby odvedl případnou statickou elektřinu, a dal se do práce. Opatrně vypitval napájecí drát z jeho uložení a pak právě tak obezřetně odstranil jeho plastový kryt, aniž by drát přerušil. Jakmile takto obnažil zemnící drát, ohnul jej vzhůru a dotkl se jím druhého. Ozvalo se prasknutí a vzduchem se roznesl závan spálené umělé hmoty.

Právě vysílač zkratoval.

Osm vteřin…

Vydloubl nefunkční vysílač prsty a nechal si jej vklouznout do dlaně. Cítil jeho ostrý okraj.

K čertu s tebou, Cassandro.

Rychle vyťukal poslední tři číslice. Zámky dveří vedle něj se s mechanickým bzučením odemkly.

Teprve pak si ulehčeně oddychl.

Narovnal se a prohlédl dveřní rám, ještě než vzal za kliku. Vypadalo to, že se dveří nikdo nedotkl. Cassandra počítala s tím, že svou práci odvede vysílač v klávesnici.

Painter stiskl kliku a zatlačil. Dveře byly díky železnému pancéřování těžké. Ještě se v duchu naposledy pomodlil a otevřel je.

Od prahu nahlédl do místnosti, osvětlované jedinou žárovkou.

Zatraceně…

Vedlejší místnost byla plná ocelových polic od podlahy až do stropu. A všechny byly prázdné. Vybrané.

Cassandra opět nic neriskovala – nenechala za sebou nic, jen svou vizitku v podobě balíčku s výbušninou C4 napojenou na elektronický detonátor. Kdyby Painter býval stiskl devítku na klávesnici, celá budova by vyletěla do vzduchu. Přešel k bombě a detonátor z ní odstranil.

Frustrace se změnila v bolestný tlak na hrudi. Chtělo se mu řvát. Místo toho se vrátil ke dveřím do bytu a zavolal na ostatní, že je čistý vzduch.

Coral se rychle vrátila po schodech nahoru jako první.

„Vybrala nás," řekl Painter, když jeho kolegyně vešla dovnitř.

Omaha, který kráčel Coral v patách, se zamračil. „Kdo…?"

„Cassandra Sanchezová," vyštěkl Painter. „Safiini únosci."

„Jak ke všem čertům věděla o vašem konspiračním bytě?"

Painter zavrtěl hlavou. To byla dobrá otázka: jak o něm věděla? Zavedl je k prázdné místnosti, ustoupil stranou a klekl si k bombě.

„Co to děláte?" zeptal se Omaha.

„Odpojuji ty výbušniny. Můžou se nám hodit."

Zatímco Painter pracoval, Omaha vstoupil do prázdné místnosti. Hned za ním vešla Kara s mokrými a neupravenými vlasy ze své přerušené sprchy a s ručníkem kolem těla.

„A co Safia?" ozval se Omaha. „Říkal jste, že ji pořád sledujete."

Painter dokončil uvolňování výbušniny a pokynul ostatním, aby ustoupili. „Vždyť taky ano. Teď ale máme problém. Měl tu být počítač připojený na satelit. Tím bychom se mohli spojit se serverem ministerstva obrany."

„Tomu nerozumím," řekla slabě Kara. Její pleť měla pod zářivkami nažloutlý odstín. Vypadala zesláble a Painter měl podezření, že tu ženu nakonec nezlomily drogy, ale jejich *nedostatek.*

Odvedl je zpátky do hlavní místnosti a po cestě si střídavě v duchu znovu procházel další plán a proklínal Cassandru. Věděla o tom konspiračním bytě, znala vstupní kód a nastražila na ně past. Jak mohla vědět o každém jejich kroku? Přejel pohledem celou skupinu.

„Kde je Clay?" zeptal se.

„Kouří na schodech," odpověděl Danny. „V kuchyni našel balíček cigaret."

Jako na zavolanou se Clay objevil ve dveřích. Všechny pohledy se stočily k němu. Jejich pozornost ho zarazila. „Co je?“ zeptal se.

Kara se obrátila na Paintera. „Jaký bude náš další krok?“

Painter oslovil kapitána al-Háfího. „Sultánova koně jsem nechal dole u Šarifa. Myslíte, že toho hřebce dokážete prodat a sehnat nějaké zbraně a vozidlo, které by nás uvezlo?“

Kapitán přikývl. „Určitě – mám tu tajné kontakty.“

„Máte na to půl hodiny.“

„A co Safia?“ naléhal Omaha. „Ztrácíme příliš mnoho času.“

„Safia je prozatím v bezpečí. Cassandra ji pořád potřebuje, jinak by spolu nebyly v té hrobce otce Panny Marie. K jejímu únosu měli důvod. Jestli ji máme zachránit, nejlepší to bude pod rouškou noci. Takže máme ještě trochu času.“

„Jak víte, kam Safii vezou?“ chtěla vědět Kara.

Painter se rozhlédl po okolních tvářích. Nebyl si jistý, jak otevřeně může mluvit.

„No?“ zatlačil na něj Omaha. „Jak ji sakra najdeme?“ Painter se vydal ke dveřím. „Tak, že si zajdeme do nejlepší kavárny ve městě.“

17:10

Omaha kráčel přes tržiště al-Háfa. Za ním šel jen Painter. Ostatní zůstali v konspiračním bytě, aby si trochu odpočinuli a počkali na návrat kapitána al-Háfího a vybavení, které se mu podaří sehnat. Omaha doufal, že zjistí, kam se mají s tím vybavením vydat.

Každým krokem v něm kypěl tupý vztek. Painter viděl Safii, byl od ní jen několik metrů… a nechal únosce, ať ji někam odvezou. Sebedůvěrou toho muže otřásly události v konspiračním bytě. Omaha mu to viděl v očích. *Ustaranost.*

Ten parchant se měl pokusit o její záchranu, když se mu k tomu naskytla příležitost. K čertu s počtem pravděpodobnosti. Ta jeho nesnesitelná opatrnost bude stát Safii život. A všechno jejich úsilí pak přijde vniveč.

Pochodoval mezi stánky tržnice, hluchý k okolním hlasům, ke křiku obchodníků, k zlostnému brebentění vášnivého smlouvání, ke

kejhání hus v klecích i k hýkání muly. Všechny ty zvuky se slévaly do jediné zvukové kulisy.

Blížila se zavírací hodina. Slunce klesalo k obzoru a prodlužovaly se stíny. Zvedal se večerní vítr. Plachty nad stánky sebou pleskaly a mezi hromadami odpadků tančily prašné víry. Vzduch voněl solí, kořením a příslibem deště.

Monzunové období už skončilo, ale předpověď počasí varovala před pozdní prosincovou bouří – před frontou, která postupovala do vnitrozemí. Než se setmí, začne pršet. Ta bouřka minulou noc byla jen první z celé série. Mluvilo se o tom, že tento systém překročí hory a spojí se s písečnou bouří, která v současnosti postupuje k jihu, čímž se vytvoří jediná obludná bouře.

Ale Omaha měl větší starosti než špatné počasí.

Pospíchal přes tržiště. Jejich cíl se nacházel na opačném konci, kde vyrostla řada moderních obchodů včetně pizzerie a minimarketu. Propletl se mezi posledními stánky s parfémy, kadidelnicemi, banány, tabákem, ručně vyráběnými šperky a tradičními zufárskými šaty z hedvábí, ozdobenými korály a flitry.

Konečně dorazili k ulici, která oddělovala tržnici od moderního nákupního střediska. Omaha ukázal na druhou stranu. „Tamhle to je. Jak nám to místo pomůže najít Safii?“

Painter vykročil. „To vám hned ukážu.“

Omaha ho následoval. Vzhlédl k nápisu SALÁLA – INTERNETOVÁ KAVÁRNA. Podnik se specializoval na různé typy káv a nabízel mezinárodní výběr čajů, kapucín a espres. Takové podniky bylo možné najít i v těch nejodlehlejších místech. Stačilo mít telefonní připojení a dokonce i z toho největšího Zapadákova na světě bylo možné surfovat po Internetu.

Painter vešel dovnitř. Přistoupil k osobě za pokladnou – blonďatému Angličanovi jménem Axe, který měl na sobě tričko s nápisem OSVOBOĎTE WINONU a kterému Painter nadiktoval číslo své kreditní karty a datum vypršení její platnosti.

„Vy to znáte nazpaměť,“ podivil se Omaha.

„Nikdy nevíte, kdy vás můžou na moři přepadnout piráti.“

Zatímco muž ťukal do počítače Painterovo číslo, Omaha se zeptal: „Myslel jsem, že chcete zůstat v utajení. Copak použitím kreditní karty nedáváte jasné najevo, že jste naživu?“

„Řekl bych, že na tom už nezáleží.“

Elektronická mašinka na kreditní karty cinkla. Pokladní jim ukázal vztyčené palce. „Kolik chcete času?“

„Je to vysokorychlostní připojení?“

„DSL, kamaráde. Jinak surfovat ani nejde.“

„Tak to by mělo stačit třicet minut.“

„Skvělé. V rohu je volný počítač.“

Painter odvedl Omahu k počítači Gateway Pentium 4. Sedl si k němu, připojil se k Internetu a naťukal dlouhou IP adresu. „Připojuji se k serveru ministerstva obrany,“ vysvětlil. „Jak nám to pomůže najít Safii?“

Painter pokračoval v psaní, prsty mu poletovaly nad klávesnicí a na obrazovce se střídaly a měnily různé stránky. „Prostřednictvím ministerstva mohu získat přístup k systémům, na něž se vztahuje Národní bezpečnostní výnos. A jsme tam.“

Na monitoru naskočila stránka s logem vozů značky Mitsubishi.

Omaha mu nakoukl přes rameno. „Kupujete nový vůz?“

Painter manévroval myší po stránce. Vypadalo to, že má neomezený přístup, protože pronikl i do zaheslovaných oblastí. „Cassandřina skupina používá vozy Mitsubishi. Nijak zvlášť se nepokoušeli maskovat doprovodná vozidla. Bylo snadné se k nim natolik přiblížit, abych si mohl přečíst poznávací značku jednoho z nich.“

„Poznávací značku?“

Painter přikývl. „Všechny automobily s navigačním systémem GPS jsou v trvalém spojení s družicemi na oběžné dráze, které sledují jejich polohu a tím řidiči neustále ukazují, kde se nachází.“

Omahovi začalo svítat. „A s poznávací značkou dokážete přes internet zjistit polohu automobilu. Zjistit, kde právě je.“

„Na to spoléhám.“

Načetla se další stránka s prázdným řádkem, do kterého Painter naklepal poznávací číslo, aniž by se díval na prsty. Stiskl klávesu

enter a opřel se. Ruka se mu mírně chvěla. Sevřel ji v pěst, aby ten třas zakryl.

Omaha věděl, co se mu honí hlavou. Pamatuje si to číslo správně? A co když únosci odpojili GPS? Mohlo se pokazit tolik věcí.

Po dlouhé chvíli se ale objevila digitální mapa Ománu, sestavená pomocí dvou geostacionárních družic nad danou oblastí. Po síti zeměpisných délek a šířek se pohybovala malá šipka. Současná poloha vozu.

Painter vydechl úlevou. Omaha jakbysmet.

„Jestli dokážeme zjistit, kde drží Safii…“

Painter mapu zvětšil tak, aby značka sledovaného auta zůstala uprostřed. Objevilo se město Salála. Ale modrá šipka už byla za jeho hranicemi a mířila dál do vnitrozemí.

Painter se naklonil blíž. „Ale ne…“

„Zatraceně. Opouštějí město!“

„Museli něco objevit v té hrobce.“

Omaha odstrčil židli. „Tak to musíme vyrazit. Hned!“

„Nevíme ještě, *kam* mají namířeno,“ odpověděl Painter a zůstal sedět u počítače. „Musíme je sledovat takhle. Dokud nezastaví.“

„Je tu jediná dálnice. Ta, po které jedou. Můžeme je dohonit.“

„Nevíme, jestli na ní zůstanou. Mají samé terénní vozy.“

Omahu to táhlo dvěma opačnými směry: měl naslouchat Painterovým praktickým radám nebo ukrást první auto, na které natrefí a vyrazit za Safií? Ale co by dělal, až je dohoní? Jak jí mohl pomoct?

Painter ho popadl za paži. Omaha sevřel druhou ruku v pěst.

Painter se mu upřeně díval do očí. „Potřebuji, abyste přemýšlel, doktore Dunne. Proč by opouštěli město? Kam by mohli jet?“

„Jak to sakra mám…“

Painter ho stiskl pevněji. „Jste stejně dobrý odborník na tuto oblast jako Safia. Víte, na kterou stranu jedou, i to, co se tím směrem nachází. Je tam někde místo, ke kterému je mohla nasměrovat zdejší hrobka?“

Omaha zavrtěl hlavou. Odmítl odpovědět. Jenom tu ztrácejí čas.

„Ksakru, Omaho! Aspoň jednou v životě přestaňte reagovat zbrkle a místo toho *myslete*!.“

Omaha se mu vyškubl. „Jděte do prdele!“ Ale zůstal rozechvěle sedět na místě.

„Co tam je? Kam jedou?“

Omaha se podíval znovu na obrazovku. Nedokázal hledět na Paintera, protože se bál, že mu udělá monokl i na druhém oku. Zamyslel se nad jeho otázkou. Zíral na modrou šipku, která se pomalu vzdalovala od města směrem k úbočí hor.

Co Safia objevila? Kam mají namířeno?

V duchu probral všechny možnosti, všechna naleziště z celé oblasti: svatyně, hřbitovy, zříceniny, jeskyně, závrty. Bylo jich tu příliš mnoho. Tady stačilo obrátit libovolný kámen a člověk mohl objevit kus historie.

Ale pak dostal nápad. Jen několik kilometrů stranou od dálnice byla jedna velká hrobka.

Omaha se přisunul zpátky k počítači. Sledoval, jak se modrá šipka posunuje po dálnici. „Asi o dvacet kilometrů dál je malý sjezd z dálnice. Jestli tam zatočí, vím, kam jedou.“

„To znamená, že musíme ještě chvíli čekat,“ řekl Painter.

Omaha se před monitorem nahrbil. „Vypadá to, že nemáme na vybranou.“

17:32

Painter si koupil čas ještě na dalším počítači. Omahu nechal, aby sledoval postup sledovaného mitsubishi. Pokud budou vědět, kam Cassandra se Safií míří, budou mít do začátku závodu výhodu.

U svého počítače se Painter znovu připojil k serveru ministerstva obrany. Nemělo smysl dále předstírat smrt. Už za sebou zanechal dost silnou elektronickou stopu. Kromě toho, když uvážil tu pracnou past v konspiračním bytě, Cassandra stejně věděla, že je naživu… nebo přinejmenším jednala, jako kdyby naživu byl.

To byl také jeden z důvodů, proč se potřeboval vrátit na stránky ministerstva obrany.

Naťukal svůj soukromý přístupový kód a otevřel mailovou schránku. Vypsal adresu svého nadřízeného, dr. Seana McKnighta, velitele Sigmy. Jestli někomu důvěřoval, byl to právě Sean. Potřeboval zpravit svého velitele o posledních událostech a o stavu celé operace.

Otevřelo se okénko e-mailu a Painter se dal rychle do psaní – stručně vylíčil, co se jim přihodilo, zdůraznil Cassandřinu úlohu a možnost, že do jejich organizace pronikl nějaký tajný agent. Bez interních informací Cassandra nemohla nijak vědět o konspiračním bytě a elektronickém kódu na zámku místnosti se zásobami.

Nakonec napsal:

Nemohu ani dostatečně zdůraznit, jak důležité je, aby se u Vás vše vyšetřilo. Úspěch této mise závisí na odříznutí dalšího toku informací k protistraně. Nikomu nedůvěřujte. Dnes večer se pokusíme zachránit dr. al-Mázovou. Jsme přesvědčeni, že víme, kam ji Cassandřina skupina odváží. Zdá se, že míří k

Painter se zarazil, zhluboka se nadechl a pokračoval v psaní:

hranicím s Jemenem. Okamžitě vyrážíme za nimi, abychom jim zabránili hranice překročit.

Painter hleděl na svůj dopis. Z možnosti, kterou zvažoval, se mu dělalo mdlo. Omaha na něj od sousedního počítače zamával. „Odbočili na vedlejší silnici!“ Painter odeslal e-mail. Dopis zmizel, ale nikoliv jeho pocit viny.

„Tak jdeme,“ Omaha už vykročil k východu. „Můžeme snížit jejich náskok.“

Painter ho následoval. U dveří se ještě naposledy ohlédl k počítači. Modlil se, aby se mýlil.

13. kapitola

V PROROKOVÝCH ŠLÉPĚJÍCH

3. PROSINCE,17:55
ZUFÁRSKÉ HORY

Safia se dívala z okénka, zatímco vůz projížděl serpentinou na svahu hor. Jakmile sjeli z dálnice, asfalt byl nahrazen štěrkem, který se postupně proměnil v rozjezděnou cestu z červeného prachu. Postupovali pomalu a řidiči si dávali pozor na hlubokou strž, která se otvírala po jejich levici.

Údolí pod nimi ubíhalo v tmavnoucích odstínech svěží zeleně, které u jeho dna pomalu mizely ve stínech, jak se slunce sklánělo k západu. Na svazích tu a tam rostly baobaby, obrovité stromy se spletenými kořeny, které vypadaly jako pamětníci prehistorických časů přežívající do moderních dob. Po zemi se převalovaly pásy smaragdové barvy, přerušované pruhy stínů. Mezi dvěma vzdálenými kopci se blyštil vodopád, od něhož se jiskřivě odrážely poslední paprsky slunce.

Kdyby Safia přimhouřila oči, mohla si téměř představovat, že je zpátky v Anglii.

Bujnost této horské krajiny byla důsledkem každoročních monzunových větrů *charíf*, které k horám od června do září neustále přinášely mlžné mrholení. I teď při západu slunce začínal vát silný vítr, který trochu zmítal jejich autem. Nebe nad hlavou jim potemnělo do břidlicově šedého odstínu s baldachýny nařasených oblaků, které se otíraly o vyšší vrcholky kopců.

Kane naladil rádio na místní zpravodajský kanál. Cassandra poslouchala zprávy o pokračujících záchranných operacích po zkáze *Šabab Ománu.* Pořád ještě nenašli nikoho živého a moře se díky

příchodu nového bouřkového systému opět začínalo vzdouvat. Zprávám o počasí ale dominovala mohutná písečná bouře, která pokračovala v cestě přes Saúdskou Arábii, mířila nezadržitelně jako nákladní vlak do pouští Ománu a nechávala za sebou široký pás zkázy.

Nepříznivému počasí odpovídala i Safiina nálada: tmavá, hrozivá, nepředvídatelná. Cítila, jak se jí v hrudi zvedá vlna síly jako vichřice v láhvi. Nedokázala se zbavit napětí a uklidnit se. Připomínalo jí to blížící se záchvat úzkosti, ale tentokrát necítila žádný strach, jen rozhodnou jistotu. Neměla už nic, takže nemohla nic ztratit. Vzpomínala na roky, které prožila v Londýně. Tam to bylo vlastně stejné. Nalezla útěchu v tom, že se odřízla a izolovala od světa. Teď ale teprve definitivně uspěla. Byla jako prázdná nádoba, které zbývá jediný cíl: zastavit Cassandru. A to stačilo.

Cassandra zůstávala ponořená do vlastních myšlenek a jen občas se naklonila dopředu, aby si tlumeně promluvila s Johnem Kanem vepředu. Před několika minutami jí zazvonil mobilní telefon. Napjatě jej zvedla, odvrátila se od Safie a mluvila jen šeptem. Safia zaslechla Painterovo jméno. Pokoušela se poslouchat, ale ta žena mluvila příliš tiše a její slova přehlušovalo puštěné rádio. Pak zavěsila, vytočila nějaká dvě čísla a poté, co vyřídila i tyto telefonáty, se pohroužila do mlčení. Její napětí bylo přímo hmatatelné. Jako by z ní sálaly na všechny strany vlny zlosti.

Od té doby Safia obrátila svou pozornost na okolní krajinu a hledala místa, kde by se mohla schovat. V duchu si ukládala do paměti mapu okolí – jen pro všechny případy.

Po dalších deseti minutách pomalé jízdy se objevil vyšší kopec, jehož vrchol stále ještě ozařovalo zapadající slunce. Jeho paprsky se odrážely od zlatého zvonu na nízké věžičce.

Safia se narovnala. Jobova hrobka.

„To je to místo?“ Cassandra se vytrhla ze zadumání, ale oči měla stále přivřené.

Safia přikývla. Cítila, že teď není vhodná chvíle na to, aby svou únoskyni nějak provokovala.

Vůz sjel z posledního svahu, objel úpatí hory a zahájil dlouhý výstup po serpentinách k vrcholu. Když se přiblížili k hrobce, u cesty

se objevilo stádo velbloudů. Zvířata tu ulehla k odpočinku a klečela na svých mozolnatých kolenou. Ve stínu baobabu sedělo několik mužů, kteří patřili k horskému kmeni. Oči velbloudů i mužů sledovaly všechny projíždějící automobily.

Po poslední zatáčce před sebou spatřili komplex hrobky obehnaný zdí – byla tu nízká béžová budova, malá nabílená mešita a krásné nádvoří s parkovou úpravou z porodních keříků a rostlin. Parkoviště tvořila jen rozšířená cesta před hrobkou, momentálně zřejmě díky pokročilé hodině prázdná.

Kane stejně jako předtím zastavil, vystoupil a otevřel Safii dveře. Vylezla z vozu a protáhla se. Cassandra se k nim připojila v okamžiku, kdy zastavily i dva další vozy a z nich vystoupili ostatní muži. Všichni měli na sobě civilní oblečení: khaki levisky a košile s krátkými rukávy. Ale všichni byli také oblečeni do stejných nepromokavých bund s logem Sunseeker Tours, o trochu větších, aby se pod nimi schovala pouzdra s pistolemi. Rychle se rozptýlili do volného kordonu podél silnice, přičemž předstírali zájem o zahradu a zdi. Dva z nich si přiložili k očím dalekohledy, pomalu se otáčeli kolem své osy a rozhlíželi se po bezprostředním okolí.

Kromě silnice, po které sem přijeli, byly všechny ostatní přístupové cesty příliš příkré, tvořené téměř kolmými skalními stěnami. Nebylo by nijak lehké odtud uprchnout pěšky.

John Kane prošel mezi svými muži a se skloněnou hlavou jim uděloval poslední instrukce. Pak se vrátil. „Kde začneme?“

Safia neurčitě kývla k mešitě a kryptě. *Od jedné hrobky k druhé.* Vydala se v jejich čele ke vchodu.

„To místo vypadá opuštěně,“ poznamenal Kane.

„Někde tu musí být nějaký hlídač,“ řekla Safia a ukázala na ocelový řetěz, který ležel volně vedle vchodu. Nikdo to tu zatím nezamkl.

Cassandra pokynula dvěma mužům. „Prohledejte to tady.“

Poslechli ji a odešli.

Cassandra se vydala za nimi a Safia s Kaném ji následovali. Vstoupili na nádvoří mezi mešitou a nízkou béžovou hrobkou. Jedinou další stavbou byly nevelké starobylé zříceniny v sousedství

hrobky. Dávná modlitební místnost, pravděpodobně vše, co zbylo z původního Jobova domu.

O něco blíž spatřili otevřené dveře do hrobky, nezajištěné stejně jako hlavní brána.

Safia se na ně dívala. „Tohle může chvíli trvat. Nemám nejmenší představu, kde bych měla začít hledat další vodítko.“

„Jestli to zabere celou noc, tak to zabere celou noc.“

„My zůstáváme tady?“ Safia nedokázala potlačit ve svém hlase překvapení.

Cassandra se tvářila nekompromisně a nepřístupně. „Tak dlouho, jak bude potřeba.“

Safia se rozhlédla po nádvoří. Modlila se, aby hlídač jen zapomněl zamknout a už odjel. Bála se, že každou chvíli odněkud uslyší výstřel, který bude znamenat jeho smrt. A co když sem přijdou další pozdní poutníci? Kolik lidí ještě bude muset zemřít?

Připadala si rozpolcená. Čím dřív Cassandra získá to, co chce, tím menší bude pravděpodobnost, že zemřou nevinní lidé. Ale to znamenalo, že jí bude muset pomáhat. A do toho se jí vůbec nechtělo.

Neměla však jinou možnost, a tak přešla po nádvoří a vstoupila do krypty. Měla matnou představu o tom, co potřebovala najít – ale nevěděla, kde by to mohlo být ukryto.

Na chvíli se zastavila u vchodu. Krypta byla ještě menší než hrobka Nabí Imrána, a tvořila dokonalý čtverec. Stěny byly natřeny nabilo, podlaha nazeleno. U hrobu ležely na zemi dva červené perské modlící koberečky a samotný hrob byl opět obalen hedvábnými šálami, popsanými úryvky z koránu. Pod látkou už se nacházela holá hlína, do níž mělo být údajně pohřbeno Jobovo tělo.

Safia hrob pomalu obešla. Nebyl tu žádný mramorový kámen jako v Imránově hrobce, jen pár hliněných kadidelnic, ožehnutých častým užíváním dočerna, a malý tác, na němž mohli návštěvníci nechávat darované mince. Místnosti chyběla jiná výzdoba, s výjimkou nástěnné tabulky se jmény proroků: Mojžíš, Abrahám, Job, Ježíš a Mohamed. Safia doufala, že cestou za Ubárem nebudou muset navštívit hrobky všech těchto mužů. Skončila svůj okruh zpátky u vchodu, o nic moudřejší než před chvílí.

Cassandra se ozvala ode dveří. „Co to železné srdce? Nemůžeme ho použít i tady?“ Stejně jako prve s sebou přinesla stříbrný kufřík a položila ho na zem u vchodu.

Safia zavrtěla hlavou – byla si jistá, že to srdce jim tady nepomůže. Prošla mezi Cassandrou a Kaném ven z hrobky.

Jakmile vykročila na nádvoří, uvědomila si, že byla uvnitř v botách a s nezahalenými vlasy. Zamračila se.

Kde vězí ten správce?

Rozhlížela se po okolí v obavách o jeho bezpečí. Znovu zadoufala, že už odjel. Vítr zesílil, prohánět se po nádvoří a skláněl k zemi květy denivek. Celé místo vypadalo opuštěné a odsunuté mimo čas.

Přesto ale Safia něco cítila… něco, co nedokázala pojmenovat, snad nějaké očekávání. Možná to bylo tím světlem, které ozařovalo všechno – sousední mešitu, okraje zdí a dokonce i hrubý štěrk na zahradních cestičkách – do úplných detailů, jako stříbrný negativ přidržený před třpytivou žárovkou. Safia měla pocit, že kdyby čekala dostatečně dlouhou dobu, všechno by jí bylo odhaleno v plných barvách a s veškerou jasností.

Ale ona neměla čas.

„Co teď?“ naléhala Cassandra, která vrátila Safii zpátky do přítomnosti. Safia se otočila. Vedle vchodu do krypty byly k zemi připevněny malé kovové dveře. Sklonila se ke klice. Věděla, co je pod nimi. „Co to děláte?“ chtěla vědět Cassandra.

„Svoji práci.“ Safia neskrývala své pohrdání, příliš unavená na to, aby si dělala starosti, jestli svou únoskyni rozzlobí. Zatáhla za kliku.

Pod dveřmi se otevřela mělká jáma, asi čtyřicet centimetrů hluboká, vydlabaná do kamene. Na dně byly dva zkamenělé otisky: bosé nohy nějakého velkého muže a kopyta koně.

„Co to je?“ zeptal se Kane.

Safia vysvětlila: „Pamatujete si, co jsem vám říkala o Jobovi? Byl postižen chorobou, dokud mu Bůh nepřikázal, aby dupl nohou do skály, z níž vytryskl léčivý pramínek vody.“ Ukázala na kamennou jámu a na stopu. „Tohle je otisk Jobovy nohy v místě, kde dupl.“

Kývla hlavou k otvoru v zemi. „A odtud vybublal potůček, napájený vodním zdrojem u úpatí hory.“

„Ta voda tekla do kopce?“ zeptal se Kane.

„Jinak by to nebyl žádný zázrak.“

Cassandra zírala na stopy. „A co má s tím zázrakem společného to koňské kopyto?“

Safia svraštila obočí a upřeně se dívala na otisk kopyta v kameni. „O tom se v žádném příběhu nemluví,“ zamumlala. Něco se jí ale vynořovalo z paměti. *Zkamenělé otisky koně a muže.* Proč jí to znělo tak povědomě?

Po celé oblasti se tradoval bezpočet příběhů o lidech i zvířatech proměněných v kámen. Některé z nich dokonce souvisely s Ubárem. Zamyslela se. Dva takové příběhy se nacházejí v *Pohádkách tisíce a jedné noci* – „Zkamenělé město“ a „Město z mosazi“ – a vyprávějí o zaniklém pouštním městě, které bylo tak zkažené, že je postihla kletba a jeho obyvatelé byli za své hříchy proměněni buď v kámen nebo v mosazné sochy, podle toho, o kterou verzi příběhu se jednalo. To byla jasná narážka na Ubár. Ve druhém příběhu ale hledači pokladů nenarazili na odsouzené město náhodou. Postupovali podle určitých značek a vodítek.

Safia si vzpomínala, že nejzásadnějším znamením v příběhu byla mosazná socha, znázorňující jezdce na koni se vztyčeným oštěpem, na kterém byla nabodnuta lidská hlava. A na té hlavě byl nápis, jejž znala zpaměti, protože pro Karu kdysi dělala rozsáhlý výzkum arabských záhad. Nápis pravil:

Ó poutníče, kterýž ke mně přicházíš, neznáš-li cestu, ona vede k Městu mosaznému, tři ruku jezdcovu, a on, otočiv se, v jednom směru zastaví se. Tímto směrem vyraziti neváhej, neb dovede tě k Městu mosaznému.

K Ubáru.

Safia přemýšlela nad tímto vzkazem. Kovová socha, která se po dotyku otočí a ukáže k dalšímu znamení. Představila si železné srdce, které se vyrovnalo na mramorovém oltáři podle jedné osy jako střelka kompasu. Podobnost s tím příběhem byla až zázračná.

A teď tohle.

Dívala se do jámy.

Muž a kůň. Otištění v kameni.

Safia si všimla, že lidská noha i koňské kopyto ukazují jedním směrem, jako kdyby ten muž koně vedl. Znamenalo to, že mají pokračovat ve směru stop? Zamračila se – měla pocit, že by to bylo příliš jednoduché.

Zavřela poklop a narovnala se.

Cassandra stála těsně vedle ní. „Něco vás napadlo."

Safia zamyšleně zavrtěla hlavou. Vykročila ve směru otisků stop, kam by kdysi kráčel prorok se svým ořem. Došla ke vstupu na malé archeologické naleziště za hlavní hrobkou, oddělené od hlavní budovy úzkou uličkou. Zříceniny tu tvořily těžko popsatelnou stavbu ze čtyř rozpadajících se stěn a bez střechy, která ohraničovala malou místnost o délce tří metrů. Vypadala jako bývalá součást nějakého většího domu, z něhož už nic nezbylo. Prošla vchodem do nitra místnosti.

John Kane hlídal u dveří a Cassandra ji následovala. „Co je to za místo?"

„Dávná modlitební místnost." Safia vzhlédla k obloze, která se rychle stmívala, jak slunce zapadalo za obzor, a pak se zastavila nad rohoží na klečení.

Přešla k místu, kde byly ve stěnách dva hrubé výklenky, jejichž účelem bylo navést věřící, kterým směrem se mají modlit. Věděla, že novější nika míří k Mekce. Obrátila se k druhé, starší.

„Tady se modlíval prorok Job," zašeptala Safia, spíš sama pro sebe než pro Cassandru. „Vždy čelem k Jeruzalému."

Na *severozápad.*

Stoupla si do výklenku a otočila se zpátky směrem, odkud přišla. V šeru rozpoznala kovový poklop nad jámou. Kamenné stopy vedly přímo sem.

Pozorně niku prozkoumala. Tvořila ji pevná stěna z pískovce. Nyní se ale na zemi nahromadily kousky kamenů, napůl rozpadlé stářím. Dotkla se stěny rukou.

Pískovec… stejný materiál jako ta socha, v níž našli železné srdce.

Cassandra se zastavila těsně vedle ní. „Co víte a nechcete nám říct?“ Zaryla Safii pod žebra hlaveň pistole. Safia si ani nevšimla, kdy ji vytáhla.

S rukou stále položenou dlaní na stěnu se obrátila ke Cassandře. Promluvit ji nenutila pistole, ale vlastní zvědavost.

„Potřebuji detektor kovů.“

18:40

Padala noc, když Painter zabočil z dálnice na vedlejší štěrkovou cestu. Zelená cedule v arabštině oznamovala, že DŽEBEL EITTEEN je odtud 9 km. Dodávka sjela s drncáním z asfaltu na štěrk. Painter nezpomalil, takže od zadních kol vylétla sprška kamínků až na dálnici. Křupání štěrku pod koly vzdáleně připomínalo štěkot automatických zbraní. To jen zvýšilo jeho ostražitost.

Omaha seděl vedle něj u napůl staženého okénka.

Danny byl usazen na zadním sedadle za svým bratrem. „Nezapomeňte, že tahle hromada šrotu nemá náhon na čtyři kola.“ Zuby mu chřestily stejně jako vůz.

„Nemůžeme si dovolit zpomalit,“ zavolal na něj Painter. „Jakmile budeme blíž, pojedu mnohem opatrněji. Se zhasnutými světly. Ale zatím na to můžeme šlápnout.“

Omaha souhlasně zabručel.

Když dojeli k úpatí strmého svahu, Painter stiskl pedál plynu až k podlaze. Vozidlo dostalo smyk, ale Painter ho vyrovnal. Nebylo stavěné na terénní jízdu, ale neměli na výběr.

Po návratu z internetové kavárny už na ně čekal kapitán al-Háfí s dodávkou Volkswagen Eurovan 1988. Coral zrovna prohlížela zbytek nákupu: tři kalašnikovy a dvě pistole Heckler and Koch ráže 9 mm. To všechno za sultánova hřebce. A ačkoliv zbraně vypadaly dobře a měli k nim i dostatek munice, vozidlo si Painter představoval jinak. Kapitán nevěděl, že mají namířeno mimo město. A neměli dost času na to, aby se poohlédli po něčem jiném.

Aspoň že je ta dodávka uvezla všechny. Danny, Coral a dva Pouštní fantomové se mačkali na zadních sedadlech, Kara, Clay a kapitán al-Háfí seděli ve třetí řadě. Painter se je pokoušel odradit od

toho, aby jeli všichni, ale nemohl se zdržovat přesvědčováním. Ostatní chtěli jet taky a bohužel toho věděli příliš mnoho. Salála už pro ně nebyla bezpečná. Cassandra mohla kdykoliv vyslat vrahy, aby je umlčeli navždy. Nedalo se nijak zjistit, kde všude má své špehy, a Painter nevěděl, komu může důvěřovat. Proto zůstali pohromadě.

Dodávka s poskakováním projela prudkou zatáčkou. Reflektory ozářily velké zvíře, které stálo uprostřed silnice. Painter dupl na brzdu a auto smykem zastavilo. Velbloud je klidně pozoroval a oči se mu ve světle reflektorů červeně leskly.

Prohlédl si jejich vozidlo a rozvážně dokončil svou cestu na druhou stranu silnice. Painter ho musel opatrně objet po druhé krajnici.

Jakmile byl velbloud za nimi, opět přidal plyn – jen proto, aby o dvacet metrů dál musel znovu stavět. Silnici zaplňoval asi tucet velbloudů, kteří se po ní loudali a pomalu procházeli sem a tam.

„Zatrubte na ně," řekl Omaha.

„Abych upozornil Cassandru na to, že se někdo blíží?" odpověděl Painter zachmuřeně. „Někdo bude muset vystoupit a rozehnat je, abychom mohli projet."

„Já to s velbloudy umím," řekl Barak a vystoupil.

Jakmile se jeho chodidla dotkla štěrku, zpoza balvanů kolem silnice vystoupilo několik mužů, kteří vzápětí namířili na dodávku pušky. Painter si všiml nějakého pohybu i ve zpětném zrcátku. Další dva muži. Všichni měli na sobě zaprášené pláště ke kotníkům a na hlavách tmavé šátky.

„Lupiči," procedil skrze zuby Omaha a sáhl po pouzdru s pistolí.

Barak zůstal stát vedle otevřených dveří dodávky. Nesáhl po zbrani a zašeptal: „To nejsou lupiči. To jsou Bait Kathír."

Beduínští nomádi dokážou rozpoznat příslušníky různých kmenů na sto metrů: podle způsobu, jakým si jeho členové zavazují hlavové šátky, podle barvy oblečení, podle sedel na velbloudech i podle toho, jak drží zbraně. Painter to sice neuměl, ale nastudoval si jména všech místních kmenů jižní Arábie: Mahra, Rašíd, Awamir, Dahm, Sár. Znal i název Bait Kathír – jednalo se o horský a pouštní kmen, o samotářskou skupinu, kterou dokáže urazit lecjaká maličkost. V

takovém případě mohou být nebezpeční, a kromě toho si velice chrání a brání velbloudy, ještě víc než své ženy.

Jeden z mužů postoupil kupředu. Vítr a slunce toho muže vysušily do podoby kostry potažené kůží. *„Salám alajkum,“* zahučel. Mír s vámi. To byla zvláštní slova od člověka, který na vás stále mířil puškou.

„Alajkum as-salám,“ odvětil Barak a neustále ukazoval, že má holé dlaně. Mír i s vámi. Pokračoval v arabštině: „Co je nového?“

Muž nepatrně sklonil zbraň k zemi. „Co je nového?“ byla obvyklá otázka, kterou v případě setkání pokládali příslušníci všech kmenů. Nebylo ji možné nechat bez odpovědi. Následovala záplava slov, která si Barak vyměnil s okolními muži: informace o počasí, o písečné bouři, která se blíží pouští, o obrovské bouři, která by se tu podle předpovědi měla vytvořit, o mnoha beduínech, kteří opouštějí *ar-rimal*, písky, o strastech při cestování a o ztrátách velbloudů.

Barak představil kapitána al-Háfího. Všechny pouštní kmeny znali Fantomy. Mezi zbytkem mužů se ozvalo mručení. Konečně na ně přestali mířit.

Painter vylezl z vozu a stoupl si vedle. Cizinec. Čekal, až proběhne rituál vzájemného představování a výměny novinek. Vypadalo to, pokud dobře rozuměl hovoru, že Šarifova prababička pracovala s dědečkem velitele té skupinky mužů na filmu *Lawrence z Arábie.* Po odhalení tohoto pouta se pomalu začala zvedat vlna oslav. Do hlasů se přimísilo vzrušení.

Painter se přikradl ke kapitánu al-Háfímu: „Zeptejte se jich, jestli neviděli karavanu tří mitsubishi.“

Kapitán přikývl a promluvil o něco vážněji. Odpovědí mu bylo přikývnutí. Velitel mužů, šajch Emír ibn Ráví, je informoval, že před čtyřiceti minutami kolem projely tři vozy.

„A vrátily se tudy zpátky?“ ozval se Painter, který teď hovořil arabsky a pomalu se zapojoval do debaty. Snědá pleť zřejmě pomohla rozptýlit jejich podezřívavost vůči cizinci.

„Ne,“ odpověděl šajch a mávl rukou ke stoupajícím svahům. „Jsou u hrobky Nabí Ajúba.“

Painter se podíval dál setmělou silnicí. Takže byli ještě nahoře. Omaha stál u otevřených dveří na druhé straně dodávky. Slyšel, o čem byla řeč.

„To by stačilo," naléhal. „Musíme pokračovat v cestě."

Členové kmene Bait Kathír začali odvádět velbloudy pryč ze silnice. Zvířata protestovala bručením a rozzlobeným říháním.

„Počkat," řekl Painter. Obrátil se ke kapitánu al-Háfímu. „Kolik peněz vám zbylo z prodeje toho koně?"

Kapitán pokrčil rameny. „Nic, jen pár rialů."

„Stačily by na koupi nebo pronajmutí několika velbloudů?"

Kapitán se na něj podíval přimhouřenýma očima. „Na co chcete ty velbloudy? Jako krytí?"

„Abychom se dostali blíž k té hrobce. Několik z nás."

Kapitán přikývl a otočil se k šajchu Emírovi. Dali se rychle do řeči – jednání dvou náčelníků.

Omaha vykročil k Painterovi. „Ta dodávka je rychlejší."

„Na těchto cestách ne o moc. A s velbloudy bychom měli být schopní dorazit velice blízko k hrobce, aniž bychom Cassandru varovali před naším příchodem. Jsem si jistý, že si těchto mužů cestou nahoru všimla. Jejich přítomnost pro ni nebude žádným překvapením. Jsou prostě součástí místní krajiny."

„A co budeme dělat, až tam dorazíme?"

Painter už měl v duchu připravený určitý plán. Stručně ho Omahovi vysvětlil. Mezitím kapitán al-Háfí dosáhl se šajchem shody. „Půjčí nám ty velbloudy," řekl. „Kolik?"

„Všechny." Kapitán odpověděl na Painterův překvapený pohled. „Pro beduína je nepředstavitelné, že by měl odmítnout žádost hosta. Ale je tu jedna podmínka."

„Jaká?"

„Řekl jsem jim o našem přání zachránit ženu, kterou ta skupina u hrobky unesla. Jsou nám ochotní pomoci. Bude to pro ně čest."

„A kromě toho si chtějí trochu zastřílet," dodal Barak.

Painterovi se moc nechtělo uvádět cizí lidi do nebezpečí.

Omaha ale jeho váhání nesdílel. „Mají zbraně. Jestli má váš plán fungovat, čím větší palebná síla, tím líp."

S tím musel Painter souhlasit.

Šajchovi se po tváři rozlil široký úsměv a vzápětí svolal své muže. Ti připravili sedla, přiměli velbloudy, aby si klekli a dalo se na ně snadněji nasednout, a rozdělili si mezi sebou munici, jako kdyby se jednalo o bonbony.

Painter shromáždil svou skupinu v záři reflektorů. „Karo, chci, abyste zůstala tady u dodávky.“

Otevřela ústa k protestu, ale jen slabě. Obličej se jí leskl vrstvou potu, i přes vítr a noční chlad.

Painter ji nepustil ke slovu. „Potřebujeme, aby někdo schoval dodávku mimo silnici a na můj signál s ní zase předjel. Clay a Danny zůstanou s vámi. Nechám vám tu jednu pušku a pistoli. Jestli nám to nevyjde a Cassandra uprchne i se Safií, jedině vy je budete schopni sledovat.“

Kara se zamračila, obličej jí zbrázdily vrásky, ale nakonec přikývla. „Koukejte, ať vám to vyjde,“ řekla ostře. Ale zdálo se, že i tento výbuch jí stojí mnoho sil.

Danny se po straně dohadoval se svým bratrem, protože chtěl taky jet.

Omaha trval pevně na svém. „Vždyť ani nemáš ty svoje zatracené brýle. Akorát bys ještě trefil omylem do zadku mě.“ Přitom ale položil Dannymu ruku na rameno. „A kromě toho na tebe spoléhám – jsi tu jako poslední linie. Nemůžu si dovolit riskovat, že o ni znovu přijdu.“

Danny přikývl a ustoupil.

Clay neměl žádné námitky proti tomu, že má zůstat vzadu. Stál o krok dál, mezi prsty držel hořící cigaretu a v očích měl nepřítomný, skelný výraz. Pomalu se blížil ke konci svých schopností to všechno zvládnout.

Jakmile bylo rozhodnuto, Painter se obrátil k čekajícím velbloudům. „Nasedat!“

Omaha kráčel vedle něj. „Už jste někdy jel na velbloudu?“

„Ne.“ Painter se na něj podíval.

Omaha se poprvé během toho dne široce usmál. „Tak to bude legrace.“

19:05

Cassandra v kuželech záře ze dvou světlometů přihlížela, jak jeden z Kanových mužů přejíždí detektorem kovů před zadní stěnou výklenku. Přímo uprostřed přístroj zabzučel. Ztuhla a otočila se k Safii. „Vy jste věděla, že tu něco najdeme. Jak to?“

Safia pokrčila rameny. „To železné srdce bylo umístěno v pobřežní hrobce Nabí Imrána, ukryté v pískovcové soše. Ukazovalo sem. Do hor. Bylo možné předpokládat, že další značka bude podobná. Zase jiný kus kovu, stejně jako to srdce. Jedinou záhadou bylo, kde konkrétně bude umístěn.“

Cassandra zírala na stěnu. Přes zlost a nechuť, kterou cítila vůči své zajatkyni, musela přiznat, že ta kurátorka prokázala svou cenu. „A co teď?“

Safia potřásla hlavou. „Budeme to muset vykopat. Uvolnit z kamene. Stejně jako to železné srdce ze sochy.“ Podívala se Cassandře do očí. „Budeme muset postupovat s nejvyšší opatrností. Jediná chyba může zazděný artefakt poškodit. Bude to trvat celé dny.“

„Třeba ne.“ Cassandra se odvrátila a odešla pryč. Safii nechala pod Kanovým dohledem. Vykročila z modlitební místnosti a vrátila se po bílé štěrkové cestě tmavou zahradou k zaparkovaným vozům. Když procházela kolem vchodu do hrobky, koutkem oka zachytila ve stínu nějaký pohyb.

Jediným plynulým pohybem si Cassandra klekla na jedno koleno a vytrhla z ramenního pouzdra pistoli. Jednalo se o kombinaci reflexu a ostražitosti. Mířila ke vchodu a chvíli nehybně čekala. Vítr ševelil listy trpasličích palem. Cassandra napínala uši, aby něco zaslechla.

Nic. V hrobce se nic nehýbalo.

Opět se narovnala a hlaveň pistole nespouštěla ze vchodu. Pomalu se k němu připlížila – nešla po cestičce, aby ji neprozradilo skřípání štěrku. Od jednoho okraje vchodu zkontrolovala polovinu místnosti, pak vstoupila dovnitř a otočila se s namířenou pistolí k druhé. Zadními okny sem pronikal dostatek záře ze světlometů ve vedlejší místnosti.

Samotný hrob připomínal stinný pahorek. Nebyl tu žádný nábytek. Žádný úkryt. Hrobka byla prázdná.

Vycouvala ven a uložila pistoli do pouzdra. Musel to být jen nějaký přelud daný hrou světel a stínů. Možná jen někdo přešel před jedním ze světlometů.

Naposledy se rozhlédla kolem a vrátila se na cestičku. Rozhodnými kroky došla k vozidlům a v duchu si vyčinila za to, že se lekla pouhých stínů.

Na druhou stranu ale měla dobrý důvod k nervozitě.

Tuto myšlenku odsunula stranou, jakmile dorazila k autům. V nich nebyli jen Kanovi muži, ale také řada archeologického náčiní. Bratrstvo vědělo, že se chystají na hon za pokladem, a proto je vybavilo obvyklým nářadím: rýči, krumpáči, sbíječkou, štětečky a síty. Také jí ale s sebou poskytli nejmodernější elektronické přístroje včetně podzemního radaru a připojení k systému družic LANDSAT. Tento systém umožňoval pátrat do hloubky dvaceti metrů pod povrchem písku a sestavit detailní topografickou mapu toho, co v něm bylo ukryto.

Cassandra přešla k vozu, který vyložili, když potřebovali detektor kovů. Věděla, jaký přístroj potřebuje teď.

Páčidlem otevřela příslušnou krabici. Vnitřek byl vyložen slámou a pěnovým polystyrenem, který chránil přístroj, sestavený Bratrstvem na základě jednoho výzkumného projektu DARPY. Připomínal brokovnici, ale se zvonovitě rozšířenou hlavní. Keramická pažba byla také příliš objemná – musela být dostatečně široká, aby se do ní vešla baterie, která přístroj napájela.

Cassandra se prohrábla bednou, našla baterii a zaklapla ji na místo. Přístroj byl dost těžký. Zvedla si ho na rameno a vyrazila zpátky k modlitební místnosti.

Kanovi muži byli stále rozestaveni po celém obvodu hrobky a ostražitě hlídali. Nikdo z nich nepolevil v pozornosti, nikdo nežertoval se sousedem. Kane je vycvičil velice dobře.

Cassandra se vrátila po zahradní cestičce k modlitební místnosti. Jakmile vstoupila, Kane si všiml, co drží v ruce, a zablesklo se mu v očích.

Safia se otočila ze svého místa, kde se choulila u stěny výklenku. Křídou označila na zdi čtyřuhelník. Horní strana měřila asi třicet centimetrů a na výšku měl obdélník asi sto dvacet centimetrů.

„Signál máme po celé této oblasti," řekla kurátorka a stoupla si. Zamračila se, když jí padl zrak na předmět, který Cassandra přinášela.

„To je USL laser," vysvětlila Cassandra. „Používá se při hloubení otvorů do kamenů."

„Ale…"

„Uhněte." Cassandra zvedla přístroj k rameni a rozšířenou hlaveň namířila na stěnu. Safia ustoupila.

Cassandra stiskla tlačítko u palce, ekvivalent bezpečnostní pojistky. Po jejím dotyku vyrazily kupředu tenké paprsky světla, jako proudy vody ze sprchy. Každý paprsek představoval jednu laserovou pušku, využívající střídavě krystalů alexandritu a erbia. Cassandra zamířila paprsky na vyznačenou oblast zdi. Drobné tečky laserových paprsků vytvářely dokonale pravidelnou kružnici.

Stiskla spoušť. Přístroj jí začal na rameni vibrovat a laserové tečky se roztáčely, čím dál tím rychleji. Zvuk s příliš vysokou frekvencí, než aby ho bylo slyšet, jí bolestivě rozechvěl kosti lebky. Soustředila se a hleděla přes hlaveň na svůj cíl.

V místech, kde se karmínový paprsek dotýkal stěny, se kameny rozpadaly na oblaka prachu a drobných kamínků. Zubaři už po celá desetiletí využívali k čištění zubního kamenu ultrazvuk. Tento přístroj pracoval na stejném principu, jen zesíleném koncentrovanou energií laserů. Pískovec se pod tímto dvojitým útokem bortil přímo před očima.

Cassandra pomalu posunovala paprsky nahoru a dolů po stěně a ničila jednu pískovcovou vrstvu po druhé. ULS laser fungoval jen na slepené materiály jako pískovec. Tvrdší nerosty, jako je třeba žula, byly proti němu odolné. Byl neškodný dokonce i pro živé tkáně. Nejhorší, co mohl způsobit, byla spálená kůže jako od slunce.

Cassandra pokračovala ve své činnosti. Modlitební místnost se rychle zaplnila prachem a pískem, ale vítr ji stačil většinu vyčistit. Po třech minutách se ve zdi rýsoval pás hluboký kolem deseti centimetrů.

„Dost!“ vykřikla Safia a zvedla ruku.

Cassandra pustila spoušť a zvedla hlaveň do vzduchu.

Safia si otřela písek z tváře a přistoupila ke stěně. Když se k ní naklonila, vítr zrovna odehnal poslední zbytky prachu otvorem, kde kdysi bývala střecha.

Cassandra a Kane se k ní připojili. Kane si na kvádrovou prohlubeň posvítil baterkou. Z hlubin otvoru se červeně leskl nějaký kousek kovu.

„Železo,“ řekla Safia nevěřícně a v hlase jí zněla směs úžasu a hrdosti. „Stejný materiál jako to srdce.“

Cassandra ustoupila o krok dozadu a opět sklonila hlaveň. „Tak se podíváme, jaké překvapení skrývá tohle zatracené kindervajíčko.“ Znovu stiskla spoušť a tentokrát se soustředila jen kolem železného předmětu.

Rotující laserové paprsky pokračovaly v rozrušování jedné pískovcové vrstvy po druhé. Objevovala se stále větší a větší část artefaktu, osvětlená načervenalou září. Z kamene postupně povstávaly jednotlivé tvary: nos, čelo, oko, ústní koutek.

„Je to tvář,“ poznamenala Safia.

Cassandra pokračovala v opatrném odkrývání obličeje. Kámen se rozpouštěl, jako kdyby se jednalo o bláto. Dělalo to dojem, že tvář někdo zezadu pomalu vysunuje ze stěny.

„Můj Bože…,“ zamumlal Kane, který stále svítil na předmět baterkou. Ta podoba byla příliš dokonalá na to, aby se jednalo o pouhou náhodu.

Podíval se na Safii. „To jste přece vy.“

19:43

Painter seděl na velbloudu a díval se přes tmavé údolí, které oddělovalo jejich skupinu od Džebel Eitteen. Na vrcholu hory jasně zářila hrobka s bezměsíční noční oblohou v pozadí. Její jasnost ještě zvýrazňovaly brýle pro noční vidění, které měl nasazené na očích – ty proměňovaly hrobku v maják.

Pozorně studoval terén. Byla to snadno udržitelná pozice. Vedla k ní jediná přístupová cesta: prašná silnice, která se klikatila po jižním

svahu hory. Upravil si na brýlích přiblížení. Napočítal patnáct nepřátelských vojáků, ale Safii nikde nespatřil. Musela být uvnitř komplexu.

Přinejmenším v to doufal.

Musela být naživu. Na jinou možnost nemohl ani pomyslet. Sundal si brýle a pokusil se zaujmout na hřbetu velblouda trochu pohodlnější polohu. Neuspěl.

Kapitán al-Háfí seděl na velbloudu po jeho pravici a Omaha po levici.

Oba vypadali tak uvolněně, jako kdyby si hověli v koženém křesle. Sedla, tvořená dvěma kusy dřeva na palmovém došku, byla umístěna v kohoutku velbloudů před hrbem a neměla žádné potahy, které by je změkčovaly. Podle Paintera se jednalo o mučicí nástroj, sestrojený nějakým sadistickým Arabem. Po pouhé půlhodině už měl pocit, že je pomalu trhán na dvě poloviny, jako když se na den díkuvzdání rozlamuje kuřecí klíční kost.

Painter s grimasou ukázal dolů ze svahu. „Ke dnu údolí pojedeme dál jako skupina. Pak budu potřebovat deset minut, abych se dostal na místo. Po této době se všichni pomalu vydají po silnici nahoru k hrobce. Dělejte hodně hluku. Jakmile dorazíte k poslední zatáčce, zastavte a utábořte se, jako kdybyste tam chtěli zůstat přes noc. Rozdělejte oheň. Ten oslepí jejich noční vidění. Nechte velbloudy, ať se pasou. Jejich pohyb vám usnadní, abyste se dostali do ostřelovacích pozic. Pak počkejte na můj signál.“

Kapitán al-Háfí přikývl, pomalu projížděl podél řady velbloudů a předával Painterovy instrukce dál.

Na jeho místo popojela Coral. Naklonila se ve svém sedle trochu dopředu. Ve tváři se jí zračilo napětí. Vypadalo to, že jeho kolegyně nebyla s tímto způsobem přepravy o nic spokojenější než on.

Překřížila ruce na vrcholu sedla. „Možná bych měla tuto operaci vést já. S infiltrací mám větší zkušenosti než vy.“ Ztišila hlas. „A nejsem tak osobně zainteresovaná.“

Painter sevřel svoje sedlo pevněji, když se velbloud pod ním trochu pohnul. „Moje city k Safii nijak tuto misi nenaruší.“

„Já mluvila o Cassandře, vaší bývalé kolegyni.“ Povytáhla jedno obočí. „Snažíte se něco si dokázat? Není to aspoň zčásti důvod, proč do toho jdete?“

Painter stočil oči k zářící hrobce na vrcholu protějšího kopce. Když se rozhlížel po komplexu budov a všímal si terénu i počtu mužů, část jeho osobnosti také vyhlížela nějakou známku Cassandřiny přítomnosti. Řídila všechno už od útoku na Britské muzeum. Přesto jí ještě nenahlédl do tváře. Jak bude reagovat? Byla to zrádkyně, vražedkyně a únoskyně. Proč to všechno dělala? Co ji mohlo přimět, aby se obrátila proti Sigmě… a proti němu? Jenom peníze? Nebo v tom bylo něco víc?

Na to neuměl odpovědět.

Upřeně zíral na světla. Byl to opravdu jeden z důvodů, proč trval na tom, že tuto operaci povede on? Aby ji znovu spatřil? Aby se jí podíval do očí?

Ticho ukončila Coral. „Nedávejte jí žádný prostor. Žádné slitování, žádné zaváhání. Sehrajte to chladně, jinak o všechno přijdete.“

Zachovával mlčení, zatímco velbloudi pokračovali ve své pomalé, bolestivé cestě do údolí. Jak sestupovali po prašné silnici, vegetace po obou stranách houstla. Na hlavami jim vysoké baobaby vytvářely baldachýn z listoví a mezi nimi se jako hlídky tyčily tamarindy obtěžkané žlutými květy. Mezi věnci jasmínů se vinuly popínavé liány vína.

Skupina se v tomto pruhu hustého lesa zastavila.

Velbloudi si klekli a umožnili tak jezdcům, aby z nich sestoupili. Jeden z Arabů přikročil k Painterovu zvířeti a pomohl mu je ovládnout.

„Farha, krr, krr…,“ řekl muž a stoupl si přímo před velblouda. *Farha* bylo velbloudovo jméno a znamenalo „radost“. Podle Paintera nic nemohlo být dál od pravdy. Jediná radost, kterou si dokázal představit, bylo sestoupit z jeho hrbu.

Velbloudice pod ním poklesla, zhoupla se dozadu a uvelebila se na zadních kýtách. Painter se jí křečovitě držel a tiskl k sobě obě nohy. Zvíře si pak kleklo i na přední nohy a konečně znehybnělo.

Painter sklouzl ze sedla. Chvěly se mu nohy a do stehen ho chytaly křeče. Odpotácel se několik kroků, zatímco beduín velbloudici konejšil a políbil ji na čenich. Tím si od ní vysloužil tiché zabručení. Říkalo se, že muži kmene Bait Kathír milují své velbloudy víc než manželky. Rozhodně se zdálo, že o tomto muži to platí.

Painter zavrtěl hlavou a přešel k ostatním. Kapitán al-Háfí seděl na bobku vedle šajcha Emíra a kreslil do prachu cesty. Svítil si k tomu baterkou a ukazoval, jak nejlépe rozmístit muže. Šarif a Barak dohlíželi na Omahu a Coral, kteří si připravovali kalašnikovy. Oba měli jako zálohu ještě izraelskou pistoli Desert Eagle.

Painter se na chvilku zarazil, aby zkontroloval svoje vlastní zbraně, dvě pistole značky Heckler and Koch. Potmě vyndal zásobníky a ověřil si, že je v každém sedm nábojů ráže 9 mm. Za opaskem měl kromě toho připraveny ještě další dva zásobníky. Pak zbraně spokojeně zastrčil do dvou pouzder – na rameni a za opaskem.

Omaha s Coral k němu přišli zrovna v okamžiku, kdy si připevňoval na břicho malý vak. Jeho obsah nemusel kontrolovat – to udělal už v Salále.

„Odkdy máme počítat těch deset minut?“ zeptal se Omaha a podíval se na hodinky. Stiskl knoflík, aby si posvítil na jejich displej.

Painter si seřídil hodinky s Coraliným breitlingerem. *„Teď.“*

Coral zachytila jeho pohled a v modrých očích se jí zračily starosti. „Buďte chladný, veliteli.“

„Jako led,“ odpověděl.

Když se otáčel k cestě vedoucí vzhůru k hrobce, ještě mu zastoupil cestu Omaha. „Nevracejte se bez ní.“ Byla to napůl prosba a napůl výhrůžka.

Painter přikývl na znamení, že pochopil oboje, a vyrazil. Měl deset minut.

20:05

Safia se ve světle dvou reflektorů činila se špachtlí a štětečky, aby uvolnila artefakt z jeho lůžka ve stěně. Vítr značně zesílil a vířil mezi

čtyřmi stěnami modlitební místnosti písek a prach. Safia měla pocit, že je celá zasypaná a mění se pomalu v živou pískovcovou sochu.

S příchodem noci prudce poklesly teploty. Na jihu křižovaly oblohu horoucí blesky, které se pomalu blížily, doprovázené občasným hlubokým zaduněním – byl to jasný příslib deště.

Safia v rukavicích opatrně smetávala z předmětu kousky písku. Bála se, aby nepoškrábala jeho povrch. V paprscích světel se odrážela železná bysta ženy v životní velikosti, jejíž doširoka otevřené oči působily dojmem, že jí pohled oplácejí. Safia z nich měla nepříjemný pocit a soustředila se raději na práci.

Cassandra s Kaném si za ní něco šeptali. Cassandra chtěla artefakt uvolnit svou laserovou puškou, ale Safia nabádala k opatrnosti, aby nedošlo k jeho poškození. Bála se, že by laser mohl přece jen trochu narušit povrch kovu, a tak zahladit detaily.

Safia odstranila poslední kámen. Pokoušela se nezírat na rysy té tváře, ale přistihla se, že si je stále koutkem oka prohlíží. Ten obličej byl pozoruhodně podobný jejímu. Jako kdyby se jednalo o její mladší sestru. Asi tak kolem osmnácti. Ale to nebylo možné. Muselo se jednat jen o rasovou shodu okolností. Ten předmět jednoduše zobrazoval mladou ženu z jižní Arábie a jako taková jí Safia samozřejmě musela být trochu podobná, i když byla vlastně míšenkou.

Přesto ji to ale znervózňovalo. Bylo to jako dívat se na vlastní posmrtnou masku.

Obzvláště proto, že bysta byla umístěna na sto dvacet centimetrů dlouhé železné tyči.

Safia se zaklonila, aby se podívala z většího odstupu. Artefakt zaujímal střed označeného obdélníku ve stěně modlitebního výklenku. Železná tyč v něm byla umístěna kolmo k zemi a bysta spočívala na ní. Tvořila s ní jeden objekt. I když ji ten pohled rozrušoval, nebyla Safia vysloveně překvapená. Dávalo to jistý historický smysl.

„Jestli to bude trvat ještě dlouho,“ přerušila Cassandra tok Safiiných myšlenek, „vytáhnu zase ten zatracený laser.“

Safia se opět sklonila a zkusila, jak pevně kovový předmět v kameni drží. Pod jejím dotykem se mírně zakymácel. „Ještě minutu.“ Vrátila se do práce.

Kane přešlápl z nohy na nohu a jeho stín na stěně se posunul. „Musíme to vůbec uvolňovat? Možná to už teď ukazuje správným směrem.“

„Ukazuje to k jihovýchodu,“ odpověděla mu Safia. „Zpátky k pobřeží. To nemůže být správný směr. Jde tu o další hádanku, kterou je třeba vyřešit.“

Současně s jejími slovy se horní, těžší část předmětu odlepila od pískovce a padla tváří kupředu. Safia ji zachytila ramenem.

„Už bylo načase,“ zahučela Cassandra.

Safia si stoupla a držela bystu v náručí. Tyč svírala oběma rukama. Ten artefakt byl dost těžký. Železnou tvář opírala o rameno a zaslechla z jejího nitra slabý šplouchavý zvuk. *Jako u toho srdce.* V jeho středu byla nějaká hodně těžká kapalina.

Kane od ní předmět vzal a zvedl jej, jako kdyby to byl klas kukuřice. „Tak co s tím uděláme?“

Cassandra ukázala baterkou. „Vrátíme se do hrobky jako v Salále.“

„Ne,“ odporovala Safia. „Tentokrát ne.“

Prošla kolem Cassandry a vedla je. Původně ji napadlo, že by mohla pátrání trochu pozdržet a natáhnout, ale z údolí pod nimi slyšela ozvěnu cinkání velbloudích zvonků. Někde poblíž tábořili beduíni. Kdyby některý z nich zabloudil sem…

Safia odspěchala přímo k zakryté jámě u vchodu do hrobky. Klekla si a zvedla poklop. Cassandra posvítila baterkou dovnitř na pár kamenných stop. Safia si vzpomněla na příběh, který ji přiměl, aby tyto stopy sledovala: vyprávění o mosazném jezdci, který držel v ruce oštěp s nabodnutou lidskou hlavou.

Pohlédla Cassandře přes rameno na Kana a ten artefakt. Po nespočetných staletích našla onen oštěp. „Co teď?“ zeptala se Cassandra.

V jámě byla jediná další věc, která teprve měla posloužit jako další vodítko: otvor ve středu jámy.

Podle bible i koránu se tímto otvorem vyřinul kouzelný pramen, který dal vznik legendám o zázraku. Safia se modlila, aby se jí povedl její vlastní zázrak.

Ukázala na otvor. „Zasaďte to do něj.“

Kane se rozkročil nad jámou, umístil konec tyče nad otvor a zasunul ji do něj. „Jen tak tak se tam vejde.“

Ustoupil. Tyč zůstala stát, upevněná v zemi. Bysta na jejím konci se dívala směrem k údolí.

Safia ji obešla. Zatímco ji prohlížela, z temného nebe dopadly do prachu a na kameny první velké kapky deště.

Kane zabručel. „To je sakra skvělý.“ Vytáhl čepici a nasadil si ji na oholenou hlavu.

Během chvilky déšť zesílil.

Safia obešla tyč ještě jednou, tentokrát zamračeně.

Cassandra sdílela její starosti. „Nic to nedělá.“

„Něco nám tu uniká. Půjčte mi tu svítilnu.“ Safia si stáhla zaprášené pracovní rukavice a natáhla dlaň. Cassandra jí podala baterku s jasně patrnou nechutí.

Safia si s ní posvítila po délce tyče, která byla v pravidelných intervalech příčně pruhovaná. To měla být ozdoba, nebo to skrývalo nějaký hlubší smysl? Safia neměla tušení, ale narovnala se z podřepu a stoupla si za bystu. Kane tu tyč zarazil tak, aby tvář mířila k jihu, směrem k moři. To byl jednoznačně špatný směr.

Oči se jí stočily k bystě. Dívala se na ni zezadu, když tu si všimla drobného nápisu v zátylku, zastíněného linkou vlasů. Posvítila si z větší blízkosti. Písmena musela být částečně zakryta zbytky pískovcového prachu, ale déšť je teď omyl. Safia jasně viděla čtyři písmena.

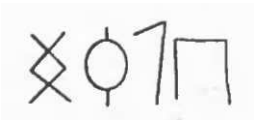

Cassandra zpozorovala Safiin objev. „Co to znamená?“ Safia nápis přeložila a zamračila se ještě víc. „Je to ženské jméno. *Bilkís.*“

„Jméno ženy, již zobrazuje ta bysta?“

Safia hned neodpověděla. Užasle obešla jámu a podívala se té ženě do tváře. *Mohla by to být pravda?* „Pokud ano, pak se jedná o nález mimořádného významu. Bilkís byla žena, kterou uctívají všechny tři věrouky. Žena, zahalená rouškou tajemství a mýtů. Prý napůl Člověk, napůl duch pouště.“

„Nikdy jsem o ní neslyšela.“

Safia si odkašlala, stále ještě ohromená nálezem. „Bilkís je známější pod svým titulem: královna ze Sáby.“

„Ta z příběhu o Šalomounovi?“

„Ano, a z řady dalších.“

Déšť, který stékal bystě po lících, vytvářel dojem, že socha pláče.

Safia natáhla ruku a setřela královně slzy z tváře.

Po jejím dotyku se bysta dala do pohybu, jako kdyby klouzala po ledu. Jednou se otočila kolem své osy, ale pak zpomalila a nakonec se zastavila s čelem namířeným opačným směrem.

K severovýchodu.

Safia se ohlédla po Cassandře.

„Mapu,“ přikázala Cassandra Kanovi. „Doneste mapu.“

14. kapitola

VYLUPOVAČI HROBEK

3. PROSINCE, 20:07
DŽEBEL EITEEN

Painter se podíval na hodinky. Osm minut.

Ležel na břiše u kmene fíkovníku, schovaný za křovím akácie. V listech nad hlavou mu začal jemně šumět déšť. Painter opatrně pokračoval v cestě po téměř strmém srázu napravo od silnice, až si nakonec vyhlédl toto místo. Odsud měl jasný výhled na parkoviště.

Na očích měl brýle s nočním viděním, takže snadno rozeznal pozice strážných. Všichni měli na sobě modré bundy, teď s kapucemi přes hlavu, aby se chránili před deštěm. Většina stála poblíž jediné silnice, která vedla na vrchol, ale pár dalších obcházelo o kus dál. Painterovi zabralo několik drahocenných minut, než se připlížil na svoje momentální místo.

Zhluboka a rovnoměrně dýchal, aby se připravil na další fázi. K nejbližšímu vozu mu zbývalo ještě třicet metrů. Znovu v duchu probíral svůj plán, představoval si ho a piloval poslední detaily. Jakmile se věci dají do pohybu, nebude mít čas na další přemýšlení, bude muset jen reagovat.

Znovu se podíval na hodinky. Čas vypršel.

Pomalu se zvedl do dřepu. Napínal uši, aby zaslechl jakékoliv zvuky kromě padajících dešťových kapek. Nic. Ještě jednou mrkl na hodinky. Deset minut už uběhlo. Kde byli…

Pak to zaslechl. Píseň, kterou zpívalo několik hlasů a která se nesla z údolí za ním. Ohlédl se přes rameno. Díky čočkám brýlí měl celý svět zelenavý nádech, ale o kus níže zářilo několik oslnivě jasných skvrn.

Pochodně a svítilny. Přihlížel, jak členové kmene Bait Kathír zahajují pomalý, ale rovnoměrný výstup po silnici, a přitom neustále zpívají.

Painter obrátil svou pozornost zpátky ke komplexu hrobky.

Stráže si všimly hluku domorodců a pomalu se přesunovaly k silnici. Dva muži se zanořili do křoví kolem cesty a vydali se dolů za serpentinu.

Jakmile byli vojáci odlákáni od zaparkovaných vozů, Painter se dal do pohybu. Přikrčeně vyběhl ze svého úkrytu a bleskurychle přesprintoval těch třicet metrů k nejbližšímu autu. Za běhu zadržoval dech a vyhýbal se kalužím, aby nezpůsobil žádné hlasité šplouchnutí. Nikdo nespustil poplach.

Hned jak dorazil k autu, ukryl se za ně a současně rozepnul naolejovaný zip na vaku. Vyndal z něj připravené výbušniny C4, zabalené do celofánu, a jednu z nich přimáčkl do kola automobilu, blízko benzinové nádrže.

V duchu poděkoval Cassandře za to, že jim darovala ty trhaviny. Bylo jen v pořádku, že jí vracel to, co jí patřilo.

Stále skrčený u země přeběhl k druhému vozu a umístil druhý balíček. Třetí auto nechal bez nálože, jen zkontroloval, že má klíčky v zapalování. Tato opatrnost byla za takových situací běžnou praxí. Rozhodně nestál o to, aby, až to celé vypukne, musel honit řidiče s klíčky.

Spokojeně se rozhlédl po parkovišti. Stráže se stále soustředily na blížící se skupinu velbloudů a mužů.

Painter se otočil a vyrazil k nízké zídce, která uzavírala komplex hrobky. Běžel tak, aby mezi ním a hlídači neustále zůstávala řada tří vozidel. Za sebou slyšel výkřiky… v arabštině… přátelské pošťuchování. Zpívání ustalo. Dva velbloudi nešťastně zabečeli a zacinkali svými zvonečky. Beduíni už byli v polovině kopce.

Musel si pospíšit.

Přehoupl se přes zeď, jen asi sto dvacet centimetrů vysokou. Vybral si opuštěné místo za mešitou. Dopadl s větším žuchnutím než zamýšlel, ale bouřka překryla hluk zahřměním.

Na chvilku se zastavil. Po obou stranách mešity bylo vidět světlo, které vycházelo z nádvoří před budovou. V jeho brýlích s nočním

viděním zářilo až nepříjemně jasně. Zaslechl tlumené hlasy, ale bubnování kapek deště znemožňovalo, aby rozeznal jednotlivá slova nebo mluvčí. Neměl ani tušení, kolik lidí tam bylo.

Přikrčil se, aby udržel svou siluetu pod stěnou, a přeběhl ve stínech po zadní straně mešity. Dorazil k zadním dveřím a vyzkoušel jejich kliku. Zamčeno. Mohl je otevřít násilím, ale to by nadělalo příliš mnoho hluku. Pokračoval dál a hledal nějaké okno nebo jiný otvor, kterým by se dostal dovnitř. Kdyby se pokusil vyhlédnout na ústřední nádvoří zpoza jednoho z rohů mešity, mohli by ho snadno spatřit. Bylo tam moc světla a žádný úkryt. Potřeboval projít mešitou, aby se dostal blíž. K tomu, aby odvedl Safii Cassandře přímo pod nosem, bude muset být zatraceně blízko.

Dorazil ke vzdálenějšímu rohu mešity. Pořád žádné okno. Kdo postavil budovu bez oken? Stál na malé, zaplevelené zeleninové zahrádce. Nad ní se klenuly dvě datlové palmy.

Painter vzhlédl k jejich korunám. Jedna z palem rostla blízko zdi mešity a zastiňovala okraj střechy. Střecha mešity byla plochá. Kdyby se mu podařilo vyšplhat na tu palmu… a přelézt na střechu…

Díval se na trsy datlí, které visely pod vějířovitými listy.

Nebude to snadné, ale bude to muset riskovat.

Zhluboka se nadechl, vyskočil co nejvýš, objal kmen nohama a pokoušel se na něm zachytit. Hladká kůra ale nepředstavovala žádnou oporu, a tak okamžitě sjel pozadu do bláta.

Když se začal opět vytahovat vzhůru, všiml si dvou věcí, které byly schovány za živým plotem u zadní zdi budovy: hliníkového žebříku… a bledé ruky.

Painter ztuhl.

Ruka se nehýbala.

Přeplazil se kupředu a rozhrnul větvičky keřů. O zadní stěnu stál opřený žebřík spolu se stříhacími nůžkami. Jistě, musel přece existovat nějaký způsob, jak se dostat k těm datlím. Mělo ho napadnout, že tu někde bude žebřík.

Přelezl k postavě natažené na zemi.

Byl to starší Arab v *dišdáše* se zlatými výšivkami. Pravděpodobně se jednalo o správce hrobky. Ležel nehybně v

prachu. Painter přiložil prsty na mužovo hrdlo. Bylo teplé a vzápětí Painter nahmatal pomalý tep. Arab byl naživu. V bezvědomí.

Painter se narovnal. To ho Cassandra uspala šipkou jako Claye? Ale proč by ho odtahovala sem dozadu a schovávala ho? Nedávalo to žádný smysl, ale neměl čas, aby nad tou záhadou hloubal.

Vytáhl žebřík, ohlédl se, aby se ujistil, že je stále krytý před zraky strážných, a opřel ho o zadní stěnu mešity. Žebřík dosáhl těsně pod okraj střechy.

To bude stačit.

Rychle vystoupal po příčkách. Přitom se znovu podíval přes rameno. Viděl, že strážní se shromáždili na cestě, aby ji zatarasili. O něco níže na svahu si všiml světel a pochodní kmene Bait Kathír, který se usídlil kousek opodál. Zaslechl občasný útržek nějaké hlasitěji pronesené věty v arabštině, jak muži pokračovali v předstírání, že se jedná o obyčejnou skupinu nomádů, kteří se chystají uložit k spánku.

Když dorazil k hornímu konci žebříku, chytil se okraje střechy a vytáhl se na ni. Okamžitě se odkulil od kraje, aby jej nebylo vidět.

Přeplazil se přes střechu směrem k minaretu poblíž předního okraje. Věž jen několik desítek centimetrů nad plochou střechy lemoval otevřený balkon, z něhož byli místní věřící svoláváni k modlitbě. Bylo jednoduché popadnout sloupky balustrády a přeskočit ji.

Painter se přikrčil a opatrně se přesunul přes balkon. Odtud se mu naskýtal pohled na nádvoří z ptačí perspektivy. Na brýle tu bylo příliš světla, a proto si je sundal a rozhlédl se po okolí.

Na druhé straně nádvoří ozařovalo jasné světlo malou zříceninu.

U vchodu do sousední hrobky ležel opuštěný světlomet. Ozařoval kovovou tyč zaraženou do země. Vypadalo to, že na jejím vrcholu je nějaká socha, zřejmě bysta.

Zezdola k němu dolehly hlasy… které přicházely z nízké budovy hrobky, jejíž dveře do dvora byly otevřené. Z nitra zářilo světlo.

Slyšel známý hlas. „Ukažte nám to na mapě.“

Cassandra. Painterovi se odhodláním sevřely vnitřnosti.

Pak odpověděla Safia: „To nedává smysl. Mohlo by to být kdekoliv.“

Painter se přikrčil ještě víc. Díky Bohu byla stále naživu. Projela jím vlna úlevy, ale zároveň znovu obnovené starosti. Kolik lidí s ní bylo? Několik minut strávil studováním stínů, které se míhaly za oknem. Dalo se to těžko poznat, ale zdálo se, že v místnosti jsou maximálně čtyři lidé. Rozhlížel se po nádvoří, jestli nespatří nějaké další strážné. Všude byl klid a ticho. Všichni se zřejmě schovávali v té budově před deštěm.

Kdyby se pohyboval dostatečně rychle…

Zrovna když se začal otáčet, vyšla ze dveří hrobky postava – vysoký svalnatý muž v černém. Painter znehybněl, aby nepřilákal mužovu pozornost.

Ten si stáhl kšilt čepice do očí a vyrazil do deště. Přešel k jámě na zemi a klekl si vedle tyče.

Painter sledoval, jak muž sáhl k dolnímu konci tyče a pomalu po ní přejížděl prsty vzhůru. *Co to sakra dělá?* Když dospěl k vrcholu tyče, opět se postavil a odspěchal zpátky do hrobky, sklepávaje z čepice vodu.

„Šedesát devět," řekl a zmizel uvnitř.

„Jste si jistý?" To byla znovu Cassandra.

„Ano, jsem si zatraceně jistý."

Painter si netroufal čekat ani o vteřinu déle. Zašel do dveří v minaretu, aby se dostal k točitým schodům, které vedly dolů do mešity. Opět si nasadil brýle s nočním viděním a podíval se přes ně na temné schodiště.

Zdálo se být opuštěné.

Vytáhl pistoli a palcem ji odjistil.

Opatrně vyhlížel případné strážné a scházel dolů s ramenem u stěny a zbraní namířenou kupředu. Pokračoval po úzkých schodech do modlitebny. Místnost byla prázdná kromě modlitebních koberečků srovnaných u zadní stěny. Vykročil z ní směrem k přednímu vchodu.

Dveře byly otevřené. Opět si brýle odsunul na čelo a přikradl se ke krytému vchodu. Přikrčil se u jedné strany a vyhlédl. Přímo před ním vedly tři schůdky na nádvoří. Malou verandu po obou stranách lemovaly štukované zdi, nahoře zakončené obloukovými otvory.

Painter čekal a rozhlížel se po bezprostředním okolí.

Nádvoří bylo stále prázdné. Z hrobky na druhé straně pořád slyšel hlasy.

Kdyby se mu podařilo přeběhnout nádvoří a schovat se za vchodem…

Painter bez mrknutí rychle v duchu prováděl výpočet. K tomu, aby to fungovalo, byla zásadně důležitá rychlost. Narovnal se a pevně sevřel pistoli.

Nepatrný zvuk ho přiměl, aby znehybněl. Zvuk se ozval za ním.

Projel jím elektrizující strach.

Nebyl tu sám.

Přikrčeně se otočil a namířil pistoli do hlubin mešity. Ze šera proti němu přicházely dva černé stíny, jejichž oči se leskly odraženým světlem ze dvora. Krutě a hladově.

Levharti.

Obě kočkovité šelmy se k němu blížily tak tiše, jako sama noc.

20:18

„Ukažte nám to na mapě," řekla Cassandra.

Kurátorka klečela na podlaze hrobky. Před sebou měla rozloženou stejnou mapu jako prve. Od první hrobky na pobřeží k této hrobce v horách vedla modrá čára. Teď odtud pokračovala červená linka k severovýchodu, pryč z hor do velké prázdné rozlohy pouště Rub al-Chálí, obrovské prázdné oblasti Arábie.

Safia potřásla hlavou a přejela po lince prsty. „To nedává smysl. Mohlo by to být kdekoliv."

Cassandra se několik okamžiků upřeně dívala na mapu. Hledali ztracené město v poušti. Muselo ležet někde na té linii, ale kde? Čára procházela středem obrovského prázdného prostoru. Mohlo být kdekoliv.

„Pořád nám něco uniká," řekla Safia, opřela se o paty a mnula si spánky.

Zabzučela Kanova vysílačka a vyrušila je ze zamyšlení. Promluvil do svého hrdelního mikrofonu. „Kolik jich je?" Dlouhá odmlka. „Dobře, jenom je zatraceně pozorně sledujte. Dejte mně vědět, kdyby se něco změnilo."

Cassandra se na něj tázavě podívala.

Pokrčil rameny. „Ty písečné krysy, které jsme viděli cestou sem vedle silnice, se vrátily. Staví si tábor o kus dál na silnici.“

Cassandra si všimla starosti, která přeběhla Safii po tváři. Ta žena se strachovala o bezpečí svých krajanů. *Výborně.* „Přikažte svým mužům, ať zastřelí každého, kdo se přiblíží.“

Safia při jejích slovech ztuhla.

Cassandra ukázala na mapu. „Čím dřív vyřešíme tuhle záhadu, tím dřív odsud vypadneme.“ To by pro tu kurátorku měla být dost silná motivace.

Safia zasmušile zírala na mapu. „Na tom artefaktu musí být nějaká značka vzdálenosti. Něco, co nám uniklo. Způsob, jak zjistit vzdálenost, kterou je třeba urazit podél té červené linky.“

Safia zavřela oči a mírně se kolébala dopředu a dozadu. Náhle znehybněla.

„Tak co?“ zeptala se Cassandra.

„Ta tyč,“ řekla Safia a ohlédla se ke dveřím. „Všimla jsem si na ní nějakých zářezů, ale myslela jsem si, že jde jen o ozdobu. V dávné minulosti ovšem často označovali vzdálenost pomocí vrypů na tyčích.“

„Jinými slovy se domníváte, že počet zářezů odpovídá vzdálenosti Ubáru od tohoto místa?“

Safia přikývla a začala se zvedat. „Musím je spočítat.“

Cassandra té ženě vůbec nedůvěřovala. Velice jednoduše by mohla lhát, a tak je svést ze správné stopy. Potřebovala přesnost. „Kane, jděte ven a spočítejte ty značky na tyči.“

Zašklebil se, ale poslechl. Vyklepal svou promočenou čepici a vyšel z hrobky.

Jakmile byl pryč, Cassandra se sklonila k mapě. „To určitě bude konečná poloha. Nejdřív pobřeží, pak hory a teď poušť.“

Safia pokrčila rameny. „Pravděpodobně ano. Číslo tři bylo pro dávné věrouky velice důležité. Ať už jde o trojjedinost křesťanského Boha –

Otec, Syn a Duch svatý – nebo o dávnou nebeskou trojici – slunce, měsíc a jitřenka.“

Ve vchodu se objevil Kane a sklepával si vodu z čepice. „Šedesát devět.“

„Jste si jistý?“

Zamračil se na ni. „Ano, jsem si zatraceně jistý.“

„Šedesát devět,“ zopakovala Safia. „To musí být správně.“

„Proč?“ zeptala se Cassandra a obrátila svou pozornost zpátky ke kurátorce, která se hrbila nad mapou.

„Šestka a devítka,“ vysvětlovala Safia, aniž by zvedla hlavu. „Násobky trojky. Jak jsme o tom právě mluvily. Následují po sobě. Jedná se o velice magické číslo.“

„A já si vždycky myslel, že šedesát devítka znamená něco trochu jiného,“ poznamenal Kane.

Safia dělala, jako kdyby ho neslyšela, a pokračovala v práci – měřila pravítkem a počítala něco na kalkulačce. Cassandra na ni dohlížela.

„Tady je bod vzdálený šedesát devět mil odsud podél té červené čáry,“ Safia dané místo na mapě zakroužkovala. „Uprostřed pouště.“

Cassandra si klekla, vzala od Safie pravítko a zkontrolovala její výpočty. Zírala na červené kolečko a uložila si do paměti zeměpisné souřadnice. „Takže tohle by mohla být poloha toho starého města?“

Safia přikývla. Pořád se dívala na mapu. „Aspoň pokud mohu říci.“

Cassandra svraštila čelo. Cítila, že ta žena před nimi něco skrývá. Bylo skoro vidět, jak Safia v duchu počítá.

Popadla ji za zápěstí. „Co přede mnou tajíte…“

Nedaleko se ozval výstřel, který uťal její větu v polovině.

Mohlo se jednat o náhodný výstřel. Mohla to být rána z pušky jednoho z těch beduínů. Ale Cassandře bylo jasné, kdo to vystřelil. Otočila se. „Painter…“

20:32

Painter prvním výstřelem chybil, když vypadl z mešity pod krytý vchod. Od rohu stěny odlétla sprška omítky. Levharti uvnitř se rozdělili a zmizeli ve stínu místnosti.

Painter uskočil stranou za postranní zídku krytého vchodu. *Pitomec.* Neměl střílet. Reagoval podle pudu sebezáchovy. To se mu nepodobalo. Ale zmocnila se ho hrůza, která nesouvisela s levharty – jako kdyby něco rozeznělo nejhlubší struny v jeho mozku.

A teď se připravil o okamžik překvapení. „Paintere!“ Ten výkřik se ozval od hrobky. Cassandra.

Painter se neodvažoval pohnout. Levharti číhali uvnitř, Cassandra zase venku. Dáma, nebo tygr? V tomto případě oboje znamenalo smrt.

„Já vím, že sis přišel pro tu ženu!“ vykřikla Cassandra do deště. Její slova podtrhlo následné zaburácení hromu.

Painter neodpovídal. Cassandra nemohla vědět s jistotou, odkud ten výstřel zazněl. V těchhle horách se zvuk šířil zvláštním způsobem. Bylo mu jasné, že Cassandra zůstane ukrytá v hrobce. Volala od vchodu, ale neodváží se vyjít ven. Věděla, že Painter má zbraň, ale nevěděla, kde přesně je.

Mohl toho nějak využít?

„Jestli se neukážeš – s rukama nad hlavou a neozbrojený – během příštích deseti sekund, zastřelím zajatkyni.“

Musel myslet rychle. Kdyby se ukázal, znamenalo by to jen smrt jeho i Safie.

„Já věděla, že přijdeš, Crowe! Opravdu sis myslel, že uvěřím tomu, že míříte k hranicím Jemenu?“

Painter sebou trhl. Ten e-mail napsal teprve před pár hodinami, vložil do něj falešnou informaci a odeslal jej na zabezpečený server svého velitele. Byl to pokusný balónek. Přesně jak se obával, jeho vzkaz se donesl Cassandře nezkreslený. Přepadl ho pocit zoufalství. To mohlo znamenat jedinou věc. Zrada Sigmy začínala od samotného vrcholu této organizace.

Sean McKnight… jeho vlastní šéf…

Proto ho Sean dal dohromady s Cassandrou?

Zdálo se to být nemožné.

Painter zavřel oči a zhluboka se nadechl. Připadal si úplně osamocený.

Byl tu jen on, odříznutý od své organizace. Nemohl nikoho kontaktovat, nemohl nikomu důvěřovat. Toto pomyšlení mu

paradoxně vlilo do žil novou energii. Náhle si připadal k opojení volný. Musel spoléhat sám na sebe a na to, co měl bezprostředně k dispozici.

To bude muset stačit.

Sáhl do svého vaku a sevřel v dlani rádiový vysílač.

Zahřmělo – silněji a rachotí věj i. Déšť zhoustl.

„Pět vteřin, Crowe.“

To je víc času, než kolik potřebuje.

Stiskl vysílač a překulil se ke schodům.

20:34

Omaha vzdálený sedmdesát metrů sebou škubl, když dvojitý výbuch, stejně jasný jako blesky na obloze, vystřelil dva vozy do vzduchu. Tlaková vlna ho na chvíli ohlušila a rozechvěla mu hrudní koš. Painterův signál. Safia byla v bezpečí.

Před chvilkou Omaha zaslechl osamělý výstřel, který ho vyděsil. Teď se po parkovišti snášely k zemi hořící kusy automobilů. V prachu leželo několik mužů. Dva z nich na sobě měli hořící benzin.

Byl čas na další tah.

„Teď!“ vykřikl Omaha, ale výkřik zněl jeho vlastním uším slabě a jakoby plechově.

Přesto se po obou stranách rozezněla palba z pušek. Kromě toho se začalo blýskat i z vysoké krajnice silnice nad parkovištěm, kde leželi dva ostřelovači z kmene Bait Kathír.

U hrobky se začali zvedat ze země dva strážní. Náhle sebou trhli a jejich těla odlétla dozadu. Zasáhly je střely.

Ostatní vojáci si hledali úkryty. Reagovali s dlouho pilovanou obratností. Tohle nebyli žádní amatéři. Ustoupili za zdi komplexu, kde se mohli rychle ukrýt.

Omaha si přiložil k očím dalekohled.

Dva hořící vraky aut osvětlovaly celé parkoviště. Třetí vozidlo odhodila tlaková vlna o pár desítek centimetrů dál. Na kapotě i v prachu okolo hořelo několik skvrn benzinu, které v dešti kouřily. Painter měl v úmyslu to třetí vozidlo použít k úniku. Teď už by u něj měl být.

Kde je? Na co čeká?

Po Omahově pravici se ozval naříkavý řev. Zazvonily zvonečky. Nahoru do kopce běžel asi tucet velbloudů a mezi nimi členové kmene Bait Kathír. Z lesa je kryla palba.

Vojáci ale začínali střelbu opětovat. Jeden velbloud zařičel, klesl na koleno a uklouzl. Do svahu kopce nalevo od Omahy se zahryzla exploze. Zablesklo se a do vzduchu vyletěly roztříštěné kusy kmenů, doutnající listy a hlína.

Granát.

Vzápětí se ozval další zvuk. Přicházel z hluboké propasti napravo. *Do hajzlu…*

Objevilo se pět malých vrtulníků, rychlých a drobných jako komáři. Stroje pro jednoho člověka. Jen vrtule, motor a pilot. Vypadaly jako létající saně. Pátraly pod sebou reflektory a kropily oblast dávkami z automatických zbraní. Velbloudi i muži prchali všemi směry.

Omaha sevřel ruku v pěst. Ta děvka je čekala. Nechala nějaké muže v záloze, aby jim vpadli do zad. Jak to mohla vědět?

U Omahova lokte se objevila Coral s Barakem. „Painter bude potřebovat pomoc," sykla Coral. „Teď už nemůže použít únikové vozidlo. Je příliš na ráně."

Omaha se podíval k parkovišti, z něhož se stala krvavá lázeň lidí i velbloudů. Z lesa se ozývaly výstřely, namířené na vrtulníky. Ty musely odletět do větší výšky, ale nepřestávaly kroužit nad parkovištěm.

Celý plán se zhroutil.

Ale někde tam byla Safia. Omaha ji rozhodně podruhé neopustí. Coral vytáhla z pouzdra pistoli. „Jdu dovnitř."

Omaha ji chytil za paži. Měla svaly jako ocelové provazy. Držel ji pevně a nehodlal připustit žádnou diskusi. „Tentokrát půjdeme dovnitř všichni."

20:35

Kara se dívala na kalašnikova, který držela v klíně. Prsty se jí neovladatelně chvěly a sotva se dokázala soustředit. Měla pocit, jako

kdyby na ni šla migréna a současně se jí dělalo nevolno. Snila o malé oranžové pilulce.

Vedle ní se Clay pokoušel nastartovat motor. Znovu otočil klíčkem, ale motor nenaskočil. Danny seděl na zadním sedadle a v ruce držel pistoli.

Výbuch ozářil severní kopce jako vycházející slunce. To byl Painterův signál. Po okolních údolích zněly ozvěny následné palby jako ohňostroje.

„Zkurvenej krám!“ ulevil si Clay a bouchl pěstí do volantu.

„Přechlastal jsi to,“ ozval se kysele zezadu Danny.

Kara se dívala z postranního okénka. Na severu zůstávala červená záře. Už to začalo. Jestli všechno proběhlo dobře, ostatní co nevidět projedou kolem v jednom vozidle únosců. Zbytek skupiny se rozptýlí po horách. Domorodci znají spoustu stezek na zalesněných kopcích.

Měla však pocit, že se něco nepodařilo.

Možná to bylo jen její vyčerpání, které se s každým nadechnutím zesilovalo. Za očima se jí ozvala bolest. I světla palubní desky byla bolestně jasná.

„Vypotřebuješ baterii,“ varoval Danny Claye, který se stále pokoušel nastartovat. „Nech motor odpočinout. Aspoň pět minut.“

Kaře začalo bzučet v hlavě, jako kdyby celé její tělo bylo anténou, vyladěnou na statickou elektřinu. Musela se protáhnout. Už nedokázala klidně sedět. Zatáhla za kliku dveří a spíš vypadla než vystoupila z vozu.

„Co to děláte?“ zavolal na ni vyděšeně Clay.

Neodpověděla. Vykročila na silnici. Dodávka byla ukryta pod větvemi tamarindu. Vyšla na otevřené prostranství a vydala se po silnici kousek nahoru, mimo dohled dodávky.

Údolím se pořád nesla ozvěna výstřelů.

Kara je ignorovala. Její pozornost byla soustředěna mnohem blíž.

Na krajnici stála stará žena, obrácená čelem ke Kaře, jako kdyby na ni čekala. Na sobě měla dlouhý plášť do pouště a tvář ukrývala za černým závojem. V kostnatých prstech držela ohmatanou hůl z pokrouceného dřeva, hladkou a lesklou.

Kaře bušilo v hlavě. Pak se její mysl konečně vyladila ze statického šumu na správnou stanici. Bolest a nevolnost zmizely jako

mávnutím kouzelného proutku. Na chvíli si připadala nezatížená vlastní váhou.

Žena na ni stále jen upřeně hleděla.

Kařino prázdné nitro zalila strnulost. Nebojovala s ní. Puška jí vypadla z ochablých rukou.

„Ona tě bude potřebovat," promluvila konečně stařena a odvrátila se. Kara ji následovala jako ve snu.

Slyšela, jak pod tamarindem znovu zakašlal motor dodávky, ale vzápětí opět zhasl.

Kara pokračovala v chůzi, sešla ze silnice a vydala se dolů do zalesněného údolí. Nebránila by se, ani kdyby toho byla schopná. Věděla, kdo ji bude potřebovat.

20:36

Safia si musela kleknout s rukama položenýma v týle. Cassandra se krčila za ní, jednu pistoli jí zarývala do zátylku a druhou mířila na dveře. Obě se napjatě dívaly přes celou místnost a přes prorokův hrob ke vchodu.

Ihned po výbuchu Cassandra zhasla světla a poslala Kana ven zadním okénkem, aby Paintera obešel a vpadl mu do zad.

Safia křečovitě sevřela prsty. Mohla to být pravda? Opravdu Painter přežil zkázu lodi a teď byl někde tam venku? Pokud ano, přežili i ostatní? Oči se jí zalévaly slzami. Ať se stane cokoliv, není sama. Je tu ještě Painter.

Stále bylo slyšet palbu.

Ohně zbarvily stíny noci do červena.

Slyšela hukot motorů vrtulníků a dávky z automatických zbraní. „Nechte nás odejít," prosila Safia. „Už víte, kde leží Ubár." Cassandra zůstávala potichu a cele se soustředila na vchod a okno. Safia si ani nebyla jistá, jestli její prosbu vůbec vnímala. Zpoza dveří k nim dolehl šouravý zvuk. Někdo přicházel. Painter nebo Kane?

Před vchodem prošel velký stín, na okamžik osvětlený opuštěným světlometem, který stále ležel na nádvoří. Velbloud.

Byl na něj surrealistický pohled, jak kráčel kolem, promáčený deštěm. Za ním se ve vchodu objevila silueta nahé ženy. Zdálo se, že se mihotá v červené záři nedalekých ohňů.

„Ty!“ zalapala Cassandra po dechu.

Cizí žena držela v jedné ruce stříbrný kufřík se železným srdcem, který byl položený těsně před vchodem.

„To ti neprojde, ty mrcho!“ Cassandra dvakrát vystřelila z pistole těsně vedle Safiina levého ucha, takže ji na chvíli ohlušila.

Safia leknutím z hlasitého zvuku vykřikla a zhroutila se dopředu na jeden z modlitebních koberečků. Odkulila se stranou, směrem k hrobu.

Cassandra ji následovala a stále pálila ke vchodu.

Safia natáhla krk, aby viděla. V hlavě jí zvonilo. Vchod byl prázdný. Ohlédla se na Cassandru, která zaujala střelecký postoj s oběma pistolemi namířenými k otevřeným dveřím.

Safia zpozorovala svou šanci. Popadla okraj koberečku, na kterém Cassandra stála. Prudkým pohybem vstala a trhla s ním.

Cassandře ujely nohy a ona překvapeně spadla nazad.

Reflexivně stiskla spoušť.

Ze stropu odpadl kousek omítky.

Současně s tím se Safia vrhla přes vyvýšený hrob ke vchodu. U dveří se odrazila a proskočila jimi hlavou napřed. Další výstřel.

Uprostřed skoku Safia ucítila, jak ji něco koplo do ramene. Náraz ji ve vzduchu pootočil. Dopadla na zem a uklouzla v blátě. Rameno ji pálilo. Cassandra ji střelila. V panice se čistě instinktivně odkulila stranou, pryč od vchodu do hrobky.

Zalily ji proudy deště.

Dohrabala se k rohu budovy a prodrala se živým plotem, aby se dostala do úzké uličky mezi hrobkou a ruinami modlitební místnosti.

V tom okamžiku jí z temnoty za ní někdo hrubě přiložil dlaň na ústa, až jí poranil ret.

20:39

Painter svíral Safii pevně a zašeptal jí do ucha: „Buďte zticha.“ Opíral se o stěnu zříceniny.

V jeho sevření se roztřásla.

Ukrýval se tu několik posledních minut, pozoroval nádvoří a pokoušel se vymyslet nějaký způsob, jak by mohl Cassandru vylákat ven. Jeho bývalá kolegyně ale nehodlala udělat žádnou chybu a trpělivě čekala uvnitř, až její tým odvede práci venku, zatímco ona si pohlídá zajatkyni. Po nádvoří křižovaly kužely pátracích světel vrtulníků, které mu znemožňovaly volný pohyb. Cassandra ho opět převezla – schovala si tu letku helikoptér, kterou sem pravděpodobně vyslala předem.

Vypadalo to beznadějně.

Před chvílí spatřil velblouda, jak přechází v dešti po nádvoří, zřejmě nijak nepohnutý okolní palbou. Kráčel s odhodlanou vyrovnaností kolem Painterova úkrytu směrem ke vchodu do hrobky. V následujícím okamžiku se ozvalo několik výstřelů a Safia vypadla z budovy ven.

„Musíme se dostat k zadní zdi komplexu," zašeptal a vydal se uličkou. Zepředu se ozývala příliš silná střelba. Budou se muset pokusit o sestup po příkrém svahu hory a najít si někde útočiště. Pustil ji, ale Safia se k němu stále tiskla.

„Držte se za mnou," řekl jí.

Otočil se a vydal se přikrčeně k zadní zdi. Tady byla větší tma. Neustále se ostražitě a napjatě rozhlížel s nasazenými brýlemi pro noční vidění. Pistoli držel připravenou před sebou. Nikde se nic nehýbalo. Svět se skládal z odstínů zeleně. Jestli se jim podaří dojít ke zdi, která ohraničovala zadní stranu komplexu…

Udělal další krok, když tu uličku zalilo světlo, které se mu vpálilo do sítnice a na moment ho oslepilo. Rychlým pohybem si strhl brýle z očí.

„Nehýbejte se."

Painter ztuhl. Na zdi zříceniny ležel muž. V jedné ruce držel svítilnu a v druhé pistoli. Oboje mířilo na Paintera.

„Nepohněte se ani o milimetr," varoval ho muž.

„Kane," zasténala za ním Safia.

Painter tiše zaklel. Ten muž ležel na vrcholku zdi, sledoval všechno z výšky a čekal, až mu vlezou přímo do rány. „Odhoďte zbraň."

Painter neměl na vybranou. Kdyby odmítl, ten muž by ho na místě zastřelil. Pistole mu vyklouzla z prstů.

Z vchodu do uličky za ním prořízl vzduch další, ostrý hlas. Cassandra. „Zastřelte ho.“

20:40

Omaha se krčil za Coral, která dokončovala prohlídku těla na zemi. Barak je kryl palbou z pušky. Byli schovaní na okraji parkoviště a čekali na šanci, až budou moci přeběhnout otevřené prostranství.

Omaha svíral izraelského desert eagla a pokoušel se přimět srdce, aby mu tak divoce nebušilo v hrudi. Jako kdyby nedokázal vdechnout dostatek kyslíku. Před minutou zaslechl z komplexu výstřely z pistole.

Safia…

Parkoviště před nimi bylo stále zalito světlem z hořícího benzinu. Nad hlavami jim létaly dvě helikoptéry a se smrtící pravidelností křižovaly prostor kužely pátracích reflektorů. Obě strany dosáhly rovnováhy sil. Ticho tříštily jen občasné střelné rány.

„Jdeme,“ řekla Coral a stoupla si ve stínu kmene divokého fíkovníku. Oči měla obrácené k nebi. Sledovala, jak nad nimi přelétá druhá dvojice vrtulníků. „Připravte se vyběhnout.“

Omaha se zamračil – a pak si všiml granátu v jejích rukách. Vzala ho mrtvému vojákovi, který jí ležel u nohou.

Vytrhla pojistku a vykročila na otevřené prostranství. Neustále koncentrovala svou pozornost na oblohu. Rozpřáhla se a přenesla celou váhu na jednu nohu jako nadhazovač v baseballu. V této pozici se na okamžik zarazila.

„Co to děláte?“ zeptal se Omaha.

„Aplikuji fyziku,“ odpověděla. „Analýza vektorů, správné načasování a úhel stoupání.“ Celé tělo se jí vymrštilo jako natažená pružina a granát jí prudce vyletěl z ruky.

Omaha ho ve tmě okamžitě ztratil z dohledu.

„Teď!“ Coral se vrhla kupředu, využívajíc setrvačnosti ze svého hodu. Než se Omaha stačil pohnout, granát jim explodoval nad

hlavou v oslnivém záblesku, který ozářil podbřišek vrtulníku. Reflektor stroje se divoce zakymácel, jak do něj narazila tlaková vlna. Současně se do těla helikoptéry zakously šrapnely. Jeden musel zasáhnout palivovou nádrž, protože celý vrtulník se změnil v jeden ohnivý květ.

„Rychle!“ zvolala znovu Coral naléhavě na Omahu.

Baraka už měla těsně za patami.

Omaha vyběhl. Po jejich pravici padaly na zem trosky helikoptéry. O kus dál dopadl s těžkým zaduněním kus vrtule. Vzápětí se mezi stromy zřítila kabina stroje v plamenech. K nebi okamžitě vyrostl sloup černého dýmu.

Omaha pokračoval ve sprintu přes parkoviště. Ostatní vrtulníky se rozprchly po okolí jako hejno vystrašených vran.

Coral před ním už dorazila k osamělému vozidlu. Skočila za volant. Barak otevřel zadní dveře a nechal tak pro Omahu sedadlo vedle řidiče.

Když sevřel kliku dveří, motor auta se probudil k životu. Omaha sotva stačil otevřít dveře a Coral už měla zařazenou rychlost a tiskla nohu na plyn. Málem Omahovi vykloubila paži. Byl nucen popoběhnout a skočit do vozu.

Coral neměla čas čekat na opozdilce.

Dopadl na sedadlo v okamžiku, kdy se ozval hlasitý výstřel z pušky.

Omaha se instinktivně přikrčil, ale to nestříleli nepřátelé.

Barak ze zadního sedadla střílel střešním okénkem auta. Loktem rozbil bezpečnostní sklo a vysoukal se horní polovinou těla ven. Okamžitě začal pálit, zatímco Coral zápasila s řízením – pneumatiky vozidla se protáčely v blátě.

Vůz dostal smyk, když prudce zatočila k otevřené bráně ve zdi kolem komplexu. Zapadli do bahna. Mitsubishi se snažilo vysvobodit.

Do zorného pole jim vlétl další vrtulník se silně skloněnými listy vrtule. Z přídě šlehaly jiskry automatické střelby. Kulky se zarývaly do země a rychle se blížily k jejich autu – za chvíli je doslova rozpůlí.

Coral trhla řadicí pákou, zařadila zpátečku a dupla na plyn. Vozu se podařilo vyhrabat z bláta a řítil se dozadu, těsně před gilotinou střel.

Mířil k nim druhý vrtulník.

Barak začal střílet vzhůru. Podařilo se mu zasáhnout pátrací reflektor helikoptéry, který okamžitě zhasl. Stroj se ale i přesto rychle blížil.

Coral stále couvala a prudce strhla volant. Vůz se na blátě smýkl stranou. „Nalevo, Omaho!“

Zatímco Barak se stále zabýval vrtulníkem, jeden z vojáků se rozhodl, že využije chvíle jejich nepozornosti. Stoupl si s puškou přiloženou k rameni. Omaha se na sedadle zaklonil. Mitsubishi se k němu natočilo čelem. Omaha neměl jinou možnost než vypálit z pistole přes přední okno. Vzápětí stiskl spoušť ještě dvakrát. Bezpečnostní sklo se nevysypalo, ale od průstřelů se na všechny strany rozběhla pavučina prasklin. Voják rychle uskočil do úkrytu.

Kola auta zabrala a vůz plnou rychlostí vyrazil přes parkoviště, pořád na zpátečku. Coral s otočenou hlavou bravurně naváděla vůz přímo do brány a ujížděla před pronásledovateli ve vrtulnících.

„Držte se!“

20:44

Safia stala v uličce mezi Painterem a Cassandrou. Kane pozvedl zbraň. Všichni na chvilku znehybněli, když se nad nimi ozvala exploze vrtulníku.

„Zastřelte ho,“ zopakovala Cassandra, která se nedala rozptýlit.

„Ne!“ Safia se pokusila obejít Paintera a zastínit ho vlastním tělem. Rameno ji při každém pohybu pálilo jako čert a po paži jí stékala krev. „Jestli ho zabijete, přestanu vám pomáhat. Nikdy neodhalíte tajemství Ubáru!“

Painter ji držel vzadu a chránil ji před Kaném.

Cassandra se prodrala živým plotem. „Kane, slyšel jste rozkaz.“ Safia se dívala z jednoho ozbrojeného útočníka na druhého. Vtom si všimla nějakého pohybu ve stínu. Něco se tam přikrčeně zvedlo – na zdi těsně za Kaném. Ve tmě červeně zasvítily divoké oči.

Painter vedle ní ztuhl.

S vrčivým zařváním levhart skočil na Kana. Z jeho pistole vyšla rána. Safia cítila, jak jí kulka prolétla kolem ucha a zaryla se neškodně do země. Muž a šelma se zřítili do modlitební místnosti za zdí.

Painter se shýbl, popadl Safii za paži a strhl ji za sebe. Současně se tímtéž pohybem otočil čelem ke Cassandře. Ve volné ruce držel pistoli.

Vystřelil.

Cassandra uskočila dozadu a prolétla křovím. Kulka ji minula a zaryla se do rohu hrobky. Cassandra se překulila stranou, takže ji kryla stěna budovy.

Vedle zněl nervy drásající řev a křik. Nebylo možné rozeznat, co je muž a co je šelma.

Od pískovcových stěn se začaly odrážet střely Cassandřiny odvetné palby. Krčila se těsně u země a střílela skrz keře. Painter přitiskl Safii ke stěně hrobky, mimo přímou linii palby… aspoň prozatím.

„Běžte k vnější zdi," zašeptal jí naléhavě a postrčil ji tím směrem.

„A co vy?"

„Bude nás sledovat. Na svahu bychom byli moc na ráně." Měl v úmyslu tu držet Cassandru v šachu. „Ale vy…"

„Tak běžte, ksakru!" Strčil do ní silněji.

Safia se potácela uličkou. Čím dřív bude v bezpečí, tím dřív se Painter může pokusit uniknout. Tak si v duchu ospravedlňovala svůj útěk. Část její bytosti ale věděla, že prostě utíká, aby si zachránila vlastní krk. S každým krokem ji zabolelo rameno a protestovalo proti jejímu zbabělému úprku. Přesto pokračovala v běhu.

Přestřelka za jejími zády neustávala.

V sousedních zříceninách modlitební místnosti nastalo mrtvé ticho. Kanův osud zůstával nejasný. Z parkoviště se ozvala další střelba. Nízko nad hlavou jí proletěla helikoptéra, které od vrtule odletovaly rozstřikované kapky deště.

Safia dorazila na konec uličky a rozběhla se přes mokrou zahradu k zadní zdi kolem komplexu. Byla jen asi sto dvacet centimetrů

vysoká, ale vzhledem ke zraněnému ramenu se Safia obávala, že se jí nepodaří přes ni dostat. Krev už prosakovala košilí.

Pod baobabem za zdí se objevila silueta velblouda, která jí vyšla naproti. Vypadal jako tentýž velbloud, který před chvílí prošel před vchodem do hrobky. Dokonce měl tu samou společnost: nahou ženu.

Až na to, že žena mu nyní seděla na hřbetě.

Safia si nebyla jistá, jestli jí může důvěřovat, ale když na ni Cassandra střílela, pak ta žena musela být na Safiině straně. *Nepřítel mého nepřítele…*

Cizinka jí podala ruku, jakmile Safia doběhla ke zdi. Pak promluvila. Nehovořila ani arabsky ani anglicky. Přesto Safia jejím slovům rozuměla ne proto, že ten jazyk studovala, což opravdu studovala, ale protože jí ta slova pronikala přímo do mozku.

„Vítám tě, sestro," řekla ta cizinka aramejštinou, mrtvým jazykem této země. „Pokoj s tebou."

Safia se natáhla po její ruce. Uchopily ji silné a pevné prsty. Cítila, jak ji žena bez velké námahy zvedá ze země. Poraněnou paží jí vystřelila prudká bolest. Ze rtů se jí vydral výkřik. Její zorné pole se zúžilo na jedinou světlou tečku uprostřed černoty.

„Pokoj," zopakovala ta žena jemně.

Safia cítila, jak ji to slovo omývá, prochází jejím tělem a odplavuje veškerou bolest. Zhroutila se a ztratila vědomí.

20:47

Painter stáhl z okénka nad sebou stínítko. Se zády přitisknutými ke stěně hrobky vypálil dvakrát z pistole, aby udržel Cassandru na místě.

Dlaní pak okénko otevřel. Naštěstí nebylo zajištěné. Ohlédl se do uličky a spatřil, jak Safia mizí za rohem.

Klekl si, vystřelil, vysunul prázdný zásobník, vytáhl z opasku nový a zaklapl jej do zbraně.

Cassandra opět vypálila. Kulka narazila do zdi vedle jeho nohy.

Kde je nějaký další zatracený levhart, když ho člověk potřebuje?

Painter výstřel opětoval a uložil pistoli do pouzdra. Aniž by se ohlédl, vyskočil, protáhl se okénkem a sesypal se na jednu hromadu na podlahu.

Uvnitř se překulil a vyskočil na nohy. Ve středu místnosti rozeznával vyvýšený hrob. Držel se u zdi a pomalu jej obcházel. Pistolí, kterou opět vytáhl z pouzdra, přitom neustále mířil ke vchodu. Vrátil se k zadnímu okénku. Na tváři pocítil vlhký průvan.

Vyhlédl ven a koutkem oka zachytil pohyb za zdí.

Zpozoroval otáčejícího se velblouda, který vzápětí zamířil dolů ze svahu. Seděla na něm nahá žena, která ho zřejmě řídila stisky stehen. V náručí držela druhou ženu, bezvládnou a nehybnou.

„Safie…“

Velbloud i s jezdkyní zmizel Painterovi z dohledu. Z temných zahrad kolem hrobky vyskočili dva levharti, plavně se přenesli přes zeď a zmizeli stejným směrem jako velbloud.

Než se mohl Painter rozhodnout, jestli je má pronásledovat nebo ne, zaslechl nějaké zašustění od dveří. Skrčil se a zároveň se otočil. Vchod vyplňoval nějaký stín.

„Ještě není konec, Crowe!“ zavolala na něj Cassandra.

Painter držel pistoli připravenou k výstřelu.

K uším mu dolehl hluk. Vůz. A hnal se jeho směrem.

Zvuk výstřelů. Painter poznal ostré rány z kalašnikova. Byl to někdo z jeho skupiny. Cassandřin stín zmizel z dohledu – ustupovala.

Painter přeběhl ke vchodu se stále připravenou pistolí. Na podlaze si všiml opuštěné mapy. Zvedl ji a sevřel ji v pěsti.

Na nádvoří se jedno z vozidel Mitsubishi prodíralo zahradou a jeho kola vyhrabávala hluboké brázdy. Ze střechy se vykláněla nějaká postava. Z hlavně, namířené k obloze, vyšlehl blesk. Barak.

Painter se rozhlédl po nádvoří. Zdálo se, že je prázdné. Cassandra se před momentální přesilou někam schovala. Vykročil z hrobky a zamával zmačkanou mapou.

Řidič mitsubishi si ho všiml a ostře k němu zatočil zadním nárazníkem. Painter uskočil zpátky dovnitř, aby ho auto nesrazilo. Vůz se prudce zastavil a odřel si boční dveře o budovu. Zadní dveře stály přímo proti vchodu do hrobky.

Na místě řidiče poznal Coral.

„Nastupte!“ zavolal Barak.

Painter se ohlédl k zadnímu okénku hrobky. *Safia…*

Ať už ji odvezl kdokoliv, alespoň s ní měl namířeno pryč, z dosahu okamžitého nebezpečí. To musí prozatím stačit.

Obrátil se k autu, uchopil kliku zadních dveří, skočil dovnitř a přibouchl je za sebou. „Jedem!“ vykřikl dopředu.

Coral zařadila jedničku a vůz vyrazil.

Okamžitě ho začaly pronásledovat dva vrtulníky. Barak na ně nepřestával střílet. Prosvištěli přední branou a Coral se naklonila kupředu, aby viděla popraskaným předním okénkem.

Opustili komplex, na chvíli se ocitli ve vzduchu, když přeskakovali zablácenou vyježděnou kolej, a pak opět dopadli na všechna čtyři kola. Ta se zlomek vteřiny protáčela, než zabrala a vozidlo vyrazilo k silnici a pod ochranu hustého lesa.

Omaha se na něj ohlížel z předního sedadla a v očích se mu zračila obava. „Kde je Safia?“

„Pryč.“ Painter zavrtěl hlavou. „Je pryč.“

15. kapitola

CESTA HORAMI

4. PROSINCE, 00:18
ZUFÁRSKÉ HORY

Safia se probrala z dřímoty s pocitem, že padá. Rozpřáhla ruce a tělem jí projela vlna paniky, důvěrně známá jako vlastní dýchání. Rameno měla v jednom ohni.

„Uklidni se, sestro," promluvil jí někdo blízko ucha. „Držím tě."

Svět přestal vířit a zaostřil se. Byla opřená o ležícího velblouda, který nezúčastněně přežvykoval. U jejího boku se rýsovala žena a podpírala ji za zdravé rameno.

„Kde…?" zamumlala Safia, ale jako kdyby měla rty přilepené k sobě. Pokusila se pohnout nohama, ale nepodařilo se jí to. Pomalu se jí vracela paměť. Boj v hrobce. Hlavu jí zaplnila střelba. Záblesky jednotlivých výjevů. Painterova tvář. Zachvěla se v náručí té ženy. Co se stalo pak? Kde je?

Konečně v sobě nalezla dostatek energie, aby mohla stát, i když se pořád ztěžka opírala o velblouda. Všimla si, že má na rameni hrubý obvaz, který zpomaloval krvácení. Při každém pohybu ji to bolelo.

Žena po jejím boku, v šeru stínu špatně rozeznatelná, vypadala jako její zachránkyně, až na to, že teď měla na sobě pouštní plášť.

„Blíží se pomoc," zašeptala ta žena.

„Kdo jste?" podařilo se Safii vyslovit a náhle si uvědomila chlad noci. Byly na nějaké mýtině v džungli. Déšť už ustal, ale z baldachýnu listoví nad hlavou stále k zemi padaly kapky vody. Všude kolem se tyčily palmy a tamarindy, po kterých se pnula změť

lián a převislé snítky jasmínů, jejichž vůní byl vzduch doslova nasycen.

Žena neodpověděla. Jen ukázala paží.

Před nimi pronikalo džunglí jasné světlo, které probleskovalo hustou spletí převislých rostlin. Někdo se blížil s pochodní nebo svítilnou.

Safia měla nutkání dát se na útěk, ale byla příliš zesláblá, aby toto nutkání poslechla.

Paže kolem jejího ramene ji trochu stiskla, jako kdyby ta žena věděla, co se Safii honí hlavou. Nevypadalo to však, že se ji snaží zadržet – jen ji uklidňovala.

Během chvíle se Safiiny oči přizpůsobily šeru natolik, aby spatřila, že džungle bezprostředně před ní zakrývá skalnatý vápencový útes, porostlý silnou vrstvou popínavých rostlin a keřů. Blížící se světlo vycházelo z podzemní chodby, která ústila na povrch skály. Takové jeskyně a průchody se nacházely po celých Zufárských horách. Vymílaly je pramínky vody, stékající po monzunových deštích do údolí.

Když světlo dorazilo k ústí, Safia zpozorovala tři postavy: stařenu, děvče ve věku kolem dvanácti let a další mladou ženu, která mohla být dvojčetem té, jež stála vedle ní. Všechny měly na sobě stejné pouštní pláště s kápěmi odhrnutými z hlavy.

Navíc všechny měly stejnou malou ozdobu: rubínové tetování u vnějšího koutku levého oka. Ve tvaru kapky slzy.

Dokonce i to dítě, které neslo skleněnou olejovou lampičku.

„Ta, která se ztratila…," zpěvavě pronesla žena vedle Safie.

„…se vrátila domů," odpověděla stará žena, opírající se o hůl. Měla šedivé vlasy stažené do copu, ale tvář, byť vrásčitá, byla plná života.

Safia zjistila, že je těžké se té stařeně dívat do očí, ale současně nebyla schopná odvrátit pohled.

„Buď vítána," pronesla stařena anglicky a ustoupila stranou.

Mladá žena pomohla Safii projít vchodem do chodby. Děvče šlo vepředu a drželo nad sebou lampičku. Stařena se držela za nimi a ťukala hůlkou. Třetí žena vyšla ven z chodby a přešla k odpočívajícímu velbloudu.

Odváděly Safii chodbou dál.

Dlouho nikdo nepromluvil.

Safia měla na jazyku spoustu otázek a už se nedokázala ovládnout. „Kdo jste? Co se mnou chcete udělat?“ Její hlas zněl podrážděně i jejím vlastním uším.

„Buď klidná,“ zašeptala za ní stařena. „Jsi v bezpečí.“

Zatím, dodala Safia v duchu. Všimla si dlouhé dýky za opaskem té ženy, která před chvílí vyšla z chodby.

„Všechny otázky zodpoví naše *hodža.*“

Safii to zneklidnilo. *Hodža* bylo označení kmenové šamanky. Jednalo se o strážkyni vědomostí, léčitelku a věštkyni. *Kdo byli ti lidé?* Jak pokračovala v cestě, uvědomila si, že ve vzduchu je neustále cítit jasmín. Jeho vůně ji uklidňovala – připomínala jí domov, matku a bezpečí.

Bolest v poraněném rameni ji ale stále udržovala v soustředěném stavu. Znovu začala krvácet. Krev prosakovala provizorním obvazem a stékala jí po paži.

Zaslechla za sebou další kroky. Ohlédla se přes rameno. Třetí žena se vrátila. Nesla dvě zavazadla, pro které si došla k velbloudovi. V jedné ruce držela stříbrný kufřík, nyní silně obouchaný, který obsahoval železné srdce. A o rameno si opírala tyč, na jejímž konci byla bysta královny ze Sáby.

Oba artefakty ukradly Cassandře.

Safii se hlasitěji rozbušilo srdce a její pohled se zaostřil.

Byly to zlodějky? Zachránily ji, nebo ji znovu unesly?

Chodba vedla stále dál, hluboko do nitra hory. Míjely postranní chodby a jeskyně a tu a tam zahnuly jedním nebo druhým směrem. Brzy neměla ponětí, kudy by se měla vrátit na povrch. Kam ji to vedou?

Konečně ucítila mírný závan čerstvého vzduchu a vůně jasmínu zesílila. Chodba se před nimi začala projasňovat a jejím ústím vanul vítr.

Prošly poslední zatáčkou a před nimi se otevřela velká jeskyně.

Safia do ní vkročila.

Ne, nikoli přímo jeskyně, ale dno obrovského amfiteátru, v jehož stropě vysoko nad hlavou byl malý otvor, kterým byla vidět obloha.

Otvorem dovnitř vtékal vysoký vodopád, který dopadal do malé nádrže. Kolem vody planulo jako špičky hvězdy pět ohňů, které ozařovaly po obvodu celého prostoru popínavé rostliny, jež se spouštěly v dlouhých provázcích ze stropu. Některé dosahovaly až k mělkému dnu amfiteátru.

Safia ten geologický útvar poznala. Jednalo se o jeden z nespočetných závrtů, kterými byl celý region posetý. V Ománu se nacházely ty nejhlubší z nich.

Rozhlížela se kolem s otevřenými ústy.

Po přírodní dutině se pohybovaly nebo posedávaly další postavy v pláštích. Celkem jich bylo asi kolem třiceti. Všechny tváře se otočily jejím směrem. Osvětlená kaverna připomínala Safii jeskyni loupežníků v příběhu o Ali Babovi.

Až na to, že těchto čtyřicet loupežníků byly samé ženy.

Různého stáří.

Safia se vpotácela do síně, náhle zesláblá dlouhou cestou. Po paži jí stékala krev a celá se chvěla.

Od jednoho ohně se zvedla nějaká postava. „Safie?“

Zaostřila pohled na ženu, která promluvila. Nebyla oblečená jako ostatní. Safia nedokázala pochopit, kde se tu vzala. „Karo?“

1:02
LETECKÁ ZÁKLADNA
THUMRAIT, OMÁN

Cassandra se skláněla nad mapou rozloženou na stole v kapitánově kanceláři. Pomocí satelitní mapy oblasti se jí podařilo zreprodukovat mapu té kurátorky. Modrým fixem vyznačila linku mezi hrobkou v Salále a Jobovým hrobem v horách, a červeným fixem vedla čáru od Jobovy hrobky do pouště. Červeně pak vyznačila i jejich cíl – dávno ztracené pouštní město.

Letecká základna Thumrait, kde právě byla, ležela třicet mil od jejího cíle.

„Jak rychle jste schopni připravit zásoby?“ zeptala se.

Mladý kapitán si olízl rty. Velel skladu Harvest Falcon, který sloužil silám Spojených států amerických jako zdroj zásob a

válečného materiálu pro všechny základny a jednotky v oblasti. V ruce držel desky s připnutým papírem a kuličkovým perem odškrtával jednotlivé položky. „Stany, přístřešky, nářadí, potraviny, palivo, voda, lékařské vybavení a generátory se právě nakládají na transportní vrtulníky. Všechny zásoby budou na místě v sedm nula nula, jak bylo požadováno.“

Přikývla.

Kapitán se stále mračil a díval se na místo, kde měl složit zásoby. „To je uprostřed pouště. Uprchlíci přicházejí na základnu každou hodinou. Nechápu, jak jim může pomoct zřízení předsunutého tábora.“

Poryv větru rozechvěl asfaltové šindele na střeše.

„Máte své rozkazy, kapitáne Garrisone.“

„Ano, pane.“ V očích se mu ale stále zračily obavy, zejména když vyhlédl oknem na stovku mužů, kteří posedávali na svých vacích, kontrolovali si zbraně a na sobě měli šedohnědé oblečení do pouště bez jakýchkoliv insignií.

Cassandra mu jeho pochybnosti nevyvracela a vydala se ke dveřím. Kapitán obdržel rozkazy, které se k němu dostaly řetězcem velení až z Washingtonu. Měl poskytnout požadované vybavení pro její tým. Vedení Bratrstva přišlo s krycí historkou. Cassandřina skupina byla údajně pátrací a záchranářskou jednotkou, vyslanou na pomoc uprchlíkům před písečnou bouří. Měli s sebou pět terénních nákladních vozů s obřími pneumatikami do písku – osmnáctitunové vysokorychlostní pouštní traktory M4, dva transportní vrtulníky typu Huey a šest malých helikoptér VTOL pro jednoho muže, naložených na korby nákladních vozů s náhonem na všechna čtyři kola. Pozemní tým vyrazí během půl hodiny. Ona je bude doprovázet.

Cassandra vyšla z velitelství skladu a podívala se na hodinky. Písečná bouře měla v oblasti udeřit během následujících osmi hodin. Podle zpráv měly poryvy větru dosahovat rychlosti sto třiceti kilometrů v hodině. I tady, při úpatí hor, už vítr zesiloval.

A to měli namířeno přímo do středu bouře. Nedalo se nic dělat. Z vedení Bratrstva přišly náznaky, že by se antihmota mohla pomalu destabilizovat a že by mohla vybuchnout ještě předtím, než ji najdou. To se nesmělo stát. Časové rozvrhy byly ještě urychleny.

Cassandra se rozhlédla po temné přistávací dráze. Sledovala, jak v dálce dosedl velký britský tanker VC10, osvětlený přistávacími reflektory. Bratrstvo sem včera přesunulo další muže a vybavení. Po včerejší přestřelce s ní koordinoval postup osobně sám Ministr. Byla zatraceně velká klika, že se dozvěděla polohu toho města ještě předtím, než Safia uprchla. Díky tomu Ministr neochotně připustil, že je s Cassandřiným výkonem spokojený.

Cassandra ale spokojená nebyla.

Znovu si představila Paintera, jak se krčí v uličce mezi hrobkou a tou modlitebnou. Pronikavý pohled jeho očí, vrásky soustředění, to, jak se hbitě a plavně otočil na jedné noze a současně sebral svou pistoli. Měla ho střelit do zad, když byla příležitost. Riskovala sice, že trefí Safii, ale o tu už stejně přišla. Cassandra přesto nevystřelila. Dokonce ještě v okamžiku, kdy se Painter otáčel k ní, na zlomek vteřiny zaváhala a uskočila dozadu, místo aby se vrhla kupředu.

Sevřela pěst. Bylo to zaváhání. Proklínala samu sebe stejně jako Paintera. Podruhé už takovou chybu neudělá. Dívala se na akry dehtového makadamu a štěrku.

Přijde?

Všimla si, že při svém útěku stihl ukrást mapu spolu s jedním vozidlem. Později našli vůz opuštěný a bez výbavy, která byla v zavazadlovém prostoru, o několik kilometrů dál v lese.

Ale Painter měl tu mapu. Rozhodně přijde.

Ale ne dřív, než na něj bude připravena. Měla dostatek mužů i vybavení, aby odolávala jakékoliv armádě. Jen ať přijde.

Podruhé už nezaváhá.

Ve dveřích malého domku poblíž zaparkovaných nákladních aut, jejího momentálního velitelského stanoviště, se objevila další postava. Kráčel k ní John Kane s jednou nohou v dlaze. Když dokulhal až k ní, zamračil se. Levou polovinu obličeje měl vyspravenou chirurgickým lepidlem, které jí dodávalo namodralé zbarvení. Pod vrstvou lepidla se mu na líci a hrdle protínaly stopy drápů, zčernalé od jodové tinktury. V sodíkových světlech jeho oči zářily jasněji než obvykle. Měl pohled trochu rozostřený morfinem.

Přesto odmítl zůstat na základně.

„Vyčištění oblasti bylo dokončeno před hodinou,“ řekl a zastrkoval si hrdelní mikrofon. „Všechny položky byly odvezeny.“

Přikývla. Byly odstraněny veškeré důkazy jejich účasti na noční přestřelce: těla, zbraně i vrak malé helikoptéry. „Nějaké informace o Crowově skupině?“

„Zmizela v horách. Rozptýlila se po okolí. Celé hory jsou protkané vedlejšími cestami a velbloudími stezkami. A ve všech údolích roste hustý les. On i ty jeho pouštní krysy stáhli ocas mezi nohy a někam se schovali.“

To Cassandra očekávala. Po přestřelce jí nezbylo dostatek mužů, aby mohla zorganizovat účinné pronásledování a pátrání. Museli se postarat o vlastní raněné a vyklidit oblast, než se objeví místní úřady. Sama opustila Jobovu hrobku prvním vrtulníkem, spojila se s Bratrstvem a ve své zprávě zdůraznila objev skutečné polohy Ubáru, zatímco o momentálně panujícím chaosu se zmínila jen okrajově.

Ta informace jí zachránila život.

A Cassandra věděla, komu za to vděčí.

„Co ta kurátorka z muzea?“ zeptala se.

„Moji lidé pátrají v horách, ale po jejím signálu není pořád ani stopy.“

Cassandra se zamračila. Mikrovysílač, který umístila té ženě pod kůži, měl dosah šestnácti kilometrů. Jak to, že nezachytili její signál? Možná ty hory nějak stínily. Možná za to mohla blížící se bouře. V každém případě se nakonec ukáže. Oni ji najdou.

Cassandra si představila malou kuličku trhaviny C4 zabudovanou do vysílače. Safia sice utekla… ale už teď byla mrtvá.

„Vyrazíme,“ řekla.

1:32
ZUFÁRSKÉ HORY

„Hodná holka, Saff,“ zabručel Omaha.

Painter se na svém místě u silnice zachvěl. Na co ten muž přišel? Painter měl nasazené brýle pro noční vidění a sledoval prašnou cestu. Jejich dodávka Volkswagen Eurovan stála zaparkovaná pod skupinkou stromů.

Omaha a ostatní stáli u otevřených zadních dveří dodávky. Omaha s Dannym se skláněli nad mapou, kterou Painter ukradl v hrobce.

Coral vedle nich probírala zásoby a vybavení, které vzali z Cassandřina vozu.

Pod svahem od hrobky narazili na Claye a Dannyho, kteří šíleli strachy kvůli Kařině zmizení. Na silnici našli její pušku, ale po ní samotné nebylo nikde ani stopy. Volali ji, ale neozvala se žádná odpověď. A s Cassandrou za zády a vrtulníky ve vzduchu si nemohli dovolit déle čekat. Zatímco Painter a Omaha pátrali po Kaře, ostatní spěšně přeložili výbavu z Cassandřina mitsubishi do své dodávky a pak s ukořistěným autem zajeli za příkrý svah. Painter se obával, že by je Cassandra mohla vystopovat přes satelit, stejně jako on vystopoval ji.

Kromě toho jejich dodávku neznala, což představovalo drobnou výhodu.

Pak odjeli a doufali, že se Kara o sebe postará.

Painter právě chodil sem a tam po silnici a nebyl si příliš jistý, jak by měli postupovat dál. Nenašli žádné tělo. Kam Kara odešla? Mělo její zmizení něco společného s abstinenčními příznaky z nedostatku drogy? Možná to nakonec bylo takhle nejlepší. Když Kara nebude s nimi, její šance na přežití se třeba zvýší. Přesto ale Painter neklidně přecházel sem a tam.

Na krajnici se Barak s Clayem dělili o cigaretu. Tvořili kontrast ve velikosti, postavě i životní filozofii, ale pojilo je tabákové pouto. Barak znal dobře zdejší hory a všechny prováděl spletí vedlejších cest. Jeli se zhasnutými světly tak rychle, jak to bezpečnost dovolovala, a zastavovali se, kdykoliv zaslechli blížící se hluk motoru vrtulníku.

Zbylo jich šest: Painter a Coral, Omaha s Dannym, Barak a Clay. Osud kapitána al-Háfího a Šarifa byl stále nejasný. Rozprchli se po kraji spolu s členy kmene Bait Kathír. Mohli jen doufat, že se jim nic nestalo.

Po třech hodinách obtížné jízdy se zastavili k odpočinku a k naplánování dalšího postupu. Jediná vodítka, podle kterých mohli pokračovat, představovaly inkoustové značky na ukradené mapě.

U dodávky si Omaha prokřupnul páteř s lupnutím, které bylo slyšet až k silnici. „Ona tu mrchu opila rohlíkem.“

Údolí kolem nich bylo tiché a tmavé, a tak Painter přešel ke skupince u automobilu. „O čem to mluvíte?“

Omaha na něj mávnul. „Pojďte se na to podívat.“

Painter se k nim připojil. Aspoň že se poněkud oslabilo Omahovo nepřátelství vůči němu. Cestou jim Painter vyprávěl o tom, co se stalo – o levhartech, přestřelce i o intervenci té neznámé ženy. Omaha se nakonec zřejmě spokojil s přesvědčením, že odpoutání Safie od Cassandry je možné považovat za zlepšení.

Teď ukazoval na mapě: „Podívejte se na ty linky. Ta modrá jednoznačně vede od hrobky v Salále k Jobově hrobce tady v horách. Safia musela v té první hrobce najít nějaký ukazatel, který ji dovedl sem.“

Painter přikývl. „Dobře. A co ta červená čára?“

„Safia našla nějaké vodítko i v Jobově hrobce.“

„Tu kovovou tyč s bystou?“

„Zřejmě. Na tom už nesejde. Podívejte se na tohle. Vyznačila v poušti kroužek. Jako kdyby se mělo jednat o místo, kam je třeba vyrazit dál.“

„Poloha Ubáru.“ Painterovi pokleslo srdce a dělalo se mu špatně. Jestli už Cassandra ví, kde to město leží…

„Ne, to není správná poloha,“ namítl Danny.

Omaha přikývl. „Přeměřil jsem to. Kroužek je označen jako místo šedesát devět mil od Jobovy hrobky.“

Painter je seznámil se všemi podrobnostmi, včetně toho, jak zaslechl toho vysokého muže vykřiknout číslo šedesát devět poté, co změřil něco podél tyče toho předmětu.

„Takže to odpovídá tomu číslu, které jsem slyšel,“ poznamenal Painter.

„Ale je to měřeno v mílích,“ řekl Omaha. „*Našich* mílích.“

„No a?“

Omaha se na něj podíval, jako kdyby to bylo nad slunce jasnější. „Jestli ten artefakt, který objevili v Jobově hrobce, pochází ze stejného období jako to železné srdce – a to zřejmě pochází –, bude starý kolem 2200 let.“

„Dobře,“ připustil Painter.

„A míle byla tehdy definována podle Římanů. Jednalo se o pět tisíc římských stop. A římská stopa měřila jen necelých patnáct centimetrů. Safia si toho rozhodně byla vědoma! Nechala Cassandru v domnění, že se jedná o moderní míle. Poslala tu mrchu na špatné místo.“

„A jaká je tedy správná vzdálenost?“ zeptal se Painter a přešel blíž k mapě.

Omaha si po jeho boku okusoval palec. Zjevně v duchu počítal. Po chvilce promluvil: „Šedesát devět římských mil odpovídá přibližně šedesáti třem moderním mílím.“

„Má pravdu,“ potvrdila Coral, která došla ke stejnému výsledku.

„Takže Safia poslala Cassandru šest mil za skutečnou polohu města.“ Painter se zamračil. „To není moc.“

„V poušti,“ odporoval Omaha, „je šest mil totéž jako šest set.“

Painter nechtěl oslabovat Omahovu hrdost na Safii, ale věděl, že tato lest nezadrží Cassandru na dlouho. Jakmile si uvědomí, že na nesprávném místě nic není, zahájí konzultace. Někdo na to rychle přijde. Painter odhadoval, že Safiina pohotovost jim poskytne přinejlepším jeden nebo dva dny.

„Kde je tedy na mapě skutečná poloha Ubáru?“ zeptal se nahlas.

Omaha pokývl a vzrušeně odpověděl: „To se hned podíváme.“ Rychle změřil vzdálenost a výsledek si ještě překontroloval. Zachmuřil se a čelo mu zbrázdily vrásky. „To nedává žádný smysl.“ Zabodl do mapy špendlíček.

Painter se naklonil a nahlédl mu přes rameno. „Šisúr,“ přečetl údaj z mapy.

Omaha zklamaně potřásl hlavou. „Tak to nakonec celé opravdu byla jenom honba za přeludem.“

„Jak to myslíte?“

Omaha se pořád mračil na mapu, jako kdyby za to dával vinu právě jí.

Danny odpověděl místo něj: „V Šisúru byly objeveny původní ruiny Ubáru. V roce 1992, Nicolasem Clappem a několika dalšími lidmi.“ Danny se podíval Painterovi do očí. „Tam nic není. Všechno

tohle pátrání nás zavedlo k místu, které už bylo objevené a prozkoumané.“

To Painter nemohl přijmout. „Něco tam být musí.“

Omaha udeřil pěstí do mapy. „Sám jsem tam byl. Je to slepá ulička. Všechno to nebezpečí a krveprolití… pro nic za nic!“

„Musí tam být něco, co všem uniklo,“ trval na svém Painter. „Všichni si mysleli, že ty dvě hrobky, v nichž jsme právě byli, jsou taky skrz naskrz prozkoumané, a přitom během několika dnů došlo v obou k dalším nálezům.“

„A všechny je učinila Safia,“ poznamenal Omaha.

Nikdo dlouhou chvíli nepromluvil.

Painter se soustředil na to, co Omaha právě řekl. Pomalu se mu rozbřesklo. „Ona tam půjde.“

Omaha se k němu obrátil. „O čem to mluvíte?“

„O Safii. Obelhala Cassandru, aby jí zabránila objevit Ubár. Ale stejně jako my ví, kam ve skutečnosti ta vodítka ukazují.“

„K Šisúru. Ke starým zříceninám.“

„Přesně tak.“

Omaha se zamračil. „Ale jak jsme říkali, tam nic není.“

„A jak jste říkal, Safia objevila vodítka, kde si všichni mysleli, že nic není. Bude si myslet, že se jí podaří totéž i v Ubáru. Pojede tam už proto, aby se to, co tam je, ať už je to cokoliv, nedostalo do rukou Cassandře.“

Omaha se zhluboka závistivě nadechl. „Máte pravdu.“

„Jestli jí ovšem bude dovoleno, aby se tam vydala,“ poznamenala Coral. „Co víme o té ženě, která ji odvezla? O té s těmi levharty?“

Odpověděl jí Barak, jehož hlas zněl trochu zahanbeně. „U táborových ohňů na poušti jsem slyšel příběhy o takových ženách. Mluví se o nich mezi všemi zdejšími kmeny. Prý jde o pouštní válečnice. Spíš o džiny než o skutečné lidi. Umějí hovořit se zvířaty. Podle svého přání mizejí.“

„Jo, jasně,“ řekl Omaha.

„Na té ženě bylo opravdu něco zvláštního,“ připustil Painter. „A navíc si nemyslím, že to bylo poprvé, co nám zkřížila cestu.“

„Jak to myslíte?“

Painter kývl na Omahu. „Jde o ten váš únos. V Maskatu. Byla to ta žena, kterou jste viděl na trhu.“

„Cože? Vy si myslíte, že to byla jedna a tatáž osoba?“

Painter pokrčil rameny. „Nebo možná jen jiná členka téže skupiny. Rozhodně je v celé věci zapleten ještě někdo další. Vím to. Nevím, jestli jsou to ty Barakovy válečnice nebo jen nějaká skupinka, která si chce něco přivydělat. V každém případě Safii z nějakého důvodu odvezli. Vlastně vás se, Omaho, možná pokoušeli unést kvůli Safiině slabosti pro vás. Aby vás využili jako účinnou páku.“

„Páku na co?“

„Aby přiměli Safii ke spolupráci. Na zádech toho velblouda jsem si všiml i stříbrného kufříku. Proč by brali ten artefakt, kdyby k tomu neměli dobrý důvod? Všechno ukazuje jediným směrem: k Ubáru.“

Omaha nad jeho slovy uvažoval a pomalu přikývl. „Tak se tam vydáme i my. Když je ta mrcha teď odlákaná ze správné stopy, počkáme tam a uvidíme, jestli se neobjeví Safia.“

„A mezitím se tam porozhlédneme,“ dodala Coral. Pokynula k přístrojům v zadní části vozu. „Máme tu podzemní radar, kterým se podíváme, co leží pod pískem. A taky máme bednu granátů, další pušky a bůhví, co je tohle.“ Zvedla zbraň, která vypadala jako brokovnice se zvonovitě rozšířenou hlavní. Podle lesku v jejích očích bylo zřejmé, že umírá touhou ji vyzkoušet.

Všichni se dívali na Paintera, jako kdyby čekali na jeho schválení. „Jistěže se tam vydáme,“ řekl.

Omaha mu poklepal na rameno. „Konečně se na něčem shodneme.“

1:55

Safia Karu objala. „Co tu děláš?“

„Tím si nejsem jistá.“ Kara se v jejím sevření chvěla. Kůži měla na dotek lepkavou a vlhkou.

„Co ostatní? Viděla jsem Paintera… co Omaha a jeho bratr…?“

„Pokud vím, jsou všichni v pořádku. Ale byla jsem stranou toho boje.“

Safia si musela sednout, kolena měla jako z gumy a z nohou jí vyprchala veškerá síla. Kaverna se kolem ní začala točit. Zurčení vodopádu, který protékal otvorem ve stropě, znělo jako vyzvánění stříbrných zvonečků. Světla ohňů ji oslepovala.

Klesla na zmuchlanou pokrývku vedle ohně. Necítila ani horko plamenů.

Kara si klekla vedle ní. „Tvoje rameno! Teče ti krev!“

Jsem postřelená. Safia nevěděla, jestli promluvila nahlas nebo jen v duchu.

Přiblížily se k nim tři ženy s plnýma rukama. Nesly nádobu, ze které stoupala pára, čisté šaty, zakrytou pánev se žhavým uhlím a – poněkud překvapivě – také lékárničku se symbolem červeného kříže. Následovala je stará žena, jiná než která Safii doprovázela cestou sem, a opírala se o dlouhou hůlku, v záři ohňů ohnivě rudou. Musela být hodně stará: měla shrbená ramena a sněhobílé vlasy, úhledně sčesané za uši. Ušní lalůčky jí zdobily rubíny, které ladily s vytetovanou slzou u levého oka.

„Lehni si, dcero,“ pronesla zpěvavě stařena. Opět anglicky. „Podíváme se na tvoje zranění.“

Safia neměla sílu odporovat, ale Kara na ni dohlížela. Musela věřit, že ji její přítelkyně v případě potřeby ochrání.

Roztrhly jí blůzu a namočily nasáklý obvaz v kouřícím roztoku aloe a máty. Vzápětí ho opatrně odtáhly od rány. Safia měla pocit, jako kdyby jí z ramene stahovaly kůži. Zalapala po dechu a svět kolem ní potemněl.

„Ubližujete jí,“ varovala je Kara.

Jedna ze tří žen si klekla a otevřela lékárničku. „Mám tu jednu ampulku morfinu, *hodžo,*“ řekla.

„Ukažte mi to zranění.“ Stařena se předklonila, opírajíc se o svou hůlku. Safia se pohnula, aby zvedla rameno ze země.

„Kulka prošla čistě skrz. Je to jen lehké zranění. Nebudeme muset operovat. Od bolesti uleví sladký myrhový čaj a dvě pilulky Tylenolu s kodeinem. Do zdravé paže jí zaveďte kanylu a dejte jí litr vlažného fyziologického roztoku.“

„Co s tou ránou?“ zeptala se druhá žena.

„Kauterizujeme ji, obvážeme a paži zavěsíme na pásku.“

„Ano, *hodžo*.“

Podepřely Safii do sedu. Třetí žena nalila plný džbánek horkého čaje a podala ho Kaře. „Pomáhej jí to vypít. Dají to sílu.“ Kara poslechla a přijala džbánek oběma rukama. „Měla by ses napít i ty,“ řekla jí stařena. „Pročistí ti to hlavu.“

„Pochybuji, že to je dost silné.“

„Pochyby ti tu nepomohou.“

Kara si usrkla čaje, zašklebila se a nabídla ho Safii. „Měla by ses napít. Vypadáš příšerně.“

Safia si nechala mezi rty nalít malý hlt. Prochladlým tělem se jí šířila vlna tepla. Napila se víc. Jedna z žen jí podržela před obličejem dvě pilulky.

„Proti bolesti,“ zašeptala. Všechny tři ženy vypadaly jako sestry, narozené jen několik let po sobě.

„Vezmi si je, Saffie,“ pobídla ji Kara. „Nebo je spolknu sama.“

Safia otevřela ústa, přijala léky a polkla je s dalšími doušky čaje.

„Nyní si lehni na záda, než ti ošetříme ránu,“ pokynula jí *hodža*.

Safia se zhroutila na pokrývku, ale už se cítila o něco líp.

Hodža usedla vedle ní. Pohybovala se s elegancí, která vůbec neodpovídala jejímu věku. Hůlku si položila přes klín.

„Odpočívej, dcero. Buď v pokoji.“ Položila jednu ruku na hřbet Safiiny ruky.

Safií projel jemný, neurčitý pocit, v němž se rozpustila veškerá bolest. Připadalo jí, že se vznáší. Cítila jasmín, který rostl po celém obvodu kaverny. „Kdo… kdo jste?“ zeptala se. „Jsme tvoje matka, drahá.“

Safia sebou trhla. Ta slova se jí dotkla. Její matka byla přece mrtvá. Tato žena navíc byla příliš stará. Musela hovořit obrazně. Než se mohla ohradit, svět před očima jí zčernal. Do spánku ji následovalo jen několik posledních slov.

„My všechny. Všechny jsme tvoje matka.“

2:32

Kara sledovala, jak se skupinka žen stará o Safii, která ležela na pokrývce. Do žíly na pravé paži jí zavedly kanylu a připojily ji k

vlažnému sáčku s fyziologickým roztokem, jejž držela jedna ze sester. Druhé dvě omyly a osušily Safiino zranění, které bylo menší než čtvrťák. Pak ji štědře poprášily kauterizačním práškem, potřely jodem, překryly bavlněnou gázou a odborně zavázaly.

Safia sebou trochu mlela, ale neprobudila se.

„Dohlédněte na to, ať nosí tu ruku v pásce," řekla stará žena, která dohlížela na činnost ostatních. „A až se probudí, dejte jí vypít hrnek čaje."

Hodža zvedla svou hůlku, opřela ji o zem a s její pomocí se zvedla na nohy. Obrátila se čelem ke Kaře. „Pojď. Moje dcery se o tvou sestru postarají."

„Já ji neopustím." Kara se přisunula blíže k Safii. „Bude o ni dobře postaráno. Pojď. Je načase, abys našla to, po čem pátráš."

„O čem to mluvíte?"

„O odpovědích ve tvém životě. Pojď se mnou nebo tu zůstaň. Mně je to jedno." Stařena se vydala pryč. „Nebudu se s tebou dohadovat."

Kara se ohlédla na Safii a pak se podívala za stařenou. *Odpovědi v mém životě.*

Pomalu se postavila. „Jestli se s ní něco stane…" Ale nevěděla, komu vlastně vyhrožuje. Vypadalo to, že sestry se o Safii dobře starají. Potřásla hlavou a vydala se za *Hodžou.* „Kam jdeme?"

Hodža Karu ignorovala a pokračovala v chůzi. Nechaly vodopád i ohně za sebou a přešly do tmavšího stínu při okrajích velké dutiny.

Kara se rozhlížela kolem sebe. Sotva si pamatovala, jak se do té kaverny dostala. Byla sice při vědomí, ale kráčela v příjemné mlze za podobně oblečenou starou členkou kmene. Po odchodu od dodávky šly déle než hodinu stinným lesem ke starobylé vyschlé studni, přístupné malou trhlinou ve skále. Scházely po spirále dolů ze svahu a znovu kráčely nějakou dobu po rovině. Jakmile dorazily do zdejší kaverny, nechaly Karu u ohně, řekly jí, ať počká, a současně se zvedla mlha, v níž dosud šla. Tak se k ní vrátila bolest hlavy, chvění i nevolnost a zavalily ji jako olověná deka. Měla pocit, že se sotva dokáže pohybovat, natož aby našla cestu ven z tohoto bludiště chodeb. Na otázky, které kladla, nikdo neodpovídal.

A kladla jich hodně.

Dívala se na záda stařeny před sebou. *Co to bylo za ženy? Co od ní a od Safie chtěly?*

Došly k ústí chodby, kde na ně čekalo děvče se stříbrnou olejovou lampou, která vypadala, jako kdyby v ní přebýval nějaký džin. Vrcholek lampy olizoval drobný plamínek. Děvče, kterému mohlo být nanejvýš osm let, mělo na sobě pouštní plášť, jenž jí byl příliš velký, protože táhla jeho lem po zemi. Zírala na Karu vykulenýma očima, jako kdyby měla před sebou obrovského mimozemšťana. Nebyla v nich ovšem obava – jen zvědavost.

Hodža dítěti pokynula. „Jdi, Džakut."

Děvče se otočila a vyrazilo do chodby. *Džakut* je arabské slovo pro „rubín". Bylo to poprvé, co tu Kara slyšela nějaké jméno.

Podívala se na *hodžu*, která teď šla vedle ní. „Jak se jmenujete?"

Stařena jí konečně pohled opětovala. Zelené oči se jí ve světle lampy jasně třpytily. „Nazývají mě mnoha jmény, ale jmenuji se Lu'lu. Myslím, že ve vašem jazyce to znamená perlu."

Kara přikývla. „Všechny ženy zde se jmenují jako nějaký drahokam?"

Žena neodpověděla. Pokračovaly v chůzi za děvčetem v tichosti, ale Kara měla pocit, že stařena na její otázku mlčky odpověděla kladně. Podle arabských tradic se taková jména dávala jen jedné kastě lidí.

Otrokům.

Proč si tyto ženy vybíraly taková jména? Rozhodně vypadaly svobodnější než většina ostatních žen v arabském světě.

Děvče zatočilo z chodby do vápencové jeskyně. Byla chladná, s vlhkými stěnami, které se leskly ve světle lampy. Na zemi ležel modlitební kobereček, podložený slamníkem. Za ním stál nízký oltář z černého kamene.

Kara cítila, jak jí proběhla vlna strachu. Proč ji sem přivedly?

Džakut přešla k oltáři, obešla jej a schovala se za ním.

Náhle za kamenem vyšlehly plameny jasněji. Džakut zapálila od své lampičky připravenou hranici dřeva. Kara cítila kadidlo a kerosin, kterým bylo dřevo polité, aby lépe chytlo. Kerosin vyhořel velice rychle a ve vzduchu zbyla jen sladká vůně kadidla.

Jak se oheň rozhoříval, Kara si všimla svého omylu. Ten kámen nebyl tmavý, ale křišťálový, jako kus černého obsidiánu, jen průhlednější. Záře plamenů celý oltář jakoby rozsvítila.

„Pojď," pronesla Lu'lu a odvedla Karu k modlitebnímu koberečku. „Klekni si."

Kara, vyčerpaná nedostatkem spánku a roztřesená vypotřebováním veškerých zásob adrenalinu v těle, vděčně klesla na kobereček.

Hodža se postavila za ni. „Zde je to, za čím jsi urazila tak dlouhou cestu a co jsi tak dlouho hledala." Ukázala hůlkou k oltáři.

Kara zírala na kus průsvitného kamene. Vytřeštila oči, když sledovala, jak světlo z ohně prochází celým oltářem.

To není kámen… *ale surové sklo.*

Plameny ozařovaly jeho vnitřek, střed toho skleněného bloku. Uvnitř spočívala postava, jednoznačně lidská, jako nějaký hmyz zalitý v jantaru. Nohy toho člověka byly skrčené ve fetální poloze, ale ruce měl rozpažené v agónii. Kara už podobnou postavu viděla. Ve zříceninách Pompejí. Postavu, která byla proměněna v kámen, pohřbená pod horkým popelem z dávné erupce Vesuvu. Stejná poloha mučivé smrti.

Nejhorší ze všeho ale bylo, že Kara náhle věděla, proč ji sem přivedly a proč jí to ukazovaly.

Odpovědi v jejím životě.

Zhroutila se rukama na kobereček, protože náhle příliš pociťovala tělesnou váhu. *Ne.*… Do očí jí vhrkly slzy. Věděla, kdo je pohřben ve středu skleněného bloku, navěky uchován ve své poslední trýzni.

Z hrdla se jí vydral vzlyk, s nímž z jejího těla unikla veškerá síla, naděje a dokonce i vůle k životu. Zůstala jen prázdná forma.

„Tati…"

3:12

Safii probudila hudba a pocit tepla. Ležela na měkké pokrývce a byla rázem dokonale vzhůru, ale chvíli jen nehybně ležela. Poslouchala jemné akordy linoucí se ze strun loutny, doprovázené tichým pískáním na rákosovou píšťalku, které v ní vyvolávaly pocit

osamělosti. Na stropě nad hlavou jí tancovaly odlesky plamenů, které zvýrazňovaly obrysy popínavých rostlin a květin. Hudbu navíc podbarvovalo zurčení vodopádu.

Věděla hned, kde je. Nemusela se na to pomalu rozpomínat, i když byla stále ještě trochu otupělá po kodeinových pilulkách, které předtím spolkla. Slyšela tiché hlasy, příležitostné výbuchy zvonivého smíchu a zvuky dětské hry.

Pomalu se posadila. Její zraněné rameno se okamžitě přihlásilo o slovo, ale ostré řezání a bodání se změnilo v tupou bolest. Připadala si nesmírně odpočatá. Podívala se na hodinky. Spala jen o něco déle než hodinu, ale měla pocit, že prospala celé dny. Byla uvolněná a svěží.

Přistoupila k ní mladá žena a klekla si před ní se džbánkem v rukách. „*Hodža* si přeje, abys to vypila.“

Safia přijala džbánek zdravou rukou. Druhou paži měla zavěšenou v pásce na břiše. Vděčně se napila a všimla si nepřítomnosti své přítelkyně. „Kde je Kara? Má přítelkyně?“

„Až dopiješ čaj, zavedu tě za *hodžou.* Čeká u tvé sestry.“

Safia přikývla. Srkala čaj tak rychle, jak to horká tekutina dovolovala. Od sladkého čaje se jí celým tělem šířilo teplo. Postavila hrnek na zem a vyhrabala se na nohy.

Mladá žena jí nabídla pomocnou ruku, ale Safia odmítla – cítila se dost silná.

„Tudy.“

Odvedla Safii ke vzdálenějšímu konci kaverny, kde vstoupily do chodby. Její společnice ji s lampou v jedné ruce sebejistě prováděla bludištěm chodeb.

Safia ji oslovila: „Kdo všechny jste?“

„Jsme Rahím,“ odpověděla průvodkyně upjatě.

Safia si její odpověď přeložila. *Rahím* je arabské slovo pro „dělohu“. Jednalo se o nějaký beduínský kmen žen, jakýchsi Amazonek pouště? Uvažovala nad tím jménem. Také v něm slyšela význam něčeho božského: opětovného zrození či kontinuity.

Kdo byly tyto ženy?

Před nimi se objevilo světlo, které vycházelo z jedné postranní jeskyně. Průvodkyně se zastavila pár kroků před jejím ústím a pokynula Safii, aby pokračovala.

Safia poslechla a poprvé pocítila slabounké píchnutí obav. Vzduch jako by zhoustl a náhle se dal hůře dýchat. Soustředila se na nádechy a výdechy, aby překonala chvilkovou úzkost. Když přikročila blíž, zaslechla zlomené, srdceryvné vzlykání.

Kara…

Safia zapomněla na všechny obavy a vběhla do jeskyně. Našla Karu zhroucenou na koberečku. Stará *hodža* klečela vedle ní a konejšivě ji kolébala v náručí. Stařeniny zelené oči se střetly se Safiinýma.

Safia k nim přiskočila. „Karo, co se stalo?“

Kara zvedla tvář s opuchlýma očima a vlhkými lícemi. Nemohla najít slova. Ukázala rukou k velkému kamenu, za kterým planul oheň. Safia poznala, že se jedná o sklo, které vzniklo roztavením a vychladnutím písku. Takové kousky nacházela kolem míst, do nichž udeřil blesk. Dávní lidé je uctívali a používali je jako šperky, posvátné předměty a modlitební kameny.

Nechápala, co Karu tak rozrušilo, dokud si nevšimla postavy zalité ve skle. „Ach ne…“

Kara zachraptěla: „To je… to je můj otec.“

„Ach, Karo.“ Safii vhrkly slzy do očí. Klekla si z druhé strany vedle Kary. Reginald Kensington byl i pro Safii jako otec. Rozuměla žalu své přítelkyně, ale zároveň byla zmatená. „Jak? Proč…?“

Kara se ohlédla na starou ženu, příliš ochromená na to, aby promluvila.

Hodža pohladila Karu po ruce. „Jak jsem vysvětlila tvé sestře, lord Kensington není našemu lidu neznámý. Jeho příběh vede sem právě tak jako vaše příběhy. V den své smrti vstoupil na zapovězené písky. Byl varován, ale nedbal na to. A nebyla to žádná náhoda, co jej k těm pískům přivedlo. Hledal Ubár, stejně jako jeho dcera. Věděl, že ty písky jsou blízko srdce města a nedokázal se od nich odtrhnout.“

„Co se s ním stalo?“

„Chodit po písčích kolem Ubáru znamená riskovat hněv síly, která tam leží skrytá po celá tisíciletí. Síly místa, které my ženy strážíme. Doslechl se o něm a byl k němu přitahován. Byl to jeho osud.“

Kara se napřímila. Tohle všechno už zjevně slyšela. „Co je to za sílu?“

Hodža zavrtěla hlavou. „To nevíme. Brány Ubáru jsou pro nás již dvě tisíciletí uzavřené. Časem se ztratila znalost o tom, co za nimi leží. My jsme Rahím, poslední ze strážných. Vědomosti byly předávány ústní tradicí z generace na generaci, ale o dvou tajemstvích se po zkáze Ubáru nikdy nehovořilo a ubárská královna je do naší linie nepředala. Tragédie, k níž došlo, byla tak strašná, že královna zapečetila město a tato dvě tajemství zemřela spolu s ní: místo, kde je ukrytý klíč k branám, a jaká síla se nachází pod písky, v srdci města.“

Každé slovo, které ta stařena pronesla, vyvolávalo v Safiině mysli tisíc dalších otázek. *Brány Ubáru. Poslední ze strážných. Srdce dávno ztraceného města. Ukryté klíče.* Ale měla nejasné tušení, co by to mohlo znamenat.

„Ty klíče…“ zašeptala. „To železné srdce.“

Hodža přikývla. „Vede k srdci Ubáru.“

„A oštěp s bystou Bilkís, královny ze Sáby.“

Stařena sklonila hlavu. „Ta, která byla matkou nás všech. První z královského domu Ubáru. Je jen spravedlivé, že zdobí druhý klíč.“

Safia si v duchu promítla vše, co bylo známo o historii Ubáru. Město bylo opravdu založeno kolem roku 900 př. n.l., tedy v období, kdy žila královna ze Sáby. Ubár prosperoval až do zhroucení závrtu, který pohřbil město někdy kolem roku 300 n.l. Jeho sláva trvala dlouho. Ale posloupnost panovníků byla dobře zdokumentována.

Proto řekla: „Myslela jsem si, že prvním panovníkem Ubáru byl král Šadád, pravnuk Noa.“ Dokonce existoval i jeden samotářský beduínský kmen jménem Šahra, který se prohlašoval za jeho přímé potomky.

Stařena zavrtěla hlavou. „Potomci Šadáda byli pouhými správci. Skutečnými vládci byli potomci Bilkís, schovaní v tajném úkrytu, kterým všichni důvěřovali. Ubár poskytl svou moc královně, vybral

si ji a dovolil jí, aby založila silný a pevný rod. Rod, který vytrval až do dnešních dnů.“

Safia si vzpomněla na to, jak ta tvář na bystě vypadala. Zdejší mladé ženy se jí mimořádně podobaly. Copak může nějaká linie potomků zůstat po dvě tisíciletí tak čistá?

Nevěřícně potřásla hlavou. „Chcete tím říct, že váš kmen dokáže odvodit svůj původ až ke královně ze Sáby?“

Hodža opět sklopila hlavu. „Víc než to… mnohem víc.“ Zvedla oči. „My *jsme* královna ze Sáby.“

3:28

Kaře se dělalo nevolno – ale ne z abstinenčních příznaků. Od svého příchodu do těchto jeskyní si vlastně připadala lépe, už se ani tolik nechvěla, jako kdyby ty ženy něco udělaly s její hlavou. Nyní ale trpěla něčím tisíckrát horším než nedostatkem amfetaminu. Připadala si zdrcená, zničená, zarmoucená a emočně vyčerpaná. Všechny ty řeči o tajných městech, tajemných silách a prastarých rodových liniích pro ni nic neznamenaly. Nedokázala odtrhnout pohled od ostatků svého otce, jehož rty byly navěky ztuhlé do výkřiku agónie.

V uších jí zněla slova té stařeny.

Hledal Ubár, stejně jako jeho dcera.

Kara vzpomínala na den otcovy smrti, na ten hon k jejím šestnáctým narozeninám. Vždycky uvažovala nad tím, proč jeli takovou dálku až do téhle oblasti pouště. Lepší hony se daly pořádat daleko blíž Maskatu, tak proč létat na leteckou základnu Thumrait, odtud se plahočit kus cesty v roverech a nakonec přesednout na písečné čtyřkolové motocykly? Využil snad otec jejích narozenin jako záminky k návštěvě tohoto kraje?

V hrudi se jí zvedla vlna zlosti, která z ní vyzařovala jako paprsky světla zpoza kusu skla. Ta zlost ale nebyla zaměřena na nikoho určitého. Hněvala se na tyto ženy, které si svoje tajemství nechaly tak dlouhou pro sebe, na otce, že zahodil svůj život kvůli pátrání po Ubáru, sama na sebe, že pokračuje v jeho šlépějích…, dokonce i na Safii, že ji nikdy nepřiměla přestat, i když to pátrání

Karu zevnitř ničilo a užíralo. Plameny zlosti sežehly všechny známky nevolnosti.

Kara se narovnala a obrátila se k *hodže.* Hořce přerušila její rozhovor se Safii o historii. „Proč můj otec pátral po Ubáru?“

„Karo…,“ řekla Safia konejšivě. „Myslím, že to může počkat.“

„Ne.“ Zlost vrátila jejímu hlasu obvyklý rozkazovačný tón. „Chci to vědět hned.“

Na *hodžu* to neudělalo žádný dojem – ohnula se před jejím hněvem jako rákos ve větru. „Máš právo se na to ptát. Proto jste obě tady.“ Kara se zakabonila.

Stařena přenesla pohled z Kary na Safii a zpět. „To, co poušť bere, zase vrací.“

„Co to znamená?“ vyštěkla Kara.

Hodža si povzdychla. „Poušť vzala tvého otce.“ Mávla neurčitě k hrůznému kameni. „Ale vrátila ti sestru.“ Kývla na Safii.

„Safia vždycky byla mou nejdražší přítelkyní.“ I přes momentální vztek Kařin hlas přetékal emocemi. Pravda a hloubka jejích slov, která právě řekla nahlas, zasáhla její raněné srdce daleko více, než očekávala. Pokoušela se jejich účinek setřást, ale byl příliš palčivý a silný.

„Ona je víc než tvou přítelkyní. Je tvou sestrou duševně i biologicky.“ *Hodža* pozvedla hůl a ukázala s ní na tělo zalité ve skle. „Tam leží tvůj otec… i otec Safie.“

Hodža se dívala na obě ohromené ženy.

„Jste sestry.“

3:33

Safii chvíli nedocházelo, co ta žena vlastně řekla.

„To je nemožné,“ ozvala se Kara. „Moje matka zemřela, když jsem se narodila.“

„Máte stejného otce, ne matku,“ upřesnila *Hodža.* „Safia se narodila jedné z žen našeho kmene.“

Safia potřásla hlavou. Byly nevlastní sestry. Klid a mír, který cítila po probuzení, se roztříštil. Po celé věky nevěděla nic o své matce, jen to, že zemřela při nehodě autobusu, když byly Safii čtyři

roky. O svém otci věděla ještě méně. Ani v nejasných vzpomínkách na období před sirotčincem – na zamlžené výjevy, vůně, zašeptání do ucha – se nikdy nevyskytovala žádná mužská postava, žádný otec. Po matce jí zbylo jediné – jméno al-Mázová.

„Uklidněte se, obě dvě.“ Stařena zvedla ruce s jednou dlaní ke každé z nich. „Toto je dar, nikoliv prokletí.“

Její slova poněkud ztlumila divoké bušení Safiina srdce, jako dokáže dlaň ztlumit vibrování napjaté struny. Přesto se ale nedokázala přimět k tomu, aby se podívala na Karu, příliš zahanbená, jako kdyby její přítomnost nějak poskvrnila památku lorda Kensingtona. V duchu se přenesla zpátky do toho dne, kdy ji vyzvedli ze sirotčince – děsivého a současně nadějného dne. Reginald Kensington jí dal přednost před všemi ostatními děvčaty, i když byla míšenka, vzal ji domů a dal jí vlastní pokoj. Kara a Safia se okamžitě spřátelily. Poznaly snad přes svůj útlý věk rodinné pouto, jež sdílely? Proč jim Reginald Kensington nikdy neřekl, že jsou vlastně sestry?

„Kdybych to bývala věděla…,“ vydechla Kara a natáhla se k Safii.

Safia vzhlédla. V očích své přítelkyně neviděla žádné obviňování. Zlost minulého okamžiku byla definitivně uhašena. V Kařiných očích se zračila úleva, naděje a láska.

„Možná jsme to věděly…,“ zašeptala Safia a naklonila se do sestřina objetí. „Možná jsme to hluboko uvnitř vždycky věděly.“

Dlouhou chvíli se objímaly, ale otázky, které je svrběly na jazyku, je nakonec přiměly, aby se od sebe odtrhly. Kara držela Safii stále za ruku.

Hodža konečně promluvila: „Váš společný příběh vede do minulosti k okamžiku, kdy lord Kensington objevil tu sochu v hrobce Nabí Imrána. Jeho pozoruhodný nález byl významný i pro nás. Socha pocházela z doby založení Ubáru a byla pohřbena v hrobce, související se zázračnou ženou.“

„Pannou Marií?“ zeptala se Safia.

Odpovědí jí bylo přikývnutí. „Jako strážkyně jsme musely vyslat jednu z nás, aby ten předmět prozkoumala. Klíče Ubáru se měly

údajně objevit samy, až přijde správný čas. Proto jsme poslaly Almáz.“

„Al-Máz,“ řekla Safia, která si všimla, že stařena vyslovila její jméno s jiným přízvukem.

„Almaz,“ zopakovala *hodža* pevněji.

Kara stiskla Safii ruku. „Všechny zdejší ženy mají jméno jako nějaký drahokam. *Hodža* se jmenuje Lu’lu. Perla.“

Safiiny oči se rozšířily. „*Almáz.* Moje matka se jmenovala Diamant. V sirotčinci si mysleli, že to je její příjmení a přepsali je jako al-Máz. A co se s ní tedy stalo?“

Hodža Lu’lu potřásla hlavou a unaveně se zachmuřila. „Stejně jako mnoho našich žen se zamilovala. Když zkoumala nalezenou sochu, příliš se sblížila s lordem Kensingtonem… a on zase s ní. Oba se do sebe zamilovali. A po několika měsících v její děloze vyrostlo dítě, počaté přirozeným způsobem všech žen.“

Safia se nad tou podivnou formulací zamračila, ale nepromluvila.

„Těhotenství tvou matku vystrašilo. Je zakázáno, aby v sobě některá z nás nosila dítě počaté z mužových beder. Utekla od lorda Kensingtona. Vrátila se k nám. Staraly jsme se o ni, dokud neporodila. Ale po porodu nás musela opustit. Almáz porušila náš zákon. A ty, dítě smíšené krve, jsi nebyla čistou Rahím.“ Stařena se dotkla prstem vytetované slzy, rubínového symbolu celého kmene. Safia žádné tetování neměla. „Tvá matka tě vychovávala jak nejlépe uměla v Chalúfu na ománském pobřeží nedaleko od Maskatu. Ale po té nehodě se z tebe stal sirotek.

Po celou tu dobu lord Kensington nikdy nepřestal pátrat po tvé matce… a dítěti, které mohla mít. Pročesával celý Omán a utrácel ohromné sumy, ale když si nějaká žena z našeho kmene přeje zůstat neviděna, nikdo ji nenajde. Krev Bilkís nám poskytuje mnohá požehnání.“

Stará žena se podívala do klína na svou hůlku. „Jakmile jsme se dozvěděly, že jsi osiřela, nemohly jsme tě ponechat osudu. Zjistily jsme, kam tě odvedli, a předali jsme tuto informaci lordu Kensingtonovi. Zlomilo ho, když se dozvěděl o smrti Almáz, ale co pouště bere, to také vrací. Dali jsme mu dceru. Vyzvedl tě a přivedl tě do své rodiny. Předpokládám, že chtěl počkat, až budete obě dost

staré na to, abyste chápaly složitosti lidského srdce, než vám prozradí, že jste pokrevní příbuzné.“

Kara sebou trhla. „Ráno v den toho honu… mi otec řekl, že mi musí sdělit něco důležitého. Něco, nač jsem v den šestnáctých narozenin už byla dost stará.“ Těžce polkla a zlomil se jí hlas. „Myslela jsem si, že to mělo být jen něco o škole nebo univerzitě. Ne… ne…“

Safia jí stiskla ruku. „Už je to dobré. Dozvěděly jsme se to.“

Kara vzhlédla a zmateně se dívala na stařenu. „Ale proč stále pátral po Ubáru? Tomu nerozumím.“

Hodža si povzdechla. „To je jeden z důvodů, proč se nesmíme stýkat s muži. Snad jí uklouzlo několik neopatrných slov při rozhovoru dvou zamilovaných. Ale vás otec se dozvěděl o existenci Ubáru. Hledal dávné město snad jako způsob, jak se přiblížit k ženě, již ztratil. Ale Ubár je nebezpečný. Břemeno jeho strážení je velice těžké.“

Jako na důkaz svých slov se stařena namáhavě postavila.

„A co teď bude s námi?“ zeptala se Safia a také si s Karou stoupla.

„To vám povím po cestě,“ odpověděla *hodža*. „Čeká nás daleká pouť.“

„Kam máme jít?“ chtěla vědět Safia.

Ta otázka *hodžu* zřejmě překvapila. „Jsi jednou z nás, Safie. Přinesla jsi nám klíče.“

„To srdce a oštěp?“

Stařena přikývla a odvrátila se. „Po dvou tisíciletích se vydáme odemknout brány Ubáru.“

4. ČÁST

BRÁNY UBÁRU

16. kapitola

KŘIŽOVATKY

4. PROSINCE, 5:55
ZUFÁRSKÉ HORY

Obloha na východě se začala projasňovat a Omaha na vrcholu průsmyku zpomalil dodávku. Silnice pokračovala na druhé straně dolů… pokud se tedy ta rozjezděná kamenitá cesta dala vůbec označit za silnici. Od toho neustálého natřásání a kodrcání posledních šestnácti kilometrů už ho bolelo pozadí.

Zabrzdil a zastavil. Právě dojeli k poslednímu vrcholu hor. Před nimi se pohoří měnilo v solné roviny a štěrkové pláně. Ve zpětném zrcátku se ještě do šíře rozprostírala pole zeleného vřesu, na kterém se tu a tam páslo nějaké zvíře. Ten přechod byl velice náhlý.

Po obou stranách dodávky se teď táhla jen měsíční krajina z červených skal, občas přerušovaná několika rozptýlenými stromy s červenou kůrou, ohnutými k zemi díky větrům, které vanuly průsmykem. *Boswellia sacra,* kadidlovník pravý. Vzácné a ceněné stromy, z nichž se získávalo kadidlo. Zdroj bohatství v dávných časech.

Jakmile Omaha zastavil, probralo to Paintera z dřímoty. „Co se děje?“ zeptal se zastřeně. Jednu ruku měl položenou na pistoli v klíně.

Omaha ukázal dopředu. Cesta klesala vyschlým říčním korytem, vádí. Byla to kamenitá, zrádná stezka, určená pro terénní vozy s náhonem na všechna čtyři kola.

„Odsud je to pořád z kopce,“ řekl Omaha.

„Tady to znám,“ ozval se zezadu Barak. Zdálo se, že nikdy nespí – po celou cestu horami neustále šeptal Omahovi instrukce, kudy dál.

„To je vádí Dhikr, Údolí památky. Ty útesy po obou stranách jsou staré hřbitovy.“

Omaha zařadil rychlost. „Doufejme, že se nestane i naším hřbitovem.“

„Proč jedeme tudy?“ zeptal se Painter.

Ve třetí řadě sedadel se Coral s Dannym pohnuli. Dřímali, opřeni jeden o druhého, ale teď se narovnali a poslouchali. Clay, usazený vedle Baraka, jen zachrápal – hlavu měl zvrácenou dozadu a nevěděl o světě.

Barak odpověděl: „Tuhle cestu z hor do pouště znají jen lidé místního kmene Šahra. Pořád tu tradičním způsobem sbírají kadidlo ze stromů.“

Omaha se nikdy nesetkal s nikým z kmene Šahra. Stranili se ostatních, používali technologii téměř z doby kamenné a ctili staré tradice. Jejich jazyk byl již dlouho podrobně studován – lišil se od moderní arabštiny, připomínal spíše pištivý zpěv a obsahoval osm fonetických slabik navíc. Postupem času většina jazyků *ztrácí* zvuk, jak zrají a kultivují se. Díky dalším slabikám byl jazyk kmene Šahra považován za jeden z nejstarších v celé Arábii.

Sami lidé tohoto kmene se ale označovali za lid ‘Ada, podle krále Šadáda, prvního vládce Ubáru. Podle ústní tradice byli potomky původních obyvatel Ubáru, kteří uprchli při jeho zkáze v roce 300 n.l. Barak je vlastně možná vedl právě tou cestou, kterou kdysi lid ‘Ada prchal.

To bylo mrazivé pomyšlení, zejména mezi těmi okolními hroby.

Barak dokončil: „Ze dna vádí to je jen třicet kilometrů k Šisúru. Není to daleko.“

Omaha začal sestup se zařazenou jedničkou a plazil se rychlostí osmi kilometrů za hodinu. Rychlejší jízdou by riskoval, že začne po uvolněných kamenech klouzat. I přes jeho opatrnost se to stávalo až příliš často. Bylo to jako jet po ledu. Po půl hodině měl Omaha ruce na volantu celé zpocené.

Ale aspoň už vyšlo slunce, které vypadalo jako zaprášená růže na nebi.

Omaha ten odstín dobře poznal. Blížila se bouře. Zasáhne tuto oblast během několika příštích hodin. Už teď údolím od pouště

foukal silný vítr, který se opíral o dodávku, jež ani zdaleka neměla aerodynamický tvar.

Když Omaha projel ostrou zatáčkou říčního koryta, objevili se před nimi dva velbloudi a dva beduíni. Omaha dupl na brzdu příliš prudce, takže zadní kola vozu sklouzla ke straně a dodávka bokem vrazila do vratce poskládané hromady kamenných desek podél silnice. Kov karoserie se ohnul a kameny se překotily k zemi.

Clay se s posledním zachrápnutím vzbudil.

„Já věděl, že to nepůjde bez havárky," zabrblal Danny.

Oba velbloudi, naložení balíky a přeplněnými koši, na ně začali bručet a pohazovali hlavami, když procházeli kolem stojícího auta. Vypadalo to, že na zádech nesou vybavení celé domácnosti.

„Uprchlíci," řekl Painter a kývl směrem k dalším podobně naloženým velbloudům, mulám a koním, kteří postupovali říčním korytem vzhůru proti nim. „Utíkají před tou bouří."

„Nestalo se nikomu nic?" zeptal se Omaha, zatímco zápasil s řadicí pákou. Dodávka sebou škubla, zhoupla se a nakonec se dala znovu do pohybu.

„Do čeho jsme to vlastně vrazili?" zeptala se Coral a ohlížela se na převrácené kameny.

Danny ukázal na podobné hromádky kamenů, které bylo sem tam vidět po celém hřbitově. „To jsou trility," odpověděl. „Starobylé modlitební kameny." Každá hromádka se skládala ze tří plochých kamenů, opřených jeden o druhý do tvaru primitivní pyramidy.

Omaha pokračoval v jízdě a dával na modlitební kameny pozor. Cestu navíc znesnadňoval čím dál hustší „provoz" v opačném směru, jak se blížili ke dnu údolí.

Lidé houfně prchali z pouště.

„Myslel jsem, že jste říkal, že o této trase nikdo neví," poznamenal Painter k Barakovi.

Arab pokrčil rameny. „Když se blíží matka všech písečných bouří, prcháte do vyšších poloh. Kamkoliv. Vsadil bych se, že takhle utíkají všemi vyschlými koryty. Hlavní silnice jsou na tom určitě ještě hůř."

Pokud zrovna měli signál, poslouchali zprávy z rádia. Písečná bouře se zvětšila, teď už byla velká jako celé východní pobřeží, a

doprovázely ji větry o rychlosti sto třiceti kilometrů za hodinu, unášející tuny písku. Bouře pohybovala dunami, jako kdyby se jednalo o pěnové čepičky na vzedmutých mořských vlnách.

A to ještě nebylo nejhorší. Oblast vysokého tlaku vzduchu kus od pobřeží zamířila do vnitrozemí. Oba systémy se nad ománskou pouští setkají a tato vzácná kombinace povětrnostních podmínek vytvoří bouři, jakou už po celé věky nikdo neviděl.

I když slunce stoupalo stále výš, východní obzor zůstával zahalený do kouřové temnoty. Jak sjížděli z hor, bouře před nimi rostla do stále větší výšky, jako když se před pobřežím zvedá přílivová vlna.

Konečně dorazili na dno vádí. Útesy po obou stranách ustoupily a vystřídaly je planiny slaného písku.

„Vítejte v Rub al-Chálí," ohlásil Omaha. „V Prázdné oblasti."

Okolí nemohlo být pojmenováno příhodněji.

Před nimi se rozprostírala pláň šedého štěrku, přerušovaná piktografickými liniemi modrobílé soli. A za ní označoval červený hřeben okraj království nekonečných dun, které se táhly přes celou Arábii. Z jejich místa písek připomínal malířskou paletu a zářil v růžových, hnědých, nachových a karmínových odstínech.

Omaha se podíval na ukazatel paliva v nádrži. Když budou mít štěstí, vystačí jim benzin právě tak na cestu do Šisúru. Ohlédl se na Pouštního fantoma, jejich jediného průvodce. „Takže asi třicet kilometrů, ano?"

Barak se opřel a pokrčil rameny. „Tak nějak."

Omaha potřásl hlavou, otočil se dopředu a vyrazil přes planinu. Kolem nich pořád mířilo k horám několik opozdilců. Uprchlíci nedávali najevo žádný zájem o jejich dodávku, která jela bouři naproti. Měli je prostě jen za několik bláznů.

Ve voze nikdo nemluvil a všichni upírali oči na bouři. Jediným zvukem bylo skřípání písku a štěrku pod pneumatikami. Na lepším terénu Omaha riskoval zvýšení rychlosti až k padesáti kilometrům za hodinu.

Bohužel se zdálo, že s každým kilometrem nabývají větry na síle a unášejí s sebou písek z nedalekých dun. Jestli jim na dodávce

zbude vůbec nějaká barva, až dorazí do Šisúru, budou moci mluvit o štěstí.

Nakonec promluvil Danny: „Je těžko uvěřitelné, že tady kolem kdysi bývaly rozlehlé savany.“

Clay zívl. „O čem to mluvíš?“

Danny se mírně předklonil. „Zdejší krajina nebyla odjakživa pouští. Satelitní mapování ukázalo pod pískem řadu dávných říčních koryt, jezer a potoků, které naznačují, že Arábii kdysi pokrývaly louky a lesy plné hrochů, vodních buvolů a gazel. Živý Eden.“

Clay zíral na vyschlé okolí. „A jak to bylo dávno?“

„Nějakých dvacet tisíc let. Dají se tu najít neolitické artefakty z té doby: sekyry, škrabky na kůže, špičky šípů.“ Danny kývl hlavou k pustině kolem. „Pak začalo období mimořádného sucha, které změnilo celou Arábii v poušť.“

„Proč? Co způsobilo takovou změnu?“

„To nevím.“

Do jejich rozhovoru se zapojil další hlas, který odpověděl na Clayovu otázku. „Klimatickou změnu vyvolala Milankovičova síla.“

Oba mladíci obrátili pozornost na Coral Novakovou, která to řekla.

Vysvětlila jim to podrobněji. „Země se na své oběžné dráze kolem slunce periodicky kolébá. A toto kývání ze strany na stranu spouští obrovské klimatické změny. Jako například vznik pouští v Arábii a částech Indie, Afriky a Austrálie.“

„Ale co způsobuje to kolébání Země?“ chtěl vědět Clay.

Coral pokrčila rameny. „To je dáno precesí. Přirozenými periodickými změnami, kdy osa rotujícího tělesa opisuje kužel. Nebo se může jednat o něco dramatičtějšího. Přeskočení zemské polarity, ke kterému během geologických dějin Země došlo snad tisíckrát. Nebo to může být nepravidelností v rotaci zemského železoniklového jádra. Nikdo neví.“

„Ať už se to stalo jakkoliv,“ uzavřel Danny, „tohle je výsledek.“

Duny před nimi vzrostly do podoby mohutných červených valů, z nichž některé se tyčily až do výšky dvou set metrů. Mezi dunami zůstávaly zbytky štěrku, které tak vytvářely chaotické stezky, nazývané „dunové ulice“. V labyrintu těchto cest bylo jednoduché se

ztratit, ale přímější cesta přes duny mohla způsobit zapadnutí vozu. To nemohli riskovat.

Omaha ukázal před sebe a jeho oči se ve zpětném zrcátku tázavě střetly s Barakovýma. „Znáte cestu skrz, že jo?“

Arabský obr znovu pokrčil rameny – to byla jeho obvyklá odpověď na všechno.

Omaha pozoroval vysoké duny… a stěnu vířícího černého písku na horizontu, která připomínala kouřový okraj obrovského stepního požáru, jenž se žene proti nim.

Neměli čas na chybná odbočení.

7:14

Safia kráčela dolů další chodbou vedle Kary. Ostatní Rahím šly ve skupinkách před nimi i za nimi a nesly ve tmě olejové lampičky. Takto šly už tři hodiny, i když se pravidelně zastavovaly, aby se napily a odpočinuly si. Safii už zase začínalo bolet rameno, ale neprotestovala. Celý kmen byl na pochodu. Dokonce i děti.

Několik kroků před nimi šla kojící matka, doprovázená šesti dětmi ve věku od šesti do jedenácti let. Starší děvčata držela mladší za ruku. Stejně jako všechny Rahím, i děti byly zahaleny do šatů s kápí.

Safia pozorovala malé děti, které se po ní kradmo ohlížely. Vypadaly všechny jako sestry. Měly zelené oči, černé vlasy a lesklou pokožku. Všechny měly dokonce i stejné úsměvy s dolíčky ve tvářích.

A i když se dospělé ženy v drobnostech lišily – některé byly štíhlejší, jiné silnější, některé měly dlouhé vlasy, jiné byly ostříhané nakrátko –, v základních rysech si byly pozoruhodně podobné.

Lu’lu, kmenová *hodža,* držela krok s ostatními. Jakmile jim oznámila cestu k branám Ubáru, opustila je, aby zorganizovala odchod celého kmene. Jako odvěké strážkyně Ubáru ani jedna Rahím neměla přijít o tuto závažnou událost.

Když byly na cestě, Lu’lu kráčela potichu a nechávala tak Kaře a Safii dostatek času, aby si spolu mohly promluvit o tom, že jsou vlastně sestry. Stále jim to připadalo neskutečné. Poslední hodinu ani

jedna z nich nepromluvila – obě byly ponořené do vlastních myšlenek.

Kara přerušila ticho jako první. „Kde jsou všichni vaši muži?“ zeptala se. „Otcové těch dětí? Přidají se k nám po cestě?“

Lu’lu se na Karu zamračila. „Žádné muže nemáme. To je zapovězeno.“

Safia si vzpomněla na *hodžinu* dřívější poznámku. O tom, že Safiino početí bylo porušením pravidel. Bylo snad k tomu třeba souhlas? Proto vypadaly všechny tak stejně? Jednalo se o nějaký pokus o eugeniku, aby uchovaly čistou rodovou linii?

„Takže jste samé ženy?“ zeptala se Kara.

„Rahím se kdysi počítaly na stovky,“ odpověděla Lu’lu tiše. „Teď je nás třicet šest. Dary, jimiž nás obdařila krev Bilkís, královny ze Sáby, zeslábly a staly se daleko křehčími. Dělají nám starosti potraty. Další a další ženy přicházejí o svůj dar. Svět se pro nás stal jedovatým. Zrovna minulý týden ztratila Mara, jedna z našich starších, své požehnání, když byla hospitalizována v Maskatu. Nevíme proč.“

Safia se zamračila. „O jakých darech se to pořád zmiňujete?“

Lu’lu si vzdychla. „Řeknu ti to, protože jsi jednou z nás. Vyzkoušely jsme tě a shledaly jsme, že v sobě máš stopy ubárského požehnání.“

„Vyzkoušely?“ zopakovala Kara a podívala se na Safii.

Lu’lu přikývla. „V určitém okamžiku vyzkoušíme všechny smíšené děti našeho kmene. Almáz nebyla první ženou, která odešla od Rahím, aby ležela s mužem a opustila svou linii kvůli lásce. Takových dětí se narodilo více. Jen málo z nich je ale obdařeno požehnáním.“ Položila dlaň na Safiin loket. „Když jsme se doslechly o tom, jak zázračně jsi přežila teroristický útok v Tel Avivu, měly jsme podezření, že tvá krev obsahuje nějakou moc.“

Safia při zmínce o bombovém atentátu klopýtla. Pamatovala si, že zprávy v novinách skutečně zdůrazňovaly skutečnost, že její přežití bylo zázračné.

„Ale odjela jsi ze země, než jsme tě mohly podrobit zkoušce, a už ses nevrátila. Proto jsme si myslely, že jsme tě ztratily. Pak jsme se dozvěděly o objevení toho klíče. V Anglii. V muzeu, které jsi

spravovala. To muselo být znamení!“ Do jejího hlasu pronikla stopa horlivosti, plná naděje.

„Když ses sem vrátila, vyhledaly jsme tě.“ Lu’lu se podívala před sebe do chodby a ztišila hlas. „Nejdřív jsme chtěly získat tvého snoubence. A s jeho pomocí tě přivést k nám.“

Kara zalapala po dechu. „To vy jste se ho pokoušely unést.“

„Jenže on má zase talent svého druhu,“ připustila stařena s náznakem úsměvu. „Chápu, proč jsi mu zaslíbila své srdce.“

Safia ucítila zahanbené bodnutí. „Když se vám ho nepodařilo unést, co jste udělaly potom?“

„Protože jsme tě nedokázaly přilákat k sobě, přišly jsme my za tebou. Vyzkoušely jsme tě starým způsobem.“ Podívala se na Safii. „Tím hadem.“

Safia se v chodbě zastavila a připomněla si celý incident v koupelně Kařina sídla. „To vy jste na mě poslaly tu zmiji?“

Lu’lu se zastavila spolu s Karou. Několik žen prošlo kolem nich.

„Tak jednoduchá stvoření poznají ty, kteří mají dar, ty, kteří v sobě skrývají požehnání Ubáru. Takové ženě neublíží, ale naopak u ní nacházejí klid a mír.“

Safia pořád cítila tělo zmije, jak se spokojeně vinulo na jejích ňadrech, jako kdyby se vyhřívalo na slunci. Pak vešla ta služebná, vykřikla a vyprovokovala hada k útoku. „Mohly jste někoho zabít.“

Lu’lu mávla, aby pokračovaly v cestě. „Nesmysl. Nejsme tak pošetilé. V tomto ohledu se nedržíme starých tradic. Odstranily jsme hadovi zuby. Nic ti nehrozilo.“

Safia pomalu vykročila tunelem, příliš ohromená, než aby odpověděla. Kara se ale zeptala: „A co to je tedy za dar? Co měl ten had u Safie vycítit?“

„Ty, které v sobě mají požehnání Ubáru, jsou schopné promítnout svou vůli do jiných myslí. Polní zvířata jsou zvláště vnímavá – podřizují se našim přáním a poslouchají naše pokyny. Čím jednodušší zvíře, tím snadněji se ovládá. Pojďte se podívat.“

Lu’lu přikročila ke stěně, kde byl v písčité zemi malý otvor. Safii mírně zabzučelo v hlavě. Z otvoru vylezl slepý hraboš s chvějícími se vousky. Vylezl staré ženě do dlaně jako ochočené kotě. Lu’lu ho

pohladila prstem a nechala ho jít. V mžiku zmizel ve své díře, jako kdyby ho překvapilo, že je vůbec venku.

„Takové jednoduché tvory lze ovlivnit velice snadno.“ Lu’lu kývla na Karu a všechny tři se opět vydaly chodbou dál. „Stejně jako lidi, jejichž mysl je pod vlivem drog.“

Kara sklopila zrak.

„V každém případě máme jen malý vliv na bdělou mysl lidí. Nejlepší, co dokážeme, je obestřít jejich vnímání, jsme-li dostatečně blízko. Nakrátko tak dokážeme zamaskovat svou přítomnost… a to jen přítomnost našich *těl*. Ani se šaty to už nedovedeme. Nejlépe to jde bez oblečení a ve stínu.“

Kara a Safia se na sebe podívaly. Byly tak užaslé, že ani jedna nevěděla, co by na to měla říct. Jednalo se o určitou formu telepatie a ovládání cizích myslí.

Lu’lu si upravila svůj plášť. „A tento dar můžeme samozřejmě soustředit i do svého vlastního nitra. To je naše největší požehnání, které spojuje naši linii až ke královně Bilkís, té, která byla první i poslední z nás.“

Safia si vzpomněla na příběhy o královně ze Sáby, které se vyprávějí po celé Arábii, Etiopii i v Izraeli. V mnoha z nich vystupují magické předměty: létající koberce, mluvící ptáci a dokonce v nich dochází i k přemísťování lidí a věcí psychokinezí. Nejvýznamnější muž v jejím životě, král Šalomoun, měl být údajně schopen rozmlouvat se zvířaty, podobně jako to právě předvedla *hodža*. Safii se před očima mihl obraz toho levharta, který napadl Johna Kana. Opravdu ty ženy dokázaly ovládat divoká zvířata? Byl tento talent inspirací pro všechny ty pozoruhodné příběhy spojované s královnou ze Sáby?

Kara prolomila ohromené ticho. „Co se stane, když nasměrujete ten dar do svého nitra?“

„Dojde k tomu největšímu požehnání,“ zopakovala Lu’lu a do hlasu se jí přimísila melancholie. „Uzraje v nás dítě. Dítě, počaté bez muže.“ Kara si vyměnila se Safii nevěřícný pohled. „Porod z panny…,“ zašeptala Kara.

Jako Panna Marie. Safia se nad tím odhalením zamyslela. *Je to důvod, proč byl první klíč, to železné srdce, ukryt v hrobce Mariina otce? Jako určitý druh projevené úcty? Jedné panny k druhé?*

Lu'lu pokračovala: „Ale nejedná se jen tak o nějaký porod. Dítě našeho těla je naším tělem, které se zrodilo znovu, aby zachovalo linii."

Safia zavrtěla hlavou. „Jak to myslíte?"

Lu'lu zvedla hůl a pokynula s ní kupředu i dozadu, aby do svého gesta zahrnula celý kmen. „Všechny jsme stejné. Kdybych to měla vyjádřit v moderních termínech, jsme geneticky identické. Největším požehnáním ze všech je dar uchovat naši linii čistou a vytvořit další generaci z naší vlastní dělohy."

„Klonování," řekla Kara.

„Ne," odporovala Safia. Chápala, co *hodža* popisuje. Tento rozmnožovací proces se vyskytuje u řady živočichů, zejména u hmyzu, a z nich nejznámějším příkladem jsou včely.

„Partenogeneze," řekla Safia nahlas.

Kara vypadala zmateně.

„To je druh rozmnožování, kde samice dokáže produkovat nedotčená vajíčka, jež obsahují celou její genetickou informaci. Tato vajíčka se pak rýhují a vzniká z nich přesná genetická kopie matky."

Safia se rozhlédla po chodbě. Všechny tyto ženy…

Jejich telepatický dar jim nějakým způsobem umožnil, aby se rozmnožovaly samy. *Nepohlavní rozmnožování.* Pamatovala si na jednoho ze svých profesorů biologie na Oxfordu, který se zmínil o tom, že poměrně zvláštní výstředností je vlastně *pohlavní* rozmnožování. Tělní buňky se normálně dělí a produkují dvě geneticky totožné buňky dceřiné. Jen zárodečné buňky ve vaječnících a varlatech podstupují zvláštní typ dělení, kterým vznikají buňky s polovinou původní genetické informace – u žen vajíčka, u mužů spermie – Jejichž splynutím vznikne nový jedinec. Pokud ale nějaká žena dokáže pouhou silou vůle toto redukční dělení ve svém neoplodněném vajíčku zastavit, pak by výsledné potomstvo bylo přesnou kopií matky.

Matka…

Safii se udělal v krku knedlík. Zastavila se a rozhlédla se po okolních tvářích. Pokud Lu'lu mluvila pravdu, pokud Safiina matka pocházela z tohoto kmenu, pak teď byla všude kolem ní. Mohla ji vidět ve všech možných vtěleních: od novorozence, který sál z matčina prsu, až po onu kojící matku, od malé holčičky, která se držela za ruku své starší sestry, až po stařenu u svého boku. Všechny byly její matka.

Safia teď pochopila záhadná slova *hodži.*

My všechny. Všechny jsme tvá matka.

To nebyla metafora. Byla to skutečnost.

Než se Safia stačila pohnout nebo promluvit, prošly kolem nich dvě ženy. Jedna nesla stříbrný kufřík se železným srdcem a druhá železný oštěp s bystou královny ze Sáby. Safia si znovu povšimla rysů té sochy. Tvář královny ze Sáby. Tvář všech těchto žen.

Náhle prozření Safií otřáslo a málem ji oslepilo. Musela se opřít o stěnu chodby. „Sába…"

Lu'lu přikývla. „Je první i poslední z nás. Je v nás všech."

Safii zněla v hlavě slova z dřívějšího rozhovoru s *hodžou:* „My všechny jsme královna ze Sáby."

Safia přihlížela, jak ji ženy míjejí. Tyto ženy se odnepaměti rozmnožovaly nepohlavně a jejich genetická informace se odvozovala od jedné ženy, první, která počala dítě tímto způsobem, aby oživila samu sebe.

Bilkís, královna ze Sáby.

Dívala se do tváře Lu'lu a viděla v ní zelené oči dávno mrtvé královny. Minulost, žijící v přítomnosti. První i poslední. Jak to bylo možné? Z čela průvodu se ozval výkřik.

„Vycházíme z hor," řekla *hodlá.* „Pojďte. Brány Ubáru už čekají."

7:33

Painter si zaclonil oči a díval se na stojící dodávku, na stoupající slunce a na písečné stěny, které je obklopovaly ze všech stran. Na tomto místě by rozhodně nebylo dobré uvíznout, až se přižene ta

bouře. Představil si, jak se přes ně ty obrovské duny převalí jako vlny přes kameny na pobřeží. Museli se brzy dát zase do pohybu.

Před několika minutami se jejich vůz hnal podél pásu vodorovného písku na okraji dun jako surfovací prkno značky Volkswagen. Štěrkové „ulice“, po kterých jeli, se už definitivně ztratily, takže museli pokračovat po ztvrdlém, upěchovaném písku.

Až na to, že všechen písek nebyl tak pevný.

„Velbloudí kaliště,“ poznamenal Barak, který klečel a díval se na zadní kola auta. Přední pneumatiky zapadly až po nápravu. „Písek je tu velice volný. A hluboký. Jako tekuté písky. Velbloudi se na takových místech převalují, aby se očistili.“

„Můžeme tu dodávku vyhrabat?“ zeptal se Omaha.

„Na to není čas,“ řekl Painter.

Barak přikývl. „A čím hlouběji budete hrabat, tím hlouběji auto zapadne.“

„V tom případě musíme vyložit, kolik toho pobereme, a pokračovat po svých.“

Danny ze svého místa, kde seděl v písku, zasténal. „Od teďka si opravdu budeme muset vybírat lepší dopravní prostředky. Nejdřív ta příšerná korba a teď zase tahle stará rachotina.“

Painter se vydal od vozu. Bylo v něm nahromaděno příliš mnoho nervózní energie, nebo se možná jednalo o nějaký oblak statické elektřiny ve vzduchu, který předcházel písečné bouři. „Vylezu na tuhle dunu. Rozhlédnu se, jestli neuvidím Šisúr. Nemůže to být víc než dva kilometry. Mezitím vyložte dodávku. Zbraně, vybavení, všechno.“

Painter vyrazil do kopce. Omaha se pachtil za ním. „Já to obhlédnu sám,“ řekl Painter a mávl na něj, aby se vrátil.

Omaha pokračoval ve šplhání a každým prudkým došlápnutím se bořil hluboko do písku, jako kdyby se mu mstil za uvíznutí vozidla. Painter neměl náladu se s ním dohadovat, a tak se oba plahočili po úbočí duny. Byla to delší a namáhavější cesta, než si Painter dole představoval.

Omaha se k němu o krok přiblížil. „Omlouvám se…“

Painter zmateně nakrabatil čelo.

„Za tu dodávku," zahučel Omaha. „Měl jsem si toho velbloudího kaliště všimnout."

„Tím se netrapte. Já bych do něj vjel taky."

Omaha pokračoval v cestě vzhůru. „Jen jsem se chtěl omluvit."

Painter cítil, že Omahova omluva se netýkala jen uvízlého vozu.

Konečně dorazili k hřebenu duny, ostrému jako nůž. Sesypával se jim pod nohama a po opačné straně stékaly pramínky písku.

Na poušti vládlo dokonalé ticho. Žádný zpěv ptactva, žádné cvrlikání hmyzu. Dokonce i vítr se na okamžik utišil. Pravý klid před bouří.

Painter civěl otevřenými ústy na rozlohu pouště. Od jednoho obzoru k druhému se táhly samé duny. Jeho pozornost ale upoutala zvířená stěna na severu – písečný hurikán. Temný oblak připomněl Painterovi bouřková mračna. Dokonce si všiml i několika modravých záblesků. Výboje statické elektřiny. Jako blesky.

Museli se dostat do nějakého úkrytu.

„Tamhle," ukázal Omaha rukou. „Ta skupinka datlovníků."

Painter rozeznal drobnou zelenou skvrnku asi kilometr odsud, pohřbenou mezi dunami, která se dala snadno přehlédnout.

„Oáza Šisúr," řekl Omaha.

Nebyla daleko.

Když se odvracel, koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Na východní obloze. Letěl tam černý komár, od něhož se odrážely paprsky ranního slunce. Nasadil si na oči brýle s nočním viděním, které ale momentálně nahradil obyčejnými čočkami, jimiž si ten předmět přiblížil.

„Co to je?"

„Přepravní vrtulník leteckých sil Spojených států. Pravděpodobně ze základny Thumrait. Krouží a přistává."

„Záchranná mise kvůli té bouři?"

„Ne. To je Cassandra." Painterovi zněl v uších její hlas. *Opravdu sis myslel, ze uvěřím tomu, ze máte namířeno k hranicím s Jemenem?* Tady bylo další potvrzení toho, jak vysoko ve Washingtonu zasahuje moc Cassandřiny skupiny. Jak si může myslet, že by nad ní dokázal zvítězit? Má jen pět lidí, většinou bez vojenského výcviku.

„Jste si jistý, že to je ona?"

Painter sledoval vrtuli helikoptéry, dokud nezmizela za dunami. „Ano. To je to označené místo na mapě. O šest mil dál.“

Painter si opět sundal brýle. Cassandra byla na jeho vkus příliš blízko. „Musíme se vydat na cestu,“ řekl.

Ještě jednou si ujasnil směr pochodu a vyrazil dolů k ostatním. Klouzali po písku, takže jim to netrvalo tak dlouho. Dole Painter přejel pohledem vyložený náklad. Bylo toho hodně. Ale nemohli si tu dovolit nechat nic, co by mohli potřebovat.

„Jak je to daleko?“ zeptala se Coral.

„Necelý kilometr,“ odpověděl Painter.

Na všech tvářích se objevil výraz úlevy.

Ale Coral si všimla jeho napětí a přistoupila k němu.

„Cassandra už je tu,“ řekl jí. „Na východ odtud.“

Coral pokrčila rameny. „To je dobře. Až udeří ta písečná bouře, uvízne tam, kde je. To by nám mohlo poskytnout další den nebo dva. Zejména jestli ta pobřežní oblast vysokého tlaku vzduchu opravdu splyne s místní bouří a vytvoří to očekávané monstrum.“

Painter přikývl a zhluboka se nadechl. Coral měla pravdu. Pořád to mohli zvládnout. „Díky,“ zamumlal směrem k ní.

„Kdykoliv, veliteli.“

Rychle si rozdělili výbavu. Největší bedna obsahovala jednotku podzemního radaru. Tu vzali mezi sebe Painter a Omaha. Byla nehorázně těžká, ale jestli měli prohledávat zříceniny a pátrat po zakopaných pokladech, mohli něco takového potřebovat.

Vyrazili na cestu, obešli mohutnou dunu, která na výšku měřila jako dvě fotbalová hřiště, a vydali se do svahu jedné menší duny. Slunce nadále stoupalo a rozpalovalo písek i vzduch. Brzy se už jenom plazili – došel jim adrenalin a byli vyčerpaní do morku kostí.

Konečně přelezli nízkou dunu a před nimi se na dně údolí objevil shluk moderních zděných domků, nějaká dřevěná stavba a malá mešita. Vesnice Šisúr.

Dole v údolí narušovala nekonečnou červeň Rub al-Chálí skvrna zeleně. Podél budov rostly akácie, na písku kolem tu a tam žlutě kvetly rostliny rodu *Tribulus* a mezi tím vším stály trpasličí palmy. Vějířovité listy vyšších stromů, připomínajících mimózy, dosahovaly

skoro až k zemi a vytvářely obdobu stinných zahradních altánků. Nad oázou se navíc tyčily všudypřítomné datlové palmy.

Po cestě pouští, kde jedinou vegetaci představovaly slanomilné křoviny a ubohé trsy střapcovité ostřice, připomínala oáza Šisúr samotný Eden.

Ve vesnici se nic nehýbalo. Vypadala liduprázdná. Vítr opět zesílil, jak se k nim přibližoval přední okraj bouře. V malých písečných vírech se převalovaly odpadky. Z otevřených oken vlály látkové závěsy.

„Nikdo tu není," poznamenala Coral.

Omaha vykročil kupředu a rozhlédl se po městečku. „Evakuovali se před bouří. Na druhou stranu je ale tohle místo stejně mimo sezonu skoro liduprázdné. Šisúr je spíš jen stanice pro putující beduínské kmeny. Ty sem přicházejí a zase odcházejí. Když byly hned vedle objeveny ty zříceniny, které tu znamenaly začátek turistiky, vyrostl Šisúr ve víceméně stálou vesnici. I tak je ale více obydlen jen v sezoně."

„Takže kde přesně jsou ty ruiny?" zeptal se Painter.

Omaha ukázal k severu. Tam se nad rovnými písky zvedala malá polorozpadlá kamenná věž.

Painter ji považoval za přirozený skalní útes, za jednu z mnoha drobných stolových hor či pahorků, které je možné na poušti najít. Teprve teď si povšiml pravidelných kamenů, z nichž byla věž vybudována. Vypadalo to jako strážní věž.

„Citadela Ubáru," řekl Omaha. „Zdejší nejvyšší bod. Většina zřícenin je ukryta vespod, takže není vidět." Vykročil k opuštěné vesnici.

Ostatní ho následovali, nakláněli se proti vytrvalému větru a odvraceli tváře před poryvy písku.

Painter se zdržel ještě chvilku na místě. Tak nakonec opravdu dorazili do Ubáru. Ale co tu najdou? Díval se na nebezpečnou stěnu, která se tyčila na severu. Písečná bouře vyplňovala celý obzor a vymazávala zbytek světa. I za tu chvilku, co ji Painter sledoval, pohltila další kus pouště.

Tam, kde se bouře setkávala s pískem, přeskočilo několik dalších modravých výbojů. Přihlížel, jak se po svahu jedné duny skutálel

mimořádně dlouhý blesk, jako balónek, poháněný silným větrem. Chvílemi pohasínal, jako kdyby se nořil do písku. Painter zadržel dech. Věděl, čeho byl právě svědkem.

Kulový blesk.

Díky takovému se vznítil ten meteorit v Britském muzeu. Obešli celý kruh a vrátili se na počátek.

U ramene mu promluvil hlas tak nenadále, až se lekl. „Modrý džin pouště," řekl Barak, který si všiml téhož úkazu. „Bouře vždy vyvolávají džiny."

Painter se na něj podíval a přemítal, jestli Barak skutečně věří v to, že se jedná o zlé duchy, nebo jestli to bere jen jako historku, která má vysvětlit pozorovaný jev.

Zdálo se, že Barak vycítil, nad čím Painter uvažuje. „Ať už je to cokoliv, není to nic dobrého." Vydal se za ostatními.

Painter ještě chvilku pozoroval obludnou bouři a v očích ho štípal písek, hnaný větrem. To byl teprve začátek.

Když vyrazil dolů z posledního svahu, pohled mu zabloudil k východu. Nic se tam nehýbalo. Zvlněné duny všechno zakrývaly. Jako širé moře. Ale Cassandra a její skupina tam čekaly na svou příležitost.

Žraloci… krouží a krouží kolem…

8:02

Takový dopravní prostředek Safia nečekala – rozhodně ne u prastarého kmene, jehož linie vedla až ke královně ze Sáby. Jeli terénním vozidlem, jehož silné pneumatiky se lehce pohybovaly po písečném povrchu dun. Zrovna přeletěly vrchol jedné z nich, chvilku se vznášely ve vzduchu a vzápětí bezpečně přistály na opačném svahu. Kola a tlumiče absorbovaly sílu nárazu.

Safia se přesto zdravou rukou křečovitě držela střešní výztuže automobilu, jako kdyby se jednalo o madlo vozíku horské dráhy. Kara dělala to samé, až jí zbělely klouby prstů. Obě byly oblečené do stejných pouštních plášťů s kápěmi přetaženými přes hlavu a šátky proti písku omotanými kolem dolní poloviny obličeje – chránily se

tak proti nepříjemně šlehajícímu větru. Kromě toho měly na očích polarizované sluneční brýle.

Na předním sedadle vedle řidičky, šestnáctileté dívky jménem Džehd, seděla Lu'lu. Řidička – i když chvílemi by případnějším označením bylo slovo pilotka – měla rty stisknuté do úzké čárky, ale v jejích očích probleskovalo vzrušení.

Za nimi následovala další vozidla. V každém cestovalo pět žen. Křižovaly za nimi sem tam, aby se vyhnuly proudům písku, uvolněným autem před nimi. Po obou stranách je doprovázelo asi deset písečných motocyklů s balonovými pneumatikami, které obratně překonávaly vlny způsobené většími vozidly a přeskakovaly vrcholy dun.

Rychlost karavany byla vynucena okolnostmi.

Ze severu se proti nim valila písečná bouře.

Když vyšly z podzemního bludiště chodeb, Safia zjistila, že se ocitly na opačné straně Zufárských hor, na okraji pouště Rub al-Chálí. Prošly *pod* celým horským masivem starými říčními koryty, vymletými do vápencových skal.

U ústí chodby na ně čekaly terénní vozy a motorky. Kara je kvitovala s údivem, protože čekala spíše velbloudy nebo jiný méně sofistikovaný způsob přepravy. Lu'lu suše vysvětlila: *Naše linie sice vede do daleké minulosti, ale my samy žijeme v přítomnosti.* Rahím netrávily celé svoje životy na poušti, ale stejně jako kdysi královna ze Sáby cestovaly, vzdělávaly se a dokonce slavily úspěchy. Měly k dispozici bankovní účty, část kapitálu ukládaly do cenných papírů a obchodovaly s ropou.

Celá skupina teď rychle ujížděla k Šisúru, aby předstihla bouři.

Safia proti tomu spěchu nic nenamítala. Nevěděla, jak dlouho ještě Cassandře bude trvat, než prohlédne její lest. Pokud jí měly hlavní cenu vyfouknout před nosem, nesměly váhat s využitím jakékoliv výhody, které se jim dostane.

Lu'lu i ostatní spoléhaly na Safii, že jim ukáže cestu. Slovy staré *hodži: Klíče se odhalily jen tobě. Stejně tak to bude s bránami.* Safia se modlila, aby se stařena nemýlila. Až sem je dovedla na základě své intuice a znalostí. Doufala, že její odbornost jí pomůže překonat i zbytek cesty.

Lu'lu na předním sedadle zvedla vysílačku, chvíli poslouchala a pak do ní promluvila. Vzadu nebylo slyšet, co říká, protože všechna slova zanikla v hukotu motoru a kvílení větru. Jakmile Lu'lu ukončila hovor, otočila se k nim.

„Možná budeme mít problémy," zavolala na ně. „Průzkumnice, které jsme vyslaly napřed, hlásí, že do Šisúru vstoupila malá skupinka ozbrojených cizinců."

Safii vyskočilo srdce až do krku. *Cassandra…*

„Třeba jen hledají nějaký úkryt. Průzkumnice objevily vozidlo. Starou dodávku, která uvízla ve velbloudím kališti."

Kara se prudce naklonila kupředu. „Dodávku… není to modrý volkswagen?"

„Proč?"

„To by mohli být naši přátelé. Lidé, kteří nám pomáhají."

Kara se podívala na Safii a v očích se jí zračila naděje.

Lu'lu opět zvedla vysílačku a následovala krátká konverzace. Přikývla a otočila se znovu ke Kaře a Safii. „Je to modrý eurovan."

„To jsou oni," vykřikla Kara. „Jak věděli, kde nás mají hledat?"

Safia zavrtěla hlavou. Zdálo se to být nemožné. „Stejně bychom měly být opatrné. Možná je zajala Cassandra a její muži."

A i kdyby to opravdu byli jejich přátelé, Safii přesto sevřela srdce obava. Kdo z nich přežil? Painter se ji pokoušel zachránit, riskoval svůj život a kryl jí záda, aby mohla uniknout. Dostal se z toho? V uších jí stále zněl zvuk přestřelky, který slyšela, když na hřbetě velblouda opouštěla Jobovu hrobku.

Všechny odpovědi ležely v Šisúru.

Po dalších deseti minutách rychlé jízdy přes duny se před nimi v malém údolíčku objevila vesnice Šisúr, obklopená ze všech stran pouští. Věž malé mešity se tyčila nad skupinkou chatrčí a domků. Všechna vozidla zastavila před hřebenem duny. Vystoupilo z nich několik žen, které zalehly s ostřelovacími puškami na zem. Barvy jejich plášťů dokonale splývaly s okolním pískem.

Safia se obávala náhodných výstřelů, a proto vystoupila také. Kara ji následovala. Přešly ke hřebenu. Opatrnost je přiměla, aby si klekly na všechny čtyři.

Ve vesnici nebyly vidět žádné známky pohybu. Slyšeli ti lidé příjezd terénních vozidel a ukryli se někde v obavách před neznámou skupinou? Safia se rozhlížela po okolí.

Na severu pokrývaly plochu patnácti akrů ruiny, obehnané napůl rozpadlou zdí, vykopanou z písku a zrekonstruovanou. Ze zdi v pravidelných intervalech vystupovaly strážní věže: kamenné kruhy bez střechy, vyhnané do výšky prvního patra. Nejdramatičtěji ale vyhlížela ústřední citadela, trojpodlažní kamenná budova, vystavěná na vrcholu nízkého pahorku nad hlubokým rozeklaným útesem, který mizel v zemi. Otvor pokrýval většinu plochy ohraničené zdmi a jeho dno leželo v šeru.

Safia věděla, že zřícenina náhorní pevnosti představuje jen polovinu původní stavby. Druhá polovina se ukrývá na dně jámy. Závrt, který se pod ní otevřel, pohltil kusy zdí a polovinu hradu. Pod městem se rozkládala přírodní vápencová nádrž. Jak v ní poklesla hladina vody díky vysušení a nadměrnému odčerpávání, zůstala jen dutá podzemní prostora, která nakonec nevydržela, propadla se a pohřbila v sobě polovinu města.

Náhlý pohyb přilákal Safiinu pozornost k vesnici padesát metrů odtud.

V jedněch dveřích se objevila postava oblečená do *dišdášy* a s hlavou zahalenou tradičním ománských šátkem. Muž zvedl v jedné ruce hrnek.

„Zrovna jsem udělal čaj. Jestli chcete taky trochu, musíte pohnout zadky sem dolů.“

Safia si stoupla. Frajerské způsoby toho člověka bezpečně poznala. Omaha…

Projela jí vlna úlevy. Než si stačila uvědomit, co dělá, sbíhala dolů ze svahu a oči se jí zalily slzami. Už za běhu ji překvapila hloubka emocí, jež v ní pohled na Omahu vyvolal.

Doběhla na štěrkovou cestu.

„Zůstaňte tam, kde jste,“ varoval ji Omaha, který o krok ustoupil. Z oken a sousedních dveří se náhle naježily hlavně zbraní. Byla to past…

Safia se zastavila – zmatená a raněná. Než stačila jakkoliv zareagovat, z úkrytu za nízkou zídkou vyskočila jiná postava, která ji

popadla a otočila. Mužská pěst ji uchopila za vlasy, strhla ji hlavu nazad a kůže na takto odhaleném krku se dotklo něco ocelově studeného.

Zatřpytila se dlouhá dýka.

Ozvalo se ledově zuřivé zašeptání. Šel z něj větší chlad než z nože na hrdle. „Unesli jste naši přítelkyni.“

Přistoupil k ní Omaha. „Sledovali jsme váš příjezd. Rozhodně bych nezapomněl na tvář toho, kdo se mě pokoušel unést.“

„Co jste udělali s doktorkou al-Mázovou?“ zasykl jí u ucha znovu ten ledový hlas a dýka se jí přitiskla ke krku ještě víc.

Safia si uvědomila, že má stále zakrytý obličej šátkem a brýlemi. Mysleli si, že je jednou z těch žen, které zřejmě měli za nějaké bandity. Bez dechu a plná strachu zvedla ruku a sundala si z obličeje šátek i brýle.

Omahovi chvilku trvalo, než mu došlo, koho vidí. Zíral jí do obličeje, pak vyrazil kupředu a odstrčil ruku toho druhého muže stranou. „Panebože, Safie…“ Pevněji objal.

V rameni se jí ozvala palčivá bolest. „Omaho, moje paže.“

Okamžitě uvolnil svoje sevření. Ve dveřích a oknech se objevili ostatní.

Safia se ohlédla. Za ní stál muž, stále ještě s dýkou v ruce. Painter. Nepoznala ho ani po hlase. Jen těžko dokázala přiřadit ten pohled k chápavému muži, jehož znala. Pořád cítila dýku, přitisknutou na kůži, i sevření vlasů.

Painter o krok ustoupil. V jeho očích bylo vidět ulehčení, ale také další emoci, příliš syrovou na to, aby ji Safia dokázala zařadit. Stud a lítost. Uhnul očima k sousední duně.

Na jejím hřebeni teď stála řada terénních vozidel a motorek se spuštěnými motory, které výhrůžné vyly ve vysokých otáčkách. Rahím se připravovaly na její záchranu. Za nejbližšími rohy budov se objevily ženy ve stejném oblečení jako měla Safia, a v rukách držely pušky připravené k palbě.

To už z duny sbíhala Kara a mávala ve vzduchu pažemi. „Všichni zpátky!“ křičela nahlas. „Jde jen o nedorozumění.“

Omaha potřásl hlavou. „Tak tahle ženská si šátek sundávat nemusí. Tohle velitelské ječení bych poznal všude.“

„Kara…," hlesl užasle Painter. „Jak to?"

Omaha se obrátil k Safii. „Jsi v pořádku?"

„Nic mi není," podařilo se jí vykviknout.

Připojila se k nim Kara. Odhrnula si šátek z čela. „Nechte jí na pokoji." Mávla na ně, aby ustoupili. „Nechte jí aspoň trochu vydechnout."

Omaha poslechl. Kývl směrem k hřebeni duny. Rahím začaly obezřetně sestupovat dolů. „Takže kdo jsou vaši přátelé?"

Kara pokrčila rameny. „To bude chtít trochu delší vysvětlení."

8:22
OMÁNSKÁ POUŠŤ

Cassandra přistoupila ke svému stanu, standardnímu modelu americké armády určenému pro přežití v pouštích, který byl navržen tak, aby vydržel vítr do rychlosti sto třiceti kilometrů za hodinu. Jeho návětrnou stranu ještě navíc vyztužila.

Celý tým měl k dispozici podobné stany. Větší transportní vozidla byla navíc zaparkována tak, aby sloužila jako větrolamy.

Ve stanu si Cassandra setřásla písek z oblečení. Měla na sobě klobouk se širokým okrajem, převázaným přes uši, a obličej si chránila šátkem. Vítr teď foukal v zuřivých poryvech, které napínaly kotvící lana stanů a uváděly do pohybu vrstvy písku pod nohama. Písečná bouře se hnala kolem jako plně naložený vlak.

Právě se vrátila z poslední obhlídky rozmístění jednotky a ujistila se, že všechny vrtulníky jsou dobře zakryté. Její muži už spustili majáčky GPS a kontrolovali polohu podle družic na geostacionárních drahách. Teď už by do jejího počítačového mapovacího systému měla proudit data.

Cassandře zbývalo několik hodin, než statická elektřina písečné bouře začne ohrožovat elektronické přístroje, které tudíž budou muset být vypnuty. To je dostatek času k tomu, aby si stáhla data z družice LANDSAT, zaměřené na jejich majáčky GPS. Radar satelitu byl schopen proniknout dvacet metrů pod povrch písku. Poskytne jí tak představu o tom, co mají pod sebou. Nějaký náznak toho, kde by měli začít kopat. Jakmile se ta bouře přežene, její skupina se pustí do

práce s buldozery a rypadly. Než si někdo jejich vykopávek všimne, budou už dávno pryč. Takový byl plán.

Cassandra se protáhla plátěným vchodem do stanu. Vnitřek byl zařízen vpravdě spartánsky. Polní lehátko a výstroj. Zbytek stanu zabíral moderní satelitní systém. Ostatní elektronické vybavení ještě nevybalila z vaků.

Přešla k laptopu a usedla na lehátko. Připojila se k JPL v Houstonu a zadala autorizaci pro přístup k datům LANDSATU. Průlet nad oblastí se měl uskutečnit před pěti minutami. Data už na ni čekala. Stiskla několik kláves a začala data stahovat.

Sedla si pohodlněji a sledovala, jak se obrazovka plní načítaným obrázkem pouště. Viděla svoje nákladní auta, stany a dokonce i latrínu. Družice procházela naprosto přesně nad jejich táborem.

Pomalu se začal objevovat druhý obrázek. Hlubší průzkum.

Cassandra se naklonila blíž k počítači.

Postupně se vykreslil úplně jiný výjev – skalnaté podloží pod vrstvou písku. Jednalo se o fosilní záznam dřívějšího období, uchovaný ve vápencových skalách. Většina podloží byla plochá, jen přes jeden roh snímku probíhalo staré říční koryto, kterým vtékala voda do dávného jezera, jež se nacházelo pod jejich táborem.

Cassandra si obrázek pečlivě prohlížela.

Neviděla tu nic zajímavého. Žádný meteorický kráter, žádný artefakt, který by upoutal její pozornost.

Narovnala se. Přepošle snímky dvěma geologům, které si Bratrstvo platilo. Snad z toho vyčtou víc než ona.

Její pozornost přitáhl hluk od vchodu do stanu.

Dovnitř vkulhal John Kane. „Zachytili jsme signál doktorky al-Mázové.“

Cassandra se k němu prudce otočila. „Kdy? Kde?“

„Před osmi minutami. Trvalo několik dalších minut, než jsme zaměřili přesnou polohu. Signál se objevil deset mil západně od nás. V době zaměření se už přestal pohybovat. Zastavila se asi šest mil odtud.“

Překulhal k mapě na pracovním stole a ukázal na ni prstem. „Přímo tady.“

Cassandra se naklonila vedle něj a přečetla jméno, které bylo v daném místě na mapě uvedené. „Šisúr. Co tam je?“

„Ptal jsem se jednoho z techniků v Thumraitu. Říkal, že to je místo, kde byly nalezeny staré zříceniny Ubáru. V devadesátých letech minulého století.“

Cassandra upřeně zírala na mapu. Červené a modré linie stále ještě vypadaly čerstvé. Červený kroužek označoval jejich současnou polohu. Položila do něj prst a jela zpátky po červené lince.

Linka procházela Šisúrem.

Zavřela oči. Znovu si představila kurátorčin výraz, když nakreslila ten kroužek. Kurátorka nepřestávala studovat mapu a v očích měla nepřítomný výraz, jako kdyby v duchu něco počítala.

„Ta zatracená děvka…“ Cassandra sevřela ruku v pěst. Projela jí zlost. Kdesi v hloubi duše ale pocítila i respekt.

John Kane stál vedle ní s nakrčeným obočím.

Cassandra se podívala znovu na snímek LANDSATU. „Tady nic není. Oblafla nás. Jsme na špatném místě.“

„Kapitáne?“

Podívala se Kanovi do očí. „Připravte svoje muže. Vyrážíme. Chci být na cestě během následujících deseti minut.“

„Ale ta písečná bouře…“

„K čertu s ní. Máme akorát dost času. Jedeme pryč. Nemůžeme si dovolit, aby nás tu zastihla a zdržela ta bouře.“ Strkala Kana ze stanu. „Nechte tu vybavení, stany i zásoby. Vezměte si s sebou jenom zbraně.“

Kane vyšel ze stanu.

Cassandra se obrátila k jednomu ze svých zavazadel. Otevřela je a vyndala malý digitální vysílač. Zapnula jej, vyťukala příslušnou frekvenci a kanál, který odpovídal implantovanému přijímači u Safiiny páteře.

Na chvíli podržela prst nad vysílacím tlačítkem. Jeden dotyk a peleta trhaviny C4 v krku té kurátorky vybuchne, poškodí jí páteř a okamžitě ji zabije. Cassandra pocítila neovladatelné nutkání tlačítko opravdu zmáčknout. Místo toho ale vysílač nakonec vypnula.

Ruku jí nezadržel soucit. Safia prokázala svou obratnost při luštění hádanek. Možná budou její schopnosti ještě potřebovat. Ale hlavně si Cassandra nebyla jistá, jestli je s tou ženou zrovna Painter.

To bylo podstatné.

Cassandra chtěla, aby Painter viděl Safii umírat.

17. kapitola

ODEMYKANÍ ZÁMKU

4. PROSINCE, 9:07
ŠISÚR

Safia si nasadila brýle. „Mají všichni svoje vybavení?“

„Vypadá to, jako kdyby padal soumrak,“ poznamenal Clay u otevřených dveří. Okna jednoho domku ze škvárobetonových tvárnic byla zabedněná. Vybrali si právě tuto budovu, protože měla pevné dveře, které se daly zavřít před blížící se vichřicí. Kromě toho se otvíraly na jižní straně domu, tedy na opačné straně, než odkud měl přijít hlavní nápor.

Safia otevřenými dveřmi viděla, že ranní oblohu nahradila oblaka zvířeného písku, která zahalila svět do děsivého příšeří. Mraky prachu zakryly slunce. Uličkami po obou stranách domu i přímo před ním se prohánělly drobné písečné víry. Přední okraj bouře už byl tu. O kus dál sténalo a hřmělo srdce bouře jako nějaké vyhladovělé zvíře, které si prokousává cestu pouští.

Nezbývalo jim mnoho času.

Safia se obrátila čelem ke skupině, shromážděné v hlavní místnosti. Většina budov v Šisúru byla ponechána otevřená a odemčená. Sezónní obyvatelé jednoduše vzali s sebou všechno, co mohli a nenechali tu nic, co by stálo za ukradení, kromě několika rozbitých hrnců, špinavého a popraskaného nádobí v kuchyňském dřezu a spousty bledě zelených štírů. Dokonce i závěsy byly pryč.

„Všichni máte určená místa, která budete prohledávat,“ řekla Safia. Na jedné stěně visela přišpendlená mapa. Safia rozdělila celé naleziště na pět sektorů, jeden na každý detektor kovů, jež měli k dispozici. Spojení mezi jednotlivými skupinkami budou udržovat

prostřednictvím vysílaček. Všichni, dokonce i malé děti, měli pátrat na určeném místě, a k tomuto účelu byli vybaveni krumpáči, lopatami a rýči.

„Jestli váš detektor zachytí nějaký signál, označte dané místo a nechte ostatní, ať to vykopou. Buďte v pohybu a nepřestávejte pátrat dál."

Všichni přikývli, že její pokyny pochopili. Pátrači byli oblečeni do červenohnědých pouštních plášťů, jež dodala Lu'lu. Všichni měli zahalené tváře a oči si chránili brýlemi. Vypadalo to, jako kdyby se chystali ponořit pod vodu.

„Pokud naleznete něco významného, dejte mi to vědět vysílačkou. Přijdu se podívat. A nezapomeňte…" Poklepala si na hodinky na ruce zavěšené v pásce. „Za čtyřicet pět minut se všichni vrátíme sem. Hlavní nápor bouře má udeřit za necelou hodinu. Přečkáme ji tady, prozkoumáme nálezy a jakmile se vichřice zase trochu utiší, budeme pokračovat. Nějaké otázky?"

Nikdo nezvedl ruku.

„Tak jdeme na to."

Třicet pátračů vyrazilo do bouře. Vzhledem k tomu, že nejpravděpodobnějším místem, kde mohli nalézt brány Ubáru, byla citadela, zavedla Safia většinu členů týmu právě do zřícenin pevnosti, které si zasluhovaly největší pozornost. Painter a Clay za sebou táhli sáňky s podzemním radarem. Barak nesl detektor kovů přes rameno jako pušku. Coral a Kara za nimi vlekly nářadí ke kopání. Jejich skupinku uzavírala Lu'lu a ta mladá řidička terénního vozu, Džehd. Všechny ostatní Rahím se rozdělily do několika skupin, které měly prohledat ostatní místa.

Safia obešla roh jejich budovy. Okamžitě ji poryv větru donutil o krok ustoupit. Jako kdyby do ní neurvale strčila písečná, hrubá ruka samotného Boha. Naklonila se proti větru a vydala se ke vstupním branám zřícenin.

Všimla si, že Painter pozorně sleduje *hodžu*. Po shledání každý stručně popsal ostatním svůj příběh, aby všichni věděli, co se stalo. Safiino vyprávění bylo samozřejmě nejvíce šokující a fantasknί: tajný kmen žen, jejichž rodová linie vede až ke královně ze Sáby a poskytuje jim zvláštní duševní schopnosti s centrem v srdci Ubáru. I

když měl Painter zahalenou tvář šátkem a na očích brýle, už jeho držení těla jasně signalizovalo pochybnosti a nedůvěru. Neustále se ostražitě držel mezi *hodžou* a Safií.

Prošli vesnicí a dřevěnou branou do zřícenin. Skupina se rozdělila a každý zamířil na předem určené stanoviště. Omaha a Danny zvedli ruce na pozdrav a vydali se k závrtu pod citadelou. Vzhledem k jejich zkušenostem z terénních vykopávek budou dohlížet na průzkum závrtu. Ta propast totiž představovala další možné místo, kde mohli očekávat nějaký významný nález – jednalo se vlastně o roh pevnosti, který se propadl pod zem.

Přesto Omaha nebyl se svým úkolem příliš spokojený. Od Safiina příjezdu ji sledoval na každém kroku, seděl vedle ní a téměř neustále pozoroval její tvář. Cítila, že se díky jeho pozornosti červená, napůl rozpaky a napůl podrážděním. Ale chápala, že se mu ulevilo, když se objevila živá, a nic proti jeho pozornosti nenamítala.

Painter se jí na druhou stranu vyhýbal a choval se s chladnou profesionalitou. Safiino vyprávění vyslechl bez jakékoliv reakce. Něco se mezi nimi změnilo a zkomplikovalo. Věděla, o co šlo. Na poslední chvíli se zarazila, aby si nepromnula rukou krk v místě, kde k němu přitiskl dýku. Odhalil jí jinou stránku své osobnosti, daleko zuřivější a ostřejší než břitva. Ani jeden z nich teď netušil, jak se s tím vypořádat. I Safii to šokovalo a zneklidnilo. Painter se uzavřel do sebe.

Safia se místo toho raději soustředila na záhadu, která je očekávala, a odvedla tým po příkré stezce k pevnosti umístěné na pahorku. Jakmile vystoupali na vrchol, otevřel se jim pohled na celý komplex okolních zřícenin. Safia je na vlastní oči viděla naposled před deseti lety. Tehdy tu byla jen citadela v havarijním stavu – vlastně tu byla jen hromada kamení a zbytek zdi. Nyní byly z písku vykopány celé hradby, částečně opravené archeology, spolu s pahýlovitými základnami sedmi věží, které je kdysi střežily.

Dokonce i deset metrů hluboký závrt byl vyčištěn a proset.

Nejvíce pozornosti se ale dostalo samotné citadele. Rozvalené kameny byly poskládány zpět do původní podoby jako kousky skládačky. Hrad měl čtvercový půdorys o straně třicet metrů, který podpíral kruhovou strážní věž.

Safia si představila, jak po jejím ochoze přecházejí hlídky a sledují příchod karavan i případné nájezdy lupičů. Pod pevností prosperovalo rušné město: obchodníci tu prodávali keramiku, barevné látky, vlněné koberečky, olivový olej, palmové pivo či datlové víno, kameníci se činili, aby postavili vyšší zdi, a po celém městě se ozývalo štěkání psů a ryk velbloudů, po jejichž stájích pobíhaly rozesmáté děti. Za hradbami města se zelenala zavlažovaná pole s čirokem, bavlnou, pšenicí a ječmenem. Bývala to oáza plná obchodu i života.

Safiin pohled zabloudil k závrtu. Pak to jednoho dne všechno skončilo. Město bylo zničeno. Lidé v pověrčivé hrůze prchli. A Ubár zmizel pod nánosy písku a let.

Ale to všechno se odehrávalo jen na povrchu. Příběhy o Ubáru však odkazovaly do větší hloubky – vyprávěly o magických silách, despotických králích, ohromných pokladech a o městě tisíce sloupů.

Safia se ohlédla na obě ženy, jednu starou, jednu mladou – identická dvojčata, mezi kterými byl rozdíl několika desetiletí. Jakým způsobem se daly propojit obě tváře Ubáru: mystická a světská? Odpovědi ležely právě tady. Tím si byla Safia jistá.

Přešla ke vchodu do citadely a podívala se vzhůru.

Painter rozsvítil baterku a přejel světelným kuželem po tmavém interiéru pevnosti. „Měli bychom se pustit do práce.“

Safia překročila práh. Jakmile vstoupila dovnitř, vítr ustal a vzdálený hřmot písečné bouře se ztlumil.

Připojila se k ní Lu’lu.

Následoval je Barak, který začal přejíždět detektorem kovu po podlaze těsně za ní, jako kdyby chtěl vymazat z písku její stopy.

Po sedmi krocích chodbou se otvírala místnost bez oken – uměle vytvořená jeskyně. Zadní stěnu tvořila hromada zhroucených kamenů.

„Prohledejte tu místnost,“ přikázala Safia Barakovi.

Vysoký Arab přikývl a začal pátrat po ukrytých artefaktech.

Painter a Clay umístili podzemní radar přesně podle jejích instrukcí.

Safia přejela svou svítilnou po stěnách a stropě. Nikde žádná výzdoba. Někdo tu kdysi rozdělával oheň. Na stropě zůstaly zčernalé šmouhy od sazí.

Přecházela po místnosti a hledala jakákoliv vodítka. Barak křižoval sem a tam a ohledával svým detektorem stěny i podlahu. Vzhledem k rozměrům místnosti to netrvalo dlouho. Nic tu nebylo. Detektor ani jednou nepípnul.

Safia stála ve středu místnosti. Toto byla jediná vnitřní svatyně, která se dochovala. Věž nad hlavou se zhroutila sama do sebe a zničila všechny prostory, které v ní kdysi mohly být.

Painter zapnul podzemní radar a aktivoval přenosný monitor. Clay vstoupil do místnosti a pomalu za sebou táhnul červené saně jako ujařmené dobytče. Safia přešla k obrazovce a sledovala, co se na ní objeví. Jestli tu byly nějaké tajné podzemní prostory, radar je najde.

Monitor zůstával temný. Nic. Pevná skála. Samý vápenec.

Safia se narovnala. Jestli existovalo nějaké tajné srdce Ubáru, muselo být pod zemí. Ale kde?

Třeba měl víc štěstí Omaha se svým týmem.

Safia uchopila vysílačku. „Omaho, slyšíš mě?“

Chvilka ticha. „Jo, co se děje? Našli jste něco?“

„Ne. Je něco v té jámě?“

„Zrovna dokončujeme prohledávání, ale zatím nic.“

Safia se zamračila. To byla dvě nejslibnější místa, kde mohli objevit nějaké odpovědi. Tady bylo duchovní centrum Ubáru, královský dům. Dávná královna by jistě chtěla mít okamžitý přístup k tajnému srdci Ubáru. Vchod do něj by jí byl určitě nablízku.

Safia se obrátila k Lu’lu. „Zmínila jste se, že po zdejší tragédii královna uzavřela Ubár a klíče schovala na různá místa.“

Lu’lu přikývla. „Až do doby, kdy uzraje čas k novému otevření.“

„Takže ta brána nebyla zničena při propadu závrtu.“ *To byla klika. Trochu moc velká klika.* Safia se nad tím zamyslila a cítila, že má na dosah nějaké vodítko.

„Možná bychom měli přinést oba klíče sem,“ napadlo Paintera.

„Ne,“ odmítla Safia. Klíče budou důležité až po nalezení brány. Ale kde ta brána je, když není v pevnosti?

Painter vzdychl a založil si ruce na prsou. „Můžeme zkusit překalibrovat radar, zvýšit intenzitu a hledat ve větší hloubce.“

Safia zavrtěla hlavou.

„Ne, ne, jdeme na to úplně špatně. Příliš se spoléháme na moderní techniku. Ta nám tuhle hádanku vyřešit nepomůže.“

Painter vypadal, jako kdyby se ho její poznámka tak trochu dotkla. Technologie byla jeho doménou.

„Přemýšlíme moc technicky. Detektory kovů, radary, souřadnice, mapování. Tohle všechno se už jednou udělalo. Ta brána, pokud dokázala vydržet tak dlouho neobjevená, se musí nacházet v přírodní krajině. Všem na očích. Jinak už by ji někdo našel. Musíme přestat používat nástroje a začít myslet hlavou.“

Uvědomila si, že ji Lu’lu pozoruje. *Hodža* měla stejnou tvář jako královna, která Ubár kdysi uzavřela. Ale měly ty dvě i společnou povahu?

Safia si představila Reginalda Kensingtona, navěky uvězněného ve skle – symbol bolesti a muk. *Hodža* po celé roky nepromluvila. Musela jeho tělo vykopat, dopravit je do horského domova a ukrýt je tam. Teprve objevení klíčů k Ubáru ji přimělo, aby porušila mlčení a odhalila svá tajemství. Za tím vším stálo nelítostné odhodlání.

A jestli byla dávná královna stejná jako *hodža*, ochraňovala Ubár se stejným nelítostným odhodláním, s nemilosrdností, která hraničila s bezohledností.

Safií projela vlna ledového chladu, když si vzpomněla na svou původní otázku. *Jak to, že brána tak příhodně přežila kolaps závrtu?* Vtom jí odpověď došla. Zavřela oči s náhlým úděsem. Dívala se na to všechno špatně. Opačně. Všechno to dávalo zvrácený smysl.

Painter musel vycítit její náhle rozrušení. „Safie…?“

„Už vím, jak byla uzavřena brána Ubáru.“

9:32

Painter vyběhl z domu ze škvárobetonových cihel. Safia ho vyslala, aby co nejrychleji přinesl skener radioaktivních paprsků, který byl součástí vybavení, jež ukořistili z Cassandřina auta. Cassandra ho zjevně ukázala Safii ještě v Salále, aby jí dokázala, že

železné srdce opravdu vykazuje známky rozpadu antihmoty, a přesvědčila ji o pravém důvodu pátrání.

Kromě skeneru Painter objevil celou bednu s analytickými přístroji, sofistikovanějšími, než s jakými dosud přišel do styku. Coral se na ně dívala značně dychtivě, i když její jediný komentář zněl: „Pěkné věcičky.“

Painter s sebou namáhavě táhl celou krabici. Safia byla něčemu na stopě.

Bouře se do něj opírala plnou silou a zpomalovala jeho postup dřevěnou branou do zřícenin. Do každého odhaleného milimetru kůže narážela zrnka písku a šátek i plášť mu vlál ve větru. Den se změnil v šero. A to byl stále jen přední okraj bouře.

Na severu svět končil černou stěnou, kterou protínaly pavučinky modrých blesků. Statické výboje. Painter cítil elektřinu ve vzduchu. NASA kdysi dělala studie kvůli plánované expedici na Mars, aby dokázala posoudit, jak vybavení a lidé snášejí takové písečné bouře. Pro elektronické vybavení nepředstavoval největší nebezpečí vítr nebo vířící písek, ale extrémní statický náboj v ovzduší, vytvářený kombinací suchého vzduchu a kinetické energie. Ten náboj by klidně dokázal usmažit obvody během několika vteřin a vyvolával bolestné praskání na kůži. A tato bouře byla jedním obrovským vírem statické elektřiny.

A chystala se na ně vrhnout plnou silou.

Painter se prodíral proti vanoucímu větru a písku směrem k nízkému kopci. Jakmile k němu došel, zamířil dolů místo nahoru, po příkré cestičce, která vedla na dno závrtu. Hluboká jáma měla nepravidelný tvar – nejdelší byla ve směru od západu k východu. Na západním konci stála na pahorku citadela jako osamělá stráž.

Safia a celá skupina se krčila na opačném konci – na východě propasti. Nyní se kolem jámy shromáždily i ostatní Rahím. Většina z nich ležela na břiše, aby zmenšila plochu těla nastavovanou větru.

Painter je ignoroval a pomalu klouzal po písečné pěšině dolů. Jakmile dosáhl dna, rychle zamířil k ostatním.

Safia, Omaha a Kara se skláněli nad monitorem podzemního radaru. Safia na něm zrovna něco ukazovala.

„Přímo tady. Podívejte se na tu kapsu. Je jen necelý metr pod povrchem.“

Omaha se narovnal. „Clayi, odtáhněte ten radar o půl metru zpátky. Ano, přesně tam.“ Znovu se sklonil nad obrazovku.

Painter se k nim připojil. „Co jste našli?“

„Místnost,“ odpověděla Safia.

Omaha se zamračil. „Je to jen zbytek staré studny. Dávno vyschlé. Jsem si jistý, že ostatní výzkumníci ji zdokumentovali.“

Painter se přiblížil, když Omaha stiskl tlačítko na monitoru. Objevil se na něm neostrý trojrozměrný průřez terénem pod saněmi s radarem. Prostora měla tvar kužele – nahoře byla užší a směrem dolů se rozšiřovala.

„V nejširším místě má jen asi tři metry,“ řekl Omaha. „Je to jen nezhroucená část původní nádrže.“

„Vypadá to na slepou kapsu,“ souhlasila s ním Kara.

Safia se narovnala. „Ne, není to slepá kapsa.“ Obrátila se na Paintera. „Přinesl jste ten detektor radioaktivity?“

Painter zvedl krabici. „Mám ho.“

„Spusťte skener.“

Painter bednu otevřel, připojil ke skeneru detekční tyč a aktivoval ho. Červená ručička na přístroji se zhoupla sem a tam – přístroj prováděl kalibraci. Zelené světélko přestalo blikat a ustálilo se na neměnné záři. „Připravený.“

Pomalu se otáčel kolem své osy. Co Safia očekávala?

Červená ručička zůstávala na nulovém bodě.

„Nic,“ zavolal na ně.

„Říkal jsem ti…,“ začal Omaha.

Safia ho nenechala domluvit. „Teď prověřte stěnu útesu.“ Ukázala na skálu. „Zblízka.“

Painter poslechl a držel před sebou tyč přístroje jako proutkař hledající vodu. V jámě vířil písek, který zvedl náhodný poryv větru z povrchu. Když dorazil ke skalní stěně, mírně se zaklonil a přejel tyčí po povrchu útesu, většinou tvořeného vápencem.

Ručička se na stupnici chvěla.

Uchopil skener pevněji a vlastním tělem jej zastínil před okolními větry. Ručička se ustálila. Jednalo se o velice slabý signál, na hranici detekce, ale rozhodně tu něco bylo.

Zavolal přes rameno. „Něco tu mám!“

Safia na něj mávla, aby se vrátil. „Musíme začít kopat v místě, kde je radar. Do metrové hloubky. Musíme otevřít tu kapsu.“

Omaha se podíval na hodinky. „Zbývá nám už jen dvacet minut.“

„To stihneme. Je to jen udusaný písek a malé kamínky. Pokud se dá do kopání několik lidí…“

Painter s ní souhlasil a projela jím vlna vzrušení. „Dejme se do toho.“

Během necelé minuty se kruh kopáčů pustil do práce.

Safia ustoupila a hladila si ruku zavěšenou v pásce.

„Už jsi připravená poskytnout nějaké vysvětlení?“ řekl jí Omaha.

Safia přikývla. „Musela jsem si být jistá. Přemýšleli jsme o tom všem úplně špatně. Všichni jsme věděli, že se pod Ubárem otevřel závrt, který zničil polovinu města a vyhnal z něj lidi, jež se báli Božího hněvu. Po této katastrofě poslední královna Ubáru zapečetila jeho srdce, aby ochránila zdejší tajemství.“

„Takže?“ zeptala se Kara, která stála vedle *hodži.*

„Nepřipadá vám divné, že se destrukce města bráně tak příhodně vyhnula? Že po útěku obyvatel tu zůstala královna a vykonala všechny potřebné úkony: uzamkla bránu tak, aby nikdy nebyla objevena, ukula a ukryla klíče na svatých místech té doby?“

„Asi to je divné,“ připustila Kara.

Omahovi se viditelně rozjasnila tvář. „Už vím, kam míříš.“ Podíval se na kopáče, pak opět na Safii a popadl ji za zdravou paži. „Dívali jsme se na to úplně opačně.“

„Nevadilo by vám, kdybyste to objasnili i nám, laikům?“ zeptal se Painter, kterého podrážděl, že to Omaha pochopil jako první.

Omaha se dal do vysvětlování. „Ta časová posloupnost musí být nesprávná. Jako v té hádance se slepicí a vejcem. Všichni jsme si mysleli, že propad závrtu byl důvodem, proč došlo k uzavření Ubáru.“

„Zamyslete se ale nad tím z druhé strany,“ dodala Safia. „Z pohledu královny. Co by taková katastrofa znamenala pro královský

dům? Skutečné bohatství Ubáru, zdroj jeho moci, ležel úplně jinde. Královna mohla město jednoduše vybudovat znovu. Měla k tomu bohatství i moc.“

Omaha opět převzal slovo – ti dva se doplňovali jako sehraný tým. „Město nebylo vůbec důležité. To byla jen maska, která skrývala skutečný Ubár. Fasáda. Nástroj.“

„Který teď měl posloužit novému účelu,“ řekla Safia. „Ukrytí brány.“

Kara potřásla hlavou, zjevně stejně zmatená jako Painter.

Omaha si povzdychl. „Něco královnu opravdu vyděsilo natolik, aby opustila bohatství a moc Ubáru a přešla i se svými potomky k nomádskému životu na okraji civilizace. Skutečně si myslíte, že to mohlo způsobit obyčejné zhroucení závrtu?“

„Řekl bych že ne,“ odpověděl Painter. Všiml si rostoucího vzrušení Omahy a Safie. Oba byli ve svém živlu. On stál mimo a mohl je pozorovat pouze zvenčí. Projela jím žárlivost.

Safia navázala: „Královskou rodinu něco vyděsilo do té míry, že chtěla uzavřít Ubár před světem. Nevím, o co se jednalo, ale královna nejednala bez rozmyslu. Uvažte, jak metodicky se připravovala. Vytvořila klíče, ukryla je na místech posvátných pro zdejší lid a zahalila je rouškou hádanek. Připadá vám to jako iracionální reakce? Všechno bylo pečlivě promyšleno, naplánováno a posléze vykonáno. Stejně jako její první krok k uzamčení Ubáru.“

Safia se podívala na Omahu.

Ten doplnil poslední informaci. „Královna schválně způsobila zhroucení závrtu.“

Následovala chvíle ohromeného ticha.

„Ona zničila svoje vlastní město?“ řekla nakonec Kara. „Proč?“

Safia přikývla. „Město bylo pouhým nástrojem, který královna využila k poslednímu úkolu. Pohřbít bránu Ubáru.“

Omaha se rozhlédl kolem nich. „To mělo i psychologický účel. Vyhnalo to odtud obyvatele a vystrašilo je to natolik, že se k bývalému městu ani nepřibližovali. Vsadil bych se, že historky o Božím hněvu rozšířila sama královna. Existuje snad nějaký lepší způsob, jak rozvěsit cedule s nápisy Vstup zakázán, než zamíchat do věci náboženství?“

„Jak jste na to všechno přišla?“ zeptal se Painter.

„Byl to jenom dohad,“ odpověděla Safia. „Musela jsem si ho ověřit. Jestli ten závrt posloužil k pohřbení něčeho, pak tady dole něco muselo být. A protože detektory kovu nic neodhalily, muselo to být buď ve větší hloubce, nebo se muselo jednat o nějakou dutinu.“

Painter se ohlédl na kopáče.

Safia pokračovala. „Pokud jde o ty hrobky, královna zahalila vodítka do různých symbolů a mytologie. Dokonce i ten první klíč. To železné srdce je symbolem srdce Ubáru. A srdce města spočívá u většiny komunit ve studni. A tak ukryla srdce Ubáru do studně, pohřbila je pod pískem, stejně jako železné srdce ukryla do pískovcové sochy, a pak nad ním nechala propadnout závrt.“

„Aby vyhnala obyvatele,“ zamumlal Painter. Odkašlal si a pokračoval o něco hlasitěji. „A co ta radioaktivita?“

„K propadu by byl potřeba dynamit,“ odpověděl Omaha.

Safia přikývla. „Nebo nějaký výbuch antihmoty.“

Painter se podíval na Lu’lu. *Hodža* po celou tu dobu zachovávala stoické mlčení. *Skutečně její předci využívali takový zdroj energie?*

Stařena zřejmě vycítila jeho pohled. Pohnula se. Oči měla schované za brýlemi. „Ne. Podléháte pověrám. Královna, naše předchůdkyně, by nezabila tolik nevinných lidí, jen aby ukryla srdce Ubáru.“

Safia k ní přešla. „V tom závrtu ani kolem něj se nikdy nenašly žádné ostatky lidí. Určitě našla nějaký způsob, jak obyvatele odlákat z města. Třeba nějaký ceremoniál nebo něco jiného. Pak teprve způsobila destrukci města. Pochybuji o tom, že tu někdo zahynul.“

Hodžu to ale stejně nepřesvědčilo a dokonce o krok před Safii ustoupila.

Mezi kopáči se ozval výkřik. „Něco jsme našli!“ zvolal Danny.

Všichni se otočili jeho směrem.

„Pojďte se podívat, než budeme pokračovat v kopání.“

Painter s ostatními přikročili blíž. Coral a Clay ustoupili stranou. Danny ukázal lopatou.

Uprostřed výkopu se červený písek změnil ve sněhově bílý.

„Co to je?“ ozvala se Kara.

Safia seskočila do jámy, klekla si a přejela po povrchu rukou. „To není písek.“ Vzhlédla k nim. „To je kadidlo.“

„Cože?“ zeptal se Painter.

„Stříbrné kadidlo,“ rozvedla to Safia a stoupla si. „Totéž, jaké jsme našli v cévách vedoucích od železného srdce. Jedná se o nákladný způsob, jak něco utěsnit. Zakrývá to vstup do podzemní dutiny jako zátka v láhvi.“

„A pod tím?“ řekl Painter.

Safia pokrčila rameny. „Existuje jediný způsob, jak to zjistit.“

9:45

Cassandra sevřela laptop, když vysokorychlostní traktor M4 přejížděl další malou dunu. Přepravní vozidlo bylo pravým obrem na páru tankových pásů a přes svou hmotnost osmnácti tun se prokousávalo krajinou s výkonností BMW svištícího po dálnici.

Cassandra udržovala rychlost kolony v rozumných mezích kvůli obtížnému terénu i čím dál horšímu počasí. Viditelnost nestála za moc – viděli jen několik metrů před sebe. Všude kolem vířil písek unášený větrem, který se zvedal z hřebenů dun jako nějaké nestvůrné plachty. Obloha potemněla a i když byla bez mraků, slunce nyní vypadalo jen jako mdlý měsíc. Cassandra nechtěla riskovat, že s traktorem někde zapadne. Nikdy by se jim ho nepodařilo vyprostit. Proto pokračovali v cestě opatrně.

Pět terénních nákladních vozů jelo za nimi ve stopách většího traktoru, který pro ně razil trasu pouští. Karavanu uzavíraly nákladní vozy s otevřenými korbami, na nichž byly upevněny vrtulníky.

Podívala se na časový údaj v rohu obrazovky přenosného počítače. I když jim nakonec trvalo patnáct minut, než vyrazili, měli dobrý čas. Během dvaceti minut dorazí do Šisúru.

Přesto ale jedním okem sledovala obrazovku se dvěma otevřenými okny. V jednom byly záběry družice NOAA, která v reálném čase sledovala postup písečné bouře. Cassandra nepochybovala, že dorazí do úkrytu oázy, než sem dojde hlavní nápor bouře, ale bude to jen taktak. A ještě větší starosti jí dělal pobřežní systém vysokého tlaku vzduchu, který se pohyboval do

vnitrozemí a během několika následujících hodin se měl srazit s písečnou bouří. Pak tu na nějakou dobu nastane pravé peklo.

V druhém okně na obrazovce byla také mapa oblasti – topografické schéma tohoto koutu pouště. Na plánu byly schematicky znázorněny všechny budovy a stavby v Šisúru, včetně zřícenin. Uprostřed ruin svítil malý modrý kroužek o velikosti gumy na konci tužky.

Dr. Safia al-Mázová.

Cassandra zírala na modrou značku. *Co máš za lubem?* Ta žena ji svedla ze správné stopy, pryč od kýžené trofeje. Chtěla jí pod rouškou bouře ukrást poklad přímo pod nosem. Mazaná holka. Ale inteligence nebyla všechno. Síla v pažích byla právě tak důležitá. To ji naučila Sigma – využívat svaly i mozek. *Všezahrnující symbol.* To byl znak Sigmy.

Cassandra se chystala dát dr. al-Mázové lekci.

Možná jsi chytrá, ale já jsem silnější.

Podívala se do postranního zrcátka na řadu vojenských vozidel. V nich seděla stovka mužů vyzbrojených nejmodernějším vybavením, které měla armáda a Bratrstvo k dispozici. Hned za ní, na přepravní korbě traktoru, seděl John Kane se svými muži. Právě prováděli smrtící svátost poslední kontroly naježených zbraní. Byli to ti nejlepší z nejlepších, její pretoriánská garda.

Cassandra opět přenesla pohled kupředu, zatímco si traktor nezadržitelně razil cestu pouští. Pokoušela se proniknout zrakem šero a vířící písek.

Dr. al-Mázová může objevit poklad. Ale nakonec ho shrábne Cassandra.

Znovu se podívala na obrazovku počítače. Bouře postupně ukrajovala z mapy oblasti a zakrývala všechno pod sebou. V druhém okně zářilo šerou kabinou schéma vesnice a ruin.

Cassandra náhle ztuhla. Modrý kroužek zmizel z mapy.

Dr. al-Mázová byla pryč.

9:53

Safia visela na provazovém žebříku a vzhlížela nahoru na Paintera. Jeho svítilna ji oslepovala. Na okamžik si připomněla tu chvíli v muzeu, kdy visela ze skleněné střechy a on ji zezdola povzbuzoval, aby vydržela, než přijde záchrana. Až na to, že teď si vyměnili místa – ona byla dole a on nahoře. I tak ale Safia znovu visela nad prázdnotou.

„Ještě několik příček," řekl a šátek mu povlával kolem krku.

Safia přenesla pohled na Omahu pod sebou. Přidržoval žebřík, aby se nepohyboval. „Držím tě."

Proletělo kolem ní několik kousků rozdrceného kadidla. Omaha šlapal po jeho velkých valounech a ovzduší v podzemní prostoře bylo prosyceno jeho vůní. Trvalo jen několik minut, než sekyrkami zdolali zátku kónické jeskyně.

Jakmile prorazili otvor, Omaha do ní spustil zapálenou svíčku – jednak aby zkontroloval, zda tu je dýchatelný vzduch, a také aby ji osvětlil. Vzápětí se spustil po žebříku a prozkoumal jeskyni osobně. Teprve když se přesvědčil, že tu nehrozí žádné nebezpečí, dovolil, aby se k němu dole připojila Safia. Musela vyndat levou paži z pásky a při slézání většinu váhy těla držet pravou.

Zdolala zbytek cesty dolů. Omaha ji chytil kolem pasu a ona se o něj vděčně opřela. Pomohl jí na zem.

„Jsem v pořádku," řekla, když ji nepřestával držet za loket. Pomalu svou ruku spustil.

Když se teď ocitli mimo dosah skučícího větru, bylo kolem nich podstatně tišeji. V Safii to vyvolávalo dojem, že znenadání částečně ohluchla.

To už po žebříku hbitě a obratně slézal i Painter. Stěny dutiny brzy osvětlovaly tři kužely světla.

„Jako kdybychom byli uvnitř pyramidy," poznamenal Painter.

Safia přikývla. K otvoru ve stropě se sbíhaly tři stěny.

Omaha si klekl a přejel prsty po zemi. „Pískovec," řekla Safia. „Všechny tři stěny i dno."

„Je to důležité?" zeptal se Painter.

„Nejde o přírodní formaci. Stěny i dno tvoří otesané pískovcové desky. To postavili lidé. Zřejmě na vápencovém podloží. Pak

nasypali písek zvenčí. Když bylo vše zakryto, zazátkovali otvor ve stropě a pokryli jej volnějším pískem.“

Omaha se podíval vzhůru. „A aby měli jistotu, že komoru nikdo neobjeví náhodou, shodili na ni ještě závrt a vyděsili lidi kolem historkami o duchách.“

„Ale proč to všechno dělali?“ zeptal se Painter. „Co to vlastně je?“

„Copak to není zřejmé?“ Omaha se na něj usmál a Safii náhle připadal okouzlující. Brýle měl stažené dolů ke krku a odhrnul si šátek z hlavy. Už několik dnů se neholil, takže na lících a bradě měl bronzové strniště a vlasy mu místy odstávaly v nečekaném úhlu. Už zapomněla, jak vypadá v terénu. Napůl divoký a nezkrocený. Byl ve svém živlu, jako lev kráčející po stepi.

To všechno jí proběhlo hlavou během zlomku vteřiny, kdy Omahovi po tváři přeběhl úsměv.

Tohle miloval – a kdysi to milovala i ona. Bývala také tak divoká a nespoutaná, bývala jeho družkou, milenkou, přítelkyní i kolegyní. Pak přišel Tel Aviv…

„Co je zřejmé?“ chtěl vědět Painter.

Omaha máchl paží kolem dokola. „Ta stavba. Ten tvar už jste dneska viděl.“

Painter se zamračil.

Safia věděla, že ho Omaha pošťuchuje ne z nějaké škodolibosti, ale jednoduše z čisté radosti a úžasu nad jejich objevem.

„Do podobné věci – i když o hodně menší – jsme dnes dokonce narazili, když jsme sjížděli z hor.“

Painterovy oči se rozšířily náhlým prozřením. „Ty modlitební kameny.“

„Je to trilit,“ souhlasil Omaha. „Právě stojíme *uvnitř* obřího trilitu.“

Safia Omahu podezřívala, že by nejraději nadšením začal poskakovat, a jeho vzrušení bylo nakažlivé. Ani ona nedokázala stát klidně. „Musíme snést klíče sem dolů.“

„Ale co ta bouře?“ varoval je Painter.

„K čertu s ní,“ odpověděl Omaha. „Můžete jít s ostatními a schovat se někde ve vesnici. Já zůstanu tady.“ Oči mu padly na Safii.

Přikývla. „Tady jsme v dobrém úkrytu. Jestli nám sem někdo spustí ty železné artefakty, vodu a nějaké zásoby, aspoň tu zatím s Omahou přijdeme na to, jak je použít. Možná tu hádanku rozluštíme ještě předtím, než ta bouře poleví. Jinak bychom ztratili celý den.“

Painter si vzdychl. „Měl bych tu zůstat taky.“

Omaha na něj mávl, aby šel. „Crowe, vy nám tu nebudete moc platný. Abych vám připomněl vaše vlastní slova z dřívějška, tohle je zase *moje* specializace. Zbraně a vojenské operace… to je vaše parketa. Ale tady byste jen zabíral místo.“

Za Painterovýma modrýma očima se stáhla bouřková mračna.

Safia mu položila konejšivě ruku na rameno. „Omaha má pravdu. Kdybychom něco potřebovali, máme vysílačky. Někdo musí dohlédnout na to, aby ostatní zůstali při hlavním náporu bouře v bezpečí.“

Painter s jasnou nechutí přikročil k žebříku. Na chvilku na ní ulpěl pohledem, pak se podíval na Omahu a nakonec stranou. Vyšplhal nahoru a zavolal na ně: „Dejte vědět vysílačkou, co budete potřebovat.“ Pak zahnal všechny ostatní od otvoru a odváděl je zpátky do bezpečí cihlových domů.

Safia si náhle uvědomila, že zůstala s Omahou úplně sama. To, co jí před okamžikem připadalo naprosto přirozené a normální, se teď zdálo nepříjemné a divné, jako kdyby se tu náhle nějak zkazilo ovzduší. Komora jí znenadání připadala přeplněná, jako kdyby měla klaustrofobii. Možná to nakonec nebyl tak chytrý nápad.

„Tak kde začneme?“ zeptal se Omaha, který k ní právě byl otočený zády.

Safia si znovu zavěsila paži do pásky. „Musíme hledat nějaká vodítka.“

Obešla pomalu komoru a svítila si baterkou po stěnách. Všechny tři vypadaly úplně stejné co do velikosti i tvaru. Jedinou odlišností byl malý čtvercový otvor v polovině výšky jedné ze stěn, zřejmě určený pro olejovou lampičku.

Omaha zvedl z podlahy detektor kovů.

Safia mu posunkem naznačila, aby ho zase položil. „Myslím, že nám to ne…“

Jakmile ho Omaha zapnul, ozvalo se pípnutí. Omaha povytáhl obočí. „Tomu říkám začátečnické štěstí.“

Když ale přístrojem přejel nad podlahou, pípání neustávalo. Zvedl jej ke stěnám. To samé.

„No dobře,“ řekl nakonec a zase detektor odložil. „Ta stará královna mi začíná pěkně lézt krkem.“

„Schovala jehlu do kupky sena.“

„Tohle všechno muselo být příliš hluboko na to, abychom to zachytili nahoře na povrchu. Je načase, abychom se přestali spoléhat na techniku.“ Omaha vytáhl zápisník a pero. S kompasem v ruce se jal trilit mapovat. „Tak co je s těmi klíči?“

„Co by s nimi mělo být?“

„Jestli pocházejí z doby pádu Ubáru, jak mohly skončit v soše z roku 200 př. n.l.? Nebo v Jobově hrobce? Ubár se propadl roku 300 n.l.“

„Rozhlédni se kolem,“ řekla Safia. „S pískovcem to opravdu uměli. Museli si vybrat ta svatá místa a napojit je na nějaký energetický zdroj. Antihmotu nebo co. Pak ty artefakty pohřbili do stávajících prvků oněch svatyní: do sochy v Salále a do modlitební stěny v Jobově hrobce. Potom je opět zakryli pískovcem tak zručně, že po sobě nenechali žádné stopy.“

Omaha přikývl a pokračoval ve vytváření náčrtu.

Náhlé zapraskání z vysílačky je oba vylekalo. Byl to Painter. „Safie, mám tu ty artefakty. Za chvíli se vrátím s vodou a několika balíčky s příděly potravy. Potřebujete ještě něco dalšího? Vítr je čím dál silnější.“

Safia se na okamžik zamyslela a dívala se po okolních stěnách. Pak ji napadla ještě jedna věc, která by se jim mohla hodit. Řekla o ni Painterovi.

„Rozumím. Přinesu to.“

Když vypnula vysílačku, všimla si, že ji Omaha pozoruje. Až příliš rychle sklopil zraky ke svému notesu.

„Líp to zakreslit neumím,“ poznamenal a ukázal jí svoje schéma.

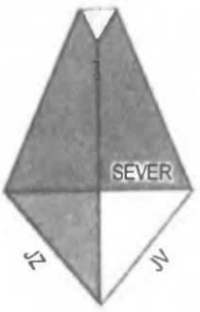

„Napadá tě něco?“ zeptala se Safia.

„No, tři kameny trilitu obvykle symbolizují nebeskou trojici. *Sáda*, *Hird* a *Hába.*“

„Měsíc, Slunce a Jitřenka,“ pojmenovala je Safia dnešními názvy. „Trojice, kterou uctívala raná náboženství této oblasti. Královna nedávala přednost žádné z věrouk na úkor jiných.“

„Ale která stěna reprezentuje jaké nebeské těleso?“ zeptal se Omaha.

Safia přikývla. „Ano – kde začít?“

„Řekl bych, že ránem. Jitřenka se objevuje za rozbřesku na jihovýchodní obloze.“ Omaha poklepal na příslušnou stěnu. „To mi připadá zřejmé.“

„Takže zbývají ještě dvě další stěny,“ převzala Safia štafetu. „Severní stěna je vyrovnána přesně podél východozápadní osy.“

„To je trasa, kterou vykonává každý den po obloze Slunce.“

Safiina tvář se rozjasnila. „Dokonce i ten malý čtvercový výklenek v severní stěně by mohl představovat okénko, kterým by vstupovalo sluneční světlo.“

„Takže na poslední stěnu zbyl Měsíc.“ Omaha přešel k jihozápadní stěně. „Nevím, proč reprezentuje Měsíc, ale Sáda byl dominantním bohem pouštních kmenů Arábie, takže ta stěna musí být významná.“

Safia přikývla. Ve většině kultur bylo hlavním bohem Slunce – to dávalo život a teplo. Na nemilosrdných pouštích ale bylo smrtící, nelítostné a nesmiřitelné. Proto místní lidé uctívali místo něj raději Měsíc za jeho chladivý dotek. Měsíc přinášel déšť a představoval ho býk, jehož rohy měly tvar měsíčního srpku. Každá čtvrť Měsíce se

označovala *Il* nebo *Ilah*, což se léty změnilo v označení jediného Boha. V hebrejštině *El* nebo *Elohim*, v arabštině *Alláh*.

Rozhodujícím prvkem byl Měsíc.

„Ta stěna ale vypadá prázdná," řekl Omaha.

Safia se k němu přiblížila. „Něco tu musí být." Přidala se k jeho hledání. Povrch stěny byl hrubý a místy pokrytý důlky.

Zakřupání písku ohlásilo Painterův příchod.

Omaha vyšplhal do poloviny žebříku a předal zásoby Safii.

„Jak vám to tam dole jde?" zavolal na ně Painter, když podával Omahovi galonový plastový kanystr s vodou.

„Pomalu," odpověděla Safia.

„Ale postupujeme," poznamenal Omaha.

Painter se naklonil proti větru. Když byl teď lehčí o zásoby, které sem nesl, měl pocit, že ho nějaký silnější poryv odnese pryč. Omaha slezl zpátky dolů. Za ním dopadla sprška větrem hnaného písku.

„Měl byste se rychle jít schovat," zavolala Safia nahoru v obavě o Painterovo bezpečí.

Zasalutoval jí a vyrazil do písečné vichřice.

„Tak kde jsme to přestali?" zeptal se Omaha.

10:18

Painter vyšel ze závrtu a probojovával se bouří. Na kraj padla přízračná noc. Slunce zakryl prach, který zbarvil svět doruda. Viditelnost poklesla na pouhých několik desítek centimetrů. Painter měl na očích brýle pro noční vidění, ale s těmi viděl jen asi o metr dál. Sotva rozeznal brány, kterými právě procházel.

Mezi vesnickými budovami mu pod nohama tekl písek, hnaný větrem, a vyvolával dojem, že kráčí po dně prudce tekoucí bystřiny. V oblečení mu praskaly náboje statické elektřiny. Cítil ji ve vzduchu. V ústech měl křídovou pachuť a rty popraskané a vysušené.

Konečně se shýbl a vešel do závětří jejich úkrytu. Mimo spáry smrště se mohl znovu zhluboka nadechnout. Písek tančil v divokých vírech a proudil z okraje střech. Painter kráčel s jednou rukou položenou na vnější zdi domu.

Kousek před ním se z vířící temnoty zhmotnila postava jako nenadálý přelud. Přelud s puškou. Byla to jedna žena kmene Rahím, držící stráž. Painter si jí nevšiml, dokud nestál přímo před ní. Kývl na ni, když ji míjel. Žena nijak nezareagovala. Prošel kolem ní ke dveřím.

Zastavil a ohlédl se. Žena byla pryč: opět zmizela.

Způsobila to jenom ta bouře, nebo na něj použila svoji schopnost splynout s pozadím, zamlžit vnímání? Painter stál před dveřmi. Vyslechl si Safiin příběh, ale připadal mu neuvěřitelný. Jako ukázku svých mentálních schopností *hodža* položila na podlahu bledě zeleného štíra a přiměla ho chodit do osmičky, neustále znovu a znovu. Nebyl to nějaký trik? Jako krocení hadů?

Natáhl se po klice, když tu se do kvílení větru přimísil trochu jiný zvuk. Hřmot bouře získal stejnoměrný rytmus, který Painter už ani nevnímal, ale na okamžik zaslechl nějaké hlubší bručení, které k němu vítr jen zanesl, spíše než že by ten zvuk vytvářel. Zůstal nehybně stát a napínal uši. Pokoušel se zachytit ten hluk znovu a poodhrnout závoj vířícího písku. Cizorodé dunění se už neozvalo.

Byla to jenom bouře? Zadíval se k východu. Byl si jistý, že ten zvuk přišel právě tam odtud. Otevřel dveře a vkročil dovnitř, postrčen zezadu vichřicí.

Místnost byla plná lidí. V prvním patře slyšel plačící dítě. Neměl žádné potíže rozeznat mezi ostatními ženami Coral, stejně jako ledovec na hladině tmavého moře. Vstala ze sedu se zkříženýma nohama. Právě čistila jednu ze svých pistolí.

Poznala na něm, že si s něčím dělá starosti, a rychle k němu přešla přes místnost. „Co se děje?“

10:22

Všechny nákladní automobily se shromáždily v závětří duny, vyrovnané, jako kdyby se chystaly vyjet na přehlídku. Muži zůstávali v relativním úkrytu vozů, ale podrobnosti nebylo možné v panujícím šeru rozeznat. Do Šisúru nezbývala ani polovina kilometru.

Cassandra kráčela s Kaném podél vozidel. Měla nasazené brýle pro noční vidění, khaki uniformu a písečné pončo s kápí, přichycené k pasu.

Kane pochodoval vedle ní, jednou rukou si tiskl sluchátko vysílačky k uchu a naslouchal hlášení. Před deseti minutami vyrazila skupina dvaceti vojáků. „Rozumím. Vyčkejte na další rozkazy.“ Spustil ruku a naklonil se ke Cassandře. „Tým dorazil k okraji vesnice.“

„Ať celou vesnici obklíčí. Vesnici i zříceniny. Ať zaujmou výhodná místa k ostřelování. Nechci, aby cokoliv nebo kdokoliv mohl to místo opustit.“

„Rozkaz, kapitáne.“ Promluvil do svého hrdelního mikrofonu a předal její pokyny dál.

Pokračovali v cestě k zadním vozům kolony, které vezly na otevřených korbách malé vrtulníky pro jednoho muže. Stroje byly kryty nepromokavými plachtami a přivázány k nákladním autům. U posledních dvou muži právě uvolňovali provazy, kterými byly helikoptéry ukotveny. Na jedné straně se uvolněná celta zvedla do vzduchu.

Cassandra se nad tou neprofesionalitou zamračila.

„To jsou dva vaši nejlepší piloti?“ zeptala se, když Kane domluvil do vysílačky.

„Rozhodně by měli být.“ Kane zachmuřeně pozoroval zuřící bouři.

Cassandřin i Kanův život teď závisel na úspěchu této mise. Zpackaná akce v té hrobce na oba vrhala špatné světlo. Museli před velením Bratrstva prokázat svoje schopnosti. Ale nejen to – Cassandra v Kanovi cítila něco dalšího: divokost, příkrost a hluboko potlačovaný vztek. Někdo nad ním zvítězil, zmrzačil ho a udělal mu jizvy. Nikdo, kdo něco takového udělal Johnu Kanovi, nežil dost dlouho na to, aby o tom mohl vyprávět.

Došli k posledním nákladním vozům.

Cassandra odkráčela rovnou ke dvěma čekajícím pilotům. Oba drželi v podpaží helmy, z nichž vystupovaly elektrické kabely, jimiž budou předávána data z radaru. Letět v takovém počasí znamenalo svěřit se cele do rukou přístrojům. Viditelnost byla prakticky nulová.

Jakmile ji poznali – což nebylo jednoduché, vzhledem k tomu, jak byli všichni zahaleni –, napřímili se do pozoru.

Cassandra si je prohlédla od hlavy k patě. „Gordone. Fowlere. Vy dva si myslíte, že dokážete ty dva ptáky dostat do vzduchu? V téhle bouři?“

„Ano, pane,“ odpověděl Gordon. Fowler přikývl. „Zabalili jsme motory do elektrostatických protipísečných filtrů a do radaru jsme nahráli software pro písečné bouře. Jsme připraveni.“

Cassandra v jejich hlasech neslyšela ani stopu po strachu, i když kolem výhružně skučel vítr. Oba byli vlastně mírně zardělí vzrušením, jako dva surfaři, kteří se chystají pokořit velkou vlnu.

„Budete v neustálém spojení se mnou osobně,“ pokračovala Cassandra. „Máte můj kanál.“

Přikývnutí.

„Jeden z vás se bude držet nad vesnicí, druhý nad zříceninami. Kane má nějaký software, který nahraje do vašich počítačů. Umožní vám zachytit signál primárního cíle. Tento cíl nemá – opakuji, *nemá* – být zasažen.“

„Rozumíme,“ zahučel Gordon.

„Všechny ostatní nepřátele zastřelte,“ udělila Cassandra poslední pokyn. „Jakmile je spatříte.“

Znovu přikývnutí.

Cassandra se odvrátila. „Tak vypusťte ty ptáky do vzduchu.“

10:25

Omaha sledoval, jak Safia leze po kolenou a jednou rukou odhrnuje z podlahy písek. Zjistil, že má problémy se soustředěním. Už zapomněl, jak nádherné bylo pracovat po jejím boku. Všiml si drobných kapek potu nad jejím obočím, toho, jak přimhouřila levé oko, když ji něco zaujalo, i špinavé skvrnky na její tváři. Tohle byla Safia, jak ji znal… před Tel Avivem.

Safia pokračovala ve smetání písku. Měl u ní ještě naději?

Vzhlédla k němu, protože si všimla, že ustal v práci. Pohnul se a odkašlal si. „Co to děláš?“ zeptal se a ukázal na její ruku, kterou odhrnovala písek. „Uklízečka přijde zítra.“

Sedla si na paty a poklepala rukou na stěnu, která se nad ní skláněla.

„Tohle je jihovýchodní strana. Deska trilitu, která představuje Jitřenku, vycházející každého rána na jihovýchodní nebe.“

„Ano, to jsem říkal. Takže?“

Safia pracovala posledních deset minut v tichosti – nejprve rozložila zásoby, které donesl Painter. Metodicky, jako všechno, co dělala. Většinu té doby ale strávila zkoumáním obou klíčů. Kdykoliv se jí pokoušel na něco zeptat, zvedla odmítavě dlaň.

Safia se vrátila ke svému zametání. „Už jsme příslušným nebeským tělesům – Měsíci, Slunci a Jitřence – přiřadili jednotlivé stěny. Teď ale musíme přijít na to, k jakému tělesu patří který klíč.“

Omaha přikývl. „Dobře, a co navrhuješ?“

„Musíme se nad tím zamyslet v kontextu dávných věků. To je přesně to, kde chybovala Cassandra, když ji nenapadlo, že římská míle nemusí přesně odpovídat naší. V tom je ukryta odpověď.“ Safia se na něj podívala, jako kdyby ho zkoušela.

Zíral na stěnu, rozhodnutý, že té hádance přijde na kloub. „Jitřence se sice také říká ranní hvězda, ale vlastně to není hvězda. Je to planeta. Venuše musí být něčím zvláštní.“

„Popsali a pojmenovali ji Římané.“

Omaha se narovnal a otočil, aby se podíval na oba artefakty. „Venuše byla římskou bohyní lásky a krásy.“ Klekl si a dotkl se železného oštěpu s bystou královny ze Sáby. „A tady máme rozhodně jednu krásnou ženu.“

„To mě právě napadlo. Takže tu musí být nějaký otvor jako v Jobově hrobce, kam by se ten oštěp dal zastrčit.“ Pokračovala v prohledávání podlahy.

Omaha se k ní připojil, ale pustil se do hledání jinde. „Chápeš to špatně,“ řekl. „To stěna je významná. Ne podlaha.“ Přejel dlaní po povrchu stěny a pokračoval ve vysvětlování. Užíval si přitom pocit, jak se jejich mysli při luštění této záhady doplňují. „To ta pískovcová deska představuje Jitřenku, takže by něco bylo právě na ní…“

Ztichl, když se jeho prsty zabořily do hluboké kapsy ve stěně. Asi ve výši pasu. Prohlubeň natolik splývala s okolím, že ji bylo snadné

přehlédnout. Ukazováček mu v ní zcela zmizel. Sklonil se a nahlédl do nitra.

Safia za ním pomalu vstala. „Tys to našel.“

„Podej mi ten artefakt.“

Safia k němu přikročila se železným oštěpem. Omaha vytáhl z otvoru prsty a zasunul do něj místo nich konec tyče. Šlo to poměrně ztuha, protože stěna nebyla kolmá k podlaze, ale nakonec se mu to podařilo. Tyč se zanořovala stále hlouběji a hlouběji. Nakonec se do stěny zabořila celá její délka, až zbývala pouze bysta, která nyní visela ze stěny jako nějaká lidská trofej.

Safia s ní ještě pohnula. „Podívej, jak je ta stěna po stranách vyhloubená. Ty prohlubně odpovídají jejím lícním kostem.“ Otočila bystou a zasunula ji nadoraz.

„Přesně sem pasuje.“

Safia poodstoupila. „Jako klíč do zámku.“

„A všimni si, kam se naše železná královna teď dívá.“

Safia sledovala její pohled. „K měsíční stěně.“

„Teď to srdce,“ řekl Omaha. „Patří ke Slunci, nebo k Měsíci?“

„Já bych to viděla na Slunce. Měsíc byl v této oblasti nejvrchnějším božstvem. Jeho slabé světlo přivádělo chladivé větry a ranní rosu. Myslím, že ať už hledáme cokoliv, konečný klíč nebo vodítko bude nějak souviset právě s jeho stěnou.“

Omaha přikročil k severní zdi. „Takže srdce patří sem. Ke kruté bohyni Slunce.“

Safia pohlédla na artefakt. „K bohyni se železným srdcem.“

Omaha srdce zvednul. Na stěně bylo jediné místo, kam by je mohli zasunout. Ten malý výklenek ve stěně. Než je tam ale umístil, přejel prsty po spodním okraji výklenku. Musel si přitom stoupnout na špičky, aby tam vůbec dosáhl. „Jsou tu mělké zářezy. Jako na té první stěně.“

„Aby do nich srdce pasovalo.“

„Zámek a klíč.“

Chvíli železné srdce natáčel, aby jeho povrch dokonale zapadl do prohlubní ve výklenku. Konečně našel správnou polohu. Srdce zůstalo stát vzpřímené. Jeho konec zazátkovaný kadidlem mířil na měsíční stěnu.

„Dobře, Měsíc bude opravdu důležitý,“ poznamenal Omaha. „Co teď?“

Safia přejela po zbývající stěně prsty. „Nic tu není.“

Omaha se pomalu otočil kolem své osy. „Není tu nic, co bychom mohli spatřit ve tmě.“

Safia se na něj ohlédla. „Světlo. Všechna nebeská světla osvětlují Zemi. Slunce září. Jitřenka září.“

Omaha přimhouřil oči. „Ale *na co* svítí?“

Safia ustoupila od stěny a znovu si všimla jejího mimořádně nerovného povrchu, rozrytého brázdami jako samotný povrch Měsíce. „Svítilny,“ zamumlala.

Každý vzal jednu z podlahy. Safia se postavila vedle bysty a Omaha přešel k výklenku se srdcem.

„Budiž světlo.“ Namířil ruku s baterkou tak, aby světlo vycházelo jako ze srdce, směrem, kterým ukazoval konec aorty. „Slunce září vysoko na nebi.“

„A Jitřenka svítí nízko nad obzorem,“ dodala Safia, klekla si vedle bysty a namířila světlo ve směru královnina pohledu.

Omaha se díval na měsíční stěnu, ozařovanou dvěma světelnými zdroji pod různými úhly. Nerovný povrch vytvářel stíny a štěrbiny. Z těchto stínů povstala postava.

Omaha přimhouřil oči. „Vypadá to jako velbloudí hlava. Nebo kraví.“

„Je to *býk!*“ Safia zírala na Omahu a oči jí žhnuly jako dva uhlíky. „Sáda, měsíční bůh, bývá zobrazován jako býk díky svým rohům, jejichž tvar připomíná měsíční srpek.“

Omaha si prohlížel stíny pozorněji. „Ale kde má ten býk rohy?“

Zvíře na stěně nemělo mezi ušima nic.

Safia ukázala k zásobám. „Podej mi tamto a já zatím budu držet světlo.“

Omaha položil baterku do výklenku vedle železného srdce. Přešel k náčiní a zvedl nástroj, který připomínal brokovnici, až na to, že se její hlaveň rozšiřovala a připomínala tak satelitní talíř. Safia požádala Paintera právě o toto. Omaha dychtil po tom, aby viděl, jak ta věc funguje.

Podal ji Safii a převzal od ní baterku u bysty.

Safia přešla do středu místnosti a namířila laserový exkavátor. Na stěně se objevil kroužek červeného světla. Zamířila jím nad stínovou postavu, mezi její uši.

Stiskla spoušť. Červená světla se začala otáčet a pískovec se okamžitě počal drolit, jak energie laseru rozkmitala krystalickou strukturu. Na všechny strany stoupal oblak písku a prachu. Mezi nimi i lesklejší kousky hmoty. Červené kovové vločky.

Železné piliny, uvědomil si Omaha, kterému ihned došlo, proč detektor kovu neustále pípal, ať jím namířil kamkoliv. Architekti této hádanky přimísili k písku železné piliny.

Na stěně mezitím paprsek fungoval jako tornádo, které se prokousávalo pískovcem, jako kdyby se jednalo o usazený prach. Omaha držel nehybně baterku a přihlížel. V kameni se pomalu objevoval jasnější třpyt.

Masa železa.

Safia pokračovala v práci a pohybovala laserem nahoru a dolů. Během několika minut se objevil oblouk rohů, posazených přímo nad postavu ze stínů.

„Rozhodně je to býk," souhlasil Omaha. „Sáda," Safia sklonila laserovou pušku. „Měsíc."

Přešla k odkrytým rohům a dotkla se jich, jako kdyby se chtěla ujistit, že jsou skutečné. Při dotyku přeskočila série modrých jiskřiček. „Jau!"

„Jsi v pořádku?"

„Ano," odpověděla a třepala prsty. „Jenom jsem dostala ránu od statické elektřiny."

Přesto ale o několik kroků ustoupila a prohlížela si rohy zapuštěné ve stěně.

Rozhodně připomínaly úzký srpek, který vystupoval z kamene. Písek a prach uvolněný při hloubení otvoru do zdi vířil po místnosti, protože vichřice na povrchu náhle zesílila a zdálo se, že vítr najednou fouká otvorem ve stropě přímo dolů.

Omaha vzhlédl. Nad jímkou byla obloha sice tmavá, ale pohybovalo se na ní něco ještě tmavšího a právě to klesalo níž. Náhle z toho předmětu vytryskl kužel světla.

Ach, ne…

10:47

Safia si uvědomila, že ji Omaha popadl za pas a strhl ji stranou. Odtáhl ji do stínu pod skloněnými deskami pískovce. „Co to…“

Než mohla dokončit větu, otvorem ve stropě vnikl dovnitř paprsek světla, který ozářil prostředek místnosti trilitu.

„Vrtulník,“ vykřikl jí Omaha do ucha.

Safia už rozeznala na pozadí hřmotu bouře nezřetelný hukot vrtulí.

Omaha ji držel pevně u sebe. „To je Cassandra.“

Světlo najednou zhaslo, když pilot namířil pátrací reflektor jiným směrem. Vrčení motoru ale neustávalo. Helikoptéra byla stále nad nimi a prohledávala okolí.

Safia si s Omahou klekla. Když teď kužel světla zmizel, místnost náhle vypadala tmavší. „Musím varovat Paintera,“ řekla Safia.

Přelezla k vysílačce. Když se jí už téměř dotkla, proběhl mezi vysílačkou a konečky jejích prstů další obloukový výboj. Pálilo to jako vosí bodnutí. Ucukla. Teprve nyní si všimla nárůstu množství statické elektřiny ve vzduchu. Cítila ji na kůži jako nepříjemné mravenčení. Ve vlasech jí praskaly jiskřičky. Podívala se na Omahu.

„Safie, vrať se sem.“

Omaha měl vykulené oči. Přiblížil se k ní, ale držel se ve stínu. Pozornost nevěnoval vrtulníku, ale upíral ji do centra místnosti.

Safia se k němu připojila. Vzal ji za ruku, takže oba dostali další elektrickou ránu.

Uprostřed prostory se v místě, kam před chvílí dopadalo světlo helikoptéry, vlnila namodralá záře. Mihotala se a vířila, s nerovnými okraji, které připomínaly nějakého ducha. Rychle se spojovala a kondenzovala.

„Statická elektřina,“ řekl Omaha. „Podívej se na klíče.“

Všechny tři železné předměty – srdce, bysta i rohy – vydávaly načervenalou záři.

„Vysávají elektřinu ze vzduchu. Jako nějaké hromosvody statického náboje bouře nad námi, která ty klíče napájí.“

Modravá záře ve středu místnosti se změnila ve světélkující oblak. Vířil a převaloval se na místě. Klíče svítily stále jasněji. Ve vzduchu to praskalo. Celá místnost fungovala jako magnetická láhev, která pohlcuje energii.

„Musíme odsud vypadnout," promluvil naléhavě Omaha.

Safia uchváceně přihlížela. Právě byli svědky jevu, jehož kořeny sahaly tisíce let do minulosti. Jak by mohli odejít?

Omaha ji popadl za loket a zabořil do něj prsty. „Saff, ty klíče! Fungují jako železný velbloud v muzeu. A teď se tady dole utváří kulový blesk."

Safia si promítla v duchu záznamy bezpečnostních kamer z Britského muzea. Načervenalou záři meteoritu, blankytně modrý kulový blesk… Omaha měl pravdu.

„Myslím, že se nám právě podařilo aktivovat bombu," řekl Omaha, vytáhl Safii na nohy a postrčil ji k žebříku. „A ta může každou chvíli vybuchnout."

Když položila nohu na první příčku, zalilo ji oslnivé světlo. Trhla sebou a ztuhla jako srna, chycená v záři reflektorů. Vrtulník se vrátil a vznášel se přímo nad nimi. Nahoře číhala smrt… stejně jistě jako tady dole.

18. kapitola

DOLŮ KRÁLIČÍ NOROU

4. PROSINCE, 11:02
ŠISÚR

Painter ležel na ploché střeše domu, plášť si omotal kolem nohou a pečlivě zastrkal okraje šátku. Nechtěl, aby plácání látky prozradilo jeho pozici.

Čekal, až vrtulník zahájí další přelet nad vesnicí. Bude mít jedinou ránu. Musel předpokládat, že pilot helikoptéry je vybaven brýlemi pro noční vidění. Záblesk z hlavně prozradí jeho polohu. Čekal s pažbou ostřelovací pušky Galii, podepřené o dvojnožku, u líce. Jednalo se o izraelskou zbraň, kterou mu půjčila jedna z Rahím. Dala se z ní trefit hlava člověka na vzdálenost tří set metrů. Jenže ne při téhle bouři a při tak nízké viditelnosti. Potřeboval, aby ten vrtulník letěl dostatečně blízko.

Painter ležel a vyčkával.

Helikoptéra byla někde ve vzduchu a pročesávala okolí. Jako vzdušný lovec ukrytý v bouři a pátrající po kořisti. Stačilo se pohnout a odpovědí mohla být palba ze dvojích zbraní.

Painter si všiml záře hlouběji v bouři, ve směru zřícenin. Druhý vrtulník. Modlil se, aby Safia s Omahou nevystrkovali hlavy z úkrytu. Pokoušel se s nimi spojit vysílačkou ihned po prvním dojmu, že se blíží nebezpečí, ale něco signál blokovalo. Asi interference statické elektřiny. Pak se k nim chtěl vydat osobně, ale objevily se vrtulníky, které by zaměřily všechno, co se hýbá.

Jestli měla Cassandra ve vzduchu ptáky, znamenalo to, že tu není s žádnou malou skupinkou. Nějak přišla na svou chybu a přesunula sem všechny síly.

Vysílačka v uchu praskala statickými výboji ve vzduchu. Přesto ji nechával zapnutou. Z šumu se vynořila slova. *„Veliteli“* Coral, která se hlásila z terénu. *„Jak jste předpokládal, jsme obkličováni ze všech stran. Nepřátelé zahájili prohledávání jednotlivých domů.“*

Painter se dotkl vysílače a doufal, že jejich konverzaci v takové bouři nikdo nemůže odposlouchávat. „Co děti a stařeny?“

„Jsou připravené. Barak čeká na váš signál.“

Painter se rozhlédl po obloze. *Tak kde jsi?* Jestli měli mít nějakou naději, že se vysmeknou ze stahující se oprátky, musel nejprve sundat tu helikoptéru. Měli v úmyslu vyrazit k západní straně zřícenin a cestou vyzvednout Safii a Omahu. Museli riskovat nepříznivé počasí. I když bouře každou minutou zesilovala, zároveň mohla krýt jejich ústup. Jestli vyklidí zříceniny, Cassandru to možná uspokojí natolik, že je nebude pronásledovat s plným nasazením. Pokud se jim podaří dostat se zpátky k horám…

Painter cítil, jak se v něm zvedá vztek. Nesnášel pomyšlení na ústup a na to, že tu přenechá vítězství Cassandře. Zvláště po tom objevu tajné místnosti pod závrtem. Cassandra má určitě s sebou to nejmodernější vybavení. Něco je tam dole ukryté. Rahím představovaly živý důkaz toho, že tu jde o něco mimořádného. Jeho jedinou nadějí bylo uprchnout se Safií a zpomalit Cassandru natolik, aby stačil uvědomit někoho ve Washingtonu, někoho, komu mohl důvěřovat.

A to rozhodně nebyl nikdo z vedení Sigmy.

V útrobách mu plála slepá zlost.

Narafičili to na něj. Na ně na všechny.

Myslí se mu mihl obraz Safie. Pořád ještě cítil tlukot jejího srdce pod ostřím svého nože, který jí přitlačil k hrdlu. Později viděl v jejích očích pohled, jako kdyby pro ni byl náhle cizincem. Ale co čekala? Tohle byla jeho práce.

Někdy je třeba vykonat obtížná rozhodnutí a ještě obtížnější činy. Jako nyní.

Po Coralině hlášení o postupujících silách nepřátel mu bylo jasné, že během několika minut budou zcela obklíčeni. Už nemohl čekat, až se vrtulník vrátí sám od sebe. Musel ho k sobě přilákat.

„Novaková, je králík připraven k vyběhnutí?“

„Na váš pokyn, veliteli.“

„Tak ho roztočte.“

Painter čekal s lící přitisknutou ke zbrani, jedním okem se díval do teleskopického hledáčku a druhým pozoroval oblohu. Ve městě se objevilo jasné světlo, vycházející z otevřených dveří jednoho domu. Podrobnosti nebyly v bouři příliš dobře patrné, ale v brýlích pro noční vidění to světlo zářilo s oslepujícím jasem. Ozvalo se kvílení túrovaného motoru.

„Vypusťte ho,“ pokynul Painter.

„Králík je vypuštěn.“

Z budovy vyrazil pouštní motocykl. Jeho trasa byla jasně patrná jako stopa jasného světla, která postupovala křížem krážem uličkami mezi budovami. Painter hlídal oblohu po obou stranách i přímo nad sebou.

Vzápětí se objevil vrtulník jako útočící sokol.

Motor helikoptéry hučel a tmu proťaly záblesky světel.

Painter otočil pušku směrem ke zdroji palby a stiskl spoušť. Zpětný náraz ho udeřil do ramene jako kopnutí muly. Na nic nečekal. Rychle za sebou vypálil ještě třikrát. V uších mu zvonilo.

Pak to spatřil – záblesk plamenů. O zlomek vteřiny později bouři ozářila exploze. Planoucí trosky se rozletěly na všechny strany, ale většina trupu padala přímo dolů. Narazila do jedné budovy, na chvilku vzplála jasněji a pak se zřítila na ulici.

„Teď!“ zaječel Painter do vysílačky

Hodil si pušku přes rameno a překulil se přes okraj střechy. Měkký písek zpomalil jeho dopad. Ze všech uliček a dveří náhle vyrazily motocykly. Jeden projel kolem Paintera. Za řídítky se hrbila jedna žena a druhá seděla s puškou na rameni za ní. Jejich úkolem bylo jednak projet cestu dopředu a jednak hlídat skupině záda.

Ve dveřích se objevila Kara, která nesla v náručí malou holčičku. Následovali ostatní. Barak pomáhal jedné staré ženě a za ním kráčely dvě další, opírající se jedna o druhou. Clay s Dannym drželi za ruku děti – každý měl na starosti dvě. Nikdo nekňoural. Dokonce ani Clay.

„Za mnou,“ řekl Painter a vyrazil.

Pušku si nechal na rameni, ale v ruce držel připravenou pistoli.

Když zatočili za roh jejich úkrytu, ze zřícenin k nim dolehl zvuk střelby. V šeru bylo vidět kužel světla pátracího reflektoru. Druhý vrtulník.

„Ach, Bože…," pronesla za ním Kara. Věděli, co ta palba znamená. Druhá helikoptéra objevila Safii a Omahu.

11:12

„Běž!" vykřikl Omaha, když vylezli na dno závrtu, ale to slovo se pro ohlušující rachot střelby nedoneslo ani k jeho vlastním uším. Postrčil Safii před sebou. Pádili kupředu, oslepení vířícím pískem a pronásledovaní dvojitou stopou kulek, zarývajících se do písku.

Přímo před nimi se zvedal západní útes závrtu, zastíněný seshora zříceninami citadely. Skála se mírně nakláněla nad propast, takže kdyby se jim podařilo doběhnout až pod ni, byli by trochu chráněni.

Safia utíkala na vzdálenost natažené paže před ním tak dlouhými kroky, jak to dovoloval plášť, do něhož byla zahalená. Poryvy větru jí zamotávaly oblečení kolem nohou. Písek je oslepoval. Neměli ani čas nasadit si brýle.

Před okamžikem dospěli k názoru, že vrtulník je menším zlem. Trilit se měnil v soudek se střelným prachem. Zůstat tam znamenalo jistou smrt. Tak se rozhodli zkusit štěstí na útěku před vrtulníkem.

Štěkot zbraní se přibližoval.

Jediným důvodem, proč přežili tak dlouho, byla písečná bouře. Pilot musel bojovat s vichřicí, aby udržel kontrolu nad helikoptérou, která sebou házela jako kolibřík chycený ve vzdušných vírech a znesnadňovala tak přesné zamíření.

Prchali naslepo k úkrytu.

Omaha čekal, že se do něj každou chvílí zaryjí střely. Bude-li to potřeba, s posledním výdechem postrčí Safii do bezpečí. Nebylo to nutné.

Palba znenadání ztichla, jako kdyby pilotovi došla munice. Náhlé ticho přimělo Omahu, aby se ohlédl. Ještě pořád mu zvonilo v uších. Světla vrtulníku se obrátila. Stroj se vracel zpátky k otvoru, z něhož vyběhli.

Jak se otáčel přes rameno, zakopl o kámen a upadl tvrdě na zem.

„Omaho…!“

Safia se vrátila, aby mu pomohla. Mávl na ni, ať pokračuje dál. „Běž se schovat!“

Omaha kulhal za ní a překonával bodavou bolest v kotníku. Doufal, že není zlomený. Proklínal svou hloupost.

Vrtulník se vzdálil k druhé straně závrtu. Měl je jako na talíři. Nikdy se jim to nemohlo podařit. Proč je pilot přestal pronásledovat?

O co tu ke všem čertům šlo?

11:13

„Orel jedna, ten zatracený cíl nesmíte zasáhnout!“ zaječela Cassandra do vysílačky v obrněném traktoru M4. Udeřila pěstí do opěradla sedadla. Na laptopu se před chviličkou znovu objevila modrá značka kurátorčina vysílače.

Střelba vyhnala Safii do otevřeného prostoru.

Ozvala se odpověď Orla jedna, pilotův hlas přerušovaný zvuky bouře. „Ukončil jsem pronásledování. Šlo o dva objekty. Nedokážu určit, který z nich je náš cíl.“

Cassandra se s ním spojila na poslední chvíli. Představila si, že by pilot tu ženskou sejmul. Kurátorka představovala největší naději na co nejrychlejší odhalení zdejších tajemství a na to, že se Cassandře podaří včas zmizet i s tím, co tu je ukryto. A ten idiotský pilot ji málem zabil.

„Nechte je oba,“ řekla. „Hlídejte otvor, ze kterého vylezli.“

Ať už ta kurátorka zmizela v jakékoliv jeskyni, určitě musela být důležitá.

Cassandra se naklonila blíž k laptopu a sledovala modrý kroužek. Safia byla pořád v té obří jámě. Nemohla zmizet nikam, kde by ji Cassandra nedokázala sledovat. I kdyby zmizela do další jeskyně, Cassandra by věděla, kde najde její vchod.

Otočila se k Johnu Kanovi, který řídil traktor. „Jedeme tam.“

Motor pořád běžel, takže stačilo, jen aby zařadil rychlost. Traktor sebou trhl a pomalu vyrazil nahoru po duně, která je kryla před pohledy z vesnice Šisúru. Cassandra se pohodlněji opřela a jednou rukou stále přidržovala přenosný počítač.

Když dojeli na vrchol duny, předek traktoru se na chvíli vzepjal do výšky a vzápětí dopadl na opačný svah. Údolí Šisúru leželo přímo před nimi. Viditelnost ale byla jen několik metrů na dosah xenonových světel vozidla. Zbytek spolkla bouře.

Kromě roztroušených světélek, která označovala polohu vesnice. Pohybující se motocykly. Přestřelka mezi jejími silami a nějakou neznámou skupinou stále pokračovala.

Ozvěny výstřelů doléhaly až k ní.

Kapitán předsunutých sil jí vysílačkou ohlásil svoje hodnocení: *Zdá se, že se jedná o samé ženy.*

Nedávalo to žádný smysl. Cassandra si ale dobře vzpomínala na tu ženu, kterou pronásledovala zadními uličkami Maskatu. Tu, která jí zmizela přímo před očima. Byla tu nějaká spojitost?

Cassandra potřásla hlavou. Na tom už nezáleželo. Tohle byla poslední bitva celé hry a ona rozhodně nepřipustí, aby jí někdo mařil plány.

Sledovala hru světélek dole pod sebou, zvedla vysílačku a promluvila k veliteli dělostřelectva. „Přední baterie, jste na svých místech?“

„Ano, pane. Jsme připraveni na váš rozsah zapálit svíčky.“

Cassandra se ještě jednou podívala na svůj laptop. Modré kolečko vysílače zůstávalo stále na stejném místě. Na ničem jiném nesešlo. Ať už hledali cokoliv, bylo to v těch zříceninách.

Cassandra zvedla oči a hleděla na míhající se světla v místě, kde ležel Šisúr. Zvedla vysílačku, zavolala předsunuté síly a přikázala jim, aby se stáhly. Pak přepnula na kapitána dělostřelectva.

„Srovnejte to město se zemí.“

11:15

Painter zrovna vyváděl ostatní z vesnice bránami zřícenin, když tu zaslechl první sykot, který prořízl dunění bouře.

Otočil se zrovna v okamžiku, kdy první střela zasáhla město. K obloze vyrazila ohnivá koule, která na krátkou chvíli ozářila celou vesnici. Útroby mu vibrovaly s ozvěnou hlubokého, dunivého

výbuchu. Ostatní kolem něj zalapali po dechu. Vzduchem se neslo hvízdání dalších střel.

Raketomety a minomety.

Nikdy ho nenapadlo, že by Cassandra mohla mít k dispozici takovou palebnou sílu.

Sáhl po své vysílačce. „Coral! Zhasněte světla!“

Ať už získali náhlým výpadem jakýkoliv moment překvapení, bylo po něm. Teď bylo načase zahájit všeobecnou evakuaci.

Ve městě naráz potemněla všechna světla. Pod ochranou tmy se měly všechny ženy stáhnout k ruinám. Vesnici zasáhly další střely, které vzápětí vykvetly do divokých spirál plamenů, bičovaných vichřicí.

„Coral!“ vykřikl Painter do vysílačky.

Žádná odpověď.

Barak se dotkl jeho paže. „Znají místo setkání.“ Painter se otočil nazpátek. V břiše mu rezonovaly ozvěny dalších výbuchů.

Vrtulník nad závrtem náhle přestal střílet. Co se tu dělo?

11:17

Safia se krčila s Omahou pod převislým okrajem skály. Bomby vytřásaly ze zřícenin nad nimi oblázky, které nyní padaly kolem nich.

Jižní obloha teď byla zalita červenou září ohňů. Burácením bouře se rozlehla další rána. Město bylo právě srovnáváno se zemí. Podařilo se ostatním uprchnout? Safia a Omaha nechali své vysílačky v podzemní komoře. Nemohli nijak zjistit, jak jsou na tom ostatní. Painter, Kara…

Omaha po jejím boku přenášel většinu své váhy na pravou nohu. Viděla, jak upadl. Vymkl si kotník.

Zamumlal přes svůj šátek: „Pořád by ses mohla pokusit utéct.“

Byla unavená a bolelo ji rameno. „Ta helikoptéra…“

Pořád se vznášela nad závrtem. Její pátrací reflektory sice zhasly, ale pořád ji bylo slyšet. Kroužila nad písečným dnem a nutila je, aby zůstali na místě.

„Pilot přerušil svůj útok. V téhle bouři je pravděpodobně napůl slepý. Když se přitiskneš ke stěně a poběžíš dost rychle… Mohl bych ho i zaměstnat několika výstřely odsud.“

Omaha měl u sebe pořád svoji pistoli.

„Neodejdu bez tebe,“ zašeptala Safia. Její prohlášení nebylo tak nesobecké, jak vypadalo. Držela se ho pevně za ruku a potřebovala cítit jeho pevnou přítomnost.

Pokusil se vymanit z jejího sevření. „Na to zapomeň. Jenom bych tě zpomaloval.“

Přidržela se ho pevněji. „Ne… já tě tady *nemůžu* nechat.“

Zdálo se, že mu náhle došel hlubší význam jejích slov, ten syrový strach, jenž se za nimi skrýval. Přitáhl ji blíž k sobě. Potřebovala jeho sílu. Tu jí také dá.

Vrtulník přeletěl nad nimi a hukot motoru najednou zesílil. Nepozorovaně se přiblížil přes střed závrtu a jeho polohu prozrazoval jen zvuk vrtule.

Přitiskla se k Omahovi. Už zapomněla, jak široká má ramena a jak je příjemné se o ně opřít. Dívala se mu přes rameno a všimla si modré záře, která tančila nad otvorem do podzemního trilitu.

Ach, Bože…

Zaryla prsty do Omahových zad.

„Saff,“ zašeptal Omaha se rty přitisknutými k jejímu uchu. „Po Tel Avivu…“

Výbuch přehlušil všechna další slova. Vlna horkého vzduchu mrštila oběma o skalní stěnu a srazila je na kolena. Následoval oslnivý záblesk, který je na chvíli připravil o zrak.

Všude kolem nich padaly k zemi kameny. Seshora se ozval mohutný náraz, jak se od skalního převisu odrazil velký balvan a spadl do písku.

Následovala sprška dalších kamenů. Napůl oslepená Safia cítila pohyb v zemi pod nohama.

Pevnost nad nimi se hroutila.

11:21

Painter už byl na okraji závrtu, když došlo k tomu výbuchu. Jediným varováním byl modrý záblesk hluboko v otvoru na dně. Následovala erupce blankytně modré záře z podzemní místnosti, která osvětlila celé okolí a na okamžik přiměla svým jasem a vlnou horkého vzduchu k ústupu i zuřící bouři.

Země se mu chvěla pod nohama.

Ucítil tlakovou vlnu, kterou sice strmé stěny závrtu odklonily vzhůru, ale přesto byla dost silná na to, aby ho odhodila několik kroků dozadu. Kolem něj se ozvaly výkřiky.

Tryskající sloup modrého ohně zasáhl druhý vrtulník plnou silou, odhodil ho stranou a roztočil ho. Vzápětí explodovala palivová nádrž – červené plameny se dramaticky odrážely od modré záře. Vrak vrtulníku se rozletěl na všechny strany, rozmetán nikoliv na kousky, ale na kapky roztaveného ohně. Celý stroj se během zlomku vteřiny vypařil v kobaltově modrém plameni.

Painter z jižní strany závrtu sledoval, jak se ze západního útesu pomalu začínají sesouvat zříceniny celé citadely. A pod nimi, ozářeni dohasínajícími plameny výbuchu vrtulníku, se po dně jámy potácely dvě postavy, kolem nichž na všech stranách dopadalo kamení.

Safia a Omaha.

11:22

Napůl omráčený Omaha se naklonil nad Safii, která měla paži pod jeho ramenem. Spolu se probojovávali pískem. Z očí mu tekly slzy po palčivém ozáření nečekanou explozí, ale zrak se mu pomalu navracel. Nejdřív se objevila namodralá záře. Pak spatřil, jak všude kolem něj dopadají temné stíny. Některé z nich se odrážely a kutálely se po zemi. Déšť kamenů. Biblická kletba.

„Musíme odsud zmizet!“ křičela Safia. Její hlas zněl, jako kdyby byla pod vodou.

Něco ho udeřilo zezadu do zdravé nohy. Oba je to srazilo na kolena. Za nimi a nad nimi se ozývalo hluboké dunění, které jakoby vycházelo z úst samotného rozzlobeného boha. „Padá to na nás!“

11:23

Painter sprintoval po stezce dolů.

Nalevo od něj se zadní polovina pevnosti hroutila do propasti. Ozýval se rachot a burácení. Proud písku a kamenů zasypával závrt z jedné strany. Painter už byl jednou svědkem bahnotoku během bouřky, kdy se celá jedna strana kopce dala do pohybu. Tohle bylo stejné, jen o něco pomalejší. Kameny jsou přece jen odolnější než bahno.

Viděl, jak Omaha se Safií klopýtají pryč od laviny, která se k nim pomalu přibližovala a pronásledovala je. Znovu upadli, když Omahu zasáhl do ramene padající kámen a otočil ho.

Nedostane se k nim včas.

Za sebou zaslechl burácivé zařvání motoru a výkřik: „Z cesty!“

To ho přimělo, aby se prudce otočil. Rozsvítilo se světlo, které mu mířilo do tváře a v mžiku ho oslepilo. Stačil ale zahlédnout dost na to, aby bleskurychle uskočil stranou.

Kolem něj ze svahu prosvištěl motocykl, kterému od kol odletovaly kamínky a písek. Dopadl na stezku asi tři metry nad dnem závrtu, s předním kolem zvednutým do vzduchu. Zadní kolo zahrabalo ve štěrku, od kterého se na okamžik ještě odrazilo, a v další chvíli už motorka vyrazila vpřed.

Painter pokračoval v cestě dolů.

Stačil zahlédnout jezdkyni, shrbenou za řidítky. Byla to Coral Novaková, zahalená v plášti, s brýlemi na očích a s odhrnutou kápí, takže za ní vlály světlé vlasy.

Painter se za ní rozběhl a sledoval, jak motocykl ujíždí podél předního okraje laviny. Přední reflektory se míhaly sem a tam, jak se Coral musela vyhýbat překážkám. Vzápětí zabrzdila u Omahy a Safie. Zaslechl její výkřik.

„Držte se pevně!“

V dalším momentu už Coral vyrazila zpátky, nejkratší cestou od postupujícího proudu valících se balvanů. Za sebou táhla Omahu a Safii, kteří se drželi zadního sedadla a nohy vláčeli za sebou.

Ujížděli před skalním sesuvem.

Painter už mezitím doběhl dolů a na okamžik se zastavil v bezpečné vzdálenosti od víncích kamenů a písku. V tu chvíli už bylo

po všem. Pád skály a pevnosti se zastavil. Z původního strmého útesu nyní byl mírný svah volných balvanů.

Painter se vyhnul přednímu okraji sesuvu a přispěchal ke stojící motorce. Safia už se zvedla na nohy a Omaha se ztěžka opíral jednou rukou o sedadlo. Coral seděla obkročmo na motocyklu.

Všichni zírali na díru v zemi, která se před nimi otevřela. Stoupala z ní pára a oblaka prachu, jako kdyby se jednalo o vstup do samotného pekla. Byla na stejném místě jako otvor do podzemního trilitu. Až na to, že po roztržení výbuchem se vchod rozšířil nejméně na tři metry.

A byl plný bublající vody.

Přední reflektor motorky ozařoval její kypící hladinu.

Painter přihlížel, jak voda rychle odtéká neznámo kam.

To, co odhalila klesající hladina, způsobilo, že všichni oněměli.

11:23

Cassandra bez mrkání hleděla předním okénkem traktoru M4. Před minutou viděli, jak na oblohu vystřelil modrý záblesk. Jeho zdroj se nacházel někde přímo před nimi. Ve směru zřícenin.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Kane ze svého místa řidiče.

Zastavili traktor ve vzdálenosti asi sto metrů. Nalevo ve vesnici hořely desítky ohňů. Přímo před nimi se ruiny opět ponořily do temnoty písečné bouře.

„To určitě nebyla jedna z našich střel,“ dodal Kane.

To tedy rozhodně nebyla. Cassandra se podívala na obrazovku laptopu. Kroužek označující kurátorčinu polohu byl stále vidět, i když nyní blikal, jako kdyby nějaká neznámá síla rušila signál. Co se to tam děje?

Pokusila se spojit vysílačkou s jedinou osobou, která to mohla vědět. „Orel jedna, slyšíte mě?“

Čekala na odpověď, ale žádná nepřišla.

Kane zavrtěl hlavou. „Obě helikoptéry jsou zničeny.“

„Vydejte příkaz, ať odstartují další dvě. Chci mít vzdušné krytí.“

Kane zaváhal. Cassandra věděla, s čím si dělá starosti. Bouře, která už teď řádila s velkou silou, se teprve začínala rozehřívat. Plný

nápor měl ještě přijít. A z jihu se sem rychle přesunoval frontální systém od pobřeží s příslibem ještě divočejšího počasí, až se obě bouře střetnou. Vzhledem k tomu, že výprava měla pouze šest vrtulníků, vyslání dalších dvou je mohlo stát polovinu zbývající vzdušné síly.

Kane ale zároveň chápal, že je to opravdu nutné. Nemohli si dovolit šetřit vybavením. Hráli vabank – vše nebo nic. Předal Cassandřiny rozkazy svou vysílačkou dál. Jakmile byl hotový, otočil se zase k ní a očima se jí tázal, jak budou pokračovat.

Kývla před sebe. „Jedeme tam.“

„Neměli bychom počkat, až budou další dva stroje ve vzduchu?“

„Ne, máme obrněný vůz.“ Ohlédla se přes rameno na muže v zadním oddělení traktoru, tvořící Kanovo komando. „A máme dostatečnou podporu pozemních sil. Něco se tam děje. Cítím to.“

Přikývl, zařadil rychlost a uvedl traktor do pohybu. Obrněné vozidlo se začalo pomalu sunout ke zříceninám.

11:26

Safia poklekla na jedno koleno a dotkla se rukou okraje otvoru. Zkusila dlaní teplotu. Opíral se do ní vítr a vířil kolem ní písek, ale ne tak silně. Bouře mírně ustoupila – dávala si chvilkový oddych, jako kdyby výbuch vysál něco z jejích sil.

„Opatrně,“ ozval se za ní Omaha.

Safia se dívala do otvoru u svých nohou. Voda stále ustupovala. To přece nebylo možné. Jak klesala hladina, objevovala se skleněná rampa, která po spirále mířila někam dolů. Podzemní trilit zmizel. Zbylo jen *sklo* ve tvaru obrovské vývrtky.

Vchod do Ubáru.

Safia spustila dlaň o něco níž a pomalu ji přiblížila k povrchu skla. Pořád se na něm třpytily kapky vody, proti temnému povrchu jasně patrné, jak se od nich odráželo světlo předního reflektoru motocyklu.

Necítila žádné palčivé horko.

Směle přiložila prst k tmavému sklu. Pořád bylo teplé, velice teplé, ale nepálilo. Přitiskla k němu celou plochu dlaně. „Je pevné,“

řekla. „Pořád ještě chladne, ale povrch už je ztuhlý.“ Na dotvrzení svých slov na něj ostře zaťukala.

Vstala a opatrně na sklo vkročila jednou nohou. Zdálo se, že její váhu udrží. „Ta voda to musela dost zchladit, aby sklo ztuhlo.“ Přikročil k ní Painter. „Musíme odsud vypadnout.“ Promluvila Coral, která stále obkročmo seděla na motorce. Zrovna domluvila s někým vysílačkou. „Veliteli, všechny Rahím už se shromáždily. Na váš rozkaz můžeme zmizet.“

Safia se otočila k hornímu okraji závrtu, ale ten nebylo ve tmě vidět. Znovu se podívala k ústí skleněné spirály. „Kvůli tomuhle jsme sem přišli.“

„Jestli okamžitě nevyrazíme, Cassandra nás tu obklíčí.“

Přidal se k nim Omaha. „A kam půjdeme?“

Painter ukázal k západu. „Do pouště. Ta bouře nás bude krýt.“

„Zešílel jste? Ta bouře teprve začíná. A to nejhorší teprve přijde. Pomyslel jste na tu obrovskou kombinovanou bouři, která se chystá? To při ní máme být v otevřené poušti?“ Omaha zavrtěl hlavou. „To radši zkusím štěstí s tou mrchou.“

Safia si představila Cassandru, její ledové způsoby a oči, v nichž nebylo žádné slitování. Ať už pod nimi leželo jakékoliv tajemství, padlo by do rukou Cassandře. Jí a jejímu zaměstnavateli. To nemohla připustit.

„Já jdu dolů,“ řekla a přerušila tak jejich diskusi.

„Jdu s tebou,“ dodal Omaha. „Přinejmenším je to úkryt před bouří.“

Na horním okraji závrtu náhle zazněly výstřely.

Všichni se přikrčili a otočili.

„Zdá se, že rozhodnutí za nás udělali druzí,“ poznamenal Omaha.

Coral vyštěkla něco do své vysílačky a Painter zase do své.

Po celém okraji se rozsvítila světla – reflektory motocyklů. Zaburácely motory. Všechna vozidla začala co nejrychleji sjíždět dolů k nově otevřenému vstupu do nitra země.

„Co to dělají?“ zeptal se Omaha.

Painter odstrčil vysílačku a s ponurým výrazem odpověděl: „Někdo si všiml toho tunelu. Jedna z žen.“

Určitě *hodža,* napadlo Safii. Když je teď Ubár otevřený, Rahím nikdy neuprchnou. Budou toto místo bránit svými vlastními životy. Lu'lu vedla dolů celý kmen. Dvě terénní vozidla dokonce sjížděla po sesutých kamenech pevnosti.

Všechna mířila k jejich stanovišti.

Náhlá erupce střelby ustala.

Coral s vysílačkou u ucha vysvětlila: „Nepřátelská hlídka zaujala ostřelovací pozici na jedné z věží. Byli vyřízeni."

Safia v jejím hlase zaslechla úctu. Rahím rozhodně prokázaly v této bitvě odvahu.

V mžiku kolem nich zabrzdily motorky a vozidla naložená ženami.

V prvním autě seděly známé tváře, namačkané k sobě: Kara, Danny a Clay. Barak přijel hned za nimi na motocyklu.

Kara vystoupila a za ní i ostatní. Vichřice znovu nabývala na síle, opírala se do nich a pleskala okraji jejich šátků a plášťů. Kara držela v jedné ruce pistoli. „Viděli jsme blížící se světla," řekla a ukázala opačným směrem, na východ. „Je jich plno. Velké nákladní vozy. Právě startovala přinejmenším jedna helikoptéra. Na okamžik jsem zahlédla její pátrací reflektory."

Painter sevřel ruku v pěst. „Cassandra zahájila svůj poslední tah."

Zástupem lidí se protlačila *hodža.* „Ubár je otevřen. Ochrání nás."

Omaha se znovu ohlédl k otvoru. „V každém případě si raději nechám svou zbraň."

Painter se díval k východu. „Nemáme na výběr. Všichni dolů. Držte se pohromadě. Vezměte toho s sebou tolik, kolik unesete. Zbraně, munici, svítilny."

Hodža kývla na Safii. „Povedeš nás."

Safia hleděla na skleněnou spirálu, sestupující do hlubin, a náhle si svým dřívějším rozhodnutím nebyla tolik jistá. Začala přerývaně dýchat. Dokud šlo o život jen jí, riziko bylo přijatelné. Ale teď byly v sázce i životy ostatních.

Zastavila se očima na dvou dětech, které se držely za ruku Claye. Vypadaly právě tak vyděšené jako mladík mezi nimi. Ale Clay se držel.

Safia se musela držet taky. Úsilím vůle zklidnila dýchání, i když srdce jí stále divoce bušilo.

Ozval se další hluk, který k nim donesl vítr. Hluboké basové bručení nějakého obrovského motoru. Na východním okraji závrtu se objevila záře blížících se světel.

Cassandra už byla skoro tady.

„Jděte!“ vykřikl Painter. Jeho pohled se střetl se Safiiným. „Zaveďte je dolů. Rychle!“

Safia přikývla, otočila se a začala sestupovat.

Slyšela, jak za ní Painter říká Coral: „Potřebuji vaši motorku.“

11:44

Cassandra sledovala, jak modrý kroužek na obrazovce naposledy zablikal a zmizel. Sevřela ruku v pěst. Kurátorka byla opět na útěku.

„Rychleji,“ procedila mezi stisknutými zuby. „Chci tam být hned teď.“

„Už tam jsme.“

Ze šera se vyloupla rozpadající se kamenná zeď, omletá pískem – spíš silueta než opravdová překážka –, kterou osvětlovaly jejich reflektory. Dorazili ke zříceninám. Kane se na ni podíval. „Rozkazy?“

Cassandra ukázala k otvoru ve zdi poblíž sesuté věže. „Vysaďte muže. Chci, aby obsadili celé zříceniny a obklíčili tu propast. Nikdo se z ní nesmí dostat.“

Kane zpomalil traktor natolik, aby jeho muži mohli vyskákat postranními dveřmi přes valící se pásy. Komando čítalo dvacet po zuby ozbrojených mužů, kteří se ihned rozptýlili do bouře a zmizeli otvorem ve zdi.

Kane pokračoval v jízdě hlemýždím tempem.

Traktor s křupáním projel přes kamenné základy starobylé zdi a ocitl se ve vnitřním městě starého Ubáru. Reflektory osvětlovaly vzdálenost jen několika metrů. Kolem kvílela bouře a vířily sloupy písku.

Jáma se otvírala přímo před nimi, tmavá a tichá.

Nastal čas to všechno ukončit.

Traktor zastavil. Jeho reflektory mířily přímo kupředu.

Podél okraje závrtu se plížili muži, kteří využívali krytí balvanů a zhroucených kusů pevnosti. Cassandra počkala, dokud všichni nezaujali svá stanoviště po celém obvodu. Poslouchala jejich hlášení, vysílaná pomocí hrdelních mikrofonů.

„Jsem na místě, kvadrant tři…“

„Jsem u věže, promyka čtyři…“

„RPG jsou rozmístěné a nabité…“

Cassandra stiskla na počítači klávesu Q a na schematické mapě se objevilo jednadvacet červených trojúhelníčků. Každý člen komanda měl na uniformě připevněný vysílací majáček. Cassandra tak na monitoru sledovala, jak vojáci rychle, výkonně a bez váhání zaujímají svá stanoviště.

Kane řídil své muže z velitelského traktoru. Stál s rukama na palubní desce a nakláněl se kupředu, aby lépe viděl předním sklem.

„Všichni jsou na svých místech. Dole není vidět žádný pohyb. Všude je tma.“

Cassandra věděla, že Safia je tam dole, schovaná pod zemí. „Osviťte to.“ Kane předal její rozkaz.

Všude po obvodu závrtu se rozzářily pátrací reflektory, namířené dolů. Propast zalilo jasné světlo.

Kane si jednou rukou přidržoval sluchátko vysílačky. Chviličku poslouchal a pak promluvil: „Není vidět žádné nepřátele. Pod námi jsou opuštěné terénní vozy a motorky.“

„Je tam dole vidět nějaký vstup do jeskyně?“

Kane přikývl. „Mezi těmi zaparkovanými vozidly. Černý otvor. Měli bychom mít obraz z videokamer na kanále tři.“

Cassandra otevřela ve svém laptopu další okno. Živý obraz z videokamer. Obraz se chvěl a vibroval – interference statické elektřiny. Po anténě na vnější straně kabiny traktoru proběhla jiskra statického výboje.

Bouře se chystala udeřit s plnou silou.

Cassandra se naklonila blíž k obrazovce. Spatřila rozkolísaný záběr dna propasti. Písečné motocykly s obrovskými vzorkovanými pneumatikami. Několik pouštních terénních vozidel. Všechno opuštěné. Kde jsou všichni ti lidé? Obraz se přenesl na tmavý otvor

asi tři metry v průměru. Vypadal jako čerstvě otevřený, leskl se a odrážel světla reflektorů.

Otvor do podzemí.

A v té noře jsou schovaní všichni králíci.

Obraz videokamery poskočil, znovu se zaostřil a pak zmizel. Cassandra potlačila zaklení. Na to se chtěla podívat osobně. Zavřela příslušné okno v počítači a ještě jednou zkontrolovala rozestavení Kanových mužů. Oblast byla obklíčena.

Odepjala si pás. „Jdu se na to podívat. Držte pevnost."

Přesunula se do zadního oddílu a otevřela postranní dveře. Vítr ji na okamžik zatlačil zpátky, jak ji udeřil s plnou silou do tváře. S úšklebkem sklonila hlavu, zahalila si ústa a nos šátkem a v předklonu vystoupila. Pás traktoru využila jako schůdek a seskočila do písku.

Přešla před traktor a jednou rukou se opírala o pás. Lomcovala s ní vichřice. Pocítila nový respekt ke Kanovým mužům. Z pohodlí kabiny vypadala jejich operace uspokojivě: byla rychlá, účinná a bez problémů. Za takových povětrnostních podmínek to ale bylo něco mimořádného.

Cassandra se zastavila mezi oběma předními reflektory a pak se vydala k okraji propasti. Bylo to jen několik kroků, ale v okamžiku, kdy k ní došla, burácení motoru traktoru bylo skoro úplně překryto duněním bouře.

„Jak to vypadá, kapitáne?" uslyšela ve sluchátku Kanův hlas.

Klekla si a podívala se dolů. Propast měla před sebou jako na dlani. Na opačné straně byla hromada sutin, z níž se pořád tu a tam skutálel nějaký ten kámen. Čerstvá lavina. Co se tu ke všem čertům stalo? Přenesla pohled přímo pod sebe.

Vchod do tunelu jí pohled oplácel – třpytil se jako křišťálové oko.

Sklo.

Při tom pohledu se jí zrychlil tep. To musel být vchod k pokladu, který tu byl ukrytý, ať už tím pokladem bylo cokoliv. Přejela očima po zaparkovaných vozidlech. Nemohla jim dovolit, aby ukradli to, pro co si přišla.

Dotkla se svého hrdelního mikrofonu. „Kane, během pěti minut chci mít připravený tým ke vstupu dovnitř."

Neozvala se žádná odpověď.

„Kane,“ vykřikla hlasitěji a otočila se.

Reflektory traktoru ji oslepily.

Uhnula stranou. Začalo v ní hlodat podezření.

Vydala se k traktoru a teprve tehdy si všimla něčeho v závětří za stěnou. Nějaký opuštěný předmět, z poloviny maskovaný pískem. Motocykl.

Takhle mazaný byl jen jeden člověk.

11:52

Proti obličeji mu vyrazil nůž. Painter se převaloval se svým protivníkem po zemi a v poslední chvíli otočil hlavu, takže se vyhnul smrtelnému zásahu do oka. Dýka mu sjela po tváři a škrábla ho do kosti pod okem.

Vztek a zoufalství vybičovaly Painterovy síly. Přes proud krve, který se mu začal řinout z rány, neuvolňoval sevření svých nohou kolem nohou nepřítele a pravou paží dál objímal jeho krk.

Ten parchant měl sílu jako býk, který vyhazuje a zmítá se ze strany na stranu.

Painter ho přišpendlil k podlaze a zachytil i jeho pravou ruku ozbrojenou nožem.

Když vylezl postranními dveřmi, které mu Cassandra nechala příhodně otevřené, do traktoru, okamžitě toho muže poznal. Painter se skrýval pod volným pískem, který vichřice navála na jednu hromadu proti polorozpadlé zdi. Před pěti minutami nejvyšší možnou rychlostí dojel ze dna jámy k otvoru ve zdi, protože věděl, že Cassandřiny síly budou muset projíždět právě tudy.

Takový mamutí traktor nečekal – to monstrum vypadalo, že váží aspoň dvacet tun. Jako autobus na dvou postranních pásech. Ale jeho záměrům vyhovoval lépe než obyčejné nákladní auto.

Když traktor zastavil, Painter opatrně vylezl ze svého úkrytu a schoval se přikrčený vzadu mezi pásy. Jak očekával, pozornost všech byla obrácena výhradně k závrtu.

Pak z vozu vystoupila Cassandra a poskytla mu tak příležitost, kterou potřeboval. Nezajištěnými dveřmi Painter s pistolí v ruce vklouzl do zadního oddílu traktoru.

Jeho protivník, John Kane, si bohužel musel všimnout jeho odrazu ve skle. Hbitě se otočil na noze s dlahou a druhou nohou prudce vykopnul Painterovi pistoli z ruky.

Teď zápasili na podlaze.

Painter nepovoloval škrtící sevření. Kane se pokoušel udeřit zátylkem Paintera do nosu, ale Painter se úderu vyhnul. Místo toho zvrátil Kanovi hlavu ještě dál nazad a tvrdě s ní praštil o zem.

Kane zasténal.

Painter to zopakoval ještě třikrát. Muž znehybněl. Painter stále předloktím svíral jeho hrdlo. Teprve pak si všiml krve, která se rozlévala po šedé podlaze. Zlomený nos.

Painter neměl času nazbyt. Pustil Kana a ustoupil. Kdyby toho chlapa předtím nezranil levhart, Painter by nikdy zápas nevyhrál.

Usedl na místo řidiče, zmáčkl spojku a přidal plyn. Obr se začal překvapivě čile sunout kupředu. Painter se rozhlédl po okolí a namířil traktor správným směrem, přímo k propasti.

Do strany traktoru se náhle zaryly kulky. Samopal. Už o jeho přítomnosti vědí.

Rachot byl ohlušující.

Painter se na střelbu neohlížel a pokračoval dál. Traktor byl obrněný a on zajistil postranní dveře zevnitř.

Před ním se objevil okraj závrtu. Pokračoval v jízdě.

Nárazy kulek neustávaly a bubnovaly jako kameny do plechovky.

Přední okraj traktoru už trčel přes okraj.

To Painterovi stačilo. Spolehl se na to, že zbytek vykoná setrvačnost, a vyskočil ze svého sedadla. Traktor zpomalil, ale nadále se sunul kupředu. Už se začínal naklánět, jak pod ním povoloval okraj propasti.

Painter se hrabal k postranním dveřím v zadním oddílu. Měl v úmyslu vyskočit ještě předtím, než traktor přepadne dolů, a zkusit štěstí mezi členy komanda. Vtom ho ale chytila za nohu cizí ruka. Painter ztratil rovnováhu a následným pádem si vyrazil dech.

Kane Paintera přitahoval k sobě. Ten chlap měl stále neskutečnou sílu.

Painter neměl čas na další boj. Podlaha se už zvedala ve značném úhlu. Vykopl druhou nohou a trefil Kana do rozbitého nosu. Kanova hlava odskočila dozadu. Painterův kotník byl volný.

Lezl po nakloněné podlaze, která nyní připomínala strmý kovový útes, po němž se navíc sesouvalo nejrůznější vybavení a naráželo do něj. Ucítil, jak traktor začíná klouzat dolů ze svahu. Vozidlo uchvátila do svých spárů gravitace. Pásy se zakously do kamene.

Traktor přepadával.

Painter jediným skokem dosáhl na kliku postranních dveří. Bohužel se otvíraly ven. Neměl dostatečnou setrvačnost, aby je otevřel dokořán. S vypětím všech sil se mu je podařilo jen trochu pootevřít.

Vítr udělal zbytek. Dveře uchopila bouře a prudce je otevřela.

Painter se jich stále držel, takže vyletěl ven.

Traktor pod ním padal do závrtu.

Podařilo se mu ještě odrazit od zadní části vozidla a s nataženými pažemi skočit k okraji útesu.

Jen taktak na něj dosáhl. Břichem narazil do skalní stěny. Trup přehodil přes okraj, zatímco nohy se mu kývaly nad propastí. Prsty hrabal po něčem, čeho by se mohl chytit. Pod ním se ozvalo hromové skřípání a náraz. Všiml si, jak se k němu blíží postavy.

Nebudou u něj včas.

Sklouzl nazpět. Neměl se čeho chytit. Pásy traktoru rozdrtily okraj útesu na kaši. Na okamžik se mu podařilo nahmatat kámen pohřbený v písku.

Visel za jednu ruku a ohlédl se dolů.

Dvanáct metrů pod ním se traktor přední částí zarazil do skleněného otvoru a silou nárazu se celý zbortil – byla z něj dvacetitunová zátka. To zatím stačilo.

Kámen, za který se držel, konečně povolil. Další vteřinu už Painter padal dolů.

Z velké dály slyšel, jak ho někdo volá jménem. Pak se ramenem udeřil o skalní výčnělek, odrazil se od něj a proti němu se vyřítila země, posetá kameny a kusy polámaného kovu.

5. ČÁST

OHEŇ V PODZEMÍ

19. kapitola

JAKÝKOLIV PŘÍSTAV V BOUŘI

4. PROSINCE, 12:02
PODZEMÍ

Safia spěchala dolů po točité rampě v čele ostatních. Rána, která se nad nimi ozvala, vyvolala paniku. Seshora se sypaly trosky: sklo, kameny a dokonce i kousek odlomeného kovu, který se kolem nich prokutálel jako dětská obruč, našel si cestu skrz všechny prchající lidi a zmizel v hlubině pod nimi.

Omaha si na něj svítil baterkou, dokud nezmizel. Hluk seshora postupně zeslábl, až utichl docela.

„Co se tam stalo?“ zeptala se Safia.

Omaha potřásl hlavou. „To byl Painter, řekl bych.“

Kara kráčela po jejím druhém boku. „Barak s Coral se vracejí, aby se podívali.“

Za nimi šli Danny a Clay se zády naloženými vybavením. Oba měli svítilny. Clay tu svoji držel oběma rukama, jako kdyby to bylo záchranné lano. Safia pochybovala, že se ještě někdy sám dobrovolně přihlásí na nějakou expedici.

Za nimi pochodovaly Rahím, podobně obtěžkané zásobami a zavazadly. Svítilo mezi nimi jen několik baterek. Vedla je Lu’lu, skloněná v rozhovoru s jinou starší ženou. Safia viděla ve všech jejich očích žal. Někde vzadu tiše plakalo nějaké dítě. Vzhledem k tomu, jak málo jich zbývalo, musela mít každá jednotlivá smrt devastující účinek. Už jich zbývalo jen třicet, čtvrtina z toho děti a stařeny.

Podlaha se jim najednou změnila pod nohama – sklo nahradil kámen. Safia se dívala dolů po spirále, po níž sestupovali.

„Pískovec,“ poznamenal Omaha. „Dosáhli jsme konce oblasti, kterou zasáhl ten výbuch.“

Kara posvítila baterkou dozadu a pak ji opět namířila před sebe. „Copak ta exploze mohla vyhloubit takovou chodbu?“

„Musela to být speciálně vytvarovaná nálož,“ odpověděl Omaha, na kterého to zřejmě neudělalo valný dojem. „Většina té spirály už tu pravděpodobně byla. Ta podzemní komora fungovala jako její korková zátka. Bomba ji jednoduše vyhodila do povětří.“

Safia věděla, že Omaha to hodně zjednodušuje. Pokračovala v cestě. Jestliže už nekráčeli po skle, ale po skále, jistě to znamenalo, že se blíží konec cesty. Pískovec byl stále ještě vlhký. Co když jediné, co najdou, bude zatopená chodba? Museli by se vrátit… a čelit Cassandře.

Její pozornost přilákal zvuk rychlých kroků. Sbíhali k nim Coral s Barakem. Safia se spolu s ostatními zastavila.

Coral ukázala nahoru za sebe. „To udělal Painter. Shodil na vchod do chodby nákladní vůz.“

„*Veliký* nákladní vůz,“ rozvedl to Barak.

„A co je s Painterem?“ chtěla vědět Safia.

Coral si olízla rty a přimhouřila oči starostí. „Není po něm ani stopy.“ Safia se podívala Coral přes rameno.

„To ale Cassandru nezadrží nadlouho. Už jsme slyšeli její muže, jak kopou okolo.“ Coral mávla rukou kupředu. „Painter pro nás získal trochu času, tak bychom ho měli využít.“

Safia se zhluboka nadechla. Coral měla pravdu. Otočila se a vyrazila opět dolů. Po dobu, než sešli o další otočku spirály, nikdo nepromluvil.

„Jak jsme hluboko?“ zeptala se poté Kara.

„Odhadoval bych to na nějakých sedmdesát metrů,“ odpověděl Omaha.

Za dalším ohybem se otevřela jeskyně o velikosti dvojité garáže. Jejich světla se odrážela od vodní nádrže v jejím středu. Voda se jemně vlnila a její hladina byla zakalená. Ze stropu skapávala voda.

„Tady je zdroj veškeré té vody,“ řekl Omaha. „Podtlak, který vznikl při výbuchu, ji musel nasát jako brčkem.“

Všichni vstoupili do jeskyně. Studnu lemoval vyvýšený skalní práh.

„Podívejte se.“ Kara ukázala baterkou ke dveřím na opačné straně místnosti.

Obešli studnu.

Omaha položil na dveře ruku. „Zase kov. Zpracování kovů je tedy rozhodně bavilo.“

Na dveřích sice byla klika, ale přes jejich rám přesahovala zamčená závora.

„To je kvůli vzduchotěsnému uzavření tohoto prostoru,“ ozvala se za nimi Coral. „Aby tu při výbuchu vzniklo vakuum.“ Kývla hlavou k vodní hladině.

Seshora se k nim donesla silná rána.

Omaha popadl závoru a zatáhl. Ani se nepohnula. „Zatraceně. Je zaseklá.“ Otřel si ruce o plášť. „A naolejovaná.“

„To je proti korozi,“ poznamenal Danny, který se mu pokusil pomoci, ale ani oběma bratrům dohromady se nevedlo o nic lépe. „Potřebujeme nějaké páčidlo.“

„Ne,“ promluvila za nimi *hodža.* Odstrčila svou holí stranou několik lidí a zastavila se vedle Safie. „Zámek Ubáru může otevřít jen jedna z Rahím.“

Omaha si znovu otřel ruce. „Madam, jakákoliv vaše pomoc je více než vítána.“

Lu’lu poklepala na závoru holí. „K ovlivnění takových posvátných předmětů je třeba někoho, kdo je obdařen požehnáním Ubáru a komu v žilách koluje krev první královny.“ Obrátila se k Safii. „Někoho, kdo má schopnosti Rahím.“

„Já?“ zeptala se Safia.

„Byla jsi podrobena zkoušce,“ připomněla jí Lu’lu. „Klíče na tebe také reagovaly.“

Safia si vzpomněla na deštivou noc v Jobově hrobce. Na to, jak čekala, až oštěp s bystou ukáže směrem k Ubáru. Zprvu se nic nestalo. Měla na sobě pracovní rukavice. Kane odnesl tyč a umístil ji do otvoru v zemi. Bysta se nepohnula. Dokud z ní neotřela déšť, který jí připomínal slzy na královniných lících, holými špičkami prstů. Dokud se jí *nedotkla.*

Pak se dala do pohybu.

A ty srpkovité rohy býka. Nic se nestalo, dokud je nezačala zkoumat a dokud mezi ní a kovem neproběhla jiskra statické elektřiny. Zapálila roznětku pouhým dotykem prstu.

Lu'lu na ni kývla, aby postoupila kupředu.

Safia strnule poslechla.

„Počkejte." Coral vytáhla z kapsy nějaký přístroj. „Co to je?" zeptal se Omaha.

„Jen si ověřuji jednu teorii," odpověděla. „Studovala jsem ty klíče Cassandřinými přístroji." Coral pokynula Safii, aby pokračovala.

Safia se nadechla a sevřela zdravou rukou závoru na dveřích. Necítila nic zvláštního, nepřeskočila žádná jiskra. Zatáhla. Závora se snadno nadzvedla. Safia šokovaně odstoupila.

„Kruci," zalapal Omaha po dechu.

„*Tohle* na tebe udělá dojem," podotkla Kara.

„Museli jsme to přece jen uvolnit."

Coral zavrtěla hlavou. „Jde o magnetický zámek."

„Cože?" zeptala se Safia.

„Tohle je magnetometr," zvedla Coral přístroj, který držela v ruce. „Měří intenzitu magnetického pole. Polarita závory se s vaším dotykem změnila."

Safia zírala na závoru. „Jak…?"

„Železo je vysoce vodivé a reaguje silně na magnetismus. Když vložíte jehlu do magnetického pole, přenese se na ni část magnetismu. Tyto předměty nějak reagují na vaši přítomnost, na energii, která z vás vyzařuje."

Safia si vzpomněla, jak se na mramorovém oltáři Imránovy hrobky železné srdce otáčelo kolem své osy. Opravdu se pohybovalo jako střelka kompasu, která se vyrovnává podél určité osy.

Nad nimi se ozval další úder.

Omaha pokročil kupředu. „Ať už jsme to otevřeli jakkoliv, myslím, že bychom toho měli využít."

Když teď byla závora odsunuta, popadl kliku dveří a zatáhl. Naolejované panty se lehce pohnuly. Dveře se otevřely na temné schodiště vytesané do skály.

Jakmile za sebou zavřeli a zatarasili dveře, Omaha se vydal v čele se svítilnou. Safia šla vedle něj a ostatní je následovali.

Rovná chodba vedla strmě dolů. O dalších třicet metrů níž dorazili do druhé jeskyně, asi čtyřikrát větší, než byla ta první. I zde se uprostřed zrcadlila tmavá vodní hladina. Ve vzduchu visel divný zápach. Vlhka, jistě, ale také se stopou ozónu, vůně, jež doprovází bouře.

To však nedokázalo udržet Safiinu pozornost déle než na krátký okamžik.

Několik kroků před nimi vedlo do vody kamenné molo. Na jeho konci se pohupovala krásná dřevěná dhou, arabská plachetnice, dlouhá asi deset metrů. Její boky se ve světlech baterek jasně leskly olejem. Zábradlí i stěžeň byly ozdobeny zlatými listy. Plachty, které tu sice nemohly ničemu sloužit, ale i tak jimi loď byla vybavena, byly skasané a svázané.

Ve skupině se ozývalo užaslé hučení.

Nalevo mizel v temnotě široký vodní tunel.

Na přídi plachetnice stála figura ženy s odhalenými ňadry, s pažemi cudně zkříženými na prsou a s tváří obrácenou k zatopené chodbě.

I ze svého místa ji Safia okamžitě poznala. Královna ze Sáby.

„Železo," poznamenal Omaha vedle ní, když si všiml jejího pohledu. Zamířil svou svítilnu na figuru na přídi lodi. Celá socha byla ze železa. Vydal se k molu. „Zdá se, že odtud budeme zase plachtit."

12:32

Na dně závrtu Cassandra zírala na rozmačkané tělo. Nebyla si jistá, co by měla cítit. Lítost, zlost, stopu strachu. Neměla čas si to ujasňovat. Místo toho se zamyslela nad tím, jak by toho mohla využít jako své výhody.

„Vyneste ho nahoru a dejte ho do vaku na těla."

Dva členové komanda zvedli svého bývalého velitele z trosek traktoru. Ostatní vynášeli z nitra vozidla vše, co se dalo zachránit, a zároveň rozmísťovali nálože, kterými hodlali rozmetat trup stroje na

kusy, aby mohli vniknout do podzemí. Další odklízeli z cesty kamennou drť a písek.

Dva vojáci právě protáhli otvorem ve vraku dlouhý drát.

Vše probíhalo hladce.

Cassandra se obrátila k motorce a nasedla na ni. Upevnila si šátek a brýle a vydala se nahoru. Bude trvat dalších patnáct minut, než budou nálože připraveny k odpálení. Rychle ujížděla po stezce ven ze závrtu.

Jakmile se vynořila ze závětří prohlubně, poryv písečné bouře ji málem porazil. K čertu, vítr už zase zesílil. Chvíli se potýkala s řízením. Nakonec motorku zvládla a jak nerychleji to šlo, vyrazila do velitelské základny, kterou zřídili v jednom z mála domů, jež zůstaly stát. Kolem domu stály zaparkované nákladní automobily.

Smykem zastavila, opřela motocykl o stěnu a seskočila.

Odkráčela ke dveřím.

Na pokrývkách a pryčnách leželi zranění muži. Mnoho z nich bylo postřeleno během přestřelky s Painterovým podivným týmem. Slyšela hlášení o bojových schopnostech těch neznámých žen. Jak se objevovaly, zničehonic a právě tak záhadně mizely. Nikdo dokonce ani neuměl odhadnout, kolik jich vlastně je.

Ale teď byly všechny pryč. Dole v té díře.

Cassandra přešla k jednomu lehátku. Zdravotník tam ošetřoval muže v bezvědomí, kterému právě zalepoval řeznou ránu na tváři. S velkou boulí nad mužovým obočím zdravotník nic udělat nemohl.

Painter sice možná měl devět životů jako kočka, ale tentokrát nepřistál na nohy. Utrpěl ránu do hlavy. Jediný důvod, proč svůj pád přežil, byl volný písek, který u paty útesu zmírnil jeho dopad jako polštář.

Z pohledů, které její muži Painterovi věnovali, bylo zřejmé, že nijak zvlášť jeho štěstí neoceňují. Všichni věděli o krvavém konci Johna Kana.

Cassandra přistoupila k lůžku. „Jak mu je?“

„Středně těžký otřes mozku. Zorničky reagují dobře. Ten parchant je jenom v bezvědomí.“

„Tak ho vzbuďte. Dejte mu pod nos nějakou čichací sůl.“

Zdravotník si vzdychl, ale poslechl. Měl tu řadu dalších pacientů, svých vlastních mužů. Ale velela tu Cassandra. A ta ještě mohla Paintera potřebovat.

12:42

„Takže co budeme dělat?“ zeptal se Omaha. „Veslovat? Nebo přelezeme palubu a budeme tlačit?“

Z přídi lodě se ohlížel ke břehu. Všichni se shromáždili na palubě. Barak se skláněl nad kormidlem. Clay klečel a seškraboval zrovna kousek zlatého listu. Danny a Coral zřejmě studovali kormidlo, protože se nakláněli přes okraj lodi a zírali někam do vody. Rahím se rozdělily po celé palubě a prohlížely si detaily lodi.

Dhou vypadala zblízka ještě impozantněji. Zlaté listy zdobily prakticky celý povrch. Zakončení zábradlí bylo zkrášleno vrstvou perleti. Sloupky byly ze stříbra. Dokonce i provazy v sobě měly vetkané zlaté nitky. Jednalo se o plavidlo vpravdě královské.

Ať už ale byla loď sebekrásnější, jako plachetnice tu k ničemu nebyla. Pokud by tedy najednou nezačal foukat příznivý vítr.

Za Omahou na přídi stály Safia a Kara, každá po jedné straně železné sochy královny ze Sáby. *Hodža* se opírala o svou hůl hned za nimi.

„Tak se toho dotkni,“ pobízela Kara Safii. *Hodža* doporučovala to samé.

Safia měla zdravou paži zkříženou pod loktem druhé ruky, zavěšené na pásce, a ve tváři se jí zračily starosti. „Nevíme, co se stane.“

Omaha viděl v jejích očích odraz ohnivého výbuchu v tom trilitu nahoře. Safia se ohlédla na posádku plachetnice. Bála se, že budou v nebezpečí, a zejména že je do nebezpečí uvrhne svým přičiněním.

Omaha k ní přikročil a položil jí ruku na rameno. „Saff, za chvíli sem dorazí Cassandra s plnou polní. Já osobně raději zkusím štěstí s touhle železnou dámou než s tou děvkou s kamenným srdcem.“

Safia si povzdechla. Omaha cítil, jak se pod jeho dotykem uvolňuje a podvoluje se.

„Držte se,“ zašeptala a dotkla se ramene železné sochy, stejným způsobem, jako se Omaha právě dotkl jí. Jakmile se její dlaň dostala do styku se sochou, Omaha ucítil, jak jím projelo elektrické mravenčení. Zdálo se, že Safia si ničeho nevšimla.

Nic se nestalo.

„Nemyslím, že právě já jsem ta pravá…“

„Ne,“ skočil jí Omaha do řeči. „Drž se té sochy pevně.“ Cítil pod nohama slabé chvění, jako kdyby voda pod lodí začínala vřít. Dhou se pomaličku dala do pohybu.

Otočil se. „Uvolněte lana!“ vykřikl na ostatní.

Rahím se daly okamžitě do pohybu a rychle rozvázaly provazy, které je poutaly ke břehu.

„Co se to děje?“ ptala se Safia a nespouštěla dlaň z ramene sochy.

„Baraku, jste u kormidla?“

Barak na zádi zamáváním zasignalizoval, že ano.

Coral s Dannym přispěchali k přídi. Coral s sebou táhla velkou bednu.

Rychlost lodě se plynule zvyšovala. Barak je nasměroval do otevřeného ústí zatopené chodby. Omaha zvedl svítilnu a zapnul ji. Paprsek se ztrácel ve tmě.

Jak daleko ten tunel vedl? A kam? Existoval jediný způsob, jak to mohli zjistit.

Safia se pod Omahovou dlaní třásla. Přikročil k ní blíž, takže se jejich těla dotýkala. Nic proti tomu nenamítala a trochu se o něj opřela. Omaha jí četl myšlenky. Takže loď nevybuchla. Zatím byli v pořádku.

Coral s Dannym se opět nakláněli přes bok lodě a svítili si baterkami do vody. „Cítíte ten ozón?“ zeptala se Coral Omahova bratra.

„Jo.“

„Podívejte se, jak voda vře v místě, kde se jí dotýká to železo.“ Jejich zvědavost přilákala pozornost ostatních. „Co to tam děláte?“ zeptal se Omaha. Danny k němu obrátil zardělý obličej. „Výzkum.“ Omaha obrátil oči v sloup. Jeho bratr se v žádné situaci nevzdá své vášně pro vědu.

Coral se napřímila. „V té vodě dochází k nějaké katalytické reakci. Myslím, že ji spouští ta železná socha. Vytváří nějakou hnací sílu.“ Znovu se sklonila přes zábradlí „Chtěla bych si tu vodu otestovat.“

Danny přikývl, šťastný jako blecha. „Dojdu pro kbelík.“

Omaha je nechal, ať se věnují svému vědeckému projektu. On se momentálně staral jen o to, kam je ta chodba dovede. Všiml si, že ho Kara pozoruje… ne, ona pozoruje jeho a Safii.

Jakmile si uvědomila, že si jejího pohledu všiml, rychle odvrátila oči a zadívala se před sebe do temného tunelu.

Hodža hleděla tamtéž. „Víte, kam to vede?“ zeptal se jí.

Pokrčila rameny. „Ke skutečnému srdci Ubáru.“

Na loď padlo ticho. Plachetnice pokračovala v plavbě dlouhým, temným hrdlem a Omaha zvedl oči vzhůru, napůl očekávaje, že spatří noční oblohu. Ale to se tady stát nemohlo.

Pluli nějakých sto metrů pod pískem.

12:45

Painter se s trhnutím probudil, lapal po dechu, dusil se a pálily ho oči.

Pokusil se narovnat do sedu, ale zatlačili ho zpátky naznak. Hlava mu třeštila jako zvon. Světlo ho ledově bodalo do očí. Místnost se chvěla. Překulil se ke straně a začal zvracet přes okraj lůžka. Opakovaně se mu svíral žaludek.

„Jak vidím, už jsi vzhůru.“

Ten hlas mu vmžiku vyhnal všechnu horečnatou bolest z těla. Přes bodavou záři okolních světel se otočil a podíval se do tváře ženě, která stála v nohách jeho lůžka. „Cassandro.“

Měla na sobě uniformu v barvě písku s ponče m, jež jí dosahovalo ke kolenům, zastrčeným za opaskem. Na zádech jí visel klobouk a kolem krku měla šátek. Pokožka se jí na světle leskla a oči jí svítily ještě jasněji.

Pokoušel se posadit, ale dva muži ho drželi za ramena.

Cassandra jim pokynula, aby ho nechali být.

Painter si pomalu sedl. Mířilo na něj několik zbraní.

„Musíme si promluvit. Pracovně.“ Cassandra si klekla na jedno koleno. „To tvoje kaskadérské číslo mě připravilo o většinu elektronických zařízení. I když pár věcí se nám podařilo zachránit. Jako třeba můj laptop.“ Ukázala na přenosný počítač položený na skládací židli. Na obrazovce byla otevřená satelitní mapa oblasti se znázorněním postupující bouře v reálném čase.

Painter si všiml vypisovaných dat o počasí. Pobřežní systém vysokého tlaku vzduchu konečně překročil hory. Během následujících dvou hodin se střetne s písečnou bouří. Propukne obrovská současně písečná i mořská bouře.

Na tom ale teď nezáleželo.

„Neexistuje žádný způsob, jak bys mě mohla přimět k tomu, abych promluvil,“ zachraptěl.

„Myslím, že jsem se tě na nic ani neptala.“ Pohrdavě se na ni ušklíbl. I to bolelo.

Posunula laptop a stiskla několik kláves. Otevřelo se další okno se schematickým plánkem oblasti: vesnice, zřícenin a pouště. Plánek byl monochromatický až na malý modrý kroužek o průměru asi půl centimetru, který se pomalu otáčel. Pod ním se měnily souřadnice podle os x, y i z. Přímý přenos. Painter věděl, na co se dívá. Byl to signál mikrovysílače, systému, který vlastnoručně vyvinul.

„Co jsi udělala?“

„Dali jsme doktorce al-Mázové malý implantát. Nechtěli jsme riskovat, že by se nám ztratila.“

„Vysílání… podzemí…“ Měl co dělat, aby svůj jazyk přiměl promluvit.

„V troskách traktoru byla dostatečná mezera, abychom dokázali spouštět anténní drát. Zdá se, že jakmile jsme ho odvinuli v dostatečné délce, zachytili jsme její signál. Tam dole musí být dobrá akustika. Spustili jsme tam přídavné vysílače. Dokážeme ji sledovat, kamkoliv se hne.“

„Proč mi to všechno vykládáš?“

Cassandra se vrátila k jeho lůžku. V ruce držela malý vysílač. „Abych tě informovala o drobné modifikaci tvého výtvoru. Přišli jsme na to, že s trochu silnější baterií můžeš roznítit malou kuličku trhaviny C4. Můžu ti ukázat schéma.“

Painterovi přeběhl mráz po zádech. „Cassandro, co jsi udělala?“ Představil si Safiin obličej i její ostýchavý úsměv.

„Je tam akorát tak dost výbušniny, aby roztrhala něčí páteř.“

„To jsi neudělala…“

Povytáhla jedno obočí. Toto gesto jej dříve vzrušovalo a zrychlovalo mu srdeční pulz. Teď ho ale vyděsilo.

Sevřel oběma rukama pokrývku. „Řeknu ti všechno, co budeš chtít vědět.“

„Jak milé. Ale opakuji, Paintere: myslím, že jsem se tě na nic neptala.“ Zvedla vysílač a ohlédla se po monitoru. „Nastal čas, abych tě potrestala za ten tvůj dnešní kousek.“

Stiskla tlačítko.

„Ne!“

Jeho výkřik zanikl v ohromné explozi. Měl pocit, jako kdyby mu vyletělo do povětří jeho vlastní srdce. Trvalo mu zlomek vteřiny, než pochopil. Cassandra se na něj usmívala, zjevně navýsost spokojená.

Muži v místnosti se zasmáli, i když v tom zvuku bylo jen málo skutečně upřímné dobré nálady.

Cassandra zvedla vysílač. „Promiň, asi jsem se spletla. Tenhle ovládal nálože umístěné v troskách traktoru. Moji demoliční experti mě ujistili, že výbušniny pročistí vstup do chodby. Teď už zbývá jen provést menší vyčištění prostoru. Během půlhodiny budeme schopni vstoupit dolů.“

Paintera pořád bolelo srdce a bušilo mu až v hrdle.

Cassandra vytáhla druhý vysílač. „Tenhle je pravý. Napojený na Safiin přijímač. Vyzkoušíme to podruhé?“

Painter jen svěsil hlavu. Udělala by to. Ubár byl otevřený. Cassandra už Safii nepotřebovala.

Cassandra si k němu priklekla blíž. „Když jsem teď získala tvoji plnou pozornost, možná bychom si mohli trochu popovídat.“

13:52

Safia se opřela bokem o zábradlí lodi, zatímco dlaň stále držela na železné soše. Jak může být tak vyděšená a současně tak unavená?

Už uběhla půlhodina od chvíle, kdy všichni slyšeli výbuch, jenž přicházel ve směru od spirálovité rampy.

„Zdá se, že Cassandra klepe na dveře," komentoval to Omaha.

To už urazili pořádný kus cesty chodbou. Napětí ale přesto vzrostlo. Řada svítilen teď mířila dozadu. Nic se neblížilo. Safia si mohla jen představovat Cassandřinu frustraci, až objeví zaplavený tunel a zjistí, že kořist jí stále uniká.

Budou muset plavat opravdu daleko, jestli se je pokusí pronásledovat.

I když rychlost plachetnice nebyla o moc větší než svižná chůze, už se plavili přes hodinu. Musí mít náskok nejméně devět nebo deset kilometrů, který se stále, byť pomalu, zvětšoval.

Všichni se postupně zase uvolňovali. A kdo vlastně mohl s jistotou říct, že se Cassandře opravdu podařilo odstranit zátaras z vchodu do podzemí?

Safia se přesto nedokázala zbavit jiné obavy, mnohem bližší jejímu srdci.

Painter.

Jaký byl jeho osud? Byl mrtvý, v zajetí, nebo uprchl do písečné bouře? Nezdálo se, že by kterákoliv možnost skýtala příliš mnoho naděje.

Za Safií několik Rahím tiše zpívalo – něžně a smutně. Žalozpěv za mrtvé. Opět v aramejštině. Safiino srdce reagovalo vlastním zármutkem.

Lu'lu se pohnula, když si všimla Safiiny pozornosti. „To je náš starý jazyk, jazyk poslední královny, nyní už mrtvý, ale my jím mezi sebou stále hovoříme."

Safia poslouchala a měla pocit, jako kdyby se ocitla v jiném čase.

Kara s Omahou seděli nedaleko se svěšenými hlavami – oba spali.

Barak stál u kormidla a prováděl loď mírnými ohyby tunelu ve tvaru písmene S. Ta chodba možná kdysi bývala součástí celého podzemního říčního systému.

Několik kroků od ní seděla se zkříženýma nohama Coral a skláněla se nad řadou přístrojů, napájených z baterií. Danny jí pomáhal, klečel vedle ní a měl obličej blízko jejího.

Safia pohlédla na posledního člena jejich skupiny.

Clay se nakláněl přes pravobok a hleděl upřeně kupředu. Před chvílí se s Barakem podělil o cigaretu, o jednu z posledních, které měl Arab v balíčku. Clay vypadal, že by potřeboval další.

Všiml si, že se na něj Safia dívá, a přešel k ní.

„Jak se držíte?“ zeptala se ho.

„Jediné, co můžu říct, je, že doufám, že dostanu dobrou známku.“ Dokonce se usmál, ale bylo vidět, že je pořádně roztřesený.

„Já nevím,“ poškádlila ho. „Pořád ještě máte co zlepšovat.“

„Dobře. To bylo naposled, co jsem místo vás chytil šipku do zad.“ Povzdechl si a zíral do temnoty před sebou. „Je tady ale sakra hodně vody.“

Vzpomněla si na jeho nervozitu z moře, o které se spolu bavili na palubě *Šabab Ománu.* Připadalo jí to jako před celými věky.

Danny si stoupl a protáhl se. „O tom jsme s Coral taky diskutovali. O ohromném objemu vody tady v podzemí. Je jí tu daleko víc, než se mohlo nashromáždit z dešťů nebo z podzemní vody.“

Omaha se zavrtěl a promluvil se stále svěšenou hlavou. Nespal, jen odpočíval. „A jaký je verdikt, ty kapacito?“

Coral odpověděla: „Vytváří ji Země.“

Omaha zvedl hlavu. „Ještě jednou, prosím?“

„Už od padesátých let dvacátého století je známo, že v Zemi je víc vody, než kolik by se dalo vysvětlit povrchovým hydrologickým cyklem vypařování a srážek. Existuje řada případů, kdy byl hluboko pod zemí nalezen silný pramen sladké vody. Obrovské vodonosné vrstvy.“

Danny jí skočil do řeči: „Coral… doktorka Novaková mně říkala o jednom prameni, který našli během vykopávek pod nemocnicí v Harlemu v New Yorku. Teklo z něj osm tisíc litrů vody za minutu. Bylo třeba mnoha tun betonu, aby se vytvořil dostatečný tlak k jeho zazátkování.“

„Tak odkud tedy všechna ta nová voda pochází?“ Danny pokynul Coral. „Vy toho víte víc.“

Povzdechla si, zjevně podrážděná jeho přerušením. „Inženýr a geolog jménem Stephen Reiss přišel s teorií, že tato *nová voda*

neustále vzniká v rámci Země slučováním základních prvků, vodíku a kyslíku, které se uvolňují z magmatu. Že krychlový kilometr žuly, na který působí správný tlak a teplota, je schopen vyprodukovat třicet miliard litrů vody. A že tyto zásobníky *magmatické* neboli *Zemí vytvořené* vody se nacházejí všude pod zemskou kůrou a jsou navzájem propojeny do vodního systému, který obepíná celou planetu.“

„I pod pouštěmi Arábie?“ zeptal se Omaha napůl výsměšně.

„Jistě. Reiss měl za sebou v době své smrti roku 1985 více než padesát let úspěchů při nacházení vody v místech, kde její přítomnost podle ostatních geologů byla nemožná. Včetně eilatských studní v Izraeli, které stále vytvářejí dostatek vody k zásobování města se statisíci obyvateli. To samé se mu podařilo i v Saúdské Arábii a Egyptě.“

„Takže se domníváte, že veškerá voda kolem nás by mohla být součástí toho podzemního systému?“

„Možná.“ Coral otevřela drobná dvířka na boku jednoho ze svých přístrojů. Safia si všimla, že se z nich vyvalil obláček mlhy. Nějaký chladicí box. Coral z něj pinzetou vytáhla malou uzavřenou zkumavku. Otočila s ní a vrásky na jejím čele se prohloubily.

„Co se děje?“ zeptal se Danny, kterému její reakce neušla.

„Na té vodě je něco divného.“

„V jakém smyslu?“

Zvedla zkumavku. „Pokoušela jsem se ji zmrazit.“

„A dál?“

Znovu otočila plastovou zkumavku vzhůru nohama. „V dusíkové chladničce. Snížila jsem teplotu vody na *mínus* třicet stupňů Celsia a ona stejně nezmrzla.“

„Cože?“ Omaha se k ní naklonil blíž.

„Nedává to smysl. V mrazničce voda předá energii chladicí kapalině a sama ztuhne. No, a tahle hmota předává energii a stále zůstává tekutá. Jako kdyby v sobě nesla neomezené množství energie.“

Safia se rozhlédla přes bok lodi. Ve vzduchu pořád cítila ozón. Vzpomněla si na jemnou páru, která se zvedala z vody v místě, kde

se jí dotýkala železná socha. „Máte pořád u sebe skener radioaktivity?“

Coral vykulila oči, ale přikývla. „Zajisté.“

Fyzička ihned připojila detekční tyč na základní jednotku a přejela s ní přes zkumavku. V očích se jí zračila odpověď ještě předtím, než ji zformulovala do slov. „Anihilace antihmoty.“

Zvedla se na nohy a podržela skener nad hladinou. Přešla s ním ze středu lodě k Safii na přídi. „Roste to s každým krokem.“

„Co to u všech čertů znamená?“ zeptal se Omaha.

„Magnetismus toho železa nějakým způsobem spouští anihilaci antihmoty.“

„Antihmoty? Kde?“

Coral se rozhlížela kolem sebe. „Právě po ní plujeme.“

„To není možné. Antihmota zaniká při jakémkoliv kontaktu s normální hmotou. Nemůže být ve vodě. Anihilovala by s molekulami vody už před dávnými věky.“

„To máte pravdu,“ řekla Coral. „Ale nemůžu jen tak mávnout rukou nad tím, co tu měřím. Ta okolní voda je nějak obohacena o antihmotu.“

„A ta také pohání naši loď?“ zeptala se Safia.

„Asi. Zmagnetizované železo nějakým způsobem aktivuje řízenou anihilaci antihmoty ve vodě a využívá ji k přeměně na kinetickou energii lodi.“

„Neměli bychom si dělat starosti s její postupnou destabilizací?“ zajímalo Omahu.

Safia ztuhla. Vzpomněla si na Painterovo vysvětlení toho, jak radiace z rozpadajícího se uranu mohla odpálit explozi v muzeu. Představila si kosti toho hlídače v muzeu, z nichž stoupal kouř.

Coral se dívala na svůj přístroj. „Nezachytila jsem žádnou alfa ani beta radiaci, ale nemohu si být jistá.“ Fyzička se vrátila ke svému pracovnímu místu. „Budu muset udělat nějaké další zkoušky.“

Do jejich debaty se poprvé vmísila *hodža*. Nedbala na jejich vzrušení a jen se neustále dívala kupředu. „Blíží se konec chodby.“

Všichni se otočili. Dokonce i Coral si zase stoupla.

Před nimi tančilo mihotavé světélko. Bylo ho sotva dost na to, aby rozeznali, že tunel končí asi deset metrů před nimi. Pokračovali v

plavbě. Na posledním metru strop chodby rozbrázdily ostré výstupky, které připomínaly žraločí zuby.

Nikdo nepromluvil.

Plachetnice vyplula z tunelu do rozlehlé podzemní místnosti. „Panenko skákavá!“ neudržel se Omaha.

14:04

Cassandra si přidržovala sluchátko satelitního telefonu těsně u levého ucha a druhou ruku si přiložila k uchu pravému, aby odstínila vytí bouře. Byla právě ve druhém patře domu, kde si zřídila velitelské stanoviště. Vichřice bičovala trosky vesnice a do zabedněných oken narážely písečné víry.

Poslouchala a přitom přecházela po místnosti. Digitálně změněnému hlasu bylo špatně rozumět. Velitel Bratrstva trval na své anonymitě.

„Šedý veliteli,“ pokračoval Ministr, *„vaše žádost v takové bouři znamená riziko odhalení naší pouštní operace. A to se nezmiňuji o celém Bratrstvu.“*

„Já vím, že to zní přehnaně, pane, ale našli jsme cíl. Vítězství máme na dosah ruky. Můžeme opustit Šisúr ještě předtím, než ta bouře skončí. *Pokud* tedy obdržíme ty zásoby z Thumraitu.“

„A jaké ujištění mi můžete dát, že budete úspěšná?“

„Sazím na to vlastní život.“

„Šedý veliteli, váš život je v sázce od samého počátku. Velitelství Bratrstva přezkoumává vaše nedávná selhání. Další zklamání by nás přimělo vážně přehodnotit naši potřebu vás dále zaměstnávat.“

Parchant, zaklela v duchu Cassandra. Sám se schovává za svým kódovým označením, sedí si za nějakým zatraceným stolem a má tu drzost pochybovat o mé kompetentnosti. Cassandra ale věděla o způsobu, jak své těžkosti vysvětlit. Za to musela být Painterovi vděčná.

„Ministře, jsem si jista svým vítězstvím, ale také budu požadovat, aby bylo zpětně očištěno mé jméno. Velitel mého týmu mi byl přidělen. Nevybrala jsem si ho sama. John Kane udělal několik chyb a neustále podrýval mou autoritu. Za naše zdržení a za jeho smrt

může právě jeho nedostatečná opatrnost. Mně se naproti tomu podařilo zadržet sabotéra. Klíčového člena Sigma Force z oddělení DARPA.“

„Vy máte Paintera Crowa?“

Cassandra se zamračila nad nenuceností Ministrova tónu. „Ano, pane.“

„Velmi dobře, šedý veliteli. Nakonec jsem se možná přece jen nespletl, když jsem vám dal svou důvěru. Ty zásoby dostanete. V tuto chvíli jsou už na cestě čtyři obrněné traktory řízené členy Bratrstva.“

Cassandra se kousla do rtu. Takže všechno to zastrašování bylo jen pro formu.

„Děkuji, pane,“ podařilo se jí procedit skrze zuby, ale byla to zbytečná námaha. Ministr už zavěsil. Odhodila telefon, ještě dvakrát přešla místnost od jednoho konce k druhému a zhluboka přitom dýchala.

Když vyhodila do povětří ten traktor v otvoru do podzemí, byla si tak jista vítězstvím. Užívala si to, jak trýznila Paintera a jak ho zlomila k tomu, že promluvil. Už věděla, že ostatní pro ni nepředstavují žádnou reálnou hrozbu. Několik zkušených bojovníků, ale taky spousta civilistů, dětí a starých žen.

Jakmile odstranili trosky vozidla, Cassandra tím otvorem osobně sestoupila, připravena na jednoduché vítězství. Tam ale objevila tu podzemní řeku. Bylo tam kamenné molo, což znamenalo, že uprchlíci tu museli najít nějakou loď, s níž odpluli.

Bylo zapotřebí alternativního plánu… už zase.

Musela se obrátit na Ministra, ale přes její podráždění ten telefonát vlastně ani nemohl dopadnout lépe. Našla obětního beránka, na kterého mohla hodit neúspěchy posledních dní, a brzy bude mít k dispozici vše, co potřebovala ke konečnému vítězství v podzemí.

Cassandra už o něco klidněji zamířila ke schodům. Zkontroluje poslední přípravy. Seběhla do přízemí a vešla do provizorní ošetřovny. Přešla ke zdravotníkovi, který tu měl službu, a kývla na něj.

„Dostanete všechno, co potřebujete. Nákladní vozy tu budou během dvou hodin.“

Bylo vidět, že se zdravotníkovi ulevilo. Zaslechli to i ostatní muži a tváře se jim rozjasnily.

Ohlédla se na Paintera, který ležel omámený sedativy na posteli. Laptop nechala položený v jeho blízkosti. Na obrazovce stále svítil modrý kroužek Safiina vysílače.

Malá připomínka.

Cassandra měla svůj vysílač neustále v kapse, jako další pojistku jeho slušného chování a spolupráce.

Podívala se na hodinky. Brzy bude po všem.

14:06

Kara stála na přídi vedle Safie. Držela svou sestru za volnou ruku, zatímco Safia nějak poháněla plachetnici svým dotykem. Dokázaly to: našly to, co jejich otec tolik let marně hledal. Ubár.

Dhou vplula z chodby do obrovské jeskyně, která se nad nimi klenula do výše třiceti poschodí a měla průměr více než kilometr a půl. Jeskyni vyplňovalo velké jezero o neznámé hloubce.

Na všechny strany z lodě mířily svítilny, které tu ale nebyly nutné. Na stropě zářila kobaltová koule elektřiny, jejíž plynná oblaka vířila niterným ohněm. Okraje oblak nebyly jasně patrné a mraky měnily tvar jako nějací duchové.

Uvězněná statická elektřina. Zřejmě odsátá z bouře na povrchu.

Tato ohnivá hra světel ale byla tím nejmenším důvodem jejich úžasu. Její záře se odrážela od všech povrchů: hladiny jezera, od stropu i od stěn.

„To je samé sklo," řekla Safia a rozhlížela se kolem sebe.

Celá jeskyně byla obří skleněnou bublinou, kterou někdo vyfoukl pod pískem pouště. Dokonce si všimla i několika skleněných stalaktitů, které visely ze stropu. Po jejich délce přeskakovaly modré oblouky jisker jako nějací električtí pavouci.

„Surové sklo," řekl Omaha. „Ztuhlý roztavený písek. Jako ta spirálovitá rampa."

„Co to mohlo vytvořit?" zeptal se Clay. Nikdo se neodvažoval přijít s nějakým odhadem. Loď pokračovala v plavbě a Coral pozorovala okolní jezero. „To je spousta vody."

„Musí ji vytvářet Země,“ mumlal Danny. „Nebo ji alespoň kdysi vytvořila.“

Zdálo se, že ho Coral neslyší. „Jestli je všechna obohacena o antihmotu…“

Tato možnost je všechny umlčela. Pozorovali na stropě hry energie, které se zrcadlily v klidné hladině.

Nakonec Safia tiše zalapala po dechu. Spustila ruku z ramene železné sochy a přikryla si s ní ústa.

„Safie, co se…“

Pak to Kara spatřila také. Na druhé straně jezera se z temnoty vynořil břeh – vystupoval z vody a vedl k zadní stěně jeskyně. Od podlahy ke stropu čněly stovky pilířů všech možných velikostí. Mohutné sloupy, drobné špičky i nezemsky zkroucené spirály.

„Tisíc pilířů Ubáru,“ zašeptala Safia.

Byli už dost blízko na to, aby si mohli všímat dalších detailů, jak se jim objevovaly před očima v záři tančících elektrických jisker na stropě. Ze tmy se vynořilo město, lesklé, zářící a třpytivé.

„Je celé ze skla,“ hlesl Clay.

Zázračné město sahalo od pobřeží mezi pilíři vysoko na zadní stěnu. Kaře připomínalo města nalezená podél pobřeží Amalfi, která vypadají jako kousky dětské stavebnice rozházené po úbočí kopce.

„Ubár,“ řekla vedle ní *hodža.*

Kara se ohlédla na ostatní Rahím, které unisono poklekly. Po dvou tisíciletích se vrátily domů. Jedna královna odešla, třicet se jich vrátilo.

Poté, co Safia spustila ruku ze sochy, plachetnice ještě chvíli pokračovala setrvačností v plavbě a pak se zastavila.

Omaha si stoupl vedle Safie a objal ji kolem pasu. „Ještě kousek.“

Safia se znovu dotkla železné sochy. Loď se opět dala do pohybu – majestátně proplouvala kolem dávno ztraceného města.

Barak zvolal od kormidla: „Další molo! Uvidím, jestli u něj dokážu přistát.“

Dhou zatočila ke kamenné přístavní hrázi.

Kara zírala na město, ke kterému se blížili. Všechny baterky teď mířily jediným směrem a přidávaly tak městu na jasu. Objevovaly se další podrobnosti.

Domy, ač ze skla, byly zdobeny stříbrem, zlatem, slonovinou a keramickými obklady. Jeden palác nedaleko pobřeží se pyšnil mozaikou, která vypadala jako zhotovená ze smaragdů a rubínů. Znázorňovala dudka. Tento chocholatý pták byl důležitým prvkem mnoha příběhů o královně ze Sáby.

Všichni byli tou nádherou ohromení.

„Zpomalte!“ zavolal Barak, když se přiblížili k molu.

Safia pustila železnou sochu. Rychlost plachetnice se okamžitě snížila. Barak lehce navedl loď vedle mola.

„Přivažte nás,“ řekl.

Rahím už zase stály na nohou. Vyskočily na pískovcové molo a upevnily provazy kolem stříbrných sloupů, tvarově podobných sloupkům na královské lodi.

„Jsme doma,“ řekla Lu’lu. Oči se jí zalily slzami.

Kara pomohla stařeně zpátky ke středu lodi, odkud mohla vystoupit na molo. Jakmile se *hodža* ocitla na pevné zemi, přivolala k sobě gestem Safii.

„Měla bys nás vést. Vrátila jsi nám Ubár.“

Safia chtěla odmítnout, ale Kara do ní dloubla. „Prokaž té staré dámě laskavost.“

Safia se zhluboka nadechla, vystoupila z plachetnice a vydala se v čele skupiny ke skleněnému pobřeží Ubáru. Kara kráčela za Safií a Lu’lu. To byla jejich chvíle. Dokonce i Omaha se ovládl a nepředběhl je, i když se neustále rozhlížel nalevo a napravo a pokoušel se hledět oběma ženám přes rameno.

Dorazili na pobřeží. Všechny baterky měli rozsvícené. Kara se zrovna podívala ke stropu, takže si nevšimla, že se Safia s *hodžou* zastavily, a vrazila Safii do zad. „Ach, bože…,“ zasténala Safia. Lu’lu mlčky padla na kolena.

Kara s Omahou je obešli. Oběma současně se naskytl hrůzný pohled. Omaha sebou trhnul a Kara o krok ustoupila.

Několik metrů před nimi z ulice vyčnívalo kostlivé, mumifikované tělo. Jeho dolní polovina byla stále zanořená do skla.

Omaha namířil svítilnou dál po ulici. Byla tu řada dalších těl, obdobně zabořených do země. Kara si všimla osamělé vysušené ruky, která se natahovala ze skla jako ruka tonoucího na temném moři. Vypadala jako dětská ruka.

Všichni se utopili ve skle.

Omaha se k nim o několik kroků přiblížil a pak uskočil do strany. Namířil kužel světla dolů na místo, kde předtím stál. Paprsek světla pronikl sklem a odhalil lidskou postavu, která tam byla pohřbená, spálená na kost a schoulená do embryonální polohy.

Kara od ní nemohla odtrhnout zrak. Vypadala přesně jako její otec.

Konečně si zakryla ústa rukou a odvrátila se.

Za zády jí promluvil Omaha. „Myslím, že jsme právě zjistili podstatu skutečné tragédie, která odtud vyhnala poslední královnu Ubáru a přiměla ji toto místo uzavřít a uvalit na ně kletbu.“ Vrátil se k nim. „To není město. Je to hrobka.“

20. kapitola

BITVA V PODZEMÍ

4. PROSINCE, 15:13
ŠISÚR

Painter hleděl přes provizorní ošetřovnu. Po injekci sedativ byl pořád ještě trochu omámený, ale už ne natolik, aby nemohl jasně přemýšlet. Tuto skutečnost si ovšem nechával pro sebe.

Sledoval Cassandru, která právě vešla z venkovní bouře spolu s poryvem písku. Bylo potřeba dvou lidí, aby dveře zase zavřeli.

Painter vyslechl dost, aby věděl, že její pokus dohonit ostatní ztroskotal na nějaké nepředvídané překážce. Ale neznal žádné podrobnosti. Z toho, jak sebejistě si vykračovala a jak dobrou zřejmě měla náladu však věděl, že nebyla definitivně poražena. Jako vždy měla v záloze připravený náhradní plán.

Všimla si jeho zakalené pozornosti, přešla k němu a usedla na vedlejší lůžko. Jeho osobní strážný se za ním postavil do ještě předpisovějšího pozoru. Byla tu šéfka. Cassandra vytáhla pistoli a položila si ji do klína.

Byl to konec?

Koutkem oka si všiml malého modrého kroužku na obrazovce přenosného počítače. Aspoň že Safia je stále naživu. Už byla poměrně daleko na sever od Šisúru. Souřadnice na ose z ukazovaly, že je stále hluboko pod zemí. Více než sto metrů.

Cassandra mávla na strážného, aby odešel. „Jděte si zakouřit. Já vězně chvíli pohlídám.“

„Ano, kapitáne. Děkuji, pane.“ Vystřelil pryč, než si to Cassandra rozmyslí. Painter slyšel v mužově hlase stopy strachu. Dokázal

odhadnout, jak tu asi Cassandra vládne. Železnou pěstí a zastrašováním.

Protáhla se. „Tak, Crowe…“

Painter sevřel pod pokrývkou ruku v pěst. Ne že by mohl něco udělat. Jeden kotník měl připoutaný k lůžku a ona seděla mimo jeho dosah.

„Co chceš, Sanchezová? Přišla ses mi posmívat?“

„Ne. Jenom jsem ti přišla říct, že jsi, jak to vypadá, zaujal moje nadřízené. To, že jsem tě zajala, mně vlastně v Bratrstvu může vynést povýšení o několik stupínků.“

Painter se na ni zamračil. Takže se mu nepřišla vysmívat: přišla se chlubit. „Bratrstvo? Takže *pro ně* pracuješ.“

„Co na to můžu říct? Nabídli mi dobrý plat.“ Pokrčila rameny. „Spoustu vedlejších výhod. Vlastní popravčí četu. To se neodmítá.“

Painter v jejím hlase slyšel kombinaci sebedůvěry a posměchu. To nevěstilo nic dobrého. Rozhodně měla nějaký plán, jak tu zvítězit. „Proč jsi se přidala k Bratrstvu?“ zeptal se.

Dívala se na něj, jak leží připoután k lůžku. Její tón byl hloubavější, ale také nepříjemnější. „Opravdovou moc člověk nalezne jen u těch, kteří jsou ochotni porušit jakákoliv pravidla, aby dosáhli svých cílů. Zákony a pravidla člověka jen svazují a omezují. Já vím, jaké to je být bezmocná.“ Její oči se zamlžily, jak nahlížela do své minulosti. Painter vnímal za jejími slovy hlubokou studnu žalu. Pokračovala ale ledovým hlasem: „Nakonec jsem se osvobodila tím, že jsem překročila hranice, přes něž se odváží jen málokdo. A za nimi jsem našla moc. Nikdy se nevrátím… ani kvůli tobě.“

Painter pochopil, že nemá smysl s ní diskutovat.

„Pokoušela jsem se tě varovat, aby ses nám nepletl do cesty,“ pokračovala Cassandra. „Když je naštveš, Bratrstvo má tendenci vracet rány. O tebe měli mimořádný zájem.“

K Painterovi se donesly zvěsti o Bratrstvu. Šlo o organizaci navrženou po vzoru teroristických buněk – s volnou strukturou a utajeným vedením. Operovali v mezinárodním měřítku a nebyli spojeni s žádným konkrétním státem, i když se říkalo, že povstali z popela bývalého Sovětského svazu jako kombinace ruských mafiánů a bývalých agentů KGB. Od té doby se ale Bratrstvo rozptýlilo po

celém světě jako arzenik v šálku čaje. O moc víc se toho o nich nevědělo. Jen to, že tato organizace je bezohledná a krutá. Měli jednoduché cíle: peníze, moc a vliv. Kdyby se jim podařilo získat přístup ke zdroji antihmoty, byla by to pro ně výhra jako žádná jiná. Mohli by vydírat celé národy a prodávat antihmotu po kouskách různým dalším skupinám, včetně teroristů. Bratrstvo by pak nebylo možné zastavit ani porazit.

Zkoumavě pozoroval Cassandru. Jak dlouhé prsty Bratrstvo mělo ve Washingtonu? Vzpomněl si na svůj testovací e-mail. Věděl přinejmenším o jednom muži, kterého měli na výplatní pásce. Představil si Seana McKnighta. Všichni byli podvedeni. Znovu sevřel ruku v pěst.

Cassandra se k němu naklonila a opřela se lokty o kolena. „Až bude po všem, zabalím tě, převážu mašlí a doručím tě přímo na velitelství Bratrstva. Tam ti pak vyďobají mozek jako krab mrtvou rybu."

Painter zavrtěl hlavou, ale nebyl si ani jistý, co vlastně popírá.

„Viděla jsem jejich metody výslechu z první ruky," pokračovala Cassandra. „Udělaly na mě dojem. Zrovna pracovali na jednom chlápkovi z MI5, který se pokusil infiltrovat do jejich buňky v Indii. Nakonec ho rozložili natolik, že dokázal jen kňourat jako zbité kotě. Pravdou ale je, že jsem taky do té doby neviděla skalpovaného člověka, kterému zarazili elektrody přímo do lebky. Je to fascinující. Ale proč ti to vlastně vykládám? Poznáš to určitě sám."

Painter si až dosud nikdy neuvědomil, jak hluboko Cassandra klesla. Jak mu mohla uniknout taková zvrácenost? Jak se do ní mohl téměř zamilovat? Odpověď ale znal. Jaký otec, takový syn. Jeho otec se oženil s ženou, která ho nakonec ubodala k smrti. Jak jeho otec mohl přehlédnout duši vražedkyně v ženě, jíž věnoval své srdce, vedle níž každý večer usínal a s níž měl dítě? Jednalo se o nějakou formu slepoty, předávané geneticky z generace na generaci?

Zabloudil očima k modrému kroužku na monitoru. *Safia.* Zaplavila ho vlna náklonnosti. Nešlo o lásku, zatím ještě ne, ne po tak krátké době, ale jeho emoce byly rozhodně hlubší než pouhý respekt a přátelství. Přidržel se této možnosti, kterou v sobě objevil.

Existovaly i dobré ženy, s tak ryzím srdcem, jaké měl on. A on se do nich dokáže zamilovat.

Znovu se podíval na Cassandru. Zlost z něj vyprchala.

Musela na jeho tváři zpozorovat nějakou změnu. Očekávala přiznání porážky, ale místo toho na něm viděla odhodlání a vyrovnanost. V očích se jí zračil zmatek a pod ním Painter zachytil záblesk něčeho ještě hlubšího.

Sklíčenost.

Ale byla tam jen na zlomek vteřiny.

Vzápětí všechno překryl slepý výbuch vzteku. Cassandra se prudce vztyčila a položila ruku na pistoli. Jen se na ni díval. Ať ho klidně zastřelí. Bylo by to lepší, než kdyby ho měla opravdu předat svým nadřízeným.

Cassandra ze sebe vyrazila napůl smích a napůl jízlivé ušklíbnutí. „Nechám tě Ministrovi. Ale možná se přijdu podívat."

„Ministrovi?"

„To je poslední člověk, kterého v životě uvidíš." Otočila se a odkráčela pryč.

Painter za jejími slovy slyšel náznak strachu. Znělo to stejně jako ten hlídač, kterého před chvílí poslala na cigaretu. Obavy z nelítostného nadřízeného s železnou pěstí. Painter seděl nehybně na svém lůžku.

Poslední účinky sedativ odezněly v okamžiku náhlého prozření. *Ministr*. Ta možnost ho přiměla zavřít oči. V tu chvíli věděl s jistotou, kdo řídí Bratrstvo, nebo přinejmenším kdo řídí Cassandřinu ruku.

Bylo to horší, než si dosud představoval.

16:04

„Tohle musí být královnin palác," řekl Omaha.

Safia zírala přes nádvoří z tmavého skla, zatímco Omaha přejel světlem baterky po povrchu vysoké, klenuté budovy. Základna měla čtvercový půdorys, ale korunovala ji čtyřpatrová kulatá věž, v horní části vybavená střílnami. Zdobily ji oblouky hnědého skla, které se otvíraly na balkony, z nichž byl výhled na nižší město. Zábradlí a

stěny krášlily safíry, diamanty a rubíny. V modravém jiskření od stropu jeskyně se odráželo zlato a stříbro na střechách.

Safia se ale tou stavbou nenechala vyvést z míry. „To je duplikát zničené citadely na povrchu. Podívej se na ty rozměry. Na tvar základny. Jsou stejné."

„Můj Bože, Safie. Máš pravdu." Omaha vykročil na nádvoří. Prostor byl z obou stran obehnán zdmi, vpředu s obrovským klenutým vstupem.

Safia se ohlédla. Palác – a nebylo pochyb o tom, že se skutečně jedná o královnin palác – stál vysoko na stěně jeskyně, téměř na konci města, a zbytek Ubáru se rozkládal podél klikatých cest, jež sestupovaly po terasách, schodištích a nakloněných plošinách. Všude se tyčily pilíře.

„Podíváme se dovnitř," řekl Omaha a vyrazil kupředu, s Clayem v patách.

Kara podpírala Lu'lu. *Hodža* se už vzpamatovala z prvotního šoku.

Po cestě sem nahoru ale míjeli jedno mumifikované tělo za druhým. Všechna byla pohřbená ve skle, některá zčásti, jiná zcela, a všude kolem nich se natahovaly vysušené, mumifikované končetiny dávno mrtvých lidí jako děsivé kostlivé stromy. Polohy těl svědčily o nepopsatelných mukách. Jedna žena, která se téměř celým tělem nořila do skleněné stěny, se pokoušela zachránit svoje dítě, které držela v natažených rukách před sebou jako nějakou oběť bohům. Její modlitba však nebyla vyslyšena. Dítě leželo zalité ve skle nad její hlavou. Takové výjevy byly všude kolem.

V Ubáru muselo žít jistě bezmála tisíc lidí. Smetánka města. Královská rodina, kněží, umělci, ti, kteří se dostali do královniny přízně. Nikdo z nich nepřežil.

I když královna to místo uzavřela a nikdy nepromluvila o tom, co se tu stalo, nějak se to přece jen muselo dostat do povědomí lidí. Safia si vzpomínala na dva příběhy z *Pohádek tisíce a jedné noci:* „Mosazné město" a „Zkamenělé město". V obou se vypráví o městech, jejichž obyvatelé byli proměněni buď v mosaz nebo v kámen. Až na to, že skutečnost byla podstatně horší.

Omaha přešel ke vchodu do paláce. „Tady bychom mohli strávit studiem celá desetiletí. Jen se podívejte na tu mistrovskou práci se sklem.“

Ozvala se Kara. „Ubár panoval celému okolí po tisíc let. Měl po ruce zdroj energie, jaký nikdo předtím neviděl… a vlastně ani potom. Lidská vynalézavost jistě najde pro takovou energii využití. Toto celé město je holdem lidskému důvtipu.“

Safia se nemohla přimět k tomu, aby sdílela Kařino nadšení. To město bylo nekropolí. Městem mrtvých. Nebyl to hold lidskému důvtipu, ale agónii a hrůze.

Poslední dvě hodiny jejich skupinka procházela městem a pátrala po nějakém vysvětlení té tragédie, k níž tu došlo. Když ale došli na nejvýše položené místo, stále neměli tušení, co se vlastně stalo.

Ostatní zůstali dole. Coral pořád pracovala na břehu jezera, kde prováděla tajemné chemické zkoušky, jimž asistoval Danny, který v sobě nalezl dosud utajenou vášeň pro fyziku…, nebo možná spíš pro vysokou, plavovlasou fyzičku. Zdálo se, že Coral je na stopě nějakého objevu. Než Safia odešla, Coral ji požádala o něco dost zvláštního: o několik kapek její krve, a stejně tak o krev několika Rahím. Safia jí vyhověla, ale Coral jí odmítla vysvětlit svůj podivný požadavek a okamžitě se pustila do práce.

Mezitím se Barak a zbývající Rahím rozptýlili po okolí a pátrali po nějaké únikové cestě z hrobky.

Omaha zavedl jejich skupinku na nádvoří paláce.

Uprostřed širokého prostranství spočívala na podstavci z černého skla, vytvarovaného jako otevřená dlaň, velká železná koule o průměru téměř půldruhého metru. Safia si tu sochu pozorně prohlédla, zatímco ji obcházela. Zjevně představovala zdroj veškeré moci: to, jak se královna dotýká jistých železných artefaktů.

Safia si povšimla, že Lu’lu si sochu prohlíží také. Ne s posvátnou úctou jako předtím. V očích se jí stále zračila hrůza. Nakonec všichni sochu obešli.

„Podívejte se na tohle,“ Omaha vyrazil rychle kupředu.

Přešel k další soše, tentokrát pískovcové, která stála na skleněném podstavci z jedné strany klenutého vchodu do paláce. Safia vzhlédla k figuře v plášti, jež v jedné zvednuté paži držela

svítilnu. Dvojče sochy, která kdysi ukryla železné srdce. Až na to, že na téhle nebyly detaily smazány časem. Bylo to úžasné: komplikované záhyby oděvu, drobný plamínek vytesaný z pískovce na vrcholu lampičky, jemné rysy tváře, jež jednoznačně patřila mladé ženě. Safia pocítila, jak se v ní konečně zvedá vlna nadšení.

Podívala se k opačné straně vchodu. Tam stál druhý skleněný podstavec – ale prázdný. „Královna ji odsud odnesla," řekla Safia. „Svoji vlastní sochu… aby do ní ukryla první klíč."

Omaha přikývl. „A postavila ji v hrobce Nabí Imrána."

Kara a Lu'lu stály u klenutého vchodu a Kara svítila dovnitř baterkou. „Na tohle byste se vy dva měli podívat."

Safia s Omahou se k nim připojili. Hned za vchodem byla krátká chodba. Kara přejela kuželem světla po jejích stěnách. Zářily sytými, hliněnými barvami: světlehnědou, krémovou, růžovou a okrovou. Mezi tím cákance indigové a tyrkysové.

„To je písek," řekla Kara. „Přimíchaný ke sklu."

Safia už takové umění viděla: obrazy zhotovené z různobarevného písku, uchovávaného pod sklem… až na to, že v tomto případě umělecké dílo bylo vlastně přímo *uvnitř* skla. Obrazy pokrývaly stěny, podlahu i strop a znázorňovaly oázu uprostřed pouště. Nad hlavou jim svítilo slunce s paprsky ze zlatého písku, obklopenými modrou a bílou barvou představující oblohu. Na obou stranách se pohupovaly datlové palmy a ve větší dálce bylo vidět lákavou, safírově modrou hladinu jezírka. Jednu stěnu pokrývaly červené písečné duny, vytvořené s takovým mistrovstvím, že vypadaly jako skutečné. Pod nohama měli kameny a písek. *Opravdové* kameny a písek, zalité do skla.

Nemohli si pomoci – museli vstoupit dovnitř. Po hrůzách, které spatřili ve městě pod sebou, byla zdejší nádhera balzámem pro duši. Vstupní chodba byla dlouhá jen několik kroků a otvírala se do velké místnosti, z níž vedly klenuté chodby dál do nitra paláce. Napravo od nich vedlo nahoru do horních pater budovy široké schodiště.

A všude v místnosti sklo vyplňoval písek, který vytvářel panoramatické obrazy pouště, moře a hor.

„Byla takhle ozdobena i ta původní citadela?“ pronesl Omaha. „Možná se královna pokoušela znovu vytvořit ten pískovcový příbytek? Proto vyplnila sklo pískem.“

„Taky mohlo jít o touhu po soukromí,“ poznamenala Safia. „Jinak by zvenčí bylo vidět každý královnin pohyb.“

Procházeli se po místnosti, která sama o sobě stačila cele zaměstnat jejich pozornost. Safia si uvědomila, že studuje jeden písečný obraz přímo proti vchodu. Jednalo se o první část výzdoby, kterou spatřila.

Znázorňovala část pouště se zapadajícím sluncem, prodlužujícími se stíny a s tmavě modrým nebem. Rýsovala se tu silueta budovy s plochou střechou, která byla Safii povědomá. Přicházela k ní postava s pozvednutou lampou. Z vrcholu stavby přepadával jasně zářivý písek, představující paprsky světla. Křemeny v písku se třpytily jako diamanty.

„Objevení Ubáru,“ řekla Lu’lu. „To je obraz, který se předává z jedné generace na druhou. Královna ze Sáby jako dítě, ztracené v poušti, nachází úkryt a požehnání pouště.“

Omaha si stoupl těsně za Safii. „Ta budova s těmi paprsky světla vypadá taky jako ta citadela.“

Safii došlo, proč jí ta stavba připadala povědomá. Byla načrtnutá jen v hrubých obrysech, alespoň ve srovnání s podrobnostmi, do jakých byly vyvedeny okolní obrazy. Třeba byl tento výjev vytvořen dříve než ostatní. Po obou stranách zobrazovaly stěny Ubár nahoře i Ubár dole. Palác a pevnost byly na první pohled patrné.

Safia se zastavila před obrazem podzemního Ubáru, vytvořeným z indigového a černého písku. Byl to ohromující obraz s neuvěřitelnými detaily. Dokonce se jí podařilo rozeznat dvě sochy u vchodu do paláce. Jedinou další podrobností na nádvoří byla stejná postava dívky v plášti. Královna Ubáru. Safia se jí dotkla, jak se snažila svou předkyni pochopit.

Obklopovalo je tolik záhad. Některé se nepodaří nikdy vyluštit.

„Měli bychom se vrátit zpátky na základnu,“ řekla nakonec Kara.

Safia přikývla. Neochotně vyrazili dolů do města po široké ulici, která vedla od jezera přímo k paláci. Safia kráčela vedle *Hodži*. Kara staré ženě pomáhala, zejména na schodech. Cestu ozařovaly tiché

koule modrých jisker u stropu. Baterku měl rozsvícenou jen Omaha. Nikomu se nechtělo příliš jasně osvětlovat hrůzyplné scény kolem.

Ticho města na ně doléhalo tíhou věčnosti, obvykle pociťovanou v kostelích, mauzoleích a hlubokých jeskyních. Vzduch byl vlhký a cítili v něm náboj statické elektřiny. Safia jednou šla kolem pouličního neštěstí, ohrazeného kordonem, kde v dešti spadly k zemi dráty vysokého napětí, které prskaly a plivaly jiskry. Vzduch tu byl cítit úplně stejně jako tehdy. To Safii zneklidnilo, protože jí to v mysli vyvolalo představu sirén, krve a náhlé tragédie. Co se tu stane dál?

16:25

Omaha pozoroval Safii, jak procházela s *hodžou* zatáčkou ulice. Vypadala jako bledý stín svého dřívějšího já. Chtěl jít k ní a utěšit ji, ale bál se, že jeho pozornost nebude vítána. Viděl ten pohled v jejích očích. Po Tel Avivu. Touhu schoulit se do klubíčka a odříznout se od okolního světa. Ani tehdy ji nebyl schopen ukonejšit.

Přiblížila se k němu Kara. Z celého těla jí vyzařovalo vyčerpání. Zavrtěla hlavou a tiše ho oslovila: „Ona tě pořád miluje…“

Omaha zakopl, ale podařilo se mu udržet rovnováhu.

Kara pokračovala: „Jediné, co jsi měl udělat, bylo říct, že je ti to líto.“

Omaha otevřel ústa, jako kdyby chtěl promluvit, ale pak je zase zavřel.

„Život je těžký. Láska taková být nemusí.“ Předešla ho, ale ještě mu o něco tvrdším tónem řekla: „Aspoň jednou v životě se zachovej jako muž, Indiano.“

Omaha se zastavil a ruka se svítilnou mu klesla. Byl příliš ohromen na to, aby šel dál. Musel pracně přimět své nohy k pohybu. Zbytek cesty dolní částí města proběhl mlčky.

Konečně se před nimi objevilo jezero. Omaha byl rád, že se přidají k ostatním. Barak pořád chyběl – zřejmě stále ještě prohledával okolí. Ale většina Rahím se už vrátila. Jen málo z nich mělo žaludek na delší procházku po nekropoli, Jejich tváře měly melancholický výraz, když se dívaly po svém původním domově.

Danny si všiml Omahy a přiběhl k němu: „Doktorka Novaková učinila několik nanejvýš zajímavých objevů. Pojďte se podívat.“

Omahova skupinka ho následovala zpátky ke kamennému molu, kde si Coral vytvořila provizorní laboratoř. V očích se jí zračila smrtelná únava. Z jednoho přístroje zbyly jen roztavené trosky. Pořád ještě se z nich kouřilo a ve vzduchu visel pach spálené gumy.

„Co se stalo?“ zeptala se Safia.

Coral potřásla hlavou. „Nehoda.“

„Co jste zjistila?“ chtěl vědět Omaha.

Coral natočila plazmovou obrazovku směrem k nim. Na jedné straně spatřili dlouhý výpis dat. V hlavním otevřeném okně bylo několik jednoduchých náčrtků. Už její první slova upoutala jejich pozornost.

„Důkaz o Boží existenci je možné najít ve vodě.“

Omaha povytáhl obočí. „Nechcete to trochu rozvést? Nebo to je to jediné, na co jste přišla? Filozofická průpovídka z kalendáře?“

„To není filozofická průpovídka, to je fakt. Začněme od začátku.“

„Budiž světlo.“

„Ne od úplného začátku, doktore Dunne. Mám na mysli základní chemii. Molekula vody se skládá ze dvou atomů vodíku a jednoho atomu kyslíku.“

„H_2O,“ řekla Kara.

Coral přikývla. „Na molekule vody je ale zvláštní to, že je zalomená.“ Ukázala na první schéma na obrazovce.

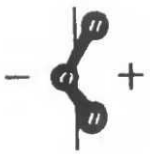

„A právě toto zalomení dodává molekule vody její polaritu. U atomu kyslíku se soustředí záporný náboj, u vodíků kladný. Zalomení také umožňuje vodě, aby vytvářela neobvyklé tvary. Jako je led.“

„Co je na ledu divného?“ zeptal se Omaha.

„Jestli mě hodláte pořád přerušovat…,“ zamračila se Coral.

„Indiano, nech ji mluvit.“

Coral kývla na Karu na znamení díků. „Když hmota kondenzuje z plynného skupenství do kapalného a dále do pevného, obvykle houstne – zabírá stále menší prostor. U vody to ale neplatí. Voda má nejvyšší hustotu při teplotě necelých čtyř stupňů Celsia. Při dalším ochlazování její hustota klesá. Když voda mrzne, její zvláštní zalomená molekula vytváří neobvyklý tvar krystalů, v nichž je hodně volného prostoru.“

„Led,“ zamumlala Safia.

„Led má o hodně menší hustotu než voda. Proto taky plave na hladině. Nebýt této skutečnosti, na Zemi by neexistoval žádný život. Led, vytvářející se na hladině jezer a oceánů, by padal ke dnu a rozdrtil by cestou veškeré živé tvory, takže by se nikdy nemohli řádně vyvinout. Led na hladině také tvoří izolační vrstvu, která život spíše chrání než ohrožuje.“

„Ale co to má všechno společného s antihmotou?“ zeptal se Omaha.

„Dostávám se k tomu. Jen jsem chtěla zdůraznit zvláštnosti molekuly vody a důsledky, které to má pro možnost vytváření neobvyklých konfigurací. On totiž existuje ještě další způsob, jak se voda může uspořádat. V běžné vodě se to stává pořád, ale tyto útvary vydrží jen nanosekundy. Na zemi jsou příliš nestabilní. Ale ve vesmíru voda v té neobvyklé formě vydrží.“

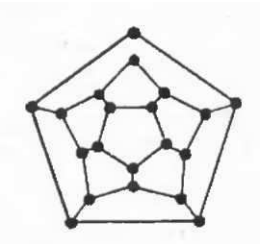

„Lépe je to ale vidět ve třech rozměrech.“ Coral poklepala prstem na třetí obrázek.

Coral ukázala na další schematický obrázek. „Tady vidíte dvojrozměrné schéma dvaceti molekul vody, které spolu vytvářejí útvar, jemuž se říká pentagonální dodekahedr.“

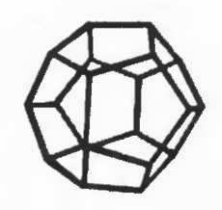

„Vypadá to jako dutá koule,“ poznamenal Omaha.

Coral přikývla. „To taky je. I když ne úplně přesně: dodekahedr je známější pod názvem dvanáctistěn.“

„Takže tyhle dvanáctistěny je možné najít ve vesmíru,“ řekla Safia, „ale na Zemi mají jen krátké trvání.“

„Nejsou tu stabilní.“

„Tak proč nám o nich tedy vykládáte?“ zeptala se Kara.

Danny za nimi doslova poskakoval na špičkách. Ukázal na jezero. „Zdejší voda je těch dvanáctistěnů plná – stabilních a neměnných.“

„Tvoří podstatnou část vody v jezeře,“ souhlasila Coral.

„Jak je to možné?“ ptala se Safia. „Co je stabilizuje?“

„To, kvůli čemu jsme sem přišli,“ odpověděla Coral a zírala na hladinu. „*Antihmota.*“

Omaha k ní přikročil blíž.

Coral stiskla několik kláves. „Antihmota a hmota se jako protiklady přitahují, což je důvod, proč antihmotu na zemi nenajdete, jak se jen tak někde povaluje. Všude je samá hmota. Antihmota by s ní okamžitě anihilovala. V laboratořích CERN ve Švýcarsku se vědcům podařilo vytvořit částice antihmoty a magnetickým polem ve vakuu je po nějakou dobu udržet. Ty dvanáctistěny ve vodě dělají něco podobného.“

„Jak?“ Omaha se naklonil Coral přes rameno, když vyvolala z paměti počítače další schéma.

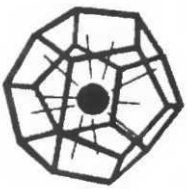

„Protože dvanáctistěny se dokážou chovat jako mikroskopické magnetické pasti. V jejich středu je dokonale prázdný prostor, vakuum. Antihmota v nich vydrží.“ Ukázala na písmeno A v nitru dvanáctistěnu. „A antihmota na oplátku udržuje pohromadě dvanáctistěn. Její přitažlivost táhne molekuly vody k sobě a tím celý útvar stabilizuje. Atom antihmoty, obklopený molekulami vody, visí v jejich středu, neschopen dotknout se hmoty.“

Coral se rozhlédla po jejich skupině.

„Stabilizovaná antihmota,“ řekl Omaha pomalu.

Coral si povzdechla. „Je stabilní, pokud ji nezasáhne výboj elektrického proudu nebo pokud se nedostane do blízkosti silného magnetu či zdroje radioaktivního záření. V takovém případě se dvanáctistěn zhroutí, antihmota se dostane do styku s molekulami vody a anihiluje, čímž se uvolní exponenciálně rostoucí množství energie, jako při řetězové reakci.“ Ohlédla se ke kouřícímu zbytku jejího přístroje. „To je ten úžasný zdroj energie.“

Na chvilku zavládlo ticho.

„Jak se sem všechna ta antihmota dostala?“ zeptala se Kara.

Danny přikývl. „O tom jsme mluvili, těsně než jste přišli. Sestavovali jsme kousky skládačky. Pamatuješ si, Omaho, jak jsme v dodávce mluvili o kolísání zemské osy, které způsobilo, že se celá zdejší oblast změnila ze savany v poušť?“

„Před dvaceti tisíci lety,“ řekl Omaha.

Danny pokračoval: „Doktorku Novakovou napadlo, že Arabský poloostrov mohl zasáhnout meteorit z antihmoty, dostatečně velký, aby přežil průlet atmosférou, kde explodoval a zanořil se do porézního vápence, v němž vytvořil obrovskou podzemní bublinu.“

Všichni se rozhlédli po jeskyni. Coral navázala: „Ten výbuch se musel napojit na systémy podzemní vody a jeho důsledky se hlubokými podzemními kanály rozšířily po celé planetě. Doslova světem otřásly. Dost na to, aby ovlivnily zemskou polaritu, případně otáčení jejího magnetického jádra. Ať už se to stalo jakkoliv, změnilo to místní podnebí a proměnilo to Eden v poušť.“

„A zatímco na povrchu probíhala katastrofa,“ vystřídal ji Danny, „tady v podzemí vznikla tahle skleněná bublina. Výbuch a teplo nárazu vyvolalo tvorbu hustých mlh a rozptýlilo atomy a částice

antihmoty. Když teplota na tomto uzavřeném místě zase poklesla, kolem atomů antihmoty zkondenzovala voda a vytvořila ochranné, stabilizované dvanáctistěny. A tak tu zůstala nikým nerušena po desetitisíce let.“

„Dokud někdo tohle pitomé místo nenašel,“ dokončil Omaha.

Představoval si skupinu nomádů, kteří narazili na tuto jeskyni, možná při pátrání po vodě. Museli rychle zjistit, že ta voda má podivné vlastnosti a že může sloužit jako zdroj energie. Ukrývali ji, ochraňovali ji, a jak se před chvílí zmínila Kara, lidská vynalézavost našla způsob, jak ji využívat. Omahovi proběhly hlavou všechny ty divoké povídačky z Arábie: létající koberce, kouzelníci vládnoucí neuvěřitelnou mocí, začarované předměty všech možných velikostí a tvarů, džinové se zázračnými schopnostmi. Byly to všechno narážky na toto místo?

„A co ty klíče a ostatní věci?“ promluvil nahlas. „Před chvílí jste něco říkali o magnetismu.“

Coral přikývla. „Nejsem vůbec schopna odhadnout, na jakou technologickou úroveň se tehdejším lidem podařilo dostat. Měli přístup ke zdroji energie, jehož plné pochopení nám zabere celá desetiletí. Ale chápali toho dost. Podívejte se na jejich díla ze skla, z kamene, na to, jak komplikované magnetické spouště uměli vyrobit.“

Kara se rozhlížela po městě. „Měli tisíc let na to, aby se zdokonalovali.“

Coral pokrčila rameny. „Tipovala bych, že tekutina v nitru klíčů pochází z tohoto jezera. Dvanáctistěny v sobě uchovávají slabý náboj. Pokud by se ho podařilo přesunout na jednu stranu, pak by se železná schránka zmagnetizovala. A jestliže jsou dvanáctistěny uvnitř v souladu s magnetickým polem železa, zůstanou stabilní a nedojde k jejich anihilaci.“

„A co ten železný velbloud v muzeu?“ napadlo Safii. „Ten přece vybuchl.“

„Došlo k řetězové reakci surové energie,“ odpověděl Danny. „Železo a podivná polarita jeho skleněného srdce musely přitáhnout ten kulový blesk. Jako ten strop tady, který soustředil statickou elektřinu z bouře na povrchu.“

Omaha vzhlédl na elektrický výjev, který zářil s čím dál větší jasností.

Danny dokončil: „Ten blesk předal svou elektrickou energii železu. Všechnu naráz. To bylo příliš mnoho, takže následky byly dramatické a nekontrolované. Nastal výbuch.“

Coral se pohnula. „Vsadila bych se, že i k téhle explozi došlo jen proto, že antihmota byla už destabilizována stopovou radioaktivitou vyzařovanou atomy uranu. Radiace excitovala konfigurace dvanáctistěnu a zvýšila jejich náchylnost k rozpadu.“

„A co tohle jezero?“ zahučel Omaha a zamyšleně se díval na jeho hladinu.

Coral se zamračila. „Mám příliš hrubé přístroje na pořádnou analýzu. Nedetekovala jsem tu žádnou radiaci, ale to neznamená, že tu není. Třeba někde dál na jezeře. Budeme sem muset dopravit další týmy, pokud k tomu tedy budeme mít příležitost.“

Clay promluvil poprvé po dlouhé době, s rukama zkříženýma na prsou: „A co se stalo kolem roku 300 n.l.? Proč jsou tu ta těla zalitá ve skle? Došlo k nějakému výbuchu?“

Coral zavrtěla hlavou. „To nevím, ale nejsou tu žádné důkazy, že by tu něco explodovalo. Možná to byla nějaká nehoda. Pokus, který se jim vymkl z rukou. V tom jezeře se skrývá nevídané množství energie.“ Ohlédla se k městu a pak přenesla svůj pohled na Safii. „Doktorko al-Mázová, je tu ale ještě jedna věc, o které vám musím říct.“

Safia obrátila svou pozornost zpátky k fyzičce.

„Jde o vaši krev,“ pokračovala Coral.

Než to však mohla rozvést, od jezera se ozval hluk. Tiché hučení. Všichni ztuhli. Hluk rychle zesiloval. Vodní skútry.

Na druhé straně jezera se do vzduchu vznesla světlice, která zbarvila vodu pod sebou do červena a jejíž záře se odrážela od stropu i stěn jeskyně. Vzápětí se obloukem vznesla do výšky druhá.

Ne, to nebyly světlice. Padaly směrem k městu… směrem k nim.

„Granáty!“ zaječel Omaha. „Všichni do úkrytu!“

16:42

Painter čekal na svou šanci.

Místnost se otřásala pod náporem písečné bouře, která zuřila za dveřmi, zabedněnými okny a střešními spárami. Zněla jako vyhladovělé zvíře, které se ze všech sil snaží dostat dovnitř – sveřepé, odhodlané a rozlícené touhou po krvi. Skučelo frustrací a řvalo, aby dalo najevo svou sílu.

Uvnitř měl někdo puštěné rádio. Zrovna hrály Dixie Chicks. Ale hudba zněla slabě a tiše oproti neustávajícím útokům bouře.

A ta se pomalu plížila do jejich úkrytu.

Pod dveřním sloupkem vál dovnitř písek, jehož víry se pak nad podlahou svíjely jako hadi. Škvírami v oknech nyní pronikaly obláčky prachu téměř v nepřetržitém sledu.

Vzduch v místnosti byl čím dál zatuchlejší a páchl po krvi a dezinfekci.

Jediní, kdo tu zůstali, byli zranění, zdravotník a dva strážní. Před půlhodinou vyrazila Cassandra se zbytkem mužů na svou podzemní zteč.

Painter se podíval na její laptop. Ukazoval Safiin otáčející se modrý kroužek. Byla deset kilometrů severně odsud, hluboko pod povrchem. Doufal, že je stále naživu. Ale vysílač neodumře s tělem. To, že pořád předával signál o své poloze, nemuselo znamenat, že se Safii zatím nic nestalo. Podle měnících se číselných souřadnic se ale Safia pohybovala. Musel věřit, že žije.

Ale jak dlouho ještě bude žít?

Čas ho tížil jako nějaká fyzická tíha. Slyšel příjezd traktorů M4 z letecké základny Thumrait, které přivážely nové vybavení a zbraně. Karavana dorazila současně s tím, kdy písečná bouře získala maximální sílu. V každém případě se jim ale podařilo předstihnout očekávanou megabouři.

Kromě zásob posílilo Cassandřinu jednotku třicet nových mužů. S tvrdými pohledy, čerství, naložení vybavením. Vpochodovali dovnitř, jako kdyby jim to místo patřilo. Další elita Bratrstva. Bez jakéhokoliv žertování se převlékli do černých termálních nepromokavých obleků.

Painter ze své postele přihlížel.

Jen málokterý se podíval jeho směrem. Už se doslechli o osudu Johna Kana. Vypadali, že by mu s chutí utrhli hlavu. Ale rychle zase odešli zpátky do bouře. Otevřenými dveřmi Painter zahlédl, jak kolem tlačí na vodní skútr opatřený koly.

Nepromokavé oblečení a vodní skútry. Co tam dole Cassandra objevila?

Pokračoval ve své činnosti pod pokrývkou. Neměl na sobě nic kromě dlouhých trenýrek a kotník měl připoutaný k noze lůžka. Měl jen jednu zbraň: třícentimetrovou jehlu. Před několika minutami, když pozornost obou hlídačů rozptýlily otvírané dveře, se ji Painterovi podařilo rychle popadnout z hromádky použitých zdravotnických potřeb.

Rychle ji sevřel v dlani.

Trochu se nadzvedl a natáhl se k noze.

Hlídač, který posedával na sousedním lůžku, zvedl pistoli z ohbí ruky, kde ji měl položenou. „Lehni si.“

Painter poslechl. „Jenom mě tam svědilo.“

„To je mi tě, kurva, líto.“

Painter si povzdechl. Počkal, až se na něj strážný přestane plně koncentrovat a přesunul volnou nohu k noze připoutané. Podařilo se mu vmáčknout jehlu mezi palec a ukazováček. Teď se pokoušel nahmatat zámek na poutech, což nebylo lehké naslepo a ještě k tomu prsty na noze.

Ale je-li dostatek vůle, všechno jde.

Zavřel oči a snažil se pohyby pod pokrývkou udržet na minimu. Konečně pocítil na dosud uvězněném kotníku uspokojující odlehčení. Byl volný. Zůstal klidně ležet a podíval se na hlídače. Co teď?

16:45

Cassandra se krčila na přídi nafukovacího člunu Zodiac. Za ní pravidelně hučel motor. Dalekohledem pro noční vidění si pozorně prohlížela opačný břeh jezera. Nad skleněným městem visely tři mohutné světlice, které je zalévaly jasnou září. Přes celkovou situaci si Cassandra nemohla pomoct: žasla.

Na druhé straně jezera slyšela neustále zvuky tříštícího se skla.

Z jednoho ze šesti vodních skútrů obloukem vyletěl další granát s raketovým pohonem. Záblesk byl v jejím dalekohledu téměř oslepující. Sklonila jej. Střely zbarvovaly město do odstínů červené, ohnivé barvy. U stropu zářila, praskala a vířila elektrická energie jako velký nebeský malström.

V destrukci se skrývala taková nádhera.

Štěkot automatických zbraní přilákal její pozornost k pobřeží. Druhý zodiac proplouval kolem města a kropil celou oblast neutichající palbou.

Nad vodu se vznesly další granáty, které vzápětí dopadly na město. Skleněné pilíře se hroutily jako vyvrácené stromy.

Opravdu krásné.

Cassandra vytáhla z kapsy přenosné sledovací zařízení. Na jeho monitoru zářil modrý kroužek, který se právě od ní vzdaloval a mířil do výše položené části města.

Ta kanonáda je měla jen trochu vyděsit.

Utíkej, dokud můžeš. Zábava teprve začíná.

16:47

Safia stoupala s ostatními po točitém úzkém schodišti. Všude kolem zněly výbuchy, které v obrovské skleněné bublině ještě zesilovala ozvěna. Ve vzduchu se vznášel kouř. Utíkali potmě, se zhasnutými svítilnami.

Omaha se držel po jejím boku a současně pomáhal Lu'lu. Safia držela za ruku malé dítě, i když holčičce nemohla nabídnout žádnou velkou útěchu. S každým výbuchem se Safia instinktivně přikrčila a bála se konce. Očekávala, že každou chvíli na ně spadne strop celé jeskyně. Malé prsty se svíraly kolem jejích.

Kara pomáhala jedné ze starých žen. Danny, Clay a Coral šli za Safií a vedly další děti. Několik Rahím se od nich oddělilo – vklouzly do postranních uliček a na terasy, aby si našly vhodné pozice pro ostřelování. Jiné jednoduše zmizely a zůstaly vzadu, aby kryly jejich ústup.

Safia viděla, jak jedna žena udělala několik kroků dolů setmělou ulicí a přímo před očima se rozplynula. Možná to bylo jen hrou stínů a odrazů od skla…, nebo byla právě svědkem použití daru, o němž jí řekla Lu'lu. Schopnosti zamlžit vnímání ostatních a zmizet.

Skupinka došla na konec schodiště. Safia se otočila. Ze svého místa měla panoramatický výhled na dolní město a pobřeží. Plameny nad hlavou jasně ozařovaly celou oblast a zalévaly město karmínovou barvou.

Z královské plachetnice u mola zbyly jen kouřící dřevěné trosky. Kamenné molo bylo také poškozené, stejně jako skleněné pobřeží.

„Zastavili bombardování," řekl Omaha.

Safia si uvědomila, že má pravdu, ale v hlavě pořád slyšela ozvěny explozí.

Po hladině jezera se k nim blížily Cassandřiny síly. Vodní skútry a čluny Zodiac všechny naráz vyrazily ke břehu. Ještě o něco blíže si Safia všimla malých vodních brázd, které prořezávaly hladinu.

Přimhouřila oči a zpozorovala muže v nepromokavých oblecích na motorizovaných prknech. Dorazili k pláži, vyjeli na ni z vody a překulili se do skrčené pozice s puškami připravenými v rukách. Další vyrazili do ulic a postranních uliček.

Dole vypukla mezi Cassandřinými muži a některými Rahím přestřelka doprovázená záblesky, připomínajícími světlušky, a hlasitými ranami. Byla ale jen krátká, jako zavrčení psa. Z jednoho připlouvajícího skútru vyletěl další granát a zasáhl oblast, z níž se ozývala palba. Sklo se roztříštilo na tisíc jiskřivých střípků.

Safia horoucně doufala, že Rahím už byly pryč. Vystřelit a utéct. To byla jejich jediná naděje. Bylo jich příliš málo a měli o tolik menší palebnou sílu. Ale kam mohly utéct? Všichni byli v pasti v obrovské skleněné bublině. I jejich plachetnice byla zničena.

Safia sledovala, jak skútry a čluny dorazily k pobřeží a z nich se vyhrnuli další muži. Postupně si proklestí cestu městem.

Světlice nad hlavou pomalu dohasínaly a bledly, a klesaly k poškozenému městu. Ubár potemněl. Nyní jej osvětloval jen modrý oheň nahoře, který dodával městu indigový nádech.

Safia vzhlédla ke klenbě stropu. Praskání statické elektřiny a víření plynných oblaků bylo čím dál divočejší, jako kdyby je rozlítila destrukce, jež se odehrávala pod nimi.

V další části města se ozvala střelba.

„Musíme jít dál," řekl jí naléhavě Omaha.

„Kam?" zeptala se a otočila se k němu.

Jejich oči se střetly. Na to neměl odpověď.

16:52

Dům ze škvárobetonových tvárnic nadále bičovala bouře, která obnažila nervy všech přítomných mužů až na dřeň. Všechno pokrýval písek, prach a drobný štěrk. Bouře našla každou sebemenší skulinku, aby dovnitř vháněla další a další oblaka písku. Venku skučel vítr.

Nepomáhaly ani zprávy, které přicházely zezdola o probíhající bitvě. Zjevně se jednalo o drtivý úspěch. Cassandřiny elitní jednotky postupovaly městem, nenarážely na žádný vážnější odpor a užívaly si zmatek, který působily.

A kluci tady nahoře si nemohli jít ani pohrát ven.

„Vypni už ty zkurvený Dixie Chicks!" zaječel hlídač.

„Jdi do prdele, Pearsone!" odpověděl mu stejným tónem zdravotník, který zrovna upravoval jednomu raněnému prosakující obvaz.

Pearson se k němu okamžitě otočil: „Tak poslouchej, ty hromado psích sraček…"

Druhý hlídač zrovna stál u soudku s vodou a nakláněl ho, zatímco si z něj naléval vodu do plastového kelímku.

Painter věděl, že lepší příležitost se mu nenaskytne.

Překulil se z postele, aniž by vydal sebemenší zvuk, popadl pistoli hlídači z ruky a prudce mu zkroutil zápěstí. Vzápětí mu napumpoval do hrudi dvě kulky.

Jejich náraz hlídače odhodil na lůžko.

Painter si okamžitě klekl do střelecké pozice, zamířil na druhého strážného a třikrát vypálil. Všechny rány mířil na jeho hlavu. Dvě z

nich zasáhly cíl. Na stěnu vystříkl mozek a krev a hlídačovo tělo se zhroutilo na podlahu.

Painter uskočil dozadu a stále držel připravenou zbraň. Věřil, že hučení bouře zvuk výstřelů přehlušilo. Rozhlédl se po místnosti. Zranění měli oblečení i zbraně uložené na hromádce opodál, mimo okamžitý dosah. Takže zbýval jen ten zdravotník.

Painter z něj nespouštěl zrak a periferním viděním sledoval zbytek místnosti. Pearson na lůžku sténal a v hrdle mu bublala krev.

Painter oslovil zdravotníka: „Sáhni po zbrani a zemřeš. Tenhle muž ještě může být zachráněn. Je to na tobě.“ Ustoupil k laptopu, poslepu po něm hmátl, s klapnutím ho zavřel a zastrčil si jej do podpaží.

Zdravotník měl ruce nad hlavou, dlaněmi kupředu.

Painter ho neustále hlídal, přešel ke dveřím, sáhl dozadu po klice a otevřel je. Vichřice ho málem hodila zpátky do místnosti. Opřel se proti poryvům větru a podařilo se mu vycouvat. Nezdržoval se zavíráním dveří. Jakmile byl venku, otočil se na patě a vyrazil pryč.

Zamířil směrem, odkud slyšel zastavující obrněné traktory, a razil si cestu větrem a pískem. Byl bosý a na sobě měl stále jen dlouhé trenýrky. Písek ho drhnul jako smirkový papír. Oči nechával zavřené. Stejně by nic neviděl. S každým nadechnutím se dusil pískem.

Pistoli držel před sebou a v druhé ruce svíral přenosný počítač. Obsahoval data, která potřeboval: o Bratrstvu a o Safii.

Zbraň mu narazila na kov.

První z traktorů. Bez ohledu na to, jak rád by ho použil, pokračoval podél něj dál. Mamutí vozidlo bylo zablokované ostatními, které stály za ním. Slyšel vrčení motoru, který byl ponechán spuštěný, aby udržoval baterie nabité. Modlil se, aby byly nastartované i ostatní traktory.

Pokračoval podél jejich řady, jak nejrychleji to šlo.

Za sebou zaslechl nějaké výkřiky. Zpráva o jeho útěku se šířila.

Painter ještě zrychlil a prodíral se proti vichřici s ramenem opřeným o pásy traktoru. Dorazil k poslednímu v řadě. Jeho motor vrněl jako spokojené kotě, i když to kotě vážilo dvacet tun.

Painter přejel rukou po jeho boku, nahmatal dveře a pokoušel se je navzdory větru otevřít. Jednou rukou to nešlo. Zastrčil si pistoli za

trenýrky, které se mu pod její váhou shrnuly dolů. Laptop odložil na pás a konečně se mu podařilo otevřít dveře natolik, aby se škvírou protáhl dovnitř. Počítač vzal s sebou.

Konečně za sebou zabouchl dveře a zajistil je zevnitř. Opřel se o ně zády, vyplivl z úst písek a protřel si oči, aby dostal z obočí a řas jemný prach.

Do boku vozidla narazily první kulky. Záda se mu otřásala jejich bubnováním. Vzdálil se od dveří. *Tady zábava snad nikdy neskončí.*

Odspěchal do oddělení řidiče a sedl si. Počítač odložil na druhé sedadlo. Za předním okénkem vířila bouře, která měnila den v nekončící půlnoc. Rozsvítil světla. Viditelnost se zvýšila na celé dva metry. To nebylo špatné.

Zařadil zpátečku a uvedl traktor do pohybu.

Jel rovně dozadu. Jestli něco stálo v cestě, musel věřit, že si ten obrněný mamut dokáže prorazit cestu skrz.

Střelba ho pronásledovala a do pláště stroje bubnovaly kulky, jako kdyby po něm nějaké děti házely kamením.

Ujížděl jim a uvědomil se, že už opustil ohořelé trosky Šisúru. Unikl jim zpátečkou do pouště. Nakonec začne přemýšlet i o normálních rychlostech, ale zpátečka zatím fungovala výtečně.

Když se podíval do předního okénka, všiml si dvojité záře mimo hranice města.

Pronásledovatelé.

17:00

Zatímco si ostatní dopřávali krátký odpočinek, Omaha zíral na královnin palác, který byl nějakým zázrakem ušetřen zahajovacího bombardování. Možná by si mohli zřídit stanoviště v jeho věži. Potřásl hlavou.

Stylové, ale nepraktické. Jejich jedinou nadějí bylo, že budou neustále v pohybu. Už ale dorazili skoro na konec města. Nad palácem už toho mnoho nebylo. Několik ulic a nízkých budov.

Ohlédl se na níže položené části města. Pořád se tu a tam ozývala střelba, ale byla řidší a blíže k nim. Obrana Rahím se hroutila – nepřátelé jejich linie pomalu zdolávali.

Omaha věděl, že jejich osud je zpečetěn. Nikdy se nepovažoval za pesimistu. Jen za pragmatika. Přesto se ale díval na Safii. Bude ji bránit do posledního dechu.

Přikročila k němu Kara. „Omaho…“

Podíval se na ni. Nikdy ho neoslovila jeho jménem. Měla strhanou tvář, zbrázděnou strachem, a prázdný pohled. I ona cítila, že se blíží jejich konec.

Kara kývla hlavou k Safii. Její hlas zněl jako povzdech. „Na co k čertu čekáš? Můj Bože…“ Přešla ke zdi nádvoří, opřela se o ni a pomalu sjela do sedu.

Omaha si pamatoval její předchozí slova. *Ona tě pořád miluje.*

Ze vzdálenosti několika kroků se díval na Safii. Klečela vedle malé holčičky a držela jí ruce mezi svými dlaněmi. Safiina tvář zářila odraženým světlem. Madona a dítě.

Přiblížil se k ní… a ještě o kousek. V hlavě mu zněla Kařina slova: *Život je těžký. Láska ale taková být nemusí.*

Safia nevzhlédla, ale promluvila k němu. „To jsou ruce mé matky,“ řekla tiše, nedbajíc na jejich situaci. Dívala se na děvčátko před sebou. „Všechny ty ženy. Moje matka v nich stále žije. Prožívá v nich najednou celý život. Od dětství po stáří. Ne ten, který tak brzy skončil.“

Omaha poklekl najedno koleno. Díval se jí do tváře, zatímco Safia hleděla na dítě. Brala mu dech. Doslova.

„Safie,“ řekl jemně.

Otočila se k němu a oči se jí leskly.

Jejich pohledy se střetly. „Vezmi si mě.“

Zamrkala. „Cože…?“

„Miluji tě. Vždycky jsem tě miloval.“

Otočila se. „Omaho, to není tak jednoduché…“

Prstem se jí něžně dotkl na bradě a otočil jí hlavu zpátky k sobě. Počkal, až se mu opět podívá do očí. „Tak to prostě je. Ano, tak to je.“

Pokusila se od něj odtrhnout.

Tentokrát ji nenechá odejít. Naklonil se k ní blíž. „Promiň.“

Oči se jí leskly o něco víc, ne štěstím, ale slzami, které se je chystaly zalít. „Opustil jsi mě.“

„Já vím. Nevěděl jsem, co dělat. Ale opustil jsem tě jako *kluk*.“ Spustil ruku a jemně vzal do dlaně její. „Teď tu před tebou klečí *muž*.“

Váhavě mu hleděla do očí.

Pohled mu přilákal pohyb za jejím ramenem. Zpoza tmavého rohu paláce se vynořily postavy. Muži. Asi tucet. Omaha vyskočil na nohy a strhl Safii za sebe. Ze stínů mu naproti vykročila známá postava.

„Barak…“ Omaha se pokoušel pochopit, co se děje. Ten obří Arab se ztratil ještě před začátkem útoku.

Za ním následovali další muži v pouštních pláštích. Vedl je muž s berlí pod paží.

Kapitán al-Háfí.

Velitel Pouštních fantomů mávl na muže za sebou. Byl mezi nimi i Šarif, stejně čilý jako když ho Omaha viděl naposledy u Jobovy hrobky. Přežil přestřelku bez jediného škrábnutí. Šarif a ostatní muži se rozptýlili po ulicích, vyzbrojeni puškami a granátomety.

Omaha za nimi jen zíral.

Nevěděl, kde se tu vzali, ale na Cassandru čekalo velké překvapení.

17:05

Zbývalo už jen vyčištění prostoru.

Cassandra stála jednou nohou ve svém člunu. Poslouchala z vysílačky, jak jednotlivé týmy prohledávají město čtvrť po čtvrti a likvidují střediska odporu. V ruce svírala elektronické sledovací zařízení. Věděla přesně, kde se nachází Safia.

Nechala kurátorku utíkat jako vystrašenou myš, zatímco se za ní stahovaly její jednotky a probíjely se obranou města. Cassandra pořád chtěla tu mrchu živou. Zvláště teď, když byl Painter na útěku.

Musela odolávat nutkání křičet frustrací.

Jestli jim Painter opravdu uteče, vykastruje všechny muže, kteří jsou nahoře.

Zhluboka se nadechla. Tady dole s tím nemohla nic dělat. Musela zajistit tohle místo a odhalit jeho tajemství, k čemuž potřebovala

Safii. A až ji zajme, bude mít v ruce zbraň proti Painterovi. Takové hezké malé eso v rukávu.

Výbuch přilákal její pozornost zpátky k městu. Překvapilo ji, že její muži museli odpálit ještě jeden granát. Dívala se, jak do vzduchu stoupá další střela.

Zamrkala nad její dráhou.

K čertu…

Vyskočila ze svého místa a sprintem vyrazila po pobřeží. Její gumové podrážky výborně přiléhaly k hrubému sklu, takže vůbec neklouzaly. Ukryla se za hromadu sutin a ohlédla se zrovna v okamžiku, kdy granát dopadl na člun.

Exploze ji ohlušila, zabolela ji v uších a dokonce ji začaly i pálit oči. Směs skla a vody vystříkla vysoko ke stropu. Překulila se na břicho a přikryla si rukama hlavu, zatímco na ni dopadal déšť střepů, které se odrážely od okolního skla, prořezávaly jí kůži a oblečení a pálily jako oheň.

Jakmile smrtonosná sprška ustala, vzhlédla k městu. Podařilo se snad někomu ukořistit jeden z jejich granátometů? Vzduchem proletěly další dvě rakety.

Na několika místech vypukla nová střelba z automatických zbraní. Co se tu sakra dělo?

17:07

Za ozvěny nových explozí a štěkotu zbraní Safia sledovala, jak k nim o berli kulhá kapitán al-Háfí. Šok z jeho náhlého objevení stále nedovoloval nikomu promluvit.

Kapitán utkvěl pohledem na Lu’lu. Odložil berli a poklekl na koleno. Promluvil arabsky, ale dialektem, který slyšelo jen málo lidí. Safia musela napínat uši, aby rozpoznala jednotlivá slova jeho zpěvavé řeči.

„Vaše Výsosti, prosím, odpusťte svému služebníku, že přichází tak pozdě.“

Sklonil hlavu.

Hodža vypadala z jeho nenadálého příchodu stejně překvapeně jako všichni ostatní.

Omaha přikročil po bok Safie. „Mluví šahránským nářečím.“

Safii se zatočila hlava. Šahra byl název horského kmene, který odvozoval svůj původ od krále Šadáda, prvního vládce Ubáru… nebo spíše chotě jeho první královny.

Ozval se Barak, který Omahu zaslechl: „My všichni jsme z kmene Šahra.“

Kapitán al-Háfí se postavil. Jiný muž mu opět podal berli.

Safia si uvědomila, čeho se právě stala svědkem: formálního připojení linie králů ke královně.

Kapitán al-Háfí jim pokynul, aby ho následovali, a oslovil je opět anglicky: „Myslel jsem si, že vás odsud dostanu, ale mohu vám nabídnout jen úkryt. Musíme doufat, že moji muži a vaše ženy záškodníky zadrží. Pojďte.“

Vedl je zpátky kolem paláce. Všichni šli za ním.

Omaha kráčel vedle Baraka. „Vy patříte ke kmeni Šahra?“

Barak přikývl.

„Tak proto jste znal tu zadní cestu z hor přes to pohřebiště. Říkal jste, že o ní ví jen kmen Šahra.“

„Údolí památky,“ odpověděl Barak formálněji. „Hroby našich předků od časů exodu z Ubáru.“

Kapitán al-Háfí kulhal vedle Lu’lu. Kara ji podpírala z druhé strany a navázala na jejich rozhovor. „Proto jste se všichni dobrovolně přihlásili na naši misi? Protože souvisela s Ubárem?“

Kapitán sklonil hlavu. „Omlouvám se za tu lest, lady Kensingtonová. Ale Šahra neodhalují svá tajemství cizincům. To není náš způsob. Jsme stejně tak strážci tohoto místa jako Rahím. Toto břímě nám svěřila poslední královna Ubáru těsně předtím, než se cesty našich dvou linií rozešly. Tak, jako rozdělila klíče k městu, rozdělila i rodové linie a každé svěřila část tajemství.“

Safia se podívala z kapitána na *hodžu* – královské linie Ubáru se opět setkaly.

„Jaké tajemství svěřila vám?“ zeptal se Omaha. „Starou stezku k Ubáru. Tu, po níž kráčela první královna. Nesměli jsme ji obnovit, dokud Ubár nebude znovu otevřen.“

„Zadní vchod,“ řekl Omaha.

To Safii mělo napadnout. Královna, která uzavřela Ubár po té hrozné tragédii, byla velice pečlivá. Připravila různé plány a rozdělila je mezi oběma rodovými liniemi.

„Takže odtud vede další cesta?“ zeptal se Omaha.

„Ano, na povrch. Ale tam nemůžeme. Zuří tam bouře, za které je přechod nad dómem Ubáru příliš nebezpečný. Proto nám to také trvalo tak dlouho, než jsme se sem dostali, i když jsme vyrazili hned, jakmile jsme se od Baraka dozvěděli, že brána Ubáru byla opět otevřena.“

„No, lepší pozdě než nikdy,“ prohodil za nimi Danny.

„Ano, ale nyní do oblasti přichází nápor nové bouře z jihu. Vydat se na povrch by se rovnalo jisté smrti.“

„Takže jsme pořád v pasti,“ uzavřel Omaha.

„Dokud bouře nepoleví. Do té doby musíme prostě vydržet.“

S touto vyhlídkou prošli v tichosti několika dalšími ulicemi, až nakonec dorazili k zadní stěně jeskyně. Vypadala jednolitá, ale kapitán al-Háfí pokračoval kupředu. Pak si toho Safia všimla. Rovná puklina ve skleněné stěně. Směřovala do nitra stěny pod ostrým úhlem, takže ji bylo velmi těžké spatřit.

Kapitán al-Háfí je zavedl až k puklině. „Povrch je o sto padesát schodů výše. Chodba může posloužit jako úkryt pro ženy a děti.“

„A jako past, pokud se nám Cassandru nepodaří zadržet. Pořád nás převyšuje počtem lidí i zbraní.“

Kapitán al-Háfí se rozhlédl po skupině. „Moji muži uvítají pomoc. Kohokoliv, kdo udrží zbraň.“

Safia přihlížela, jak Danny a Coral přijímají zbraně ze skrýše v puklině. Dokonce i Clay pokročil kupředu a natáhl ruku.

Když postgraduální student zachytil její překvapený pohled, řekl jen: „Chci dostat tu dobrou známku,“ a vyrazil pryč. V očích se mu zračila hrůza, ale nepoddal se jí.

Omaha šel jako poslední. „Jednu pistoli mám. Ale hodila by se mi druhá.“

Kapitán al-Háfí mu podal pušku M-16.

„No, tohle bude taky stačit.“

Safia ho zastavila, když odcházel. „Omaho…“ Zatím nijak nereagovala na to, co jí řekl u královnina paláce. Byla jeho slova

zpovědí na smrtelné posteli v okamžiku, kdy věděl, že jejich osud je zpečetěn?

Usmál se na ni. „Nemusíš nic říkat. Moje stanovisko je jasné. Tvoji odpověď jsem si ještě nevysloužil.“ Vykročil. „Ale doufám, že mi dovolíš, abych to aspoň zkusil.“

Safia k němu přiskočila, objala ho kolem krku a pevně ho držela. Zašeptala mu do ucha. „Já tě taky miluji… jenom nevím…“ Nedokázala větu dokončit. Její otevřený konec zůstal mezi nimi viset.

Přesto jí objetí oplatil. „Já vím. A počkám, než si to uvědomíš také.“

Hlasitá výměna názorů je přiměla, aby se od sebe odtrhli. Kara stála proti kapitánu al-Háfímu.

„Já vás nenechám bojovat, lady Kensingtonová.“

„Jsem naprosto způsobilá střílet z pušky.“

„Tak si ji vezměte s sebou na schody. Možná ji budete potřebovat.“

Kara zuřila, ale kapitán měl pravdu. Možná se opravdu boj v poslední fázi přenese až na schodiště.

Kapitán al-Háfí jí položil ruku na rameno. „Vaší rodině něco dlužím. Dovolte, abych svůj dluh dnes splatil.“

„O čem to mluvíte?“ řekla Kara.

Sklonil hlavu. V hlase mu zněl smutek a zahanbení. „Toto není poprvé, co jsem poskytl své služby vaší rodině. Když jsem byl mladý, vlastně ještě kluk, dobrovolně jsem se nabídl, že pomohu vám a vašemu otci.“ Kařino zamračení se prohloubilo.

Kapitán al-Háfí zvedl svou tvář k její. „Moje křestní jméno je Habíb.“ Kara zalapala po dechu a zapotácela se. „Ten průvodce při tom honu. To jste byl vy.“

„Měl jsem dávat pozor na vašeho otce. Kvůli jeho zájmu o Ubár. Ale selhal jsem. Strach mně zabránil, abych vás následoval na zakázané písky. Teprve když jsem zpozoroval, že máte v úmyslu vstoupit mezi *nisnásy*, vyrazil jsem za vámi, ale bylo příliš pozdě. Vyzvedl jsem z písku alespoň vás a dopravil jsem vás do Thumraitu. Nevěděl jsem, co jiného bych mohl udělat.“

Kara jen ohromeně stála. Safia se dívala střídavě na jednoho a na druhého. Čas oběhl velkou kružnici… a vrátil se na stejné písky.

„Dovolte mi tedy, abych vás nyní ochránil… abych napravil minulé selhání.“

Kara mohla jen přikývnout. Kapitán al-Háfí se vydal pryč. Kara za ním ještě zavolala: „Tehdy jste byl ještě chlapec.“

„Teď už je ze mě muž,“ odpověděl a otočil se, aby následoval ostatní dolů do města.

Safia v jeho odpovědi slyšela ozvěnu Omahových slov.

Hodža se rozhlédla po zbytku jejich skupiny. „Ještě není po všem.“ S těmito záhadnými slovy vstoupila do pukliny ve stěně. „Musíme se vydat cestou, po níž kráčela kdysi královna.“

21. kapitola

HLÍDKA V BOUŘI

4. PROSINCE, 17:30
ŠISÚR

Pořád mu byli v patách.

Painter za sebou v bouři viděl světla pronásledovatelů. Řítil se kupředu tak rychle, jak jen to bylo možné, což bylo rychlostí necelých padesáti kilometrů za hodinu. A za momentální síly větru to byla opravdu vysokorychlostní honička.

Podíval se do obou postranních zrcátek. Jeden nákladní vůz na každé straně. Na chvilku se mu naskytl pohled na oba pronásledovatele: dva naložené nákladní vozy s plochou korbou. Přes svůj náklad se pohybovaly rychleji, než mohl jet Painter, také se ovšem musely vypořádat s obtížným terénem. On na druhou stranu namířil dvacetitunový traktor jedním směrem a valil se přes všechny překážky a duny přímo.

Písek znemožňoval výhled ve všech směrech jako při sněhové vánici.

Painter nastavil automatické udržování směru jízdy a rozhlédl se po ostatních možnostech, které mu traktor skýtal. Byl vybaven satelitním talířem, ale nevěděl, jak se ovládá. Našel vysílačku. Jeho původním plánem bylo dojet tak blízko letecké základny v Thumraitu, aby se dokázal spojit s Ománským královským letectvem. Někdo by ho vyslechl. Pokud měl mít nějakou naději, že zachrání ostatní, musel se vzdát svého inkognita a zpravit místní vládu.

Před nákladními vozy ale byl nucen prchat opačným směrem, hlouběji do pouště. Nemohl se otočit. Pronásledující vozidla byla

příliš rychlá. Když šplhal po obrovské duně, na levé straně se rozlehlo zadunění výbuchu. Do strany traktoru narazila sprška šrapnelů a písku jako mohutný pohlavek samotného Boha. Granátomet.

Na chvíli se od pásu ozval drásavý zvuk.

Painter zamrkal, ale traktor překážku zvládl – rozemlel to, co se mu připletlo mezi kola, ať už to bylo cokoliv. Pokračoval v cestě do svahu velké duny.

Další exploze, tentokrát přímo za ním. Zvuk byl ohlušující, ale obrněný traktor prokázal svoje výhody… v tomto případě je prokázala polykarbonátová ocel a kevlar. Jen ať po něm střílejí. Vítr a bouře jim znemožní pořádně zamířit a pancéřování traktoru vykoná zbytek.

Pak ucítil, jak sebou traktor škubl.

Pásy se pořád pohybovaly, ale postup kupředu se zpomalil. Traktor začal sjíždět dolů. Náhle si Painter uvědomil, že pronásledovatelé neměli v úmyslu dvacetitunové monstrum zničit, ale způsobit, aby ztratilo půdu pod pásy.

Bombardovali dunu, aby vyvolali lavinu. Celý svah se začal sypat dolů a traktor bral s sebou. Painter vypnul automatické řízení, šlápl na spojku a zařadil nižší rychlost. Dupl na plyn a pokoušel se bojovat proti sesuvu.

Nešlo to. Dosáhl jen toho, že se pásy začaly na volném písku podhrabávat.

Painter prudce zabrzdil, takže zadek vozidla se smykem stočil ke straně, a zařadil zpátečku. Ujížděl spolu s pískem v čele laviny. Otáčel traktor, aby byl rovnoběžně se svahem, ale začal se nebezpečně naklánět. Musel si dávat pozor, aby se nepřevrátil.

Zařadil neutrál, zabrzdil, a pak se vrátil k jedničce. Traktor se opět rozjel dopředu, teď dolů ze svahu, aby se pásy chytily a aby získal rychlost. Hnal se k úpatí duny. Nákladní vozy ho pronásledovaly, ale vjely do sypoucího se písku a musely zpomalit.

Painter dosáhl úpatí duny a zabočil ke straně.

Už měl dost toho, že pořád před těmi hajzly jenom utíkal.

Namířil traktor rovně a znovu nastavil automatické udržování směru.

Pustil řízení a ujistil se, že traktor opravdu pokračuje v jízdě. Vzápětí rychle přešel dozadu. Našel tam granátomet. Nabil do něj granát s raketovým pohonem, položil si dlouhou tubu na rameno a zastavil se před zadním poklopem traktoru.

Kopnutím otevřel dveře dokořán. Dovnitř pronikl závan písku, ale ne tak silný, protože se traktor pohyboval proti větru. Vyhlédl do tmy za sebe. Počkal, dokud se neobjevily dvoje reflektory, které se k němu opět blížily.

„Tak pojďte k tatínkovi," zahučel a zamířil.

Nastavil vlasový kříž a stiskl spoušť. Granátomet vypálil s dlouhým syčivým zvukem. Painter ucítil na tváři závan horkého vzduchu a granát vyletěl k cíli.

Pozoroval červený plamen, který prořízl tmu jako padající hvězda.

Pronásledovatelé si ho všimli taky. Painter viděl, že oba zatočili ke straně. Příliš pozdě. Přinejmenším pro jednoho z nich. Granát vybuchl. Painter si užíval pohled na to, jak žár vyšlehl vzhůru a explodoval v planoucí ohnivou kouli, která jasně prozářila temnotu. Vzápětí dopadla zpátky do písku.

Druhé nákladní auto zmizelo. Painter doufal, že se v té rychlosti zarazí do některé z dun. Musí si ale na ně dávat pozor.

Vrátil se na místo řidiče a podíval se do obou zpětných zrcátek. Tmou nezářilo žádné světlo.

Když se mu teď naskytla chvilka na vydechnutí, otevřel ukradený laptop. Obrazovka se rozsvítila a pomalu naběhla mapa oblasti. Painter se modlil, aby vydržely baterie. Zíral na plán.

Ach, bože, žádná modrá značka tam nebyla.

Zachvátila ho panika. Pak se povědomý modrý kroužek objevil znovu. Chvilku trvalo, než se navázalo bezdrátové spojení. Safia pořád vysílala. Podíval se na výpis souřadnic. Stále se měnily. Safia se pohybovala. Je naživu. Doufal, že to znamenalo, že jsou v pořádku i ostatní.

Musí se k ní dostat… k nim všem. I když ten implantovaný vysílač nelze odstranit – byl zajištěn proti manipulaci, pokud nebyl předtím deaktivován –, mohl dostat Safii z Cassandřina dosahu a zajistit jí nějakého chirurga a pyrotechnika.

Zatímco se díval, údaje osy z se měnily nejvýrazněji. Tato osa měřila výšku nebo hloubku vzhledem k povrchu. Záporná hodnota se snižovala a blížila se k nule.

Safia stoupala k povrchu. Už byla skoro nahoře. Muselo se jí podařit najít nějaký zadní východ z té jeskyně. Výborně, holka.

Vzápětí se ale zamračil. Souřadnice překročily nulu a rostly teď do kladných hodnot. Safia se nezastavila na povrchu. Ona stoupala nad něj.

Co to k čertu znamená?

Zkontroloval její polohu. Byla osm kilometrů od jeho současné pozice. Vzhledem k tomu, že se už teď pohyboval přibližně jejím směrem, stačilo mu jen mírně změnit nastavení autopilota a zamířit přímo k ní.

Postupně zvýšil rychlost o dalších osm kilometrů v hodině.

Za současných podmínek se pohyboval opravdu ohromně rychle.

Jestli Safia objevila zadní východ, dozví se o něm i Cassandra. Musel se k Safii a k ostatním dostat co nejrychleji. Znovu se ohlédl na modrou značku na monitoru. Znal přinejmenším jednu osobu, která její vysílání jistě monitoruje také.

Cassandra… a pořád má u sebe ten přenosný detonátor.

17:45

Safia stoupala po dlouhém temném schodišti. Ostatní ji následovaly ve dvojicích – děti a staré nebo zraněné ženy. Kara nesla jejich jedinou baterku a mířila s ní nahoru do chodby, takže je předbíhal dlouhý Safiin stín. Hodlaly se co nejvíce vzdálit od války, která zuřila pod nimi. Pořád k nim doléhaly ozvěny boje. Neustávající střelba.

Safia se ji snažila nevnímat. Přejela rukou po zdi. Pískovec. Schody byly ošlapány bezpočtem sandálů a bosých nohou. Kolik dalších kráčelo touto cestou? Představovala si, jak tudy stoupá či sestupuje samotná královna ze Sáby.

Safia pokračovala v cestě a cítila, jak se čas stahuje a svírá – přítomnost a minulost splývaly. Zde v Arábii se více než kdekoliv jinde smazávaly hranice mezi minulostí a současností. Minulost tu

nebyla mrtvá a pohřbená pod vrstvami asfaltu a mrakodrapy, ani uvězněná ve stěnách muzeí. Tady stále přežívala, intimně svázaná se zemí, a slučovala staré příběhy s kameny do jednoho celku.

Zase ruku spustila.

Připojila se k ní Lu'lu. „Slyšela jsem tě, jak jsi mluvila se svým milým."

Safii se o tom nechtělo mluvit. „On není… to bylo dřív…"

„Oba milujete tuto zemi," pokračovala *hodža* a nedbala na Safiin pokus o protest. „Nechali jste si svůj vztah zasypat příliš velkou vrstvou písku. Ale tu je možné opět odvát."

„To není tak jednoduché."

Safia hleděla na svou ruku, na prst, kde kdysi nosila jeho prsten. Je pryč stejně jako slib, který jí kdysi dal. Jak mohla důvěřovat, že tu pro ni bude, když ho bude potřebovat? *Opustil tě kluk. Teď před tebou klečí muž.* Mohla tomu věřit? Místo něj si představila jinou tvář. Paintera. To, jak ji držel za ruku, jeho tiché ohledy a útěchu, jež jí poskytl, dokonce i hlubokou agónii v jeho očích, když ji vyděsil.

Lu'lu promluvila, jako kdyby jí četla myšlenky. „Existuje mnoho mužů s ušlechtilým srdcem. Někomu trvá trochu déle, než doroste do toho svého."

Safia cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. „Potřebuji víc času… abych si všechno promyslela."

„Měla jsi dostatek času. Stejně jako my, i ty jsi strávila příliš mnoho času sama. Je třeba si vybrat… dokud člověk má z čeho."

Jako na důkaz pravdivosti jejích slov se kousek nad nimi ze vchodu do chodby ozvalo vytí vichřice.

Safia vnímala závan čerstvého vzduchu na lících. Venek ji přitahoval. Po tak dlouhé době strávené v podzemí se chtěla osvobodit z tohoto kamenného vězení. Byť jen na chvilku. Aby si pročistila hlavu.

„Jdu se podívat na tu bouři," zamumlala Safia.

„Půjdu s tebou," ozvala se Kara krok za ní.

„Já také," dodala *hodža.* „Podívám se na vlastní oči, co viděla první královna. Spatřím původní vchod do Ubáru."

Všechny tři pokračovaly nahoru po poslední části schodiště. Poryvy větru zesilovaly a začal je zasypávat písek. Přetáhly si přes hlavu kápě, omotaly si tváře šátky a nasadily si brýle.

Safia dorazila na vrchol schodů. Před ní se otvírala štěrbina ve skále. Kara zhasla svítilnu. Bouře byla světlejší než temná chodba.

Východ byl metr před nimi. Safia si všimla sochoru, opřeného o stěnu. Za prahem spočíval velký plochý balvan, který částečně blokoval otvor.

„Ten kámen určitě zakrýval celý vchod," řekla Kara.

Safia přikývla. Muži kapitána al-Háfího ho jistě tím sochorem odvalili stranou, aby se dalo projít. Jestli se jim podaří vydržet, než se bouře utiší, možná by tudy mohli utéct, vrátit kámen na místo a tak Cassandru zavřít uvnitř.

Čerstvé povětří naplnilo Safii nadějí.

Bouře se tu nezdála být tak černá, jak si ji pamatovala ze Šisúru. Možná už pomalu ustávala.

Vyhlédla z otvoru ve skále, ale zůstala ukrytá za kamenem. Slunce bylo sice pořád zakryto vířícím pískem, ale půlnoc se opět změnila v šero. Dokonce rozeznala na obloze obrys slunce, které nyní vypadalo jako mdlý kotouč měsíce.

„Ta bouře už není tak divoká," potvrdila Safiiny myšlenky Kara.

Lu'lu s ní nesouhlasila. „Nenechte se zmást. Tyto písky kolem Ubáru jsou zrádné. Lidé se této oblasti vyhýbají, tvrdí o ní, že je prokletá, že tu straší a že se jedná o písky džinů a ďáblů. A mají pro to důvod."

Hodža je odvedla ještě kousek od východu.

Safia ji následovala. Vítr povlával jejím pláštěm a šátkem. Rozhlédla se. Uvědomila si, že se nacházejí na vrcholu stolové hory, asi deset až patnáct metrů nad povrchem okolní pouště. Byl to jeden z mnoha podobných skalních útvarů, které vyčnívaly z dun. „Lodě na moři písku" – tak je nazývaly kmeny nomádů.

Safia pokročila kupředu, aby prozkoumala jejich vyvýšené stanoviště. Tvar té stolové hory okamžitě poznala. Byl stejný, jaký měla stolová hora na tom obrazu v paláci. Jednalo se o místo, kde byl před třemi tisíciletími objeven první vchod do Ubáru. Podívala se

okolo sebe. Jak citadela, tak královnin palác byly navrženy podle této stolové hory. Podle nejdražší lodě na moři písku.

Safiinu pozornost přilákala okolní bouře. Vířící oblaka nad nimi vypadala podivně. Asi kilometr a půl od nich se vznášela tmavá bouřková mračna, která stolovou horu obklíčila. Safia slyšela vzdálené vytí větru.

„Jako kdybychom byli v oku hurikánu," poznamenala Kara.

„Za to může Ubár," řekla Lu'lu. „Nasává do sebe sílu bouře."

Safia si vzpomněla na to, jak chvíli po výbuchu klíčů, kterým se otevřel vstup do podzemí, písečná bouře ztratila na intenzitě.

Kara došla do nebezpečné blízkosti k jednomu okraji hory. Safii to zneklidnilo.

„Měla by ses vrátit," varovala ji. Obávala se, že by náhlý poryv větru mohl Karu srazit dolů.

„Tady na té straně je stezka. Vypadá jako kozí cestička. Možná by se nám po ní podařilo sejít dolů. Pod námi vidím tři nákladní auta, asi čtyřicet metrů od úpatí. Těmi sem přijel kapitán al-Háfí a jeho muži."

Safia se k ní opatrně přiblížila. Nedokázala si představit, jak se pokoušejí sestoupit takovou horolezeckou stezkou za silného větru. Každou chvíli mohl přijít nějaký nepředvídatelný poryv.

Lu'lu souhlasila se Safií. „Přejít přes tyto písky by se rovnalo sebevraždě."

Kara se na *hodžu* ohlédla. Z jejího výrazu bylo patrné, že zůstat považuje za stejně nebezpečné. Kara chtěla zjevně zkusit štěstí tady.

Lu'lu rozuměla jejím obavám. „Tvůj otec podceňoval varování těchto písků, stejně jako teď ty. A to dokonce po tom všem, co jsi tu viděla."

Její slova Karu jen rozzlobila. „Čeho se tu člověk má bát?"

Lu'lu rozpřáhla paže. „Kolem nás jsou písky *nisnásů*."

Safia i Kara to označení znaly. Černí duchové pouště. Právě *nisnásové* byli zodpovědní za smrt Reginalda Kensingtona.

Lu'lu ukázala k jihozápadu. Nad zemí se tam točil obrovský písečný vír jako tornádo. Světélkoval ve tmě díky náboji statické elektřiny. Na okamžik prskl jasnějším světlem a vzápětí zmizel.

„Takového písečného ďábla jsem už viděla," řekla Kara.

Lu'lu přikývla. „*Nisnásové* přinášejí vroucí smrt."

Safia si představila zmučené tělo Reginalda Kensingtona zalité ve skle. Připomnělo jí mumifikované obyvatele Ubáru. Mělo to něco společného?

Na východě vykvetl další písečný ďábel. A další na jihu. Zdálo se, že raší z písku přímo proti nebi. Safia už takových vírů viděla tisíce, ale nikdy nebyly tak nabité statickou elektřinou.

Kara je upřeně pozorovala. „Pořád to nechá…"

Přímo před nimi vystřelila z úpatí stolové hory písečná stěna. Všechny tři kvapně ustoupily.

„*Nisnás,*" vyhrkla Lu'lu.

Těsně vedle jejich vyvýšeného stanoviště se vytvořil písečný vír. Kara i *hodža* se vracely zpátky k chodbě. Safia zůstala omámeně stát na místě.

Po celé výšce víru probíhaly statické výboje. Safiin plášť se rozevřel, ale tentokrát ne větrem, nýbrž silným působením atmosférické elektřiny, která jí praskala na kůži, šatech i ve vlasech. Byl to bolestivý, ale zároveň i extatický pocit. Tělo měla chladné, ale pokožku teplou.

Vydechla. Ani si nevšimla, že zadržovala dech.

Udělala krok kupředu, takže se ocitla dost blízko, aby viděla hadovitě se stáčející vír v plné šíři. Sloupem stále probíhala energie. Viděla, jak se písečný ďábel obtočil kolem jednoho ze tří zaparkovaných vozů. Ze svého místa měla dobrý výhled na to, jak se písek kolem auta mění ve vířivý bazén.

Trochu nadskočila, když se něco dotklo jejího lokte. Byla to Kara. Našla v sobě odvahu, aby přihlížela. Sjela prsty po Safiině předloktí a chytila ji za ruku. Z jejího dotyku Safia poznala, že Kara právě znovu prožívá starou noční můru.

Písek pod nákladním autem počal temnět. Vítr k nim donesl pach spáleniny. Kara sevřela Safiinu ruku pevněji. Ten zápach poznala.

Písek zčernal. Roztavil se. Měnil se ve sklo.

Nisnás.

Celým sloupcem divoce probleskovala energie, která víru dodávala nečekaně silnou záři. Přihlížely, jak auto klesá do roztaveného písku, nejprve pomalu, jak povolují a vzápětí pukají

jeho pneumatiky, pak se ozvalo mohutné zasvištění statického náboje, písečný ďábel se zhroutil a v tom samém okamžiku se roztavené sklo změnilo v hmotu tak černou jako sama nicota. Auto jí propadlo stejně snadno jako vzduchem. Černá jáma se zanořila hlouběji do země a vítr ji vzápětí zakryl čerstvě navátým pískem. Duch se objevil a zase zmizel.

O chvilku později zaslechly tlumený výbuch. Na místě, kde dříve stálo auto, se mírně nadzvedl písek. „Nádrž," hlesla Kara.

Obě zvedly oči. Všude kolem se objevovaly další a další smrtící víry. Teď jich viděly přinejmenším deset. „Co se to děje?" zeptala se Kara.

Safia potřásla hlavou. Okolní stěna bouře byla náhle ještě černější a blížila se: stahovala se kolem nich ze všech stran jako smrtící oprátka.

Lu'lu se rozhlížela a ve tváři se jí zračila hrůza. „To je ten druhý bouřkový systém z pobřeží. Už dorazil a obě bouře se teď vzájemně posilují a vytvářejí něco ještě horšího."

„Ta megabouře," řekla Safia, „právě vzniká všude kolem nás."

Na písku tancovaly další víry a jejich záře byla nyní tak jasná, že připomínaly obrovské plameny, šlehající z písku k obloze. Vypadalo to jako výjev z pekla. Bouře přicházející za víry byla stále černější a zuřivější. Doslova na ně řvala.

Vydat se přes tyto písky znamenalo jistou smrt.

Safia zaslechla nějaký bližší zvuk. Praskání z vysílačky. Sáhla pro ni do kapsy. Omaha ji požádal, aby ji nevypínala pro případ, že by se s ní potřeboval spojit.

Vytáhla ji ven a zašla s ní do chodby.

Ze šumu statické elektřiny na ni promluvil hlas: *„Sofie… jestli… slyšíte…"*

Kara se k ní naklonila. „Kdo to je?"

Safia si ji přitiskla k uchu a napjatě poslouchala.

„… mířím k vám… Safie, slyšíte mě…"

„Kdo?" zeptala se Kara.

Safia vykulila oči překvapením. „To je Painter. On je naživu." Díky nějakému vrtochu bouře slyšela následující slova zcela jasně:

„Jsem tři kilometry od vás. Držte se. Mířím k vám.“ Statická elektřina překryla všechno další.

Safia stiskla knoflík a dala si vysílačku ke rtům. „Paintere, jestli mě slyšíte, nechoďte sem! Rozhodně sem nechoďte! Slyšíte mě?“ Uvolnila tlačítko. Ozývalo se jen šumění. Neslyšel ji. Dívala se na pekelnou kombinaci bouře, ohně a vichru. Cestovat přes ty písky se rovnalo jisté smrti… a Painter sem měl namířeno.

18:05

Cassandra se krčila vedle svých dvou mužů. Všude kolem nich zněly výstřely. Po prvním granátu, který ji zastihl nepřipravenou, se Cassandra zapojila do bitvy, jež probíhala v ruinách skleněného města.

Boje pokračovaly, ale její tým neustále postupoval kupředu.

Dívala se do hledáčku pušky a čekala. Před ní stál shluk několika domů, ohraničený v jejích brýlích pro noční vidění smaragdovými a stříbrnými stíny. Cassandra si zapnula i infračervený filtr a sledovala, jak se za skleněnou stěnou pohybuje červená skvrna. Jeden z nepřátel.

Prohlížela si jeho siluetu. Cíl nesl na rameni tubu, která zářila jako malé slunce. Byla palčivě horká. Jeden z granátometů. Instruovala své muže, aby se soustředili právě na takové cíle. Museli v první řadě eliminovat schopnost nepřátel vrhat na dálku granáty.

Její cíl se pohnul – vyrazil na otevřené prostranství a připravoval se k dalšímu odpálení granátu.

Cassandra vycentrovala vlasový kříž hledáčku na nejteplejší část jeho těla – na hlavu. Stiskla spoušť. Jen jednou. Víckrát to nebylo nutné.

V infračerveném spektru viděla, jak se od cíle rozstříkly jemné kapičky červené barvy.

Čistá rána.

Tělo ale ještě nějakým reflexem zmáčklo spoušť granátometů.

Cassandra sledovala, jak vylétá RPG, jehož záře ji na chvilku oslepila. Překulila se na záda. Granát proletěl vysoko nad ní – zcela bez míření – a tělo nepřátelského vojáka se současně zhroutilo nazad.

Cassandra ztratila granát z očí, protože jeho trajektorie zanikla ve světle elektrických výbojů u stropu jeskyně. Vypnula infračervený filtr a vrátila se k obyčejnému nočnímu vidění. I v normálních čočkách strop stále oslnivě zářil. Výboje byly čím dál silnější, takže teď už vyplňovaly celou klenbu podzemní prostory. Vycházely z nich menší elektrické oblouky, které vypadaly jako blesky na nebi.

Granát vybuchl na druhé straně jezera. Narazil do protější stěny. Zaměřila se na místo výbuchu.

Ksakru… Neměla ani chvilku oddych.

Granát zasáhl stěnu nad tunelem, který vedl do této jeskyně. Cassandra pozorovala, jak se z ní spolu s částí tunelu odtrhl velký kus skla. Pak se vše zhroutilo a tunel se neprodyšně uzavřel.

Tím byl zablokován východ.

Překulila se na břicho. Povrchový tým je prostě bude muset osvobodit. Bezprostřední starostí bylo dobýt celé město, zajmout Safii a zmocnit se tajemství, které tu bylo ukryto. Znovu si v brýlích zapnula infračervený filtr.

Bylo třeba pokračovat v honu.

Dva muži, kteří byli s ní, už vyrazili kupředu, aby ohledali mrtvé tělo a zabavili granátomet. Byli připraveni pokračovat dál.

Cassandra se ještě zastavila, aby zkontrolovala elektronické sledovací zařízení.

Safia byla jen kousek před ní. Červené trojúhelníky, které značily jednotlivé muže jejího oddílu, se k ní blížily ze všech stran.

Cassandra už málem spokojeně uložila přístroj do kapsy, když jí padl zrak na údaj o poloze kurátorky podél vertikální osy. Cassandra ztuhla. To nedávalo žádný smysl.

Znovu se podívala k ohnivému stropu. Jestli byly údaje přístroje správné, Safia byla na povrchu. Copak existovala ještě nějaká druhá cesta ven?

Dotkla se svého hrdelního mikrofonu a na otevřeném kanálu vyslala všem mužům pokyn. „Okamžitě dokončete obklíčení! Co nejrychleji! Nikoho nenechte naživu!“

Cassandra se zvedla ze svého místa a přidala se ke svým mužům.

„Skončeme to.“

18:10

Omaha slyšel výkřik kapitána al-Háfího v arabštině: „Ústup ke schodišti! Všechny síly ustoupit k východu.“

Omaha se krčil s Coral, Dannym a Clayem. Zaujali pozici na nádvoří královnina paláce. Dvacet metrů od nich vybuchl granát. Všichni se přitiskli ke zdi.

„Musíme jít,“ řekl Clay.

„Já bych rád,“ odpověděl Omaha. „Hlavně to řekněte těm dvěma chlápkům za rohem.“

Byli tu v pasti. Už celou poslední minutu. Před chvílí na nádvoří vběhli z jedné strany Omaha s Clayem a z druhé strany Danny s Coral. Obě dvojice pronásledovala Cassandřina komanda. Teď tu byli všichni čtyři uvězněni.

Patová situace.

Až na to, že Cassandřini vojáci měli výhodu: sofistikované přístroje, které dokázaly sledovat každý jejich pohyb.

„Měli bychom ustoupit do paláce,“ řekla Coral a zacvakla do pistole nový zásobník. „Tam budeme mít větší šanci, že se jim ztratíme.“

Omaha přikývl. Bleskurychle přeběhli ke vchodu dovnitř.

„A co kapitán al-Háfí a ostatní?“ zeptal se Clay, jakmile se přikrčili v nitru paláce. „Aby neodešli bez nás.“

Omaha klečel na jednom koleni a pistolí mířil na prázdné nádvoří. Coral zaujala místo vedle něj, Danny s Clayem zůstali za nimi.

„A kam by mohli odejít?“ odpověděl mu Omaha otázkou. „Já raději zkusím štěstí tady než na přecpaném schodišti. Aspoň tu máme trochu místa…“

Do stěny vedle jeho ucha se zaryla kulka. Sklo se roztříštilo a střepy se mu zabodaly do tváře. „Sakra…“

Následovaly další výstřely. Omaha si lehl na zem vedle Coral a Danny s Clayem ustoupili do zadní místnosti. Jediný důvod, proč byl Omaha ještě naživu, spočíval v tom, že železná a skleněná plastika dlaně s koulí blokovala přímou ránu do vchodu paláce.

Na opačné straně nádvoří vyběhl z úkrytu jeden z vojáků, poklekl a namířil na vchod granátomet opřený o rameno. Prudká střelba

neutuchala – představovala krytí pro odpálení granátu. Odvážný tah. Během posledních pár minut se Cassandřin tým choval, jako kdyby mu hořela půda pod nohama.

Coral se natočila a namířila na muže s granátometem pistoli. Byla příliš pomalá.

Bozi nad nimi ale nikoliv.

Zemi vedle muže zasáhl oslnivý záblesk energie od stropu. Zlomek vteřiny praskal na místě a vpaloval se do jejich sítnic. Nebyl to pravý blesk, jen energetický oblouk mezi stropem a podlahou. Nevyhloubil žádný kráter. Dokonce ani neomráčil toho muže.

Udělal něco mnohem horšího.

Sklo pod vojákem se v mžiku proměnilo z pevného skupenství v kapalinu. Muž se propadl do bazénu až po krk. Křik, který se mu vydral z hrdla, zněl jako zvuk, jaký by člověk mohl zaslechnout jen v té nejhlubší jámě pekelné – byl to jekot člověka, jehož upalují zaživa.

Výkřik během další vteřiny ustal.

Mužova hlava se zvrátila nazad a z otevřených úst jí vycházela pára. Byl mrtvý. Sklo opět ztuhlo.

Palba ztichla spolu s mužem. Ostatní vojáci viděli, co se stalo.

V dálce pokračovaly přestřelky a jeskyní se nesla ozvěna ran z pušek – ale tady se nikdo neodvážil ani pohnout. Omaha vzhlédl. Strop byl v jednom plameni, který vyplňoval celý dóm. Mezi ním a dnem přeskakovaly další výboje. Někde kus od nich se ozval další výkřik, který zněl úplně stejně jako zaječení zdejšího vojáka před chvílí, a právě tak rychle zmlkl.

„Děje se to znovu," řekla Coral.

Omaha zíral na mrtvého muže, pohřbeného ve skle. Věděl, co tím Coral myslí.

Do Ubáru se vrátila ohnivá smrt.

18:12

Painter nadskočil na svém sedadle, když se dvacetitunový kolos přehoupl přes další vršek duny. Teď už neviděl vůbec nic. Viditelnost se z těch několika metrů snížila natolik, že si viděl sotva

na špičku nosu. Jel naslepo. Mohl bezstarostně ujíždět k okraji nějakého útesu a vůbec by o tom nevěděl.

Před několika minutami písečná bouře znenadání prudce zesílila. Poryvy vichřice zněly jako obří pěsti, které tloukly do pancířů traktoru. Z toho dunění Painterovi třeštila hlava.

Přesto ale ujížděl dál kupředu. Jeho jediným vodítkem byla obrazovka malého přenosného počítače na vedlejším sedadle.

Safia.

Neměl tušení, jestli zaslechla jeho volání vysílačkou nebo ne, ale od té chvíle se zatím nepohnula. Pořád byla na povrchu země… vlastně asi patnáct metrů nad povrchem. Před ním musel být nějaký kopec. Až se k tomu místu přiblíží, bude nutné trochu zpomalit.

Koutkem oka zahlédl slabý odraz nějaké záře. V postranním zpětném zrcátku. Ten druhý nákladní vůz, který ho pronásledoval. Následoval silnější reflektory traktoru. Lovec musel být stejně slepý jako Painter. Jel v jeho stopách, držel se za ním a spoléhal se, že traktor se vypořádá se všemi případnými překážkami.

Jeden slepec vede druhého.

Painter pokračoval v jízdě. Neodvažoval se opustit svoje místo. Vítr se do něho opíral náhle ještě divočeji. Traktor se na okamžik naklonil k jedné straně a chvíli jel po jednom pásu. Pak zase dopadl na zem. Kristepane…

Z nějakého důvodu se mu z úst vydral zvuk smíchu. Hysterický smích zatracence.

Pak vítr ustal, jako kdyby někdo vypnul ohromný větrák.

Traktor se ocitl na otevřenějších píscích. Obloha se dokonce projasnila z půlnoci na soumrak. Písek kolem něj sice stále vířil a vítr se také neutišil úplně, ale vál s desetkrát menší intenzitou než před okamžikem.

Pohlédl do zrcátka. Za ním se tyčila pevná a hrozivá černá stěna. Musel projet nejhorším srdcem bouře a vyjet opět na druhé straně.

Zatím neviděl ani stopu po pronásledujícím vozidle, jehož světla se zcela ztrácela v naprosté tmě. Třeba toho parchanta poslední poryv větru převrátil.

Soustředil se dopředu.

Viděl před sebou asi půl kilometru širokou planinu. V dálce se tyčila nějaká vyvýšenina v podobě tmavé skály. Pouštní stolová hora. Mrkl na laptop. Modrý kroužek blikal přímo před ním.

„Tak tamhle jste."

Přidal plyn.

Přemítal, jestli ho Safia vidí. Natáhl ruku kupředu a dotkl se vysílačky. Jedním okem stále sledoval cestu. Po celém okolí vířila miniaturní tornáda, která se kroutila jako hadi, propojující poušť s nebem. Světélkovala kobaltovou modří elektrických výbojů. Většina z nich stála na místě, ale několik se po liduprázdné krajině pohybovalo. Painter byl dost blízko jednomu z nich, aby viděl, jak klouže po svahu duny a metá kolem sebe písek zvednutý ze země. Za sebou nechávalo stopu zčernalého písku jako klikatou pečeť: tah perem nějakého boha bouře.

Painter se zamračil. Takový jev ještě nikdy neviděl.

Ale na to teď nebyl čas.

Měl daleko naléhavější starosti. Pozvedl ke rtům vysílačku. „Safie, jestli mě slyšíte, ozvěte se mi. Už byste mě měla vidět."

Čekal na odpověď. Nevěděl, jestli Safia ještě pořád má jednu z jejich vysílaček. Právě na tuto frekvenci vyladil vysílačku v kabině traktoru.

Z reproduktoru se náhle ozvalo hlasité zapraskání, *„– aintere! Jeďte pryč! Vraťte se!"*

To byla Safia! Znělo to, jako kdyby měla problémy.

Stiskl tlačítko. „Nikam se vracet nebudu. Mám…"

Mezi vysílačkou a uchem mu proskočil elektrický výboj. Vyjekl a pustil vysílačku. Cítil pach spálených vlasů.

Vnímal, jak celým vozidlem prochází náboj statické elektřiny. Držel ruce na volantu, potaženém gumou. V počítači to zaprskalo a vzápětí laptop hlasitě třesknul. Obrazovka zhasla.

Dorazil k němu zvuk neodbytného ječení mlhové sirény.

To nebyla mlhová siréna… ale klakson automobilu.

Ohlédl se do postranního zrcátka. Z černé stěny bouře vyletělo do otevřeného prostoru nákladní auto. Poslední poryv větru ještě stočil ke straně jeho zadní část. Vůz se naklonil a začal se převracet.

V následujícím okamžiku byl z bouře venku. Dopadl zpátky na písek, nejprve koly na jedné straně, pak i na druhé. Auto poskočilo, dostalo smyk a otočilo se kolem své osy. Ale bouři uniklo.

Painter zaklel.

Řidič nákladáku musel být přinejmenším stejně překvapený, že žije, jako byl Painter překvapený, že ho vidí. Nákladní vůz zůstal stát. Vypadal, jako kdyby přes něj přeběhlo stádo slonů. Jednu pneumatiku měl prázdnou, nárazník byl ohnutý do ocelového úsměvu, plachta, která kryla náklad na korbě, se na jedné straně uvolnila a její zbytky se zamotaly do provazů.

Painter dupl na plyn a vyrazil kupředu, aby mezi ním a pronásledovatelem byla co největší vzdálenost. Pamatoval si, jak ho bombardovali granáty. Potřeboval trochu prostoru a pak se o náklaďák postará.

V zrcátku viděl, jak ho vůz pomalu, kulhavě pronásleduje. Painter se připravil na boj a opět zapnul automatického řidiče.

Poušť před ním připomínala les světélkujících a vířících písečných ďáblů. Teď to vypadalo, jako že se pohybují úplně všichni. Zamračil se. Pohybovali se stejným směrem jako nějaký děsivý balet.

Pak to ucítil. Povědomé trhnutí v písku.

To samé vnímal, když granáty spustily lavinu na svahu duny. Písek pod pásy se dal do pohybu. Ale vždyť byl na rovině.

Všude kolem něj tancovaly víry, jiskřila statická elektřina a poušť se pod ním otvírala. Dvacetitunový traktor začal proti veškerému očekávání váznout. Jeho rychlost se snížila. Painter cítil, jak pod ním ujíždí zadní část vozu ke straně. Traktor se otočil, uchvácen neznámými silami. Pak se zastavil úplně.

Postranní okénko se teď ocitlo čelem k pronásledujícímu nákladnímu automobilu, který pokračoval v cestě k němu na svých širokých pneumatikách s terénním vzorkem. Pak se písek pod nimi změnil v sypký prášek. Auto zapadlo po okraj kol… a pak po nápravu.

Uvízlo.

Lovec i kořist byli chyceni jako mouchy v jantaru.

Ale tento jantar ještě neztuhl.

Painter to cítil. Písek se nepřestával pohybovat.

18:15

Safia se vzdala pokusů dovolat se Painterovi vysílačkou. Mohla spolu s Karou a Lu'lu jen v hrůze přihlížet. Před nimi se rozkládala krajina z nejhorší noční můry, zachycené na plátno Salvadorem Dálím. Svět roztával a napínal se.

Pozorovala písečné víry, smrtící elektrické výboje i bazény a pruhy černého písku, vyryté kroutícími se ďábly. Prašná oblaka na nebi zářila množstvím energie, která do nich proudila hadovitými sloupy písku a statické elektřiny.

Ale to nebylo to nejhorší.

Kam až oko dohlédlo, změnil se povrch pouště v jedinou obří vířivku, která se otáčela kolem pohřbené bubliny Ubáru. Pískovcová stolová hora představovala útes v proudu. Byly tu ale i menší kameny: Painterův traktor a další nákladní vůz – oba uvízlé v neklidném písku.

K oběma vozům se blížily víry, které za sebou nechávaly vyleptané stopy roztaveného ohně.

Nalevo od nich se ozvala mohutná rána. Kousek stolové hory se odtrhl a zřítil se dolů jako část ledovce, padající do oceánu.

„Tady nemůžeme zůstat. Celou horu to roztrhá na kusy," ozvala se Kara.

„Ale co Painter…," řekla Safia. V oblečení jí praskaly jiskřičky, když vykročila k okraji stolové hory. Přijel je zachránit, vstříc své záhubě. Musely něco udělat.

„Je to na něm," odpověděla Kara. „Nemůžeme mu nijak pomoct."

V ruce jí náhle zapraskala vysílačka. Úplně zapomněla, že ji stále drží. *Painter…*

„Safie, slyšíš mě?" To byl Omaha.

Zvedla vysílačku k ústům. „Jsem tu."

Jeho hlas zněl z velké dálky, jako kdyby byl na úplně jiné planetě. *„Tady dole se děje něco divného. Všude kolem se tvoří výboje statické elektřiny. Taví sklo. Ta dávná katastrofa se opakuje! Drž se mimo!"*

„Můžeš se dostat sem nahoru? Ke schodům?"

„Ne. Danny, Clay, Coral a já jsme uvízli v paláci.“

Safiin pohled přitáhl nějaký pohyb v ústí chodby. Právě z ní vylezl Šarif.

Kara mu vykročila naproti.

Ukázal na chodbu. „Ustoupili jsme na schodiště,“ řekl a namáhavě oddechoval. „Kapitán al-Háfí se pokusí nepřátele zdržet. Měly byste…“ Hlas se mu vytratil, když si náhle všiml okolní pouště. Vytřeštil oči.

Ozval se další rachot. Okraj stolové hory se změnil v drť, která se okamžitě zřítila do písku.

„Alláhu, ochraňuj nás,“ zašeptal Šarif.

Kara mu pokynula, aby se vrátil do chodby. „To by tedy rozhodně měl. Protože nám zatraceně rychle docházejí místa, kam bychom mohli utéct.“

18:16

Cassandra poprvé za věčnost poznala čirou hrůzu. Naposledy se takhle bála jako dítě, když o půlnoci slyšela kroky svého otce za dveřmi ložnice. Tohle bylo stejné. Strach, který stahoval útroby a dřeň kostí měnil v led. Dýchání bylo náhle dávno zapomenutým uměním.

Choulila se v malém skleněném domku, spíš kapličce, velké jen natolik, aby se do ní vešla jedna klečící osoba. Jediný vchod představovaly nízké dveře, do kterých se člověk musel shýbat. Nebyla tu žádná okna. Za dveřmi se jí skýtal výhled na níže položené části města.

Sledovala, jak se od stropu k zemi klikatí další a další elektrické oblouky. Některé zasáhly jezero, získaly na intenzitě a vyrazily daleko jasnější zpátky ke stropu, jako kdyby se bouře, jež zuřila na povrchu, živila energií zdejší vody.

To ovšem neplatilo, pokud elektrický výboj zasáhl sklo. To naopak jeho zvláštní energii absorbovalo a měnilo se na krátký okamžik v kapalinu. Vzápětí opět ztuhlo.

Cassandra byla svědkem toho, jak jeden z jejích mužů takovému blesku podlehl. Ukrýval se za skleněnou stěnou, o niž se opíral. Pak

stěnu zasáhl výboj a ta změnila skupenství. Muž tekutou zdí propadl – na každé straně teď měl polovinu těla. Stěna opět ztuhla. Ta část těla, která byla zanořená ve skle, byla spálená na kost. I jeho oblečení vzplálo a na obou stranách skla se tak změnil v lidskou pochodeň.

Po celém městě boje utichly. Muži si hledali skrýše.

Všichni viděli ta mumifikovaná těla. Věděli, co se děje.

V celé jeskyni se rozhostilo smrtelné ticho, které narušoval jen občasný výstřel u zadní stěny jeskyně, kde se nepřátelé ukryli v nějaké chodbě. Každý, kdo se k nim přiblížil, byl zastřelen.

Cassandra svírala svoje elektronické sledovací zařízení. Dívala se na červené trojúhelníčky, které představovaly její muže. Lépe řečeno těch několik, kteří zatím ještě žili. Spočítala je. Z padesátičlenného útočného oddílu jich zbývalo jen dvanáct. Sledovala, jak zhasl další trojúhelník. Městem se rozlehl nervy drásající výkřik.

Smrt kráčela od muže k muži.

Věděla, že ani ze všech stran uzavřená přístřeší nejsou bezpečná. Viděla mumifikovaná těla i uvnitř několika domů.

Zdálo se, že klíčem byla nehybnost. Hladina statické elektřiny v místnosti byla možná tak vysoká, že ji sebemenší pohyb narušil a přilákal výboj ze stropu.

Cassandra proto seděla tiše a nehybně. Stejně se chovala i jako dítě ve své posteli. Tenkrát jí to nepomohlo. Pochybovala, že dnes by to bylo jiné. Byla v pasti.

18:17

Omaha ležel na zemi u vchodu do paláce. Plnou tíží na něj doléhalo ticho. Ohnivá bouře za nádvořím se zhoršovala. Všude se křižovaly blesky, které se navíc větvily jako ďáblovy vidlice. Celý dóm zářil jako koróna modrobílého slunce.

Omaha se díval a cítil blízkost smrti.

Ale aspoň řekl Safii, že ji miluje. Dosáhl klidu. S tím se bude muset spokojit. Vzhlédl ke stropu. Modlil se, aby Safia byla v bezpečí. Poslala mu ještě jeden vzkaz vysílačkou, v němž popsala chaos, který panuje venku.

Smrt číhala nahoře i dole.

Tak si vyber.

Vedle něj ležela Coral a zkoumavě sledovala bouři. „Jsme uvnitř největšího transformátoru na světě.“

„Jak to myslíte?“

Hovořili spolu šeptem, jako kdyby se báli, že přilákají pozornost spícího obra.

„Ta skleněná jeskyně s energetickým roztokem antihmoty funguje jako obří izolovaný supravodič. Nasává do sebe energii jako ten železný velbloud v muzeu. V tomto případě se nabíjí statickou elektřinou písečné bouře, jež přechází po povrchu. Když se ale v této místnosti energie koncentruje, musí se její přebytky nějak vybít, podobně jako blesky při normální bouřce. Až na to, že v tomto případě výboje směřují od země k nebi a nahoře vytvářejí ty dočasné smrtící víry.“

„Jako kdyby si jeskyně vybíjela baterky,“ řekl Omaha. „Ale co se tedy vlastně děje tady dole?“

„Bouře v uzavřené láhvi. Ta megabouře sem nalévá příliš mnoho energie. Bublina se jí nestačí dostatečně rychle zbavovat, takže její část se vrací zpátky sem.“

„A uzemňuje se.“

„Jde o přerozdělování elektrického náboje,“ opravila ho. „Sklo je výborný vodič. Jednoduše přebírá nadbytečnou energii, které se nedokáže zbavit na povrchu, a předávají do země. Zdejší sklo tu energii zachytává a rozptyluje. Jedná se o cyklus, který rozděluje energii rovnoměrně po celé skleněné bublině, místo toho, aby se soustředila jen v klenbě nahoře. A díky této rovnováze sil zůstává jezero antihmoty za bouře stabilní. Díky rovnováze nábojů.“

„A co ty kapsy roztaveného skla?“

„Nemyslím, že se jedná o *roztavené* sklo. Aspoň ne přesně vzato.“

Omaha se na ni tázavě podíval. „Co tím chcete říct?“

„Sklo je vlastně pořád v tekutém stavu. Viděl jste někdy nějaké prastaré sklo? Jsou v něm proužky, které brání v jasné průhlednosti. Gravitace ovlivňuje sklo jako kapalinu a to pomalu stéká k zemi.“

„Ale co to má společného s tím, co se děje tady?“

„Ty energetické výboje to sklo jen tak netaví. Ony mění jeho skupenství, v mžiku přerušují všechny vazby a mění ho v kapalinu na hranici s plynem. Jakmile výboj pohasne, sklo opět ztuhne. Na zlomek vteřiny se ale nachází ve stavu mezi kapalinou a plynem. Proto nesteče a udržuje si svůj základní tvar.“

Omaha doufal, že celý rozhovor vede k nějakému řešení. „Existuje něco, co bychom mohli udělat?“

Coral zavrtěl hlavou. „Nikoliv, doktore Dunne. Obávám se, že jsme totálně v prdeli.“

18:19

Mohutná exploze přilákala Painterovu pozornost ke stolové hoře.

Nákladní vůz, zaparkovaný vedle pískovcové hory, vyletěl do vzduchu a na všechny strany z něj létalo hořící palivo. Jeden z písečných ďáblů nerušeně pokračoval v cestě a nechával za sebou stopu zčernalého písku.

Roztavené sklo.

Tyto klikaté sloupy statické elektřiny nějakým způsobem vyzařovaly astronomické množství tepla, které spalovalo krajinu, po níž cestovaly.

Painter si vzpomněl na Safiina slova, než se mu zkratovala vysílačka. Pokoušela se ho varovat. A on ji neposlechl.

Teď byl v pasti uvnitř traktoru, který se pomalu otáčel v ohromné vířivce bublajícího písku. Posledních pět minut ho písek pomalu unášel velkým obloukem a současně otáčel vozidlem kolem jeho osy. Jako kdyby byl planetou, jež obíhá kolem slunce.

A všude okolo tancovala smrt. Za každý vír, který se s ostrým prasknutím vyčerpal a zmizel, vznikly hned tři nové.

Bylo jen otázkou času, než jeden z nich přejde přes něj, nebo – což by bylo ještě horší – se otevře přímo pod ním. Jak se otáčel, spatřil druhý nákladní vůz. Nevedlo se mu o nic lépe. Další planeta, o něco menší, možná spíš měsíc.

Painter hleděl přes písek, který je odděloval. Všiml si jedné naděje.

Byl to šílený pokus, ale bylo to lepší než tu jen tak sedět a čekat, až na dveře zaklepe smrtka. Jestli má zemřít, raději zemře s obutými botami. Podíval se na své nahé tělo. Měl na sobě pořád jen ty dlouhé trenýrky. No dobře, toho snu o botách se bude muset vzdát.

Vstal a přešel do zadní části traktoru. Bude muset cestovat nalehko.

Vzal si jedinou pistoli… a nůž.

Jakmile se vybavil, vykročil k zadním dveřím. Bude třeba jednat rychle. Na chvilku se zarazil a několikrát se zhluboka nadechl. Pak zadní dveře otevřel.

Několik metrů před ním náhle poušť vybuchla. Z písku se vynořil další smrtící vír. Painter cítil jeho statickou elektřinu. Vlasy se mu ježily a praskaly v nich jiskřičky. Jen doufal, že nevzplanou.

Zapotácel se a ustoupil od zadních dveří. Čas vypršel.

Vyrazil k postranním dveřím, otevřel je a vyskočil.

Jakmile dopadl na zem, ponořil se až po lýtka. Ten písek byl proklatě tekutý. Ohlédl se přes rameno. Vír se rýsoval hned za traktorem a praskal přebytečnou energií. Painter cítil vůni ozónu. Z té příšery sálaly vlny horka.

Teta vosa létá bosa.

To byla dětská říkanka, kterou mu otec často šeptal do ouška, když ho přistihl, jak se někde loudá. *Ne, tati… tady se rozhodně loudat nebudu.*

Vytáhl zabořené nohy z písku a vyrazil k přední části traktoru. Vír se ho pokoušel zachytit a stáhnout do hloubky.

Před sebou spatřil nákladní vůz. Padesát metrů. Polovina fotbalového hřiště.

Tryskem se k němu rozběhl. *Teta vosa létá bosa.*

Běžel a ten verš mu zněl v hlavě jako mantra.

Dveře nákladního automobilu se otevřely. V nich stál voják a mířil na Paintera puškou. Vstup zakázán.

Painter už měl naštěstí pozvednutou pistoli. Za běhu opakovaně vypálil. Nebyl žádný důvod šetřit náboji: prostě stále mačkal spoušť.

Řidič padl s rozhozenými pažemi dozadu.

Za Painterem došlo k výbuchu, který ho mrštil kupředu. Do zad ho udeřila vlna horkého vzduchu. Vyplivl z úst písek a skočil.

Ohlédl se k traktoru, který teď ležel na boku a hořel. Vybuchla jeho palivová nádrž – horkem z písečného ďábla, který se stále rozšiřoval. Painter ještě zrychlil. Všude kolem něj padaly k zemi kapky hořící nafty.

Nerozhlížel se napravo ani nalevo a přikrčeně běžel.

Dorazil k náklaďáku, minul kabinu řidiče, jehož tělo využil jako schůdku, od kterého se odrazil a vyškrábal se na korbu. V provazech byly stále zamotané zbytky celty. Nožem je přeřezal. Lana se vymrštila jako natažené struny na kytaře. Painter je odkopl stranou.

Odhalil to, co bylo ukryto pod nimi. To, čeho si všiml, když se díval z traktoru. Jedna z těch malých helikoptér.

Bosá vosa si našla křídla.

18:22

Safia slyšela staccatové výstřely pistole. *Painter…*

Choulila se hned na začátku chodby. Kara a Lu'lu tu hlídaly s ní. Přemítala nad nějakým způsobem, jak by mohli uniknout záhubě. Cítila, že má řešení na dosah. Chybělo jí nějaké vodítko a celým tělem jí projížděl strach. Ale strach byl přece starý známý společník. Začala zhluboka dýchat: nadechovat vyrovnanost a vydechovat napětí.

Přemýšlela nad tou záhadou.

Vzpomněla si na své úvahy, když stoupali po schodišti. O tom, jak tu mnoha způsoby splývá minulost s přítomností. Zavřela oči. Téměř vnímala, jak v ní vyplouvá k povrchu odpověď jako bublina k hladině vody.

Pak se ozvaly ty výstřely.

Následované explozí. Stejnou, jako byla ta, jež před minutou zničila jeden z nákladních vozů kapitána al-Háfího.

Safia vyběhla zpátky na vrchol stolové hory. K obloze stoupala ohnivá koule, kterou vítr trhal na kousky. Traktor ležel na boku. *Ach, Bože… Painter…*

Všimla si nahé postavy, která něco dělala u menšího náklaďáku. Kara se k ní připojila. „To je Crowe." Safia se chytila stébla naděje. „Jsi si jistá?"

„Potřeboval by ostříhat.“

Postava vyšplhala na nějaký předmět na korbě vozu. Vzápětí Safia rozeznala skládací vrtuli a zaslechla vzdálené vytí motoru. Listy vrtule se daly do pohybu. Jednomístná helikoptéra.

Kara si povzdechla. „Ten chlap je opravdu vynalézavý. To se mu musí nechat.“

Safia si všimla malého pohyblivého víru, který se sunul mezi dunami směrem k nákladnímu vozu a vrtulníku. Zpozoroval jej Painter?

18:23

Painter ležel na břiše a ovladače měl těsně vedle obou rukou. Přidal obrátky motoru. S vrtulníky létal během výcviku v jednotce Zvláštních sil, i když nikdy s tímto typem. Jaký v tom ale může být rozdíl?

Přidal pravý plyn. Nic se nestalo. Zatáhl za levý. Pořád nic. No dobře, asi v tom nějaký rozdíl bude.

Zatáhl za oba najednou a vrtulník se vznesl ze svého podstavce do vzduchu. Painter nepouštěl plyn a helikoptéra mířila vzhůru klikatým obloukem, jak do ní narážel ze strany vítr. Bušení čepelí vrtule o vzduch mu připomínalo tlukot srdce: rychlý a vzteklý.

Vrtulník se trochu natočil a Painter za sebou spatřil malé tornádo. Písečný vír zářil a plival oheň jako démon, který sem právě zavítal ze samotných pekel.

Painter si hrál s ovládacími prvky. Naklonil se doleva, doprava a nakonec kupředu. To bylo ono.

Vyrazil dopředu, ale zároveň sklonil stroj příliš k zemi, takže jeho let připomínal klouzání po zasněženém úbočí nějaké hory. Pokusil se nos zvednout ještě před tím, než jej zaboří do písku. Naklonil stroj doleva, znovu jej vyrovnal a konečně přišel na to, jak se má zvednout zase nahoru.

Teď mířil přímo do obřího víru.

Vystoupal výš a zároveň se stočil doprava – a úspěšně se mu povedlo provést otočku na místě, přičemž ovšem nadále letěl vstříc

písečnému ďáblovi. Cítil žaludek až v krku. Zatáhl za levou páku, zastavil otočku a o vlásek se mu podařilo vír minout.

Jako výstřel na rozloučenou z víru vyrazil obloukový výboj statické elektřiny, který zasáhl vrtulník. Painter pocítil elektrický šok od prstů na nohou až po kořínky vlasů.

Stejně tak i helikoptéra.

Motor zhasl. Přístroje přestaly fungovat. Okamžitě začal padat k zemi s bezmocně se protáčející vrtulí. Vypnul a vzápětí znovu zapnul všechny systémy. Restart. Ozvalo se slabé zakvílení a motor zakašlal. Vzápětí opět zhasl.

Stolová hora stála přímo před ním. Zamířil k ní jak nejlépe dokázal… což znamenalo, že padal na její postranní kolmou stěnu.

Znovu se pokusil nahodit všechny systémy. Tentokrát motor chytil. Jistě tomu napomohla roztočená vrtule. Znovu zatáhl za oba plyny.

Vrtulník začal stoupat vzhůru.

Útesy se k němu blížily ďábelskou rychlostí.

„No tak…," procedil přes křečovitě sevřené zuby.

Jak se blížil k hoře, na okamžik zahlédl náhorní plošinu. Silou vůle vytáhl stroj ještě o několik centimetrů výš. Podvozek zachytil o hranu skály, takže se celá helikoptéra naklonila ke straně. Listy vrtule se zakously do kamene.

Roztříštily se a odlétly pryč.

Tělo vrtulníku se překotilo a dopadlo vzhůru nohama na stolovou horu. To byla šťastná havárie. Painter se sice udeřil do hlavy, ale byl naživu.

Otevřel postranici a vypadl ven. Ležel na skále a zhluboka oddechoval, překvapený, že to přežil. Bylo to příjemné překvapení.

Přispěchala k němu Safia.

Kara ji následovala. Zastavila se nad ním se založenýma rukama. „Snažil jste se hezky, ale slyšel jste někdy to úsloví o dešti a okapu?" Painter si sedl. „Co se tu sakra děje?"

„Musíme se ukrýt na bezpečném místě," odpověděla Safia a pomohla mu vstát.

„Ale kde?“ zeptala se Kara a uchopila ho za druhou paži. „Ta písečná bouře trhá na kusy okolní poušť a Ubár pod námi je v plamenech.“

Safia se narovnala. „Já vím, kam můžeme jít.“

22. kapitola

OHNIVÁ BOUŘE

4. PROSINCE, 18:45
UBÁR

Safia stála s kapitánem al-Háfím na úpatí schodiště. Dívala se na azurový malstróm, který se převaloval pod klenbou jeskyně. Jeho jas byl oslnivý. Blesky blankytně modré energie se křižovaly a větvily po celé místnosti. Nejznepokojivější ale bylo ticho. Nezněl tu žádný rachot hromu.

„Jak je to daleko k paláci?“ zeptala se kapitána.

„Čtyřicet metrů.“

Ohlédla se do chodby se schody. Z Rahím zbývalo už jen čtrnáct dospělých žen a všech sedm dětí. Z dvanácti mužů kapitána al-Háfího přežilo osm. Ani jeden z nich nevypadal, že je připravený vstoupit do Ubáru se zuřící elektrickou bouří.

Ale všichni byli připraveni následovat Safii.

Podívala se na stezku, kterou museli projít. Jediný chybný krok znamenal smrt v plamenech.

„Jsi si tím jistá?“ zeptala se jí Kara, která stála za ní mezi Painterem a Lu’lu.

„Naprosto,“ odpověděla Safia.

Painter si vypůjčil plášť od jednoho z mužů kmene Šahra, ale pořád byl bosý. Rty měl sevřené do úzké čárky.

Daleko za nimi se ozval hluk padajících kamenů. Příprava trvala déle, než by se Safii líbilo. Horní část schodiště se už hroutila.

„Vkládáte do té dávné královny opravdu velkou důvěru,“ poznamenal Painter.

„Ona tu katastrofu přežila. Přežila i rodová linie krále. Během posledního kataklyzmatu byly obě královské linie nějak ochráněny. Jako jediné. Jak to?“

Safia se otočila a vyprázdnila stočený plášť, který držela v rukách. Vysypal se z něj písek, který pokryl sklo před ní, a několik zrníček se kutálelo dál po cestě dolů.

„Písek je skvělý izolátor. Královský palác Ubáru je pokrytý obrazy z písku – na podlahách, stěnách i stropech. Směs tolika písků uvnitř skla izoluje celou budovu před výboji statické elektřiny a ochraňuje ty, kteří jsou uvnitř.“ Poklepala na vysílačku. „Jako dosud ochránil i Omahu, Coral, Dannyho a Claye.“

Painter přikývl. Safia v jeho očích viděla respekt a důvěru. Z jeho víry čerpala sílu. Byl jako skála v okamžiku, kdy se potřebovala o někoho opřít. Opět.

Otočila se a podívala se na dlouhou řadu lidí. Všichni nesli náklad písku. Ze svých plášťů a košilí udělali provizorní vaky – dokonce i děti nesly ponožky plné písku. Měli v úmyslu posypat pískem celou cestu odsud k paláci, kde se ukryjí před bouří.

Safia zvedla vysílačku. „Omaho?“

„Slyším, Saff.“

„Vycházíme.“

„Buďte opatrní.“

Spustila ruku s vysílačkou a vykročila na sklo posypané pískem. Půjde v jejich čele. Botou rozprostřela písek tak daleko, jak to bylo možné, aby současně ještě poskytoval dostatečnou izolaci. Jakmile došla na konec písečného ostrůvku, Painter jí podal nový vak. Otočila se a posypala další úsek cesty. Tak pokračovali kupředu.

Od stropu jeskyně je oslepovala kobaltová záře.

Safia pořád žila. Fungovalo to.

Opatrně postupovala po písečné stezce. Za ní řetězec lidí rostl – předávali si jeden vak s pískem za druhým.

„Dávejte pozor na to, kam šlapete,“ varovala je Safia. „Dbejte na to, abyste měli neustále pod nohama písek. Nedotýkejte se stěn. Hlídejte děti.“

Rozsypala další dávku písku. Cestička se vinula od zadní stěny kolem rohů, dolů po schodech a nakloněných plošinách.

Safia se dívala k paláci. Přibližovali se k němu hlemýždí rychlostí.

Statické náboje proti nim nyní vyrážely téměř nepřetržitě, přitahovány jejich pohybem, který narušoval místní elektromagnetické pole. Výboj ale vždycky odvedlo sklo po jedné či druhé straně jako bleskosvod. Jejich stezka zůstávala bezpečná.

Safia vysypala písek z dalšího pláště, když tu za sebou zaslechla výkřik.

Šarif několik kroků za ní uklouzl na jednom schodu s pískem. Jak padal, zachytil se sousední stěny a opřel se o ni, aby udržel rovnováhu.

„To nedělejte!“ vykřikla Safia.

Příliš pozdě.

Vyšlehl záblesk světla, jako vlk útočící na zbloudilou ovečku. Pevná zeď povolila a Šarif se zřítil po hlavě do skla, které mu vzápětí ztuhlo kolem ramen. Jeho tělo se křečovitě sevřelo, ale nestačil ani vykřiknout. Byl okamžitě mrtev. Okraje jeho pláště začaly doutnat.

Děti vykřikly a zabořily obličeje do plášťů svých matek.

Zezadu přiběhl kolem ostatních Barak a jeho tvář byla zrůzněná bolestí. Safia kývla k ženám a dětem.

„Uklidněte je,“ řekla. „Udržujte je v pohybu.“

Převzala další vak. Třásly se jí ruce. Painter si stoupl vedle ní a vak si od ní vzal. „Já to udělám.“

Přikývla a zařadila se za něj. Těsně za ní šla Kara. „Byla to nehoda,“ řekla Safii. „Nemohla jsi za to.“

Safia to hlavou chápala také, ale srdcem nikoliv.

Přesto ale nemohla připustit, aby ji další oběť paralyzovala. Následovala Paintera a podala mu další vak. Pokračovali v cestě k paláci.

Konečně zabočili na nádvoří. Před nimi zářil vchod do paláce. Stál v něm Omaha a v ruce držel svítilnu.

„Nechal jsem kvůli vám rozsvíceno na verandě,“ zavolal a zamával na ně.

Safia musela potlačit nutkání rozeběhnout se k němu. Pořád nebyli v bezpečí. Pokračovali stejnou rychlostí, obešli železnou kouli spočívající na dlani, až je konečně písečná stezka dovedla ke vchodu.

Safia vkročila dovnitř jako první. Objala pažemi Omahu a zhroutila se. Opatrně ji zvedl a odnesl ji do větší síně uvnitř.

Nic proti tomu nenamítala. Dokázali to.

19:07

Cassandra sledovala jejich procesí a nehýbala se. Sotva se odvažovala dýchat. Věděla, že pohyb znamená smrt. Safia s Painterem prošli jen několik metrů od jejího malého skleněného úkrytu. Painter pro ni byl překvapením. Kde se tu vzal?

Ale nijak nereagovala. Soustředila se na pravidelné dýchání. Změnila se v živou sochu. Řada let výcviku ve Zvláštních silách a různých tajných misích ji naučila několik triků, jak se nehýbat a nevydávat žádný zvuk. Teď je využila všechny.

Cassandra věděla, že se Safia blíží. Sledovala jejich postup – pohybovala pouze očima a dívala se na obrazovku, kde před chvilkou zhasl poslední červený trojúhelník. Zbyla sama. Ale ještě to neskončilo.

Užasle přihlížela, jak se Safia vrací do jeskyně a prochází tak těsně kolem ní.

Cestička z písku.

Safia rozpoznala jediný bezpečný přístav v celé jeskyni: obrovskou budovu, která se tyčila asi padesát metrů od ní. Cassandra slyšela jejich šťastné hlasy, jakmile tam dorazili.

Stále zůstávala dokonale nehybná.

Písečná stezka se vinula jen asi dva metry od jejího stanoviště. Dva velké kroky. Pohybovala jen očima a sledovala strop. Čekala, napínala každičký sval a připravovala se vyrazit. Ale pořád byla jako živá socha.

Pak udeřil blesk asi tři metry od ní.

To je dost blízko.

Cassandra vyskočila ze dveří, důvěřujíc starému rčení, že blesk nikdy neudeří dvakrát po sobě do jednoho místa. Ničeho jiného se zachytit nemohla.

Nohou se dotkla skla jen na tak dlouho, aby se mohla odrazit ke druhému skoku. Podruhé už přistála na písku. Skrčila se do dřepu. Byla v bezpečí.

Několikrát se zhluboka nadechla a napůl vzlykla ulehčením. Dopřála si tento krátký okamžik slabosti. Před dalším krokem se bude muset zocelit. Počkala, až se jí zpomalí bušení srdce a přestane se chvět.

Konečně se uklidnila. Protáhla si krk, jako probouzející se kočka.

Zhluboka se nadechla a vydechla. Zpátky do práce.

Stoupla si a vytáhla bezdrátový detonátor. Zkontrolovala jej, jestli nebyl poškozen výboji statické elektřiny. Vypadal, že je v pořádku. Ťukla do klávesy, stiskla červené tlačítko a znovu ťukla do klávesy.

Spínač mrtvého muže.

Místo toho, aby bylo třeba stisknout tlačítko, jediné, co stačilo k odpálení nálože v Safiině krku, bylo stisknuté tlačítko *uvolnit*. Jakmile se takto připravila, vyndala z pouzdra pistoli. Je načase jít pozdravit sousedy.

19:09

Painter seděl na podlaze a rozhlížel se po přelidněné místnosti. Coral už ho ve stručnosti seznámila s tím, co se událo, i se svými teoriemi a starostmi. Teď seděla vedle něj a kontrolovala si zbraň.

Safia stála na opačné straně místnosti se svou skupinkou. Usmívali se a z jejich stanoviště zněl tichý smích. Tvořili novou rodinu. Safia našla v Kaře sestru a v Lu'lu matku. Ale co Omaha? Stál u jejího boku. Nedotýkal se jí, ale byl blízko. Painter viděl, jak se k němu Safia nepatrně naklonila, jako by se o něj chtěla opřít. Nedotkla se jej, ale málem ano.

Coral si stále čistila zbraň. „Někdy musí člověk prostě jít dál."

Než mohl odpovědět, objevil se napravo od něj nový stín. U vchodu.

Sledoval, jak do místnosti vešla Cassandra. V jedné ruce držela pistoli a tvářila se klidně a bezstarostně, jako kdyby si jen tak vyšla na procházku po parku.

„No, není tu hotová idylka?" řekla.

Její náhlé objevení všechny vylekalo. Kdo mohl, sáhl po zbrani.

Cassandra na to nedbala. Svou pistolí pořád mířila ke stropu. Místo toho ale zvedla jiné povědomé zařízení. „Takhle se vítá nový sousedí?“

„Nestřílejte!“ vykřikl Painter, který už stál na nohách. „Nikdo nestřílejte!“

Dokonce se postavil před Cassandru, aby ji zaštítil vlastním tělem.

„Vidím, že jsi poznal spínač mrtvého muže,“ řekla za ním. „Jestli zemřu, nebohá doktorka al-Mázová přijde o svou hezkou hlavičku.“

Omaha její slova slyšel. Už strhl Safii za sebe. „O čem to ta děvka mluví?“

„Což abys jim to vysvětlil, Crowe? Koneckonců, ten vysílač je vlastně tvým vynálezem.“

Otočil se k ní. „Jen sledovací zařízení…, ne ta bomba.“

„Jaká bomba?“ zeptal se Omaha a v očích se mu zračil strach a současně i zlost.

Painter mu to vysvětlil: „Když Cassandra zajala Safii, implantovala jí malé sledovací zařízení, které modifikovala malým množstvím trhaviny C4. Teď drží v ruce detonátor. Pokud uvolní prst ze spouště, trhavina vybuchne.“

„Proč jste nám to neřekl dřív?“ chtěl vědět Omaha. „Mohli jsme ji odstranit.“

„Jen to zkuste a uvidíte, že bomba vybuchne,“ odpověděla Cassandra. „Nejdříve ji musím deaktivovat.“

Painter na ni chvíli mlčky zíral a pak se obrátil k Safii. „Doufal jsem, že se mi podaří dopravit vás někam do bezpečí, kde bych mohl sehnat chirurgický a pyrotechnický tým, který by vám tu bombu vyndal.“

Jeho vysvětlení nijak nepotlačilo hrůzu v jejich očích. A Painter věděl, že je částečně namířena na něj. To bylo jeho dílo.

„Takže když jsme se teď všichni spřátelili,“ řekla Cassandra, „požádala bych vás, abyste odhodili zbraně na nádvoří. Všichni. Jsem si jistá, že doktor Crowe rád dohlédne na to, abyste na nějakou zbraň nedopatřením nezapomněli. Jedno uklouznutí a mohla bych

zvednout prst a na někoho s ním pohrozit. A to byste asi nechtěli, že?“

Painter neměl na výběr. Udělal to, co po něm Cassandra chtěla. Pušky, pistole, nože i dva granátomety už za chvíli ležely na jedné hromadě na nádvoří.

Když Coral přihazovala svou napůl rozebranou zbraň k ostatním, zdržela se chvíli u vchodu a zahleděla se ke klenbě jeskyně. Painter sledoval její pohled.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Ta bouře. Od vašeho příchodu se ještě zhoršila. O hodně.“ Ukázala ke stropu. „Energie není odváděna dostatečně rychle. Dochází k destabilizaci.“

„A co to znamená?“

„Celá jeskyně se mění v jeden velký soudek s prachem.“ Obrátila se k němu. „Tohle místo vyletí do povětří.“

19:22

Z balkonu ve druhém patře paláce zírala Safia spolu s ostatními na malstróm. Strop jeskyně už nebylo vůbec vidět. Převalující se oblaka statického náboje začínala v dómu zvolna rotovat. Ze středu víru vyčníval malý sloupek, který se natahoval dolů jako prst tornáda k jezeru antihmoty.

„Novaková má pravdu,“ řekla Cassandra. Prohlížela si jev svými brýlemi pro noční vidění. „Vyplňuje to celou klenbu.“

„To dělá ta megabouře,“ zopakovala Coral. „Musí být o mnoho silnější než dávná bouře, která odstartovala katastrofu před dvěma tisíci lety. Kapacita jeskyně na ni nestačí. A nemůžu se zbavit pocitu, že podstatná část vody v jezeře je destabilizována stejně jako byl ten železný velbloud.“

„A co se stane?“ zeptala se Safia.

Coral vysvětlovala: „Viděla jste někdy výbuch přetíženého transformátoru? Ten dokáže vyhodit do povětří celý sloup s elektrickým vedením.

A teď si představte transformátor o velikosti této jeskyně. Ten by dokázal vyhodit do vzduchu celý Arabský poloostrov.“ To pomyšlení je všechny umlčelo.

Safia sledovala, jak se energetický vír pomalu otáčí. Trychtýř se natahoval stále více dolů – pomalu a neúprosně. Projel jí pudový strach.

„A co proti tomu můžeme udělat?“ Tato otázka přišla z nečekané strany. Od Cassandry. Odsunula si brýle z očí do čela. „Musíme to zastavit.“

Omaha se na ni jízlivě zašklebil. „Najednou nám chcete pomáhat?“

„Nechci umřít. Nejsem šílená.“

„Jenom zlá,“ zahučel Omaha.

„Dávám přednost slovu oportunistka.“ Obrátila svou pozornost zpátky ke Coral. „Takže?“ Coral potřásla hlavou.

„Musíme tu energii uzemnit,“ řekl Painter. „Funguje-li tahle skleněná bublina jako izolátor, budeme muset přijít na způsob, jak rozbít její spodní část, uzemnit elektrickou bouři a vyslat její energii do země.“

„To není špatná teorie, veliteli,“ řekla Coral. „Zvlášť pokud bychom dokázali prolomit sklo pod jezerem, aby se voda s antihmotou odvedla do podzemního systému, odkud se sem kdysi dostala. Nejenže by se tím energie rozptýlila, ale také by se snížilo riziko řetězové reakce. Obohacená voda by se rozředila pod kritickou mez a ztratila by účinnost.“

Safia pocítila záblesk naděje. Ten však nepřečkal další Coralina slova.

„Problémem je praktické provedení takového plánu. Nemáme dostatečně silnou bombu, kterou bychom mohli protrhnout dno jezera.“

Několik dalších minut Safia poslouchala diskusi o možných výbušných zařízeních, přičemž po celou tu dobu myslela na to, co má implantováno na krku, co se stalo v Tel Avivu a také v Britském muzeu. Bomby označovaly zlomové okamžiky jejího života. Proč by tedy nemohly označovat i jeho konec. Ta hrozba ji možná měla vyděsit, ale v Safii už žádný strach nezbýval.

Zavřela oči.

Jen napůl vnímala různé nápady, od granátů dokonce až po ten kousek trhaviny C4 v jejím krku.

„Není tu nic dost silného," uzavřela Coral.

„Ale ano, je," odporovala Safia a otevřela oči. Vzpomněla si na ten výbuch v Britském muzeu. Ukázala k nádvoří. „Není to sice velbloud, ale mohlo by to stačit."

Ostatní se podívali naznačeným směrem.

Safia ukazovala na obří železnou kouli spočívající ve skleněné dlani.

„Potopíme ji do jezera," řekla Safia.

„Největší hlubinná bomba na světě," poznamenal Danny.

„Ale jak víte, že exploduje stejně jako ten velbloud?" zeptala se Coral. „Třeba bude jen praskat jako ta železná socha na plachetnici. Ty železné artefakty nefungují všechny stejně."

„Ukážu vám to," odpověděla Safia.

Otočila se a odvedla je po schodech zpátky dolů. V hlavní síni pak mávla rukou ke stěnám s písečnými malbami. „Naproti vchodu vidíme umělecké provedení objevu Ubáru. Na téhle stěně je zobrazen Ubár na povrchu. Jeho tvář, kterou nastavoval světu. A tady je samozřejmě pravé srdce Ubáru, skleněné město s pilíři." Dotkla se obrazu paláce. „Detaily toho obrazu jsou úžasné, jsou tu dokonce zobrazeny i ty dvě pískovcové sochy, jež střežily vchod. Ale jsou tu *obě* dvě."

„Jednu použili jako úkryt pro první klíč," řekl Omaha.

Safia přikývla. „Tento obraz byl zjevně zhotoven ještě před tou katastrofou. Ale všimněte si, co tu chybí. Není tu žádná železná koule. Žádná skleněná dlaň. V centru nádvoří na obraze stojí královna Ubáru. Označuje ten nejdůležitější a nejvýznamnější bod."

„Jak to myslíte?" zeptala se Cassandra.

Safia musela potlačit úšklebek. Její úsilí zachránit přátele a celou Arábii povede současně i k záchraně Cassandry. Pokračovala, aniž by se na ni podívala. „V minulosti měla symetrie zásadní význam. Rovnováha všech věcí. Nový předmět byl umístěn přesně tam, kde se na uměleckém ztvárnění města nachází královna. Na přední místo. Musí to mít nějaký význam."

Omaha se otočil a podíval se z východu na železnou kouli. „Podívejte se, kam je namířena ta ruka. Kdybyste jí narovnali zápěstí, koule by se z ní skulila směrem k jezeru.“

Safia se obrátila čelem k celé skupině. „To je královnin poslední klíč. Bezpečnostní pojistka. Bomba, kterou tu nechala, aby v případě potřeby zničila jezero.“

„Ale jste si tím jistá?“ zeptal se Painter.

„Co se zkazí tím, když to zkusíme?“ odpověděl Omaha. „Buď to bude fungovat, nebo ne.“

Coral došla až ke vchodu. „Jestli to opravdu máme zkusit, měli bychom si pospíšit.“

Všichni se nakupili kolem ní.

V centru jeskyně se otáčel a kroutil zářící trychtýř energetického tornáda.

Jezero antihmoty pod ním se začínalo čeřit a pohybovat v souladu s vírem pod stropem.

„Čím začneme?“ zeptal se Painter.

„Musím na tu kouli položit ruce,“ řekla Safia. „Aktivovat ji, stejně jako ty ostatní klíče.“

„A pak do ní pořádně šťouchneme,“ dodal Omaha.

19:35

Omaha stál na písečné cestičce na nádvoří. Zabralo jim minutu, než odmetli písek tak, aby dosahoval ke kouli z červeného železa. Teď před ní stála Safia.

Bouře jim zuřila nad hlavou.

Safia se ke kouli přiblížila, promnula si ruce a protáhla je mezi prsty skleněné dlaně.

Omaha viděl, jak se jí zachvělo rameno – ta střelná rána ji stále bolela. Chtěl přispěchat k jejímu boku a odtáhnout ji do bezpečí, ale Safia se už kousla do spodního rtu a současně položila obě dlaně na kouli.

Jakmile se její kůže dotkla kovu, po povrchu koule přeběhl elektrický výboj. Safia s vyjeknutím odlétla nazad.

Omaha ji zachytil a pomohl jí, aby se postavila.

„Díky.“

„Za nic, děvče.“ Jednou rukou ji stále objímal a odvedl ji zpět do paláce. Opírala se o něj. Bylo příjemné mít vedle sebe někoho silného.

„Časovač granátu je nastaven na dvě minuty,“ řekl Painter. „Všichni do úkrytu.“ Umístil nálož k základně sochy. Měli v úmyslu tím výbuchem kouli uvolnit.

Gravitace pak zařídí zbytek. Ulice pod palácem vedla dolů až k jezeru. *To je určitě schválně,* komentovala to Safia. *Jednou uvolněná koule se má sama odkoulet do jezera.*

Omaha pomohl Safii do hlavní místnosti.

Za nimi proťal jeskyni jasný záblesk, v jehož záři vrhali stíny až na protější stěnu. Omaha zalapal po dechu v obavě, že ten granát spustil předčasně.

Strhl Safii stranou. Neozval se ale žádný zvuk výbuchu. „To byl jen jeden z výbojů statické elektřiny,“ řekla Coral a promnula si oči. „Zasáhl tu kouli.“

Safia s Omahou se otočili. Povrch železné koule na nádvoří jiskřil modravými oblouky energie. Přihlíželi, jak se skleněná dlaň pomalu taví, až nakonec vypustila kouli na nádvoří. Ta mírně poskočila a odkoulela se ke klenutému východu z paláce.

Prokutálela se jím a pokračovala dál.

Coral si povzdechla. „Nádhera.“ Omaha ještě nikdy neslyšel takovou úctu soustředěnou do jediného slova.

Přikývl. „Ta královna by klidně mohla hrát profesionálně kuželky.“

„K zemi!“ vykřikl Painter a strhl je všechny stranou.

Rozlehla se ohlušující detonace. Z nádvoří dopadla do místnosti sprška skleněných střepů. Painterův granát vybuchl přesně podle plánu.

Když dozněla ozvěna exploze, Omaha se podíval Painterovi do očí. „To byla dobrá práce.“ Poklepal mu na rameno. „Opravdu dobrá.“

„Pořád se kutálí!“ zavolal na ně Danny seshora.

Všichni odspěchali po schodech na horní balkon, kde už se mezitím shromáždili ostatní.

Omaha se protlačil se Safii dopředu.

Cestu železné koule mohli snadno sledovat. Pohyb k sobě lákal blesky od stropu, které do ní narážely znovu a znovu. Její povrch zářil blankytně modrou aurou. Odrážela se od země, valila se kupředu a mířila dolů po královské třídě.

Zasáhl ji rozvětvený blesk, který všechny oslnil – ale koule pokračovala v cestě.

„Nasává energii," poznamenala Coral. „Aktivizuje se."

„Mění se v hlubinnou bombu," dodal Danny.

„Co když vybuchne hned, jakmile se dotkne hladiny?" napadlo Claye, který se držel vzadu, připravený zapadnout zpátky do paláce při sebemenších známkách potíží.

Coral zavrtěla hlavou. „Dokud bude klesat a pohybovat se skrz vodu, bude za sebou jen nechávat stopu anihilace. Lokální reakce vždycky ustane, jakmile koule klesne hlouběji."

„Ale až se zastaví a spočine na dně…," řekl Danny.

Coral dokončila: „Pak váha veškeré vody nad ní, která se bude tlačit na nehybný objekt, spustí místní řetězovou reakci. Dostatečně silnou k tomu, aby zapálila příslovečný doutnák naší hlubinné nálože."

„A pak bum," dodal Danny.

„Bezpochyby bum," souhlasila Coral.

Všechny oči se upíraly na valící se kouli.

Všichni viděli, jak se prokutálela polovinou vzdálenosti k jezeru, překulila se po nakloněné ploše, narazila na hromadu trosek po Cassandřině bombardování… a *zastavila se.*

„A do hajzlu," zamumlal Danny.

„Bezpochyby tam," souhlasila Coral.

19:43

Safia stála s ostatními na balkoně, stejně zdrcená jako všichni okolo. Kolem ní padaly nejrůznější návrhy.

„Co takhle zkusit granát?" zeptala se Cassandra a dívala se stále svými brýlemi pro noční vidění.

„Mrsknout granát na aktivovanou bombu antihmoty?“ řekl Omaha. „Jasně, jdeme na to.“

„A když netrefíme tu hromadu trosek přesně,“ dodal Painter, „způsobíme zřícení další zdi a zatarasíme cestu ještě víc. Zatím se ta koule jen trochu zadrhla. Kdybychom ji mohli odkulit několik desítek centimetrů stranou…“

Cassandra si povzdychla. Safii neušlo, že pořád prsty svírá detonátor a drží jej tak, aby na něj nikdo nedosáhl. Cassandra se rozhodně dokázala soustředit. Při tom všem, co se dělo okolo, přes veškeré nebezpečí stále nevzdávala svou trumfovou kartu, nechávala ji ve hře a měla v úmyslu ji použít, pokud vše dobře vyjde. Byla umíněnou bojovnicí.

Ale to byla Safia taky.

Clay stál s pažemi založenými na hrudi. „Potřebujeme, aby tam někdo došel a strčil do ní.“

„Dobrovolnosti se meze nekladou,“ opáčila Cassandra s jasným pohrdáním. „Stačí první pohyb a budete se koupat v roztaveném skle.“

Coral, dosud ponořená do myšlenek, sebou trhla. „No jistě. Blesky přitahuje pohyb, jako třeba ta valící se koule.“

„Nebo moji muži,“ dodala Cassandra.

„Ty blesky musí přitahovat nějaké změny v elektromagnetickém poli, které je tak obřím detekčním zařízením na pohyb.“ Coral se dívala na město. „Ale co kdyby se někdo dokázal tím polem pohybovat, aniž by byl vidět?“

„Jak?“ zeptal se Painter.

Coral pohlédla na *hodžu* a ostatní Rahím. „Ty ženy umějí být neviditelné, když chtějí.“

„Ale ne ve fyzickém smyslu,“ namítl Painter. „To je dáno tím, že umějí ovlivnit mysl pozorovatele, zamlžit mu vědomí.“

„Ano, ale jak to dělají?“

Nikdo jí neodpověděl.

Coral se rozhlédla kolem sebe a pak se narovnala. „Já jsem vám to vlastně neřekla.“

„Vy to víte?“ zeptal se Painter.

Coral přikývla, na vteřinu se podívala na Safii, ale pak se zahleděla jinam. „Studovala jsem jejich krev.“

Safia si vzpomněla, že se jí Coral právě chystala něco říct, když zaútočily Cassandřiny jednotky. Co tedy vlastně zjistila?

Coral ukázala k jeskyni. „Podobně jako v jezeře, je i voda v červených krvinkách Rahím – a předpokládám, že ve všech buňkách a tělních tekutinách – také plná dvanáctistěnů.“

„Oni v sobě mají antihmotu?“ zeptal se Omaha.

„Ne, jistěže ne. Jde jen o to, že jejich tekutiny mají schopnost udržovat vodu v konfiguracích dvanáctistěnů. Vsadila bych se, že ta schopnost vychází z nějaké mutace v mitochondriální DNA.“

Safii vyrostla v hrudi obava. „Cože?“

Painter se dotkl jejího lokte. „Trochu pomaleji, prosím.“

Coral si povzdechla. „Veliteli, pamatujete se na tu instruktáž o výbuchu v Tunguzsku v Rusku? U živočichů i rostlin v dané oblasti se zvýšila hladina mutací. U domorodého kmene Evenků se vyvinuly genetické abnormality v krvi, konkrétně v Rh faktoru. Všechny způsobilo záření gama z anihilace antihmoty.“ Mávla rukou směrem k zuřící bouři. „To samé se stalo zde. Bůhví po kolik generací byla zdejší populace vystavena záření gama. Pak došlo k čiré náhodě. U některé ženy se objevila mutace – ne přímo v její DNA, ale v DNA buněčných mitochondrií.“

„Mitochondrií?“ zopakovala Safia a pokoušela se rozpomenout na základy biologie.

„To jsou malé buněčné organely, které se vznášejí v cytoplazmě a fungují jako malé motorky, které produkují energii. Abychom použili hrubé připodobnění, jsou něčím jako buněčnými bateriemi, nebo možná spíš elektrárnami. A ty mají svou vlastní DNA, nezávislou na DNA jaderné. Domníváme se, že mitochondrie kdysi byly samostatně žijícími bakteriemi, které začaly žít uvnitř jiných buněk a postupně v evoluci ztratily schopnost samostatné existence. Ten kousek DNA je takový pozůstatek jejich minulosti. A vzhledem k tomu, že mitochondrie se nacházejí výhradně v cytoplazmě, mají děti všechny mitochondrie pouze po matce, od které je dostaly prostřednictvím cytoplazmy mateřského vajíčka. Proto se tato schopnost předávala jen v královnině linii.“

Coral ukázala na Rahím.

„A záření gama vyvolalo mutaci právě v mitochondriích?“ zeptal se Omaha.

„Ano. Nějakou malou mutaci. Mitochondrie i nadále produkují energii pro buňky, ale zároveň napomáhají udržovat stabilní konfiguraci dvanáctistěnů. Vsadila bych se, že tento efekt má něco společného s energetickými poli v této jeskyni. Mitochondrie jsou na toto pole vyladěné a vyrovnávají náboj dvanáctistěnů tak, aby odpovídal zdejší energii.“

„A nabité dvanáctistěny dodávají těm ženám nějaké mentální schopnosti?“ tázal se nevěřícně Painter.

„Mozek je tvořen z devadesáti procent vodou,“ odpověděla Coral. „Přidejte do toho systému nějaké ty dvanáctistěny a může se stát cokoliv. Viděli jsme, že ty ženy dokážou ovlivňovat magnetická pole. Tento přenos magnetické síly, řízený vůlí a myšlenkami, je zřejmě schopný nějak působit na vodu v mozcích zvířat a částečně i ostatních lidí. Ovlivňují naši vůli a vnímání.“

Coraliny oči opět zabloudily k Rahím. „A když své schopnosti soustředí do vlastního nitra, magnetická síla dokáže zastavit meiózu ve vaječných buňkách, čímž vzniká samooplodněné vajíčko. Dojde k nepohlavnímu rozmnožování.“

„Partenogeneze,“ zašeptala Safia.

„No dobře,“ řekl Painter. „I kdyby to všechno byla pravda, jak nám to pomůže z téhle situace?“

„Copak jste mě neposlouchal?“ zeptala se Coral a ohlédla se přes rameno na vír bouře pod stropem a na rozvířené vody jezera. Docházel jim čas. Zbývaly už jen minuty. „Pokud se jedna z Rahím soustředí, dokáže se vyladit na okolní energii a změnit vlastní magnetické pole tak, aby odpovídalo detekčnímu elektromagnetickému poli jeskyně. Pak by měla být schopná procházet se bezpečně po městě.“

„A jak toho dosáhne?“

„Tím, že se vlastní vůlí učiní neviditelnou.“

„Kdo by se o něco takového chtěl pokusit?“ zeptal se Omaha.

Hodža pokročila kupředu. „Já. Cítím, že její slova jsou pravdivá.“

Coral se zhluboka nadechla, olízla si rty a pokračovala: „Obávám se, že jste příliš slabá. A nemyslím to ve fyzickém smyslu… aspoň ne přesně.“

Lu’lu se zamračila.

Coral vysvětlila: „Při té zuřící bouři je energetické pole tam venku mimořádně silné. K jeho překonání nestačí jen zkušenosti. Je třeba někoho, kdo dokáže tvořit velké množství dvanáctistěnů.“

Coral se otočila a její oči se střetly se Safiinýma. „Jak víte, testovala jsem několik Rahím, včetně této staré ženy. Všechny mají jen desetinu dvanáctistěnů ve srovnání s vašimi buňkami.“

Safia se zamračila. „Jak je to možné? Jsem Rahím jen z jedné poloviny.“

„Ale z té správné poloviny. Vaše matka byla Rahím. Ve svých buňkách máte *její* mitochondrie. A z genetiky je známo, že zkřížením dvou rozdílných linií často vznikne silnější potomek než při křížení v rámce linie jediné.“

Danny po jejím boku přikývl. „Voříšci jsou obvykle zdravější než čistokrevní psi.“

„Máte v sobě novou krev,“ uzavřela Coral. „A to se vašim mitochondriím líbí.“

Omaha pokročil po bok Safie. „Vy chcete, aby šla k té zaseklé kouli. Ven do elektrické bouře.“

Coral přikývla. „Myslím, že je jediná, kdo to může zvládnout.“

„K čertu s tím,“ řekl Omaha.

Safia mu stiskla předloktí. „Udělám to.“

20:07

Omaha se díval, jak Safia stojí na písčité stezce na nádvoří. Odmítla jeho doprovod. Byla sama s *Hodžou.* Omaha tedy čekal u vchodu. Painter stál hned vedle něj. Ani on nevypadal potěšen Safiiným rozhodnutím. V tomto případě byli oba muži zajedno. Ale rozhodnutí bylo na Safii.

Její argument byl jednoduchý a nevyvratitelný: *Když nepůjdu, stejně všichni zemřeme.*

A tak oba muži čekali.

# # #

Safia poslouchala.

„Není to těžké,“ říkala právě *hodža.* „Stát se neviditelným není důsledkem soustředění mysli, ale naopak uvolnění mysli.“

Safia se zamračila. Ale slova Lu’lu odpovídala tomu, co předtím říkala Coral. Mitochondrie produkovaly nabité dvanáctistěny vyrovanané podle energetického vzoru v jeskyni. Jediné, co Safia musela udělat, bylo nechat je, ať se samy uspořádají.

Hodža k ní natáhla ruku. „Nejdřív si musíš svléknout oblečení.“

Safia se na ni ostře podívala.

„Šaty ruší naši schopnost stát se neviditelnými. Má-li ta vědkyně pravdu, v té své hatmatilce by zřejmě řekla něco v tom smyslu, že šaty mohou interferovat s energetickým polem, které naše tělo vytváří. Je lepší být opatrný než pozdě litovat.“

Safia si svlékla plášť, odkopla boty a vysoukala se z kalhot a košile. V kalhotkách a podprsence se obrátila k Lu’lu. „Lykra a hedvábí. Tohle už si na sobě nechám.“

Hodža pokrčila rameny. „Teď se uvolni. Najdi si v mysli místo klidu a míru.“

Safia se několikrát zhluboka nadechla. Během tolika let záchvatů paniky se naučila různým metodám soustředění. Všechny jí ale připadaly nicotné jako almužna ve srovnání s tlakem, pod kterým se teď cítila.

„Musíš věřit,“ řekla *hodža.* „Sama v sebe. Ve svou krev.“

Safia se zhluboka nadechla. Ohlédla se zpátky k paláci na Omahu a Paintera. V očích obou mužů viděla touhu nějak jí pomoci. Ale tohle byla její cesta. Musela se po ní vydat sama. Tím si byla hluboko ve svém srdci jistá.

Otočila se kupředu, rozhodnutá a vyděšená zároveň. V minulosti už bylo prolito tolik krve. V Tel Avivu… v muzeu… po celé dlouhé cestě sem. Všechny je sem přivedla. Nemohla se nadále vyhýbat odpovědnosti. Musela se vydat po své cestě.

Zavřela oči a nechala ze sebe odtéct všechny pochybnosti.

Tohle byla její cesta.

Zklidnila dýchání a začala se nadechovat v přirozeném rytmu. „Velmi dobře, dítě. Teď se chyť mé ruky.“

Safia se natáhla a vděčně sevřela dlaň staré ženy, překvapená silou, kterou v dotyku našla. Uvolnila se ještě víc. Ruku jí sevřely prsty, které jí dodávaly jistotu. Ten dotyk poznávala – byla to matčina ruka. Z jejich spojení se jí do celého těla rozlévalo teplo.

„Vykroč kupředu," zašeptala *hodža*. „Důvěřuj mně."

To k ní promlouval matčin hlas. Klidný, vyrovnaný a pevný.

Safia poslechla. Bosýma nohama přešla z písku na sklo. Nejprve jedno chodidlo, vzápětí druhé. Sestoupila z písčité stezky a rukou se stále držela své matky.

„Otevři oči."

Safia tak učinila, vyrovnaně dýchala a uchovávala hluboko ve svém nitru teplo mateřské lásky. Ale nakonec se bude muset pustit. Nechala vyklouznout své prsty z dlaně Lu'lu a udělala další krok. Teplo v ní zůstávalo. Její matka byla pryč, ale mateřská láska v ní, v její krvi, v jejím srdci přetrvávala.

Vykročila kupředu, zatímco kolem ní šlehaly blesky zuřící bouře. V duši měla klid.

# # #

Omaha klečel na kolenou. Ani si neuvědomoval, kdy na ně klesl. Sledoval, jak se Safia vzdaluje – mihotala se, ale byla stále vidět jako nějaký nehmotný přelud. Když procházela stínem pod klenutou bránou na nádvoří, na okamžik zcela zmizela. Zadržel dech.

Pak se znovu objevila mimo pozemek paláce jako obláček, ozářený světly bouře, který se rovnoměrně pohyboval dolů k jezeru. Oči se mu zalily slzami.

Její tvář, respektive silueta její tváře, zářila uspokojením. Jestli dostane tu možnost, bude se po zbytek života starat o to, aby nikdy tento výraz neztratila.

Painter se vedle něj pohnul a zašel zpátky do paláce, tichý jako hrobka.

# # #

Painter vyšel po schodech do druhého podlaží a zanechal Omahu o samotě. Přešel k místu, kde byla shromážděna celá skupina. Všechny zraky sledovaly Safiin postup dolní částí města.

Coral po něm střelila pohledem s ustaraným výrazem ve tváři. Měla ke starostem dobrý důvod.

Rotující vír elektrických nábojů se blížil k hladině jezera. Samotná voda v jezeře také pokračovala ve svém krouživém pohybu a uprostřed, osvětlen plameny seshora, se ke stropu zvedal proud vody, jako vír obrácený naruby. Energie bouře nad nimi a antihmota dole se k sobě natahovaly, aby se propojily.

Jestli se dotknou, nastane konec všeho: jejich životů, Arábie a možná i celého světa.

Painter se soustředil na ženský přelud, který se rozvážně pohyboval po ulicích ozařovaných bouří, jako kdyby měl dostatek času. Ve stínech budov Safia úplně mizela. V duchu ji zapřísahal, ať zůstává v bezpečí, ale také, ať zrychlí. Pohledem přeskakoval mezi její postavou a bouří.

Připojil se k nim i Omaha, který dole ztratil Safii z dohledu. Oči se mu leskly nadějí, hrůzou a stejně tak, bez ohledu na to, jak moc to Painter nechtěl vidět, *láskou.*

Obrátil svou pozornost zpátky k jeskyni.

Safia už byla skoro u uvízlé koule. „No tak…," zasténal Omaha. Jeho pocity sdíleli všichni okolo.

# # #

Safia pomalu sestupovala ze schodů. Musela našlapovat opatrně. Průchod železné koule cestu poškodil. Schody byly posypané rozdrcenými střepy skla, které ji řezaly do chodidel a prstů.

Nedbala na bolest, udržovala se v klidu a nepolevovala ve vyrovnaném dýchání.

Železná koule se objevila před ní. Její povrch žhnul azurově modrou aurou. Přikročila k ní a prozkoumala překážku: zřícenou část zdi. Bylo třeba kouli odvalit o půl metru doleva, aby pokračovala ve své cestě k jezeru. Safia se rozhlédla po zbytku ulice. Až k hladině bylo volno. Podruhé se už koule nezachytí. Stačilo trochu do ní strčit.

I když byla koule těžká, současně měla dokonale pravidelný tvar. Když trochu zabere, koule se uvolní.

Postavila se vedle ní, zapřela se nohama, zvedla dlaně a po dalším očistném nadechnutí zatlačila.

Celým tělem až do špiček nohou jí projel elektrický výboj z nabitého kovu. Svaly se jí křečovitě sevřely a přiměly ji zaklonit krk. Kosti měla v jednom ohni. Setrvačnost a křeč stačily k tomu, aby se koule o kousek odvalila a vydala se opět k jezeru.

Jakmile se ale Safia přestala koule dotýkat, zasáhl ji poslední elektrický výboj jako rána bičem. Odletěla dozadu a narazila hlavou do stěny za sebou. Celý svět potemněl a ona se propadla do nicoty.

# # #

Safie…!

Omaha nemohl dýchat. Viděl ten oslnivě jasný oblouk energie a přihlížel, jak Safia odlétla stranou jako hadrová panenka. Zhroutila se ke stěně – už ne jako éterický přelud, ale jako normální žena. Nehýbala se.

Je v bezvědomí, nebo ji zabil elektrický proud?

Ach, Bože…

Otočil se.

Painter ho popadl za paži. „Kam si sakra myslíte, že jdete?“

„Musím se k ní dostat.“

Sevření prstů na jeho paži zesílilo. „Ta bouře vás zabije, než uděláte dva kroky.“

Kara se k nim přidala. „Omaho… Painter má pravdu.“

Cassandra stála u zábradlí a všechno sledovala přes ty svoje zatracené brýle. „Pokud se nebude hýbat, neměla by přilákat žádný blesk. Nejsem si ovšem jistá, jestli to je to nejlepší místo, kde by měla být, až ta koule dopadne do jezera. Je na otevřeném prostranství.“

Omaha viděl, že koule už je téměř v jezeře. Za ní vířily titánské síly. V centru jeskyně se vytvořily obrovské přesýpací hodiny. Tornádo elektrického náboje vycházelo vstříc stoupajícímu víru vody.

A koule už byla skoro u toho.

Neustále do ní narážely blesky.

„Musím to zkusit!“ řekl Omaha a vytrhl se Painterovi. Seběhl dolů po schodech.

Painter ho bezprostředně následoval. „Zatraceně, Omaho! Nezahazujte takhle svůj život!“

Omaha už dorazil do přízemí. „Je to můj život.“

Doklouzal ke vchodu a sedl si na zem. Strhl si z nohou boty. Vyvrtnutý levý kotník protestoval proti tak hrubému zacházení.

Painter se nad jeho počínáním zamračil. „To není jen váš život. Safia vás miluje. Jestli vám na ní opravdu záleží, nedělejte to.“

Omaha si stáhl ponožky. „Já svůj život nezahazuju.“ Přešel po kolenou ke vchodu a nabral si plné hrsti písku z cestičky. Vzápětí je začal vsypávat do ponožek.

„Co to děláte?“

„Boty z písku.“ Omaha se zaklonil a bleskurychle si ponožky nazul. Pak několika pohyby rozetřel písek tak, aby pokrýval celé plochy chodidel. Painter jen zíral. „Proč jste to nemohl… Safia by vůbec nemusela…“

„Právě mě to napadlo. Nouze je matka všech vynálezů.“

„Jdu s vámi.“

„Není čas.“ Omaha ukázal na Painterovy bosé nohy. „A nemáte ponožky.“

Vyběhl ven přes písečnou stezku. Dorazil k čistému sklu a pokračoval v běhu. Nebyl si svým nápadem tak jistý, jak to prezentoval Painterovi. Kolem něj šlehaly blesky. Panika ho přiměla k ještě vyšší rychlosti. Písek mu odíral prsty. V kotníku se mu při každém kroku ozývala palčivá bolest.

Ale neustával v běhu.

# # #

Cassandra musela těm lidem přiznat, že mají nervy jako z oceli. Sledovala Omahův šílený úprk ulicemi. Miloval ji tolik někdy nějaký muž?

Všimla si Painterova návratu, ale nepodívala se jeho směrem. *Dovolila bych mu, aby mě miloval?*

Přihlížela, jak koule ještě několikrát naposledy nadskočila a kutálela se s povrchem ozářeným kobaltovou energií přes poslední úsek před hladinou jezera. Měla tu ještě práci, kterou bylo třeba dodělat. Zvažovala všechny své možnosti, pokud přežijí následující minutu. Neustále tiskla tlačítko na vysílači.

Viděla, jak Painter zírá na Safii, ke které už mezitím dorazil Omaha.

Jak ona, tak Painter prohráli.

Na pobřeží jezera koule naposled nadskočila a se šplíchnutím dopadla do vody.

# # #

Omaha doběhl k Safii. Nehýbala se. Všude kolem něj bičovaly město ohnivé blesky, on však upíral oči jen na ni. Její hruď se zvedala a klesala. Žije.

Od jezera se k němu doneslo hlasité cáknutí, jako kdyby někdo skočil do vody po břiše.

Hlubinná bomba dorazila na místo určení.

Nebyl čas. Potřebovali se dostat do nějakého úkrytu.

Zvedl Safii do náruče a otočil se. Musel si dávat pozor na to, aby se její tělo nedotklo žádného skleněného povrchu. Odnášel ji pryč a její hlava mu spočívala na rameni. Zamířil ke vchodu do nepoškozeného domu, sklonil se a prošel dovnitř. Sice tu nebudou chráněni před smrtícími elektrickými výboji, ale Omaha neměl ani tušení, co se může stát, když teď koule dopadla do jezera. Mít střechu nad hlavou mu připadalo jako dobrý nápad.

Pohyb Safii probral. Zasténala: „Omaho…“

„Jsem tady, miláčku…“ Shýbl se a položil si ji na kolena. Udržoval přitom rovnováhu na svých písečných botách. „Jsem u tebe.“

# # #

Když Omaha se Safií zmizeli v té budově, Painter přenesl pohled na vodní gejzír, který se vytvořil v místě dopadu koule. Jako kdyby koule dopadla z výšky Empire State Building. Voda vystříkla ke stropu a přepadávala zpátky dolů. Tam, kde se její kapky střetly se září bouře, se měnily v tekutý oheň. Anihilace antihmoty.

Vír v jezeře se rozvlnil a sloup vody, který se zvedal vzhůru z hladiny, se rozkmital.

Rotující statický náboj bouře ale pokračoval ve svém smrtícím sestupu. Painter se soustředil na jezero.

Vír se opět uklidnil, jen v něm ještě doznívaly rázové vlny od dopadu koule.

Nic se nestalo.

Ohnivá voda dopadla zpátky na hladinu, kde dohořela v podobě malých plamenných ostrůvků. Pak se obnovil stav rovnováhy. Příroda miluje rovnováhu.

„Ta koule se určitě ještě kutálí," řekla Coral. „Míří k nejhlubšímu místu na dně jezera. Čím hlubší voda, tím lépe. Vyšší tlak pomůže zahájit místní řetězovou reakci a nasměrovat její sílu směrem dolů."

Painter se k ní otočil. „Vy nikdy nepřestáváte kalkulovat?"

Pokrčila rameny. „Ne, proč?"

Danny stál po jejím boku. „A pokud ta koule dorazí k nejhlubšímu bodu jezera, také to bude to nejvýhodnější místo k proražení skleněného dna té přírodní nádrže, kudy pak voda odteče."

Painter potřásl hlavou. Ti dva se opravdu hledali, až se našli.

Vedle Kary se narovnala Cassandra. Na balkoně jich zůstalo už jen pět. Lu'lu odvedla Rahím do místností v přízemí a kapitán al-Háfí s Barakem následovali jejich příkladu se zbytkem bojovníků kmene Šahra.

„Nic se neděje," řekla Cassandra.

V jezeře se pruh vody rozzářil temně rudou barvou. Nejednalo se o odražené světlo. Záře vycházela z hlubiny. Během půl vteřiny karmínová barva vystřelila všemi směry.

Ozvalo se hluboké a tlumené zadunění.

Celé jezero se o několik desítek centimetrů nadzvedlo a opět kleslo. Z jeho středu se začaly šířit vlny. Rostoucí sloup vody se zhroutil. „Všichni dovnitř!" vykřikl Painter. Ale už bylo pozdě.

Od jezera se šířila rázová vlna, která vyhladila jeho hladinu a pokračovala městem. Tlačila před sebou horoucí vzduch. Vzápětí narazila do jejich balkonu.

Paintera, který už zahýbal do místnosti, zasáhla ze strany do ramene a odhodila ho na ohnivých křídlech přes místnost. Ostatní byli vystaveni jejímu nárazu čelem a odletěli v jediném chumlu až k protější stěně. Painter držel zavřené oči. V plicích ho pálil vzduch, který nadechl.

Pak to skončilo.

Horko ustalo.

Painter se postavil na nohy. „Do úkrytu," vypravil ze sebe a pokoušel se mávnout na ostatní. Vzápětí přišel otřes. Bez varování.

Až na prásknutí, které rvalo uši, jako kdyby samotnou Zemi právě trhali na dvě poloviny. Pak palác nadskočil o několik desítek centimetrů a dopadl zpátky na zem. Všichni ztratili rovnováhu a znovu upadli.

Rachocení se zhoršovalo. Věž se chvěla a kývala ze strany na stranu. Ozývalo se tříštění skla. Horní patro věže se zřítilo. Pilíře se lámaly a padaly na město nebo do jezera.

Po celou tu dobu Painter zůstával ležet na břiše.

V uších mu zaznělo hlasité lupnutí. Otočil hlavu a viděl, jak se celý balkon za obloukovým vchodem naklání a odlamuje od budovy. A na něm se mihla něčí ruka.

Cassandra. Tu vlna horkého vzduchu neodhodila do místnosti jako ostatní, ale mrštila s ní proti vnější stěně paláce.

Teď padala s celým balkonem dolů. V ruce stále svírala detonátor. Painter se rychle hrabal směrem k ní.

Doplazil se k okraji a podíval se dolů. Spatřil Cassandru na hromadě rozbitého skla. Nespadla příliš hluboko. Ležela na zádech a tiskla si detonátor k hrudi.

„Pořád ho mám!" vykřikla na něj chraptivě, ale Painter si nebyl jistý, jestli se jedná o výhrůžku nebo ujištění. Stoupl si.

„Počkej," řekl. „Jdu dolů."

„Nechoď…"

Jakmile se Cassandra postavila, do nohou ji zasáhl elektrický výboj. Cassandra zapadla do bazénu tekutého skla až po stehna, než sklo opět ztuhlo.

Nevykřikla, i když se jí celé tělo křečovitě kroutilo bolestí. Vzplál na ní plášť. Pořád držela detonátor v sevřené pěsti, kterou si tiskla u hrdla. Ze rtů se jí konečně vydralo jediné slovo:

„Paintere…!“

Painter si všiml písečné stezky na nádvoří pod sebou. Skočil a dopadl na ni. Přitom si vyvrtnul kotník a sklouzl stranou. Ale to nic nebylo. Postavil se a začal odkopávat písek, aby vytvořil stezku k jejímu boku.

Klekl si vedle ní na kolena. Cítil pach jejího spáleného masa.

„Cassandro… ach, můj Bože…“

Podávala mu vysílač, rysy tváře stažené agónií. „Už ho neudržím. Chyť ho…“

Popadl její pěst a překryl ji svojí.

Uvolnila svoje sevření. Důvěřovala mu, že už její prst udrží. Padla směrem k němu. Kalhoty jí doutnaly. V místech, kde se zuhelnatělá kůže dotýkala skla, vytékala krev. Jasně červená, arteriální.

„Proč?“ zeptal se.

Cassandra držela oči zavřené a jen potřásla hlavou, „…škoda…“

„Co?“

Otevřela oči a jejich pohledy se setkaly. Rty se jí pohnuly, když zašeptala: „Škoda, žes mě nemohl zachránit.“

Painter věděl, že neměla na mysli nyní… ale dobu, kdy byli partnery. Zavřela oči. Hlava jí padla na jeho rameno.

Painter ji nepouštěl.

V příštím okamžiku vydechla naposledy.

# # #

Safia se vzbudila v Omahově náručí. Cítila pot na jeho krku a vnímala, jak se mu chvějí paže. Pevně ji objímal. Seděl na bobku, pohupoval se na špičkách a kolébal ji na svém klíně.

Jak se sem dostal? Kde vlastně byla?

Vtom se jí vrátila paměť.

Ta koule… jezero…

Pokoušela se vstát. Její pohyb Omahu polekal. Ztratil rovnováhu a musel se opřít rukou, aby ji znovu získal. Okamžitě ruku stáhl. „Saff, lež klidně.“

„Co se stalo?“

Ve tváři se mu zračilo napětí. „Nic moc. Ale mohli bychom se podívat, jestli se ti podařilo zachránit Arábii.“ Zvedl ji a vyšel na ulici.

Safia to místo poznala. Tady se ta koule zasekla. Oba se ohlédli k jezeru. Jeho hladina se vlnila a vířila. Obloha nad hlavou jim zářila a praskala statickým nábojem.

Safia cítila, jak jí klesá srdce. „Nic se nezměnilo.“

„Zlato, prospala jsi rázovou vlnu a velké zemětřesení.“

V tu chvíli se země znovu zachvěla. Omaha o krok ustoupil, ale otřes rychle ustal. Znovu se podíval k jezeru. „Podívej se na linii pobřeží.“

Safia otočila hlavu. Voda ustoupila o dvacet metrů a odhalila další část břehu. „Hladina klesá.“

Přitiskl ji k sobě ještě pevněji. „Dokázala jsi to! Jezero odtéká do toho podzemního systému, o kterém drmolila Coral.“

Safia zírala na bouři statické elektřiny pod stropem jeskyně. I ta pomalu ustupovala a pohasínala. Rozhlédla se po celém městě, nahoru i dolů. Taková zkáza. Ale pořád zbývala naděje.

„Už nešlehají blesky,“ řekla. „Myslím, že je po bouři.“

„Nehodlám to riskovat. Tak jdeme.“ Nadhodil si ji v náručí o něco výš a vydal se nahoru po schodech k paláci.

Neprotestovala, ale všimla si, že Omaha při každém kroku mrká bolestí.

„Co se děje?“ zeptala se s pažemi kolem jeho krku.

„Nic. Jen mám v botách trochu písku.“

# # #

Painter sledoval, jak přicházejí. Omaha nesl Safii na zádech.

Jakmile dorazili na nádvoří, Painter na ně zavolal: „Omaho, elektrická bouře už skončila," řekl. „Můžete postavit Safii na zem."

Omaha prošel kolem něj. „Až ji přenesu přes práh."

Nakonec se mu to ale nepodařilo. Všichni členové kmenů Šahra i Rahím je obklopili ještě na nádvoří, blahopřáli jim a děkovali. Danny svého bratra objal. Musel mu říct něco o Cassandře, protože Omaha střelil pohledem k jejímu tělu.

Painter je přikryl pláštěm. Už deaktivoval detonátor a vypnul vysílač. Safia byla v bezpečí.

Rozhlížel se po celé skupině. Kromě řady pohmožděnin, odřenin a popálenin všichni přečkali bouři relativně ve zdraví.

Coral se napřímila. Držela v ruce granátomet a přiblížila k němu přezku opasku. Ta se na něj přilepila. Zachytila jeho pohled. „Je zmagnetizovaná," řekla a odhodila zbraň stranou. „Jednalo se o nějaký typ magnetického pulzu. Zajímavé."

Než stačil odpovědět, rozechvěl město další otřes, dost silný, aby porazil další pilíř, oslabený původním zemětřesením. Sloup se zřítil do města s hlasitým tříštivým zvukem.

Všichni vystřízlivěli a uvědomili si, že ještě rozhodně nejsou v bezpečí.

Ještě nebylo po všem.

Jako na potvrzení této skutečnosti se rozlehlo hluboké burácení, které jim rozechvělo sklo pod nohama. Doprovázel je ještě jiný zvuk, připomínající průjezd vlaku podzemní dráhou.

Nikdo se nehýbal. Všichni zadržovali dech. Pak se to stalo.

Z jezera vyrazil do výše trojpodlažního domu syčící gejzír vody, silný jako kmen dvě stě let staré sekvoje.

Jezero se mezitím změnilo v malou vodní plochu v centru jeskyně, asi se čtvrtinou původní rozlohy. Po odhaleném dně se rozbíhala pavučina trhlin, jako po vnitřku prasklé vaječné skořápky.

Teď se voda vracela.

Všichni přihlíželi s otevřenými ústy.

„Ty otřesy musely otevřít přístupovou cestu nějaké jiné podzemní vodě," řekl Danny. „Valí se sem z vodonosné vrstvy." Jezero se rychle plnilo vodou.

„Zatopí to celou jeskyni," řekl Painter. „Musíme odtud pryč."

„Z ohně do vody,“ mručel Omaha. „To je čím dál tím lepší.“

# # #

Safia pomáhala shromáždit děti. Všichni prchali z paláce. Mladší muži z kmene Šahra pomáhaly starším Rahím.

V okamžiku, kdy dorazili k úpatí schodiště, jezero už překročilo původní linii pobřeží a vystoupilo do níže položených částí města. A tryskající gejzír vody nezeslaboval.

Nejsilnější muži se svítilnami vyrazili po schodech jako první. Na několika místech blokovaly chodbu hromady kamení a balvanů. Postupně je odvalovali, aby uvolnili průchod.

Zbytek skupiny je následoval a stoupal po schodech, jak rychle to šlo. Přelézali překážky a silnější pomáhali slabším.

Pak se seshora ozval radostný výkřik. „*Har-rí-ja!*“

Safii se ulevilo, jakmile ho zaslechla.

Svoboda!

Vyběhla po schodech nahoru. Nahoře čekal Painter, který jí pomohl ven. Vzápětí se natáhl druhou rukou pro Karu, která šla těsně za ní.

Stolová hora teď byla sotva k poznání. Změnila se v hromadu sutin. Safia se rozhlédla po okolí. Ještě sice foukal silný vítr, ale bylo po bouři. Její energie se vyčerpala ohnivými blesky v podzemí. Nad hlavou jim zářil úplněk, který zaléval krajinu stříbrným světlem.

Kapitán al-Háfí na ni mávl baterkou a pokynul jí, aby se vydala po stezce dolů a uvolnila místo dalším. Exodus z hory pokračoval.

Skupina sestoupila z kamenů mezi duny. Museli kráčet do kopce, protože písečný vír vyhrabal prohlubeň o šířce několika mil. Minuli zuhelnatělé zbytky těžkého traktoru a nákladních vozů. Krajina byla poznamenána pásy roztaveného písku, z něhož v nočním vzduchu stále ještě stoupala pára.

Painter vyrazil stranou k převrácenému traktoru. Vylezl na něj, na chvíli zmizel vevnitř a pak se opět objevil. V ruce držel laptop. Vypadal, že je rozbitý a měl ožehnutý obal.

Safia nad jeho úlovkem pozvedla obočí, ale Painter nikomu nic nevysvětloval.

Pokračovali v cestě do pouště. Ze zbytků stolové hory za nimi nyní prýštila voda, která pomalu vyplňovala prohlubeň.

Safia šla vedle Omahy a držela ho za ruku. Lidé spolu mluvili tichým šepotem. Safia si všimla osamělého Paintera.

„Počkej vteřinku," řekla Omahovi, stiskla mu ruku a odvrátila se od něj.

Přešla k Painterovi a vyrovnala s ním krok. Tázavě a překvapeně se na ni podíval.

„Paintere, já… chtěla bych vám poděkovat."

Usmál se. „Nemusíte mně děkovat. To je moje práce."

Kráčela vedle něj a věděla, že před ní skrývá studnu hlubších emocí. Přetékaly mu do očí, kterými, jak se zdálo, nebyl schopen pohlédnout do jejích.

Pohlédla na Omahu a opět na Paintera. „Já… my…"

Vzdychl si. „Safie, já to chápu."

„Ale…"

Otočil se k ní. V jeho očích viděla bolest, ale zároveň jistotu. „Chápu to. Opravdu." Kývl směrem k Omahovi. „A Omaha je dobrý člověk."

Safia měla na jazyku tisíc věcí, které by mu ráda řekla.

„Tak běžte za ním," zašeptal s jemným, bolestným úsměvem.

Safii nenapadla žádná slova, kterými by ho mohla utěšit, a tak se mlčky vrátila k Omahovi.

„O co šlo?" zeptal se. Pokoušel se o věcný tón, ale cítil se pod psa.

Znovu ho vzala za ruku. „Jen jsem se loučila…"

Skupina vyšplhala k okraji písečné prohlubně. Za nimi se tvořilo jezero, které už téměř zatopilo zbytky rozpadlé stolové hory.

„Máme si dělat starosti s tím, jestli ta voda náhodou neobsahuje antihmotu?" zeptal se Danny, když se zastavili na okraji prohlubně.

Coral zavrtěla hlavou. „Komplexy dvanáctistěnů s antihmotou jsou těžší než normální voda, takže určitě odtekly hluboko do podzemí. Časem se rozptýlí po celé Zeměkouli a pomalu zanihilují. Nikomu tím neublíží."

„Takže je po všem," poznamenal Omaha.

„Stejně jako po našich schopnostech,“ dodala Lu’lu, která stála mezi Safií a Karou.

„Jak to myslíte?“ zeptala se polekaně Safia.

„Přišly jsme o svoje požehnání.“ V jejích slovech nezněl žádný smutek, jen prosté přijetí daného stavu.

„Jste si jistá?“

Lu’lu přikývla. „Už se to stalo jiným. Jak jsem vám říkala, je to křehký dar, který je možné snadno poškodit. Během toho zemětřesení se něco přihodilo. Cítila jsem to. Závan větru, který proběhl mým tělem.“

Ostatní Rahím souhlasně přikývly.

Safia byla v tu chvíli v bezvědomí.

„To ten magnetický pulz,“ ozvala se Coral, která slyšela, co si povídají. „Taková intenzivní síla byla schopná destabilizovat strukturu dvanáctistěnů a způsobit jejich zhroucení.“ Kývla na Lu’lu. „Když někdo z Rahím přijde o svůj dar, dostane jej někdy zpět?“

Hodža zavrtěla hlavou.

„To je zajímavé,“ řekla Coral. „Aby mitochondrie dokázaly produkovat dvanáctistěny, musejí mít nějaké vzory, jako zárodečná semínka, kolem kterých vystavějí zbytek. Když je všechny narušíte, mitochondrie je neumějí postavit od nuly.“

„Takže vaše schopnosti jsou nadobro ztracené,“ pronesla zdrceně Safia. Podívala se na své dlaně a vzpomínala na ten pocit tepla a klidu. *Je pryč…*

Hodža ji vzala za ruku stiskla ji. Safia vnímala celý ten dlouhý čas, který uběhl mezi okamžikem, kdy malá holčička, která zabloudila v poušti, hledala úkryt mezi kameny, a současností.

Ne, veškeré kouzlo možná není ztraceno.

Teplo a klid, které cítila, neměly nic společného s dary nebo požehnáními. Byl to důsledek prostého lidského dotyku. Rodinné teplo, vyrovnanost a jistota. To bylo samo o sobě dostatečným požehnáním.

Hodža se dotkla rubínové slzy, kterou měla vytetovanou pod levým okem. Řekla tiše. „My Rahím nazýváme toto znamení Smutek. Nosíme je na památku poslední slzy, kterou uronila královna, když opouštěla Ubár, za mrtvé, za sebe i za ty, kteří přijdou

po ní a ponesou její břímě.“ Lu’lu spustila ruku. „Dnešní noci je pod měsíčním úplňkem přejmenujeme na Fára.“

Safia to slovo přeložila. „Radost…“

Stařena přikývla. „Jako první slza štěstí z našeho nového života. Konečně jsme byly zbaveny svého břemene. Můžeme opustit stíny a kráčet znovu na plném slunci. Čas našeho ukrývání vypršel.“

V Safiině výrazu zřejmě stále přetrvávalo něco z jejího smutku.

Hodža se k ní natáhla a jemně ji otočila. „Pamatuj, dítě, že život není rovná linka. Vrací se v cyklech. Poušť bere, ale také vrací.“ Ukázala na nově vzniklé jezero, v jehož hladině se odráželo měsíční světlo. „Ubár je pryč, ale vrátil se *Eden*.“

Safia se dívala na lesklou hladinu.

Představila si Arábii v dávné minulosti, před Ubárem, před dopadem meteoritu, jako zemi rozlehlých savan, zelených lesů, klikatých řek a hojného života. Dívala se, jak voda zalévá vyprahlé písky jejího domova. Minulost a přítomnost se překryla.

Bylo to možné?

Znovuzrození zahrady Eden.

Zezadu k ní přistoupil Omaha a objal ji pažemi.

„Vítej domů,“ zašeptal jí do ucha.

EPILOG

8. DUBNA, 14:45
VELITELSTVÍ DARPY
ARLINGTON, VIRGINIE

Painter Crowe se zastavil před dveřmi kanceláře a sledoval, jak řemeslníci vyměňují jmenovku. Byla tu od založení oddělení Sigma Force. Soupeřily v něm smíšené pocity: samozřejmě hrdost a uspokojení, ale také zlost a trocha lítosti. Toto místo nechtěl získat za tak hrozných okolností.

Jmenovka odpadla od dveří.

ŘEDITEL SEAN MCKNIGHT.

Bývalý velitel Sigmy.

Jmenovka skončila v odpadcích.

Řemeslník popadl novou černostříbrnou jmenovku, přiložil ji ke dveřím a připevnil ji elektrickým šroubovákem. Pak o krok poodstoupil. „Tak jak to vypadá?“ zeptal se muž a posunul si čepici do týla. Painter přikývl a díval se na novou jmenovku. ŘEDITEL PAINTER CROWE. Nová generace velení Sigmy.

Za půl hodiny měl být vzat pod přísahu. Jak se ale může za ten stůl posadit?

Byla to však jeho povinnost. Prezidentův rozkaz. Po událostech v Ománu se DARPA otřásla v základech. Velitel Bratrstva byl členem jejich vlastní organizace. Painter z Ománu přivezl svá podezření a současně s nimi i důkazy. Zdejším expertům se podařilo vytáhnout data z disku Cassandřina přenosného počítače, která potvrzovala Painterova tvrzení.

Ministr byl odhalen.

Jeho plán na diskreditaci Sigmy byl zmařen.

Bohužel se zastřelil vlastní pistolí, než ho stačili zadržet. Rozhodně to pro Bratrstvo představovalo pořádnou ránu, ale tato organizace byla jako mytologická Hydra. Když useknete jednu hlavu, doroste nová.

Painter na to bude připravený.

Jeho pozornost přilákalo zašoupání boty. Painter se široce usmál a napřáhl ruku na uvítanou. „Co tu děláte, pane?“

Sean McKnight si s ním potřásl rukou. „Staré zvyky jsou jako železná košile. Jen jsem se chtěl podívat, jak se tu zabydlujete.“

„Dobře, pane.“

Přikývl a poklepal Paintera po rameni. „Předávám Sigmu do dobrých rukou.“

„Děkuji, pane.“

Sean pokročil kupředu, všiml si své staré jmenovky v koši a shýbl se, aby ji zvedl. Pak si ji uložil do kapsy. Painter se zarděl hanbou.

Ale Sean se jen usmál a poťukal si na kapsu saka. „Vzpomínka na staré časy.“ Měl se k odchodu. „Uvidíme se při přísaze.“ Oba budou dnes přísahat.

Painter nahradil Seana na jeho původní pozici a Sean zase zaplní uprázdněné místo po viceadmirálu Tony „Tygru“ Rectorovi. Ministrovi.

Ten syčák byl tak domýšlivý, že své kódové jméno odvodil z vlastního příjmení. Rector je v angličtině označení hlavy farnosti. A „minister“ je duchovní nebo pastor.

V Ománu Painter málem uvěřil, že oním zrádcem je Sean. Ale když slyšel, jak se Cassandra zmiňuje o Ministrovi, uvědomil si svou chybu. Na tuto misi ho vyslali dva muži: Sean McKnight a admirál Tony Rector. Sean přirozeně předal Painterovy informace svému nadřízenému Rectorovi a od něj se pak dostaly ke Cassandře.

Data z laptopu toto propojení dokazovala.

Rector se pokoušel získat nadvládu nad Sigmou pro sebe. Cassandra byla jeho prvním agentem. Už ve Foxwoodsu měla rozkazy umožnit předání dat Sin Čanga Číňanům. Jejím záměrem bylo zahanbit velitele Sigmy. Selhání mělo posloužit jako prostředek, jak přimět k odstoupení Seana McKnighta, kterého by Rector nahradil někým loajálním k Bratrstvu.

Ale to se podařilo překazit.

Painter se díval na zavřené dveře. Začínala nová kapitola jeho života.

Zavzpomínal na tu dlouhou cestu, která ho přivedla až sem. Ten dopis měl pořád v kapse. Stoupl si a vyndal jej. Přejel prsty po ostrých okrajích světlehnědé obálky. Na přední straně bylo úhledně vytištěno jeho jméno. Dostal jej minulý týden. Kdyby nebyl dost statečný, aby mu dokázal čelit, nikdy by se nedostal za tyto dveře.

Nehybně stál, rozřízl obálku a vytáhl její obsah. Průsvitný pergamen, tvarovaná kartička s ručně odříznutými okraji. Hezké.

Z obálky vypadl list papíru. Chytil jej a obrátil popsanou stranou nahoru.

Přijeďte…
Kara

Mírně se mu chvěly ruce, když s úsměvem rozevřel pozvánku a přečetl si ji. Červnová svatba. Na břehu jezera Eden, nového vnitrozemského sladkovodního jezera v Ománu. Dr. Omaha Dunn a dr. Safia al-Mázová.

Povzdechl si. Nebolelo to tak moc, jak se obával.

Vzpomněl si na ostatní, kteří ho dovedli až k těmto dveřím. Coral byla právě na další akci v Indii. Danny s Clayem, z nichž se stali nejlepší kamarádi, spolu odjeli na vykopávky… taky do Indie. To musel být Dannyho nápad. Kmeny Šahra a Rahím se spojily za všeobecného oslavování. A právě se stavěla nová loď *Šabab Omán.* Kara dohlížela na její konstrukci a současně financovala opravy Britského muzea. V časopise *People* četl, že se zasnoubila s nějakým mladým lékařem, s nímž se setkala během odvykací kúry.

Znovu se podíval na Kařin vzkaz. *Přijeďte…*

Možná by se tam mohl podívat.

Ale nejdřív musí projít těmito dveřmi.

Narovnal ramena, zhluboka se nadechl a stiskl kliku.

Vzhůru do nového dobrodružství.

Poznámka autora

Napadlo mě, že se s vámi podělím o pár faktů a smyšlenek, z nichž se tento příběh skládá, jako jsem to udělal už u předchozích knih. Doufám, že tím probudím alespoň u několika lidí zájem o detailnější studium některých témat a míst.

Zaprvé je tu celý koncept antihmoty. Jedná se jen o rekvizitu literatury sci-fi? Už ne. V laboratořích CERN ve Švýcarsku se opravdu podařilo vyrobit částice antihmoty a na krátký čas je udržet ve stabilním stavu. NASA a Fermiho národní laboratoře zase pracují na vývoji antihmotových motorů, včetně projektování magnetických pastí, které by umožňovaly antihmotu uchovávat a přepravovat z místa na místo.

Pokud jde o meteory z antihmoty, o jejich výskytu ve vesmíru se opravdu uvažuje, ale jejich existence zůstává v oblasti teorie. Myšlenka, že tunguzský výbuch v Rusku způsobil malý meteorit z antihmoty, je jen jedním z mnoha navržených vysvětlení. Popisované efekty – neobvyklá povaha exploze, elektromagnetický pulz nebo mutace v místní flóře a fauně – jsou ovšem skutečné.

Co se týká témat souvisejících s vodou: všechny chemické vlastnosti molekul vody popisované v této knize jsou skutečné, včetně podivné schopnosti vody zaujímat strukturu dvanáctistěnů. Zmínky o vodě produkované geologickými pochody v Zemi jsou založeny na pracích Stephena Reisse a řady dalších geologů.

Nyní přejděme k Arábii. Historie tohoto regionu je vpravdě jedinečná. Před dvaceti tisíci lety byly pouště Ománu vskutku zelenými savanami s řekami, jezery a potoky. Život tu prospíval v nejrozmanitějších podobách a divoká zvířata sloužila za kořist neolitickým lovcům. Změna klimatu se opravdu připisuje přirozeným periodickým výkyvům zemské osy neboli Milankovičově síle.

Většina archeologických a historických podrobností z Ománu je skutečná, včetně hrobky Nabí Imrána v Salále, hrobky Ajúba (Joba)

v horách a samozřejmě také zřícenin Ubáru v Šisúru. Fotografie těchto míst najdete na mé internetové stránce (www.jamesrollins.com), abyste si je mohli procestovat v pohodlí svého křesla. Chcete-li si přečíst další informace o objevení Ubáru, doporučuji vám knihu *The Road to Ubar (Cesta do Ubáru)* od Nicolase Clappa.

A nakonec několik posledních detailů. V Zufárských horách žije kmen Šahra a opravdu se považuje za potomky královské linie z Ubáru. Dodnes hovoří dialektem, který je považován za nejstarší v Arábii. Ománskou vlajkovou loď *Šabab Omán* jsem si také nevymyslel (ale omlouvám se za to, že jsem ji nechal vyhodit do povětří). A když už mluvíme o vyhazování věcí do povětří, železný velbloud, který vybuchl na začátku celého příběhu, se stále nachází někde v Britském muzeu. V bezpečí a neporušený… aspoň prozatím.